

Giới thiệu Đại Ma Đầu Hệ Thống

Mọi người sẽ ra sao nếu bỗng một ngày đại ma đầu hệ thống xuất hiện ở dị giới này, cũng từ đó kéo theo một tràng vô biên giết chóc, sinh linh đồ tán.

Mà tu vi của hân muốn tăng nhanh thì phải làm việc ác càng nhiều, mà bị người hận càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh; giết người càng nhiều, tu vi tăng đến càng nhanh; thanh danh xấu xa, tu vi tăng đến càng nhanh! Từ khi có Đại Ma Đầu hệ thống, Vương Bá Nguo liền đi lên con đường vĩ đại giết người phóng hỏa đại lung vàng, không chuyện ác nào không làm...

Ta tên Vương Bá Nguo, vạn sự đều ngu bức

Cảnh giới: võ đồ, võ sĩ, võ sư, đại võ sư, võ tông, đại võ tông, Võ quân, cái thế võ quân, võ vương, cái thế võ vương, võ Hoàng, cái thế võ hoàng, võ tôn, cái thế võ tôn, Đại Là Thiên Tôn, Thần Tôn, Đế Tôn, võ đế, cái thế võ thế, Đại Đế-Tiên Đế-Thiên Đế-Thánh Đế, Thần Đế.

Võ tiên, võ thánh, võ thần, Chí Tôn,....

(Linh hồn tu vi phân biệt là: Phàm Hồn đối ứng Đại Võ tông trở xuống, Hoàng Hồn đối ứng võ quân cảnh, Huyền Hồn đối ứng võ vương cảnh, Địa Hồn đối ứng Võ Hoàng cảnh, Thiên Hồn đối ứng Võ Tôn, Vũ Hồn đối ứng Võ đế, Trụ Hồn đối ứng Đại Đế, Hồng Hồn đối ứng Võ Tiên cảnh, Hoang Hồn đối ứng Võ Thánh cảnh, Thần Hồn đối ứng Võ Thần cảnh, Chí Tôn hồn đối ứng chí tôn cảnh...)

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tàn Kiếm Ca kiếp trước...

Tàn Kiếm Ca là một tên tội phạm tâm lý học, hay còn gọi là Biến thái sát nhân cuồng, cả đời hân là một truyền kỳ, từ lúc xuất đạo đến nay số lượng nạn nhân chết trong tay hân lên tới hàng trăm, phải nói rằng đôi bàn tay hân đã nhuộm đỏ nhiều máu tươi, làm tan nát bao nhiêu gia đình, con cái mất cha mẹ, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, mẹ góa con côi.

Mỗi một sinh linh ra đời đều là một tiểu thiên thần, vậy lý do gì khiến hân từ một đứa bé ngây thơ trở thành một tên giết người hàng loạt ghê tởm nhất lịch sử nhân loại?

Tuổi thơ hân là một chuỗi bi kịch, hân bị cha dượng bạo hành từ nhỏ, mẹ hân cũng bị cha dượng đánh chết trong một cơn say, cha hân bị cán bộ công an vào khám bóc lột, ăn cơm free từ nhà nước, vì lòng nhân đạo, hân được các cán bộ đưa tới cô nhi viện, nhưng cô nhi viện há lại đúng nghĩa là từ thiện tổ chức? Ngoại hình hân xấu xí, tính cách thì quái gở, làm lì ít nói, không ai nhận nuôi hân, mà hân ở trong cô nhi viện chỉ tốn cơm nuôi chứ không giúp ích được gì cho cô nhi viện, thế là hân bị gài vào một vụ ăn cắp, bị cô nhi viện tống cổ hợp pháp.

Sáu tuổi, hân phải cúi rạp đầu xuống đất, miệng kêu "" xin thương xót..xin thương xót."" kiếm lòng thương hại của người khác để sinh tồn.

Lớn hơn chút nữa, hân bắt đầu dấn thân vào nghề trộm cắp vặt, bằng vào thân thủ nhanh lẹ, hân trộn lẫn vào nghề này khá tốt, nhưng địa bàn há lại một tiểu thủ như hân có thể hoạt động tự do, hân phải "hiếu kính" các anh lớn hai phần ba thu nhập để được các anh ban cho giấy phép hành nghề tự do, đây là quy tắc ngầm, tuy không cam lòng nhưng hân cũng chấp nhận vì sinh tồn.

Nhưng đây chưa phải là lý do khiến hân sa đọa trở thành tội phạm giết người hàng loạt, vậy lý do gì khiến hân hóa thân ma đầu đây?

Cũng như những thanh niên khác, hân cũng rung động với những người khác giới, tuy xấu trai, nhưng hân cũng mơ ước có một tình yêu tuyệt vời vào năm mười tám tuổi, hân rất tự tin, vì sau khi hoàn thành vài phi vụ buôn bán hàng cấm, hân cũng có vài tỷ trong tay, nên khi hân tìm thấy người mà mình nguyện ý dùng hết thấy những gì mình có khiến nàng hạnh phúc, hân trầm luân.

Nàng xinh đẹp, tướng tá ngon lành, nàng là ngôi sao sáng trên bầu trời kia, biết bao nhiêu vệ tinh vây quanh nàng, hân cũng là một trong số những người đấy, nhưng hân biết bản thân kém cỏi, ngoài tiền ra thì hân cũng chẳng có gì tốt, hân chỉ biết im lặng thủ hộ nàng, dùng số tiền hân trộm cắp được dẫn nàng đi ăn, mua sắm cho nàng, khi nàng kết tiền hân cũng vô tư hiến dâng không chút nhũn mảy, hân nghĩ chỉ cần bản thân bên cạnh nàng nhìn nàng là đủ...

Nhưng có lẽ như tình cảm của hân, nàng đón nhận rồi, hoặc có vẻ như ví tiền của hân đã khiến nàng chú ý, nàng đồng ý làm bạn gái của hân, niềm vui ngoài ý muốn bất ngờ ập tới, hạnh phúc khiến hân mê thất, lạc lối...

hai năm trôi qua, hân vẫn luôn thủ hộ nàng, hân vô tư kính dâng tất cả, nhưng đổi lại hân chỉ được nắm tay nàng, được hôn khi hân mua quà tặng nàng..hết!

mười tám tuổi, tuy có tiền nhưng hân chung thủy với nàng nên hân vẫn trong trắng, mỗi đêm hân phải sóc lọ cho vui đi cô đơn.

Cuộc đời này có bốn niềm vui lớn:

Mười tám tuổi mất trinh bởi mối tình đầu, trúng số độc đắc, tuổi già mà sinh được con trai, đi phương xa gặp được cố nhân,

Đêm nay tròn mười tám tuổi, hân hạnh đón niềm vui lớn thứ nhất trong cuộc đời: tuổi mười tám mất trinh bởi mối tình đầu.

Hắn quyết định đến phòng trọ nàng gõ cửa làm liều, kết thúc thân trong trắng mười tám năm.

Càng đến gần phòng trọ nàng, tưởng tượng nàng chuẩn bị bị mình đè xuống dưới, miệng hắn bất chợt khô khốc, hiển nhiên là hưng phấn quá độ.

Đêm nay, mỹ nhân xinh đẹp sẽ bị hắn hưng hăng đè dưới thân.

Ai bảo xấu trai không phao được mỹ nữ? Trong đám người theo đuổi nàng, hắn xấu xí nhất, chiều cao thì thấp bé, nhưng hắn có tiền a, tất cả đối thủ nhan sắc giá trị cao phải bị hắn đánh bại, hắn mới là người thắng sau cùng.

"kạc kạc kạc.." đắc ý cười một tiếng, hắn hồi tài xế chạy nhanh hơn.

Đến trước phòng trọ nhà nàng, hắn hưng phấn giơ tay định gõ cửa, nhưng trong nháy mắt, hắn như gặp phải sét đánh, thân thể cứng ngắt như trời trồng ở cổng.

"A..... Ân..... À..... A a....."

Từ đằng sau cửa phòng, truyền ra thanh âm kỳ quái, có tiết tấu từ thấp đến cao.

Thanh âm này hắn quá quen thuộc, từ nhỏ, mỗi lần nhìn lên quả phụ sát vách tắm rửa, hắn đã nghe thanh âm này, và càng lớn, khi có điện thoại di động, hắn lên éch video tu luyện, thanh âm này lại nghe thường xuyên.

Thanh âm như vậy hắn nghe từ nhỏ đến lớn, mưa dầm thấm đất, có thể nói, không ai quen thuộc thanh âm này hơn hắn.

Nhưng giờ phút này, trong phòng người yêu hắn, hắn lại nghe thấy loại thanh âm này!

Thanh âm thì không có vấn đề, thế nhưng là hắn còn chưa lên trận đâu, thanh âm này như thế nào phát ra? Mà giọng nói này lại quen thuộc đến thế, hắn không phải nàng bật phim éch..

]

Như vậy.....

chuyện gì đang xảy ra?

Ai có thể nói cho ta? Ta còn trẻ, ta không hiểu????

" ummmmmmmmmmmmm.....!"

Một thanh âm động lòng người, giống như bản sonat dưới ánh trăng ngân lên trong đêm..

Thân thể hắn run rẩy kịch liệt, thanh âm này, rõ ràng chính là.....Lên đỉnh a!!!!

"Mở cửa, mở cửa ngay! Phương Uyên!" Hắn như tên điên đập cửa rầm rầm

Nghe thấy tiếng hắn hét, trong phòng vang lên tiếng thay đồ soạn soạn, một lát sau, nàng vẻ mặt ngái ngủ mở cửa, nhú nhú đôi mày xinh đẹp, mờ mịt hỏi:

"Khuya thế này anh đến đây làm gì?"

"Hừ!" Hắn hừ lạnh, ánh mắt lạnh lẽo đẩy cửa ra, hùng hùng hổ hổ xông vào thẳng trong phòng, nhưng hắn không để ý rằng, sau cánh cửa, một thân thể nam nhân trần truồng lên đi mất hút.

Tiến vào phòng, hắn xốc lên cái màn giường xem xét, cúi đầu xuống gầm giường, không có một ai, nhưng hắn lại tinh mắt phát hiện chân đạp ném ở một bên, trên giường xuất hiện hai cái gối đặt song song, trên dra giường lộn xộn nếp uốn, lấy hắn nhiều năm tu luyện đạo quốc JAV mà xem xét, hắn là có hai người trên giường, và trên tấm dra lại có một vết màu trắng sữa, hắn lấy tay quệt lên để lên mũi ngửi, lần này chắc chắn không phải là sai, đây là mùi tinh trùng.

Hắn bỏ tiền nuôi nàng hai năm mới chỉ được nắm tay, mà tên này đã làm thịt được nàng, vậy là hắn chính thức bị đội mũ xanh.

Hắn gầm nhẹ, nước mắt chảy xuống lúc nào không hay, từ nay, hắn không bao giờ yêu nữa! Hắn phải trả thù! Một vết sát ý trong mắt hắn lóe lên.

.....

Ban đêm, ánh đèn rực rỡ rọi xuống con phố nhỏ, khi mà thân thể mỹ lệ nằm dưới thân, khi mà con lợn lông bắt đầu ngo ngoe chào cò, hắn hóa thân Hắc

Ma, khuôn mặt tái nhợt điên cuồng mà cực đoan, trong mắt tràn ngập nồng hậu sát ý, sau đó....không có sau đó...nạn nhân đã bị hấn một đao bêu đầu khi đang lên đỉnh cực lạc.

Năm 1992, đây là một năm chân chính hòa bình của thế giới sau khi chiến tranh thứ giới thứ hai qua đi mấy chục năm, Tần Kiếm Ca bằng chỉ số thông minh trên một trăm sáu mươi, một người một ngựa hành tẩu mỗi góc tối của thành thị, dùng thần cấp nghệ thuật giết người tạo ra tràng cảnh mỹ lệ, Hấn chính là hiện thân của Satan, hấn làm mọi người nhắc tới là biến sắc, nghiêng răng nghiêng lợi, hấn chính là tuyệt thế Sát Nhân, khi gây án hấn hay đội một chiếc Mũ xanh, người khác gọi hấn là Mũ Xanh Ma Đầu!

Hấn có thói quen trước khi giết người là gửi một bức thư đến viện kiểm sát, trong đó có ấn dấu mật mã, nếu cảnh sát dịch ra được những gì hấn viết, thì cảnh sát sẽ biết được địa điểm trước khi hấn gây án.

Nhưng chưa một lần cảnh sát dịch ra mật mã đây trước khi hấn gây án, chỉ khi hấn gây án thành công, cảnh sát giải ra mật thư tiến tới, thì nạn nhân đã tắt thở từ lâu, để lại hiện trường đầm máu.

Hấn chỉ sát mỹ nhân, trước khi sát hấn sẽ cưỡng bức nạn nhân rồi mới hành quyết, nhưng cảnh sát không bao giờ thu được một cọng tóc hay vết tinh trùng, hay vết da, hiện trường giống như nạn nhân tự nguyện bị hấn làm thịt.

Nhưng không phải hấn không trả giá về những việc mình làm

Hấn bị lây ADIS....

Quả thật cuộc đời hấn là chuỗi bi kịch...

Những ngày cuối đời, hấn càng ra tay quyết liệt, số lượng nạn nhân tăng dần, nhưng lần này hấn không giết nạn nhân, mà chỉ cưỡng bức.

Hấn muốn gieo vi rút HIV cho các nàng, các nàng xxx người khác sẽ lây, coi như hấn chết không hối tiếc..

Đây là lịch sử đen tối nhất của nhân loại, khi mà cảnh sát quốc tế bắt lực trước hấn, dân tình sợ hãi, sống trong khủng hoảng, cho đến khi bức thư cuối cùng hấn gửi được dịch ra, hấn đã chết vì AIDS, thì sự khủng hoảng mới dần kết thúc, sau khi hấn chết, xác của hấn được tín đồ thờ thần Satan bí mật mang về thờ phụng, kính ngưỡng, và cuốn sách: Nghệ thuật giết người của hấn được các tín đồ truyền lưu rộng rãi đến hàng trăm ngàn năm sau...

p/s: Cầu ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trọng Sinh!

Tần Kiếm Ca nặng nề mở mắt ra, xung quanh tối om, hấn mạnh mẽ nhúc nhích người, cảm giác như bản thân đang nằm trong cái hộp kín, nhũu nhũu mảy, hô hấp hấn nặng nề vì thiếu đường khí.

"Chuyện gì xảy ra? Không phải ta đang ở trong mười tám tầng địa ngục chịu cực hình sao?"

Tuy không biết bản thân vì sao sống lại, nhưng hấn biết, nếu bản thân không làm cái gì, bản thân sẽ bị ngạt chết. Hấn quyết định thật nhanh, hai tay dùng sức đẩy mạnh.

""rầm.""

Hấn ngạt nhiên phát hiện, bản thân giống như có thần lực, nhẹ nhàng một đẩy,nấp hộp mấy trăm ký bị hấn một chưởng đánh nát.

Mạnh mẽ chống đẩy đứng dậy, hấn lạnh lùng quang sát bốn phía.

Đây là một gian phòng kiểu thời phong kiến, đồ dùng trong nhà xa hoa đại khí, trong phòng bốn cái bức tranh khắc phượng long song điều, long tranh hổ đầu, đủ để nói chủ nhân nơi đây không tầm thường.

Tần Kiếm Ca cúi đầu nhìn xuống mặt đất, hấn phát hiện mặt đất là được làm hoàn toàn bằng lưu ly, sáng bóng như gương không nhiễm chút hạt bụi, đến nỗi hấn còn có thể soi mặt mình trong đó.

""Ồ?""

Hấn giật mình phát hiện, bóng gương phản chiếu hình dáng hình như không phải là mình.

Lưu ly phản chiếu hình ảnh chính là một thiếu niên dung mạo tuyệt thế, khí chất ngời ngời, tuyệt đối không liên quan tới hấn, bởi vì hấn rõ ràng dung mạo

của bản thân, hấn dung mạo vừa xấu vừa tiện.

""aa....aa"" Mặt hấn khề nhần, bởi vì một chuỗi ký ức xa lạ đột ngột xuất hiện trong thức hải của hấn.

Trầm mặc một lúc lâu, hấn mới biết được nguyên lai bản thân không thể hiểu thấu chiếm lấy thể xác này trọng sinh, và thế giới này không phải là địa cầu kiếp trước của hấn.

Nơi đây gọi là Huyền Huyền Đại lục, một thế giới thần kỳ, con người ở đây thức tỉnh võ hồn hấp thụ thiên địa linh khí cường hóa bản thân, cường giả có thể một niệm hóa thương hải, một niệm hóa bể dâu, trích tay hái sao, thân thể hoành độ hư không, không gì không làm được.

Nơi đây không có luật pháp, chỉ có cường giả vi tôn, cá lớn nuốt cá bé, kẻ yếu chỉ nhận mệnh phụng tùng cường giả, cường giả giận dữ thủy chất ngàn vạn dặm, hơn cả đế vương kiếp trước.

Huyền Huyền Đại lục phân làm ngũ vực, bốn biển, năm châu, trong đó Ngũ vực chính là từng thời đại cường giả tuyệt đỉnh dùng vô thượng pháp lực tụ tập hàng trăm tinh cầu khổng lồ như mặt trời lại thành một đại thế giới, nơi đó chính là trung tâm Huyền huyền đại lục, là nơi thiên tài cùng cường giả tuyệt thế đi đến, tụ tập tinh anh của cả một đại lục. Ngũ vực phân biệt là Đạo Kiếm Vực,,Ma Vực, Tiên Vực, Thần Vực, Phật Vực, được đặt theo tên của Sáu vị cường giả tuyệt thế dung nhập các tinh cầu vào.

Bốn Biển vô biên vô hạn, chân chính Long Tộc vi tôn.

Ngũ Châu phân biệt là Bắc Châu, Nam Châu, Trung Châu, Tây Châu, Đông Châu, phân biệt nằm bao quanh Ngũ Vực, theo hấn biết chỉ riêng Trung Châu nơi hấn ở có diện tích gấp năm sáu lần mặt trời kiếp trước, thập phần rộng lớn.

Mà bản thân hấn chính là Đại thiếu gia Vương gia, là đỉnh tiêm gia tộc, thân thiên tài tuyệt thế, thức tỉnh Đế cấp vũ hồn Thôn Phệ, tu vi Đại Võ Tông, ngạo thị thiên kiều Trung châu.

Đẳng cấp tu luyện ở vũ trụ này phân là Võ đồ, Võ sĩ, Võ Sư,Đại Võ Sư, Võ Tông, Đại Võ Tông, Võ Quân, Cái Thế Võ Quân, Võ Vương, Cái Thế Võ Vương, Võ Hoàng, Cái Thế Võ Hoàng, Võ Tôn, Cái Thế Võ Tôn, Võ Đế, Cái Thế Võ Đế, Võ Tiên, Võ Thần, Võ Thánh, Chí Tôn.

Trong đó Cái Thế Võ Đế là cực hạn vùng vũ trụ này, chỉ có lên một bước độ thiên kiếp bước vào Võ Tiên cảnh, thân thể xé rách Vũ trụ không gian, tiến bước Chứng Thần giới, trở thành một tồn tại khác.

Còn Võ Hồn, mỗi một sinh linh sinh ra đều mang trong mình võ hồn, sáu tuổi có thể thức tỉnh võ hồn, võ hồn là duy nhất, nhưng cũng có thiên tài thức tỉnh hai ba loại võ hồn.

Võ hồn thiên hình vạn trạng, nhưng lại có đẳng cấp sâm nghiêm từ thấp đến cao phân biệt từ nhất phẩm đến thập phẩm, trong đó nhất phẩm thấp nhất, thập phẩm cao nhất, rồi mới đến Hoàng cấp võ hồn, Quân cấp võ hồn, Vương cấp võ hồn, Tôn cấp võ hồn, Đế Cấp võ hồn, và trong truyền thuyết Tiên cấp võ hồn, Thần cấp võ hồn, Thánh Cấp võ hồn, Chí tôn cấp võ hồn.

Dựa theo ký ức, bản thân tử vong là bị một kẻ hấn tiện tay phế đi, nhưng không biết sao ba năm trôi qua, tên đấy đột ngột tu vi bạo trưởng, một tuần trước còn gửi thư khiêu chiến hấn, tên tiểu tử đấy lá bài tẩy nhiều vô số, nhưng hấn thân mang Đế cấp vũ hồn Thôn Phệ, bất kỳ tổn thương vật lý không thể tổn thương đến hấn, bị hấn luyện hóa trở thành thuốc bổ, nhưng ai ngờ tiểu tử kia lại tu luyện một môn Nguyên Thần công pháp cấp bậc rất cao, ngành sinh đem ý thức của hấn đóng băng, rồi tiểu tử kia thừa cơ đâm một kiếm xuyên tim, chết không thể chết lại, lấy bản thân làm đá mài, đập lên trở thành thiếu niên chí tôn Năm Châu.

Đang suy tư hấp thụ ký ức, đột ngột một giọng nói lạnh lùng vang lên trong đầu hấn.

""keng...Đại Ma Đầu hệ thống khởi động...trước mắt loading 12%...50%....100%...""

""Cái quỷ gì?"" Hấn nhú mày khó hiểu, cũng không thể trách hấn, địa cầu thập niên chín mươi chưa có huyền huyền tiểu thuyết, cũng không có cái gọi là hệ thống.

""Keng..Đại Ma Đầu hệ thống nhận chủ thành công, mời ký chủ ngưng thần để xem tin tức....""

Túc chủ:Vương Bá Ngu

tuổi: mười chín

Thiên phú: Đế Cấp vũ hồn Thôn Phệ.

Huyết mạch: không

Chủng tộc: nhân loại

căn cốt: tuyệt đỉnh

tu vi:Đại Võ Tông

Linh Hồn tu vi: Phạm hồn đình phong

Công pháp: Chiến Thiên Đấu Địa đại pháp, Ngưu Ma Cửu Biến...

Võ kỹ: Sơn Hà Ấn, Thiên Vương Thần Quyền,..

Chiến thú: không

Đạo lữ: không

Ma Đầu đẳng cấp: 0

Ác Ma Điểm 0.

"Ồ, thật thần kỳ, thông tin của ta nó có thể biết hết được." Khẽ đảo tinh thần quan sát, hắc kinh ngạc thốt.

"Xin chào kỳ chủ, lão nô là hệ thống khí linh, trợ giúp kỳ chủ giải đáp nghi hoặc về hệ thống." Một lão nhân đột ngột xuất hiện, cúi đầu nhìn hắc.

"nói." Hắc thần nhiên đáp.

"Bẩm kỳ chủ, hệ thống chính là trợ giúp ngài đăng lên đỉnh cao....." Khí linh nói một tràng, hắc rốt cuộc hiểu hệ thống là gì, và cách sử dụng.

Tóm gọn là hắc làm việc ác càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh; bị người hận càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh; giết người càng nhiều, tu vi tăng đến càng nhanh; thanh danh xấu xa, tu vi tăng đến càng nhanh!

"Làm việc ác để đổi lấy sự cường đại sao? Thú vị, thú vị." Khóe miệng hắc nhếch lên một vòng cung, tà ác cười mỉm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tân Thủ Lễ Bao, Kinh Hỉ!

Dựa theo ký ức, chỗ này là từ đường, nơi lưu giữ bài vị của các tộc nhân quan trọng đã mất, và cũng là nơi nắm giữ Lư Đền hỏa Mệnh, mỗi một dòng chính tộc nhân mới sinh ra sẽ phải trích một phần tinh huyết cùng linh hồn được lưu đền hỏa mệnh lưu giữ lại, từ đó có thể biết được tộc nhân sinh tử, hỏa mệnh tặc, tức đại biểu tộc nhân tử vong, nếu tộc nhân tu vi đạt tới Võ Vương, nếu tử vong, sẽ được lão tổ dùng bí thuật trọng sinh.

Hắc ngược lên nhìn Bài vị của bản thân, đã tắt, nghĩa là chủ nhân khối thể xác này đã chết. Hắc bước tới bài vị mình, bàn tay khẽ bóp, bài vị nát tắn, đại biểu không ai có thể biết được hắc mượn xác hoàn hồn.

"Tiểu Ngưu? người...người....không chết...?" Một giọng nói ngạc nhiên khó thể tin được vang lên bên tai hắc.

Hắc quay đầu nhìn về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy một vị lão giả ngũ quan đoan chính, mái tóc bạc tùy ý tung bay, ăn mặc một bộ trường sam màu trắng, theo bề ngoài thì có thể thấy lão giả này là một vị tiền bối chính khí đáng kính.

"Lão tổ..." Hắc vội vàng cúi đầu vấn an, về mặt cung kính, lão giả ấy chính là lão tổ tông Vương gia, Vương Khiếu Thiên, cũng chính là gia gia của phụ thân hắc, tu vi thâm bất khả trắc, là cường giả xếp hàng đầu trung châu. Đương nhiên cung kính chỉ là trang, lấy hắc tính cách bá đạo, há lại thật lòng cúi đầu trước người khác, dù cho người đó là người thân của mình.

"Ta biết mà, tiểu tử ngươi khi ra đời ngũ thái quang mang từ trên trời chiếu xuống, là thiên chi kiêu tử, há lại dễ dàng chết mất, hắc là kim thiên thoát xác à?" Lão tổ về mặt vui vẻ, dù sao Vương Bá Ngưu chính là thanh niên chí tôn, là bộ mặt của Vương gia, từ khi hắc tử vong, mặt mũi Vương gia bị hư tổn, nhất là tuổi trẻ trong vòng Vương gia không có ai kinh diễm như hắc, bị các thiếu kiều Thánh địa, Tông môn, đại gia tộc khác ép thờ không nổi, lão cũng ghen khuất mấy ngày nay.

"Kẻ hèn Tiêu Viêm tuy dùng thủ đoạn khó lường khắc chế ta, nhưng sâu cạn của ta hắc há có thể nhìn thấu, muốn giết ta, còn lâu." Bề ngoài Vương Bá Ngưu khinh thường hừ lạnh, tuy nhiên trong lòng một mảnh thanh tịnh, tuy trong lòng kiêng kỵ Tiêu Viêm, nhưng ai bảo khối thân thể này tính cách quá thối, hắc bắt buộc phải trang cho giống.

"Hào!Hào! Thất bại không đáng sợ, đáng sợ là tiêu thất ý chí, Tiểu Ngưu, ta xem trọng ngươi!" Vương Khiếu Thiên hài lòng vuốt vuốt chòm râu, tán thưởng.

"Mà lão tổ, việc ta sống lại xin người không nói với ai khác, ta muốn ra ngoài lịch lãm 1 thời gian, chờ lúc ta quay về, là Tiêu Viêm phải chết! Xin người vẫn cứ tổ chức tang lễ như thường, kéo bọn bụng dạ khó lường sinh nghi." Hắc cúi đầu, nghiêm nghị nói.

"Được, ngươi nên đi gấp phụ thân ngươi, mấy hôm nay nội tâm của hắc hống mất...haha..." Vương Khiếu Thiên gật đầu phê chuẩn, xoay người biến mất khỏi tầm mắt hắc.

Vương Bá Ngự không dám thất lễ, vẫn duy trì tư thế cúi đầu, một lát sau, hắc sử dụng Dịch Dung chi thuật thay đổi khuôn mặt, khí chất, thân hình, rồi mới rời khỏi từ đường.

"Tiểu tử ngươi che dấu thật sâu, làm vì phụ thân mấy ngày nay..." Vương Thiên Không khuôn mặt tiểu tụy, trán đã có nếp nhăn, tóc đen đã có vài sợi bạc, với tu vi như hắc khí huyết như lò mà tóc biến bạc, hiển nhiên đã chịu cú sốc quá lớn.

"Cha, không phải ta đã trở về sao, ta sử dụng môn bí thuật đó xong, đảm bảo thần hồn bất diệt, nhưng đại giá quá lớn, phải bốn năm ngày sau mới thức tỉnh..." Hắc giả vờ cười khổ, tùy tiện tìm lý do lấp liếm cho qua.

"Ngươi giờ có dự tính gì?" Vương Thiên Không tò mò hỏi, hắc thấy Vương Bá Ngự dịch dung biến thành người khác, hiển nhiên không muốn tiết lộ tin tức mình còn sống, nghĩa là hắc có dự tính gì đó, nên lão hỏi.

"Ta muốn ra ngoài gây dựng thế lực riêng..." Vương Bá Ngự trầm giọng nói.

Đây không phải là hắc nhất thời khởi ý, mà là do hệ thống ban bố nhiệm vụ.

"Định...hệ thống nhiệm vụ chính tuyến bắt đầu...thân là Ma Đầu, nhất định phải cùng thế gian này là địch, há lại đơn độc một mình chống lại thế giới, tức chủ cần lập ra một thế lực, nhân số ít nhất một trăm người...quest thường tùy thuộc vào tức chủ hoàn thành nhiệm vụ đạt chỉ tiêu hay vượt chỉ tiêu..."

"Con cần bao nhiêu người?" Vương Thiên Không không hỏi vì sao hắc lập thế lực làm gì, lão biết hắc thân thiếu niên chí tôn, làm việc gì là có lý do riêng của hắc, nếu con trai lão cần, lão sẵn sàng đáp ứng vô điều kiện.

"Cha không phải âm thầm nuôi dưỡng hai ba thế lực tam lưu sao, ta cần thế lực tam lưu gọi là Huyết Sát đường..." Vương Bá Ngự nói.

Huyết Sát Đường thân là tổ chức sát thủ, bọn hắc chuyên làm cộc mua bán ám sát giết người, lại hợp với mục tiêu của hệ thống, hắc không cần mất công dạy thuộc hạ làm việc xấu.

"Tốt, con nghỉ ngơi đi, ngày mai bọn cha dẫn con gặp bọn hắc..." Vương Thiên Không không chút do dự gật đầu đáp ứng.

"Cảm ơn cha..." Vương Bá Ngự gật đầu, quay người rời đi. Tính cách của chủ thân thể này là thế, lãnh ngạo ít nói, cho nên hắc cũng không nói ra nhiều lời, kéo lộ chân ngựa.

Trở về phòng, hắc chìm vào hệ thống túi đồ, bắt đầu mở Tần thủ lễ bao.

Hắc ần ần có chút chờ mong, nhưng cũng không quá chờ đợi, đơn giản là bản thân ở dị giới có địa vị rất cao a, tài nguyên, công pháp, nhân lực đều để hắc tự tiện lựa chọn.

"Keng...chúc mừng ký chủ nhận được Hắc ám áo choàng x1, Trọng linh hồn x1, Thánh Ma Chí Tôn Đại pháp x1, Đại Chư Thiên Giám Định Thuật, Đại Cướp Đoạt Thuật..."

Hắc dùng tâm dò xét thông tin vật phẩm.

Vật phẩm:Hắc Ám áo choàng, từng là áo choàng của Chúa Tể hắc ám.

Đăng cấp:Thần thoại

Công Dụng: Hóa thân hắc ám hành tẩu trong nhân gian, thân thể hoàn toàn ẩn dấu trong hư không, không phải đại năng không thể phát hiện.

"Thật là khủng khiếp áo choàng..." Vương Bá Ngự kinh ngạc, hắc biết áo choàng này mà rơi vào tay hắc, có thể dùng để chạy trốn, ẩn núp khi làm chuyện xấu, tuyệt đối là giết người dẫu tay lợi khí.

Vật phẩm:Trọng Linh hồn, từng là vũ khí đặc lực của Đầu Lô Ma Vương.

Đăng cấp:Hiếm có

Công dụng: Thu thập linh hồn đã chết, linh hồn càng nhiều, có thể dùng năng lượng đó phát ra công kích, sức mạnh công kích phụ thuộc vào số lượng linh hồn mà người sử dụng thu thập, nếu thu thập đủ nhiều, dù là Vô Tiên cũng phải chết!"

"Thật ngu bức quyền trọng!" Vương Bá Ngự âm thầm kinh hãi, Vô Tiên là siêu thoát hết thảy trong vũ trụ này, tiến vào một cái vũ trụ cao cấp hơn, có thể nói một vị vô tiên phát tay là hàng tỷ tính cầu sinh diệt, muốn giết Vô Tiên, hắc là hiển tế hơn nữa phương vũ trụ.

Vật phẩm:Thánh Ma Đại pháp, Thánh Ma Thần Vương sở tu công pháp.

Đăng cấp:Thần thoại

Công dụng: Là công pháp khiến tức chủ siêu thoát vũ trụ này.

"Hắn là phải tu luyện mới có thể biết được công dụng của nó." Vương Bá Ngu âm thầm nghĩ.

Vật phẩm: Đại Chư Thiên giám định thuật

Đăng cấp:Chí Tôn.

Công dụng: Giám định hết thảy chư thiên vũ trụ, không gì không biết, không gì không hiểu.

"Lại là Chí Tôn đăng cấp, cái này gắn với Sáng Thế vật phẩm rồi, thật kinh khủng thần thuật, có nó, ta có thể dò xét hết thảy tồn tại, mặc cho nó bị phong ấn hay bị che lấp." Vương Bá Ngu kinh hãi, giờ khắc này hắn mới chân chính cảm thấy Đại Ma Đầu hệ thống thần kỳ.

"Còn một vật phẩm..." Hắn thập phần hồi hộp mở ra xem xét thông tin.

Vật phẩm: Đại Cướp Đoạt thuật, Chư thiên vạn giới, không gì không thể cướp, miễn người thi triển tu vi đủ để cướp mà không gặp phản phệ.

Công dụng: Rất rất nhiều, từ cướp thọ mệnh, căn cốt, huyết mạch, linh hồn, vật phẩm...

"Có thần thuật này, ta có thể sống mãi, nói không chừng...có thể biến bản thân trở thành Siêu Thần Thiên tài tuyệt thế mang nhiều cường đại thể chất huyết mạch linh hồn nhất, chân chính đập hết thảy kẻ địch, đăng lâm chí tôn!"

Hắn trong lòng mang vạn trượng hào khí.

p/s: Cầu ủng hộ!! Mình hứa mỗi ngày sẽ có chương, cầu ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hệ Thống nhiệm vụ mở ra

"Hắn chính là con trai ta, từ nay hắn các ngươi tuyệt đối nghe lệnh hắn hành động, phạm trái lệnh già, tạt tru!!!" Vương Thiên Không ẩn dấu trong áo choàng đen, thanh âm nghiêm nghị sát ý, nói.

"Tuân lệnh Đường Chủ!" Bang chúng từ trên xuống dưới đồng thanh hô to, hiển nhiên uy vọng của Vương Thiên Không tuyệt đối rất cao.

"Ta cũng không có yêu cầu gì, chỉ cần tuyệt đối phục tùng, từ nay Huyết Sát Đường đổi tên thành Ma Điện, tuy nhiên bề ngoài vẫn xem là huyết sát đường, phân chia cấp bậc từ thấp tới cao chính là Ma Chủ, Phó Ma chủ, Tứ Đại Ma Đế, Thập đại Ma Tôn, một trăm lẻ tám Ma Hoàng...."

"Vâng Ma Chủ!" Chúng Ma đồng thanh đáp, Đường chủ bảo từ nay tuyệt đối nghe lệnh thì bọn hắn biết Ma Chủ hắn là Vương Bá Ngu.

"Đinh...chúc mừng ký chủ thành lập thế lực nhị lưu Ma Điện, tu vi tăng một đại cảnh giới."

Vương Bá Ngu mừng rỡ, hắn vạn vạn không ngờ tới quest thường lại là tăng tu vi một đại cảnh giới, phải biết rằng tu vi càng lên cao thì tăng tu vi càng khó, ở trung châu, Đại Võ Tông cảnh chính là đủ khai tông lập phái trở thành ngũ lưu thế lực, mà theo hắn biết, tu vi Đại Võ Tông của hắn đủ hoành hành tất cả tuổi trẻ thiên kiều đĩnh tú ba mươi đổ xuống, phải biết rằng cả thiên vũ châu mười chín tuổi như hắn tu vi đại võ tông đã được xem là phượng mao lân giác, đương nhiên trừ những thiên kiều trong Ngũ vực.

Nhưng giờ hắn đã đột phá một bậc, trở thành Võ Quân cường giả, chân chính ngao thị Thanh niên Trung Châu.

Dưới Võ Quân đều là phạm nhân, câu này không phải không có căn cứ.

Võ đồ: rèn thể thập trọng, Võ đồ đỉnh phong ngàn cân cự lực.

Võ sĩ, Chân chính một người địch trăm võ đồ.

Võ Sư cảnh, Võ trong sư phụ, một người địch ngàn võ sĩ.

Đại Võ Sư, Chân chính địch ngàn võ sĩ mà bản thân không tổn thương, có thể nói là võ học đại sư.

Võ Tông, võ học tông sư, tùy tiện một quyền đều là đẳng phong tạo cực, xông vào vạn Đại võ sư như chốn không người.

Đại Võ Tông, Lĩnh ngộ võ học cực hạn, võ học đã trở thành bản năng, có thể nói là phạm nhân mạnh nhất, tùy tiện một kích cả ngọn núi nhỏ cũng đập nát, thân thể, linh hồn cơ năng đều được cường hóa tới cực hạn, chân chính vô địch dưới phạm nhân.

Mà Võ Quân, đã lĩnh ngộ được thiên địa chi thế, có thể mượn thiên địa chi lực thì triển ra võ học có uy năng lớn lao, sức người có hạn mà thiên địa vô hạn, đã dùng thiên địa chi lực cải tạo thân thể thoát khỏi xác phàm, tuổi thọ bạo tăng 300 năm.

“Thật em sáng, đúng là thân cao phú soái có khác, tùy tiện nói đều có người dâng tời cho ta hoàn thành nhiệm vụ, không cần mất công tìm người thu phục, rồi bla bla phức tạp ra...” Hắc thập phân hải lòng thân phận này.

“Đột phá?” Vương Thiên Không ngạc nhiên hỏi, tu vi của lão cao hơn hắc thập phân rất nhiều, và Vương Bá Ngu cũng không che lấp, nên hắc thập phân vừa đột phá là lão biết ngay.

“Vâng, trải qua sinh tử chi chiến, nên có minh ngộ, đột phá nước chảy thành sông.” Hắc thập phân gật đầu, tùy tiện dùng lý do lấp liếm qua.

“Vậy cha đi trước, nếu gặp cái gì không thể giải quyết, thì hãy nói với Vương lão.” Vương Thiên Không hải lòng gật đầu, xoay người một phát, biến mất trước mặt hắc thập phân, để lại Vương lão thủ hộ đằng sau hắc thập phân.

Vương Lão chính là lão nô được lão ba giao cho từ nhỏ chăm sóc hắc thập phân, tu vi của Vương Lão chính là Cái Thế Võ Hoàng, đủ để trấn áp hết thầy phiên toái, chỉ cần hắc thập phân không nhúng nước đến nỗi đi treu chọc Nhất lưu thế lực có Võ Tôn tọa trấn, thì hắc thập phân đảm bảo an toàn.

“Đình...hệ thống nhiệm vụ mở ra, thân là ma đầu há lại dùng người khác ở trên địa bàn mình làm mưa làm gió, hạn định ký chủ trong một tháng tàn sát hoặc thu phục hết thầy thế lực nhị lưu trong Thương Mang thành, quest thưởng Thương Mang thành chính là địa bàn của tặc chủ, trong địa bàn mình có tuyệt đối quyền khống chế, không phải vô để vào địa bàn gây sự cũng phải quý. Cho dù vô để đích thân đến cũng không làm gì được tặc chủ.”

“Lần này phần thưởng thật bá đạo, vậy xem như ta chân chính có một chỗ dựa tuyệt đối để sinh tồn xuống ở cái thế giới tàn khốc này...” Trong lòng Vương Bá Ngu rung động, nghĩ.

“Lão nô nghĩ tặc chủ nên dùng thủ đoạn xấu xa để hoàn thành nhiệm vụ, không nên chỉ dùng thực lực tàn sát thu phục, bởi vì chỉ có làm việc ác, thanh danh càng xấu, càng nhiều người hận tặc chủ, thì tặc chủ mới có thể thu được ác ma điểm để hồi đoái vật phẩm và dùng để tăng Ma Đầu đẳng cấp, mỗi một lần tăng ma đầu đẳng cấp, tặc chủ sẽ mở được những món vật phẩm siêu giá trị.”

“Làm việc ác sao?” Vương Bá Ngu nghiêng ngẫm.

Vương Bá Ngu đi tới chủ tọa, đặt mông ngồi xuống. Vương Lão như ảnh tùy hình đứng kế bên hắc thập phân.

“Thật thoải mái.” Hắc thập phân hải lòng.

“Tiểu lý, lại đây.” Hắc thập phân uy nghiêm nói.

Hắc thập phân dứt lời, một trung niên nhân gương mặt hung ác tiến đến, quỳ một chân, chắp tay nói: Ma Chủ, có thuộc hạ.”

Diệp Thiên lý là người thay cha hắc thập phân quản lý Huyết Sát đường lúc trước, tu vi là Đình Phong Võ Hoàng, lại là người quản lý một tổ chức giết người, bản thân hắc thập phân là người gian xảo, hung ác nhưng khôn khéo, nhưng ngay cả Cái thế võ hoàng chỉ là thủ vệ của thanh niên trước mặt này, hắc thập phân cũng không dám làm ra vẻ, là võ Hoàng, thọ mệnh ngàn năm, hắc thập phân đã sống ba bốn trăm năm lâu, hắc thập phân biết người nào nên dùng, người nào không nên dùng, người nào nên chống, người nào không nên chống, lúc nào nên quỳ nhận tống, thì không nên cậy mạnh, mặt có thể kiêu kiêu trở về, nhưng mệnh đều mất thì không thể kiểm lại, nhờ có kinh nghiệm lão làng đối nhân xử thế, và tâm tư như vậy hắc thập phân mới tồn tại tới nay tu luyện tới võ Hoàng chi cảnh.

“Trong Thương Mang thành có bao nhiêu thế lực lớn, kể rõ chi tiết.” Vương Bá Ngu trầm giọng, quát.

“Thương Mang Thành có cả thầy năm thế lực lớn, trong đó ngoại trừ Ma Điện chúng ta còn có Thần Đan môn, Thiên kiếm tông, Bá Đạo môn cùng Diệp tộc chi nhánh, trong đó lấy thiên Kiếm tông cùng cùng Bá Đạo môn mạnh nhất, mỗi nhà đều có ba vị Võ Hoàng tọa trấn, sau đó là Ma Điện chúng ta hai vị võ hoàng, nếu tính thêm lão nhân bên cạnh Ma chủ nữa thì chúng ta là mạnh nhất, sau cùng là Thần Đan môn cùng Diệp tộc chi nhánh đều có một vị Võ Hoàng tọa trấn.” Diệp Thiên Lý không dám thất lễ, vội vàng nói rõ.

“Ân, sắp tới có chuyện nào lớn chuẩn bị xảy ra không?”

Khí linh bảo hắc thập phân làm chuyện xấu, nên hắc thập phân tạm thời không động thủ, chờ xem có việc gì lớn xảy ra rồi bàn tính làm vài cộc chuyện xấu.

Ngày mai là ngày đại hôn của vị thiên tài Diệp gia Diệp Trần cùng con gái tông chủ Thiên Kiếm tông, có phát thư mời cho Ma Điện chúng ta.” Diệp Thiên Lý cẩn thận tìm tòi ký ức, đáp.

“Chính là nó.” Vương Bá Ngu nở nụ cười xấu xa.

Bạn đang đọc truyện Đại Ma Đầu Hệ Thống được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 5: Hôn Lễ Đại Điển

Diệp thị gia tộc tọa hạ phía nam Thương Mang Thành, dựa núi gần sông, chiếm địa ước chừng vượt qua mười km, quả là con số khủng nếu ở địa cầu, tuy nhiên đối với Huyền huyền đại lục vô biên vô hạn, thì nhiều đó chỉ được gọi là nhị lưu gia tộc mà thôi, mấu chốt là gia tộc đó phải có một vị Võ Hoàng tọa mới đủ đến trấn áp một phương. Võ Hoàng gọi là nhân loại trung Hoàng giả, Năm châu lượng người trăm ngàn tỉ, nhưng muốn đạt tới Võ Hoàng khó càng thêm khó, dựa theo Địa Bảng tổng kết thì Võ Hoàng ngoài sáng hiện nay chỉ tầm một tỉ người, chiếm 0.001% trên tổng 100% dân số. Dù thấy đột phá Võ Hoàng khó khăn cỡ nào, nhưng chỉ cần đột phá Võ Hoàng chỉ cảnh, đủ để bước chân vào hàng ngũ cường giả đại lục.

Năm châu diện tích gấp hai mươi lần mặt trời cộng lại, phân bố tầm một trăm ngàn tỷ người rải rác khắp năm châu vẫn thừa thớt, phẩm nhân dưới Võ Quân rải rác nhiều vô số kể.

Võ Hoàng đã là tồn tại rất mạnh mẽ, bất kỳ vị Võ Hoàng nào chỉ bằng vào thân thể có thể ngao du tinh không, tay không xé rách không gian, Võ Hoàng cường giả đã sơ bộ tạo ra tiểu thể giới trong cơ thể, Linh hồn của Võ Hoàng cường giả đã lột xác thành Nguyên Thần, linh hồn từ hư phản thật, không cần thân thể vẫn sống mãi, vẫn dẫn động thiên địa chi lực bình thường, nhưng Nguyên Thần khá yếu ớt, dễ bị ngoại lực tan biến, cho nên Võ Hoàng cường giả cách một ngàn năm là đoạt xá sinh linh khác, nhưng bắt buộc phải đoạt xá sinh linh độ tuổi dưới 12, tốt nhất là sinh linh còn trong bụng mẹ, khi ấy ý thức chưa sinh, dễ hoàn toàn chiếm đoạt quyền kiểm soát thân thể, nếu đoạt xá người đã sinh ra ý thức mấy năm, lúc đấy linh hồn bị trục ô, trong ý thức có 2 linh hồn khác nhau, tuy dựa vào linh hồn mạnh mẽ dung hợp ý thức, nhưng vẫn bị tâm thần phân liệt, trừ khi linh hồn người bị đoạt tan biến hoàn toàn, nhưng nếu vậy thì khó có thể tiến thêm một bước, bởi vì mỗi sinh linh khi ra đời đều ký thác vào thiên địa này ba loại ấn ký, phân biệt là linh hồn ấn ký, sinh mệnh thân thể ấn ký, vận mệnh ấn ký, ba thứ này đã dung hợp với nhau hoàn chỉnh tạo thành 1 con người hoàn chỉnh, thiếu đi một thứ cũng không được, nếu không thì người đoạt xá không thể hoàn toàn chuyển không thân thể đấy, mất nhiều hơn được.

Khi Vương Bá Ngu cùng chúng Ma đi đến trước cổng Diệp phủ, đập vào mắt đầu tiên chính là từng tòa cung điện làm hoàn toàn bằng vàng nhấp nhô trùng điệp, từng tòa đình đài lầu các đan xen phân bố trung quanh các tòa cung điện, tượng đài các đời Diệp gia gia chủ đặt ngay ngắn từng chỗ trong sân, nơi đây tràn ngập khí tức tôn quý cùng uy nghiêm.

Bởi vì hôm nay chính là Đại thiếu gia Diệp gia Diệp Sinh, phạm vi địa bàn trải dài hơn mười km đều là cảnh sắc long lẫy xinh đẹp, bầu không khí vui vẻ tỏa khắp mọi nơi, khách khứa lui tới đều liên tiếp không dứt.

Quả không hổ là nhị lưu thế lực!

Bước vào tới đại điện, không gian bốn phía đều là trang trí đèn lồng cùng hoa tươi, bong bóng bay lơ lửng trên không trung, tạo thành cảnh sắc hoan hỉ đến tận cùng.

Đồng thời, đại điện rộng lớn như vậy cũng chật kín chỗ ngồi, trên mặt mỗi người đều là mang theo nụ cười sáng lạng, mà ở nơi cao nhất trung tâm nhất, một vị trung niên nam tử ngồi ngấn ngấn ở đó, tỏa ra uy nghiêm.

Người này, thanh lịch chính là đương nhiệm gia chủ Diệp gia, Diệp Thiên Hùng!

""Là Huyết Sát Đường phó đường chủ Diệp Thiên Lý sao, cảm ơn đã đến chung vui cùng Diệp gia chúng ta."" Diệp Thiên Hùng mắt thấy Vương Đại Ngu bọn người đi tới, liền dẫn theo chúng trường lão tươi cười nghênh đón.

""Ân, vị này là..."" Diệp Thiên Hùng ánh mắt cay độc, thấy Diệp Thiên Lý cùng cái khác phó Đường chủ cùng một vị lão giả đều đứng phía sau vị thanh niên soái khí này, lấy hân kinh nghiệm, hẳn là người có địa vị rất cao, cộng thêm khí thế duy ta độc tôn từ trên người thiếu niên mơ hồ phát ra, hẳn là một thiên chi kiêu tử.

""Đây là thiếu đường chủ, Vương Bá Ngu. "" Diệp Thiên Lý mỉm cười, đáp.

""Vương Bá Ngu..."" Diệp Thiên Hùng nhú mày, dựa theo ký ức của hắn, tuổi trẻ mà có khí tràng như thế này hiếm có, hẳn là người có danh tiếng cao mới đứng, nhưng cái tên này ngoài Vương Bá Ngu Vương thị gia tộc thiếu niên chỉ tôn đã chết ra, thì không có tên nào như vậy cả.

Lắc đầu, Diệp Thiên Hùng chấp tay về phía Vương Bá Ngu, coi như chào hỏi.

Coi như địa vị Vương Bá Ngu có cao đi chăng nữa, cũng chưa tới mức một vị Võ Hoàng hạ mình hỏi thăm hậu bối, đã chấp tay chào là cho mặt mũi rất lớn rồi.

Vương Bá Ngu ngay cả liếc cũng không thèm liếc, khinh khinh đi qua, không chút nào xem Diệp Thiên Hùng để vào trong mắt.

""Hừ!"" Diệp Thiên Hùng bất mãn hừ lạnh, nếu không phải tên tiểu tử này có lai lịch lớn, và có Diệp Thiên Lý ở đây, và vương bản thân gia tộc, nếu không hẳn phải một tát tiện sát tên tiểu tử này, cường giả uy nghiêm, há phải con sâu cái kiến có thể khiêu khích. Rất nhiều thiên tài vì cao ngạo với cường giả, bị cường giả dẫu mặt chụp chết cũng không ít, cho dù thế lực đằng sau ra mặt thì thế nào, cùng lắm thì ăn núp một thời gian, rồi lại ra. Thế giới to lớn, há không có chỗ chứa.

""Diệp huynh bớt giận, thiếu chủ tính cách xưa giờ là thế.."" Diệp Thiên Lý cười xòa, đáp lại nhưng lại khiến lửa giận của Diệp Thiên Hùng dâng lên.

Một tên tiểu bối khinh bỉ hán, mà Diệp Thiên Lý nói vậy khác gì nói!" thiếu chủ bố khinh mày đấy, tính nhẩn là thế đấy, làm sao?"

"Đinh...Diệp Thiên Hùng đối với ký chủ sản sinh tức giận cùng với một mớ sát ý, một vị Võ Hoàng sát ý há có thể bằng vào ký chủ tu vi hiện tại có thể chống lại, ký chủ thành công khiêu khích Võ Hoàng cường giả, Ma Đầu điểm 10000exp. Ác ma điểm 1000."

"Đinh, Ma Đầu đẳng cấp đạt tới cấp 1, ký chủ nhận được Thành tích: Lâu La tiểu ma tốt, từ nay ký chủ đánh nhau sẽ tăng gấp đôi chiến lực."

"Gấp đôi chiến lực, gân gà." Hán không để ý cho lắm.

Bản thân hán không phải tu luyện từ đầu nên gấp đôi chiến lực với hán hiện tại chẳng khác gì gân gà, thiên tài phân năm cảnh, ngũ cảnh gọi là nhân tài, chiến lực gấp mười lần cùng tu vi. Tứ cảnh gọi là Thiên tài, chiến lực hơn năm mươi lần tu vi. Tam lưu là Tuyệt Thế thiên tài, chiến lực gấp mấy trăm lần tu vi, Nhị lưu gọi là Thiên kiêu, chiến lực gấp một ngàn lần tu vi, Nhất lưu chính là hàng ngũ của hán, thiếu niên chí tôn, chiến lực gấp một vạn lần tu vi, nếu tu vi Võ Quân sơ kỳ như hán mà thân mang chiến lực gấp mấy trăm lần tuyệt thế Thiên tài, đủ để vượt một tiểu cảnh giới đánh bại Võ Quân hậu kỳ, nếu mang chiến lực gấp ngàn lần Thiên kiêu, thì hán khiêu chiến thắng bức tới Võ Quân hậu kỳ. Nếu mang chiến lực Thiếu niên Chí Tôn, sẽ thắng bức tới Võ Quân tuyệt đỉnh, đủ xem là ngạo thị cùng cảnh giới.

Phải biết rằng lên Võ Quân cảnh, mỗi tiểu cảnh giới đều là hồng cầu khó thể vượt qua, đó không phải chỉ là đột phá về sức mạnh, còn nghiêng về linh hồn linh ngộ thiên địa có sâu hay không, huyết mạch căn cốt có mạnh mẽ hay không, còn kỹ xảo chiến đấu có xuất sắc hay không...vvv...cái đó gọi là tổng hợp chiến lực.

Trước tới giờ truyền lưu khiêu chiến vượt hán một đại cảnh giới chỉ có Phật Môn Linh Tiên cường giả từ Chúng Thần giới vẫn lạc vào luân hồi trở về vũ trụ này, thức tỉnh ký ức kiếp trước, có công pháp cùng thủ đoạn của Linh Tiên mới có thể vượt giai chiến thậm chí chém giết cảnh giới cao hơn một giai, cùng với Nhân Hoàng, Địa Hoàng, Thiên Hoàng, tứ đại thần thú hậu duệ cùng với ngũ đại vực chủ thời trẻ từng đạt tới chiến lực nghịch thiên như thế.

Tuy nhiên đây chỉ riêng Huyền Huyền Đại lực mà thôi, vũ trụ có hằng hà sa số tinh cầu, tuy cao cấp tinh cầu như Huyền huyền đại lực tuy ít, nhưng thiếu niên chí tôn kiệt xuất hán nhiều vô số.

"Đinh, vì ký chủ không biết sống chết khiêu khích Võ Hoàng cường giả, hệ thống đặt biệt tặng ký chủ huy hiệu: Không biết sống chết tiểu ma tốt, đeo trên người có thể khiến cường giả đối với ký chủ không ưa, từ đây kiếm thêm ác ma điểm cùng Ma Đầu điểm bạo tăng exp."

Vương Bá Nguru "....."

"Gia Chủ, canh giờ đã không sai biệt lắm."

Đại trưởng lão tuệ nhãn như đuốc, biết tình huống không ổn bèn lên giọng nói, giải trừ xấu hổ.

"Nếu ngày tốt đã đến, kia liền bắt đầu đi!"

Diệp Thiên Hùng kim chế lửa giận trong lòng, gật đầu, đáp.

Thấy thế, Đại trưởng lão đi tới chủ điện, vỗ vỗ bàn tay, thẳng tới khách khứa trong đại điện nháy mắt an tĩnh, mọi người không hẹn mà cùng đưa ánh mắt tụ tập trên người hán.

"Ngày tốt giờ lành đã đến, hôn lễ bắt đầu!"

"Cho mời cô dâu chú rể!"

Đại Trưởng lão giương giọng hô to.

Giọng nói của hán vừa dứt, mọi người lập tức đưa mắt nhìn về phía sảnh hậu trường.

"lộc cộc..lộc cộc..."

Ngay lập tức, tiếng bước chân vang lên, tiếng pháo bắt đầu nổ rung trời, thấp thoáng bóng dáng một vị nam tử tuấn lãng nắm tay một vị nữ tử xinh đẹp bước dần đến đại sảnh.

Bọn họ chính là vai chính của hôn lễ, Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng.

Giờ khắc này, hai người trở thành tiêu điểm duy nhất.

"Băng Băng tiểu thư nhan sắc tuyệt thế khuynh thành, chính là mỹ nữ hiếm có, tu luyện thiên phú cũng ngạo thị Thương Lăng thành, có thể cưới nàng làm vợ, Diệp Sinh đại thiếu gia thật sự là hảo phúc khí a, thật không biết làm tan nát cõi lòng bao nhiêu người....."

"Ha ha, hâm mộ lại có tác dụng gì? Diệp Sinh Đại thiếu gia muốn gia thế có gia thế, muốn thực lực có thực lực, muốn nhan sắc có nhan sắc, chính là Thương Lăng Thành hiếm có thiên tài tuấn kiệt, lại há là người bình thường có khả năng so sánh?"

"Nói nữa, ở Diệp thị gia tộc chi nhánh sau lưng còn có Cổ Tôn Quận Diệp gia tông tộc nhất lưu cấp thế lực che chở, như thế nội tình cường đại, bên trong Thương Lăng Thành ai dám khinh thường?"

“Nghe nói hôn sự của Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng chính là do Diệp Gia tông tộc trưởng bối chấp thuận, đây chính là thiên đại vinh quang a.....”

“Aizzz, đây đều là mệnh a, hèn mọn như chúng ta há có thể nghĩ tới!”

“Từ nay về sau Thương Mang Thành lại thêm một đoạn giai thoại trai tài gái sắc.....”

.....

Từng trận cảm thán, ghen tỵ, hâm mộ âm thanh từ dưới khách khứa vang lên.

Ngoài ra, vô số ánh mắt chúc phúc cùng lời nói vang lên bốn phía xung quanh.

Diệp Sinh nghe vậy, khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt lộ rõ kiêu ngạo cùng đắc ý.

Giờ khắc này, hàng ngàn hàng vạn những lời hâm mộ cùng chúc phúc là thuộc về hắn.

“Nhất bái thiên địa!”

Sau một lát, khi Diệp Sinh nắm tay kéo Phạm Băng Băng đi tới trước hai bên nhà trai nhà gái, thanh âm uy nghiêm của Đại trưởng lão vang vọng tứ phương không gian.

Nghe vậy, Diệp Sinh vội vàng khom người đối với hư không cúi lạy.

Phạm Băng Băng hơi chần chờ một chút, cũng cắn răng ngay sau đó lạy xuống.

“Nhị bái cao đường!”

Cái lạy thứ nhất hoàn thành, thanh âm Đại trưởng lão lại vang lên, lần này thanh âm lớn hơn lần thứ nhất.

Thấy thế, Diệp Sinh không chần chờ vội vàng lôi kéo Phạm Băng Băng quỳ xuống trước Diệp Thiên Hùng cùng phụ thân Phạm Băng Băng, Phạm Tuấn.

Hai người quỳ xuống chạm đầu xuống đất.

“Ha ha ha, rất tốt..rất tốt a.....”

Nhìn thấy hai người hành lễ trước mặt mình, Diệp Sinh cùng Phạm Tuấn cao giọng cười to, trên khuôn mặt uy nghiêm hiện lên vẻ mừng rỡ.

Giờ phút này, có thể chính mắt nhìn thấy con trai mình nuôi từ nhỏ đến lớn thành gia lập nghiệp, là chuyện rất may mắn và hạnh phúc đối với Diệp Thiên Hùng.

Khác với vẻ mặt vui vẻ của Diệp Thiên Hùng, gương mặt của Vương Bá Ngưng tràn đầy trêu tức cùng tham lam.

.....

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đại Nón Xanh!

Mất thấy hôn lễ sắp đi vào kết thúc, chỉ cần lạy thêm một lần nữa là chính thức thành duyên vợ chồng, khóe miệng Vương Bá Ngưng nhếch lên nụ cười tà ác, hần quay qua Tiểu lý cùng Vương Lão, thần thần bí bí nói: ""tỷ nữa nếu xảy ra chuyện gì, các người vẫn giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì, biết không.""

""Vâng."" Diệp Thiên Lý tuy nghi hoặc, nhưng thân là thuộc hạ, hắn chỉ việc nghe theo lệnh của Ma Chủ là được.

Cùng lúc đó, không khí trong đại điện cũng là kéo lên tới rồi đỉnh.

“Phu thê giao bái!”

Đại trưởng lão dùng hết sở hữu sức lực, rống lớn một tiếng.

Dưới vạn chúm chúm, Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng chậm rãi quỳ xuống.

“Tốt!”

Nhìn thấy hai người quỳ xuống đất mà lạy nhau, Diệp Thiên Hùng cười rạng rỡ như cây hoa cúc.

“Động phòng hoa chúc!” Đại Trưởng lão vui vẻ hô to.

Rốt cuộc hôn lễ kết thúc, Diệp Sinh không chờ đợi được kéo Phạm Băng Băng bước vào tân lang tân nương phòng ngủ. Còn các khách khứa vẫn ở lại dùng bữa cùng gia chủ và gia đình cô dâu.

Vương Bá Ngu mặc vào Hắc Ám áo choàng, hóa thân hắc ám không một tiếng động đi theo sau Diệp Sinh.

Nhân sinh có tứ đại hỷ, lúc trẻ trở thành Thiên kiều, đêm động phòng hoa chúc, sinh ra con trai bảo bối, cùng với sống thọ.

Giờ khắc này, Diệp Sinh chuẩn bị bước ra nhân sinh bước thứ hai, đêm động phòng hoa chúc.

Nhìn thấy Phạm Băng Băng nhắm mắt lại nằm im trên giường, Diệp Sinh dâm hỏa dâng đến não, bàn tay không tự chủ đặt lên hai đồi núi...

“ừm...” Phạm Băng Băng khẽ nhú mày, cắn răng chịu đựng.

Tuy Phạm Băng Băng rên nhỏ, nhưng hân thân là thiên kiều, đương nhiên nghe thấy, hân tà tà cười, chuẩn bị hành sự.

“ách...” Đột nhiên Diệp Sinh phát hiện có người tập kích đằng sau mình, hân muốn phản kháng nhưng cả người như bị định thân, đứng im như trời chồng.

“Người là ai...” Phạm Băng Băng sợ hãi quát, nhưng nàng cũng bị Vương Bá Ngu khống chế cử động.

“Ân, không tệ, không uống lão tử bỏ ra 1000 điểm ác ma mua Định thân thuật, quả là hữu hiệu.” Vương Bá Ngu Cười bỏ Hắc Ám áo choàng, chậm rãi đi tới Phạm Băng Băng, đề tiện cười: “cạc cạc cạc..., không tệ, là một cái mỹ nữ hại nước hại dân, tiểu tử ngươi thật có điểm phúc, hôm nay lão tử có lộc ăn...” Vương Bá Ngu tiện tiện cười, chậm rãi từ tốn cởi bỏ từng kiện xiêm y của nàng, để lộ thân hình tuyệt mỹ.

Ánh mắt Diệp Sinh phúng hỏa nhìn hân, giờ khắc này, trong lòng hân chỉ có 1 ý nghĩ:

“Lão tử đội nón xanh!”

Do là phòng tân nương tân lang, nên nơi đây tuyệt đối yên tĩnh cùng tuyệt đối bảo vệ, không ai có thể đi tới vào lúc này, cho nên không ai thấy được Vương Bá Ngu chiếm đoạt Phạm Băng Băng, ngoài...Diệp Sinh.

“Cha, người vì đáp lên Diệp thị gia tộc, đưa ta gả cho Diệp Sinh, lúc này đây trinh trắng của ta bị người khác phá, từ nay hân là không thể ở lại làm nương tử Diệp Sinh nữa...”

“Hahaha....Có lẽ đây là vận mệnh đi...” Phạm Băng Băng thê thâm cười.

“aa....aaa...” Sau khi bàn tay khám phá hết thấy cơ thể Phạm Băng Băng, dưới ánh mắt cừu hận của Diệp Sinh, Vương Bá Ngu bắt đầu chơi nàng

1 tiếng...

2 tiếng trôi qua....

“ummm.....” Phạm Băng Băng miệng anh đào khẽ ngậm, hiển nhiên Vương Bá Ngu đã đem nàng lên cực lạc vu sơn, lúc này đây Phạm Băng Băng khóe mắt chảy ra từng hàng nước mắt, ánh mắt dờ dẫn, giờ khắc này, nàng như bị điên rồi, ngơ ngác ngác.

Lúc này đây Diệp Sinh hai mắt chảy huyết lệ, thê thâm cực kỳ, gắt gao nhìn Vương Bá Ngu, như muốn ghi tạc từng giây từng phút.

Đêm tân hôn, vợ mình bị người khác thay mình làm chủ rở động phòng, cái hận này cho dù nhảy xuống Hoàng hà cũng không tẩy hết được cừu hận!

“Keng...Diệp Sinh hận tức chủ đến cực điểm, cừu hận này khắc cốt thâm tâm tận linh hồn, cho dù sau này từ vong có đi xuống luân hồi vài lần cũng không thể xóa nhòa cừu hận, tức chủ nhận được ác ma điểm 3000, Ma Đầu 15000exp.”

“Ta ắc, Diệp Sinh cừu hận còn được nhiều điểm hơn cả Võ Hoàng, hân là do tên này quá Hận ca đi?” Vương Bá Ngu nghi hoặc nghĩ.

“Keng, Ma Đầu đẳng cấp thăng cấp 2, tức chủ đạt được danh hiệu: Tiểu Ma Đầu, thí chủ có một lượt quay thưởng cùng với lần trước là hai lượt quay thưởng, thỉnh ký chủ không ngừng cố gắng làm việc xấu!”

“Keng..Ký chủ thay kẻ địch làm chủ rở động phòng, quả là có phong phạm Ma đầu, thưởng ký chủ điểm thành tựu:Nữ tính công địch! Bất kỳ nữ tính sinh vật nào gặp ký chủ cũng sinh chán ghét, đề phòng, sợ hãi...”

""What the ***, nữ tính sinh vật?? vậy là ngoài nhân loại, dù các sinh vật khác miễn là nữ tính đều sẽ đề phòng ca sao? Chó cái mèo cái cũng thế à?""
Vương Bá Nguru triết đề quỳ hệ thống.

""Vâng, nếu theo tư duy của ký chủ đề giải thích việc này, thì chính là vậy."" Thanh âm Khí linh lão giả mang theo trêu tức vang vọng bên tai hắn.

Vương Bá Nguru:""....."" Hắn triết đề quỳ, dù sao bản thân cũng không đến nỗi đi tìm sinh vật nữ tính khác kiếm ác ma điểm chứ....

""Nếu yêu hồ nhất tộc hóa người thì được...."" Vương Bá Nguru âm thầm nghĩ.

“Keng...Phạm Băng Băng đối với ký chủ tuyệt vọng, không muốn sống, ác ma điểm 500, Ma Đầu 800exp. “

“Xét thấy ký chủ lần đầu hủy hoại thành công cuộc đời một nữ nhân, khiến Phạm Băng Băng tử nhục muốn chết, rất có phong phạm ma đầu, hệ thống đặt biệt tặng ký chủ thần thoại cấp kỹ năng, Ma Đầu nhất tiểu, thời gian làm lạnh 1 tiếng, chỉ cần sử dụng, bất kỳ nữ tính sinh vật tu vi cao tới đâu đều trúng chiêu, trở nên ngơ ngác mười giây, nạn nhân cảm thấy ký chủ tà ác, tận sâu linh hồn trở nên sợ hãi, từ bỏ hết thảy chống cự mặc cho ký chủ xâm lược.”

Vương Bá Nguru nghe vậy cảm giác hạ thân một mảnh lửa nóng, nếu hắn gặp cường đại nữ nhân tựa như nữ oa, Tây vương mẫu hắn có tác dụng đi.....

""Khúc... thoải mái thì thoải mái rồi...lão tử nên rời đi thôi."" Vương Bá Nguru tôn chỉ chính là thoải mái xong liền chuồn, vạn lý bất lưu hành, đây là kinh nghiệm tổng kết từ kiếp trước, bản thân là hái hoa cao thủ, hái xong ăn xong rồi đi, đâu có thể để phiền hoa dính lên người được.""

""Ân, vì kế hoạch, không thể tiền dâm hậu sát được..""

Mặc lên Hắc Ám áo choàng, hắn thân hóa hắc ám, trước khi đi, hắn đánh ngất Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng, giải thuật cho bọn họ, mới rời đi hai ba bước, Vương Bá Nguru cảm giác chưa đủ bức cách, bèn dùng lực đập nát chim của Diệp Sinh, dùng ác ma điểm đổi một chiếc nón màu xanh giống nón xanh của bộ đội cụ hồ, là một kiện hạ phẩm pháp bảo vô kiên bất tồi, đặt lên đầu Diệp Sinh, tiện tay điểm vài chỉ, nón xanh dính chặt lên da đầu hắn, cảm thấy nực nặc, rồi mới tiêu sái rời đi.

.....

“A.....” Sau hắn cùng chúng ma rời đi được mười phút, một tiếng rên rỉ thảng quá trời cao.

""Đại công tử rên to thật, hắn là Băng Băng thiếu phu nhân kỹ thuật nhất lưu a.."" Đám khách khứa âm thầm xì xào bàn tán.

""Tiểu tử này dương khí công phu kém quá đi, cá nước thân mật thôi mà ảm ỉ đến nỗi la to thế, thua xa lão phu lúc trẻ a.."" Diệp Thiên Hùng lắc đầu mỉm cười, ánh mắt thăm thẳm về phương xa, như đang nhớ lại một thời tuổi trẻ phong lưu, lão từng hùng dũng trên giường thế nào....

""Đáng chết cầu tặc....""

Đột nhiên nghe được Diệp Sinh gào thét chói tai, linh tính chuyện chẳng lành, Diệp Thiên Hùng chứng nhân khách khứa trong nháy mắt chạy về phía phòng tân hôn.

Chẳng qua, cảnh tượng lúc này dọa choáng váng tất cả mọi người ở đây.

Bởi vì lúc này tân lang Diệp Sinh thống khổ ôm hạ bộ, vết máu chảy ướt hết quần, trên đầu lại đội một cái mũ màu xanh kỳ quái.

Còn cô dâu thì ôm chần che lại thân hình, vẻ mặt thất thần ngơ ngác.

""Chuyện gì xảy ra, nói!"" Diệp Thiên Hùng nhíu mày, tức giận hỏi.

Diệp Sinh đau đến chết đi sống lại, giờ ngón tay run rẩy chỉ về phía đầu mình.... hắn đau đến nỗi không thốt lên lời.

""Đầu người làm sao? Mà đêm động phòng người đội nón xanh làm gì?"" Diệp Thiên Hùng gãi gãi đầu, khó hiểu, chứng nhân cũng tò mò hóng chuyện.

""Vừa rồi có đáng chết cầu tặc....thay ta...động phòng..""

""hắn đội nón xanh lên đầu ta trước khi rời đi...""

""Hắn phé đi tiểu jj của ta....""

Không biết lấy đâu ra sức lực, Diệp Sinh gắng chịu cơn đau đốn dưới hạ bộ, cắn răng gào thét nói liên tiếp, rành mạch rõ ràng không đứt đoạn.

chúng nhân câm lặng

Giờ khắc này nghe được giọng nói của Diệp Sinh, khắp căn phòng cùng ngoài căn phòng còn dư lại mấy ngàn khách khứa bỗng nhiên im lặng triết đề, im

lặng tới nổi tiếng kim roi cũng nghe được.

Si nhục!

Vô cùng nhục nhã!

Gương mặt tuần lã của Diệp Sinh lúc này tràn đầy khuất nhục cùng vô tận cừ hận.

Cùng lúc đó, Diệp Thiên Hùng như một đầu phần nộ sư tử, ánh mắt hung lệ, từng luồng khí thể cường đại như thủy triều mãnh liệt mà ra.

“Rống! Đáng chết!”

“Là ai? Là ai dám tới Diệp thị gia tộc làm càn!”

“Là ai...” “khóe mắt Diệp Thiên Hùng trừng lớn như muốn nứt ra, đây quả là si nhục không chỉ riêng mình hắn mà còn cả gia tộc.

“Đáng chết cầu tặc...ngươi đầu...tra...tra ra cho ta.....bằng tất cả mọi giá....!”

P/s: cầu ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sát Vách Lão Vương!

“Keng..toàn thể Diệp Thị Gia Tộc đối với ký chủ cùng chung mối hận, điểm ác ma 10000, ma đầu 25000 exp”

“Keng.. và mặt Diệp thị gia tộc, khiến Diệp thị gia tộc trở thành chuyện cười khắp Thương Mang thành, điểm ác ma 6000, ma đầu 15000exp.”

“Keng...ma đầu đẳng cấp thăng cấp 3, biệt danh Ma tử, chiến lực gấp năm mươi lần, ký chủ được tặng một lần quay thưởng.”

“Thật cmn sáng, đây là cảm giác khi cho người khác đội nón xanh sao?” Vương Bá Ngu cảm giác toàn thân thư sướng, thoải mái không nói lên lời.

“Tôi nghiệp, kiếp trước lão tử bị đội nón xanh, lúc ấy bị Phấn đến nổi liên tiếp mấy năm tàn sát mấy trăm nữ nhân đây, kiếp này ta lại cho người khác đội nón xanh, thật là nhân sinh mỗi lúc mỗi khác, thật kỳ diệu...” Vương Bá Ngu cảm khái.

Lúc này chúng ma khiếp sợ nhìn Vương Bá Ngu, hiển nhiên hắn lại...cho Diệp gia đại thiếu gia đội nón xanh..

“Đi về...” Vương Bá Ngu phát tay, mặc kệ chúng lôi kéo chúng nhân đi về Ma Điện.

Về tới nơi, Vương Bá Ngu liền đi vào Phòng riêng, tinh thần câu Thông hệ thống, bắt đầu quay thưởng.

“Đinh....chúc mừng ký chủ nhận được chong chóng tre cường hoá bản x1”

“Nà nì?” Vương Bá Ngu kinh nghi bất định, tiện tay dùng Đại chur thiên giám định thuật lên nó.

Vật phẩm: chong chóng tre cường hoá bản.

Đẳng cấp: Trung đẳng

Giới thiệu: Xuất xứ từ thế giới khoa kỹ, là bảo bối của mèo máy Doraemon.

Công dụng: chong chóng tre là pháp bảo phi hành, bên trong có khắc Phong hệ nguyên tố, khiến ký chủ không cần phải tốn thần hồn dẫn động thiên địa linh lực phi hành.

Wương Bá Ngu:”.....”

Kiếp trước tuổi nhỏ đọc Manga Doraemon, hắn từng ao ước được cầm chong chóng tre bay liệng không trung, cơ mà giờ ước mơ được hệ thống thực hiện, hắn cũng ngại lời không biết nói gì hơn.

“Tiếp tục...” hắn lại bấm nút quay.

“Chúc mừng kỷ chủ nhận được Siêu cấp luyện Đan thuật..”

Vật phẩm: luyện Đan thuật

Đẳng cấp: Đế cấp

Giới thiệu: một phần thuật luyện Đan của thái thượng lão quân.

Công dụng: bao hàm chư thiên Đan phương và luyện chế hết thảy Đan dược dưới Tiên Cấp, nghĩa là võ đế cảnh Đan dược hần có thể luyện chế nếu ký chủ điều kiện đủ (vật liệu, Đế cấp Đỉnh lô, Đế hoá, linh hồn cường độ đủ điều kiện..)

“Gần gà...” Vương Bá Nguo lắc đầu, chưa nói đến việc điều kiện đủ hay không, hần thân ma đầu há lại phải tự luyện Đan, bắt vài tên luyện Đan sư luyện cho mình là được.

Vương Bá Nguo tiếp tục quay thường, lần này hần không ôm hi vọng lắm, bởi vì Ma đầu đẳng cấp quá thấp so với thực lực của hần, nên ít tưởng ra thứ gì đã động đến hần.

“Keng...Chúc mừng kỷ chủ mở được Nhìn thấu nội tâm thiên phú.”

Vật phẩm: nhìn thấu nội tâm

Đẳng cấp: thiên cấp

Giới thiệu: không có giới thiệu

Công dụng: nhìn thấu nội tâm cảm xúc cùng suy nghĩ người khác tu vi thấp hơn kỷ chủ.

“Rốt cuộc có món tốt.” Vương Bá Nguo vui vẻ. Có thiên phú này, về sau biết ai có ý xấu với bản thân, từ đó tiện tay diệt trừ khỏi mắt công phiến toái.

Vương Bá Nguo đi ra đại sảnh, thân thủ ngồi trên vương tọa, sai người gọi Tiểu lý tới gặp hần.

Một lát sau, hư không xé rách, Diệp Thiên Lý từ trong hư không bước ra, kính cẩn quỳ xuống một chân, chấp tay, nói:

“Thuộc hạ bái kiến Ma Chủ, chúc Ma Chủ vinh viễn đẹp trai, vinh viễn vô si như vậy, vinh viễn người gặp người hận, người gặp người sợ hãi...chúc thế gian chìm trong dâm uy của Ma Chủ.”

“Ân, tốt lắm, khẩu hiệu này ngươi có vẻ thuộc lòng rồi, hảo! hảo! bảo chúng tiểu nhân cũng học thuộc khẩu hiệu này, kẻ nào không thuộc, chặt ngón chân đi gặp ta.” Vương Bá Nguo thập phần hài lòng, tán thưởng nói.

“Thuộc hạ minh bạch!” Diệp Thiên Lý trong lòng thầm mắng đậu xanh rau má, đậu đen rau muống, nhưng bề ngoài lại cung kính, từ khi nghe Vương lão thấp thoáng nói hần có địa vị khá cao trong Vương gia, hần liền dẹp hết tiểu tâm tư.

Người có da, cây có bóng, Vương gia khủng bố không phải là ngày một ngày hai, nội tình mấy chục vạn năm gia tộc, từng có võ đế sinh ra há lại một võ Hoàng như hần có thể xoay cô tay.

“Ân, ngươi cầm đồng ngọc giản hình chiếu này phân phát cho thủ hạ đem đi rải rác hết khắp Mang Hoàng thành, đương nhiên phải bí mật, cứ ném xung quanh, tự khắc hoàn thành, ta muốn sáng ngày mai dân chúng tu sĩ ai nấy đều phải biết hết tin tức này...” Vương Bá Nguo dùng ngón tay chỉ một đồng ngọc giản được chất thành núi trong đại điện.

“Vâng, thuộc hạ làm ngay.” Diệp Thiên lý gật đầu, bàn tay khế hấp, một núi ngọc giản chui vào trong túi trữ vật, hần lập tức xoay người rời đi.

Ra khỏi đại điện, Diệp Thiên Lý tò mò lấy ra một cái ngọc giản mở ra, đột nhiên một đoạn phim ngắn hiện lên, mà đoạn phim đó khiến trong lòng Diệp Thiên Lý nổi lên sóng to gió lớn.

“Đậu xanh, đây không phải là cảnh Ma Chủ xxx với Phạm Băng Băng sao...ồ...thật tà ác, ma chủ vừa xxx vừa si nhục Diệp Sinh...”

“Đậu móa....ma chủ còn đội nón xanh cho hần...rồi phế tiểu jj...”

“Trừ hình ảnh mặt của ma chủ bị che, còn lại đều là full HD tám gb....” Diệp Thiên Lý lắc đầu, tưởng tượng cảnh những đồng ngọc giản này bị tung ra khắp Thương Mang thành...

.....

Cũng cùng tối hôm đó....

“Vẫn chưa tìm thấy hung thủ sao?”

Diệp Thiên Hùng phiên muộn ngồi trên ghế, là Võ Hoàng cường giả, nhưng giờ khuôn mặt hần tràn đầy nếp nhăn, như già nua đi chục tuổi.

""Vẫn chưa đại bá, ngài nén bi thương a."" Diệp Minh lắc đầu, an ủi.

Diệp Minh là con trai đại trưởng lão, cũng là thiên tài sánh ngang với Diệp Sinh, cũng là đối thủ nặng ký tranh đấu chức tộc trưởng về sau của Diệp Sinh.

Ánh mắt Diệp Thiên Hùng phức tạp nhìn Diệp Minh, có triều mến, có đau khổ, hần muốn nói gì đó...nhưng cuối cùng lại thờ dài một hơi, nói:

""Con ta Diệp Sinh coi như phế đi, từ nay ta sẽ toàn lực cùng cha ngươi bồi dưỡng ngươi trở thành tộc trưởng đời sau.""

""Cảm ơn đại bá thành toàn!"" Diệp Minh kinh hỷ, quý xuống đất cảm tạ Diệp Thiên Hùng.

Diệp Thiên Hùng giờ bàn tay ra, Diệp Minh không tự chủ được lẳng không đi tới bên người hần.

Diệp Thiên Hùng vuốt mái tóc của Diệp Minh, ôn nhu nói:

""Từ nhỏ đến lớn ta nhìn ngươi lớn lên, ngoài Diệp Sinh ra, ta thương ngươi nhất, hảo hảo cố gắng!""

Diệp Minh nhu thuận đứng im cho Diệp Thiên Hùng vuốt ve, hần từ nhỏ không hiểu vì sao đại bá đối với mình rất tốt, cha mình hay nói rằng tộc trưởng nhất mạch chính là đối thủ của mình trong chức vị tộc trưởng, nhưng hần lại cảm giác Diệp Thiên Hùng rất công bình, không vì mình là con của Đại trưởng lão mà bất công với mình, trái lại là toàn lực ủng hộ bản thân, nên ngoài phụ thân mẫu thân ra, người hần thân cận nhất vẫn là Đại bá Diệp Thiên Hùng.

"Ta mệt rồi, Tiểu Minh ngươi lui ra đi, ta nghỉ ngơi."" Diệp Thiên Hùng phát tay, không gian trước mặt xé rách một lỗ hổng, Diệp Minh nhanh chóng đi vào, không gian lập tức đóng lại, hần được Diệp Thiên Hùng dùng vô thượng pháp lực truyền tống ra ngoài.

Giờ khắc này, căn phòng to lớn chỉ còn mình hần cô đơn ngồi đây.

""Đây là quả báo sao?"" Diệp Thiên Hùng thống khổ nhắm mắt lại, tâm trí bay bổng về quá khứ.

Cách đây hai mươi lăm năm, khi mà hần và đại trưởng lão vẫn là thiếu niên thiên kiêu, hai người đang là dự tuyển cho chức vị tộc trưởng, cho nên hần và Đại trưởng lão không thiếu minh tranh ám đấu.

Nhưng từ khi đại trưởng lão dẫn theo một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần về Diệp gia, thì câu chuyện nghiệt ngã mới bắt đầu.

Thân phong lưu thành tính, nhưng từ khi nhìn thấy nàng, hần nhất kiến chung tình.

Ngày đại hôn của Đại trưởng lão, nhân lúc đại trưởng lão đang tiếp rượu, hần bỏ một phần siêu cấp thuốc ngủ vào ly rượu, sau đó khi mà Đại trưởng lão khi mới bước vào phòng tân hôn lập tức ngã gục ngủ khò khè, Diệp Thiên Hùng lột áo chú rở của hần, thay hần động phòng, sau khi hành sự xong, vì bảo vệ nàng, hần ôm Đại trưởng lão lên giường, giả trang như đã nhập phòng, lúc ấy mới yên tâm rời đi.

Sau đó, cô dâu cũng chân chính là phụ nữ, mà hần cũng đêm đêm nhân lúc đại trưởng lão vắng phòng, dùng khinh công treo tường cạy cửa, hóa thân sát vách lão Vương đào góc tường.

Mà đào góc tường, hần chính là đào gần hai mươi năm năm, hần đã cho đại trưởng lão đội nón xanh hai mươi lăm năm trời dài đằng đẳng.

Diệp Minh không phải con trai đại trưởng lão, mà chính là con trai hần!

Nhìn Diệp Minh từ nhỏ lớn lên trở thành thiên tài, hần cũng tự hào lắm, nhưng trở ngại đại trưởng lão, nên hần vẫn không tỏ ra quá quan tâm Diệp Minh.

Nhìn con trai mình cung cung kính kính gọi người khác làm cha, lòng hần đau khổ suốt hai mươi năm năm, nhưng bản thân vẫn có Diệp Sinh bên cạnh, hần cũng vui đi bớt nỗi buồn.

Nhưng tối nay, con trai mình đêm động phòng bị người khác thay hần động phòng, tức khắc cảm nhận được đây chính là quả báo, chính mình làm chuyện xấu thiên đạo giáng xuống trừng phạt lên con trai hần.

Hần thống khổ!

P/S: câu mọi người ủng hộ có gì buff lấy, đậu, nguyệt phiêu... ^^

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nữ Nhân Chung Kết Phần mộ!

Sáng hôm sau, ngọc giản được phân tán khắp Thương Mang Thành, ngay cả Cổ Tôn Quận Diệp Gia tông tộc, không cần Diệp Sinh nói, Diệp Thiên Lý cũng hung ác rải khắp Cổ Tôn Quận, thoáng chốc hàng trăm ngàn vạn tu sĩ, phàm nhân đều biết được, Diệp gia chi nhánh cùng Diệp gia tông tộc đều trở thành chuyện cười.

""Ân, con trai của Diệp Thiên Hùng bị người đội nón xanh, bắt lực nhìn vợ mình bị kẻ gian cường bạo...""

""Đêm tân hôn bị người thay làm chú rể động phòng, còn bị đập nát tiểujj, chắc chắc, đủ cảm thú a...""

""Đậu Xanh rau má tên trời đánh phát tán thứ này, làm hại lão tử quay tay này giờ...Băng Băng nha đầu thân thể quả nuốt nà, nhìn gương mặt nàng dám chưa kia, rên ri quá to...không được, lão tử lại phải quay tay lần nữa...""

""Fác du, Diệp gia tông tộc cùng Diệp gia chi nhánh không biết trải qua chuyện này còn có mặt mũi ra ngoài đường không, hắc hắc.""

""Không được, lão tử phải sao chép thêm phát tán ra ngoài, chuyện vui thế này không thể chỉ mỗi Cổ Tôn Quận biết, phải khắp Thiên Khung Hoàng Triều đều phải biết..""

.....

Phải biết nhân ngôn đáng sợ, miệng người truyền miệng rất nhanh, trong thoáng chốc, cả Thiên Khung Hoàng Triều đều biết.

Năm Châu có một ngàn Vương Triều, Một trăm Hoàng Triều, Mười Thiên Triều, thay nhau chương quản hết thấy Năm châu chi địa.

Một Vương triều ít nhất phải có mấy trăm Võ Vương cấp cao thủ, cùng chục vị Hoàng giả, mấy vị cái thể hoàng giả trấn quốc.

Còn Hoàng Triều ít nhất phải mấy trăm vị Hoàng giả cùng mấy vị Tôn giả trấn quốc.

Thiên triều ít nhất phải mấy trăm vị cái thể Hoàng giả, mấy chục vị tôn giả cùng mấy vị Cái thể tôn giả trấn quốc, và phải từng có một vị Võ Đế sinh ra mới được phong làm Thiên Triều, cùng các đỉnh cấp gia tộc và đỉnh cấp thánh địa cùng chung cai quản năm châu, trấn áp hàng trăm ngàn tỉ tu sĩ, hàng hàng tỷ tỷ sơn hà.

Mà Thiên Khung Vương triều thuộc Đông bắc Trung Châu, là một phương thế lực lớn, dân cư mấy chục tỷ.

Mà nhất lưu thế lực Cổ Tôn Quận Diệp gia đương nhiên là một gia tộc lớn, có một vị Tôn giả tọa trấn, mà Diệp gia là cả lớn miệng rộng cắn nuốt nhiều lợi ích của các thế lực nhỏ khác, nên có không ít địch nhân ngoài sáng và trong tối, vì vậy chuyện xấu của Diệp gia bị các thế lực khác thi nhau truyền khắp, đã kích uy tín, danh dự gây dựng mấy ngàn năm của Diệp gia.

Giờ khắc này, Diệp gia chi nhánh...

""Răng rắc...""

Sau khi xem hết đoạn phim trong ngọc giản, Diệp Thiên Hùng bị tức giận đến cả người run rẩy, sắc mặt dữ tợn đến cực hạn.

""Răng rắc...""

Dưới con thịnh nộ, Diệp Thiên Hùng tức giận đến nổi nghiêng răng quá sức, hai hàm răng trên dưới đều rơi ra, thoáng chốc miệng của Diệp Thiên Hùng đã không còn răng.

“Khinh ta quá đáng, cầu tặc khinh ta quá đáng a!”

""Àm.... âm...âm...""

Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa đột ngột phát ra, Diệp Thiên Hùng mạnh mẽ dùng vô thượng pháp lực bóp nát cả đại điện không lồ, phát tay một cái, một cái động không gian chột nứt ra, đem mấy phế tích đất đá tổng vào trong không gian biến mất.

""Ta hận a....!"" Vô tận sát khí từ người Diệp Thiên Hùng phát ra, tiếng rống giận của hắn tạo ra một luồng sóng âm mạnh mẽ san bằng hết thấy cây cối và cung điện xung quanh phạm vi trăm mét, mà tiếng rống giận rung trời truyền khắp toàn bộ Diệp Gia, làm vô số tộc nhân kinh sợ không thôi.

Hoàng giả giận dữ, thân chất ngàn dặm, đại địa sụp đổ, đất cần ngàn vạn dặm không phải chuyện giật gân.

Võ Hoàng cường giả đã bằng tự thân thể ngao du hư không, nhắc tay xé rách không gian, nếu Võ Hoàng cường giả chiến đấu ở đại địa sẽ khiến trăm vạn sinh linh quanh đó oan uổng chết, cho nên Võ Hoàng cường giả trở lên khi chiến đấu đều ra ngoài không gian mà chiến, nếu không tạo ra sát nghiệp sâu nặng, bị thiên đạo giáng xuống trừng phạt chết không chỗ chôn.

Đồng thời cũng ngay lúc đó, Diệp gia tộc nhân cùng chúng trưởng lão cao tầng đều biết được đoạn phim trong ngọc giản, sắc mặt ai đầy đều âm trầm, giận dữ.

Tuy rằng chuyện xấu này là của Diệp Sinh, con trai Diệp Thiên Hùng, nhưng lại gián tiếp khiến toàn thể Diệp gia chi nhánh, cùng với Cổ Tôn Quận Diệp gia tông tộc.

Ai bảo Diệp gia chi nhánh cùng Diệp gia tông tộc là đại gia tộc có máu mặt trong Trung châu đâu?

Con trai của Tộc trưởng chi nhánh bị người thay bản thân động phòng trước mặt mà không thể phản kháng, bị đập nát tiểujj, bị đội nón xanh, không chỉ có Diệp Sinh cùng Diệp Thiên Hùng mất mặt, ngay cả Diệp gia chi nhánh cùng Tông tộc đều bị liên lụy, bị hàng chục tỷ tu sĩ chế nhạo.

Cái này làm cho bọn họ như thế nào ra ngoài gặp người?

Đi ra đường bị người khác dè bỉu chàm chọc, xì xào nói xấu sau lưng.....

Chỉ cần tưởng tượng đến nơi đây, nội tâm tất cả mọi người đều tràn ngập phần nội cùng ghen ghét.

“Đại trưởng lão, hiện giờ nên làm cái gì bây giờ?”

Trầm mặc thật lâu sau lúc sau, mọi người đem ánh mắt nhìn về đại trưởng lão, tộc trưởng đang thịnh nộ, bọn họ cũng không dám hỏi tộc trưởng.

Nghe mọi người hỏi, Diệp Thiên Hà lắc đầu, sắc mặt chán nản nói:

“Bây giờ có thể làm thế nào?”

“Hiện giờ chuyện này đã truyền khắp toàn bộ Thiên Khung Hoàng triều, mà hung thủ đến giờ cũng chưa tìm ra, mà coi như tìm ra thì như thế nào, đã can đảm dám trêu chọc Diệp gia và đem tin tức truyền khắp Thiên Khung Hoàng triều, ít nhất là không để vào mắt Diệp gia chi nhánh của chúng ta phần nợ trả thù, hẳn là đủ thực lực để chống lại lửa giận của Cổ Tôn Quận Diệp gia tông tộc...”

“Cho nên...chúng ta không thể làm gì a.....”

Nghe vậy, chúng tộc nhân người nhìn ta, ta nhìn người, không biết nói gì.

Lần này Diệp thị chi nhánh cùng Diệp thị Tông tộc nhất định phải chịu đựng hết thảy trò cười mà không thể làm gì được.

Nhưng mà, bọn họ tuyệt đối không thể tưởng được, chuyện cười này chỉ là mới bắt đầu.

Còn có thêm chuyện tàn nhẫn hung ác hơn đang đợi họ phía sau....

Giờ phút này, bên trong phòng riêng của Diệp Sinh.

“Nương tử....sao người đại đột thế...người không thể bỏ ta mà đi....” Diệp Sinh thống khổ ôm lấy Phạm Băng Băng, nhìn nàng hấp hối sắp chết, nàng chính là tự đoạn tâm mạch của mình tự tử.

Phạm Băng Băng ôn nhu nhìn hắn, hai bàn tay run rẩy vuốt ve khuôn mặt hắn, dùng hết sức lực, nói lời trăng trối.

“Sinh ca....tuy lúc đầu ta phản đối gả cho người, nhưng từ khi bước chân vào Diệp gia, bái thiên bái địa bái cha mẹ, bái phu thê, ta sống cũng là Diệp gia người, ta chết cũng là Diệp gia quỷ, nay thiên hạ đều biết chuyện xấu của ta, ta cũng không còn trình trạng nữa, ta cũng không còn mặt mũi đối mặt với người, đối mặt với gia đình người cùng gia đình ta, ta sống mà cũng không bằng chết a, ta xin lỗi người ta không làm tròn bổn phận của một nàng dâu, ta không thể chăm sóc người quãng đời còn lại, ta ích kỷ chết trước...”

“...Mong người tha lỗi cho ta....Phu.....quâ...n....” Phạm Băng Băng hai mắt chảy xuôi nước mắt, nhìn hai mắt Diệp Sinh chảy dài huyết lệ, nàng đã nhận ra tình cảm của hắn dành cho nàng, nàng thống khổ từng hai mắt, đầu nghèo qua một quên, chết không nhắm mắt.

Đến tận lúc chết, nàng mới thật lòng gọi hắn một tiếng “Phu Quân”

“Không.....” Diệp Sinh ngửa mặt lên trời gào thét, cuối cùng hình như là tâm tình quá kích động, cả người căng cứng gồng lên *** thúi một cái, đầu ngã gục trước ngực Phạm Băng Băng, chết không thể chết lại.

Mà lúc này, Diệp Thiên Hùng nghe thấy tiếng hắn gào thét, chạy tới phòng của hắn, chứng kiến hết thảy.

Diệp Thiên Hùng phun một ngụm máu, cũng ngã gục trước phòng của Diệp Sinh.

“Không tốt, tộc trưởng...” Một hạ nhân phát hiện Diệp Thiên Hùng ngã xuống, sợ hãi gào thét.

Thoáng chốc, cả Diệp gia náo loạn.

.....

“Đinh....Toàn thể Diệp gia tông tộc đều hận muốn ăn thịt lột da ký chủ, toàn thể Thiên Khung Hoàng Triều đều biết việc ác của ký chủ...ác ma điểm

50000, Ma Đầu 80000exp.""

""Đinh....Phạm Băng Băng vì không chịu nổi thù đoạn của ký chủ, tự đoạn tâm mạch chết..ác ma điểm 1000, ma đầu 600exp..""

“Đinh...vì quá đau đớn, phần nộ, thống khổ, si nhục, Diệp sinh ợ rấm một cái, tử vong...ký chủ nhận được ác ma điểm 1200, ma đầu 2000exp..”

""Đinh..vô Hoàng Diệp Thiên Hùng không chịu nổi thù đoạn xấu xa bỉ ổi của ký chủ, máu nóng nghịch lưu ngắt xui, đặt biệt Diệp Thiên Hùng phun ra tâm huyết nên tu vi rút xuống một tiểu cảnh giới,..ác ma điểm 12000, Ma đầu điểm 15000exp.""

""Đinh...Ma Đầu đẳng cấp tăng cấp 4-Ma tử lớn lên, chiến lực tăng một ngàn lần, hệ thống quay thưởng 1 lần.""

""Đinh...hệ thống xét thấy ký chủ làm vài cộc việc ác quá tuyệt vời, quá kinh diễm, từng cộc từng cộc việc ác nối tiếp nhau gây ra hậu quả kinh bạo, khiến vô số nạn nhân vô tội bị đánh ma chương của ký chủ, hơn hai mươi mấy vạn tộc nhân Diệp gia chỉ nhánh cùng Diệp gia tông tộc thống hận ký chủ, quả là có phong thái ma đầu, hệ thống tăng ký chủ tu vi lên hai tiểu cảnh giới không bị tác dụng phụ..chúc ký chủ cố gắng phát huy.""

""Đinh, ký chủ cưỡng bức, bức ép con gái nhà lành phải tự tử chết không nhắm mắt, hệ thống đánh giá cao ký chủ tà ác, Ký chủ đạt được Thành tựu: Nữ nhân Chung kết nắm mồ, từ nay ký chủ làm việc ác đến nữ nhân sẽ khiến nữ nhân tổn thương tinh thần to lớn, khiến nữ tử chịu tâm tình tiêu cực đến cực hạn, tỷ lệ tự tử vì ký chủ gia tăng 50%....""

“Đinh, ký chủ thay người khác động phòng, hủy hoại khả năng sinh sản, si nhục tinh thần bằng cách đội nón xanh, nay khiến vợ Diệp Sinh chịu si nhục phải tự tử, ngay cả Diệp Sinh cũng ợ rấm chết, hệ thống đặt biệt tặng ký chủ thần cấp thân pháp bí thuật: Lão Vương cái thể chi thuật

""Cmm, ai dám rống bên tai lão tử...đều cấp lão tử tìm chết!!"" Hơn tám giờ sáng nhưng Vương Bá Ngu đang nằm ngủ nướng, trong mơ mơ thấy mình đại náo thiên cung, trước mặt Ngọc hoàng đại đế quỳ trước mặt hần, nghe hần nói: Thiên đế Vương tọa người có đức có tài mới có quyền ngồi lên, năm nay đến bốn ma ngồi, ngươi phục hay không phục?"" ngọc hoàng sai mã đức tinh quân cầu cứu, hần nộ rống chân đạp thái thượng lão quân, tay tát Phật tổ như lai, nữ oa, tây vương mẫu, hằng nga, cửu thiên huyền nữ quỳ phục dưới chân hần hát chinh phục,...đang say giấc mộng đẹp đột nhiên nghe tiếng hệ thống thông báo, tỉnh cả ngủ.

""Đậu xanh, xem ra tiểu lý tử có cố gắng a..phải thưởng hần mới được.."" Vương Bá Ngu trầm nghĩ, hôm qua hần chỉ kêu rai khắp Thương Mang thành, nhưng nhìn hệ thống thông báo hần biết tiểu lý tử đem tin này truyền khắp Thiên Khung hoàng triều, khiến hần đạt được hệ thống khen thưởng dày như thế này.

""Khí linh, mở giao diện nhân vật.."" Vương Bá Ngu hài lòng, nói.

Túc chủ:Vương Bá Ngu

tuổi: mười chín

Thiên phú: Đế Cấp võ hồn Thôn Phệ.

Huyết mạch: không

Chủng tộc: nhân loại

căn cốt: tuyệt đỉnh

tu vi:Võ Quân cảnh đỉnh phong!

Linh Hồn tu vi: Hoàng Hồn đỉnh phong(Linh hồn tu vi phân biệt là: Phạm Hồn đối ứng Đại Võ tông trở xuống, Hoàng Hồn đối ứng võ quân cảnh, Huyền Hồ đối ứng võ vương cảnh, Địa Hồn đối ứng Võ Hoàng cảnh, Thiên Hồn đối ứng Võ Tôn, Vũ Hồn đối ứng Võ đế, Trụ Hồn đối ứng Võ Tiên, Hồng Hồn đối ứng Tiểu thánh cảnh, Hoang Hồn đối ứng Đại Thánh cảnh, Thần Hồn đối ứng Võ Thần cảnh, Chí Tôn hồn đối ứng chí tôn cảnh....)

Thiên phú: nhìn thấu nội tâm

Công pháp: Chiến Thiên Đấu Địa đại pháp, Ngu Ma Cửu Biến, Thánh Ma đại pháp, đại chư thiên giám định thuật, đại cướp đoạt thuật,..

Võ kỹ: Sơn Hà Ấn, Thiên Vương Thần Quyền,..

Chiến thú: không

Đạo lữ: không

Ma Đầu đẳng cấp: cấp 4-Ma Tử Lớn Lên.

Ác Ma Điểm:Tám mươi hai ngàn....

Vũ khí: Trọng Linh Hồn, Hắc Ám áo choàng..

P/S: cầu nguyệt phiêu, đậu,...bổ cáo lệnh,,có gì buff nấy ^^

Cầu đại gia bao nuôi a....hứa mỗi ngày đều có chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Superman trang phục!

"Kạc kạc kạc, Làm việc ác càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh; bị người hận càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh; giết người càng nhiều, tu vi tăng đến càng nhanh; thanh danh xấu xa, tu vi tăng đến càng nhanh! Còn gì tuyệt vời hơn?" Vương Bá Ngu cười tiện.

"Đinh...hệ thống vì ký chủ đạt tới Ma Đầu cấp bốn, hệ thống đổi mới chức năng mới, lúc này ký chủ không thể sử dụng hệ thống, mời ký chủ kiên nhẫn đợi.."

Vương Bá Ngu nghe vậy kinh hi, hệ thống đổi mới hẳn là có càng thêm ngu bức chức năng mới, hẳn ần ần cảm giác lần này hệ thống đổi mới, sẽ cho hẳn kinh hi lớn.

"Đinh...hệ thống đổi mới thành công, mở ra chức năng mới, Luyện khí đường."

"Luyện Khí Đường chủ nhân chính là đại vũ trụ toàn năng luyện khí đại sư, chính là phụ thuộc vào hệ thống cường giả, chỉ cần ký chủ có thể nghĩ ra và đầy đủ ác ma điểm, không gì không thể chế tạo."

Vương Bá Ngu tâm thần câu thông luyện khí đường, thoáng chốc một phần linh hồn hẳn tách khỏi thân thể, đi vào Luyện khí đường.

Bên trong luyện khí đường, một lão giả đang ngồi xếp bằng, xung quanh lão Chỉ bảo Thần bảo chất đông tùy ý như rác rưởi, khiến Vương Bá Ngu mở mang tầm mắt, thế nào là thổ hào, trước mặt hẳn chính là thổ hào.

"Người là tân ký chủ a.."
Lão giả đàm mạc mở con mắt, đột nhiên luồng khí thể hủy diệt từ thân thể gầy gò của lão giả bạo phát, khí thể thần uy như hải, thần uy như ngục, nhưng chỉ trong chớp mắt khí thể hủy thiên diệt địa ấy bỗng chóng tan biến, mà lão giả cũng xuất hiện trước mặt hẳn, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn hẳn.

"vâng." Vương Bá Ngu không dám lãnh đạm, tuy nói lão giả này phụ thuộc vào hệ thống mà tồn tại, nhưng ai biết được lão giả bất mãn sau này khi hẳn luyện khí thì tăng giá thì sao, nên vì lợi ích của bản thân, hẳn phải cung kính.

"Tiền bối, trước ta có bao nhiêu ký chủ?" Vương Bá Ngu trầm giọng, hỏi.

Vấn đề này hẳn đã hỏi hệ thống rất nhiều lần rồi, nhưng hệ thống bảo đăng cấp của hẳn chưa đủ để hệ thống phải trả lời, nay gặp lão giả thần bí cường giả phụ thuộc vào hệ thống, hẳn mới mở miệng dò hỏi.

"Mỗi một thời đại hệ thống ký chủ, chính là tồn tại chúa tể, bọn họ chính là đem tất cả vũ trụ đều hủy diệt, bọn họ chính là hiện thân thay cho Thần hủy diệt, khiến cả thầy vũ trụ đều biến hư vô, hoặc là ký chủ chết, hoặc là tất cả vũ trụ đều phải chết, không có con đường khác."

"Cách một kỷ nguyên hệ thống sẽ từ chư thiên vạn giới tìm kiếm Ma Đầu chân chính, trợ giúp ký chủ lớn lên, và ký chủ sẽ hủy diệt hết thầy chưong ngại vật, leo lên đỉnh cao chúa tể hủy diệt Thần tọa."

"Mà bản thân ta, tồn tại bất tử bất diệt, nhưng cũng vô pháp chôn khỏi độc thủ của kiếm Ma chúa tể, bị bắt thay hệ thống tân ký chủ đòi sau luyện khí, còn mấy lão giả hòa khác cũng vậy.."
Lão giả cười khò, nói.

Vương Bá Ngu triệt để rung động, hệ thống ngu bức qua lời kể của lão giả cũng khiến hẳn cảm giác ngoài cảm lạnh ra cũng không còn gì để diễn tả.

"Người muốn luyện thứ gì, nói ra ý tưởng của người, ta giúp người chế tạo...người có 1 lần miễn phí chế tạo 1 kiện, lần này người có dùng không?" Lão giả tùy ý nói.

"Không, ta muốn chế tạo pháp bảo cho thuộc hạ, món pháp bảo này là một kiện liên hoàn trang phục, đằng sau là áo choàng đỏ kết nối với một chiếc quần lót màu đỏ trong cái nền áo dính liền với quần màu hồng, chỉ cần mặc vào có thể ảnh hưởng tâm tình kẻ địch, khiến chỉ số thông minh kẻ địch giảm xuống, bộ trang phục này phải vô kiên bất tời, ít nhất phải chống lại vô tôn cường giả đánh mà không hư hao, áo choàng này tăng phúc sức mạnh của người mặc lên một tiểu cảnh giới."

"Kiện trang phục này kèm theo bao tay bao chân màu đỏ, bao tay có tranh bị thiên phú: thần lực, nâng vật nặng hơn mười ngàn lần tu vi bản thân, và đôi dầy có thể khiến người mặc chạy với tốc độ của vũ tôn, một bước bảy vạn tám ngàn dặm"

Vương Bá Ngu quyết định chế tạo cho Diệt Thiên Lý kiện trang phục của supermen, đảm bảo vừa ngu bức vừa bá đạo, mặc quần lót đỏ ra đánh

bạo hết thấy kẻ địch, áo choàng đỏ bay liệng trên không trung, các em gái đứng dưới hò reo, quả thật cmm sáng khoái!

Hắn thấy tính cách vô sỉ dễ tiện ẩn nấp bên trong lòng của Diệp Thiên Lý khi thấy hắn truyền tin ngọc giản khắp Thiên Khung Hoàng triều, một tên thuộc hạ vừa dễ tiện, xấu xa bỉ ổi như vậy, kiếm đâu ra.

Vương Bá Ngu quyết định toàn lực bồi dưỡng Diệp Thiên Lý.

""Ân, đồ vật giá trị 25000 ngàn ác ma điểm, phải chăng xác nhận?"" Lão giả gật đầu, hỏi.

""Xác nhận."" Vương Bá Ngu gật đầu.

Lão giả phát tay lấy đi 25000 ác ma điểm của hắn, thần sắc thập phần hài lòng, mới bắt đầu vung tay lên.

Thiên địa đột nhiên biến sắc, tạo hóa chi lực theo bàn tay của lão giả bắt đầu gia nhập vật liệu, cuối cùng biến thành kiện trang phục super man quần áo màu hồng mang sọc đỏ, bao tay bao chân đều màu đỏ.

""Đây là hư không tạo vật sao?"" Vương Bá Ngu ngẩn người, kinh hãi thủ đoạn của lão giả.

""Sao ta cảm giác trang phục này...có điểm dễ tiện..."" Lão giả vuốt vuốt chòm râu, nghi hoặc nói.

""Khúc...là có điểm dễ tiện..."" Vương Bá Ngu ho khan, lúng túng cười.

Tâm thần trở về thể xác, Vương Bá Ngu lấy ra trang phục superman, càng nhìn càng hài lòng, quả thật là kiệt tác.

""Diệp Thiên Lý, lại đây gặp ta."" Vương Bá Ngu lấy ra truyền âm phù, nói.

Trong giây lát, không gian trước mặt Vương Bá Ngu đột ngột bị xé rách, Diệp Thiên Lý từ trong không gian chui ra, quỳ một chân dưới đất, lớn tiếng hô to:

""Thuộc hạ bái kiến Ma Chủ, chúc Ma Chủ vinh viễn đẹp trai, vinh viễn vô sỉ như vậy, vinh viễn người gặp người hận, người gặp người sợ hãi...chúc thế gian chìm trong dâm uy của Ma Chủ..""

""Ân, miễn lễ, ngươi biết ta gọi ngươi đến đây làm gì không?"" Vương Bá Ngu thập phần thần bí, thấp giọng nói.

""Thuộc hạ không biết."" Diệp Thiên Lý ngẩn người, trong lòng âm thầm mắng:Quý mới biết ngươi kêu ta lại đây làm gì!""

""Ân, hành động sáng nay của ngươi khiến ta thập phần hài lòng, ta quyết định đặt biệt tặng ngươi một kỳ ngộ nha.."" Vương Bá Ngu tủm tỉm cười, nói.

""Thuộc hạ vì Ma Chủ làm việc đó là trách nhiệm và cũng là vì ái mộ con người của Ma Chủ, thuộc hạ không dám kể công..."" Diệp Thiên Lý tâm thần rung lên, hắn biết kỳ ngộ tới rồi, Vương gia thân là Đỉnh cấp thế lực, hẳn là có nhiều thứ tốt, nên hắn hiếm thấy vẻ mặt nịnh hót, thật lòng vuốt mông ngựa Vương Bá Ngu.

""Đây là..."" Diệp Thiên Lý ngẩn người khi thấy Vương Bá Ngu rút ra một bộ trang phục thật....dễ tiện...

“Hắc hắc...khiếp sợ đi, đây là trang phục bốn ma chủ đặt biệt ban thưởng cho ngươi, khi mặc nó vào, sẽ miễn hết thấy thương tổn từ vô tôn trở xuống, vô tôn đánh ngươi cũng chỉ khiến ng đau đớn chứ không giết được ngươi, mà thể nội trang phục còn có ba trăm sáu mươi lăm đạo trận pháp chữa thương, khiến ngươi càng đánh càng hăng, trang bị thêm bao tay thần lực, nâng vật nặng hơn bản thân mười ngàn lần, khiến ngươi càng gấp mạnh càng cường, ngươi chỉ ngẫm củ tỏi chỉ khi bị đánh chỗ hiểm, và trang phục này có thể khiến ngươi tăng lên một ngàn chiến lực, tương đương với tăng một tiểu cảnh giới, kèm theo đôi dầy có tốc độ ngang với vô tôn toàn lực chạy” Vương Bá Ngu cười tủm tỉm, giới thiệu.

“Quả thật quá ngu bức, ma chủ, ngài thật tặng cho ta sao..?” Diệp Thiên Lý kích động, Hưng phấn hỏi.

“Rầm thú! ta chả lẽ đi lừa ngươi, mau mau mặc vào ta xem...” Vương Bá Ngu tiện tay ném, Diệp Thiên Lý kích động hư không chụp lấy, bàn tay nhanh chóng lột ra áo, khi ngón tay hắn vừa định cởi quần ra thì dường như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt thẹn thùng, ấp a ấp úng phải...phải thay tại đây sao Ma chủ...”

“Đậu xanh rau má, cùng là con trai với nhau còn thẹn thùng, yên tâm, lão tử không gay..”Vương Bá Ngu tức giận nói.

Nghe vậy Diệp Thiên Lý nhanh chóng cởi quần ra, chỉ chừa lại quần lót, hắn tính cởi nữa nhưng liếc sang thấy Vương Bá Ngu liếc về phía hạ bộ của hắn, nội tâm chợt rung mình, chả lẽ Ma chủ nam nữ song sát?

Cho nên vì bảo hiểm, hắn chậm rãi xoay mông về phía Vương Bá Ngu, mới yên tâm cởi quần lót ra.

Nếu lúc này đây Vương Bá Ngu bật Nhìn thấu nội tâm thiên phú đọc được suy nghĩ của hắn chắc sẽ dở khóc dở cười.

Thật ra hắn chỉ tò mò kích cở của Diệp Thiên Lý, nếu to hơn hắn thì hắn sẽ tìm cách làm nhỏ nó đi, nếu lỡ tin đồn chó săn khoai to hơn chủ nhân thì còn

ra thể thống gì.

May mắn cho Tiểu lý khi hắn thập phần anh minh xoay móng lại, nếu không thì bảo bối của hắn sẽ bị độc thủ của Vương Bá Nguru.

Mặc xong trang phục supermen, Diệp Thiên Lý chậm rãi sau người lại.

“Mù mắt chó ta rồi.” Vương Bá Nguru nhanh chóng che mắt lại, về mặt chán ghét.

Chỉ thấy một thân hình vạm vỡ to con mang một bộ trang phục màu hồng thơ mộng kèm với quần sịp đỏ, đằng sau lưng là áo choàng đỏ bay phấp phới, quả là kinh cấn điểm.

“Àn, vừa vận thân hình ta, nhìn bề ngoài thật soái, cảm tạ Ma chủ!” Diệp Thiên Lý vùng tay, một tấm gương hư ảo xuất hiện, hắn xoay người đi xoay người lại ngắm nghía mình trong gương, thập phần hài lòng.

Cùng lúc đó, Thiên Kiếm Tông đại điện, một mảnh âm trầm.

“Con gái ta...” Phạm Tuấn sắc mặt vẩn vọ cầm trong tay truyền tin phù, hắn được Diệp Thiên Hùng dùng truyền tin phù thông báo rằng con gái hắn tự tử, mà con trai Diệp Thiên Hùng vì mất mát quá đau đớn nên cũng theo gót ợ rầm ra đi.

Hắn chỉ có mỗi một đứa con trai và một gái, vì tông môn phát triển, hắn phải đồng ý gả đứa con gái cho Diệp gia, mặc cho nàng không đồng ý mối hôn sự này, tưởng đâu về Diệp gia làm dâu sẽ khiến cuộc đời nàng hạnh phúc, nhưng ai ngờ đâu lại dính vào nghiệp chướng, bị người khác xxx, đến hôm nay lại bị bức tử.

Mấy hôm nay cả Thiên Kiếm Tông đều chịu mất mặt, con gái tông chủ bị người khác xxx lúc động phòng, và hình ảnh thân thể của Phạm Băng Băng lộ ra rõ nét trước hàng ngàn hàng tỷ tu sĩ. Khiến các đệ tử vẫn luôn hành sự kiêu ngạo can rở khi ra ngoài giờ phải lạng lẽ mai danh ẩn tích, cho dù ra ngoài cũng thập phần bí mật, không dám nói ra mình là Thiên Kiếm tông đệ tử.

“Cầu tặc, chỉ cần biết người là ai, ta muốn lột gân rút da đánh linh hồn người vào Luyện hồn pháp bảo, vĩnh viễn chịu tra tấn không được siêu sinh!” Phạm Tuấn gào thét trong lòng, ánh mắt huyết hồng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Lại lén vào Diệp Gia

“Ma chủ, Diệp gia gia chủ gửi cho chúng ta thư mời tham dự tang lễ khuyến tử và con dâu của hắn.” Diệp Thiên Lý xé rách hư không xuất hiện bên cạnh Vương Bá Nguru, cung kính dâng lên thư mời.

“Àn, ngày mốt bắt đầu thực hiện nghi lễ à, hảo hảo hảo, xem ra hôm nay ta phải làm gì đó...” Vương Bá nguru nghiền ngẫm, một ý tưởng táo bạo lóe lên trong đầu hắn.

“Được rồi, người lui ra đi.” Vương Bá Nguru phát tay. Hắn đuổi tiểu Lý đi để một mình thực hiện tà ác kế hoạch.

Hắn mặc lên Áo choàng, thân thể tìm hành trong hư không đi tới Diệp gia.

Lúc này đây khác hẳn với không khí hân hoan, vui tươi của đám cưới lần trước hắn đến, lần này khắp Diệp gia một mảnh không khí âm trầm.

Người người đội khăn tang, sắc mặt ai nấy đều khó coi, khắp Diệp gia đều treo nhiều bức vải trắng phủ xuống, mùi nhang khói nồng nặc khắp nơi, nhiều đến nỗi khói bay lượn lờ sà xuống mặt đất, như chôn Tiên cảnh.

Vương Bá Nguru vượt qua đám người, đi thẳng tới từ đường, nơi đặt xác chết của Diệp Sinh và Phạm Băng Băng.

Nơi đây là hai vị trưởng lão Võ Quân cảnh thủ hộ, vì từ đường là nơi đặt bài vị của các đời Diệp gia dòng chính, và sau vụ Vương Bá Nguru thần không biết quỷ không hay lên vào geo vạ, nên hiện tại nơi đây số lượng người canh gác khá đông và nghiêm cẩn, từng đội tộc nhân chia ra làm năm người canh gác khắp ngõ ngách, chưa hết, còn nhiều tai mắt ẩn núp trong bóng tối quan sát, đảm bảo một con ruồi cũng không lọt.

“Thế này cũng cướp xác cũng khó khăn đây...” Vương Bá Nguru trầm nghĩ.

“Khí linh, có vật gì có thể tráo thật lấy giả không?” Vương Bá nguru tinh thần câu thông hệ thống, hỏi.

""Trong Đại Cướp Đoạt thuật của ký chủ có một nhánh gọi là Tiểu Chuyển di thuật đấy ký chủ. Có thể lấy vật đổi vật, Lấy thật đổi hàng kém chất lượng."" Khí Linh đáp.

Tâm thần hần dùng Chư thiên Giám Định thuật giám định Tiểu Chuyển di thuật.

Vật phẩm: Tiểu Chuyển Di thuật.

Đẳng cấp: Thiên cấp

Công dụng: Hoán đổi giả lấy thật, nếu nâng cấp thành Đại Chuyển di thuật, một trong ba ngàn đại đạo bí thuật, có thể chuyển di ký ức, ngũ tạng lục phủ, huyết mạch của kẻ địch yếu hơn bản thân tới bên cạnh, không đánh mà thắng tuyệt thế đại đạo bí thuật.

Lưu ý: Tiểu chuyển di thuật chỉ có thể hoạt động khi bàn tay hay bộ phận chạm vào vật hay liên quan tới vật mới có thể hoán đổi.

Vương Bá Nguru đưa bàn tay đặt lên quan tài của Diệp Sinh, tâm thần mặc niệm"" Chuyển di.""

Thoáng chốc, một luồng sáng huyền ảo trong bàn tay hần xuyên qua tám quan tài, luồng sáng ấy bao phủ khắp thân thể Diệp Sinh.

Trong nháy mắt, thân thể Diệp Sinh biến mất, chui vào túi trữ vật của Vương Bá Nguru. Nhưng luồng sáng ấy vẫn chưa kết thúc, Vương Bá Nguru biết bản thân phải đưa ra một vật thay thế mới chân chính hoàn thành bí thuật.

Hần nghĩ nghĩ, từ hệ thống cửa hàng trong Tạp vật khu, hối đoái chiếc nón xanh bộ đội cụ hồ.

Vương Bá Nguru có một cỗ tình cảm đặt thù với nón xanh, cho nên hần quyết định dùng nón xanh làm vật thay thế thân xác của Diệp Sinh.

Bàn tay khẽ chạm vào chiếc nón xanh, luồng ánh sáng huyền ảo bao phủ nón xanh, trong giây lát truyền tới bên trong quan tài.

Đối với quan tài của Phạm Băng Băng, hần lại từ trong tạp vật khu hối đoái một chiếc sừng trâu dài, đặt vào trong quan tài của nàng.

Đại Nón Xanh, Đại sừng trâu, chính là hai món thánh vật của Sắc Lang giới, được chúng sắc lang tôn thờ nhiều đời, tôn sùng nó không phải là không có đạo lý.

Hần nghĩ hai món "thánh vật" này sẽ lộ diện khi Diệp gia mở nắp quan tài làm lễ, lúc đó....

Tình cảnh hần rất kích thích thị giác đi?

Vương Bá Nguru đường đường chính chính đi ra từ đường, trong lòng cảm giác thật sáng cmn khoái, do bận suy nghĩ nên sử lý hai cỗ thân xác này thế nào, trong vô tình hần rẽ nhầm vào con đường khá vắng vẻ trong Diệp gia.

""Ồ, đây không phải là Diệp Thiên Hùng lão cầu sao?"" Vương Bá Nguru đột nhiên phát hiện một vị trung niên nam tử từ từ trong hư không bước ra, đội áo choàng màu đen bao phủ khắp người.

Diệp Thiên Hùng liếc ngang liếc dọc, dường như không thấy ai xung quanh mới bắt đầu nhanh chóng bay tới một căn cung điện gần đó, nhẹ nhàng vượt qua nhiều đạo phòng tuyến của những người hầu thị nữ, nhanh chóng đột nhập vào một căn phòng riêng.

""Trong gia tộc mình mà cũng lén la lén lút, hần là có bí mật gì đó giấu không cho người khác biết sao?""

""Nhưng cmn sao ta cứ cảm giác sắc mặt Diệp Thiên Hùng lão cầu giống như...sắc mặt lúc ta lén lút hóa thân sát vách lão vương động phòng vợ người khác thế nhỉ?"" Vương Bá Nguru nghi hoặc.

""Không được, lão tử phải xem cho rõ ràng, biết đâu...có thu hoạch ngoài ý muốn đây?""

Vương Bá Nguru hóa thân hắc ám, nhanh chóng lướt xuyên qua mà không làm kinh động đến người khác, cuối cùng dừng chân trước cửa phòng, vận dụng kỹ năng của Hắc Ám áo choàng, nhanh chóng đi xuyên qua bức tường.

Đập vào mắt hần đầu tiên chính là một trung niên mỹ phụ đang ngồi trên người Diệp Thiên Hùng thi triển tuyệt kỹ cười ngửa xem hoa, khi nhìn thấy gương mặt mỹ phụ ấy, Vương Bá Nguru trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

""Đây không phải là vợ của Diệp gia đại trưởng lão, Lãnh Tuyết Cơ?Cmn, phải ghi lại video này mới được, đây là thu hoạch lớn a.."" Vương Bá Nguru trong lòng âm thầm kinh hi, lấy ra ghi hình ngọc giản, bắt đầu ghi lại.

Đây tuyệt đối là thu hoạch ngoài ý muốn!

-----Đoạn hương điểm này thu gọn lại-----

Sau một tiếng mây mưa, Diệp Thiên Hùng nằm ôm chặt Lãnh Tuyết Cơ, gương mặt ai nấy đều tràn ngập thỏa mãn.

"Diệp ca, ngươi vẫn luôn mạnh mẽ như vậy, ai như Diệp Thiên Hà lão già, chưa được hai phút đã nằm lăn ra một bên ngáy khò khò, làm người ta phải tự mình an ủi mình." Lãnh Tuyết Cơ dùng ngón tay xinh đẹp vẽ lên một vòng tròn trước ngực Diệp Thiên Hùng, oán giận nói.

"Không phải đã có ta sao, tiểu Hà cày ruộng không được, khiến ruộng đất hoang phế, đã có ta thay hắn cày ruộng, nếu hắn biết có lẽ sẽ cảm ơn ta đi." Diệp Thiên Hùng tà tà cười, ngón tay thò vào hai bên đôi núi xoa bóp, khiến Lãnh Tuyết Cơ uốn éo cơ thể, miệng rên rỉ.

"May mà mấy năm nay có ngươi bên cạnh ta, Hùng ca, làm ta biết thế nào là hạnh phúc.." Lãnh Tuyết Cơ nòng nặn đặt môi hôn lên môi Diệp Thiên Hùng, ôn nhu như nước, ánh mắt thâm tình nói.

"Có người xuất hiện trong đời ta là chuyện may mắn nhất cuộc đời ta-Cơ nhi, ngươi sinh ra cho ta Diệp Minh tiểu tử, khuôn mặt gần giống ta hồi trẻ, lại mang thiên phú tu luyện thiên tài, chỉ là...haizzz..." Diệp Thiên Hùng thở dài một hơi, buồn bã nói.

"Hùng ca đừng bi quan, chỉ cần ngươi tấn cấp Cái thể Hoàng giả, liền sẽ sợ lão bất tử Diệp Thiên Hà sao, lúc đó ngươi diệt đi lão cẩu đó cùng Diệp Thiên Hà nhất mạch, lúc đó Hùng ca ngươi một người độc đại, lúc đó ta lên lút dịch dung, thì sẽ chân chính xuất hiện bên cạnh ngươi, lúc đấy chúng ta sẽ nói sự thật cho Diệp Minh, hắn sẽ hiểu nỗi khổ của chúng ta." Lãnh Tuyết Cơ tràn đầy hi vọng, nói.

Diệp Thiên Hùng khẽ lắc đầu, thở dài, từ lúc thấy Diệp Sinh cùng Phạm Băng băng tử vong, hắn học máu ngát xiu, tu vi rớt xuống một tiểu cảnh giới, hiện giờ hắn đang kiếm thiên tài địa bảo chữa trị vết thương, mới có cơ may còn tiềm lực đột phá Cái Thể Hoàng giả.

"Ngươi buồn chuyện Diệp Sinh sao?" Lãnh Tuyết Cơ tưởng hắn còn buồn Diệp Sinh, giả vờ hỏi, nhưng trong lòng lại vui vẻ, Diệp Sinh chết, thì Diệp Minh sau này chắc chắn leo lên chức gia chủ, nàng còn vụng trộm vui vẻ mấy ngày nay đâu.

"Ừ, đáng chết cẩu tặc động phòng, phé đi nòi giống của hắn, nay lại bức hắn cùng con dâu đột tử, quả là trời đánh cẩu tặc, nếu ta biết được hắn là ai, tuyệt đối khiến hắn muốn sống không được muốn chết cũng không xong." Diệp Thiên Hùng giận dữ, hung ác nói.

"Hừ, lão cẩu, không biết ai sống không được chết không được đâu?" Vương Bá Ngu âm thầm cười lạnh, sát ý trong mắt trào dâng.

"Không phải cách đây hai mươi lăm năm ngươi cũng y chang tên súc sinh đấy sao, mạnh mẽ cường đoạt lần đầu ta, đeo nón xanh lên đầu Thiên Hà lão già, rồi vụng trộm với ta cho đến nay.." Lãnh Tuyết Cơ mỉm cười, trêu chọc hắn.

"Khụ...Cơ nhi, đây là tình huống đặc biệt..ai bảo ngươi xinh đẹp động lòng người quá làm gì?" Diệp Thiên Hùng mặt già đỏ lên, ho khan, đáp.

"Cmm, hai mươi lăm năm làm sát vách lão vương vụng trộm ngủ với quả phụ, còn đoạt trinh trắng người ta, cảm thú a...tội nghiệp Thiên Hà lão bất tử đội nón hai mươi lăm năm, mà đau đớn hơn là con trai lão thật ra là con trai của hai đôi gian phu dâm phụ này." Vương Bá Ngu đứng kế bên nghe Diệp Thiên Hùng nói vậy, âm thầm mắng:" cảm thú!" Nhưng hắn tự động quên đi bản thân mình còn cảm thú gấp ngàn lần Diệp Thiên Hùng.

"Nếu đoạn clip này truyền tới tai Diệp Thiên Hà, không biết lão sẽ làm ra động tác gì? giết con trai rồi liều mạng giết đi đôi gian phu dâm phụ này sao?" Vương Bá Ngu hưng phấn nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chung Cực Chí Tôn khí! Chí Tôn cuộc!

Vương Bá Ngu tìm hành trở về Huyết Sát Đường, hôm nay thu hoạch tương đối khá nên hắn khá vui vẻ.

Hắn cũng không vội tung đoạn phim này lên, mà chờ sau khi hắn đích thân mang "hạ lễ" tới Diệp gia trong đám tang, kích thích dây thần kinh của Diệp gia rồi mới tung thêm đoạn phim này, triệt để hủy hoại Diệp gia.

Ngày mai là ngày đám tang nên hôm nay hắn quyết định hắn tu luyện một ngày, không làm việc xấu nữa.

Thiên Phú của hắn là tuyệt đỉnh, Võ hồn cũng là Đế cấp võ hồn, tuy Thiên phú không sánh bằng các thiếu niên chí tôn trong Ngũ vực, nhưng hắn là không chênh lệch cho lắm.

Bởi vì hắn có hệ thống chính siêu cấp buff, Làm việc ác càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh; bị người hận càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh; giết người càng nhiều, tu vi tăng đến càng nhanh; thanh danh xấu xa, tu vi tăng đến càng nhanh.

Đột phá Võ Quân, nhờ có hệ thống, hắn đã linh ngộ được thiên địa chi lực, có thể mượn thiên địa chi lực thi triển ra võ học có uy năng lớn lao, sức người có hạn mà thiên địa vô hạn, đã dùng thiên địa chi lực cải tạo thân thể thoát khỏi xác phàm, tuổi thọ bạo tăng 300 năm, lúc này đây võ giả không chú trọng vào linh lực nữa, mà chú trọng vào tu linh hồn, linh hồn càng mạnh thì mượn thiên địa chi lực càng nhiều, lúc đấy thi triển thuật pháp càng mạnh.

Dưới Vô Quân, võ giả tu luyện là Võ lực, Võ lực là tự thân khí huyết tạo ra năng lượng, mà khi đột phá Vô Quân, bắt đầu dùng thiên địa chi lực thay thế võ lực thì triển võ kỹ thuật pháp.

Đương nhiên có những võ giả dựa vào huyết mạch hay thân thể một quyền phá vạn pháp, những người như vậy thường là thiên địa sủng nhi, thiên chi kiêu tử, thân mang đại khí vận.

Vương Bá Nguru tuy không có huyết mạch, hay chí tôn cốt gì đấy, cũng không có thể chất nào siêu nguru bức, nhưng hắn lại có một trong ba ngàn đại đạo bí thuật, Đại Cướp Đoạt thuật, hắn chỉ cần đánh bại thiên chi kiêu tử là có thể cướp đoạt hết thân nguru bức thể chất, huyết mạch, thiên phú của bọn hắn.

"Ân, hắn là bảo tiêu Lý đi sưu tầm thông tin các thiên tài mới nổi, nhất là phế vật nghịch tập thiên tài, có lẽ sẽ khiến ta có kinh hỷ đâu?" Vương Bá Nguru trầm nghĩ.

"Đúng rồi, còn một lần quay thường chưa quay, để xem coi có ra món gì tốt không." Vừa dứt lời, Vương Bá Nguru bấm vào quay thường, bắt đầu quay.

"Đinh....chúc mừng ký chủ mở được Đào Mộ Chung Cực Chí Tôn khí, Chí Tôn Cuốc." Giọng nói hệ thống chợt vang lên.

"Nà...nì?" Vương Bá Nguru giật mình, vội vàng dùng Đại Chư Thiên Giám Định Thuật vào nó.

Vật Phẩm: Chí Tôn Cuốc

Đăng cấp: Chung Cực Chí Tôn khí.

Giới thiệu: Không ngôi mộ nào không thể đào, dù là Thần mộ, Thánh mộ, Chí Tôn mộ, cũng không thể thoát khỏi vận mệnh bị đào, đã từng chủ nhân của nó là Thâu Thiên Ma Thánh ngay cả Chí Tôn mộ cũng đào, chấn động Tam Giới Thần Ma, sau cùng dám can đảm tranh bảo vật, nên bị ký chủ đòi thứ hai Huyết Đào Ma Thánh giết chết, thu về hệ thống.

Công Dụng: *Xuyên thấu-Bất kỳ tài liệu, cấm chế.

*Tìm bảo-bất kỳ bảo vật bị che dấu hay cấm chế đều không thể tránh khỏi Chí Tôn Cuốc cảm ứng.

*Ẩn nấp-khi đào trộm mộ không gây ra bất kỳ tiếng vang, cũng không bị các pháp bảo cảm ứng hay dò tìm, tuyệt đối ẩn nấp.

"Cmm, hệ thống tương ra món này không phải muốn hắn trở thành kẻ đào mộ tổ tiên người khác, trở thành truyền thuyết người gặp người hận người gặp người đánh đi?" Vương Bá Nguru cảm giác mình chưa đủ hung ác, đội nón xanh, trộm xác vẫn chưa đủ hận bằng đào mộ cuốc mà tổ tông mười tám đời của kẻ địch.

Tuy nói người chết là mọi ân oán tiêu tán, Tu luyện giới kỳ nhất là đừng chạm mồ mã, nhưng hiển nhiên hệ thống khiến hắn trở thành người gặp người đánh chuột chạy qua đường.

"Diệp Thiên Lý, qua đây gặp ta.." Vương Bá Nguru dùng truyền âm phù, nói.

Chỉ trong giây lát, Diệp Thiên Lý xé rách hư không, xuất hiện bên cạnh hắn, khẽ quỳ xuống một chân, bàn tay trái đặt lên ngực, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Vương Bá Nguru, lớn giọng hô:

"Thuộc hạ bái kiến Ma Chủ, chúc Ma Chủ vĩnh viễn đẹp trai, vĩnh viễn vô si như vậy, vĩnh viễn người gặp người hận, người gặp người sợ hãi...chúc thế gian chìm trong dâm uy của Ma Chủ.."

"Ân, trang phục ta ban thưởng cho ngươi nhìn đẹp nhĩ?" Vương Bá Nguru thấy Diệp Thiên Lý mặc trang phục Superman màu hồng kitty, cảm giác như đang vũ nhục đôi mắt mình, hắn khẽ lấy bàn tay che đôi mắt lại, cười tủm tỉm, nói.

"Vâng, thuộc hạ cảm thấy hạnh phúc khi mặc bộ trang phục này, quả thật là tuyệt đỉnh trang phục." Diệp Thiên Lý thập phần hài lòng, đáp.

"Ân, lần này ta kêu ngươi đến đây chính là muốn hỏi, các đại gia tộc tông môn trong Thương Mang thành chôn cất các đời tổ tiên ở đâu?" Vương Bá Nguru nghi hoặc, hỏi.

"Hầu hết đều chôn ở trong Cửu Long Sơn Mạch, được các vị trưởng lão già cổ để sắp chết ở lại trấn canh giữ phòng kẻ gian xâm phạm phần mộ tổ tiên." Diệp Thiên Lý kính cẩn đáp.

"Tốt, ngươi đi theo ta, đưa ta đến Cửu Long Sơn Mạch." Vương Bá Nguru chậm rãi đứng dậy, ánh mắt hưng phấn, nói.

"Không lẽ Ma Chủ ngươi.....?" Diệp Thiên Lý kinh hãi, run giọng, hỏi.

"Đúng vậy...ta muốn đào mộ tổ tông của bọn họ." Vương Bá Nguru gật đầu, đáp.

Diệp Thiên Lý:"....."

Cửu Long Sơn mạch, dãy núi Tùng Lâm.

Dãy núi Tùng Lâm là một trong những chỗ hội tụ thiên địa linh khí nồng nặc, là một chỗ tiểu phúc địa tu hành rất tốt, càng lên cao càng xuất hiện rất nhiều linh được cùng tài nguyên tu hành, hơn nữa vị trí địa lý nơi đây hiểm trở, càng là nơi Diệp gia chi nhánh chôn cất các đời tổ tiên, khiến nhiều tán tu không dám đặt chân lên.

Giờ khắc này, Dãy núi Tùng Lâm đón tiếp hai vị khách không mời mà tới.

Diệp Thiên Lý ôm Vương Bá Ngu chui vào không gian thông đạo, trong nháy mắt xuyên toa ngăn dậm, đặt chân lên dãy núi Tùng Lâm. Còn Vương lão cùng một tên võ hoàng khác được Vương Bá Ngu ra lệnh trấn thủ Ma Điện.

Hết cách, làm chuyện xấu chỉ có Diệp Thiên Lý phù hợp tác phong của hắn, đưa theo hắn tiện hơn hai người kia.

"Thưa Ma chủ, Tùng Lâm dãy núi theo tin tức thuộc hạ có được chính là nơi chôn cất lịch đại tổ tiên Diệp gia, mục tiêu là ở phía trên đỉnh cao nhất Tùng Lâm dãy núi."" Diệp Thiên Lý giọng tay chỉ hướng đỉnh núi cao nhất, cung kính nói.

""Ân, đi thôi."" Vương Bá Ngu gật đầu, nhảy lên lưng Diệp Thiên Lý. Diệp Thiên Lý lẳng không mà bay, dùng tốc độ nhanh nhất bay tới đỉnh núi.

Khi tới đỉnh núi, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn chính là từng ngôi mộ to lớn khác nhau trải đều khắp đỉnh núi.

Không gian bốn phía mùi nhang khói nồng nặc khiến Vương Bá Ngu không tự giác mà dâng lên vẻ khó chịu.

Khẽ đánh giá hoàn cảnh xung quanh, ánh mắt Vương Bá Ngu chòng chọc nhìn về phía ngôi mộ to nhất.

Diệp Phá Thiên chỉ mộ.

Ánh mắt hắn gắt gao mà nhìn chằm chằm khối mộ bia mang nặng không khí tang thương cổ xưa ấy, bên trong ánh mắt hắn lấp lánh ánh sao.

“Diệp Phá Thiên, chính là hắn.....”

Vương Bá Ngu thở sâu, nhảy xuống từ trên lưng Diệp Thiên Lý, chậm rãi đi đến.

Diệp Phá Thiên, chính là người sáng tạo ra Diệp gia chi nhánh. Cũng chính là một vị Võ Tôn cường giả.

Nghe đồn mấy ngàn năm trước, Diệp Phá Thiên chính là một vị thanh niên Chí Tôn vang vọng Thiên Khung Hoàng Triều, tuổi mới bước qua năm trăm đột phá Võ Tôn cường giả, từng là trong Ngũ vực trẻ tuổi nhất Võ Tôn, thân mang đại khí vận, đại cơ duyên, đại nghị lực thanh niên Chí Tôn.

Nhưng vì bất hòa với ca ca mình, Diệp Phá Thiên nhất mạch rời đi Diệp gia, đi vào Thương Lãng thành sáng tạo ra Diệp thị gia tộc chi nhánh.

Võ Tôn cường giả, thọ mệnh mười vạn năm, nhưng Diệp phá Thiên sống chưa đủ một phần trăm thọ nguyên, lại thân ôm trọng thương trở về Diệp gia, tự lập ngôi mộ cho mình, từ đó không có tin tức gì.

Có nhiều cường giả tông tộc tự thân hàng lâm muốn mạnh mẽ đi vào để xem lý do hắn chết, cùng với ôm tâm tư nhất bảo nhưng đều trọng thương trở về, dù là Võ Tôn cường giả cũng không ngoại lệ.

Ngàn năm trôi qua, mọi người dần quên đi Diệp Phá Thiên sự tích cùng ngôi mộ của hắn.

Nhưng hiện tại, Vương Bá Ngu cùng Diệp Thiên Lý ôm ý nghĩ trộm mộ hàng lâm nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Đào Mộ!

Ngươi ra đánh nổ hắn, tuy nhiên chưa một hơi để hắn về báo tin."" Vương Bá Ngu tà ác cười khê, mặc lên Hắc Ám áo choàng, lặn vào không gian, biến mất.

Làm chuyện ác mà địch nhân không biết thì quả là nhàn chán, không phải sao?"" Bên tai Diệp Thiên Lý vang lên tiếng nói của Vương Bá Ngu, Diệp Thiên Lý tâm thần khẽ rung, hắn rút cuộc cảm nhận sự điên cuồng tà ác bên trong tính cách của Vương Bá Ngu.

Diệp Thiên Lý choàng lên hắc bào đen, vung mạnh một quyền lên không trung, quyền phong gào thét bang thẳng tới dãy mộ, nhưng gặp phải bình chướng chặn hết quyền phong của Diệp Thiên Lý.

"Đây là thủ đoạn của Võ Tôn sao, ngàn năm vẫn mạnh mẽ như vậy?" Trong lòng Diệp Thiên Lý thoáng nghiêm nghị.

"Người nào dám phạm Diệp gia?" Một lão giả nộ rống từ bên trong mộ địa bay ra, chân đạp hư không tiến tới, hiển nhiên là Võ Hoàng cường giả.

"Hừ, là người lấy mạng người!" Diệp Thiên Lý không nói nhảm, cũng không cần phải nói nhảm, giờ khắc này tình huống chính là người không chết thì ta chết, cho nên Diệp Thiên Lý vừa ra tay là toàn lực.

"Càn Khôn Tuyệt Diệt Chương!" Diệp Thiên Lý mạnh mẽ phát tay, một cái bàn tay khổng lồ ngưng tụ trên không trung, tỏa ra tuyệt diệt hơi thở, đánh úp xuống lão giả.

Diệp Thiên Lý là Thể tu, cho nên võ kỹ cũng thiên hướng hủy diệt pháp tắc.

"Lôi đến!" Lão giả hừ lạnh, giờ ngón tay điểm lên không trung, đám mây trên trời vội vàng dồn lại một chỗ, tạo thành nhiều mảng sấm chớp, đánh xuống Diệp Thiên Lý.

Hiển nhiên võ giả này là chuyên tu Thiên Địa pháp tắc, triệu hồi sấm chớp đến tấn công kẻ địch.

Lôi pháp tắc cùng Hủy Diệt pháp tắc chạm nhau, gây ra phản ứng nổ mạnh.

Ngay cả không gian đều xé nứt, phạm vi vạn trượng đều tuyệt diệt sinh cơ, đây là có cấm chế của Diệp Phá Thiên bảo vệ ngọn núi này, nếu không võ hoàng cường giả một khi ra tay toàn lực chính là đánh nát cả ngọn núi đơn giản.

Diệp Thiên Lý cười lạnh, thân ảnh thoáng chốc xê dịch gần lão giả, cận chiến mới là sở trường của hắn, cho nên lão giả này bị hắn cận thân chỉ có bị áp chế.

Nhưng lão giả cũng không phải ăn chay, Lôi đạo tu sĩ công phòng xê dịch nhất tuyệt, Lão giả tuy có lấy làm tốc độ nổi danh Lôi đạo nhưng lão vẫn không cần tránh né, Cũng vung một quyền ngưng tụ Lôi Đạo võ kỹ cứng đối cứng.

"Oành!!!" nắm đấm cả hai chạm nhau, sinh ra lực chấn đây bay hai người thổ huyết văng ngược về sau, sắc mặt ai nấy đều ngưng trọng nhìn đối phương.

"Hừ, chúng ta ngang sức ngang tài, người trở về đi, ta không làm khó người!" Lão giả kiêng kỵ nhìn Diệp Thiên Lý, hắn thọ nguyên cũng gần hết, tu vi Cái thể võ Hoàng của lão cũng không phát huy được sáu mươi phần trăm, mà càng đánh lâu lão càng suy yếu, nên có sinh lui ý, trầm giọng nói.

"Lão bất tử, bốn tọa chỉ đang làm nóng người thôi, lần này ta làm thật." Diệp Thiên Lý cười lạnh, Ma chủ bảo hắn xử lý lão bất tử này, hắn sao có thể lui.

"Hắn nên mặc Superman trang phục!" Diệp Thiên Lý trầm nghĩ.

Nói rồi hắn mặc lên superman trang phục, một cỗ cường đại khí tức từ trên người Diệp Thiên Lý phát ra.

Superman trang phục tăng phúc chiến lực một ngàn lần, cộng thêm bản thân hắn cũng có hai ngàn chiến lực, hiện tại bản thân hắn mang hai triệu chiến lực, Diệp Thiên lý cảm giác bản thân gấp chân chính Cái Thể Hoàng giả cũng chiến thắng, nói gì một lão giả thân sắp xuống lỗ phía trước.

Lão giả sắc mặt hoảng hốt, từ trên người Diệp Thiên Lý phát ra khí tức khiến lão cảm giác tử vong uy hiếp, cũng không dám ngạnh kháng, vội vã bay về cấm chế.

Nhưng Diệp Thiên Lý há sẽ cho lão giả cơ hội?

Superman trang phục có áo choàng siêu anh hùng, tăng phúc tốc độ hắn lên một ngàn lần, thoáng chốc hắn đột phá tốc độ giới hạn âm thanh gấp ngàn lần, đuổi kịp lão giả.

"Siêu Anh Hùng kỹ năng-Bàn Sơn!" Diệp Thiên Lý thân mang bao tay siêu anh hùng tự mang thiên phú Bàn Sơn, thân phụ thần lực khê vung tay, lão giả bị một đấm của Diệp Thiên lý đấm thủng thân thể, may mắn Diệp Sinh dời phạm vi cú đấm ở dưới lưng cho nên không đấm thủng phổi, tim của hắn mà đấm nát ngũ tạng, lão giả như sao băng vùn lác bay thẳng vào phần mộ, thân thể đập nát hàng loạt dãy mộ lớn nhỏ mới ngừng lại.

Lúc này lão giả trọng thương hấp hối, nhưng vẫn không từ vong, không ngừng Lôi chi lực dung nhập vào cơ thể, chế trụ vết thương tái phát.

Võ Hoàng đã cải tạo thành Hoàng Cực chi thể, cho dù đứt chân đứt tay cũng dùng thiên địa pháp tắc mọc lại chân tay, huống chi ngũ tạng lục phủ, tuy nhiên Hủy Diệt lực lượng đang không ngừng bên trong cơ thể lão giả du tẩu, hiển nhiên không thể một sớm một chiều hồi phục.

Diệp Thiên Lý càn rỡ cười to, phát tay bỏ đi.

Lão giả cảm giác Diệp Thiên Lý hắn đã đi, mới dùng một chút sức lực theo mật đạo chạy gấp về Diệp gia.

Giờ khắc này ngay cả không gian truyền tống thuật lão cũng không thể thực hiện, phi hành cũng không thể, chỉ có thể ôm thân trọng thương như chó nhà có tang cúp đuôi chạy về.

Giờ khắc này Vương Bá Ngu đang làm gì?

Khi Diệp Thiên Lý ở ngoài đang chiến đấu, Vương Bá Ngu rút ra Chí Tôn cước, ngay sau đó hắn hung hăng bỏ một cước vào mộ bia trước cửa lăng mộ.

Không một tiếng động, mộ bia ần chứa cảm chế lại vỡ tan nát, Vương Bá Ngu cười hắc hắc, thông thả đi vào.

“Không hổ là đào mồ Chung Cực Chí Tôn khí, quả nhiên ngu bức đến cực điểm!”

Nhìn Chí Tôn cước tạo ra hang động, Vương Bá Ngu cũng thật sự kinh ngạc, hắn không nghĩ tới cái cước này khủng bố như vậy, chỉ nhẹ nhàng một bỏ, mộ bia ần chứa cảm chế cho dù Vô Tôn cũng không thể phá cũng tan nát.

Nhìn tình cảnh này Vương Bá Ngu thập phần hài lòng.

Diệp Phá Thiên là Ngàn năm trước thanh niên Chí Tôn, cang tự tay chế tạo lăng mộ cho riêng mình cho nên bên trong lăng mộ thập phần rộng rãi, trang trí cảnh sắc như một cung điện, bức tường hoàn toàn dát vàng, nền đất hoàn toàn là lưu ly, giống như ở nhân gian Hoàng Cung.

“Diệp Phá Thiên cho dù chết cũng xây dựng lăng mộ mình xa hoa như vậy, xem ra sinh thời cũng là một tên thích trang bức, ái mộ hư vinh, ham hưởng lạc.”

Đi dạo một vòng lăng mộ, Vương Bá Ngu khinh miệt, nói.

Cường giả tâm cảnh tu vi càng cao càng kiên định, một lòng hướng đạo, dù chết cũng chỉ để lại truyền thừa trong hang động hay chỗ nào đó, hiếm ai tự động xây lăng mộ cho mình lại xa hoa như vậy.

Đặc biệt làm hắn không thể chịu đựng chính là lăng mộ tuy được xây dựng xa hoa như vậy nhưng bên trong hắn cũng không tìm thấy được bảo vật hay truyền thừa gì, ngay cả quan tài cũng không thấy.

“Chẳng lẽ lão già này chưa chết, xây lăng mộ chỉ để che mắt người khác?”

Cái này làm cho Vương Bá Ngu thập phần tức giận, mục đích chủ yếu là tâm bảo, thứ hai là cướp đi xác của Diệp Phá Thiên làm "quả" tặng cho Diệp Gia ngày mai khi Diệp gia tổ tức tang lễ, thế nhưng ngay cả một chút thứ tốt đều không thấy.

“Cmn, lão tử thế nhưng tay không quay về...trời đánh Diệp Phá Thiên lão cẩu.”

Dưới sự giận dữ, hắn điên cuồng vung vẩy Chí Tôn cước phá hủy hết kiến trúc lăng mộ.

Không một tiếng động phát ra, cả tòa lăng mộ bỗng chốc sụp đổ.

“Cmn, lão tử phá hủy mộ của ngươi cho bỏ ghét! Súc sinh, chết không để lại gì cho hậu bối, hèn gì Diệp gia ngày càng xuống dốc là do ngươi!”

Mất công chạy đến lại không mò được thứ tốt gì, sắc mặt Vương Bá Ngu mười phần khó coi.

“Thời gian có hạn, hắn là Diệp Thiên Lý đã thu thập xong lão cẩu giữ mộ, ta hắn đi chỗ khác phá hủy, tiện thể thu chút lợi tức.” Nghĩ nghĩ, Vương Bá Ngu ưu sầu chuẩn bị rời đi.

“Hừm?”

Nhưng mà ngay lúc Vương Bá Ngu xoay người rời đi thì đột nhiên Chí Tôn Cước nổi lên ngũ thái ánh sáng lấp lánh, rồi sau đó Chí Tôn cước như nhận được cái gì hấp dẫn, hung hăng lôi Vương Bá Ngu đi.

Cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Vương Bá Ngu, Chí Tôn cước dừng lại ở trung ương đại điện, đầu cước như có linh tính gõ gõ dưới nền đất, ý bảo hắn đào lỗ dưới đất.

“Bảo tàng chôn dưới đất sao?” Ánh mắt Vương Bá Ngu nghiền ngẫm, hắn biết Chí Tôn Cước có kỹ năng tâm bảo, cho nên Vương Bá Ngu không chút do dự cầm Chí Tôn cốt đào xuống.

Trong nháy mắt, một hố sâu mười mét được Vương Bá Ngu đào xong, dưới đồng lưu ly vỡ vụn chính là một cỗ quan tài làm bằng Hàn Băng vạn năm, tỏa ra hàn khí bức người.

“Móa, không ngờ Diệp Phá Thiên cẩu vật dấu điểm quan tài của mình sâu thế này, xem nữa lão tử bị lừa.” Vương Bá Ngu khó chịu nói, giờ lên Chí Tôn Cước, hung hăng bỏ xuống.

“Nữ nhân nào đây?” Vương Bá Ngu sừng sốt.

Hắn không nghĩ tới rằng bên trong quan tài không phải là xác của Diệp Phá Thiên, mà là xác của một nữ nhân.

"Chẳng lẽ Phá Thiên lão cầu già chết?"

Vương Bá Thiên giờ khắc này mới cẩn thận quan sát xung quanh hang động nơi chôn quan tài, nơi đây bài trí thập phần tinh mỹ, giống như khuê phòng của con gái, xung quanh đầy bức tranh vẽ khuôn mặt nữ tử, cùng nhiều bài tình thơ.

Vương Bá Ngu đi đến chiếc kệ đựng nhiều giá sách, toàn là thơ văn dị chí, nhưng một quyển nhật ký khiến Vương Bá Ngu chú ý.

"Diệp Phá Thiên bút ký?" Vương Bá Ngu lấy làm lạ, bắt đầu lật ra bút ký.

P/S: Hôm qua bệnh quá không có chương, sr mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đoạt ý Chí!

"Ta Diệp Phá Thiên đương thanh niên chí tôn, thân là thiên chi kiêu tử dùng thời gian năm trăm năm đột phá Cái thể Vô Tôn, trở thành trẻ tuổi nhất đột phá cái thể vô tôn trong lịch sử, lúc này bản thân đã vô địch đương thời, năm châu chi địa không thể ngăn cản bước chân của ta, tuy nhiên Năm châu chi địa không có thứ cần thiết để đột phá Vô Đế, đành bốn ba vũ trụ vô tận ngoài kia tìm kiếm cơ duyên cho mình."

"Vì cơ duyên, ta đắc tội Vô Đế cường giả, truy sát ta mấy chục năm!"

"Nếu vị đạo hữu nào tu vi Vô Đế phá hủy cấm chế của ta, xin hãy buông tha cho nàng, ta có để lại Đại Dịch Chuyển Thuật cùng Đại Phong Ấn Thuật bên trong ngọc giản này, chính là một trong cơ duyên mà ta chiếm được. Ta Diệp Phá Thiên chân thành cảm tạ!"

"Ấn, Thi ra hắn vẫn chưa chết! Không hổ là khí vận chi tử, cách đây một ngàn năm đã đột phá Vô Đế!" Vương Bá Ngu âm thầm kinh ngạc.

Hai tay Vương Bá Ngu cầm hai cái ngọc giản đặt lên đầu, một cổ Đại Đạo ý chí xông vào Nguyên thần của hắn.

Ba Ngàn đại đạo bí thuật thân là chí cường bí thuật đương nhiên không thể truyền bằng văn tự, cùng giọng nói, viết ra bất kỳ chỗ nào thì chữ cũng biến mất, người khác không tài nào đọc được, nói ra thì người khác cũng nghe không hiểu, chỉ có thể dùng ý chí của bản thân truyền vào ngọc giản để người khác hấp thu.

"Hô, quả nhiên là Chí cường đại đạo bí thuật, thật ngưu bức!"

Vương Bá Ngu thập phần hài lòng.

Hắn dùng Chư Thiên giám định thuật giám định công năng của hai loại bí thuật này.

Vật phẩm: Đại dịch chuyển thuật

Giới thiệu: Một trong ba ngàn đại đạo bí thuật, có uy năng nghịch thiên.

Công dụng: Tùy theo lĩnh ngộ mà dịch chuyển xa hay gần, nếu lĩnh ngộ hoàn mỹ một lần dịch chuyển đến tận cùng vũ trụ cũng không có gì ngạc nhiên, đương nhiên tu vi không đủ sẽ bị vũ trụ không gian nghiền ép tử vong, ít nhất phải Vô Đế tu vi mới có thể chịu đựng được bí thuật đưa đến tận cùng vũ trụ.

Vật Phẩm: Đại Phong Ấn thuật

giới thiệu: Một trong ba ngàn đại đạo bí thuật, có uy năng nghịch thiên. Ở Túc Sát Vũ trụ, Ma Thiên Chí Tôn phong cấm cả Huyền Hoàng vũ trụ, khiến Huyền Hoàng vũ trụ trở nên lụi tàn, không có bất kỳ sinh linh tồn tại, kiếp trước phong ấn hơi hơi buông lỏng 1 phần ngàn vạn tỷ nên chỉ có Địa cầu tiểu tinh cầu bắt đầu đường dục sinh linh cấp thấp, tuy nhiên lại không thể tu luyện.

Công Dụng: Tùy theo lĩnh ngộ cùng tu vi, Đại Phong Ấn thuật phong ấn vạn vật, không gì không thể phong ấn, dù là thiên phú, huyết mạch, tu vi, ký ức, thời gian, không gian, ngay cả Vũ trụ cũng có thể phong ấn.

Đọc xong tin tức này, Vương Bá Ngu thập phần kinh hãi, Huyền Hoàng Vũ trụ chính là vũ trụ kiếp trước của hắn, thì ra là do một vị Chí Tôn từ vũ trụ khác Phong cấm vũ trụ của hắn, khiến vạn vật như sô cầu, chưa sống qua trăm năm là tử vong, đây dựa bất lực, nhiều vị tiền bối vì cầu con đường trường sinh, vì tìm kiếm con đường tu luyện đã phải ngã xuống.

Lần đoạt mộ này thu hoạch khiến Vương Bá Ngu thập phần hài lòng, tuy nhiên...

"Nếu đội nón xanh cho Võ Đế, lại là vị Võ Đế thập phần kinh khủng tồn tại, hẳn là thu hoạch Ác Ma điểm cùng Ma Đầu kinh nghiệm đến khủng bố đi?" Sắc mặt Vương Bá Ngu vận vẹo, tà ác lớn mặt nghĩ.

Nghĩ là làm, Vương Bá Ngu dùng Chí Tôn cước gõ xuống nắp quan tài, tuy quan tài có ý chí của Diệp Phá Thiên cùng Đại Phong ấn thuật bảo vệ, nhưng Chí Tôn Cước thân là Chí Tôn thân vật há là một cái Võ Đế nhỏ nhỏ có thể chống đối.

Nhẹ nhàng một cước, Nắp quan tài vỡ tan từng mảnh.

"Tiểu bồi lớn mặt!" Bên Trong quan tài xuất hiện một luồng ý chí mạnh mẽ, chính là Ý Chí của Diệp Phá Thiên, hẳn đã phong ấn một phần ý chí của bản thân bên trong này phòng ngừa kẻ gian đến muốn chạm tới nàng.

"Người tu vi chí là Võ Quân sâu kiến, chính là cái cước kia khiến người đột phá phòng vệ của bốn Đế sao? Hai món đại đạo bí thuật kia chưa đủ khẩu vị của người sao?" Diệp Phá Thiên ý chí cỡ nào ánh mắt, chỉ liếc sơ một cái nhìn thấu rõ Vương Bá Ngu.

"Hắc hắc, chưa đủ, bốn thiếu thấy nàng xinh đẹp, trong lòng thoáng kinh diễm, muốn cá nước thân mật với nàng." Vương Bá Ngu dê tiện cười, đôi mắt một mí khẽ híp lại, thập phần bỉ ổi.

"Muốn chết!" Tuy chí là một phần ý chí, tuy nhiên lại đủ để hành ngược Cái Thế Võ Tôn cường giả, dù sao Võ Đế đã là gần như đỉnh phong trong phiên vũ trụ này, Bởi Võ Tiên trở lên đều đi vào Chân Tiên giới truy cầu cảnh giới cao hơn.

Diệp Phá Thiên ý chí câu thông Thiên Địa Quy tắc, một quyền đập xuống Vương Bá Ngu.

Quyền này mạnh mẽ đến cực hạn, cho dù Cái Thế Võ Tôn đón đỡ cũng thập tử vô sinh.

Không Ché Quy Tắc chính là độc quyền của Võ Đế, nắm giữ quy tắc Thiên Địa chính là Chúa tể trong lĩnh vực, Võ Đế cường giả chiếm đoạt Quy tắc thiên địa có thể tạo ra lĩnh vực của bản thân, bên trong Lĩnh vực Võ Đế chính là thần, ở trong Quy tắc của Võ Đế sinh tử đều thuộc Võ Đế, dưới Võ Đế chí là sâu kiến.

"Tuồng bốn thiếu sợ một cái ý chí như người sao?" Vương Bá Ngu cười lạnh, mặc vào Hắc Ám áo choàng, biến mất khỏi Thiên Địa.

Hắc Ám Áo Choàng có thể vô hiệu hóa bất kỳ vật lý cùng linh hồn công kích, ngay cả quy tắc thiên địa cũng không thể không chế được hắn.

Tuy nhiên khi mặc Hắc Ám áo choàng hắn cũng không thể làm gì người ta.

"Hắn đâu?" Diệp Phá Thiên ý chí thập phần nghi hoặc, không ché Thiên Địa quy tắc như hắn mà không thể cảm giác bất kỳ khí tức nào của Vương Bá Ngu, giống như hắn hoàn toàn tiêu tán khỏi Thiên Địa vậy.

Vương Bá Ngu lặng lẽ đi đến sau lưng Diệp Phá Thiên Ý Chí, nhanh như chớp tắt đi chức năng của Hắc Ám áo choàng, dùng Đại Cướp Đoạt thuật lên ý chí của Diệp Phá Thiên.

"Người...người làm gì..." Diệp Phá Thiên ý chí đột nhiên cảm giác mình bị khống chế, sắc mặt kinh hãi nhìn Vương Bá Ngu.

"Kẻ hèn một tia ý chí dám trước mặt bốn thiếu giương oai diễu võ, tuy ý chí của người thập phần nghịch thiên, có thể khống chế Thiên Địa lĩnh vực, ta cũng không phải đối thủ của người, tuy nhiên bản thân người cũng chỉ là một đoạn ý chí, ngay cả tàn hồn cũng không phải, có thể chống cự lại thủ đoạn của bốn thiếu sao?" Vương Bá Ngu đắc ý cười haha, ánh mắt trên tức nhìn Diệp Phá Thiên ý chí.

"Người tiêu diệt ý chí của ta, bản thể ta lập tức biết được, chờ bản thể ta trở về, người sẽ chết!" Diệp Phá Thiên ý chí lạnh lẽo nói, tuy kinh hãi thủ đoạn của Vương Bá Ngu, nhưng thân là ý chí của cường giả, Diệp Phá Thiên đối diện với tử vong cũng không sợ hãi. Với lại đoạn ý chí này cũng chỉ có một phần tư tưởng của Diệp Phá Thiên, tuyệt đối không có tình cảm, cho nên hắn cũng không phản nộ như dự đoán của Vương Bá Ngu.

"HAHAHA, Ta cầu hắn biết đây! Tạm thời lưu người một hồi!" Vương Bá Ngu tùy ý cười, dùng Đại Cướp Đoạt thuật với ý định cướp đoạt hết thủy ý chí Diệp Phá Thiên.

p/s: hai bữa nay sốt, mọi người thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Vương Lâm nữ nhân!

Phát hiện cảm ngộ từ Vô Đồ tới Võ Đế, phải chăng cướp đoạt?" Đại Cướp Đoạt thuật truyền tới tin tức.

"Cướp!" Vương Bá Ngu mừng rỡ gật đầu, có Võ Đế trở xuống cảm ngộ, lại là Võ Đế cảnh vô địch Diệp Phá Thiên, hẳn có thể đột phá nhanh hơn, một đường bằng phẳng đột phá tới Võ Đế không có trở ngại. Tuy nói Võ Đế cảm ngộ này là của Diệp Phá Thiên chứ không phải của hắn, nhưng thân mang Đại cướp đoạt thuật, hẳn có thể kiên tu rất nhiều cơ duyên, nếu đủ cơ duyên, hẳn muốn cướp đoạt hết thầy huyết mạch thiên phú, Thiên Địa cảm ngộ của người khác, tạo nên một căn cơ thập phần khủng bố, đặt nền tảng cho hắn trở thành mạnh nhất chúa tể.

Thoáng chốc, Vương Bá Ngu cảm giác linh hồn mình trở nên thanh minh hơn, rất nhiều Thiên Địa chi lý cùng Võ Đạo cao thâm hắn lập tức hiểu rõ, thoáng chốc Vương Bá Thiên cảm giác bình cảnh Cái Thế Võ Quân chợt biến mất, chỉ cần hắn muốn là có thể đột phá, tuy nhiên Vương Bá Ngu không vội đột phá, bởi vì căn cơ của hắn chưa đủ mạnh để đột phá, nếu không ảnh hưởng đến căn cơ, cho dù đột phá Cái Thế Võ Quân cũng không thể có chiến lược của Thanh niên Chí Tôn, trở thành yếu nhất Cái Thế Võ Quân, điều này hẳn không muốn.

Linh hồn giống như nước, mà thân thể giống như bể chứa nước, nếu Thân thể không đủ cường đại làm sao chứa được nhiều nước?

"Phát hiện linh hồn ý chí thập phần cường đại, phải chăng cướp đoạt?" Đại Cướp Đột thuật truyền tới tin tức.

"Cướp đoạt!" Vương Bá Ngu gật đầu.

Giờ khắc này Vương Bá Ngu cảm giác linh hồn bản thân có một cái ấn ký, đây là Võ Đế ý chí.

Giờ khắc này Vương Bá Ngu có thể điều động Võ Đế ý chí, câu thông Thiên địa quy tắc, tạo thành linh vực, cho dù Cái Thế Võ Tôn đến cũng phải quỳ!

Tuy nhiên đại giới là ý chí suy yếu, phải mất rất nhiều thời gian mới tu bổ trở về, theo Vương Bá Ngu suy đoán, nếu không có thiên tài địa bảo tắm bổ linh hồn, hẳn phải mất một tháng mới có thể tu bổ trở về.

Dù sao đây chỉ là một tia ý chí vô đề mà thôi, thập phần yếu ớt.

"Đậu móa, hình như lúc Tiêu Viêm tiểu tử giết chết ta lúc trước, giống như có một tia Võ Đế ý chí đóng băng linh hồn ta, khiến Đế cấp Thôn Phệ Võ Hồn không thể chống lại, ta lúc trước mới bị Tiêu Viêm tiểu tử đơn giản giết chết, và ta hiện tại mới có thể mượn xác hắn trọng sinh." Vương Bá Ngu thoáng kinh hãi, Tiêu Viêm tiểu tử kia không đơn giản, hẳn có tuyệt thế cơ duyên.

"Hừ, yên tâm đi, ta chiếm đoạt thân thể người thì sẽ trả thù cho người, yên tâm vào luân hồi đi, dù Tiêu Viêm tiểu tử kia không đơn giản, nhưng ta thân mang tuyệt thế cơ duyên, hẳn gặp ta hẳn chắc chắn phải quỳ!" Vương Bá Ngu trong lòng âm thầm nói.

Thoáng chốc hắn cảm giác thân thể này trở nên nhẹ nhõm, hẳn là Vương Bá Ngu lúc trước còn lưu một tia ấn ký trên thân thể này đã đồng ý, hoàn toàn tiêu tán.

Một sinh linh trên thế giới này sinh ra đều lưu lại thiên địa ba cái ấn ký, Thân thể ấn ký, linh hồn ấn ký, vận mệnh ấn ký.

Linh hồn ấn ký của Vương Bá Ngu hẳn đã hoàn toàn dung hợp.

Vận mệnh ấn ký từ khi hắn tử vong đã biến mất, từ nay Vương Bá Ngu không có vận mệnh!

Chỉ có thân thể ấn ký vẫn luôn tồn tại, Vương Bá Ngu cũng không thể tiêu diệt, chỉ vì thân thể này là của hắn.

Hôm nay hắn rút cuộc có tư cách hứa hẹn với Vương Bá Ngu, khiến Vương Bá Ngu mãn nguyện rồi đi, Vương Bá Ngu mới hoàn toàn chú ý quần khối thân thể này.

Sau khi cướp đoạt ý chí, giờ khắc này ý chí của Diệp Phá Thiên thập phần yếu ớt, nếu không có gì tu bổ chắc chắn sẽ tan biến hoàn toàn.

"Hahaha, người nhìn ta như thế nào chơi nàg, để ta xem bản thể người sau khi biết được tin này sẽ phản ứng thế nào." Vương Bá Ngu bá đạo cười to, thân thể phóng lên bên cạnh quan tài, bàn tay bé nữ từ từ lên ôm trong lòng, từ nhẫn rử vật lấy ra một cái giường lớn, hai cái gối cùng một cái chăn.

Thân là đại thiếu gia Vương gia, nhẫn rử vật của hắn chứa một tiểu thế giới, bên trong chứa đủ tài nguyên, dụng cụ sinh hoạt.

Không hiểu sao khi nhìn nữ tử này, Vương Bá Ngu cảm giác kinh diễm, hắn cảm giác nội tâm sắc đá như hắn đều cảm thấy rung động bởi nữ tử này, điều này làm Vương Bá Ngu thập phần kinh ngạc.

Đối với hắn, nữ nhân như xương khô, cho dù xinh đẹp đến thế nào cũng chỉ là túi da, tháo đi lớp da ấy chính là bộ xương kinh tởm, cho nên hắn đối xử với nữ nhân hay nam nhân đều như nhau, không vì nữ nhân xinh đẹp mà đối xử khác biệt.

Nếu là kẻ địch, quần nàg xinh đẹp tuyệt thế như cửu thiên tiên nữ, hắn không ngần ngại một đao róc đi da mặt, để xem ẩn dấu dưới lớp da ấy là bộ xương kinh tởm như thế nào.

Nhưng hôm nay nhìn thấy nàg hắn lại động tâm.

Không hiểu sao có cảm giác thương tiếc.

Với lại ánh mắt của hắn cỡ nào hung ác, nàg tuyệt đối là xử nữ, hắn không thể là đạo lữ của Diệp phá Thiên.

Dường như nhìn thấu nghi hoặc của Vương Bá Ngu, Diệp Phá Thiên ý chí cười lạnh, nói:

""Nữ tử này không phải đạo lữ của bản thể, bản thể đi vào mộ chùng gặp được nàng, mà bên cạnh nàng có một luồng ý chí của một vị vô đế, bản thể đáp ứng vị tiên bối đó bảo vệ nàng, nên vị vô đế ý chí đã ban cho bản thể tuyệt thế cơ duyên. Ta nói cho ngươi biết, vị tiên bối đó đã đột phá Vô Tiên từ mười vạn năm về trước, vị vô Tiên đó đang ở Chân Tiên giới tìm kiếm cơ duyên cứu vị nữ tử này, ngươi đừng đến nàng, chắc chắn...không biết sống chết!""

""Hừ thiên vương lão tử có xuất hiện ta còn không sợ, nói gì đến một tên Vô Tiên cường giả? Muốn hạ giới thì phải có tu vi Vô Thần mới có thể đưa ý chí hàng lâm, mà một năm ở Chân Tiên Giới bằng một trăm năm hạ giới, bản thể mới lên Chân Tiên giới một trăm năm, làm sao có khả năng đột phá Vô Thần, bản thể còn rất lâu mới có thể đưa ý chí hàng lâm, mà lúc đó bốn thiếu đã không sợ bản thể."" Vương Bá Ngu thập phần khinh thường, đáp.

Chân Tiên giới tình cảnh bản thể không phải không biết, bởi vì tổ tiên Ngũ vực từng bước vào Chân Tiên Giới, trải qua mấy chục tỷ năm dưới hạ giới mới tu thành Vô Thần, ý chí hàng lâm Ngũ Vực, yêu cầu Ngũ Vực chúng sinh xây tượng cung phụng bọn bản thể, gọi là hương quả, bù lại Ngũ Vực được Vô Thần ý chí bảo vệ, vĩnh viễn tồn tại.

""Tùy ngươi thôi."" Diệp Phá Thiên Ý Chí thập phần tùy tiện, đáp.

Wương Bá Ngu cảm giác không thú vị, nếu làm việc xấu không có người giận dữ phần tội quả thật nhàm chán.

""Hừ, nếu nàng thật sự không quan trọng vs ngươi, thì sao bản thể ngươi lại dùng hai bản đại đạo bí thuật để ta buông tha nàng? Bản thể là....nếu nàng bị xâm phạm thì bản thể ngươi sẽ gặp tai kiếp? Để ta đoán xem, có lẽ tên Vô Tiên ấy gieo vào trong ngươi bản thể thứ gì đó để bản thể bảo đảm bản thể ngươi tuyệt đối tận tâm bảo vệ nàng đi? Nếu không bảo vệ thành công thì bản thể ngươi sẽ gặp phiền toái rất lớn, đúng không?"" Vương Bá Ngu đột nhiên cảm thấy thái độ của Diệp Phá Thiên ý chí có vẻ lạnh nhạt quá mức, nên sinh nghi, phân tích kỹ càng lại, bản thể phát hiện Diệp Phá Thiên ý chí đang lừa bản thể.

""Hừ."" Sắc mặt Diệp Phá Thiên ý chí chợt khó coi, bản thể cũng không cần thiết dấu điểm sắc mặt, bởi vì khi Vương Bá Ngu nói vậy nghĩa là bản thể đã nhận định điều đó là đúng, dấu điểm cũng vô dụng.

""Thế lão tử phải khiến bản thể gặp phiền toái,hahaha.."" Vương Bá Ngu cao hứng, ôm nữ tử đặt lên giường.

Lúc này bản thể mới có thể nghiêm túc quan sát nữ tử.

Nàng thập phần xinh đẹp, nhưng chưa đủ đẹp để Vương Bá Ngu ma đầu động tâm, mà là thân thái của nàng.

Cho dù đang lâm vào hôn mê gần mười vạn năm, nhưng Vương Bá Ngu vẫn cảm nhận được vẻ lo lắng trên gương mặt nàng, tóc nàng trắng xóa, lộ vẻ tang thương.

Bàn tay nàng nắm chặt một khối ngọc bội, Vương Bá Ngu mạnh mẽ vạch tay nàng ra, chỉ thấy trên ngọc bội ghi hai chữ: "" Vương Lâm.""

""Vương Lâm? đây chính là...."" Vương Bá Ngu thập phần kinh hãi, bởi vì tên của người này, cùng với thông tin sống cách đây mười vạn năm, bản thể xác định chính là lão cổ tổ Vương gia bản thể, Vô Đế cường giả.

Nghe nói là bà cổ tổ yêu đơn phương lão cổ tổ, cùng bản thể ngoài ý muốn có con, sau khi trợ giúp nàng sáng lập đại gia tộc, lão cổ tổ không từ mà biệt biến mất, nghe nói là lão cổ tổ có người yêu rồi.

""Vậy chẳng lẽ nàng....là người con gái khiến Vương Lâm lão cổ tổ biến mất, để lại Bà cổ tổ cô đơn một mình đến chết?"" Vương Bá Ngu khòe miệng lâm lâm.

""Vậy là ta...đang muốn xxx người yêu của lão cổ tổ? Nếu vậy thì tà ác điểm sẽ trường cử nào?"" Vương Bá Ngu thập phần hưng phấn nghĩ.

Bản thể dùng Chư Thiên Giám Định thuật giám định nàng.

Vật phẩm: Nhân loại

Tên: Lý Mộ Uyển

Tuổi: Mười vạn tuổi

Thiên phú: Trung đẳng

Huyết mạch: Chim Bể Thần Thú(phong ấn) Chỉ cần nằm trong Bể thuộc tính bảo vật, sẽ kích hoạt Chim Bể huyết mạch, trong trạng thái ngủ say sẽ đình chỉ tuổi thọ giảm xuống.

Giới thiệu: linh hồn hoàn toàn tiêu tán, chỉ còn một tia ý chí được Đại Sinh Tử Thuật bảo vệ, khiến khiến thân thể thiếu linh hồn vẫn không chết.

Wương Bá Ngu âm thầm kinh hãi, Vương Lâm có Đại Sinh Tử thuật, xếp hạng thứ mười năm trong ba ngàn đại đạo bí thuật, nghe đồn Sinh chi lực luân chuyển, khiến thân thể chịu vết thương như thế nào cũng không chết, còn Tử chi lực đánh trúng người, tu vi thấp hơn người thì thuật sẽ lập tức từ vong.

Sinh tử hợp nhất, có thể hồi sinh người mới chết, thập phần cường hoành đại đạo bí thuật, tuy nhiên muốn hồi sinh người chết sống lại quá mức nghịch thiên, vi phạm lẽ trời, thế nên tu vi ít nhất đại đế cảnh mới có thể hồi sinh người mới chết, mà hẳn lúc đó Vương Lâm lão tổ vẫn chưa vào đại đế cảnh nên không thể cứu Lý Mộ Uyển mà chỉ bảo đảm ý chí nàng bất diệt.

Nếu vào Chí Tôn cảnh, sinh tử chỉ lực vừa ra, không chế vạn vật sinh tử, ngay cả Vương Bá Nguru lúc này cũng thập phần kinh dị thêm một địch nhân như Vương Lâm.

Tuy nhiên, chỉ hơi kiêng kỵ mà thôi, thân là hệ thống ký chủ, hẳn nhiệm vụ là hủy diệt hết thảy kẻ địch cản đường trở thành chúa tể vũ trụ, nô dịch hết thảy, há sẽ ngại kẻ hèn Vương Lâm.

Thế nên, hẳn quyết định xxx nữ tử này, chọc Vương Lâm phẫn nộ.

Hệ thống cảnh báo cho hẳn, bên trong cơ thể nàng có một luồng ý chí của Vương Lâm, hẳn tình thế bắt buộc phải cướp đoạt cỗ ý chí này tự cường bản thân, cộng với khiêu khích sự phẫn nộ của Vương Lâm, nhằm khiến bản thân đạt được ác ma điểm cùng tăng lên Ma Đầu đẳng cấp giúp hẳn cường đại lên.

P/S: bạo 2 chương nhé mọi người như đã hứa ^^

mọi người đánh giá sao giùm mình, để truyện được nhiều người biết đến hơn, chân thành cảm ơn sự ủng hộ của mọi người ^^

cảm ơn bạn King_Bahamut, mình đã bạo 2 chương như đã hứa, mấy hôm nay sốt cao, nên hơi chậm trễ lịch ra chương ^^

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thanh Tẩy!

Khi Vương Bá Nguru gio đôi tay tà ác chuẩn bị luồng vào áo của Lý Mộ Uyển thì một luồng cảm giác nguy cơ xuất hiện trước mặt hẳn, không chút động tác dư thừa, Vương Bá Nguru mặc vào Hắc ám áo choàng, hóa thân hắc ám tránh đi luồng sát cơ ấy.

Không chút bất ngờ, một thanh niên nam tử xuất hiện bên cạnh Lý Mộ Uyển, thanh linh chính là Vương Lâm, lão cổ tổ của hẳn.

Vương Bá Nguru chăm chú quan sát Vương Lâm, chỉ thấy một nam tử dung mạo thường thường, nhưng ánh mắt lại rất hữu thần, sắc mặt điên cuồng, bên trong đôi mắt lấp lóe vô tận sát ý, đảo mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm thân ảnh Vương Bá Nguru.

Vương Lâm liếc sang đoạn ý chí của Diệt Phá Thiên, sắc mặt thoáng âm trầm, lên tiếng hỏi:

"Ta bản thể trao ngươi tuyệt thế cơ duyên, thế mà ngươi chỉ bằng vào tia ý chí thù hận nàng, hừ, cánh cứng rồi, tưởng nghịch bản tôn sao?"

"Lâm tiền bối bớt giận, bản thể ta bị kẻ thù sinh tử truy sát, không dám đặt nàng bên cạnh, sợ nếu xảy ra sơ xuất gì sẽ không có mặt mũi sau này gặp tiền bối.."" Diệt Phá Thiên ý chí không dám nghịch, vội vàng biện giải.

"Hừ, tên tiểu tử kia tu vi võ quân kẻ hèn, sao ngươi lại bị tổn thương đến nỗi này?" Vương Lâm khó hiểu, hỏi.

Dù sao một tia ý chí võ đế không phải kẻ hèn võ quân có thể chống lại.

Võ đế, võ trong đế quân, Lập võ thành Đế, một quyền toàn lực đánh nổ tinh cầu là bình thường, mà Diệt Phá Thiên càng là thanh niên chí tôn, trong Võ Đế cảnh là tồn tại đứng đầu, thế mà Diệt Phá Thiên lại rơi vào nông nỗi này, sắp hấp hối tan biến.

"Lâm tiền bối, hẳn giống như nắm giữ một trong Chí Tôn đại đạo bí thuật, Đại Cướp Đoạt Thuật, cùng với một môn gì đó có thể hóa thân hư ảo, dù ta dùng Võ Đế lĩnh vực cũng không tìm thấy hẳn, giống như hoàn toàn tiêu tán ở thiên địa, hẳn lén lút tìm hành sau lưng ta, ra tay bất ngờ, khiến ta không kịp trở tay, hẳn mạnh mẽ cướp đi ý chí của ta, cùng với cảm ngộ của ta, chỉ chừa một chút ý chí như thế này, hẳn nói để ta nhìn hẳn cường bạo Mộ Uyển tiền bối a."" Diệt Phá Thiên cảm hận nói.

"Ngay cả ta cũng không thể tìm thấy hẳn, quả thật kỳ môn, chẳng lẽ là Đại không gian chi thuật, không đúng, môn đại đạo thuật ấy là môn bí truyền của Thiên Đạo gia tộc, tiểu tử này không thể nào có được, nếu thật sự thế thì dù ta cũng phải chịu tai ương, không được!"" Vương Lâm nhíu mày, sắc mặt âm trầm, dường như hạ quyết tâm, hẳn đánh một luồng năng lượng vào ý chí của Diệt Phá Thiên, hét lớn: ""Mang nàng rời đi, ta cản đường!""

Diệt Phá Thiên không dám chần chừ, ý chí cuồn cuộn đi Lý Mộ Uyển, xé rách không gian rời khỏi.

"Hắc hắc, quả thật quyết đoán đâu?" Vương Bá Nguru thanh linh xuất hiện sau lưng Vương Lâm, thi triển Đại Phong Ấn Thuật giam cầm hẳn, Bàn tay nhanh chóng dùng Đại Cướp Đoạt thuật lên đoàn ý chí của Vương Lâm.

"Sinh Từ ý cảnh, cho ta chuyển!" Vương Lâm gầm lên, đem sinh chi lực gia trình lên ý chí của mình, xong rồi hấn gia trì Từ chi lực lên người Vương Bá Ngu, hồng giết chết hấn.

Wương Bá Ngu cảm giác thân thể sinh cơ đang biến mất dần dần, hấn cười lạnh, tay phải thi triển Phong ấn thuật đánh lên người mình, luồng từ vong chi lực nhanh chóng bị giam cầm không nhúc nhích.

Wương Bá Ngu cười khẽ, rất vô lại dùng bàn chân thi triển Đại Cướp Đoạt thuật lên người Vương Lâm, dù sao đại cướp đoạt thuật chỉ cần tiếp xúc với kẻ địch là có thể hấp thụ, Vương Lâm bắt đắc dĩ phải lấy bàn tay trái thi triển Đại Phong Ấn Thuật lên người Vương Bá Ngu, Đại Phong Ấn thuật là Vương lâm truyền cho Diệp Phá Thiên cho nên hấn thi triển Vương Bá Ngu cũng không kinh ngạc, hấn cảm giác bản thân mình bị giam cầm không thể nhúc nhích.

Giờ khắc này cả hai đều trong trạng thái người này khắc chế người kia, không ai làm gì được ai, tay trái Vương Bá Ngu giam cầm ý Chí của Vương Lâm, tay phải lại áp chế Từ Vong chi lực, mà Vương Lâm thì tay trái giam cầm Vương Bá Ngu, tay phải liên tục gia trì Từ Vong chi lực lên người hấn.

"Tiểu tử, linh hồn ngươi vẫn chỉ là sơ cấp Nguyên Thần, cường độ linh hồn chỉ là Hoàng Hồn đình phong, hiển nhiên linh hồn không thể thi triển thuật pháp quá dài, còn ta chính là ý chí Vô Đế, thiên địa này sẽ cung cấp cho ta hồi phục linh hồn, giờ chúng ta buông ra, mỗi người về một nơi, chuyện này coi như chấm dứt, thế nào?" Vương Lâm mở miệng nói.

(Linh hồn tu vi phân biệt là: Phàm Hồn đối ứng Đại Vô tông trời xuống, Hoàng Hồn đối ứng võ quân cảnh, Huyền Hồ đối ứng võ vương cảnh, Địa Hồn đối ứng Võ Hoàng cảnh, Thiên Hồn đối ứng Võ Tôn, Vũ Hồn đối ứng Võ đế, Trụ Hồn đối ứng Võ Tiên, Hồng Hồn đối ứng Tiểu thánh cảnh, Hoang Hồn đối ứng Đại Thánh cảnh, Thần Hồn đối ứng Võ Thần cảnh, Chí Tôn hồn đối ứng chí tôn cảnh...)

Tính cách Vương Lâm là nhai tỳ tất báo, đụng đến người thân hấn là trăm tộc cũng diệt, tuy nhiên Vương Bá Ngu không phải kẻ dễ trêu, cộng với hấn sợ đoàn ý chí của Diệp Phá Thiên không thể bảo vệ được Lý Mộ Uyển, cho nên đành buông tha cơ hội chém giết tiểu tử này.

"Hừ, lão cố tổ, ngươi nghĩ nếu kết thù thì sau khi ta rời đi, bản thể của ngươi sẽ buông tha cho ta sao?" Vương Bá Ngu khinh miệt, nói.

Hấn cũng không sợ, vì bản thân vẫn còn ý chí vô đế chưa thi triển, hứ chết về tay ai còn không biết.

"Tiểu tử ngươi là đồ tôn của Tuyệt Kỳ muội muội? Là cháu ta?" Vương Lâm kinh ngạc thốt lên.

"Hào tiểu tử, biết rõ ta là lão cố tổ của ngươi, còn muốn cường chiếm nữ nhân của ta, lúc này còn muốn giết ta, thật đại nghịch bất đạo! Lòng lang dạ thú!" Vương Lâm phẫn nộ hét lên. Giờ khắc này, hấn chân chính phẫn nộ, lúc trước hấn chỉ muốn sát Vương Bá Ngu, như muốn giết một con kiến vậy, nên không phẫn nộ cho lắm, nhưng giờ nghe hấn chính là cháu mình mà dám làm chuyện như vậy, Vương Lâm hận không sát tên trời đánh này, bóp chết hấn không cho vào luân hồi.

"Keng..Vô Đế vô địch Vương Lâm ý chí đối với ký chủ phẫn nộ giận dữ, ác ma điểm 500000, Ma Đầu đẳng cấp-cấp năm-Ma Tướng. Ký chủ được một lần quay thưởng trong túi đồ, thỉnh kiểm tra!"

"Keng..ngay cả tổ tiên mình còn muốn giết, ngay cả nữ nhân của tổ tiên còn muốn đoạt rồi xxx, đại nghịch bất đạo, lòng lang dạ thú, quả không hổ là một tên Ma đầu xấu xa, biến thái đến cực điểm, hệ thống đánh giá cao hành động của ký chủ, ban thưởng thành tựu: Độc Nhân Lang-Lang trung chi thủ lĩnh, bất kể Lang yêu tu vi cao cỡ nào cũng đối với ký chủ thân mật phục tùng."

Wương Bá Ngu mừng rỡ, vội vàng đưa một phần tinh thần vào túi chứa đồ hệ thống, tiến hành quay thưởng.

"Keng..chúc mừng ký chủ nhận được Thần Thoại cấp kỹ năng-Thanh Tẩy."

Vật Phẩm: Thanh Tẩy

Giới Thiệu: Xuất xứ từ Liên Minh Huyền Thoại đại lục, Do Riot Chí Tôn sáng tạo.

Công Dụng: Loại bỏ bất kỳ trạng thái áp chế, khống chế, hay năng lượng Gây hại trên người, Thời gian làm lạnh: Mười phút!

"Hay lắm, kạc kạc, lão tổ tông, ngay cả hệ thống ba ba cũng nhìn ngươi không được, muốn ta giết ngươi." Vương Bá Ngu đắc ý cười, nói.

"Hệ thống ba ba?" Vương Lâm nhú mày, không hiểu nổi Vương Bá Ngu nói gì.

"Thanh Tẩy!" Vương Bá Ngu mặc kệ Vương Lâm suy nghĩ, nhanh chóng sử dụng Thanh tẩy.

Trong nháy mắt, từ vong chi lực hay Phong Ấn chi lực không thể tổn hại và giam cầm hấn, Vương Bá Ngu cười lạnh, tay phải chụp vào ý chí của Vương Lâm, trong lòng mặc niệm "Cướp Đoạt!"

Lần này cướp đoạt, Vương Bá Ngu cướp đoạt hết thảy, từ ý chí, Vô Đế cảm ngộ, Ký Ưc không sót một chút gì.

"Hắc hắc, ta tên Vương Bá Ngu, nhớ kỹ! " Vương Bá Ngu kiêu ngạo nói.

"Bản Thể ta đã biết hết thầy tình huống, tiểu tử ngươi chờ chết đi!" Vương Lâm ý chí cười lạnh, mặc kệ Vương Bá Ngu cướp đoạt, trong nháy mắt, hắn hoàn toàn tan biến khỏi thiên địa.

Vương Bá Ngu không để ý, bắt đầu ngưng thần cảm ngộ thu hoạch.

Trong linh hồn hắn xuất hiện luồng thứ hai vô đề ẩn ký, thuộc về Sinh Tử ý chí, khác với Diệt Phá Thiên Lô chi ý chí.

Vương Bá Ngu cảm giác Sinh Tử chi Đạo mà Vương Lâm lĩnh ngộ và Lô chi Đạo mà Diệt Phá Thiên lĩnh ngộ đã được hắn dần dần hấp thu, chỉ cần lắng đọng một thời gian, hắn chắc chắn nắm giữ Sinh tử lực lượng cùng Lô lực lượng.

Lục tìm ký ức của Vương Lâm, hắn loại bỏ đi những ký ức không cần thiết, chăm chú tìm Đại Sinh Tử thuật cùng các bí thuật khác.

Ngoài Đại Sinh Tử Thuật, Đại Phong Ấn thuật, Đại Dịch Chuyển Thuật, Vương Bá Ngu không phát hiện được thứ gì tốt, bèn tâm thần tập Chung vào Đại Sinh Tử Thuật, tiến hành hấp thu đoạn ký ức cảm ngộ này.

Đại Sinh Tử Thuật quả là mạnh mẽ, Sinh chi lực gia thân sinh cơ đào đạt, trọng thương cũng không thể chết, Đứt tay đứt chân, đứt đầu cũng tạm thời không chết, Sinh chi lực cướp đoạt thiên địa vạn vật Sinh mệnh gia trình bản thân, càng đánh càng mạnh, là phiên bản lỗi của bất tử chi thân, nếu trốn đi tinh dưỡng đủ thời gian, Sinh chi lực cướp đoạt Thiên Địa sinh cơ còn có thể mọc lại thân thể thiếu hụt, quả nhiên cường hãn.

Còn Tử Vong chi thuật thì triển ra, nếu kẻ địch dính vào, tuổi thọ, sinh cơ, linh hồn, thân thể nếu không có thủ đoạn trực xuất hay phong ấn tử vong chi lực, chắn chắn bị tử vong chi lực cắn nuốt, chết không thể chết lại. Tử Vong chi lực là phiên bản lỗi của Hủy Diệt chi lực.

"Thu hoạch đầy đủ, giờ nên đi phá hủy hết phần mộ của Diệt gia tổ tiên, ngày mai dâng lên đại lễ này cùng với xác Diệt Sinh, Phạm Băng Băng, tiến hành đả kích Diệt gia." Vương Bá Ngu cảm thấy mỹ mãn, bắt đầu đi ra phần mộ khác tàn phá, hủy diệt.

~~~~~

Giờ khắc này, Trong Chân Tiên giới...

Vương Lâm ngồi trên thi cốt vương tọa, dưới chân hắn trải dài ngàn vạn thi cốt, Có Tiên Nhân thi cốt, có Thánh nhân thi cốt chất chồng, hắn hai tay bấm quyết, Sinh Tử chi lực xung quanh chui vào thân thể hắn, sinh chi lực chui vào nửa thân thể bên trái của hắn, Tử chi lực chui vào nửa thân thể bên phải của hắn, phân biệt chui vào hai trái tim khác biệt.

Vương Lâm mang hai trái tim, một là Sinh cơ trái tim màu đỏ, hai là tử vong trái tim, màu đen.

Dường như cảm nhận được gì đó, Vương Lâm mở mắt ra, Mắt trái Sinh chi nhãn thiêu đốt, mắt phải Tử Vong chi nhãn luân chuyển không ngừng, một cỗ khí cơ cường đại đè ép đồng thi cốt Vô Tiên, Vô Thánh phía dưới.

Được xưng là Vạn Kiếp không diệt Vô Thánh thi cốt cũng bị cường đại khí cơ của Vương Lâm đè ép thành phần bụi, đủ thấy tu vi của Vương Lâm mạnh mẽ cỡ nào.

"Vương Bá Ngu....." Vương Lâm khẽ nói, sát ý nháy mắt xông thẳng cửu tiêu, như muốn xuyên qua Chân Tiên kết giới, nhưng bị lực lượng nào đó đè ép, không thể nhúc nhích.

"Một đường tàn sát, đã hơn trăm năm rồi, vẫn chưa chạm tới cảnh giới đó sao?" Vương Lâm lắc đầu, nhắm mắt lại tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Trêu Chọc Diệt Thiên Hùng

Cùng lúc đó, tại Diệt gia...

Diệt Thiên Hùng sắc mặt âm trầm nhìn trọng thương hấp hối Diệt lão, ánh mắt đỏ ngầu như muốn nứt ra, hắn phát tay bảo người dúi Diệt Lão dưỡng thương, bản thân thì xé rách không gian hướng về dãy núi Tùng Lâm đi tới, hắn có cảm giác bất an, mà Vô Hoàng cường giả linh hồn đã Hồn Hoàng chi cảnh, Lúc này đây linh hồn đã phân huỷ thành thật, có thể đi lại sinh tồn trong nhân gian, vì thế nên Vô Hoàng cường giả linh hồn đối với nguy hiểm cảm nhận rất cao, cũng có thể mơ hồ cảm nhận thứ gì đó gây bất lợi cho mình, trong lòng cảm giác bất an mãi không xua tan, hắn suy đoán hắn là tổ tiên mộ phần có biến, tuy trong lòng không tin có Đế cảnh cường giả có thể hạ mình phá hủy Vô Tôn cấm chế mộ phần, nhưng hắn vẫn quyết định tin vào cảm giác mình, hắn thiêu đốt một ít tinh huyết, thân hình nhanh chóng xuyên qua vô tận không gian.

Cũng ngay lúc đó, Vương Bá Ngu tranh thủ dùng Chí Tôn cuộc phá hủy hết thầy mộ phần, có thứ gì tốt thì thu vào nhẫn trữ vật, càng đào mộ hắn càng cảm thấy Diệt gia tổ tiên thật sự giàu có, tuy thứ gì tốt các lão đã truyền lại cho con cháu, nhưng vẫn chưa lại nhiều các bảo vật, đan dược cấp thấp, bèn

trong còn chứa nhiều cọng linh dược quý hiếm.

Vương Bá Nguru vui vẻ, hắn có một đám thuộc hạ cần bồi dưỡng, cho nên những thứ này đối với hắn không khác gì đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, thoáng chốc ánh mắt của hắn nhìn về phía Diệp gia thoáng nhu hòa một chút, trong lòng đang nghĩ có lẽ sau khi hủy diệt Diệp gia nên thả Diệp gia tộc nhân nhỏ yếu rời đi, xem như bản thân cảm tạ Diệp gia tổ tiên cung phụng mình những thứ tốt này đi..

"aizz, xem ra ta vẫn là một chàng trai tốt bụng." Vương Bá Nguru lắc đầu, đắc ý thờ dài.

“Đậu phộng, Diệp Thiên Hùng lão câu đến nhanh thế? Không phải theo dự đoán của ta còn hơn mười phút nữa mới đến sao?”

Vừa mới đi ra phần mộ cuối cùng, Vương Bá Nguru cảm giác trên không một vị trung niên nam tử từ từ trong hư không bước ra, tức khắc hắn sững sốt, dựa theo dự đoán của hắn, tốc độ võ hoàng xê dịch không gian từ Diệp gia đến đây còn hơn mười phút nữa mới đến nơi.

Nhưng hắn không biết Diệp Thiên Hùng quyết đoán đến nỗi thiêu đốt tinh huyết chạy nhanh tới.

Cùng lúc đó, Diệp Thiên Hùng cũng nhìn thấy hắn.

"Ngươi...hắn là người đã thương Diệp lão đi?" Diệp Thiên Hùng nhíu mày, hắn cảm nhận đối phương tu vi mới là kẻ hèn Võ Quân, làm sao đã thương được Diệp lão.

"Ngu ngốc, không thấy tu vi ta mới Võ Quân sao, đương nhiên là thuộc hạ của ta làm." Vương Bá Nguru ấn dấu khuôn mặt sau áo choàng hắc ám, khinh bỉ nói.

"Không biết các hạ vì sao đã thương Diệp lão, chúng ta Diệp gia hình như...không có thù oán gì với các hạ đi?" Diệp Thiên Hùng nhíu mày, ánh mắt lóe lên vẻ phẫn nộ, kẻ hèn Võ Quân dám dùng ngữ khí đó nói chuyện với hắn, nếu không phải kiêng kỵ Võ Hoàng cường giả kia có thể núp ở đâu đó đánh lén, hắn đã một chưởng chụp chết tên tiểu tử này.

"Ta nhìn lão câu đấy sống từng đó tuổi đầu, tu vi mới võ Hoàng, một đầu heo mẹ nếu từng ấy tuổi hắn đã tu thành yêu thú cường đại rồi, nên ta khó chịu, muốn thuộc hạ ta đánh hắn, làm sao, lý do đầy hợp lý không?" Vương Bá Nguru trêu tức nhìn Diệp Thiên Hùng, nói.

"Làm càn..." Diệp Thiên Hùng nổi giận, dù Diệp lão quả thật như vậy, nhưng không tới phiên kẻ hèn Võ Quân như hắn châm chọc, ngay tức khắc Diệp Thiên Hùng muốn đưa bàn tay chụp chết tiểu tử đáng ghét trước mặt, nhưng Vương Bá Nguru cười hắc hắc, ngón tay chỉ hướng một đám phế tích sau lưng, đề tiện cười khế, châm chọc nói:

"Kạc kạc kạc, Khoan động thủ, nhìn về phía mộ phần đi."

Ánh mắt Diệp Thiên Hùng nhìn về phía mộ phần, Nhưng mà khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, Diệp Thiên Hùng ngay lập tức sợ tới mức hắn hồn phi phách tán.

“Đây là..... Đây là.....”

“Tại sao lại như vậy? Như thế nào ..... Như vậy.....”

Nhìn mộ phần tổ tiên sau lưng Vương Bá Nguru biến thành một đám phế tích, ánh mắt Diệp Thiên Hùng đại ra, hai mắt đỏ chót nhìn trần trời, cả người cứng đờ.

“Phần mộ Diệp gia tổ tiên thế nhưng bị đào trộm.....”

Đây là ý nghĩ duy nhất hiện tại của Diệp Thiên Hùng, đại não hắn như muốn nổ tung, bởi vì cảnh tượng trước mắt quá đã kích hắn.

Thẳng đến một lúc sau hắn mới là phản ứng lại, sau đó ánh mắt trừng lớn, ngay khước mắt chảy ra vết máu, quay đầu lại nhìn Vương Bá Nguru.

"Tất cả..... tất cả là..... Ngươi làm?"

Thân hình Diệp Thiên Hùng run rẩy, phần uất quát.

Nghe Diệp Thiên Hùng hỏi, Vương Bá Nguru tủm tủm cười nhẹ, gật đầu.

“Không sai, phần mộ các đời Diệp gia tổ tiên ở Tùng Lâm dãy núi là ta đào, ngươi biết không, bên trong mộ phần thực sự có không ít thứ tốt, nhất là Mộ của Diệp Phá Thiên ta có thu hoạch khá hài lòng, cơ mà vì nể mặt Diệp gia, nếu ngươi muốn có thể chia cho ngươi một ít thứ tốt.....”

Vừa dứt lời, Vương Bá Nguru rút ra vài cọng nhất giai dược thảo, lắc lắc trước mặt Diệp Thiên Hùng.

|

"Đậu móa! Cậu tặc đáng chết!"

“Súc sinh...ngươi chính là súc sinh!! Trời đánh súc sinh!”

“Súc sinh... ta muốn giết ngươi.....”

Nghe được Vương Bá Ngu chính miệng thừa nhận trộm cắp phá hoại phần mộ tổ tiên hân, lại nhìn thấy Vương Bá Ngu đề tiện đến nỗi nói rằng vì nề mặt Diệp gia nên chia cho hân vài cọng rác rưởi nhất giai được thảo, khóe mắt Diệp Thiên Hùng chảy xuống huyết lệ, ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên một tiếng, lập tức bộc phát kinh thiên sát ý, giờ bàn tay chụp xuống đầu Vương Bá Ngu.

Giờ phút này, trong lòng Diệp Thiên Hùng chỉ có một ý niệm.

Đó chính là đánh tiểu tử này tàn phế, rút lấy linh hồn hân giam trong Âm Hồn Phiến, nhận đời đời kiếp kiếp giam cầm và hỏa ngục tra tấn, hết thầy thứ tốt của Vương Bá Ngu hân muốn lấy hết.

Nhưng mà Vương Bá Ngu há đứng im cho hân đập chết.

Vương Bá Ngu thân mạng hai cái Võ Đế ấn ký, há sợ một kẻ hèn Võ Hoàng. Tuy nhiên giờ phút này chưa tới thời điểm diệt sát lão cẩu này, cho nên hân nhanh chóng mặc lên Hắc Ám áo choàng.

Khi bàn tay Diệp Thiên Hùng chụp xuống đầu hân thì Vương Bá Ngu đã lách mình biến mất, khiến bàn tay của Diệp Thiên Hùng chụp vào hư không.

“Kạc kạc kạc...Lão cẩu, ngươi ở lại dọn dẹp đồng phế tích này đi coi chừng còn thứ tốt ta chưa thu thập hết còn sót lại, khỏi cảm ơn ta...ta đi trước.....”

Vương Bá Ngu đề tiện cười một tiếng, cả người hóa thành không khí, biến mất khỏi Tùng Lâm dãy núi.

"Tổ tiên, là do Thiên Hùng vô dụng a, ngay cả kẻ thù cũng không bắt được để tạ tội với các người, ta là tội nhân a..!"

""Trời đánh súc sinh, người chết hồn về nhạc thổ, ân oán giang hồ tiêu tan, bọn họ có tội tình gì, ngay cả chết cũng bị người hạ độc thủ...!""

Tơ mắt mà nhìn kẻ hèn Võ Quân từ dưới mắt mình bỏ trốn, Diệp Thiên Hùng tức giận đến phun một ngụm lớn tinh huyết, sắc mặt tái nhợt quỳ một chân xuống phần mộ phế tích, giọng nói uất ức bị phản truyền khắp Tùng Lâm dãy núi.

Từ đằng xa nghe giọng nói uất ức bị phản của Diệp Thiên Hùng, Vương Bá Ngu vui vẻ cười, cũng không để ý đến hân.

Bởi vì giờ phút này, trong đầu Vương Bá Ngu vang lên tiếng hệ thống thông báo.

“Chúc mừng ký chủ thành công cướp bóc, phá hủy phần mộ tổ tiên Mấy trăm đời Diệp gia tộc lão, Ác ma điểm 50000 ngàn, ma đầu đẳng cấp +70000exp.”

“Chúc mừng ký chủ tâng tặn thiên lương, vô đạo Đức ăn trộm mộ phần tổ tiên Diệp gia mấy trăm đời, ăn cắp xong lại phá hủy hết thầy, chưa hết, ký chủ còn đề tiện đứng trước mặt tộc trưởng khoe chiến tích ăn cắp mộ của tổ tiên nhà hân cùng thành quả, hệ thống cảm thấy ký chủ hoàn mỹ tranh bức, đặt biệt khen thưởng ký chủ thành tựu: Chung cực đào mộ nhân- nỗi sợ của người chết, hệ Thống thân ái nhắc nhở: lần sau nếu ký chủ đào trộm mộ tổ tiên mình, điểm ác ma cùng Ma Đầu exp bạo tăng gấp mười.”

Vương Bá Ngu:”.....”

Cmn hệ thống dụ dỗ hân đào trộm mộ tổ tiên mình sao, hân không phải là dạng người như thế, phần mộ tổ tiên mình mà đào thì còn là con người sao, hân tuy tâng tặn lương tâm nhưng còn có điểm mấu chốt, hân không thể vì chút lợi ích đó mà gây họa tới tổ tiên..

Hân còn là con người...

“Ân, nghe nói tổ tiên mình nhiều vị võ tôn sau khi chết chôn ở gia tộc cấm địa, Vương gia thân là đỉnh cấp gia tộc truyền thừa mười vạn năm, số lượng võ tôn chắc không ít, hân là nhiều thứ tốt...không được, sau này phải về Vương gia một chuyến.” ánh mắt Vương Bá Ngu loé lên vẻ tham lam, cái gì đạo Đức, điểm mấu chốt, hết thầy không dính líu một xu tới hân.

Vương Bá Ngu đưa mắt liếc nhìn ma đầu đẳng cấp.

Danh hiệu cấp bậc: Cấp năm ma đầu (70000/500000)

“Giết người đoạt bảo phóng hỏa đứng là đại lương vàng, hèn gì kiếp trước Dù vương bạn Đạo Đức cùng Pháp Luật nhưng nhiều người vẫn không ngại liều mạng làm việc xấu dù bị xã hội phi nhô hay ngục tù tai ương, đơn giản vì làm chuyện xấu vừa nhàn hạ vừa lợi nhiều, nếu dựa theo tốc độ này ta lại làm vài cộc việc xấu nữa thì Ma Đầu đẳng cấp lại có thể thăng cấp, ha ha ha.....”

Giờ phút này, trong lòng Vương ma đầu thoải mái cực kỳ.

Nếu đào phần mộ tổ tiên mình thì....

Vương Bá Ngu mơ ước nghĩ.

Đào nhà mình phần mộ tổ tiên tuy rằng tội ác tày trời, nhưng chỗ tốt cũng là phi thường rõ ràng, hẳn tức khắc nhớ thương Vương gia phần mộ.

P/s: hơi trễ srr mọi người

Cầu ủng hộ kim đầu nguyệt phiếu ạ

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Diệp Thiên Hùng lại ngất xỉu!

"Cùng ta đi Diệp gia dự tang lễ." Sáng sớm, Vương Bá Ngu từ trong phòng riêng bước ra, hắn khoác một bộ y phục thuần màu đen, sau lưng hắn là Vương Lão cùng Diệp Thiên Lý, bọn họ chậm rãi leo lên xe ngựa, Vương Lão ngồi bên trong xe ngựa vì bảo vệ hắn, còn Diệp Thiên Lý làm xa phu, hắn dắt dây cương một cái, con Phi Mã yêu thú chạy như bay trong thành, dân chúng tu sĩ bình thường thấy xe ngựa từ đằng xa đến, vội vàng tấp qua một bên, không dám nữa câu oán hận.

Đơn giản vì xe ngựa mang tiêu chí Huyết Sát Đường.

Dừng chân trước cổng Diệp gia, Vương Bá Ngu thấy khách khứa đến đã đông, từng người mang hoa tang đặt trang trọng trước cửa, xung quanh là các chi thứ Diệp Gia đứng xung quanh làm nhiệm vụ dẫn đường những vị khách quý vào trong, tuy người đông như vậy nhưng không hề một tiếng ồn ào, cộng với sương mù vào sáng tinh mơ, làm không khí bỗng chốc âm đạm, u ám.

Trong lòng Vương Bá Ngu thoáng rung động, hắn thở dài, trong lòng cảm thán:

"Aizzz....Nếu ta không cố gắng tu luyện, à không làm việc xấu, kết cục ta chắc hẳn chính là giống như Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng, bị cường giả tùy ý chà đạp, khinh nhục, giết chết, có khi còn không được chôn cất tử tế, thi thể ta, linh hồn ta sẽ bị kẻ địch dày vò, nếu ta đủ mạnh mẽ, làm việc xấu đủ hung ác, như vậy không ai có thể uy hiếp sinh mệnh ta.... Cho nên....vì bản thân ta.....tất cả các tồn tại cản đường ta, hết thảy cấp lão từ chết đi!"

"Sao thiếu gia thở dài, thiếu gia suy tư chuyện gì sao?" Vương Lão khẽ liếc nhìn hắn, nghi hoặc hỏi.

"Ta cảm thán sinh mệnh yếu ớt, ta cảm thán mạng người như cỏ rác, cường giả tùy ý chường không sinh tử kẻ yếu, không biết mai kia ta bất hạnh chết, ai sẽ khóc vì ta không còn tồn tại trên cõi đời này, thế giới rộng lớn đẹp đẽ này ai sẽ nhớ đến ta, ta không muốn...."

"..Không muốn lu mờ trước thế gian...." Vương Bá Ngu trong lòng trầm trọng, lầm bầm.

Vương Lão không trả lời hắn..lão quay đầu nhìn đường phố phồn hoa, nhìn thế gian trăm ngàn sắc thái, cuối cùng lão hít một hơi thật sâu, ánh mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, lão cười khổ, đáp:

"Một sinh mệnh chết đi, biến mất khỏi thế gian này, đối với Năm châu, đối với ngũ vực, đối với cả Huyền huyễn đại lục, đối với cả Vũ trụ chẳng là cái gì cả, một hạt bụi cũng không bằng."

"Tuy nhiên...."

"Miễn những người quan trọng với thiếu chủ còn sống, họ sẽ nhớ đến thiếu chủ đấy, với những người xem ký chủ là quan trọng, có thể họ sẽ thống khổ cả đời...Giống như lão gia, lần trước nghe tin thiếu chủ tử vong, lão gia một đêm tóc biến bạc, lão gia giận dữ đến nỗi từ bỏ mặt mũi Vương gia, đứng trước Hòa Thiên Kiếm Tôn cùng Thiên Hòa Tông trăm vạn môn nhân tuyên bố, một ngày Tiêu Viêm dám rời khỏi Thiên Hòa Tông, lão gia sẽ đích thân giết chết Tiêu Viêm tiểu tử. Lão gia còn ngồi ở vách núi cách Thiên Hòa Tông trăm dặm bề quan, nếu không phải Lão tổ thông tri thiếu gia còn sống, chắc chắn lão gia vẫn còn ngồi đó canh giết Tiêu Viêm."

"Phụ thân...." Vương Bá Ngu sắc mặt hiếm thấy có một tia tình cảm.

Vương lão trầm mặc, đôi mắt lóe lên vẻ đau thương, dường như nhớ về ký ức thời xa xưa...Vương lão thở dài, thần thò nói:

"Lao tâm khổ tứ, cả cuộc đời để tâm thân cùng tâm hồn gồng gánh những truy cầu dục vọng của bản thân, Có khi là những mong muốn được giàu sang nhưng lụy, khi là danh vọng quyền lực hay những mảnh tình ngọt ngào đắm say, có khi là sức mạnh vô địch tùy ý chường không sinh tử kẻ yếu, có khi là đơn thuần truy cầu Võ Đạo đỉnh cao, hay Tiêu dao trường sinh, con người cứ miệt mài trong cuộc chạy đua với thời gian để đạt được những gì mà một đời này mong mỏi."

"...Thoáng chốc, thời gian cuộc đời đã trôi qua, tóc đã ngả hai màu sương nắng, ngoảnh lại nhìn đã quá nửa đời người, nhìn tới tương lai đâu còn lại gì cho riêng ta, ngoài sự cô đơn, trống vắng hải hùng, ngoài những cừu hận đau khổ khắc cốt ghi tâm..?" Ánh mắt Vương lão đan xen giữa ái tình cùng sát ý, hai thứ cảm xúc này trộn lẫn vào nhau như muốn cào xé tâm can lão.

Vương Bá Ngu một lần nữa chăm chú nhìn lại người đã chăm sóc thay phụ thân nuôi nấng hắn từ lúc còn mặc tã đến giờ, hắn cảm nhận được nỗi đau

khô, thống khô của lão.

Ánh mắt Vương lão không khác gì ánh mắt của hắn lúc Phương Uyên kiếp trước đội mũ xanh cho hắn, ánh mắt đầy nhu tình cùng sát ý đồng thời ẩn hiện....

"Vương lão...ta không biết thời trẻ ngươi đã trải qua những gì...nhưng ta hứa...sẽ tìm cách khiến ngươi phục hồi căn cơ.."" Vương Bá Ngưu đột nhiên thốt lên, đây là lần đầu tiên hắn hứa hẹn với một người ở dị giới, hắn không dễ dàng gì hứa với một ai, bởi tính của hắn là nói được làm được, hắn đột nhiên muốn cho lão nhân này cơ hội.

Vì hắn từng nghe phụ thân nói Vương Lão là được hắn vô tình cứu, lúc đấy Vương lão hai mươi mấy tuổi đã là Cái Thế Võ Hoàng cảnh giới hiển nhiên cũng là thanh niên Chí Tôn một đời, nhưng căn cơ bị kẻ thù đánh cho triệt để tổn thương vĩnh cửu, lúc ấy Vương lão hấp hối chỉ còn nửa mạng chạy trốn được phụ thân hắn cứu, từ đó trung thành với phụ thân hắn, nguyện cả đời bảo hộ con trai hắn.

Do căn cơ tổn thương, thọ nguyên cũng bị xói mòn cho nên mới qua chưa tới hai chục năm mà Vương lão đã già nua tóc bạc.

"Cảm ơn thiếu chủ có ý, lão già ta đã vui rồi."" Vương lão từ ái nhìn hắn, đáp.

Hiển nhiên lão cũng không tin Vương Bá Ngưu làm được.

Vương Bá Ngưu cũng biết Vương lão không tin, tuy nhiên hắn không quan tâm, hắn đã hứa, cho dù lên trời hái sao hắn cũng hái được.

Với lại căn bản hắn có hệ thống a, dù ác ma điểm có thể đổi những vật chữa trị căn cơ tăng thọ nguyên.

Vương bá Ngưu bọn họ dưới sự dẫn dắt của các Diệp gia chi thứ đi tới đại điện, nơi đặt linh cửu của Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng.

Giờ khắc này đại điện rộng lớn đã đầy người, nhang khói ngập khắp đại điện, tiếng kèn tiếng đàn nhạc đám ma cất lên liên hồi khiến không khí u ám càng thêm thê lương.

Bên quan tài, hai vị trung niên phu nhân mặt đỏ tang đeo khăn tang màu trắng từng người đi qua hai cái quan tài, đặt mông ngồi xuống đau khổ khóc lóc, bọn họ chính là mẫu thân của Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng.

"Trời đánh cầu tạp chúng, Ta Diệp gia/Phạm gia có thù có oán gì với các ngươi mà các ngươi hại chết phu thê bọn hắn..""

"Số con trai tôi đau khổ a..""

"Lão thiên không có mắt..""

".....""

"Khụ, vị huynh đài này, phu thê bọn họ xảy ra chuyện gì vậy, ai cả gan làm hại bọn họ sao?" Một vị qua đường Át nghi hoặc hỏi.

"Ngươi không phải từ trên trời rớt xuống đi, chuyện này lan truyền khắp Thiên Khung Hoàng Triều mà ngươi không biết?" Người qua đường Giáp tròn mắt nhìn hắn, giống như người địa cầu nhìn người ngoài hành tinh vậy.

"Khụ...ta bị kẻ thù truy sát, trốn ở núi hoang tiềm tu dưỡng thương cả tuần nay nên không biết a..." Người qua đường Át cười khô, đáp.

"À...thì ra là vậy...."" Người qua đường Giáp bùng tỉnh, gật đầu.

"Vậy....vị huynh đài này có thể kể ta nghe chuyện gì xảy ra không?" Người qua đường Át không nhịn được, hỏi.

"Là như thế này, Phạm Băng Băng trong đêm động phòng bị người cường gian, ngay cả Diệp Sinh cũng trơ mắt nhìn vợ mình bị cường gian mà không làm gì được, sau khi hành sự xong người thân bí ấy còn đội cho Diệp Sinh cái mũ xanh trên đầu để sỉ nhục, chưa hết..còn phế đi nòi giống của hắn.."" Người qua đường Giáp thấp giọng nói.

"Cmm, Người thân bí ấy quả ngu bức, dám làm vậy với Diệp gia..." Người qua đường Át kinh hãi, nói.

"Chưa hết...hắn còn quay lại full cảnh cưỡng bạo, rồi sỉ nhục Diệp Sinh vào ngọc giản phát tán khắp Thiên Khung Hoàng Triều, ngươi biết không...thân thể Phạm Băng Băng...quá nuốt...mấy hôm nay ta không thể kim chế được quay tay liên tục, dường như quá sáng, ta cảm giác tu vi dường như sắp đột phá, tối nay lại xem phim rồi quay tay lần hai, chắc chắn đột phá cảnh giới..." Người qua đường Giáp cảm thán, nói.

"Khụ...vị huynh đệ này, ta thấy chúng ta vừa gặp đã quen, có thể từ bỏ thứ yêu thích cho ta sao chép một hồi video được không?" Người qua đường Át dưới khó khăn nổi lên một cục to đùng, lại nghe thân thể Phạm băng băng nuốt nà ngon lành, có thể trợ giúp đột phá, hắn muốn sao chép một hồi vào ngọc giản, ần núp núi hoang quay tay một thời gian đột phá tu vi, trở về trả thù cừu gia.

"Khụ...vị huynh đệ này...ta thấy ngươi cốt cách tinh kỳ, hẳn là thiên tài hàng ngũ, video này ta có thể cho ngươi sao chép để kết thiện duyên, sau này quay tay tu vi đại thành có thể niệm tình xưa chiếu cố ta a...ta chỉ lấy một trăm lạng vàng phí tượng trưng chung thôi..." Ánh mắt Người qua đường Giáp lóe lên

về nham hiểm, trong lòng mặc niệm ""Đê béo"" Già bộ nịnh nọt nói.

""Đê nói đê nói, ta tu vi đại thành sẽ chiếu....cổ....Con mẹ nó.....một trăm lạng vàng....cái này.....hơi mắc đi..."" Người qua đường ắt vỗ ngực đại khí, một bộ ta tu vi đại thành bảo kê người..nhưng khi nghe hết câu cảm thấy có gì không đúng, sắc mặt thay đổi, khó coi nhìn người qua đường giáp.

""Khụ... Thương Mang thành đệ nhất mỹ nhân giường chiếu video, một trăm lạng vàng là ta đã dựa theo giao tình của hai ta giảm bớt giá rồi, giờ này trên thị trường chợ đen tu sĩ thì giá phiên gấp đôi a...thôi được..tám mươi lạng vàng..."" Người qua đường Giáp nhếch môi, tìm tìm nói.

""Bớt đi..."" Người qua đường Ất lắc đầu, trong lòng cười lạnh, người tưởng đem ta là đê béo không thành?

""Bảy mươi lạng vàng...?""

""Sáu mươi lăm lạng vàng....?""

""Năm mươi lạng vàng, ít hơn nữa ta không bán..."" Người qua đường Giáp về mặt thịt đau,ngữ khí đau lòng, nói.

""Thôi được...năm mươi lạng vàng...tuy vẫn còn mắc một chút.."" Người qua đường Ất cảm giác về mặt của người qua đường Giáp đau khổ, hiển nhiên giá này đã là công đạo rồi, nên gạt đầu từ túi trữ vật móc ra năm mươi lạng vàng.

""Thành giao!"" Người qua đường giáp giả vờ không cam lòng đưa ra ngọc giản, nhưng bàn tay lại nhanh chóng chụp lấy năm mươi lạng nhét vội vàng túi, về mặt tiểu dung nhìn người qua đường Ất, nói:

""Núi xanh còn dài, hẹn gặp vị huynh đệ này vào ngày khác.."" Nói xong người qua đường Giáp biến mất không thấy tăm hơi, để lại người qua đường Ất về mặt mộng bức.

""Ta cảm giác....giống như mình bị hố..."" Người qua đường Ất lẩm bẩm, nhưng nhanh chóng quên đi, tâm thần say mê nhìn thân thể PhạmBăng Băng uốn éo....

"".....""

Chúng tu sĩ thấp giọng xì xào,về mặt mỗi người muôn vàn sắc thái, người thì về mặt vui vẻ cười trên nỗi đau của Diệp gia, người thì cười lạnh không ngừng, người thì áp ủ ý đồ đen tối, người thì trầm mặc ngồi im.

Vương Bá Ngu nhìn mắt đường thân ngồi trên ghế khách quý, nghe hai vị phu nhân Diệp gia cùng Phạm gia nói vậy hần sát ý cười lạnh, hần đã liệt kê hai người này vào trọng điểm ""chiếu cố"".

Hần ngẩn mặt lên nhìn phía chính giữa đại điện, Diệp Thiên Hùng cùng Phạm Tuấn sắc mặt âm trầm ngồi song song với nhau, nhất là Diệp Thiên Hùng, vành mắt hần sưng tấy đỏ chót, hiển nhiên đêm qua Diệp Thiên Hùng còn bị thống khổ vì chuyện Vương Bá Ngu phá hủy Diệp gia mộ tổ cùng trên chóc hần.

Bốn vị tiểu hòa thượng mỗi người hai đầu nâng đỡ quan tài từ bên trong từ đường ra, một trong bốn vị tiểu hòa thượng nghi hoặc nói:

""Sao lần này quan tài nhẹ vậy nhỉ, mấy lần trước bưng cũng không nhẹ như vậy.""

Thường thì người chết đều không cam lòng chết đi cho nên oán niệm ấn dấu trong thân xác, nhất là lúc mới chết oán niệm rất lớn khiến quan tài nào ít nhất cũng nặng ngàn cân.

""Hần là vị thí chủ này thật lòng muốn chết đi?"" Một vị chú tiểu gãi gãi đầu, đáp.

""Có lẽ vậy..""

"".....""

Bốn người này sao có thể ngờ được thi thể bên trong bị Vương Bá Ngu đánh tráo.

Hai vị Phật môn lão đạo từ bên trong nhà đi ra, khuôn mặt ai nấy đều hiền lành hòa ái khoác áo cà sa, tay cầm chuỗi sá lị, bàn tay đặt trước ngực khẽ nói: ""A di đà phật...đến giờ khâm liệm""

Nói xong hai vị Phật môn lão đạo đi đến bên cạnh hai cái quan tài, bắt đầu đọc văn tế kinh an hồn.

S

au khi đọc xong, hai vị Phật môn lão đạo phát tay, hai gã tu sĩ đi đến quan tài từng người, mờ nắm quan tài ra.

Cái quan tài này chính là quan tài đặt tạm để xác người chết khỏi bốc mùi mà thôi, chỉ có Phật Môn đệ tử làm lễ khâm liệm đưa xác mới chính thức là nhập quan.

""Các người đi đến nâng người lên quan tài mới, làm lễ nhập quan.."" Diệp Chân lão hòa thượng phát tay, bốn vị chú tiểu a di đà phật cúi đầu, bắt đầu

chia nhau đi tới hai cái quan tài.

Bốn người cùng nhau mở nắp quan tài ra, không mở thì thôi, đã mở thì trời long đất lở.

Sắc mặt bốn người quái dị nhìn bên trong quan tài, thân hình như bị điểm định thân thuật, đứng im.

"Các ngươi còn không mau nâng người lên?" Trần Chân lão hòa thượng nhíu mày, trách móc nói.

"....."

Bốn vị tiểu hòa thượng trầm mặc không nói.

Diệp Thiên Hùng cùng Phạm Tuấn thấy vậy nhíu mày, nhưng Diệp Thiên Hùng lại ần ần cảm giác bất an mãnh liệt.

"Nó chỉ hơi thúi thúi thôi, các ngươi sao không nâng, muốn Diệp gia tức giận à?" Trần Chân lắc mình xuất hiện trước bốn vị chú tiểu, thấp giọng mắng.

Bốn vị chú tiểu tám mắt nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng bốn vị không hèn mà đưa ngón tay chỉ vào quan tài.

"Để ta xem có gì mà các ngươi không chịu nâng, còn ra vẻ thần thần bí bí, hừ, tỷ về ta phải phạt các ngươi!" Trần Chân hòa thượng hừ lạnh, đưa mắt nhìn về trong quan tài.

Trần Chân hòa thượng sắc mặt quái dị, thân hình đứng im như bốn vị chú tiểu, không nói một lời.

----Cả đại điện xi xào----

"Chuyện gì xảy ra?" Diệp Thiên Hùng mạnh mẽ đứng dậy, cau mày hỏi.

"A di đà Phật, Diệp thí chủ nên đến tự mà coi thì tốt hơn..." Khóe miệng Trần Chân hòa thượng giật giật, đáp.

Diệp Thiên Hùng lẳng không một cái, trong nháy mắt xuất hiện ngay quan tài.

Hắn đưa mắt nhìn vào bên trong quan tài, đã không nhìn thì thôi, mà một khi nhìn Diệp Thiên Hùng phun một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Phạm Tuấn nghi hoặc cũng đi theo sau đến cạnh hai cái quan tài, khi nhìn vào bên trong quan tài cũng theo gót Diệp Thiên Hùng, phun một ngụm nghịch huyết, sắc mặt phẫn nộ.

Mọi người tò mò bên trong có gì mà hai vị Võ Hoàng cười giả lại tức giận hộc máu?

Chỉ thấy Diệp Thiên Hùng cùng Phạm Tuấn hai người thay nhau lấy ra một cái mũ cối màu xanh cùng một cái sừng trâu, hay tay thân thủ bóp chặt, ý đồ dùng Vô Thượng Hoàng giả thân thể bóp nát nó.

Nhưng hệ thống xuất phẩm tất tinh phẩm, mặc kệ hai vị Võ Hoàng dùng sức thế nào hai vật này cũng không thể bị bóp nát, ngay cả hình dạng cũng không hề bị biến đổi.

Giờ khắc này tất cả mọi người đều nhìn thấy hai vật này

----Đại điện một mảnh trầm mặc----

Hai món này mặc kệ là già trẻ lớn bé, bê đê hay les đều nhận ra được..

Đây là hai món thánh vật của Sắc Lang bại hoại giới...

Nón xanh cùng Sừng trâu.

Nón xanh biểu tượng của những người chuyên vụng trộm vợ người khác, khiến người chồng đội mũ xanh.

Mà sừng trâu đại biểu số năm mà người chồng bị đội mũ xanh, mỗi khi chiếc sừng trên đầu của người chồng mọc dài thêm một xăng ti mét thì biểu thị người chồng đã bị vụng trộm một năm.

Mà sừng trâu này dài tận một mét, là kích cỡ dài nhất của Trâu loại yêu thú, với phạm nhân, một trăm năm là cả cuộc đời, mà chiếc sừng này đại biểu cả đời Diệp Sinh phải đội mũ xanh...

Đây là trần trụi khiêu khích...

Trần trụi sỉ nhục..

Ông ngoại có thể nhẫn, ông nội có thể nhẫn, nhưng làm ba ba, Diệp Thiên Hùng cùng Phạm Tuấn không thể nhẫn a...

"Trời đánh cầu tặc...." Diệp Thiên Hùng và Phạm Tuấn bốn mắt nhìn nhau, dường như cả hai giống như có gian tình, giống như cừu hận mà sát trái tim sinh ra Tình yêu chỉ hóa, cho nên cả hai không hận mà cùng đồng thanh chửi cùng một tiếng!

Mà chưa hết, Diệp Thiên Hùng càng là máu tươi từ máu chảy không ngừng, đội ngũ canh giữ xác là hấn an bài, ngoài chục đội ngũ tuần tra theo hình tròn bảo bọc xung quanh Diệp gia từ đường ra, thì ẩn dấu trong bóng tối càng là chục vị Võ Vương cường giả ẩn núp, đảm bảo Võ Tôn cũng không thể thần không biết quỷ không hay trộm xác rồi bỏ những thứ "thánh vật" ấy vào bên trong, hiển nhiên chính là tiêu tạt chúng lần trước trộm mộ Diệp gia tổ tiên hấn, có kỹ năng gì đây biến mất hoàn toàn trong không khí.

"Báo! Một vị cường giả thân bí đánh chết rất nhiều con em gia tộc chi nhánh ngoài công, và để lại chiếc quan tài này, bảo rằng gia chủ người thấy thứ này sẽ cảm tạ hấn." Một vị Võ Vương cảnh trưởng lão hét hải chạy vào, tay nâng cỗ quan tài để trước mặt Diệp Thiên Hùng.

Diệp Thiên Hùng tức giận, cẩn thận quan sát cỗ quan tài này, hấn cảm giác bên trong có thứ quan trọng đối với hấn, hấn là bên trong chứa thi thể của Diệp Sinh, nhưng sợ có âm khí hay độc khí bên trong cho nên bàn tay cách không đánh một chưởng.

Phanh!

Một tiếng bạo vang, quan tài chột tan nát.

Trong chớp mắt bên trong quan tài để lộ hai cỗ thi thể.

Bởi vì khoảng cách gần nhất, Diệp Thiên Hùng thấy được bộ dáng của thi thể, chẳng qua, hấn chỉ hơi liếc mắt một cái, đôi mắt chột xuất huyết càng thêm trầm trọng

Ngay sau đó, thân hình hấn lao đảo một cái.

Phốc!

Cuối cùng, Diệp Thiên Hùng không chịu nổi dả kích, tức giận đến trực tiếp phun ra một ngụm lớn máu tươi, hai mắt trợn tròn ngã xuống trên mặt đất bất tỉnh.....

P/S: viết chương trong word tự nhiên mất điện, cái không lưu giữ được ta phải viết lại. Xin lỗi các vị huynh đệ luôn ủng hộ nhé.

Chương này 3k9 chữ, ta gộp gần 2 chương vào 1 chương này coi như xin lỗi 2 ngày không có^^

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đoạt xá!

"Gia chủ!!!"

“Gia chủ ngài làm sao đây?”

“Người đầu mau tới cứu tình gia chủ.....”

“gia chủ ngài mau tỉnh dậy.....”

Việc Diệp Thiên Hùng đánh bay quan tài, rồi lập tức ngắt xiêu chỉ diễn ra trong thời gian chớp mắt.

Đột nhiên nhìn thấy Diệp Thiên Hùng học máu ngã trên mặt đất khiến Diệp gia tộc nhân kinh hãi thất sắc, cả đại điện chột trở nên rối loạn, không khí kinh khủng cùng bất an phủ xuống khắp đại điện.

Diệp Thiên Hùng chính là trụ cột của Diệp gia, nếu hấn xảy ra chuyện gì không may thì Diệp gia thật sự xong rồi.

Giờ khắc này mọi người đột nhiên thối tim, rốt cuộc Diệp Thiên Hùng thấy thứ gì trong quan tài mà tức giận đến nổi ngắt xiêu.

Bên trong quan tài rốt cuộc có thứ gì?

Không chỉ có là bọn họ, giờ khắc này ngay cả Phạm Tuấn cũng tò mò nhìn về phía vật nhảy nhua bị mảnh vỡ quan tài che đậy, hấn thật ra muốn đi đến xem rốt cuộc thứ gì khiến Diệp Thiên Hùng đường đường là Võ Hoàng cường giả lại học máu ngắt xiêu.

Chẳng qua, đã không xem thì thôi, mà đã xem rồi thì Phạm Tuấn cũng không thoát khỏi vận mệnh cùng chung số phận với bạn gay Diệp Thiên Hùng.

Khi thân ảnh hắn đứng trước quan tài, ánh mắt lia tới đồng hồ đo huyết nhục ấy, khi thấy tình huống chân chính của đồng vật thể nhầy nhụa ấy, khi cảm thấy hai khuôn mặt quen thuộc ấy thì giống như một đạo sấm sét giữa trời quang âm ầm ầm đánh xuống não hải của hắn, khiến hắn lập tức cứng đờ người, ánh mắt như mê dại.

Hai mắt chột trợn, thân hình run rẩy chẳng kém gì Diệp Thiên Hùng lúc nãy.

Phụt!

Phạm Tuấn đi theo bước chân bạn gay Diệp Thiên Hùng, lập tức phun ra một ngụm tinh huyết.

Tuy nhiên hắn vẫn tốt hơn Diệp Thiên Hùng, không bị đá kích đến ngất xỉu, chỉ là giờ khắc này ánh mắt Phạm Tuấn lộ ra vô tận oán hận cùng bi thống!

“Cầu tạp chúng đáng chết..... ngươi là ác ma...là ác ma a..!”

“Ngươi không còn là con người nữa, ngươi là ma quỷ!!”

Sắc mặt Phạm Tuấn dữ tợn cùng oán hận, khàn giọng rít gào.

Mãnh liệt sát khí từ trên người Phạm Tuấn phát ra khiến tất cả khách khứa sợ hãi, nhanh chóng rời xa Phạm Tuấn ba bước, kéo bị vạ lây.

Giờ khắc này, Phạm Tuấn hận không thể ăn thịt uống máu cầu tặc, chính là Vương Bá Ngu.

“Tại sao ngươi lại làm thế, hai đứa trẻ bọn họ có tội tình gì, đến chết cũng không thể vẹn toàn thân thể, bị ngươi làm nhục thân thể a..!”

Phạm Tuấn ngửa mặt lên trời thống khổ gào thét không ngừng.

Đôi mắt của Phạm Tuấn chảy ra hai đạo máu tươi chảy dài xuống người, bên trong đôi mắt ấy chất chứa oán hận cừu hận vô cùng vô tận.

Tất cả khách khứa giờ khắc này mấy thấy rõ thứ nhầy nhụa dưới mảnh võ quan tài, bọn họ đưa mắt nhìn đồng huyết nhục trên quan tài, cả đám chột im lặng.

Đồng huyết nhục ấy chính là thi thể của Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng.

Thi thể của Diệp Sinh và Phạm Băng Băng bị người róc thành một mảng da mảng thịt, mà máu thi biến thành màu đen hôi thối từ trong hòm chảy tràn ra nền nhà.

Chưa hết, ngoài mảnh da mảnh thịt, còn có hai cái trái tim màu đen, mấy cái ruột dài, trong đó còn kèm theo mấy chục khối xương cốt, không phải xương đùi hoặc là chính là xương sườn, xương tay, xương chân, đặc biệt là hai cái đầu lâu của Diệp Sinh và Phạm Băng Băng còn tồn tại hoàn hảo, kèm theo hai đầu vú và tiểujj vẫn còn nguyên vẹn.

Nôn.....

Tất cả mọi người đều là những kẻ hung ác, đã là tu sĩ đều đã từng giết người, tuy nhiên ít có ai lại biến thái tới nỗi phanh thây bào da bào thịt như vậy, nhất là hành hạ thi thể người đã chết, trừ khi là kẻ thù không đội trời chung hoặc biến thái cuồng.

Lúc này hầu như tất cả mọi người lui nhất đi nhanh, có kẻ tâm lý yếu còn ngay tại chỗ nôn mửa.

Phải, đây là đại lễ mà hai ngày trước Vương Bá Ngu muốn tặng cho Diệp gia.

Hắn giao cho tiểu lý xử lý thi thể hai người kia tuy nhiên tiểu lý không muốn, hết cách hắn phải tự tay làm.

Kiếp trước hắn là Sát nhân biến thái cuồng nên chuyện xử lý thi thể với hắn là xe nhẹ đường quen.

“Đến lúc ta ra tay rồi.” Vương Bá Ngu cười khê, lợi dụng đám đông hắn đi tới góc tối, khoác lên Hắc Ám áo choàng, hắn chạy về phía nhà riêng Diệp Thiên Hùng, lúc này Diệp Thiên Hùng đang hôn mê, xung quanh nhà riêng hắn có năm vị võ vương thủ hộ, đảm bảo an toàn cho hắn.

Vương Bá Ngu không kinh động ai, lợi dụng hắc ám áo choàng đi xuyên qua bức tường, đi tới trước mặt Diệp Thiên Hùng.

“Từ nay về sau, ta là ngươi, và tất nhiên ngươi không phải là ta.” Vương Bá Ngu cười khê, một đao làm thịt Diệp Thiên Hùng, nhanh chóng dùng Thánh Ma Đại Pháp từ linh hồn phân ra một phần Ma Hồn đoạt xá thân thể Diệp Thiên Hùng.

Một lúc sau, Diệp Thiên Hùng mở mắt nhìn hắn cười tà ác.

Vương Bá Ngu tiểu dung gật đầu.

Từ nay phân hồn của hắn sẽ theo chỉ đạo của hắn làm việc xấu. Hắn muốn hảo hảo dùng thân phận Diệp gia gia chủ, có thể đi đến Diệp gia tông tộc, tính kế Diệp Gia tông tộc.

"Nên là thời điểm rồi đi." Vương Bá Ngu cười nhẹ, không kinh động đến một ai rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Huyết Ma Đại Pháp

Thánh Ma Đại Pháp là Thần cấp công pháp mà hần mở ra từ hệ thống, Thánh Ma Đại Pháp chủ linh hồn công pháp, trong linh hồn chia làm Thánh hồn cùng Ma Hồn, Thánh Hồn chủ tạo hóa, Ma Hồn chủ giết chóc, Ma Hồn càng giết càng mạnh, Thánh Hồn chủ tân sinh, rất ít thứ có thể giết chết hoàn toàn được Thánh Hồn.

Tu giả tu luyện Thánh Ma Đại Pháp cần phải phân hồn ra một thể xác khác, có thể phân thánh hồn hoặc ma hồn, tuy nhiên Vương Bá Ngu lại phân Ma Hồn ra, chỉ vì Ma Hồn nếu bị diệt còn Thánh Hồn hồi sinh, nếu Thánh Hồn cùng Ma Hồn đều bị diệt vong thì Vương Bá Ngu chân chính tử vong.

Vương Bá Ngu sau khi tráo hồn thành công, hần cùng Vương Lão là tiểu Lý lặng lẽ đi về, để cho Diệp Thiên Hùng chủ trì cục diện.

"Keng...ký chủ mang quan tài mừng đám tang, làm cả Diệp gia rung chuyển lòng người bàng hoàng, Diệp gia gia chủ học máu chết ngắt, Phạm Tuấn tức giận học máu tu vi đại giảm, Thương Mang thành tầng lớp cao tầng bắt đầu e sợ, ác ma điểm một trăm hai mươi ngàn, ma đầu exp 160000."

"Keng...Ma Đầu đẳng cấp tăng cấp 6-Ma Quân, ký chủ nhận được một lượt quay thưởng, thỉnh kiểm tra."

Sau khi về đến căn cứ, Vương Bá Ngu giao cho Tiểu Lý phân phát mấy chục ngàn cái ngọc giản rải rác khắp Thiên Khung Quận vào sáng ngày mai.

Mấy cái ngọc giản đấy chính là đoạn clip Diệp Thiên Hùng xxx với em dâu Lãnh Tuyết Cơ, và những lời Diệp Thiên Hùng nói với em dâu, ngay cả bí mật động trời nhất, Diệp Minh thật ra là con của hai người họ đều cất chứa trong đoạn ngọc giản này.

Diệp Thiên Lý lên lút mở ngọc giản ra, lần này hần trần kinh còn gấp mười lần lúc xem cái ngọc giản lúc trước.

"Nếu ngọc giản này truyền khắp Diệp gia thì...hần là Diệp gia tông tộc sẽ tức chết a..."

Diệp Thiên Lý lắc đầu, cười khổ.

Vương Bá Nhiều lúc này đang tập chung tinh thần quay thưởng.

"Keng...chúc mừng ký chủ nhận được Thần cấp bí thuật Huyết Luyện Đại Pháp."

Vương Bá Ngu khẽ dùng Đại Giám Định Thuật vào nó.

Vật phẩm: Huyết Luyện Bí Pháp

Xuất Xứ: Huyết Ma Thần Tôn thời niên thiếu kim thủ chi.

Truyền thuyết: Huyết Ma Thần Tôn thời niên thiếu bình phàm, tư chất bình thường, là chi thứ Gia tộc tuyệt đỉnh thanh Long gia tộc, là gia tộc do thanh long thần thú từng giao phối với nhân tộc mà sinh ra, mà huyết mạch hần chỉ chứa một phần trăm huyết mạch Thanh Long, thuộc tồn tại hàng lót đáy trong gia tộc, trong lúc vô ý giết chết tộc nhân, cảm giác huyết mạch tộc nhân có thể cải tiến tư chất cùng huyết thống, từ đấy huyết Ma thần tôn nghiệm ra Huyết đạo chân lý, từ từ diệt sát cả đại gia tộc hấp thu tinh huyết huyết mạch đem tư chất, huyết mạch mình tăng tới tuyệt đỉnh, từ đó nhân sinh hung hần mở ra, thần căn giết thần phạt căn đồ phạt, trở thành một đời Huyết đạo đại năng.

Công dụng: Đốt sát hết thấy người cùng huyết thống tồn tại khiến huyết mạch tinh thuần, hoặc tư chất tăng mạnh.

"Tuy ta có đại cướp đoạt thuật không cần thứ bí thuật này, tuy nhiên nếu phân thân làm việc này thì gây ra bao nhiêu tội nghiệt?" Vương Bá Ngu tà ác nghĩ.

.....

Giờ khắc này tại Diệp gia.....

Diệp Thiên Hùng(Vương Bá Ngu phân thân) đang nằm tình dương thương thế.

Vốn là thương thế này cũng không nặng lắm, chỉ là do quá tức giận nên máu nóng nghịch lưu dẫn tới ngắt xiu mà thôi, với Võ Hoàng Hoàng giả thân thể chỉ cần tình dương một chút là có thể khỏe mạnh, nhưng hần vẫn nằm trong này chỉ là để hấp thụ ký ức của Diệp Thiên Hùng.

Một lúc sau sau khi hấn sắp xếp ký ức lộn xộn đầu đầu ngay ngắn, Diệp Thiên Hùng mới rời khỏi nhà riêng, nắm vị vô Vương cung kính gật đầu chào hỏi, hiển nhiên uy vọng Diệp Thiên Hùng trong Diệp gia rất cao. Hấn phân phó mấy vị sai người gom góp thi thể của Diệp Sinh và Phạm Băng Băng lại đi chôn cất tử tế, rồi bản thân trấn an tinh thần tộc nhân, sai người giới thiệu Diệp gia nghiêm ngặt sau đó hấn mới rời đi xử lý việc riêng.

Lần này hấn đi chính là theo lịch sinh hoạt hằng ngày, đúng bốn giờ không hơn đi đến tìm Lãnh Tuyết Cơ tâm sự nhân sinh.

Dù là đoạt xá, tuy nhiên Vương Bá Ngu vẫn rất tuân thủ quy củ, những gì Diệp Thiên Hùng vẫn làm hằng ngày hấn vẫn sẽ làm, và có khi làm tốt hơn.

Với tu vi Vô Hoàng, Vương Bá Ngu thần không biết quỷ không hay xuất hiện trong phòng riêng của Lãnh Tuyết Cơ, lúc này nàng đang tắm rửa, hiển nhiên chuẩn bị làm sạch thân thể cùng hấn vui vầy cá nước.

Vương Bá ngu cười hắc hắc, mở cửa phòng tắm ra, ánh mắt của hấn khẽ liếc, Lãnh Tuyết cơ đang ngâm mình trong bồn tắm, ánh mắt như tình mật ý nhìn hấn.

“Cơ nhi...” Vương Bá Ngu thâm tình nhìn Lãnh Tuyết Cơ, ôn nhu nói.

“Hùng ca, ngươi có sao không?” Lãnh Tuyết Cơ nhẹ nhàng đứng dậy, thân hình vệt nữ không chút che đậy đập vào mắt hấn, từng giọt nước từ trên người nàng chảy xuống giống khiến nàng giống như thủy tề công chúa e thẹn lên bờ, khiến trong lòng Vương Bá Ngu lửa nóng. Bước chân nàng uyển chuyển đi đến bên cạnh hấn, bàn tay trắng trẻo nhanh chóng cởi hết y phục của hấn, sau đó nàng kéo lấy tay Vương Bá Ngu đi đến bồn tắm, hai người ngồi theo tư thế Vương Bá Ngu ngồi dưới bể nàng ngồi trên, nàng vòng bàn tay vuốt ve tấm lưng rắn chắc của hấn, trên khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên vẻ lo lắng hỏi.

“Không sao, chỉ là kẻ địch quá sức sinh, chỉ trực chờ sơ hở rồi cắn lên, hấn ngoài tôi Diệp gia chúng ta ngoài sáng, ta nhất định khiến hấn phải trả giá, sống không bằng chết.” Vương Bá Ngu giả vờ tức giận, mắng, bàn tay thì không an phận thăm dò rừng rậm và đồi núi trên người nàng.

Với ác nhân trình độ cao như hấn thì việc hấn mắng bản thân cũng không có gì phải miễn cưỡng, cứ việc mắng chửi thôi, nếu điều đó có lợi với hấn, nếu cần thiết, hấn hi sinh bộ phận trên cơ thể mình để đạt mục đích cũng không có gì đặt biệt, nếu không còn lựa chọn nào khác, dù phải học gì mà tịnh tà kiếm phổ hay quỷ hoa bảo điển hấn cũng không chút do dự, miễn nó khiến hấn mạnh lên.

Đây là Ma Tính!

Hấn hung ác với kẻ địch bao nhiêu thì đối với bản thân, hấn càng hung ác.

Chỉ có hung ác với bản thân, nghiêm khắc với bản thân thì mới có thể sống sót trong thế giới kẻ yếu là sâu kiến này.

“Hùng ca, chúng ta...” Lãnh Tuyết Cơ há lưỡi thom tho ra, sắc mặt đỏ ửng thở dốc bởi tuyệt kỹ móc cua của Vương Bá Ngu, nàng khẽ rên nhè nhẹ.

“Àn, chúng ta nên bắt đầu thôi.” Vương Bá Ngu cười lớn, bế thốc nàng lên, bắt đầu chinh phạt.

——hai tiếng sau——

Lãnh Tuyết Cơ thở hồng hộc, nàng vuốt ve ngực hấn, sắc mặt thỏa mãn, nhưng ánh mắt loé lên vẻ kỳ dị, nàng nghi hoặc nói:

“Hôm nay ngươi lợi hại thế, gì hực ngươi ta cả hai tiếng, mà ta cảm giác ngươi khác khác, thần thái của ngươi không còn vẻ già dặn như trước, mà trở nên trẻ trung hơn.”

“Aizz, chắc ta hồi xuân a....Cơ nhi, ngươi không thích ta lợi hại như vậy sao?” Vương Bá Ngu hơi chột dạ, trong lòng thầm mắng giác quan thứ sáu nữ nhân quả lợi hại, nhưng hấn vẫn giả bộ như bình thường.

“Người ta đương nhiên thích....Hùng ca lợi hại như vậy rồi.” Lãnh Tuyết Cơ cười khẽ, tựa đầu vào ngực Vương Bá Ngu.

.....

Vương Bá Ngu mặc đồ xong xuôi, thần không biết quỷ không hay ra khỏi phòng Lãnh Tuyết Cơ.

Hấn cần chuẩn bị vài thứ để sẵn sàng cho ngày mai-ngày hấn chân chính chương không Diệp gia.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Diệp Thiên Hà Xem phim!

Tối hôm đó ngọc giản được phân tán khắp Thương Mang Thành, đến rạng sáng ngay cả Cổ Tôn Quận Diệp Gia tông tộc, không cần Diệp Sinh nói, Diệp Thiên Lý cũng đặt biệt rải những ngọc giản ở nơi đây nhiều nhất, và cuối cùng lúc sáng sớm hẳn đã đưa ngọc giản truyền khắp Thiên Khung Hoàng triều, thoáng chốc hàng trăm ngàn vạn tỷ tu sĩ, phàm nhân đều biết được, Diệp gia chi nhánh cùng Diệp gia tông tộc đều trở thành chuyện cười, mà lần này đã kích Diệp gia gấp mười lần chuyện lần trước.

"Cái gì, Diệp gia gia chủ ngay cả em dâu cũng không tha..quả là cầm thú a..!"

"Luân phiên làm sát vách lão Vương hai mươi mấy năm sao, khiến cho Diệp Thiên Hà đội nón xanh hai mươi mấy năm, quả thật là cùng hung cực ác..!"

Cái gì? Diệp Minh không phải con trai Diệp Thiên Hà mà là con trai của Diệp Thiên Hùng sao? Quả thật...hơn cả cầm thú..!"

"Tuy hành động cũng Diệp Thiên Hùng đáng lên án, tuy nhiên ta không quan tâm a, Lãnh Tuyết Cơ thật nuốt, lần trước Phạm Băng Băng khiến ta quay tay mấy ngày mấy đêm, lần này Lãnh Tuyết Cơ còn ngọt nước gấp mười lần Phạm Băng Băng a..!"

"Diệp Thiên Hà quả thật yếu sinh lý, ngay cả một phút cũng không trụ nổi, bị thê tử mình khinh thường,nếu là ta ta tự thiên luyện Quỳnh Hoa Bảo Điện có khi còn có giá trị hơn a..."

Mà giờ khắc này, tại Diệp gia....

Diệp Thiên Hà được một vị trưởng lão khác giao cho một cái ngọc giản, bảo hắn rằng xem xong đừng kích động.

Diệp Thiên Hà tò mò mở ngọc giản, ngưng thần quan sát.

Mà đã không quan sát thì thôi, mà khi quan sát rồi, nhất định phong vân biến động.

Đập vào tai hắn là tiếng rên rỉ khoái lạc của một nữ tử, đang cực lạc trên miền dưới thân một nam tử.

Tuy lúc này máy quay ở cách xa hai người hẳn không thấy rõ hình dáng của hai người, tuy nhiên Diệp Thiên Hà nghi hoặc ngẩn người! Tiếng rên rỉ thì không có vấn đề, hẳn thân là lão tài xế phao nữ nhân ít nhất một trăm người nên tiếng rên rỉ của phụ nữ không thể khiến hắn ngẩn người được, nhưng vấn đề ở chỗ hẳn cảm giác giọng rên rỉ ấy, hình như giống giọng vợ mình.

Lúc này máy quay đã được đưa tới gần hai người này, mà giờ phút này xuất hiện trên màn ảnh hình chiếu không ai khác chính là đại ca cùng thê tử mình.

Đầu óc Diệp Thiên Hà giờ phút này như bị ngàn cân đánh vào, ánh mắt hắn thoáng ngơ ngác, khóe miệng khô khốc không nói được thành lời, hẳn dường như bị định thân thuật điểm trúng, ngơ ngác đứng im.

Mà đoạn phim đương nhiên không để tâm đến cảm xúc hiện tại của Diệp Thiên Hà, vẫn cứ vô tình chiếu tiếp.

Sau một tiếng mây mưa, Diệp Thiên Hùng nằm ôm chặt Lãnh Tuyết Cơ, gương mặt ai nấy đều tràn ngập thỏa mãn.

"Diệp ca, ngươi vẫn luôn mạnh mẽ như vậy, ai như Diệp Thiên Hà lão già, chưa được hai phút đã nằm lăn ra một bên ngáy khò khò, làm người ta phải tự mình an ủi mình." Lãnh Tuyết Cơ dùng ngón tay xinh đẹp vẽ lên một vòng tròn trước ngực Diệp Thiên Hùng, oán giận nói.

(Diệp Thiên Hà khóe mắt như muốn nứt ra, hắn nắm chặt bàn tay, ngăn cho mình mất lý trí, hắn bình tĩnh xem tiếp.)

"Không phải đã có ta sao, tiểu Hà cày ruộng không được, khiến ruộng đất hoang phế, đã có ta thay hắn cày ruộng, nếu hắn biết có lẽ sẽ cảm ơn ta đi. " Diệp Thiên Hùng tà tà cười, ngón tay thò vào hai bên đùi nủ xoa bóp, khiến Lãnh Tuyết Cơ uốn éo cơ thể, miệng rên rỉ.

(Diệp Thiên Hà nghiêng răng nghiêng lợi, phần nộ gầm lên: "Diệp Thiên Hùng Cầu tạt chúng ta muốn sát ngươi!")

"May mà mấy năm nay có người bên cạnh ta, Hùng ca, làm ta biết thế nào là hạnh phúc.." Lãnh Tuyết Cơ nòng nài đặt môi hôn lên môi Diệp Thiên Hùng, ôn nhu như nước, ánh mắt thâm tình nói.

("Tiện nhân!" Diệp Thiên Hà sát cơ phun trào, mắt!)

"Có người xuất hiện trong đời ta là chuyện may mắn nhất cuộc đời ta-Cơ nhi, người sinh ra cho ta Diệp Minh tiểu tử, khuôn mặt gần giống ta hồi trẻ, lại mang thiên phú tu luyện thiên tài, chỉ là...haizzz..." Diệp Thiên Hùng thở dài một hơi, buồn bã nói.

("Gian phu đâm phụ, ta muốn ăn thịt uống máu các người à!!!" Diệp Thiên Hùng đầu tóc rối tung, ánh mắt hung ác như dã thú, nếu không phải lý trí nói cho hắn biết hẳn phải kìm chế xem hết, nếu không hẳn đã đi tìm đối gian phu đâm phụ này giết rồi. Đội nón xanh cho hắn còn chưa nói, ngay cả con trai của không phải con hắn, suy ra hẳn nuôi không công con trai người khác mấy chục năm aa..)

"Hùng ca đừng bi quan, chỉ cần người tấn cấp Cái thể Hoàng giả, liền sẽ sợ lão bất tử Diệp Thiên Hà sao, lúc đó người diệt đi lão cầu đó cùng Diệp Thiên Hà nhất mạch, lúc đó Hùng ca người một người độc đại, lúc đó ta lên lút dịch dung, thì sẽ chân chính xuất hiện bên cạnh người, lúc đấy chúng ta sẽ nói sự thật cho Diệp Minh, hắn sẽ hiểu nỗi khổ của chúng ta." Lãnh Tuyết Cơ tràn đầy hi vọng, nói.

("Tiện nhân, còn giúp người ngoài tính kế diệt sát người nhà mình, hồi xưa mắt ta bị mù mới cứu ngươi! Quả không hổ là độc nhất lòng dạ đàn bà.""
Diệp Thiên Hùng đau đớn khóc rống lên.)

Diệp Thiên Hùng khẽ lắc đầu, thở dài, từ lúc thấy Diệp Sinh cùng Phạm Băng băng từ vong, hần học máu ngất xỉu, tu vi rút xuống một tiểu cảnh giới, hiện giờ hần đang kiểm thiên tài địa bảo chữa trị vết thương, mới có cơ may còn tiềm lực đột phá Cái Thế Hoàng giả.

"Ngươi buồn chuyện Diệp Sinh sao?" Lãnh Tuyết Cơ tưởng hần còn buồn Diệp Sinh, giả vờ hỏi, nhưng trong lòng lại vui vẻ, Diệp Sinh chết, thì Diệp Minh sau này chắc chắn leo lên chức gia chủ, nàng còn vụng trộm vui vẻ mấy ngày nay đâu.

"Ừ, đáng chết câu tặc động phòng, phé đi nòi giống của hần, nay lại bức hần cùng con dâu đột tử, quả là trời đánh câu tặc, nếu ta biết được hần là ai, tuyệt đối khiến hần muốn sống không được muốn chết cũng không xong."" Diệp Thiên Hùng giận dữ, hung ác nói.

"Không phải cách đây hai mươi lăm năm ngươi cũng y chang tên súc sinh đây sao, mạnh mẽ cường đoạt lần đầu ta, đeo nón xanh lên đầu Thiên Hà lão già, rồi vụng trộm với ta cho đến nay.."" Lãnh Tuyết Cơ mỉm cười, trêu chọc hần.

"Khụ...Cơ nhi, đây là tình huống đặc biệt..ai bảo ngươi xinh đẹp động lòng người quá làm gì?" Diệp Thiên Hùng mặt già đỏ lên, ho khan, đáp.

("Móa, lần đầu của thê tử ta bị tên súc sinh đại ca cướp mất, ta hận a....!") Diệp Thiên Hùng ngửa mặt lên trời gào thét! Hận ý ngút trời!

.....

Xem hết đoạn phim này, cũng là sự kiện nhần cuối cùng của Diệp Thiên Hà hết, hần bị phản nộ che mờ lý trí, đi tìm Diệp Thiên Hùng và Lãnh Tuyết Cơ báo thù!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Hệ Thống vote năm sao!

Giờ khắc này, Diệp Thiên Hùng cùng chúng trưởng lão cao tăng đang cùng nhau ngồi để thảo luận vấn đề ảnh hưởng khắp Diệp gia vào sáng nay, việc này liên quan đến bộ mặt Diệp gia, cho nên giờ khắc này này sắc mặt ai này đều âm trầm.

Diệp Thiên Hùng đậm mặt ngồi trên ghế tộc trưởng, giống như một tôn đại thần không bị bất cứ thứ gì giao động tâm tình.

Diệp Minh lẫn vào trong đám đệ tử tinh anh sắc mặt phức tạp nhìn Diệp Thiên Hùng, hần không thể ngờ rằng, đại bá chính là cha ruột của mình, giờ hần mới hiểu vì sao từ nhỏ đến lớn đại bá lại đối xử với mình tốt như vậy.

Hần không biết mình phải đối mặt với phụ thân này như thế nào, tiếp tục gọi là đại bá hay gọi là phụ thân, bởi vì phụ thân hiện tại của hần vẫn còn đó, về tình thì hần không thể bắt công với người cha nuôi đã một tay nuôi nấng hần từ nhỏ đến lớn. Nhưng về lý thì đại bá chính là phụ thân hần.

Còn Lãnh Tuyết Cơ giờ khắc này ôn nhu ngồi bên cạnh Diệp Thiên Hùng, mọi chuyện đã bại lộ, nàng cũng không cần phải dấu giếm gì nữa vào lúc này, nàng đường đường chính chính xuất hiện bên cạnh hần.

Không khí trong đại điện âm trầm đến độ mọi người cảm thấy bị đè nén, mọi người bắt đầu xì xầm hỏi thúc nhau đứng dậy, rốt cuộc sau một lúc lâu, bọn họ mới cử ra đại biểu đứng dậy.

Nhị trưởng lão Diệp Thiên Tinh đứng dậy, chấp tay chào mọi người xung quanh, mới ho khan nói:

"Hiện tại thế cuộc thì các bác cũng đã biết rồi, tuy việc.. tộc trưởng đội nón....khụ khụ...cũng không phải vấn đề gì lớn, chỉ hơi ảnh hưởng một chút danh dự mà thôi, vấn đề nghiêm trọng ở chỗ nội bộ Diệp gia chúng ta lục đục, muốn dẹp loạn ngoài phải yên nội bộ, không biết tộc trưởng có cao kiến gì không?"

Vương Bá Ngưu chậm rãi mở đôi mắt ra, đôi mắt sắc bén nhìn nhị trưởng lão, hần nhẹ nhàng thốt lên:

"Các ngươi đứng bên nào?"

Chúng trưởng lão, tộc nhân cao tăng rung mình, tộc trưởng thâm ý bọn hần đều hiểu, giờ khắc này tộc trưởng hỏi bọn hần là đứng bên nào, bên tộc trưởng nhất mạch hay Diệp Thiên Hà nhất mạch.

Mọi người về mặt do dự, dù sao Diệp Thiên Hà nhất mạch cũng không yếu, bên Tông tộc còn có mấy vị lão cổ đồng tiềm tu trong đó ủng hộ hần, không phải là dễ trên.

Bọn họ bàn tính rằng ngư cò tranh nhau, để xem ai thua thì bỏ đá xuống giếng, dù sao cả hai đều là Võ Hoàng cường giả, tuy Diệp Thiên Hà hơi yếu một

chút, mới bước vào Võ Hoàng chỉ cảnh mây tháng trước.

Vương Bá Ngu cười lạnh lẽo, hẳn biết bọn súc sinh này bàn tính cái gì, nhưng hẳn không quan tâm, dưới thực lực tuyệt đối bọn súc sinh này phải thuận phục hẳn thôi.

Chợt như cảm nhận được cái gì, ánh mắt khẽ liếc ra ngoài đại điện, hài hước mở miệng nói:

"Trò hay tới rồi!"

Mọi người đều theo ánh mắt hẳn nhìn ra ngoài đại điện.

Lúc này bỗng một tiếng hét phẫn nộ từ bên ngoài đại điện truyền vào.

"Diệp Thiên Hùng, ngươi tên súc sinh này! Cấp lão tử tìm chết." Diệp Thiên Hà sắc mặt phẫn nộ điên cuồng dẫn theo một đám nhân mạch của mình đi vào đại điện, ngón tay chỉ thẳng mặt Diệp Thiên Hùng, quát khê.

Giờ khắc này đại điện chợt trở nên căng thẳng, Diệp Thiên Hùng nhất mạch rời ra khỏi hàng ngũ, khẽ động vũ khí sát ý nhìn Diệp Thiên Hà nhất mạch, với khí thế một lời không hợp sẽ xông lên chém nhau.

"Diệp Thiên Hùng, uổng công ta mất chó kính ngươi là đại ca, vậy mà sau lưng ngươi lại chụp mũ lão tử, làm chuyện cảm thù còn không bằng, coi như mẫu thân chúng ta sinh ra ngươi thứ súc sinh này chỉ đau bím chứ không được lợi ích gì!" Diệp Thiên Hà cay nghiệt nói.

Mọi người tập chung nhìn về phía Diệp Thiên Hùng, bọn họ nghĩ rằng chắc chắn Diệp Thiên Hùng sẽ giận dữ lắm, tuy nhiên tình cảnh trước mặt lại không giống như bọn họ nghĩ.

Diệp Thiên Hùng vẻ mặt đạm mạc nhắm mắt lại, mọi người giờ phút này cũng không cảm nhận được vẻ hi vọng ái ố trên khuôn mặt hẳn, bọn họ bắt đầu cảm giác sợ hãi vị gia chủ này.

Một người bị mắng những lời lẽ như vậy, mà lại chính em trai mình mắng, chắc hẳn sẽ điên cuồng đi, ít nhất cũng phản ứng sắc mặt khó coi, đằng này Diệp Thiên Hà không bày tỏ thái độ hay sắc mặt nào hết.

Bởi vì giờ khắc này Diệp Thiên Hùng trong lòng nở hoa bởi vì hệ thống thanh âm phát ra trong đầu hẳn.

"Keng...Diệp Thiên Hà đối với ký chủ phẫn nộ, Ác Ma điểm+10000, Ma Đầu exp +15000..."

"Ân, tốt lắm, hãy phẫn nộ tiếp đi tiểu Hà em trai ta, đại ca thích ngươi rồi đó." Vương Bá Ngu vui vẻ nghĩ thầm.

Mất thấy Diệp Thiên Hùng im lặng nhắm mắt lại, Diệp Thiên Hà càng phẫn nộ không có chỗ tiết, đây là trần trụi khinh bỉ hẳn đi? Ta nhẫn!

Hắn chợt quay sang nhìn Lãnh Tuyết Cơ bên cạnh Diệp Thiên Hùng, khẽ phun một ngụm nước miếng xuống đất, ánh mắt oán độc nói:

"Tiện nhân, trước mặt ta tình tình thiếp thiếp, sau lưng ta lại vụng trộm với đại ca ta, ngươi không cảm thấy xấu hổ sao, ngay cả lợn mẹ còn chung thủy hơn ngươi, nếu ta là ngươi làm chuyện mà heo chó cũng không tiện bằng, chỉ bằng chết quách cho xong đỡ nhục nhẽ..!"

Lãnh Tuyết Cơ sắc mặt khó coi, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng bị bàn tay Vương Bá Ngu giữ chặt cái cằm, Vương Bá Ngu mãnh liệt hôn môi đá lưỡi Lãnh Tuyết Cơ, mười giây sau hẳn mới buông ra, ánh mắt thâm tình nhìn Lãnh Tuyết Cơ, ôn nhu nói:

"Cơ nhi, cảm ơn ngươi đã đến bên ta, một người phụ nữ xinh đẹp lại thánh khiết như ngươi cũng có quyền chọn người tốt hơn như ta để dựa dẫm, chỉ những kẻ thất bại mới bị người phụ nữ mình thương vứt bỏ mà thôi, Thiên Hà đệ đệ không được, cày ruộng không được khiến ruộng nương khô héo, có ta giúp hẳn chăm non ruộng vườn, nước non đất đai màu mỡ tươi xấp, hẳn không cảm ơn ta thì thôi còn vọng ngôn nói ca, nay hẳn không cần ngươi, thì ta cần, bên ta cả đời nhé, Cơ nhi..!"

"Hùng ca...thiếp cả đời này sống cũng là vợ ngươi, và chết vĩnh viễn cũng là quý Diệp Gia..." Lãnh Tuyết Cơ xúc động ngã đầu vào ngực hẳn, thâm tình nói.

"Tiểu Minh, lại đây với phụ thân, cha có điều bất đắc dĩ nên mới thế, nay ta có thực lực tuyệt đối nên sẽ không để ngươi chịu uất ức dưới dâm uy của nhị đệ nữa. Ta sẽ toàn lực yêu thương và hỗ trợ ngươi!" Vương Bá Ngu từ ái nhìn Diệp Minh, ôn hòa nói.

Diệp Minh sắc mặt khê tái, quay đầu nhìn Diệp Thiên Hà và Diệp Thiên Hùng, cuối cùng dường như trong lòng hẳn đã có quyết định, hẳn bèn dùng ánh mắt xin lỗi nhìn về phía Diệp Thiên Hà, xấu hổ nói:" Cha nuôi, ta xin lỗi ngươi, ta muốn về với cha ruột của ta, mong ngươi thứ lỗi cho ta."

Nói xong hẳn chạy về phía sau Diệp Thiên Hùng, núp mặt sau lưng hẳn.

"Các ngươi....các ngươi..." Diệp Thiên Hà thấy Diệp Thiên Hùng và vợ mình tình tình thiếp thiếp trước mặt hẳn, ngay cả con trai bảo bối cũng từ bỏ hẳn, hẳn cảm giác giờ khắc này cả thế giới như chống lại hẳn, cô lập hẳn, khẽ nhìn xung quanh, hẳn thấy ánh mắt mọi người đều giống như tội nghiệp hẳn, chê cười hẳn, hẳn cảm giác hai bên mặt nóng rát như bị đánh mặt, sắc mặt hẳn vụn vụn, thần trí lúc này bị đánh mất, hẳn thiêu đốt tình huyết liều mạng xông lên Diệp Thiên Hùng, muốn đồng quy vu tận.

"Keng...Ký chủ đề tiện bị ỏi câu dẫn vợ và con của Diệp Thiên Hà, Diệp Thiên Hà do quá phần nộ đau đớn tan nát cõi lòng nên bị lửa giận ăn mòn lý trí, trở thành kẻ tâm thần...ác ma điểm 20000, Ma Đầu điểm +25000exp..!" Hệ thống lạnh lùng nói.

"Keng...hệ thống đánh giá ký chủ diễn xuất việc ác này quá đẹp đẽ, quá tuyệt vời, hệ thống đánh giá vote ký chủ năm sao, đeo huy hiệu năm sao khiến ký chủ được giảm giá mười phần trăm bất kỳ thứ gì từ hệ thống xuất phẩm, thỉnh ký chủ không ngừng làm việc ác."

"Ân, tên này đã hết giá trị rồi, nên chết đi thôi!" Vương Bá Ngu thở dài một hơi, nhẹ nhàng đứng dậy.

"Em trai yêu quý của ta, người muốn chết đại ca thành toàn! Hoàng tuyền lộ đường xa, vi huynh tiễn người một đoạn đường!" Vương Bá Ngu bình thản nói, đơn giản vung một quyền.

Một quyền này nhìn như đơn giản, nhưng bao hàm Lực lượng chân ý, một quyền này vô hạn phóng to, đập thẳng trước mặt Diệp Thiên Hà.

Nắm giữ Võ Hoàng đỉnh phong thân thể, thân là Thanh niên chí tôn, Vương Bá Ngu thi triển ra chiến lực sức mạnh không phải kẻ hèn mới bước vào Võ Hoàng cảnh gà con có thể phản kháng.

Diệp Thiên Hà không kịp phản ứng, phải nói giờ thần trí hắn đã biến mất, bị một quyền đâm thành thịt nát, chết không thể chết lại.

Vương Bá Ngu khẽ phát tay, đồng huyết nhục của Diệp Thiên Hà bị hắn thu vào trong hệ thống balo, đồng huyết nhục này với hắn có trọng dụng.

Giờ khắc này mọi người vẫn chưa hết bàng hoàng.

Cùng là võ hoàng cảnh nhưng khoảng cách chiến lực của cả hai cách nhau một trời một vực, trong tay Diệp Thiên Hùng, Diệp Thiên Hà như sâu kiến, tiện tay một kích liền giết.

"Chủ tử các người chết, thì các người tồn tại làm gì?" Vương Bá Ngu nhẹ nhàng nói, năm ngón tay khẽ giơ lên, Diệp Thiên Hà nhất mạch không thể kêu rên một tiếng, đều từ vong, trong đó có hai vị Võ Vương cường giả.

Sắc mặt mọi người trong đại điện đều tái nhợt, bọn họ bị thủ đoạn hung ác của Diệp Thiên Hùng hù dọa, nhất thời không khí cả đại điện chợt yên ắng.

"Còn các người, thuận phục hay chết!" Vương Bá Ngu không nói nhảm, ánh mắt bình thản nhìn

một đám Diệp gia cao tăng, nhẹ nhàng nói.

Nhưng không một ai dám chống cự, đều nhao nhao quỳ xuống, hô: "Gia chủ vạn tuế!"

"Tốt, ta mà phát hiện ai có hai lòng, thì bọn họ chính là kết cục của các người!" Vương Bá Ngu hài lòng khẽ liếc, quay sang nhẹ nhàng bế lên Lãnh Tuyết Cơ, bàn tay nắm lấy bàn tay của Diệp Minh, đi về phía phòng riêng của hắn.

Mà đoạn video này cũng được Vương Bá Ngu an bài truyền đi khắp Thiên Khung Hoàng triều.

p/s: các đạo hữu có vẻ hứng thú Diệp Thiên Hùng pk Diệp Thiên Hà, tuy nhiên cho dù PK thì Vương Bá Ngu vẫn dùng thủ đoạn bỉ ổi nhất để Pk Diệp Thiên Hà, hắc hắc!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chi Nhánh Nhiệm Vụ!

"Tiểu Minh, mấy năm nay cực khổ cho con." Vương Bá Ngu thở dài một hơi, ánh mắt đau đớn vuốt ve mái tóc hắn, sâu lắng nói.

"Không cực không khổ, từ nhỏ người đã tốt với con, con không hiểu vì sao có cảm giác thân thiết với người, thì ra người chính là phụ thân của con." Diệp Minh vẻ mặt xúc động nói.

"Ta cũng bất đắc dĩ, Tiểu Hà lúc đấy cũng không kém gì ta, lúc đấy ta cũng chưa thành gia chủ, cũng không thể đường đường chính chính cho người biết sự thật được, đến hiện tại ta mới có khả năng đây, người....có hận phụ thân không?" Vương Bá Ngu vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

"Không, ngài là cha ta, ta làm sao có thể hận ngài được, ta hiểu khổ tâm của ngài!" Diệp Minh nước mắt tuông rơi, lắc đầu nghẹn ngào đáp.

"Hảo tiểu tử!" Vương Bá Ngu vỗ vào vai hắn, ánh mắt già bộ lóe lên vẻ vui mừng, nói.

"Keng...Diệp Minh Nhận giặc làm cha, Lãnh Tuyết Cơ nhận giặc làm chồng, ký chủ quả nhiên có bức cách, Ác ma điểm 15000, Ma Đầu exp +12000..!"

Vương Bá Ngu trong lòng nở hoa, cảm thán bản thân quả nhiên là best phản diện,

""Tiểu Minh, mấy năm nay cực khổ cho con."" Vương Bá Ngu thở dài một hơi, ánh mắt đau đớn vuốt ve mái tóc hần, sâu lắng nói.

""Không cực không khổ, từ nhỏ người đã tốt với con, con không hiểu vì sao có cảm giác thân thiết với người, thì ra người chính là phụ thân của con.""
Diệp Minh về mặt xúc động nói.

""Ta cũng bắt đầu đi, Tiểu Hà lúc đấy cũng không kém gì ta, lúc đấy ta cũng chưa thành gia chủ, cũng không thể đường đường chính chính cho người biết sự thật được, đến hiện tại ta mới có khả năng đấy, người....có hận phụ thân không?"" Vương Bá Ngu về mặt bắt đầu dĩ nhiên.

""Không, ngài là cha ta, ta làm sao có thể hận ngài được, ta hiểu khổ tâm của ngài!"" Diệp Minh nước mắt tuông rơi, lắc đầu nghẹn ngào đáp.

""Hào tiểu tử!"" Vương Bá Ngu vỗ vào vai hần, ánh mắt già bộ lóc lên về vui mừng, nói.

""Keng...Diệp Minh Nhận giấc làm cha, Lãnh Tuyết Cơ nhận giấc làm chồng, ký chủ quả nhiên có bức cách, Ác ma điểm 15000, Ma Đầu exp +12000..!""

Vương Bá Ngu: "".....""

Vương Bá Ngu trong lòng nở hoa, cảm thán bản thân quả nhiên là best phản diện, trong vô hình lại có thể dính líu sâu đến việc ác, nếu đây là Trang bức hệ thống, thì hành động của hần chính là vô hình trang bức a.

""Keng...ký chủ thành công chấp chương Diệp Gia, một trong tam đại thế lực lớn đại biểu Thương Mang thành, mong ký chủ cố gắng càng sớm chấp chương Thương Mang thành, hoàn thành tân thủ thôn nhiệm vụ, nhanh chóng cho mình một lãnh địa để bảo đảm có thể hèn mọn sống sót trên thế giới này."" Hệ Thống thần ái nhắc nhở hần.

""Chỉ là để sống sót thôi sao?"" Vương Bá Ngu trầm mặc.

Thế giới này nước quá sâu, tuy có hệ thống gia thân, nhưng hần cũng không dám đảm bảo mình có thể sống sót được, cho nên tuy nhiều người hận hần tu vi hần sẽ tăng cao nhưng hần vẫn không dám thật sự dùng thân phận bản thân mà làm việc ác, vì những thế lực lớn đều có Thiên Cơ sư có thể dựa vào mạnh mẽ mà suy tính ra vị trí của hần, hiện giờ căn cơ của hần rất nông, cần phải dựa vào hệ thống ban thưởng mà sinh tồn.

""Tiểu Minh, con với mẹ ở đây, phụ thân phải đi giải quyết chuyện riêng."" Vương Bá Ngu vỗ vai Diệp Minh, thân ảnh nhanh chóng biến mất trước mặt hai người.

Vương Bá Ngu về phòng riêng của mình, chui vào mật thất, nguyên thần quan sát xung quanh, đảm bảo không thấy ai, hần mới từ trong hệ thống túi móc ra đồng huyết nhục của Diệp Thiên Hà và đám thuộc hạ của hần đặt trước mặt.

""Huyết Ma Đại Pháp!"" Vương Bá Ngu âm thầm kết huyết ấn vẽ ra một cái đồ án phức tạp, vô số máu tươi huyết nhục xương cốt đều biến thành từng dòng từng dòng chất bỏ chui vào Huyết ấn của hần rồi đi vào thân thể hần.

Vương Bá Ngu cười vui vẻ, hần hít sâu một hơi im lặng hưởng thụ từng dòng từng dòng chất bỏ luân chuyển trong người hần, một cỗ cảm giác thoải mái khiến hần trầm mê, đơn giản là thoải mái còn hơn làm chuyện đó nữa.

Vương Bá Ngu lúc này tóc có vài cọng bạc đã biến thành màu đen nhánh, vết nhăn khuôn mặt phong trần giờ lại trẻ trung đầy sức sống, chỉ có điều lại cả người hần nhuộm một màu máu, quả thực giống như Ma đầu từ trong địa ngục xuất thế.

""Thật khoái cảm a....."" Vương Bá Ngu triệt để nhắm mắt lại thư giãn, giờ khắc này hần chỉ cảm thấy tinh thần phấn chấn, sáng láng, các vết thương tìm ẩn trong cơ thể cũng được hoàn toàn chữa trị, hần cảm thấy tu vi dường như hồi phục hoàn toàn, trở về Vô Hoàng đỉnh phong cảnh giới, mà tính tế cảm thụ còn thấy tu vi tăng tiến thêm một tia, chưa hết, hần cảm giác những cảm ngộ vô đề của Diệp Phá Thiên cùng Vương Lâm giờ khắc này cũng bắt đầu phát huy hiệu quả, linh hồn hần nhanh chóng thăng hoa, hần cảm giác bản thân chạm tới bình chướng Nửa bước Cái Thể Hoàng giả.

Mà phát huy tác dụng nhất chính là Diệp Phá Thiên võ đạo cảm ngộ, đơn giản vì Diệp Thiên Hùng là con cháu hần, sở tu hết thấy công pháp cùng võ đạo đều thiên hướng Diệp Phá Thiên.

Võ Quân linh hồn lĩnh ngộ Thiên Địa, điều khiển Thiên Địa Nguyên tố chiến đấu, linh hồn lĩnh ngộ nguyên tố càng sâu thì triệu hồi ra Nguyên tố thiên địa càng cường.

Nguyên tố thiên địa có cử đại nguyên tố.

Phong, Lôi, Quang, Âm, Thủy, Hỏa, Thổ, Kim, Mộc.

Mà cái thể võ quân chính là đem nguyên tố bản thân lĩnh ngộ cải tạo lại thân thể, khiến chiến lực so với Võ Quân cảnh mạnh hơn, võ quân cảnh có thể dựa vào các môn Pháp Thuật mà khiến nguyên tố thi triển ra tăng phức thêm sức mạnh.

Pháp thuật chia làm hạ, trung, thượng, đỉnh.

Hạ cấp pháp thuật tăng phúc mười thành đến Ba mươi thành nguyên tố.

Trung cấp pháp thuật tăng phúc bốn mươi thành nguyên tố đến sáu mươi thành nguyên tố.

Cao cấp pháp thuật tăng phúc bảy mươi thành nguyên tố đến chín mươi thành nguyên tố.

Đỉnh cấp pháp thuật tăng phúc mười thành nguyên tố.

Tuy nhiên có những hậu bối được tiền bối lưu lại truyền thừa lại có thể lĩnh ngộ lực lượng ngoài cửu đại nguyên tố, hầu hết những hậu bối này đều là thiên chi kiêu tử, thanh niên chí tôn, thiên tài tuyệt thế, bọn họ có thể lĩnh ngộ các lực lượng cường đại trong thiên địa như Lực lượng chi ý, sinh tử chi ý cảnh, âm dương chi ý, niết bàn chi ý, luân hồi chi ý, Không gian chi ý, thời gian chi ý, tạo hóa chi ý, Tiên chi ý, Ma chi ý, Kiếm chi ý, Đạo chi ý Thương chi ý.....

Mà Võ Vương cảnh chính là đem tất cả các lực lượng hay thiên địa nguyên tố ấy dung hợp thành Bồn mạng thần thông, lúc này tu giả đã có thể hoàn toàn phát huy uy năng của thứ mà mình lĩnh ngộ được, từ đó thì triển ra thần thông mạnh mẽ.

Võ Vương cường giả có thể thoát khỏi mặt đất lực hút, tiến hành phi hành trên bầu trời, tuy nhiên không thể vượt qua được Thiên Cương khí tường tiến vào vũ trụ, và càng lên cao Võ Vương thân thể phải gánh chịu sức ép của không khí, nếu không may đụng phải Lôi pháp tắc hay cơn bão Pháp tắc là có nguy hiểm đến tính mạng.

Giờ khắc này Võ Vương đã lĩnh ngộ Thế, đem ý cảnh ngưng tụ thành thiên địa chi thể, hay võ hộc chi thể, dưới Thế áp chế, Võ Vương cơ hồ nghiền ép Võ Quân.

Mà bên trong Võ Hoàng thân thể đã tự thành tiểu thế giới, là thế giới sơ khai, bên trong thế giới đầy Võ Hoàng có thể dựa vào những thứ mà mình lĩnh ngộ ở võ Vương cảnh đem vào thế giới khắc ở ẩn ký, từ đây lực lượng sinh sôi không ngừng, dù ở ngoài vũ trụ không gian cũng không sợ không có lực lượng để chiến đấu.

Má Cái Thế Võ Hoàng đã chạm đến lực lượng cao hơn-Pháp Tắc lực lượng.

Pháp Tắc là những thứ tạo nên một thế giới hoàn chỉnh, thường thì tu sĩ lĩnh ngộ chính là thiên địa pháp tắc như Ngũ Hành Pháp tắc, Hắc Âm-Quang Minh pháp tắc, Lôi pháp tắc, Phong pháp tắc, Âm Dương Pháp Tắc, Sinh Tử Pháp Tắc, Tạo Hóa Pháp tắc....

Nhưng cá biệt vẫn có người đem tự thân Võ Đạo lĩnh ngộ hóa thành pháp tắc, như kiếm chi pháp tắc, Quyền chi pháp tắc, Đạo chi pháp tắc, Ma chi pháp tắc, Huyết chi Pháp tắc, Thương chi pháp tắc.....những người ấy đâu đâu mà không phải là thiên tài tuyệt thế bằng tự thân võ đạo lại sánh ngang với Thiên Đạo pháp tắc.

Giờ khắc này Vương Bá Ngu đang bước vào ranh giới cảm ngộ pháp tắc.

Hiện tại hán muốn cỗ thân thể này dựa vào võ đạo ý chí của Diệp Phá Thiên mà đột phá Cái Thế Võ Đế, đối với cỗ thân thể này hán cũng lui lại tự mình lĩnh ngộ pháp tắc, lẽ ra Vương Lâm ý chí mạnh mẽ hơn Diệp phá Thiên một bậc, tuy nhiên Vương Lâm ý chí ở bên bản thể Thánh chi hồn, cho nên hán cũng đành thôi.

Diệp Phá Thiên lĩnh ngộ pháp tắc chính là Quyền chi pháp tắc, có khí thế một Quyền phá vạn pháp, một quyền phá thiên ý chí.

Vương Bá Ngu dựa vào cảm ngộ của Diệp Phá Thiên, nhanh chóng ngưng tụ Quyền chi pháp tắc ẩn ký trong tiểu thế giới bên trong thân thể.

Quyền chi pháp tắc ẩn ký đã khắc trong tiểu thiên địa, Vương Bá Ngu nhanh chóng đưa các ý cảnh mà hán lĩnh ngộ được đưa vào tiểu thế giới, khiến thế giới nhìn sống động hơn một chút.

Những ý cảnh này hỗ trợ cho Quyền chi pháp tắc, khiến nó ngày càng cường đại hơn.

Giờ phút này trong tiểu thế giới, Quyền ý tung hoành, hán cũng đem thân thể tiến hóa thành Hoàng Giả thân thể.

Hoàng giả thân thể mạnh mẽ vô cùng, được tạo ra từ Pháp tắc chi lực, Hoàng giả thân thể cũng đại biểu pháp tắc, tay không xé rách không gian, bằng vào thân thể lẫm lẫm không ngạo du vũ trụ, nhắc tay hái trăng sao là chuyện đơn giản, đừng nhìn Vương Bá Ngu giết Diệp Thiên Hà đơn giản vậy, là do ý chí của Diệp Thiên Hà bị mất đi, cộng thêm chiến lực của hán cường hoành nên mới đơn giản giết Võ Hoàng cường giả.

Thường thì hoàng giả khi chiến đấu đều đi vào hư không mà chiến kéo làm tổn thương căn cơ đại lục.

""Thành công!"" Vương Bá Ngu cảm giác thân thể cường hoành vô cùng, hán nhẹ tay khẽ bóp nhẹ, không gian không chịu nổi lực lượng thân thể của hán âm âm phá toái, rồi nhanh chóng lành lại.

""Keng...giết tộc nhân mình, lại cắn nuốt thân thể tăng tu vi, tội ác tày trời như vậy quả không hổ là Ma Đầu, ác ma điểm 30000, Ma Đầu điểm 25000 exp.""

""Chi nhánh nhiệm vụ mở ra, ký chủ giết chết chi thứ cùng Tông tộc Diệp gia tăng cao tu vi, hủy đi Diệp gia, đạt được danh hiệu S+ Phản Cốt, cùng với Thần Thoại cấp thần bí kỹ năng, thỉnh ký chủ nhanh chóng hoàn thành!""

""Xem ra Diệp gia..nên biến mất!"" Vương Bá Ngu tà ác cười lạnh, sát ý phun trào.

p/s: cảm ơn terumi buff 45000 đậu^^

hai hôm nay bận quá nên xin lỗi mọi người nhé^^

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Xuyên qua Đấu Phá Thương Khung!

"Nhiệm Vụ chi nhánh 2 mở ra, xâm lăng dị giới, ký chủ mỗi tháng phải dựa theo hệ thống an bài xuyên việt dị giới làm việc ác để bổ sung thêm năng lượng cho hệ thống, thỉnh ký chủ chuẩn bị tinh thần, mười giây sau hồn du dị giới...thời gian đếm ngược mười giây.....chín giây...tám giây.."

"What? thế là sao?" Vương Bá Ngu đang cảm ngộ cảnh giới mới, đột nhiên hệ thống lạnh lùng thông báo khiến hắn ngờ ngàng.

"Ba..hai...một...không..Bắt đầu!"

chưa kịp phản ứng, ánh mắt Vương Bá Ngu đột nhiên tối sầm, mất tri giác.

"Đầu đầu quá..." Vương Bá Ngu lắc lắc cái đầu, tiếp thu cổ trí nhớ xa lạ như thủy triều xông vào não hắn, một lúc lâu sau, hắn mới mở mắt nhìn hoàn cảnh chung quanh.

Hắn phát hiện bản thân đang ở một căn phòng xa lạ, trên giường là hai tiểu nha hoàn xinh đẹp trần truồng ngủ say, chậm rãi không đụng gì đến hai người họ, hắn mới bước chân đi ra khỏi phòng, ngắm nhìn phòng cảnh ban đêm.

Ở thế giới này chỉ có một mặt trăng, khác với Huyền Huyền Đại lục, đồng thời mười cái mặt trăng chiếu sáng.

Thế giới này gọi là Đấu khí đại lục, người người tu luyện một dạng năng lượng trong thiên địa gọi là đấu khí, tuy nhiên hắn cảm giác đấu khí loại này rất...Yếu, yếu hơn rất nhiều so với nguyên tố thiên địa Huyền huyền đại lục.

Tại đại lục này, tu luyện đấu khí, cơ hồ dưới sự cố gắng của vô số thế hệ đã phát triển đến mức đỉnh cao, hơn nữa nhờ phạm vi đấu khí không ngừng mở rộng, cuối cùng đã phát triển vào dân gian, việc này khiến cho đấu khí cùng nhân loại càng trở nên quen thuộc, do đó, tầm quan trọng của đấu khí trong đại lục này là không gì có thể thay thế.

Hệ thống tu luyện chính là: Đấu giả, đấu sư, đại đấu sư, đấu linh, đấu vương, đấu hoàng, đấu tông, đấu tôn, đấu thánh, đấu đế.

Trải qua thống kê, đấu khí đại lục đem đấu khí chia ra các cấp bậc từ thấp đến cao, chia làm bốn giai mười hai cấp: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng!

Mà mỗi đẳng cấp lại phân làm sơ, trung, cao - ba cấp.

Tu luyện đấu khí cấp bậc cao hay thấp cũng là mấu chốt quyết định thành tựu sau này, ví dụ như người tu luyện công pháp trung cấp Huyền giai tất nhiên sẽ mạnh hơn người cùng cấp bậc tu luyện công pháp trung cấp Hoàng giai.

Dựa theo hán lý giải, hẳn là đấu khí đại lục này không có tu luyện linh hồn, mà phải dựa vào công pháp hấp thụ thiên địa linh khí vào đan điền, dùng đấu khí chậm rãi cường hóa thân thể, mà công pháp chính là thứ quyết định một người hấp thụ linh khí mạnh yếu.

Đấu khí đại lục, phân biệt mạnh yếu, quyết định qua ba điều kiện.

Đầu tiên, trọng yếu nhất đương nhiên là tự thân thực lực, nếu thực lực chỉ có nhất tinh đấu giả thì dù có luyện công pháp Thiên giai tuyệt thế cũng không thể chiến thắng một người tu luyện công pháp Hoàng giai đấu sư.

Tiếp theo, đó là công pháp! Đồng cấp bậc cường giả, nếu công pháp của người cao hơn đối phương, như vậy tại lúc tỷ thí sẽ có ưu thế rất lớn.

Loại cuối cùng, gọi là đấu kĩ!

Tên như ý nghĩa, đây là một loại kỹ năng phát huy đấu khí đặc thù, đấu khí trên đại lục cũng có cấp bậc phân biệt, cũng chia làm Thiên, Địa, Huyền, Hoàng bốn cấp.

Đấu khí đại lục số lượng đấu kĩ không hề ít, bình thường đấu kĩ truyền lưu ra ngoài, phần lớn đều là hoàng cấp, muốn đạt được đấu kĩ cao thâm thì phải gia nhập tông phái hoặc đấu khí học viện trên đại lục.

Đương nhiên, một số người do kỳ ngộ hoặc được tiền nhân để lại công pháp, hoặc có đấu kỹ tương xứng với chính bản thân mình, thì loại đấu kỹ đó phối hợp với công pháp khiến uy lực của nó càng mạnh hơn.

Dựa vào ba điều kiện này có thể phán đoán mạnh yếu, tổng thể mà nói nếu có thể có được cấp bậc công pháp càng cao, sau này phát triển càng không cần phải nói... .

Bất quá công pháp tu luyện cao cấp đấu khí người thường đều rất khó tìm được, công pháp truyền lưu tại tầng lớp phổ thông, nhiều nhất cũng chỉ là Hoàng giai công pháp, một số gia tộc cường đại hoặc trung, tiểu tông phái mới có phương pháp tu luyện Huyền giai, ví dụ như gia tộc của Tiêu Viêm, công pháp cao nhất chỉ có tộc trưởng mới có tư cách tu luyện. Cuồng sư nộ cương, là một loại phong thuộc tính công pháp đấu khí trung cấp Huyền giai.

Trên Huyền giai, đó là Địa giai, loại công pháp cao thâm này chỉ có thể siêu nhiên hoặc đại đế quốc mới có thể có...

Còn Thiên giai... thì đã mấy trăm năm chưa từng thấy xuất hiện.

Theo lý luận, người bình thường muốn có được công pháp cao cấp, cơ bản đều là khó như lên trời, nhưng mọi sự đều không có tuyệt đối, theo đấu khí đại lục mở rộng ra, vạn tộc tràn vào an cư lập nghiệp, phía bắc đại lục, có man tộc được xưng là lực lượng mạnh mẽ vô cùng, có thể cùng thú hồn hợp thể. Phía nam đại lục, cũng có các loại gia tộc ma thú cao cấp có trí tuệ, hay chủng tộc hắc ám âm ngoan quỷ dị...

Bởi vì địa vực mở ra, nên có rất nhiều ẩn sĩ vô danh, tại lúc sinh mệnh kết thúc, có lẽ sẽ đem công pháp do mình sáng tạo để ở một nơi, chờ đợi người có duyên đến lấy. Tại đấu khí đại lục truyền lưu một câu nói: Nếu có một ngày, người rơi xuống một cái son động, không cần kinh hoàng, đi về phía trước hai bước, có lẽ nó sẽ giúp người trở thành cường giả của thế giới này!

Nói như vậy, cũng không phải là giả, trong ngàn năm lịch sử của đại lục, cũng không thiếu loại cổ sự nhờ những kỳ ngộ này mà trở thành cường giả.

Mà cổ sự tạo thành hiệu quả là rất nhiều người tìm đến các vách núi hòng đi tìm tuyệt thế công pháp. Đương nhiên, những người này phần lớn đều là gãy tay gãy chân mà về...

.....

Chậm rãi lý giải tin tức về thế giới này, Vương Bá Ngưu khinh thường lắc đầu:"" Hệ thống tu luyện Giống như đám phạm nhân Huyền Huyền đại lục dưới Võ Quân cảnh, dùng công pháp hấp thu linh khí chậm rãi cường hóa kinh mạch, đan điền, cốt cách, đến khi cơ năng thân thể trở nên viên mãn lúc đấy mới thăng hoa trở thành Võ Quân. Không dựa vào nhân lực nữa mà dựa vào Thiên Địa chi lực. ""

Ở huyền huyền đại lục Võ Quân cảnh đã triệu hồi thiên địa chi lực cho mình dùng, nếu linh hồn cường đại, thiên địa chi lực vĩnh viễn không cạn, và thân thể cường hóa mạnh mẽ, một quyền đánh nổ ngọn núi lớn là chuyện bình thường, mà ở đây chỉ đến Võ Hoàng mới miễn cưỡng đánh nổ ngọn núi nhỏ, mà theo trí nhớ của hắn, đến Đấu đế vẫn hấp thụ cái gọi là đấu khí chi lực, dựa vào đấu khí bản thân tinh luyện được mà thi triển đấu kỹ, quả nhiên hệ thống tu luyện và chất lượng thiên địa chi khí cách biệt một trời một vực.

"Hắn là một trung hạ đẳng tinh cầu...nếu võ Quân cảnh mà xuất hiện ở đây, hắn là thuộc tầm Đấu Đế đi?" Vương Bá Ngưu lắc đầu, cảm thấy bản thân ở đây chính là chịu cực khổ, không có lợi ích gì cả.

Bản thân hắn xuyên việt vào một cái gia tộc nhỏ gọi là Tiêu Tộc, nằm ở thành nhỏ Ô thần thành, mà tên của hắn gọi là Tiêu Ninh, con của đại trưởng lão Tiêu gia, đấu khí thất đoạn, tính cách ham mê nữ sắc, ăn chơi trác táng.

"" ..... ""

"Quá thật phé vật!" Vương Bá Ngưu ngán ngẩm lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tiếng Ác Lan Xa!

Vương Bá Ngưu không biết sắp tới hệ thống giao cho nhiệm vụ gì, nhưng hắn biết dưới thực lực tuyệt đối thì mọi phiền phức đều được giải quyết.

"Quá chậm." Hắn thử vật chuyển công pháp Hoàng giai trung cấp của Tiêu gia, cảm giác đấu khí hấp thu quá chậm, nếu dựa vào tốc độ này thì muốn tu luyện đến đấu đế hẳn rất rất lâu.

Hắn thoáng nhíu mày, nếu mà linh hồn đẳng cấp còn giữ lại một tia Võ Quân cảnh giới thì hẳn hắn sẽ có chiến lực đấu tôn, tuy nhiên hệ thống lại chỉ lấy linh hồn bốn nguyên xuyên qua cho nên linh hồn hắn chẳng khác gì phạm nhân bình thường.

"Lúc đầu hệ thống từ Huyền Hoàng vũ trụ địa ngục giới đem ký chủ vượt qua mấy cái vũ trụ giới tuyến, hàng lâm Huyền Huyền Đại lục, là đỉnh cấp tinh cầu, hoàn mỹ mụm xác trọng sinh, che dấu Huyền Huyền Thiên Đạo cùng Mấy chục vị đấu đế ý chí khiến ký chủ không bị phát hiện và bị diệt sát, cho

nên Hệ thống năng lượng còn rất nhỏ yếu, chỉ có thể giúp ký chủ đem linh hồn bản nguyên xuyên qua trung hạ đẳng thể giới này, che dấu Thiên đạo ở đây, chưa hết, hệ thống còn phải tách ra làm đôi đặt ở Ma Hồn Phân thân ở Huyền Huyền Đại Lục, cho nên mong ký chủ hiểu nỗi khổ của hệ thống, nhanh chóng làm việc ác để hệ thống cắn nuốt Đấu khí thể giới bản nguyên lớn mạnh chính mình." Hệ Thống khí linh xuất hiện, nói.

"Ta hiểu rồi." Vương Bá Nguru gật đầu, không có hệ thống không có hấn ngày hôm nay, hấn cũng được hệ thống cứu khiến hấn không phải chịu khổ hình dưới địa ngục hàng ngàn vạn năm, cho nên hấn rất tôn trọng hệ thống đây.

"Tuy không có Vô Quân ý chí, nhưng ta lại có các loại đại đạo bí thuật cùng công pháp mạnh mẽ, ta không tin ở cái trung hạ cấp tinh cầu này có thể ngăn cản bước chân ta." Vương Bá Nguru chấn chỉnh tinh thần, hào khí tự nói.

"Ma Hồn phân thân vẫn còn ở Huyền Huyền Đại lục, lấy Cái Thế Võ Hoàng tu vi, liên hợp với Vương lão cùng Ma Điện thành viên, xưng bá Mang Hoang thành vẫn có thể đi, ta ở cái thế giới này cũng mau chóng hoàn thành hệ thống nhiệm vụ."

"Thánh Ma đại pháp là không thể tu luyện ở tinh cầu này, chỉ còn Ma Huyết Đại Pháp, hắc hắc, Tiêu gia ư....." Vương Bá Nguru cười lạnh, ánh mắt khát máu lóe lên hung quang.

Mà giờ khắc này, ở Huyền Huyền Đại Lục....

Đoạn video Diệp Thiên Hùng đoạt vợ, đội nón xanh Diệp Thiên Hà, ngay cả con trai hấn cũng phản bội theo Diệp Thiên Hùng, dưới con thịnh nộ Diệp Thiên Hà lao lên bị Diệp Thiên Hùng đánh chết được Vương Bá Nguru cố ý sai người phát tán hiện tại đã lan truyền khắp Thiên Khung Hoàng triều.

"Diệp Thiên Hùng cầu vật, đoạt vợ em trai mình, lừa dối người ta cả hai mươi mấy năm, ngay cả con trai của Diệp Thiên Hà cũng là con hấn, quả nhiên đủ cay, chính chủ hưng sư vấn tội bị hấn sỉ nhục trước mặt, còn ra tay đánh chết, quả thật cảm thú..."

"Cmm, cảm thú như vậy hèn gì bị người thần bí ngay đêm tân hôn xxx con dâu, ngay cả con trai mình cũng bị sỉ nhục đến chết, đây là quả báo a..."

"Diệp gia gia chủ, ta khinh....quả nhiên nhìn nhân cách con người không thể xem bề ngoài a..."

"....."

Mà ngay Diệp gia Tông tộc cũng đang phát sinh ma sát...

"Diệp Vấn Thiên, người xem con trai tốt của ngươi, chưa nói đến chuyện xấu mà hấn làm, giờ ngay cả em trai mình còn giết không tha, cộng với chuyện con trai hấn con dâu hấn bị người cường bạo, giờ tiếng xấu của Diệp Thiên Hùng lan truyền khắp Thiên Khung Hoàng triều, người như vậy còn tư cách nắm giữ Diệp gia chi nhánh sao?" Diệp Thiên Tinh gầm lên, quát.

Diệp Vấn Thiên thân là Trưởng lão Diệp gia tông tộc, cũng là phụ thân Diệp Thiên Hùng và Diệp Thiên Hà, năm nay gần một trăm tuổi, nhưng do tu vi Cái Thế Võ Hoàng cho nên dung mạo vẫn giữ được trung niên, mà người mắng hấn chính là Nhị đệ hấn, tu vi cũng Cái thế Võ Hoàng, hơn trăm tuổi vẫn không vợ không con, cũng là người sủng ái Diệp Thiên Hà nhất, ngay cả cái tên Diệp Thiên Hà, chữ "Thiên" và chữ "Hà" cũng là do dựa theo chữ lót của hấn mà đặt, Thiên Hà kết hợp với Thiên Tinh nghĩa là Biển Sao trên trời.

Còn Thiên Hùng thì không phải, Chữ "thiên" đó nghĩa là lớn, Thiên Hùng nghĩa là Gấu Lớn.

"Vậy theo người chuyện này tính thế nào? giờ Diệp Thiên Hà chết cũng chết rồi, giờ người còn muốn hạ bệ Thiên Hùng chút nhi, vậy Diệp gia chi nhánh trong các người ai đủ tu vi và chịu ra đến nơi đó quản lý gia tộc sự vụ đây?" Diệp Trần cười lạnh nói.

Diệp Trần là lão tam, có vợ có con tuy nhiên đều là nữ tử cho nên từ nhỏ hấn chính là người sủng ái Diệp Thiên Hà, cũng cật lực tranh cử Diệp Thiên Hà trở thành tộc trưởng Diệp gia chi nhánh.

Diệp Thiên Tinh nghe Diệp Trần nói vậy hấn cũng ngậm miệng, muốn cai quản nhị lưu gia tộc ít nhất là Võ Hoàng tu vi, mà Võ Hoàng tu vi thà rằng ở tông tộc còn có thời gian tu luyện, ra chi nhánh gia tộc phải quản lý sự vụ thì thời gian tu luyện rất ít, bọn hấn cũng khá lớn tuổi nên giờ chỉ cầu đột phá Võ Tôn.

"Hấn giết Thiên Hà thì thôi, ngay cả thi thể còn không lưu lại để mai táng, hiển nhiên không muốn Diệp Thiên Hà lưu lại bài vị trong Diệp gia! Và cũng không muốn mai táng hay chôn cất hấn, Người xem việc này tính thế nào?" Diệp Thiên Tinh đập bàn đứng dậy, phẫn nộ hét.

"Được rồi, Diệp Thiên Hùng tuy quá phận nhưng vẫn chưa gây tổn hại to lớn tới lợi ích Diệp gia, cho nên tranh cãi nên dừng ở đây, ta sẽ cho người làm bài vị hấn trong từ đường, còn sẽ sai người nói Diệp Thiên Hùng giao ra thi thể cử hành mai táng." Diệp Sơ Thần-gia chủ Diệp gia, tu vi Võ Tôn cảnh bỗng nhiên lên tiếng, tức khắc không một giọng nói nào nữa phát ra, hiển nhiên uy vọng của Diệp Sơ Thần trong tông tộc rất lớn.

"Hừ!" Diệp Thiên Tinh nhìn qua Diệp Trần hừ lạnh, phẫn nộ xoay người một mạch đi ra khỏi đại điện.

Diệp Thiên Hà là đứa cháu hấn nhìn nó lớn lên, cho nên khẩu khí này hấn không nuốt trôi, hấn dự định lên lút đi một chuyến Diệp Gia chi nhánh, vừa đảm bảo Diệp Thiên Hùng giao xác Diệp Thiên Hà, còn muốn giáo huấn hấn một trận.

Nghĩ là làm, hấn đưa tay xé rách hư không, phi độn mà đi.

"Keng...Khắp Thiên Khung Hoàng triều đều chửi mắng ký chủ, sâu sắc quan ngại hành động cầm thú của ký chủ, ác ma Điểm 1000000-, Ma Đầu điểm 10000000 exp."

"Keng...Ma Đầu đẳng cấp đột phá cấp bảy-Ma Vương, ký chủ được nhận hai lượt quay thưởng."

"Keng...tiếng xầu của ký chủ đã lan khắp Thiên Khung Hoàng triều chọc tức tu sĩ, ký chủ nhận được thành tựu:Tiếng ác lan xa, Tăng tỷ lệ Bạo kích của ký chủ lên 200%, thỉnh ký chủ mau chóng nâng tầm việc ác lên tầm cao mới, khiến các tu sĩ nghiêng răng nghiêng lợi cảm hận bất bình đến nổi dụng binh liên hợp thảo phạt ký chủ, hoàn thành thành tựu: Nhân Loại công địch, lúc ấy ký chủ sẽ được thần bí lễ bao một phần!" Giọng nói hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Vương Bá Ngự:"....."

Cmm, hệ thống muốn hắn trở thành con chuột, con gián chạy qua đường, chỉ cần xuất hiện bị phát hiện, sẽ khiến mọi người chán ghét đuổi đánh sao? Bất quá....ta thích! Vì cường đại, cùng nhân loại là địch có làm sao?" Vương Bá Ngự cười to.

p/s: Các đạo hữu nghĩ Vương Bá Ngự sẽ làm tội ác gì khi vào đầu phá thương khung thể giới sao? Chắc chắn, xxx cường bạo Tiêu Huân nhi trước mặt Tiêu Viêm? diệt sát Tiêu gia? sỉ nhục chà đạp Tiêu Viêm? chắc chắn, ta nghĩ thôi là thấy kích thích rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Diệt Minh cơ duyên!

Thương Mang Thành có cả bảy năm thế lực lớn, trong đó ngoại trừ Ma Điện và Diệt thị gia tộc Vương Bá Ngự đã thu phục ra, còn có Thần Đan môn, Thiên kiếm tông, cùng Bá Đạo Môn.

Và 1 thế lực nữa siêu thoát Thương Mang thành năm đại thế lực chính là Thành Phủ Chủ.

Muốn hoàn thành nhiệm vụ còn phải diệt trừ hoặc thu phục ba cái tông môn cùng Thành phủ chủ, trong đó Bá Đạo môn cùng Thiên Kiếm Tông có ba vị vô hoàng tọa trấn, Thần Đan môn là yếu nhất, lấy hắn thực lực cùng thủ hạ chỉ có bốn vị vô hoàng, nếu chính diện giết chóc sẽ gặp các nhà khác liên hợp lại, chưa kể làm vậy còn khiến Thành phủ chủ đứng ngoài dòm ngó ngư ông đắc lợi.

"Chắc, xem ra phải sắp xếp một kế hoạch mới chia rẽ nội bộ của bọn hắn..." Vương Bá Ngự trầm nghĩ, một kế hoạch nảy lên trong đầu hắn, hắn vội vàng xé rách không gian đi tới Ma Điện, đứng trước mặt Diệt Thiên Lý.

"Nhiệm vụ ta giao như thế nào rồi?"

Diệt Thiên Lý không dám thất lễ, phát tay một cái, hai tên thuộc hạ lôi kéo một thiếu niên mày kiếm mắt sáng đến, thiếu niên này khả năng vì kiêu căng nên bị đánh đập khá nhiều, sắc mặt tuy tái nhợt sưng tấy nhưng dù vậy cũng không dấu được vẻ kiêu căng trong con mắt, hiển nhiên thiếu niên có thân phận bất phàm.

"Người đã bắt tới, thưa Phó Điện Chủ." Diệt Thiên Lý cung kính đáp.

Phó Điện Chủ là thân phận là Vương Bá Ngự chủ hôn đặt cho hắn trong Ma Điện, khiến thân thân hắn có thể sử dụng cỗ thế lực này làm việc cho mình.

"Tốt!" Ánh mắt Vương Bá Ngự khẽ liếc nhìn thiếu niên, ánh mắt lóe lên vẻ tham lam, nhưng nghĩ đến kế hoạch, thoáng tiếc nuối một chút.

"Các ngươi là ai, bắt bớ thiếu gia, không sợ Cha ta hay phủ Vương gia tìm ra được sẽ đồ sát cả tộc các ngươi sao?" Thiếu niên ánh mắt lãnh mang như kiếm nhìn thẳng vào ánh mắt Vương Bá Ngự mà không ái ngại gì. Hắn biết giờ bản thân mình không thể phản kháng, dù có nói ra cha hắn hay thế lực của hắn cũng không thay đổi được gì, địch nhân đã bắt hắn hiển nhiên không ngại thân phận hắn, nhưng hắn vẫn nuôi một tia hi vọng nói ra.

"Ta phi, Các ngươi thật hèn hạ, xuất động mấy tên vô hoàng rác rưởi bắt mỗi bôn thiếu gia còn không được, giờ lại âm hiểm đến nỗi bắt Yên nhi uy hiếp ta!" Thiếu niên phun một ngụm nước miếng, khinh thường nói.

Thiếu niên này chính là thiếu gia Phủ Vương gia, tên là Kiếm Thiên, mà Phủ Vương Gia chính là một trong tứ đại vương gia của Thiên Khung Hoàng Triều, quyền thế ngập trời, mà bản thân thiếu niên này lại là một tên thiên tài tuyệt thế, mới sinh ra mà Kiếm khí trong cơ thể xé rách thương khung, vạn kiếm thuận phục, là trời sinh Kiếm Đạo thể chất, tư chất ngộ tính đều thuộc hàng đỉnh cấp, hiện tại mười bốn tuổi đã Tông sư cảnh giới, lực chém Đại Tông sư, là thiên kiêu trong thiên kiêu.

Diệt Thiên Lý và Vương lão một người là Vô Hoàng cảnh đỉnh, một người là cái thể Vô Hoàng, thực lực tuyệt đối như vậy mà muốn bắt thiếu niên phạm nhân ngay cả Vô Quân còn chưa tới còn gặp khó khăn, nhiều lần bị thiếu niên này chạy thoát, nếu không phải bắt giữ nữ nhân hắn yêu uy hiếp, bày ra

vạn trượng sát cơ thì hấn mới bị bắt vào tròng.

"Ha ha, một đời thiếu niên thiên kiều mà bị ái tình kiềm hãm đến thân tao ngộ như thế này, quả thật đáng tiếc." Vương Bá Ngu cười haha, miệng thì nói đáng tiếc nhưng ánh mắt khinh thường lại không che dấu chút nào.

Kiểm Thiên ánh mắt lộ ra vẻ thương tiếc, hấn cảm thán:" Nàng chính là nữ nhân ta yêu nhất, nếu ta không cứu nàng, Lòng ta cũng không cho phép, Kiểm tâm sẽ sinh ra tâm ma, cả đời ta xem như phế nhân. Mà ta không nghĩ tới, thủ đoạn mà cha ta để lại bảo mệnh dưới đại trận của các người lại không thể kích hoạt, là ta tính sai rồi..thua không oan.."

Vương Bá Ngu cười lạnh, thẳm nói:" Ta tốn gần một triệu ác ma điểm hoá đổi Che Thiên đại trận, ngay cả Võ Đế còn bị giam hãm một phút, há có thể là kẻ hèn Võ Tôn cảnh thủ đoạn có thể phá hủy được!"

"Ta giờ trong tay các người, Muốn chém muốn giết tùy ý các người..." Kiểm Thiên ngữ khí chán nản nói, nhưng ánh mắt lóe lên vẻ chờ mong.

Trong thân thể hấn có cất giữ một cái thủ đoạn nữa, chỉ khi sinh mệnh uy hiếp mới kích hoạt, nên hấn cũng không lo lắng mình sẽ chết, bởi vì trong này không có cái đại trận kỳ dị ấy, hấn có lòng tin có thể thoát khỏi đây.

Vương Bá Ngu cười quỷ dị, ánh mắt nhìn Diệp Thiên Lý, Diệp Thiên Lý hiểu ý cùng chúng thuộc hạ rời đi, giờ trong căn phòng tối này chỉ còn mình Kiểm Thiên cùng Vương Bá Ngu.

Diệp Minh không hiểu sao khi thấy nụ cười của Vương Bá Ngu, hấn cảm giác hồi hộp, bất an, tâm thần bất định không yên.

"Không sao, ta có thể thoát khỏi đây.." Kiểm Xuyên tự mình trấn an mình.

"Đại Cướp Đoạt Thuật...khải!" Vương Bá Ngu giơ tay đặt lên đỉnh đầu Diệp Minh, bàn tay hấn tỏa ra một cỗ hấp lực kỳ dị, bao phủ khắp người Diệp Minh.

Diệp Minh cảm giác tự dung mất đi khổng chế thân thể, hấn cảm giác thân thể mình bị rút đi thứ gì đó, hấn tập trung quan sát thì kinh hãi, Kiểm Đạo thể chất của hấn đang dần bị một cỗ thôn phệ lực lượng rút đi, ngay cả Tư chất, ngộ tính của hấn cũng bị rút hấn.

"A....a....người giết ta đi..."

"Người là ma quỷ...."

Kiểm Xuyên thanh âm thê lương gào thét. Thân là tuyệt thế thiên tài như hấn bị rút đi thiên phú thì giống như sống không bằng chết, mà Vương Bá Ngu rút đi thiên phú của hấn cũng không tổn thương đến tính mạng của hấn cho nên thủ đoạn bảo mệnh cũng hấn cũng không phát huy tác dụng.

"Giữ lại mạng chó của người để sau này đối phó Vương Phủ!" Vương Bá Ngu tà ác nói, khiến sắc mặt Kiểm Xuyên tuyệt vọng càng thêm tuyệt vọng, hấn thừa dịp Vương Bá Ngu không chú ý, hấn hung ác dùng tay bẻ cổ mình, xương cổ của hấn nhanh chóng bị đoạn, thủ đoạn của phụ thân hấn cũng được kích hoạt, một luồng không gian chi lực bao phủ lấy Kiểm Xuyên, Vương Bá Ngu không kịp phản ứng, Kiểm Xuyên đã biến mất.

"Chắc chắc...quả không hổ trung cấp Khí vận chi tử, như vậy còn có thể chạy thoát được, lá bài tẩy quá nhiều, may mà ta cũng không lộ ra mặt để hấn phát hiện chân dung, không thì cái Thương Mang thành này không còn tồn tại nữa." Vương Bá Ngu âm thầm cảm thán.

"Keng...ký chủ thành công lần đầu tiên chà đạp Trung cấp Khí vận chi tử, cướp đi hết thấy thiên phú của hấn, hệ thống ngoài ý muốn thưởng ký chủ một lượt quay thưởng!"

"keng...vì ký chủ còn chưa cướp đi khí vận của hấn, khiến hấn chạy thoát, dẫn đến Khí Vận của hấn tăng một mảng lớn, khả năng tăng tới Cao cấp Khí vận chi tử, có thể có cơ duyên nghịch thiên khác, cho nên Thành Tựu diệt sát Vai Chính của ký chủ không thành công, sẽ không nhận được Thần Bí quả tặng." Thanh âm hệ thống lạnh lùng vang bên tai hấn.

"Không sao, như vậy cũng tốt, có những thứ này, ta có thể hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, nhanh chóng thu phục Thương Mãng thành, bắt đầu có căn cơ để trưởng thành." Vương Bá Ngu lắc đầu, dù sao đây là lần đầu tiên hấn bắt giữ khí vận chi tử nên không có kinh nghiệm dẫn đến hấn chạy thoát.

Hấn đi khỏi phòng tìm gặp rồi chào hỏi Diệp Thiên Lý bọn họ xong rồi hấn mới xé rách không gian rời đi.

Giờ phút này trong thư phòng của Diệp Thiên Hùng...

"Con trai ta, ta muốn xưng bá Thương Mang thành, ta có một bộ kế hoạch khiến khổ nổi bên cạnh ta không có một người đáng tin cậy....aizzz." Vương Bá Ngu giả vờ thở dài, khuôn mặt tiêu tụy.

"Cha, người có ta đây, ta nguyện ý vì phụ thân đại nhân làm tất cả!" Diệp Minh vội quỳ xuống, khuôn mặt kiên định nói.

"Quả là hiếu tử, cuộc đời ta có đứa con trai như vậy, còn cầu gì hơn?" Vương Bá Ngu khoe mắt vui vẻ, vội vàng đứng dậy ôm lấy Diệp Minh, cảm động nói.

""Vậy kế hoạch là gì cha? Mấy thế lực kia cũng không tầm thường đâu?"" Diệp Minh tò mò hỏi.

""Hắc hắc...là thế này..."" Vương Bá Ngu ghé tai Diệp Minh, thì thầm thì thầm.

Diệp Minh sau khi nghe xong, sắc mặt quái dị nhìn Vương Bá Ngu, nhưng hấn vẫn gật đầu.

""Yên tâm đi, sau khi xưng bá Thương mang thành, ngươi là con trai ta, dưới một người trên vạn người!"" Vương Bá Ngu vỗ vai Diệp Minh, nói.

""Đây là một tia linh hồn của ta nó ẩn dấu trong chiếc nhẫn này, nó sẽ giúp ngươi xử lý tình huống tránh để lộ chân ngửa."" Vương Bá Ngu móc ra một cái nhẫn, đưa cho Diệp Minh.

""Ngồi im, nhắm mắt dưỡng thần, phụ thân sẽ cho ngươi tuyệt thế cơ duyên."" Vương Bá Ngu nghiêm nghị nói, Diệp Minh cũng ngoan ngoãn ngồi im, ánh mắt thoảng lộ vẻ kích động, bởi vì phụ thân cho hấn cơ duyên khiến hấn trở thành tuyệt thế thiên tài.

Vương Bá Ngu thi triển hoán đổi thuật, dời đi thiên phú mà mình cướp đoạt của Kiếm Thiên đòi qua Diệp Minh.

Diệp Minh cảm giác thể chất của hấn tăng cường một mảng lớn, toàn thân xoay chuyển Kiếm Đạo phù văn huyền ảo, mà tư chất của hấn cũng bạo tăng tuyệt đỉnh tư chất, ngộ tính cũng tăng tới Tuyệt đỉnh, rất nhiều võ đạo nghi hoặc hấn cũng lập tức lý giải.

""Đêm dài lắm mộng, ta đi liền, phụ thân đại nhân!"" Diệp Minh vội vàng đứng dậy, cũng không kịp cảm nhận thân thể biến hóa nhanh chóng chấp tay cung kính rời đi.

Sau khi Diệp Minh rời đi, khuôn mặt Vương Bá Ngu thoảng nổi lên vẻ tà mị, hấn thấp giọng nói: ""Cố lên con trai bảo bối của ta!""

.....

P/S: Hôm qua bận quá không có chương, xin lỗi mọi người nha^^

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thu Đồ Đại Điển

Ba ngày sau...

Ở một thác nước vô danh trong Cửu Long sơn mạch..

Diệp Minh khoanh chân ngồi, cây trúc được hấn tuốt làm kiếm đặt trên đầu gối, cả người rơi vào trạng thái kì ảo, thần ngã lưỡng vong.

Tiếng thác nước đổ ầm ầm không ảnh hưởng đến Diệp Minh, trong cảm tri của hấn, thế giới không còn là thế giới cũ nữa, thanh âm đã hoàn toàn biến mất, mà tốc độ thác nước ngày càng chậm, cuối cùng như một thước phim quay chậm, từng tia rơi xuống, thỉnh thoảng lại bắn ra vài giọt nước, dưới ánh nắng mặt trời ánh lên quang mang bảy màu, tựa như những viên thủy tinh thạch lộng lẫy nhất.

Trong cảm tri, khi thác nước hoàn toàn trở nên bất động, Diệp Minh mở trừng đôi mắt lạnh lùng.

Cầm trúc kiếm, vung trầm!

Động tác liên tục không có nửa phần dừng dài.

Vô thanh vô tức, thác nước đối diện một cắt thành hai, phân thành hai đoạn rơi xuống, đầu cuối không dính với nhau.

Ầm ầm!

Hai tiếng nổ lớn truyền ra, bọt nước văng khắp nơi.

- Cách kiếm ý còn nửa bước nữa, đáng tiếc nửa bước này lại gian nan nhất, cần rèn luyện một thời gian dài.

Một kiếm vừa rồi, Diệp Minh tựa hồ tìm thấy sự tồn tại của kiếm ý, đáng tiếc cuối cùng vẫn có chút huyền hoặc, chỉ có thể tính nửa bước kiếm ý, cách kiếm ý chân chính vẫn còn một chút khác biệt.

Vù!

Khí tức như sương như tiễn từ trong miệng phun ra, Diệp Minh từ từ đứng dậy, thân hình hơi rung, nửa bước kiếm ý tán phát ra lập tức thu lại, người

ngoài rất khó phát giác.

Ngắm phong cảnh một lúc, Diệp Minh quay trở về theo con đường cũ.

Nắm giữ Kiếm Đạo Chi Thể, cùng Tuyệt đỉnh tư chất và ngộ tính của Kiếm Thiên, Diệp Minh đã sợ ngộ Kiếm Đạo cảnh giới bước thứ nhất-Kiểm ý, lúc trước võ kỹ hần luyện là Địa cấp võ kỹ Phong Thiên Thối, giờ cái tu Kiếm Đạo nên hần lĩnh ngộ kiểm ý đầu tiên chính là Phong chi kiểm ý, tuy chỉ là nửa bước nhưng uy lực cực kỳ đáng gờm, Kiếm khí tùy phong mà đi, tu vì Tông sư cảnh nhưng hần tự tin chiến Đại Tông sư mà không bại.

Tông sư cảnh, võ học trong tông sư, tùy tiện một quyền uy lực đều sánh ngang Thiên Cấp võ kỹ.

Phạm nhân lục cảnh chính là Võ đồ cảnh: rèn thể thập trọng, Võ đồ đỉnh phong ngàn cân cự lực.

Võ sĩ cảnh, Chân chính một người địch trăm võ đồ.

Võ Sư cảnh, Võ trong sư phụ, một người địch ngàn võ sĩ.

Đại Võ Sư cảnh, Chân chính địch ngàn võ sĩ mà bản thân không tổn thương, có thể nói là võ học đại sư.

Võ Tông cảnh, võ học tông sư, tùy tiện một quyền đều là đẳng phong tạo cực, xông vào vạn Đại võ sư như chốn không người.

Đại Võ Tông chi cảnh, Lĩnh ngộ võ học cực hạn, võ học đã trở thành bản năng, có thể nói là phạm nhân mạnh nhất, tùy tiện một kích cả ngọn núi nhỏ cũng đập nát, thân thể, linh hồn cơ năng đều được cường hóa tới cực hạn, chân chính vô địch dưới phạm nhân.

"Hôm nay hần là Thiên Kiếm tông thu đồ đại điển đi..." Diệp Minh lẩm bẩm, hần dọc theo trí nhớ đi đến Phía Bắc Thương Mang thành, là khu vực quản hạt của Thiên Kiếm Tông.

Thiên Kiếm Tông thân là nhị lưu tông môn, phạm vi quản hạt rộng lớn, phạm vi mấy trăm cây số đều là thuộc Thiên Kiếm tông sở hữu, chiếm gần hai phần mười diện tích Thương Mang thành, là một thế lực cực đầu trong Thương Mang Thành, môn đồ vô số.

Hôm nay thu đồ đại điển được tổ chức trước cửa Thiên Kiếm Tông, vô số thanh thiếu niên dưới hai mươi tuổi đều tụ tập, có tu võ đạo cũng có không tu vì trẻ em đều hi vọng được vào Thiên Kiếm Tông tu luyện.

Lúc này nhân số tụ tập phải mấy chục ngàn người, may là có một đám Ngoại Môn đệ tử cùng nội môn đệ tử duy trì trật tự, ngược lại cũng không đến nỗi rối loạn.

"Yên lặng..."

Một thanh âm lạnh lùng bá đạo vang lên, tại mấy chục ngàn người xếp hàng đều có thể vang tới bên tai mỗi người, hiển nhiên người nói chuyện có tu vi cao thâm.

Trong nháy mắt, các thanh thiếu niên đều im lặng.

Trong sát na, ánh mắt của các thanh thiếu niên đều cùng một lúc tập trung ở cửa sơn môn, chỉ thấy một vị mặc áo bào trắng thanh niên tuấn dật ngạo nghễ đứng, trên mặt người thanh niên này lộ vẻ lạnh lùng, ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn mọi người chung quanh.

"Được rồi, mục đích hôm nay các ngươi tụ tập ở tông môn ta, ta cũng không muốn nói nhiều. Ta họ Phạm, là Thiên Kiếm Tông đệ tử chân truyền, các ngươi có thể gọi ta là Phạm Luân sư huynh."

"Kế tiếp, ta muốn tuyên bố điều kiện tuyển chọn đệ tử."

"Lần này tuyển chọn cũng như các lần trước, có ba cửa, nếu có thể thông qua một trong ba cửa, các ngươi chính là Ngoại môn đệ tử, thông qua hai trong ba cửa, các ngươi được đặc cách trở thành là Nội Môn đệ tử, nếu đều hoàn thành ba cửa, các ngươi được đặc cách trở thành Tinh Anh đệ tử, hưởng thụ quyền lợi như chân chính tinh anh đệ tử...."

"Mà các ngươi có biểu hiện xuất chúng, sẽ được các vị trưởng lão thu đồ làm đệ tử chân truyền, nếu là yêu nghiệt thiên tài, có lẽ sẽ được Tông chủ cùng Thái thượng trưởng lão thu đồ, có vô tận tài nguyên công pháp tu hành..."

Nhìn chúng thanh thiếu niên ánh mắt lộ ra điên cuồng, Phạm Luân nhếch môi, bắt đầu giải ba cửa khảo hạch.

Cửa thứ nhất, Võ Hồn Tư chất cùng Thể chất, huyết mạch.

Danh như ý nghĩa, Võ Hồn không chỉ có nhìn ra tuổi của một người, còn có thể nhìn ra một người có tư chất hay không.

Thể chất khảo hạch là nhằm vào các Thiên Kiêu thiên tài cá biệt thân mang thể chất, huyết mạch nghịch thiên tuy số lượng các thiên tài này rất hiếm.

Cửa thứ hai, Ngộ Tính.

Phạm nhân lục cảnh tu luyện công pháp vũ kỹ, nếu có ngộ tính càng cao thì tu luyện hiệu suất càng nhanh.

Nếu là lực lĩnh ngộ quá kém, cho dù cho người một quyền Thần cấp công pháp, cũng chỉ có thể nhìn mà không thể tu luyện.

Công pháp chia làm Hoàng, Huyền, Địa, Thiên, Vương, Hoàng, Tôn, Đế, Tiên, Thánh, Thần, Chí Tôn mười hai cấp.

Nếu có Đế cấp công pháp, phàm nhân có thể nhắm thẳng Pháp tắc mà tu luyện, tu vi tiến triển cực nhanh, đột phá Võ Quân trở thành chân chính tu sĩ đơn giản.

Mà công pháp vũ kỹ chỉ dưới Võ Quân mới có thể tu luyện, bởi vì công pháp hay vũ kỹ chỉ là đặt nền móng cho tu sĩ, đột phá Võ Quân bắt đầu dựa vào điều khiển Thiên Địa chi lực, cá biệt tuyệt thế thiên tài dựa vào thể chất, huyết mạch cao quý của bản thân, cho nên Công pháp đã không còn trọng yếu.

Cửa thứ ba, Ý Chí, Tâm Tính cùng Nghị Lực.

Các môn phái tông phái khi chiêu thu đệ tử, ngoài Võ Hồn đẳng cấp cùng Ngộ Tính, bọn họ càng xem trọng ý chí, tâm tính cùng nghị lực.

Đây là vị, Ý chí Tâm tính nghị lực đệ nhất, ngộ tính đệ nhị, Võ Hồn đệ tam.

"Đây chính là Thiên Kiếm Tông ba cửa khảo hạch, kế tiếp liền tiến hành cửa thứ nhất khảo hạch, Võ Hồn khảo hạch." Phạm Luân nghiêm nghị nói.

Nhân loại võ Hồn thiên kỳ bách quái, nhưng đều phân thành năm loại: Vũ khí võ hồn, Nhân võ Hồn, Thú võ hồn, Cây cỏ Võ Hồn, Thiên Địa thuộc tính Võ Hồn.

Mỗi một sinh linh sinh ra đều mang trong mình võ hồn, sáu tuổi có thể thức tỉnh võ hồn, võ hồn là duy nhất, nhưng cũng có thiên tài thức tỉnh hai ba loại võ hồn. Mà những người này, thường thường đều là một triệu người mới xuất hiện một lần thiên tài tuyệt thế, là các đại tông phái sở cầu thu đồ, có thể gặp mà không thể cầu.

Võ hồn thiên hình vạn trạng, nhưng lại có đẳng cấp thâm nghiêm từ thấp đến cao phân biệt từ nhất phẩm đến thập phẩm, trong đó nhất phẩm thấp nhất, thập phẩm cao nhất, rồi mới đến Quân cấp võ hồn, Vương cấp võ hồn, Hoàng cấp võ hồn, Tôn cấp võ hồn, Đế Cấp võ hồn, và trong truyền thuyết Tiên cấp võ hồn, Thần cấp võ hồn, Thánh Cấp võ hồn, Chí tôn cấp võ hồn.

Võ Hồn trợ giúp võ giả tu sĩ tu luyện, mỗi võ hồn đều có năng lực khác nhau, như trợ giúp tu luyện, chiến đấu, phòng thủ, cường hóa, tăng phúc.

Mà người khảo hạch Võ Hồn tư chất chính là một lão đầu, là trưởng lão Thiên Kiếm Tông, đang ngồi kế bên Hồn Thạch.

Hồn thạch có thể nhận biết một người võ hồn tư chất, Hồn thạch rất hiếm gặp, đều là căn cơ của một tông môn.

Từng người một xếp hàng đặt tay lên Hồn thạch.

"Nhất phẩm Cỏ dại võ hồn, Không hợp cách!"

"Tam phẩm Mèo võ hồn, Không hợp cách!"

"Ngũ Phẩm Phàm Hồ võ hồn, miễn cưỡng!"

"Bát phẩm Cá Mập võ hồn, tạm được!"

""Thập Phẩm Yêu Sư võ hồn, Được!""

...

Lão già không ngừng lẩm bẩm "Miễn cưỡng", "Tạm được", "Không hợp cách".

Thình thoảng, cũng gặp phải một tiếng "Được", tỷ lệ rất ít so với mấy chục ngàn người tham gia khảo hạch.

Tuy nhiều người không hợp cách nhưng vẫn còn cửa ngộ tính, bởi vì Võ Hồn chỉ là phụ trợ, giúp một người tu luyện hay chiến đấu mạnh mẽ hơn người khác mà thôi, cũng không nói lên được thành tựu một người, cho nên nhiều người chỉ thoáng thất vọng mà thôi, ánh mắt đều hi vọng nhìn cửa thứ hai.

Rất nhanh, Diệp Minh đi tới trước mặt lão già, hần khẽ chạm tay vào Hồn Thạch.

Hồn Thạch lần đầu tiên phát ra ngũ thái ánh sáng mạnh mẽ, chiếu rọi cả bầu trời trong giây lát.

Một hư ảnh Thanh Kiếm Thông Thiên đâm thủng thương khung, vô số binh khí của Thiên Kiếm Tông môn nhân đều reo hò thần phục, nhanh chóng rời khỏi tay bọn họ bay lên trời.

Mà Thiên Kiếm Tông là tông môn tu kiếm, như thế số lượng kiếm rất khổng lồ.

Hàng triệu thanh kiếm đủ loại đẳng cấp đều tụ hợp trên trời, bọn nó đều cong cán cúi đầu như thần phục Thông Thiên Kiếm Hồn.

Kiểm, là Vương giả vũ khí, chỉ thẳng không cong, nhưng giờ khắc này đủ loại đẳng cấp kiểm đều cong cán cúi đầu, đều thấy Thông Thiên Kiếm Hồn nghịch thiên.

Thông Thiên Kiếm Hồn là thuộc thiên phú của Kiếm Thiên, tuy nhiên Thông Thiên Kiếm Hồn hình dạng hần thoảng thay đổi, để tránh Vương phủ nghe được tiếng gió ảnh hưởng kế hoạch của phụ thân.

Khảo hạch lão giả bị Võ Hồn của Diệp Minh chấn động ngỡ ngàng, đây là lần đầu tiên trong cả đời hắn thấy một thiên tài tuyệt thế đứng trước mặt mình.

"Đế.....đế...cấp Kiếm võ hồn..." Lão giả lắp ba lắp bắp nói.

Giờ phút này ngay cả Tông chủ cùng Các vị thái thượng trưởng lão đang bế tử quan đều bị kinh động, nhao nhao xuất quan xé rách không gian xuất hiện trước mặt Diệp Minh.

"Tiểu tử, nguyên bài ta làm thầy sao, ta là Tông chủ Thiên Kiếm Tông, từ nay về sau tông môn tài nguyên nghiêng về một mình ngươi!" Phạm Tuấn kích động nói, Đế cấp võ hồn, đối với Huyền Huyền Đại Lục đều là hiếm có khó tìm Tuyệt Thế Thiên Tài, nếu tông môn sở hữu vị tuyệt thế thiên tài này, sau mấy chục năm nữa khi tu vi Diệp Minh đại thành, há không phải Thiên Kiếm Tông hưởng xoáy hay sao?

"Ta còn muốn khảo hạch nữa." Diệp Minh cũng không chối từ, vì bài Phạm Tuấn là thầy cũng là một trong kế hoạch của phụ thân, tuy nhiên lộ ra mỗi Đế Cấp võ hồn chưa đủ, hắn cần lộ ra đầy đủ tư chất để Thiên Kiếm Tông điên cuồng.

"Tốt a..là ta quá kích động...khụ..." Phạm Tuấn xấu hổ ho nhẹ, cùng các thái thượng trưởng lão trèo lên đài cao quan sát khảo hạch.

"Tốt, khảo hạch tiếp tục, vị kế tiếp!" Lão giả phục hồi tinh thần, cao giọng hô to.

.....

P/S: Nhiều đó mạnh mỗi Các đạo hữu có thể đoán được Vương Bá Ngưu kế hoạch sao? hắc hắc

Cảm ơn đồ tuần, phục hy cmt ủng hộ mình nhé^^

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Khảo hạch ngộ tính!

"Tiếp theo là khảo hạch Thể chất, huyết mạch, mọi người đặt tay lên Thiên Bì Thạch này.."

Phạm Luân trường bào phấp phới trong gió, ngón tay chỉ hướng Cục đá khá lớn trước mặt, lạnh giọng nói.

Thể chất, huyết mạch rất đa dạng, từ Thiên địa thể chất, huyết mạch như Ngũ hành thể chất/huyết mạch, âm dương thể chất/huyết mạch, Lôi, Quang, hắc ám, Phong huyết mạch/thể chất..vv...

Cho đến Vũ khí huyết mạch/thể chất như Kiếm, Dao, Thương....

Cho đến Yêu Thú, Yêu Ma huyết mạch/thể chất như Phượng Hoàng huyết mạch, Huyền Vũ Huyết mạch, Chân Long, Tổ Long huyết mạch,...v....

Cho đến Nghịch Thiên Thể chất/Huyết mạch như Thí Thiên Thể chất, Bá Khí Thể chất, Không gian thể, Thương khung chi thân, Thời Gian chi thân, Bất Tử chi thân, Luân Hồi chi thân, Vận Mệnh chi thân, Hủy Diệt chi thể,.....vv....

Thường thì huyết mạch/thể chất là do trời sinh, nhưng có người tu luyện đến mức nào đó có thể để lại huyết mạch/thể chất truyền thừa cho hậu bối, thường thì mỗi một đời truyền xuống huyết mạch/thể chất giảm đi một bậc, và sẽ giảm từng bậc khi truyền qua các đời.

Nếu là thuần khiết nhân tộc tu luyện lên Võ Đế, lúc đấy cũng thuộc Đế vương trong nhân tộc, truyền xuống đời sau là Võ Tôn huyết mạch hay thể chất, đương nhiên là thuộc dạng ban đầu, không có cường độ thân thể hay sức mạnh bằng Võ Tôn được, nó chỉ trợ giúp tu sĩ tu luyện đến Võ Tôn mà không gặp quá nhiều bình cảnh từ thân thể, nếu linh hồn chưa đủ đẳng cấp cảm ngộ đột phá Võ Tôn, nhưng tu sĩ có thể khai thác cường hóa nâng cấp thân thể mình đạt tới Võ Tôn thân thể chiến lược, đây là vì sao những người có thể chất, huyết mạch cao lại mạnh mẽ như vậy và được các đại tông môn yêu quý như vậy.

Nếu nhân loại cùng yêu thú hay yêu ma xxx cũng cho ra huyết mạch lai tạp giữa hai giống loài và nhân loại cũng sở hữu thể chất, huyết mạch, thiên phú của Yêu Ma hay yêu tộc.

Như Võ Quân cảnh nếu sinh con có thể để cho hậu bối đời sau có huyết mạch Thập phẩm nhân tộc.

Thể chất, Huyết mạch từ thấp đến cao chia làm Phàm phẩm, Nhất phẩm đến Thập phẩm, Quân cấp, Vương cấp, Hoàng cấp, Tôn cấp, Đế cấp, Tiên cấp, Thánh cấp, Thần Cấp, Chí Tôn Cấp.

Hắn vừa dứt lời, từng người một xếp hàng đặt tay lên Thiên Bì Thạch.

"Phàm thể, Phàm cấp nhân loại huyết mạch, không hợp cách!"

"Phàm Thể, cửu cấp nhân loại huyết mạch, Miễn cưỡng"

"Cửu Phẩm Hồ tộc Chi thể, cửu phẩm Hồ tộc huyết mạch, miễn cưỡng..."

"Quân cấp Nhất Vĩ hồ ly, tạm được..."

"Vương Cấp Địa Hòa chi huyết mạch, tốt..."

"...."

Lão giả liên tục nói "không hợp cách" "miễn cưỡng", chỉ lâu lâu mới nói "tạm được" "tốt", trong mấy chục ngàn người đăng ký nhiều đó người hiển nhiên chỉ là như muối bỏ biển, dù thấy huyết mạch, thể chất trên thập phẩm rất ít gặp.

Giờ đến phiên Diệp Minh đi đến, Phạm Tuấn tông chủ cùng chúng trưởng lão cao tăng đều tập chung nhìn hắn, ánh mắt lóe ra vẻ chờ mong.

Dưới vạn chúng chú mục, Diệp Minh lạnh lùng nhếch môi, ngón tay nhẹ nhàng điểm lên Thiên Bì Thạch.

Lúc này đây Thiên Bì Thạch đột nhiên bạo phát vạn trượng quang mang!

Vô số Kiếm chi Đạo từ thân thể Diệp Minh bay ra xé rách thương khung, cả người hắn lộ ra một cỗ Đạo vận huyền ảo, lại tràn đầy quyền uy cùng quý khí, như chúng thần chi Đế Vương.

"Đế Vương Kiếm Đạo thể chất?" Phạm Luân cùng chúng trưởng lão bật thét lên kinh hãi.

Kiểm Đạo có nhiều mạch, nhưng Đế Vương Kiếm Đạo chính là thuộc hàng Đế cấp thể chất kiếm đạo, trời sinh Vương Giả Kiếm tu, bọn họ cũng không ngờ rằng ngoài Đế cấp vũ hồn, Diệp Minh lại có Vương giả kiếm đạo thể chất.

"Thiên hưng ta tông môn a... Thiên hưng ta Phạm Tuấn a..." Phạm Tuấn lệ nóng rờn rờn ngẩn mặt lên trời lâm bảm.

Nếu vị tuyệt thể thiên tài này trưởng thành, lúc đó thiên kiếm tông hắn trở thành nhất lưu tông môn, mà hắn là sư phụ hắn hưởng lợi nhiều nhất.

Không phải huyền huyền đại lục luôn có cố sự sư phụ tư chất kém thu dưỡng đồ đệ tốt, sau này đồ đệ báo đáp mang theo sư phụ trang bức bay cao hay sao?

Nếu Diệp Minh biết trong lòng Phạm Tuấn nghĩ gì chắc hắn cười khê, ta thật là mang người trang bức mang người bay, nhưng địa điểm hắn là dưới địa ngục trang bức với Diêm Vương a..

"Tiểu tử, nguyện bái ta làm thầy sao, ta là Tông chủ Thiên Kiếm Tông, từ nay về sau tông môn tài nguyên nghiêng về một mình ngươi!" Phạm Tuấn bất thành linh xuất hiện sau lưng Diệp Minh, hai tay nắm lấy hai vai hắn, kích động nói.

"Má...hù chết bảo bảo..." Diệp Minh chợt giật mình, ngẩn người thấy trước mặt là Phạm Tuấn, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt hơi khó coi.

"Khụ...ta làm ngươi giật mình à..." Phạm Tuấn xấu hổ gãi gãi đầu.

Diệp Minh:"....."

"Tông chủ có thể để ta khảo hạch hết được không?" Diệp Minh im lặng một lúc, nói ra.

"Là ta quá đường đột rồi...khụ...khảo hạch cứ tiếp tục a..." Phạm Tuấn đỏ mặt nói, thân hình như mộng như ảo chợt biến mất.

"Tiếp Theo là khảo hạch thứ 2, ngộ tính, những người thất bại cửa thứ nhất, đây là cơ hội cuối cùng của các ngươi, nếu ngay cả ngộ tính cũng thấp thì nên từ bỏ võ đạo, ở phạm trần hưởng lạc đi thôi." Phạm Luân lạnh lùng nói, như phán một câu tử hình cho những người thất bại trong khảo hạch thứ nhất. Bọn nó thấp thòm lo âu đi đến nơi khảo hạch thứ hai, là do một vị trung niên mỹ phụ trưởng lão quản lý.

Vị mỹ phụ trưởng lão này cười khanh khách, ngón tay yêu kiều chỉ cục đá khổng lồ bên cạnh, ngọt ngào nói:

"Các ngươi xếp hàng bế quan phạm vị xung quanh Võ Kỹ Thạch, đem tinh thần câu thông Võ kỹ thạch, chỉ cần trong nửa giờ lĩnh ngộ được một môn võ kỹ đẳng cấp ít nhất Huyền giai xem như miễn cưỡng quá quan. Bên trong Võ Kỹ Thạch chứa rất nhiều Võ kỹ ý cảnh, chỉ cần các ngươi đủ ngộ tính, Hoàng Cấp võ kỹ cũng là của các ngươi, chúc các ngươi may mắn."

Hơn hai mươi ngàn người xếp bằng ngồi xung quanh Võ kỹ thạch, trong chốc lát không khí xung quanh chợt im ắng.

Muốn tại trong thời gian nửa tiếng đem một bản võ kỹ hoàn toàn lĩnh ngộ, cho dù là Hoàng giai võ kỹ đối với những người ngộ tính bất hảo quả là rất khó khăn.

Theo tàn nhang đang dần rút ngắn, nếu tập chung nhìn kỹ, trên trán rất nhiều người đều chảy ra mồ hôi hột, và có một số ít người tinh thần phấn chấn, nhẹ nhõm.

Khi nén nhang cháy hết, cũng xem như khảo hạch thứ hai chấm dứt.

"Chư vị, từng người xếp hàng trình diễn võ kỹ mình lĩnh ngộ cho ta xem." Trung niên mỹ phụ ôn ền nói.

Sau khi trung niên mỹ phụ cất lời xong, từng người một đứng thi triển võ kỹ mình lĩnh ngộ.

Đa số mọi người đều lĩnh ngộ được Hoàng giai võ kỹ, còn Huyền giai võ kỹ chỉ có khoảng ba phần mười số người chỉ diễn luyện được mấy thức trong đó, cũng không hoàn chỉnh.

Trung niên mỹ phụ lắc đầu, xem ra cũng không có hạt giống tốt, mà chuyện này cũng không kỳ quái, ngộ tính là khó nhất trong các cửa, vì đa số nó là trời sinh trí thông minh, hậu thiên rèn luyện chỉ là một phần rất nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Luân Hồi Tháp!

Sau mười phút, tới lượt Diệp Minh, khi hắn chậm rãi đi tới, hắn chính là tiêu điểm toàn trường, mấy vạn cặp mắt đổ dồn vào hắn.

Dù sao một tên nắm giữ Võ Hồn cùng Thể chất đều là Đế phẩm đương nhiên đi đâu cũng là tiêu điểm chính.

Phạm Luân ánh mắt chờ mong nhìn biểu hiện của Diệp Minh, một người thành tựu vô địch cường giả ngoài trời sinh thể chất hay võ hồn ra, còn liên quan mật thiết tới ngộ tính.

Cường giả chương Pháp tắc, Đoạt Tạo Hóa, Năm Quy tắc, Thông Đại Đạo, mà Đại đạo, Pháp tắc, Quy tắc huyền ảo đều cần ngộ tính lĩnh ngộ.

Diệp Minh cười nhẹ, cầm trong tay trúc kiếm, nhẹ nhàng chém ra một chém, xong rồi hắn thu kiếm lại, bình thân đứng đó.

Mọi người sùng sốt!

""Hắn đang làm cái gì vậy?""

""Chẳng lẽ tên tiểu tử này ngộ tính quá thấp không lĩnh ngộ được một môn kiếm chiêu?""

""Chắc, Tư chất tuy tuyệt đỉnh nhưng ngộ tính không có a...""

Mọi người xì xầm bàn tán, ánh mắt khinh thường xen lẫn một chút ghen ghét nhìn Diệp Minh.

Giờ khắc này, Diệp Minh lại là tiêu điểm toàn trường, nhưng mà lần này lại là xú danh.

""Ồ ào!"" Phạm Tuấn gầm lên, thoáng chốc mọi người đều yên tĩnh lại.

""Nói về ngộ tính và Kiếm Đạo lĩnh ngộ, hắn so với ta mạnh hơn!"" Phạm Tuấn thờ dài, nói.

Lời nói của Phạm Tuấn khiến cho tất cả mọi người tại chỗ đều là ngây người như phỗng, trong đầu nổ âm vang dội, hoàn toàn không dám tin tưởng lỗ tai mình.

Bọn họ nghe được cái gì?

Đường đường là tông chủ Thiên Kiếm Tông lại ở ngay tất cả mọi người chủ động thẳng thắn thừa nhận kiếm đạo thượng lĩnh ngộ còn không bằng một tên thiếu niên ngay cả Võ Quân cũng chưa tới dù chuyện này nếu là truyền đi, chỉ sợ sẽ làm cho toàn bộ Thương Mang thành chấn động.

Có thể đảm nhiệm tông chủ của một nhị lưu tông môn tu kiếm, như vậy ít nhất cũng là Kiếm Đạo bước thứ ba, Kiếm Thế, vậy mà hắn lại thừa nhận Diệp Minh so với hắn mạnh hơn.

Phải biết rằng ngộ tính ngoài trời sinh ra, còn có thể nhờ vào hậu thiên mà tăng cường, mỗi lần đột phá cảnh giới thì ngộ tính lại tăng trưởng một phần, thể

mà giờ hấn lại bảo ngộ tính của Diệp Minh lại mạnh hơn hấn.

""Các ngươi chỉ thấy hình chứ không thấy ý, hấn đã vô hạn chạm tới Kiếm Đạo bước thứ nhất, Kiếm Ý. Mà Kiếm ý thường thì chỉ khi kiếm tu bước vào Võ Quân cảnh cảm ngộ Thiên Địa nguyên tố mới có thể lĩnh ngộ, trừ khi hấn là trời sinh Kiếm Tâm, và ta chắc chắn hấn là trời sinh kiếm tâm, đây là Thiên phú mà mọi kiếm tu đều mơ ước a, lão phu cũng thẹn không bằng!"" Phạm Tuấn thở dài một hơi, ánh mắt mơ ước nói.

Kiếm Đạo phân làm bảy cảnh giới: Kiếm Ý, Kiếm Tâm, Kiếm Thể, Pháp Tắc chi Kiếm, Quy Tắc Chi Kiếm, Kiếm Đạo, Kiếm Chi Đại Đạo.

Mà Diệp Minh thân mang trời sinh Kiếm Tâm, lĩnh ngộ Kiếm Đạo nhanh chóng như tên lửa gắn đất, ngộ tính được tính là Tuyệt đỉnh không phải nói giỡn.

""Cái gì, trời sinh kiếm tâm? Đây không phải ngộ tính tuyệt đỉnh sao? Thiên địa này từ thời mới khai hoang đến nay xuất hiện anh tài nhân kiệt quý sầu xuất hiện nhiều như cá diếc sang sông, Kiếm tu cường giả cũng không thiếu, tuy nhiên nắm giữ trời sinh Kiếm tâm thiên phú ít đến thương cảm, mà những người nắm giữ trời sinh kiếm tâm không ai không là Thiên địa cường giả đỉnh cao? Tiểu tử này nắm giữ Đế cấp Kiếm vô hồn, Đế cấp Kiếm Thể, nay còn nắm giữ trời sinh kiếm tâm, mà mỗi người chỉ cần sở hữu một trong ba cái thiên phú này đều là cường giả hoành hành một phương, mà hấn nắm giữ cả ba cái, quả thật người so với người càng tức chết a..."" Một lão giả tán tu sắc mặt buồn bã gào thét.

""Tận mắt thấy một Thiên tài tuyệt thế sinh ra có lẽ là may mắn nhất cuộc đời lão tử, sau này lấy vợ sinh con có thể kể cho con cháu đời sau nghe lão tử ta từng cùng Thiên tài tuyệt thế này cùng thời đại a.."" Một thiếu niên quần áo là lụa khoác vai thị nữ xinh đẹp, khoác loác nói.

"" .... ""

""Lão tử bị thượng thiên chiếu cố sao? Đem một thiên tài tuyệt thế như vậy xuất hiện trước mặt ta? Ta có phải đang nằm mơ không?"" Phạm Tuấn vỗ vỗ hai má mình, lầm bầm nói.

""Tốt, tiếp tục khảo hạch a!"" Phạm Luân đứng lúc xuất hiện, vỗ vỗ bàn tay, nói.

Mọi người miễn cưỡng xua tan cảm giác rung động, bắt đầu tiếp tục khảo hạch ngộ tính.

""Tốt, khảo hạch lần này hai ngàn năm trăm thí sinh vượt qua, hai mươi ba ngàn thí sinh bị loại xin mời quay trở lại ghế khán giả tiếp tục quan sát, hoặc có thể đi xuống núi.""

"Tiếp theo là cửa cuối cùng, cũng là cửa quyết định các ngươi sẽ có địa vị gì trong tông môn! Cửa cuối cùng chính là khảo hạch ý chí, Tâm tính, nghị lực, giờ bắt đầu khảo hạch ý chí trước, mời các vị thí sinh đi qua Thiên Diện trường lão khảo hạch, hấn chủ trì khảo hạch cửa thứ ba này.."" Phạm Luân rành mạch rõ ràng nói, tay chỉ chỉ hướng xa xa, một vị Trường lão đeo mặt nạ ngồi xếp bằng trên cục đá, đằng sau hấn chính là một chiếc Tháp lớn, ẩn chứa vô thượng đạo ngân huyền ảo.

""Đây chính là tiểu Luân Hồi Tháp, là một trong phiên bản đơn giản hóa của Luân Hồi Tháp của Luân Hồi Đế Giả, chỉ có nhị lưu tông môn mới có tư cách mua thứ này từ Luân Hồi Đế giả, trong này có ẩn chứa hồng trần vạn tượng, vạn ngàn nhân sinh sắc thái của thế gian hồng trần, Tháp này là phiên bản đơn giản nên chỉ có Một trăm tầng, các ngươi càng vượt lên tầng càng cao càng chứng minh được ý chí của các ngươi có kiên định với Kiếm đạo của các ngươi hay không, hay lại bị hồng trần cát bụi trăm mê, các ngươi chỉ cần vượt qua năm tầng là chân chính quá quan.""

Luân Hồi Đế giả là cái thế vô Đế tu vi, tu luyện chính là Luân Hồi Quy tắc, một trong Ngũ đại chí tôn quy tắc, nếu là địch, hấn có thể để ngươi vô thanh vô tức trăm luân hồi nếu ngươi không có đủ ý chí kiên định, cho dù ngươi từ vòng cũng có thể từ luân hồi bánh xe tìm ra ngươi và diệt ngươi!

Luân Hồi Đế Giả chế tạo ra Tiểu Vô Cực tháp ngàn chục tỷ cái, phân biệt bán cho các đại thế giới như Huyền huyền đại lục, hoặc các Tiểu Thế giới cao đẳng.

Hấn bán ra Tiểu Vô Cực tháp chỉ là để các tông môn giúp hấn thu thập thêm càng nhiều nhân sinh luân hồi của hàng hà vũ trụ tu sĩ, từ đó nâng cao lĩnh ngộ của hấn về luân Hồi, nhằm đột phá trong truyền thuyết cảnh giới, Vô Tiên!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Giảng lâm Ma Vũ Đại Lục

""Tiểu Vô Cực Tháp, bên trong là tầng tầng Luân hồi chi ý, là đường nối thông đi vào Luân Hồi thế giới của Luân Hồi Đế Giả, chất chứa không gian là vô tận, tất cả các ngươi đều vào đi thôi.""Phạm Tuấn mở miệng nói.

Tất cả thanh thiếu niên thiếu nữ đều vẻ mặt lo lắng đi vào Luân Hồi Tháp, dù năm ngàn mấy người đi vào vẫn rộng rãi thênh thang. Diệp Minh vẻ mặt chờ mong nhanh chóng đi vào.

Vừa đặt chân vào, Diệp Minh chợt cảm thấy choáng váng, ánh mắt chợt tối sầm, hấn hôn mê bất tỉnh.

.....

""Đau đầu quá!""

Con trai, rốt cuộc ngươi đã tỉnh!” Bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nức nở.

“Bà là?” Diệp Minh nghi hoặc nhìn thiếu phụ trước mặt.

Thiếu phụ chấn động, chột hiểu ra điều gì, khóc lớn lên: “Con trai bảo bối của ta, ngươi bị đánh hỏng đầu rồi biến thành si ngốc sao? Ta là mẹ của ngươi à, ngươi là Tiểu Băng, ngày hôm trước Hóa thiếu gia không muốn ngươi qua lại với Ninh Diệp Diệp, liền đánh bẻ đầu ngươi. ""

""Con trai bảo bối à, nghe mẹ khuyên, tuy rằng ngươi cùng nàng từ nhỏ là thanh mai trúc mã, nhưng khi sinh ngươi bị thiếu hụt tiên thiên, không thể tu luyện, dù gia đình chúng ta không sợ Hóa Tộc, nhưng cũng không thể nhúng tay vào chuyện hậu bối luận bàn. Nghe lời mẹ, buông đi!""

“..Diệp Diệp.....” Diệp Minh ni non, mờ mịt tự hỏi: “Chẳng lẽ hết thầy đều là thật sự, ta bị mất trí nhớ?!”

Ngồi hai canh giờ tự suy ngẫm, rốt cuộc hắn hiểu thân thế của mình.

Nguyên bản hắn cùng Ninh Diệp Diệp đã sớm hiệp ước vợ chồng từ khi chưa sinh ra, nhưng hắn sinh ra trong điều kiện Tiên Thiên thiếu hụt, kinh mạch yếu ớt, đan điền bị ám thương, không thể tu luyện. Còn nàng là thiên chi kiều nữ, thiên tư bức người, dung mạo như thiên tiên, mỹ lệ vô song.

Người nhà của nàng phản đối gả nàng cho một tên phế vật, nhưng nàng vẫn cố chấp yêu hắn, vì sủng nịnh nàng, mọi người đành mặc kệ bọn hắn.

Nhưng Hóa thiếu gia cùng gia tộc từ lâu đã lập mưu chiếm lấy Ninh Diệp Diệp.

Nên mới xảy ra chuyện như ngày hôm qua.

Đột nhiên, hắn cảm giác có người ôm chặt lấy hắn.

Mở mắt ra, là một dung nhan diễm lệ cực điểm, nhưng lại chan chứa nước mắt.

“Băng, thương thế của ngươi sao rồi? Là do ta hại ngươi..hu..hu..” Ninh Diệp Diệp nhìn thấy bộ dáng tùy tụy của Diệp Minh trên giường bệnh, nhất thời làm cho lòng nàng đau như cắt da thịt, lệ hoa đái vũ khóc lên.

Diệp Minh bắt đầu nghiêm túc đánh giá vị hôn thê của mình, mà trong trí nhớ đã quên đi. Ninh Diệp Diệp vừa mới qua tuổi dậy thì, răng trắng như tuyết, tóc đen nhánh như bầu trời đêm, lại bông bênh như đám mây ngoài kia, nàng mặc một bộ cánh màu trắng kiểu công chúa, đáng người yêu điệu, khuôn mặt mộc mạc không son phấn. Lúc này đôi mắt đẹp của nàng vẫn còn rung rung nước mắt, càng tô thêm vẻ diễm lệ cùng tinh tú của nàng.

“Khó trách Hóa Thiên chung tình với nàng” Diệp Minh thở dài trong lòng, trầm mặt không lên tiếng.

Ninh Diệp Diệp thấy hắn im lặng này giờ, mới ngừng khóc, vẻ mặt hồ nghi nhìn kỹ Diệp Minh chỉ thấy hắn không thâm tình với bản thân như lúc trước, thấy nàng khóc, hắn cũng không thương tiếc ôm chặt nàng.

Thấy thế, thiếu phụ thở dài, nói ra nguyên do.

Ninh Diệp Diệp càng bi thương, trong lòng rất khản trương, ôm hắn càng chặt, nói liên miên chuyện cũ, ý đồ khiến cho hắn nhớ rõ chính mình.

Những câu chuyện cũ tuy tình tiết ngắn ngủi, nhưng câu chuyện lại rất nhiều, nào là nụ hôn đầu của bọn hắn, Nàng thích tư thế gì..vv..lại chứng minh bọn hắn từng có tình yêu mãnh liệt nồng nàn.

Tình yêu trong lòng Diệp Minh giống như bị thức tỉnh, hắn thâm tình nhìn nàng, vươn tay đến, lau đi giọt nước mắt còn vрон trên mí mắt, nhẹ nhàng cất lời: "" Diệp nhi.....”

“Ừm...” Ninh Diệp Diệp vội vàng nắm chặt tay hắn, đặt lên hai má của mình.

Sau đó nàng thâm tình nhìn chăm chú vào hai mắt của Diệp Minh, nghẹn ngào đáp lại:“ Ta không ngừng yêu ngươi, nhớ ngươi đêm cũng như ngày.”

""Khụ...chúng ta...."" Diệp Minh ôm chặt giai nhân vào lòng, khóc miệng cười tà, lấp lửng nói.

""Ừm...chán ghét.."" Ninh Diệp Diệp liếc xéo hắn, cũng thuận thế ôm chặt hắn.

Diệp Minh theo trí nhớ mở từng cúc áo của giai nhân...

(Đoạn này giảm bớt một ngàn chữ!)

“Xem ra ta thật là mất trí nhớ.” Thanh Sơn Lạc Nguyệt, Dưới ánh trăng nghiêng nước nghiêng thành, Diệp Minh thở dài.

Xuất thân của hần cao quý, phụ thân chính là Chính Đạo Cự Phách Thương Mang Kiếm Tôn uy danh hiển hách, Mẫu thân chính là Con gái của Đại Thiên Tiên Tông bá chủ ở Đông Bộ Ma Vũ Đại lục, nhưng một lần xuất ngoại du lịch, mẫu thân hần bị kẻ địch đánh thương phải bạo huyết độn chạy trốn, mà vết thương này lại động đến thai nhi trong bụng, nên khi sinh ra hần tiên thiên thiếu hụt, không bất cứ thứ gì có thể chữa khỏi.

Cách đây vài ngày, hần lâm vào một trận ẩu đả, bị Hỏa Thiên đánh đến nỗi cơ hồ sắp chết, mẫu thân cùng phụ thân vội tới vội lui hơn mấy ngàn vị Đan đạo đại sư có tiếng trong Ma Vũ đại lục mới trấn áp được vết thương này, nhưng cái giá phải trả chính là quên mất tất cả trí nhớ.

Tình duyên mấy tháng, thương thể trong người hần đã khôi phục phần mười, có thể rời giường đi lại.

Hần luồng tay sờ vào chiếc nhẫn mà một lần hần cứu một vị khả ái lão ăn mày được hần tặng cho, chiếc nhẫn này không công hiệu gì đặc biệt nhưng mỗi khi hần đau bệnh thì chiếc nhẫn này tỏa ra một nguồn ánh sáng thần khiết xoa dịu đi cơn đau trong lòng hần.

Nằm trên giường, hần gác tay lên trán, suy tư.

Ánh trăng như sáng chiếu rọi qua khe cửa sổ tiến vào giường hần, chiếu rọi hần.

Hần nhíu chặt mày, thoáng quen thuộc ánh sáng của ánh trăng trong đêm tối, mấy ngày nay nằm trên giường, hần suy nghĩ về tình cảnh hiện tại của chính mình.

“Điệp Nhi chân tình đối với ta, nếu ta không cưới nàng về làm vợ thì không phải là nam nhi nữa!!”

“Kỳ thật mẹ rất thích Diệp Nhi, nhưng trở ngại nhất mũi cùng thân phận, nên không đồng ý.”

“Ta muốn cưới Diệp Nhi thì phải đối mặt với hai cái vấn đề, một là Hỏa Tộc Hỏa Thiên, hai chính là người nhà của Diệp Nhi.”

“Xét đến cùng, thế giới này chính là Cường giả thế giới, ta không thể tu luyện thì chủ định chỉ sống được trăm năm, dù mẹ và cha dùng linh dược trân quý bồi bổ cơ thể, quá lắm chỉ kéo dài được ngàn năm. Trong khi thiên tư của Diệp Nhi trác tuyệt, nàng ngày càng mạnh thì tuổi thọ càng nhiều, đến khi hần chết, nàng vẫn tươi trẻ, cũng không thể lấy ai, bởi vì xuất giá tòng phu, phu chết thành quả phụ, cha mẹ nàng hiểu điều đó nên không thể để con gái mình hi sinh hạnh phúc cả đời được.”

“Haizz!”

Nghĩ đến đây, hần thở dài thật sâu.

Đây là tử cục, ngoại trừ phép nhiệm màu hiện lên, còn không thì không còn cách nào phá giải.

“Ta phải làm gì đây, ta không cam lòng!!!”

Diệp Minh lắc đầu, tâm trạng trở nên buồn bã.

Mà cùng lúc đó ở trong chiếc nhẫn không gian trên tay Diệp Minh...

Vương Bá Ngưu linh hồn phiến chán nằm trên ghế sa lông, hần búng tay một cái, một gói thuốc Hero chợt xuất hiện, hần lấy ra một điếu rít thật sâu một hơi, sắc mặt bừng bừng thoải mái hơn một tấc.

“Cbn, Lão tử phân ra một cái linh hồn phân thân chỉ có ý đi theo Diệp Minh tiểu tử âm thầm bảo vệ hần tránh hần làm hỏng việc, mà ai ngờ Luân Hồi không gian này thật đặc dị, cuốn lão tử theo cốt truyện, may mắn là lão tử bản thể tu luyện chính là Thần Thoại cấp Thánh Ma Công pháp, Linh hồn cũng siêu việt Luân Hồi của thế giới này, mới có thể bảo trì trí nhớ kiếp trước, không giống Diệp Minh tiểu tử kia quên sạch trí nhớ, trung thực làm theo cốt truyện.”

Tuy Vương Bá Ngưu có trí nhớ kiếp trước, nhưng thân phận hần ở Luân Hồi cảnh này chỉ là một đoàn tàn hồn cường giả Đế cảnh bị cường địch Cái Thế Đại Đế cảnh đánh nổ thân thể, chỉ có một cái tàn hồn miễn cưỡng chui vào Cữu Ma nhẫn chạy trốn. Qua mấy ngàn năm linh hồn âm thầm hấp thụ thiên địa linh khí mới miễn cưỡng bổ túc 5% linh hồn năng lượng, chiếc nhẫn trải qua nhiều đời chủ nhân rồi rơi vào tay Lạnh Như Băng, cũng chính là Diệp Minh thân phận trong thế giới này.

Mà theo cổ trí nhớ gần nhất, hần từ lâu đã định sẵn thu Lạnh Như Băng tiểu tử làm đồ đào tạo hần sau này để hần tìm kiếm chế tạo thân thể vật liệu, khiến hần trọng sinh trở về, chỉ cần tiểu tử này trích máu nhận chủ là có thể kích hoạt Cữu Ma nhẫn.

“Hần là cứ theo kịch bản này làm, đến khi Diệp Minh tiểu tử trở thành kẻ mạnh nhất trong Luân Hồi mộng cảnh này hần là có thể bước tiếp tầng tiếp theo.”

“Chắc chắn, Diệp Minh tiểu tử có được kỳ ngộ của Kiếm Thiên, nhưng từ tâm tính, ý chí, Nghị lực thua xa hần, Có mộng cảnh này bốn Ma sẽ đặc biệt rèn dũa hần, để hần trở thành hợp cách thuộc hạ thân tín của Vương Bá Ngưu ta.” Vương Bá Ngưu tà ác cười hắc hắc, một bộ kế hoạch rèn luyện Diệp Minh thành người trong đầu hần được hình thành.

P/S: các lão có hưng phấn không khi Vương Bá Ngưu sẽ xuất ra thủ đoạn gì để dạy Diệp Minh làm người?

Chương 30: Lão gia gia hiện thân! Nhân sinh hung hãn mở màn!

"Ta hận...!" Diệp Minh tùy ý bị Hòa Thiên đánh đập, Hòa Tộc cùng Hàn tộc bọn hắn đều là kẻ thù không đội trời chung, tuy nhiên hậu bối đánh nhau trường bối lại không thể nhúng tay, nếu không là hủy đi quy củ, cho nên Hòa Thiên đánh hắn gia tộc trưởng bối cũng không ra mặt, mà hậu bối Hàn gia chỉ có thể đánh ngang tay với hậu bối Hòa gia, cho nên thấy hắn bị Hòa Thiên đánh thì gia tộc cũng lực bất tòng tâm, trừ khi muốn giữa hai đại gia tộc từ chiến.

"Phé vật, cách xa Diệp Diệp một chút, nếu không gặp đầu lão tử đánh nguoi ở đó, hahahaha..." Hòa Thiên khuôn mặt hài hòa, cằm nhọn mũi cao môi mỏng, mày kiếm mắt sáng, da trắng, mặc một bộ trường bào màu trắng phát phốt, điển hình Tuấn mỹ thiếu nhân, hắn ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Diệp Minh bị đập dưới chân, cao ngạo cười lạnh, khinh thường nói xong, hắn càn rỡ cười lớn, xoay người rời đi, để lại vẻ mặt oán độc Diệp Minh.

Hàn gia tộc nhân có ý dất hắn về nhưng Diệp Minh không chịu, đành phải để mặc hắn một mình, riêng phần mỗi người trở về gia tộc.

Lúc này, bầu trời cũng phối hợp đổ xuống cơn mưa, càng làm tâm tình của Diệp Minh thêm trầm trọng.

Mà lúc này, Vương Bá Nguu tàn hồn đang lười biếng nằm thư giãn trên ghế sa lông, bàn tay liên tục bốc bóng ngô ăn, bộ dáng đang xem kịch hay. Liên mồm nói "cmm, bức này bốn Ma chấm chín mươi điểm; "Cmm Hòa tiểu tử Trang bức gần bằng ca rồi".

"A a, thực lực... Thế giới này, không có thực lực thì ngay cả một cục cứt chó cũng không bằng, ít nhất, cứt chó cũng không ai dám dẫm lên!" Bà vai nhẹ nhàng động đậy, tiếng cười Diệp Minh trầm thấp mang theo bi phẫn quanh quẩn trên đỉnh núi.

Diệp Minh uất ức, oán hận điên cuồng đánh vào ngực mình, bàn tay nắm chặt đến nỗi móng tay đâm ngập da thịt phún cả máu tươi mà không hay biết, ánh mắt Diệp Minh chảy ra huyết lệ, từng giọt giọt huyết lệ rơi xuống bàn tay hắn, chạm phải chiếc nhẫn.

"Nổi nhục hôm nay, ta không muốn chịu thêm lần thứ hai!" Ngón tay hắn xoa xoa vết máu trên chiếc nhẫn, thanh âm Diệp Minh tuy khàn khàn nhưng lại tràn ngập kiên định.

Gặp phải tình huống hèn mọn này, nếu thu được lực lượng thì có thể khiến ý chí nguoi càng ngày càng mạnh không, Tiểu Minh?" Vương Bá Nguu thu hồi xem kịch tâm tư, khoe miệng lẩm bẩm, nói.

"Đã tới lúc lão tử xuất hiện trang bức!" Vương Bá Nguu tâm thần phấn khởi, nói thầm.

"Thiếu niên, vì sao con khóc?" Một giọng nói tang thương ôn hòa vang lên bên tai hắn, mà khi nghe cổ âm thanh này, không biết vì sao tự dưng Diệp Minh cảm giác ấm áp, an toàn, không hiểu thấu có cảm giác muốn dựa dẫm vào.

"Hắc hắc, tiểu oa oa, xem ra nguoi cần trợ giúp a?"

Câu nói đầu của Vương Bá Nguu khiến Diệp Minh cảm giác ấm áp an toàn dựa dẫm, nhưng câu thứ hai của Vương Bá Nguu khiến Diệp Minh lập tức cho rằng cảm giác đó không đáng tin cậy, bởi vì sau câu nói thứ hai, một đạo giả nửa quái dị tiếng cười bỗng nhiên truyền vào tai hắn.

"Là ai?" Hắn ngẩn mặt lên trời nhìn xung quanh không thấy ai, sắc mặt hắn thoáng biến biến đổi, Diệp Minh xoay người, ánh mắt lợi hại như ưng quét tại phía sau, nhưng không phát hiện nửa cái thân ảnh.

"Chẳng lẽ ta gặp ảo giác?" Diệp Minh lắc lắc đầu, thì thầm.

"Đừng tìm, lão phu ở trong chiếc nhẫn trong tay nguoi, tập trung tinh thần nhìn vào chiếc nhẫn, nguoi sẽ thấy ta!" Vương Bá Nguu cố nén cười, giả bộ hiền lành nói.

Diệp Minh hồ nghi làm theo thanh âm, tập chung tinh thần câu thông chiếc nhẫn trong tay, trong nháy mắt, tâm thần hắn xuất hiện bên trong chiếc nhẫn.

Đập vào mắt lần đầu tiên chính là một căn phòng có cấu trúc kỳ dị, trang trí nội thất cũng kỳ dị không kém, và trên một cái ghế kỳ quái, một lão đầu hiền lành đang nằm chống tay lên má, chân này gác lên chân kia, trong miệng ngậm một cuộn giấy đang bốc cháy, vẻ mặt có vẻ hơi dễ tiện, không đáng tin.

Đây là cảm giác đầu tiên của Diệp Minh khi nhìn Vương Bá Nguu.

Vương Bá Nguu tàn hồn rung nhẹ một cái, thân ảnh đột ngột xuất hiện trước mặt Diệp Minh, hắn rít sâu điều thuốc lá, phả thẳng khói vào mặt Diệp Minh, ánh mắt lão chăm chú nhìn Diệp Minh.

"Nguoi là ai? Vì sao lại ở trong giới chỉ của ta? Nguoi muốn làm gì?" Diệp Minh cố nén cảm giác buồn nôn vì mùi khói thuốc cộng thêm mùi miệng thúi của Vương Bá Nguu, sắc mặt khó coi mở miệng hỏi.

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là...Tiểu oa oa, Muốn hiểu ý nghĩa của sinh mệnh ư? Muốn thật sự... sống...không?"

Về mặt Diệp Minh thoáng mừng bức, bởi vì hắn không hiểu lão đầu này nói gì, cái quý gì ý nghĩa sinh mệnh, thật sự sống là cái ếu gì.

"Móa..ta nhầm rồi..!" Vương Bá Nguo thầm mắng một câu, mấy bữa nay rảnh rồi ở trong chiếc nhẵn cây bộ Vô hạn khủng bố xong giờ nói nhầm.

Khụ, ý ta là tiểu oa nhi ngươi muốn mạnh lên sao? Muốn được người khác tôn sùng sao? Muốn mỹ nữ quỳ một dưới chân, muốn các Thiên tài tuyệt thế ôm chân ngươi hát khúc chinh phục sao?" Vương Bá Nguo ho nhẹ, hắn lựa ra thứ ngôn từ mà Diệp Minh có thể hiểu nhất, về mặt hèn mọn, nói.

Tuy trong lòng đã đem lão già xem là người không đáng tin cậy, bất quá tại ngay lúc lão nói ra những lời này, trái tim của Diệp Minh cũng nhện không được đập mạnh hơn, hắn không từ chối nói "Muốn!"

"Tốt, chỉ cần ngươi nghe lời ta, đảm bảo cho dù ngươi là Tiên thiên thiếu hụt cũng có thể tu luyện, và ngươi có thể trở nên mạnh mẽ hơn, có tư cách truy cầu võ đạo đỉnh phong." Vương Bá Nguo hào khí nói.

"Thật sao...tiền bối..." Ánh mắt Diệp Minh sáng quắc nhìn Vương Bá Nguo, ánh mắt bao hàm hi vọng hỏi.

"Ngươi có thể vì mạnh mẽ hơn mà trả giá hết thấy đau khổ, vì mạnh mẽ có thể làm bất cứ thứ gì, cho dù nó vi phạm đạo đức lương tâm của ngươi hay không, cho dù làm hại người vô tội hay không?" Vương Bá Nguo trầm giọng, nghiêm túc hỏi.

"Ta..." Chân chửi một lát, nghĩ đến Hóa Thiên kiều ngạo chà đạp tôn nghiêm bản thân, nghĩ đến ánh mắt thất vọng của cha mẹ, gia tộc và Ninh Diệp Diệp, Diệp Minh cắn răng đáp: "...ta...đồng ý..!"

"Tốt lắm!!Hahahaha....tiểu tử, ngươi sẽ không hối hận về việc này!!" Vương Bá Nguo càn rỡ cười lớn.

Diệp Minh: "........"

P/S: bạo 2 chương nhé mọi người, cảm ơn mọi người ủng hộ trong suốt 30 chương truyện ^^!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đôi Lời Tâm Sự về nhân vật Vương Bá Nguo

Ta đọc truyện gần tám năm, thấy hầu như các tác phẩm tiên hiệp huyền ảo main thường có một bộ nguyên tắc cứng: "người không phạm ta thì ta không phạm người" thế nhưng hầu như main đều tìm cách khiến người ta muốn giết main :))

Có tên main áp chế tu vi giả danh phế vật kiều ngạo đi vênh vảo quanh bọn hoàn khổ, khiến bọn hoàn khổ chán ghét tránh xa, main lại máu nóng khiêu khích, hoàn khổ thấy main tu vi yếu không nhận được nhảy ra, main bộc lộ tu vi đánh bọn hoàn khổ rớt răng, cướp tài bảo xong, main mang về mặt đau đốn nhét tài bảo vào túi trữ vật, thờ dài:

"Ai bảo các ngươi không biết tốt xấu, người không phạm ta thì ta không phạm người. "

Có main vô sỉ hơn, trong bảo tàng lợi dụng hai bên giao chiến, ngư ông đắc lợi cướp bảo vật, giết chết những người bị thương, và khi gia tộc nó trả thù thì chạy trốn, bằng một cách nào đó dù thực lực cao hơn main rất nhiều lần đều không thể bắt được main, trong lúc chạy trốn hắn sẽ bộc phát bí pháp hay huyết đột chạy đi, sau mười ngày dưỡng thương lại nhảy ra khiêu khích rồi chạy trốn tiếp, từng đợt từng đợt đuổi giết đều bị main từng bước phản sát, đến khi hấp thu tài nguyên đầy đủ, thực lực main tăng mạnh sẽ đi diệt tộc người ta, nhìn đồng thi cốt chất chồng như núi, main lại bắt đầu dĩ thử dài: người không phạm ta, ta không phạm người!"

Và trong khi chạy trốn kẻ địch truy sát, main sẽ gặp mỹ nữ cường giả trọng thương, dính phải xuân dược, main có thể cố tình, hoặc vô ý cùng mỹ nữ cao thủ mây mưa, đến khi trời sáng, mỹ nữ cao thủ thẹn quá hóa giận muốn giết main, main thâm tình hứng kiếm, mỹ nữ cao thủ được tác giả miêu tả là lãnh ngạo sát phạt quyết đoán lại mềm lòng buông kiếm.

Sau đó bằng vào cách nào đó, nhân lúc mỹ nữ cao thủ dưỡng thương, main dùng tình hoa trí tuệ địa cầu nướng con cá khiến mỹ nữ cao thủ thêm thường như chết đuối nắm đũa, main quan tâm chăm sóc khiến mỹ nữ cao thủ động lòng, khi nàng muốn rời đi, main khí phách nói:"Ta là con cóc, ngươi là thiên nga trên trời cao, nhưng ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, ta sẽ đường đường chính chính tìm về tông môn/thể lực của ngươi, dùng tuyệt thế tư thái đến trước mặt ngươi!"

Kỹ thuật nướng cá-tinh hoa bốn ngàn năm văn hiến của hạ giới kết tinh thành-công thức này được các đời nữ nhân hạ quảng đầu lâu, quảng nhiệt huyết phấn đấu quên mình sáng tạo ra, main nướng cá có thể câu dẫn Thần bí lão ăn mày cường giả, vì mấy con cá nướng mà hối lộ Main công pháp, vũ

kỹ thần cấp, main mới cho phép ăn cá, và trong lúc nướng cá, có thể main chia cá cho súc sinh vật nuôi ăn mà không cho lão đầu ăn để kích thích Lão đầu ăn mày thần bí cường giả phun ra công pháp trao đổi, hoặc kéo thần bí lão đầu đi theo làm bảo tiêu mới được ăn cá.

Kẻ địch của main thường là kẻ phản diệt ngu ngốc, mang tiếng Ma nhưng hành động chẳng khác gì thẳng hèn, main am hiểu nhất chính là vượt cấp khiêu chiến, phản diện thường là cao phú soái, thể lực lớn, thiên phú tuyệt đỉnh, nhưng khi đối địch với main, chỉ số IQ thường trở về số không, có tình huống như thế này, khi phản diện nắm chắc thực lực tuyệt đối đánh gần chết main, lại không diệt ngay mà lại đứng ngồi trào phúng main, để main có thể tích tụ lại chiêu cuối, một đòn phản sát.

Tuy nhiên có 1 số phản diện cao cấp lại có một chút IQ, phản diện lập kế bắt cóc người yêu hay thân nhân bạn bè, nhưng lại thường để main chạy tới cứu để thi triển kế hoạch một lượt bắt hết, và kết quả thường là bị main phản sát lại, cho dù có bắt được main thì bằng một cách nào đó, main lại có thể thoát khỏi, phản diện sai người truy sát main, main sát từng đợt này hết đợt khác, và khi tu vi gần bằng phản diện, main tới giết phản diện và cứu thoát thân nhân.

Tổng kết lại bọn main này toàn chủ động khiêu khích người khác, người khác nổi giận hay tham lam tới đánh hấn thì hấn nhân cơ hội đó mà giết người ta. Trong suy nghĩ của main, ta đánh người, ta lấy bảo vật, ta chửi người thì các người chỉ có thể cắn răng căm hận trong lòng, nếu không thì ta giết người là ta không có lỗi với lương tâm.

Xuyên suốt tám năm đọc truyện, trong lòng ta đọng lại một suy nghĩ, nếu mình tự tay viết một bộ truyện về main theo Ma Đạo thì tuyệt vời biết bao nhỉ?

cái suy nghĩ này cứ quăng quẩn trong đầu ta liên tục, nó hồi thúc ta viết lên tác phẩm này.

Tuy nhiên vận mệnh luôn vô thường, thành công phải trải qua muôn vàng cay đắng cùng thất bại, ta từng viết vài tác phẩm, lại luôn cảm thấy nó chưa thật sự hoàn hảo.

Bản thân ta từng trải qua cuộc tình 5 năm, từ trường học ra trường đời, trải qua sinh hoạt không suông sẽ cho lắm, tình yêu 5 năm giống như 1 sợi tóc treo quả cân 1000kg lơ lửng trên đầu vậy, rất áp lực.

5 năm, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng cũng trải qua từng cung bậc của tình yêu.

Thật sự, nếu bạn từng yêu người con gái xinh đẹp, sẽ có ngày cô ấy đứng trước mặt bạn và nói:

"Đừng có ngây thơ như lúc trước nữa, được chứ?"

""Sống thực tế chút đi..!""

""Tình Yêu..? nó chỉ là thứ mà những người ngây thơ theo đuổi!""

Sẽ có một ngày, bạn tỉnh giấc và nhận ra, người bên cạnh ta không còn ai, chỉ còn bản thân mình.

Cho nên, yêu bản thân, tin mỗi bản thân thì không bất kỳ ai tổn thương được ta cả.

Bản chất của xã hội nó không giống những gì bạn tưởng tượng, nó thực dụng và hắc ám.

Con đường chúng ta đi, đôi khi gặp gỡ những thứ đẹp đẽ như ""tình yêu"" ""tình bạn"" ""tình dục"" hấp dẫn, chúng lù mờ lý trí của ta, khiến ta say đắm, nhưng khi lý trí bắt đầu tỉnh lại, chúng sẽ tách ra chúng ta, đi tìm những người "ngây thơ" chưa bị chúng hấp dẫn, bỏ lại chúng ta khi chúng ta chân chính "trưởng thành".

Quay đi ngoảnh lại, chỉ thấy còn bản thân mình!

Khi chúng ta còn trẻ, chúng ta say đắm tình yêu, và ngây ngô nghĩ rằng, chỉ có yêu, cả hai có thể vượt qua mọi khó khăn.

Nhưng lại không hiểu, khó khăn không bắt đầu từ bên ngoài, mà xuất hiện từ chính trong nội tâm của hai người.

Chúng ta trải qua tình yêu, sẽ nhận ra 1 điều:

""Trên cõi đời này, chỉ nên yêu 1 người duy nhất, là chính mình!""

Lại lớn hơn một chút, chúng ta sẽ cảm nhận được tình bạn, tình bạn đôi khi cao quý, lại có lúc vô cùng bản hèn, có đôi khi rất tin tưởng, lại có lúc hời hợt và dă tin.

Nên trải qua chân tướng của tình bạn, chúng ta sẽ hiểu ra 1 điều, chúng ta chỉ nên làm bạn với Chính mình, không bao giờ phản bội bản thân!

Chúng ta xem mọi người là xa lạ, chúng ta chỉ sống vì chính mình, chúng ta làm những gì mình thích, mặc kệ người khác, chúng ta không bị tình yêu vây khổn, không bị tình bạn lừa dối, chúng ta chính là Ma Đầu! Và ta tạo dựng ra hình mẫu Vương Bá Nguru cũng như thế.

Vương Bá Nguru kiếp trước do bị người yêu nhất đội nón xanh, cộng thêm tuổi thơ bất hạnh không được giáo dục, nên hấn bị kích thích biến sát nhân biến thái cuồng, càng giết chóc, tâm tính hấn ngày càng chuyển biến, những ngày cuối đời cô độc bên giường bệnh chịu bệnh tật dần vật, trải qua nhân tình âm lạnh, Hấn không còn là sát nhân biến thái cuồng nữa, lúc trước hấn biến thành vậy đơn giản là muốn trả thù Phụ nữ, nhưng giết chóc cả đời, giờ

nội tâm của hắn đã viên mãn, hắn đã bớt đi sát tính, hắn thành thực hơn, hắn đã trở nên lãnh khốc cô độc, hắn tàn nhẫn với người khác, nhưng lại đối với mình ác hơn.

Hắn mê mang.

Phải, hắn mê mang, trên những ngày cuối đời bên giường bệnh, Vương Bá Nguru mê mang, cả cuộc đời hắn chỉ có duy nhất một mục tiêu: "trả thù nữ giới", nhưng khi hắn sắp chết, hắn cũng đã cảm giác mình đã hoàn thành viên mãn mục tiêu này.

Lúc đó hắn nghĩ, nếu mình đã trả thù được rồi, vậy sao mình còn sống để làm gì? Để chịu đựng bệnh tật do HIV mang lại sao? Hắn từng nghĩ đến tự tay kết liễu bản thân mình để khỏi chịu đả vật bởi con đau đớn trong cơ thể nữa.

Nhưng hắn...vẫn tiếp tục sống, như đã chết rồi.

Hắn sợ hãi cái chết, hắn yêu bản thân mình bao nhiêu, hắn lại không dám kết thúc sinh mạng của mình.

Nhưng trong một lần nào đó, hắn nghe một câu nói trong một bộ tiểu thuyết nào đó: "Chết, không phải là kết thúc, mà là sự khởi đầu mới!"

"Nếu sống mà làm ác, xuống địa ngục phải trả giá khổ hình để trả giá tội nghiệt của mình."

"Thú vị, thú vị, ta muốn xem xem, địa ngục là như thế nào? Có thể khiến ta cảm giác vui vẻ không?" Ánh mắt Vương Bá Nguru sáng lên, đây là lần đầu tiên trong những ngày cuối đời hắn chân chính vui vẻ, cả người như được tân sinh.

Hắn tự tay kết liễu mình.

Thi thể hắn được giáo phái thờ satan lớn nhất thế giới đem về kính dâng hương khói, cuốn sách "nghệ thuật giết người" của hắn cũng được lưu truyền hậu thế.

Xuống dưới địa ngục, hắn chịu ngàn tỷ hình phạt mỗi ngày, những linh hồn khác cùng hung cực ác khác chịu hình phạt mỗi ngày, cả người đều thơ thần mất hồn, nhưng Vương Bá Nguru thì lại khác, hắn hưởng thụ hình phạt, cảm giác từng vết đao róc từng bộ phận linh hồn hắn, cảm giác đau đớn truyền khắp linh hồn hắn, con đau xé rách, thâm thấu tận linh hồn mà hắn lại lấy làm hưởng thụ, ngày nào không bị tra tấn hắn lại thấy như thiếu thiếu cái gì đó, cho đến khi bị Đại Ma Đầu nhìn trúng điểm này, đưa hắn vượt giới xuyên qua giáng lâm Huyền Huyền Đại Lục.

.....

Người sống ở bất kỳ thế giới nào cũng vậy, sẽ có lúc nào đó không còn duy trì lạc quan, vui vẻ, yêu đời nữa.. tâm trí sẽ mê mang, nào là mê mang về tương lai, mê mang về cuộc sống hiện tại, mê mang về những lựa chọn, những quyết định, những ý nghĩ của bản thân, mê mang về tình yêu, mê mang về người bạn đời của mình.....

Nhưng chỉ cần tìm được ý nghĩa của cuộc sống, sẽ tìm được phương hướng đúng đắn nhất cho bản thân, và khi tìm được phương hướng đúng đắn rồi, lòng ta sẽ dũng cảm tiến tới con đường mà phương hướng đúng đắn chỉ dẫn.

Khi chúng ta tìm được ý nghĩa sống, chúng ta sẽ biết bản tâm của mình muốn điều gì, thích điều gì, không thích điều gì, thích sống như thế nào, ghét điều gì, mong đợi điều gì.

Ý nghĩa sống hay còn gọi là hy vọng, nếu trong tâm đã có hy vọng Sống, sẽ không còn sợ cái chết nữa, sẽ không bao giờ gục ngã nữa, sẽ không mê mang gây đau khổ cho bản thân nữa!

Vương Bá Nguru chính là thuộc dạng đó, cho nên Đại ma Đầu hệ thống chọn trúng hắn.

Hắn hưởng thụ cô độc, hắn ưa thích một người độc hành, ma tính, dục vọng trong lòng hắn khiến hắn không ngừng vượt qua mọi khó khăn trắc trở để trở nên mạnh mẽ hơn!

Hắn, vĩnh viễn không gục ngã!

P/S:Cổ lên những đọc giả của tôi ơi, hãy kiên định về con đường mình chọn lựa, thành công hay thất bại chỉ là phù vân như mộng như ảo, quan trọng là quá trình đó, chúng ta đã cố gắng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Kích Phát Thần Tộc Chi Huyết

"Tiểu tử, đây là Duy Ngã Độc Tôn công, lão tử trước kia từng đi ra tới Thiên Tinh Vực trong vô tận hư không, vô ý tìm được Vô Tiên vẫn lạc chi mộ,

trải qua gian nguy trắc trở mới lấy được môn công pháp này, mà vì môn công pháp này, lão tử bị Thần Hóa Đại Đế súc sinh dẫn theo vài vị cái thể Vô Đế khác vây công chí tử, chặc chặc, môn công pháp này căn chính là Tiên Thiên thiếu hụt chi thân mới có thể tu luyện, nếu thân thể đầy đủ người tu luyện, môn công pháp này chỉ là Hoàng giai công pháp, nếu là Tiên Thiên thiếu hụt thể chất tu luyện, môn công pháp này siêu việt Tiên cấp công pháp, vận khí của người quá cường, lão tử cũng hâm mộ người! Thả lỏng tinh thần, ta đưa nó truyền vào thức hải của người!" Vương Bá Ngu âm thầm cảm thán, đem công pháp ấn ký lạc ấn khắc sâu trong thức hải Diệp Minh.

"Và đây là Máu của vị Vô Tiên đó, người cần có nó mới có thể tu luyện viên mãn môn công pháp này!" Vương Bá Ngu từ trong Cửu Ma nhãn lấy ra một bình chất lỏng màu vàng được phong ấn, đưa cho Diệp Minh.

Cái Bình này chỉ có Diệp Minh thân mang tiên thiên thiếu hụt thể mới có thể mở phong ấn!

Thân là Vô Đế tàn hồn, Vương Bá Ngu nắm giữ hết thấy công pháp và ký ức cả đời Ma Thiên Vô Tôn, hẳn không nhìn được suy nghĩ, nếu mấy tên khác tham dự khảo hạch này chả lẽ bọn hắn nếu nhập thể tên nào ngu bức thì chẳng khác nào nắm giữ hoàn chỉnh công pháp cùng võ kỹ? Và Luân Hồi Than Đế thân là Than Đế cảnh là chủ nhân Luân Hồi tháp chả lẽ hắn thu hoạch được vô cùng vô tận ký ức, công pháp vũ kỹ nhân sinh cảm ngộ ngàn vạn trăm tỷ người từng tham gia Luân Hồi tháp?

Nếu vậy thì nội tình Luân Hồi Thần đế quả là đáng sợ!

"May mắn ta có hệ thống, chứ nếu không hệ thống tin tức bị ghi chép lại thì ta có nguy cơ sinh tử, Đại ma đầu hệ thống quá nghịch thiên!" Vương Bá Ngu thở phào, may mắn nghĩ.

Chẳng qua Vương Bá Ngu hiểu lầm một điều, Luân Hồi tháp căn cứ số mệnh của mỗi người mà tìm cho hắn một bộ thân thể phù hợp với số mệnh ấy, Diệp Minh thân nắm giữ Đế cấp vô hồn, Đế Cấp thân thể, sau này chắc chắn là thành Đế người, số mệnh đương nhiên mạnh mẽ vô cùng, mới có thể xuyên qua trở thành Số mệnh chi tử của vị diện này, là Tiêm Long Tại Uyên thiên mệnh chi tử!

Tuy Luân Hồi Tháp sẽ sao chép cả đời ký ức của người tham gia Luân Hồi Tháp, nhưng nếu người tham gia là khí vận chi tử, thì khi vào tháp sẽ được nhập thể người có cùng đẳng cấp, lúc đấy người đấy nắm giữ cơ duyên của người cùng đẳng cấp với mình, thì sẽ cường đại hơn, đây là trao đổi lợi ích công bằng cho nên dù biết cơ duyên của mình cũng bị sao chép, nhưng không thiếu khí vận chi tử của một giới đều đi vào Luân Hồi giới tìm cơ duyên!

Vô giả, tu sĩ đạt tới Cái Thể Vô Đế cảnh, đã lĩnh ngộ bước đầu Đại Đạo của vũ trụ này, dựa vào lĩnh ngộ đại đạo sâu hay cạn thì phân chia cảnh giới lại khác nhau.

Cái Thể Vô Đế-Đại Đế-Tiên Đế-Thiên Đế-Thánh Đế, Thần Đế.

Đã tới Thần Đế, vô giả khả năng đã gần như là sáng thế thần, Đại Đạo gần như lĩnh ngộ đại thành, trở thành Muôn đời bất hủ, chỉ cần Vũ Trụ không diệt thì Thần Đế bất diệt!

Muốn tiến thêm một bước phải đối mặt với Trảm Thần chi kiếp, độ qua Trảm Thần chi kiếp mới phá tan Vũ Trụ bình chương, trở Thành Vô Tiên, đi qua một cái vũ trụ khác cao cấp hơn, và khi đã bước tới vũ trụ đỉnh cao nhất, sẽ bước vào hư vô mờ mịt Chúng Thần Giới!

Mà giờ khắc này Diệp Minh chú tâm lĩnh ngộ Duy Ngã Độc Tôn công.

Duy Ngã Độc Tôn Công dùng Vạn Pháp Vạn Đạo tôi luyện thân thể, cho đến khi đạt tới Vô địch chi thể, bằng vào thân thể đánh nổ Vũ Trụ không gian, bước vào Vô Tiên chi cảnh. mà chỉ thân thể thiếu hụt không hoàn chỉnh mới có thể cải tạo thành Vô Địch chi thể, nếu thân thể hoàn thiện thì không thể cải tạo được.

Bởi vì việc cải tạo thể chất này khiến tu sĩ biến thành một dạng sinh mệnh khác được chủ nhân công pháp gọi là Thần Tộc, một chủng tộc hầu như đã tuyệt diệt ở Chúng Thần giới, Chúng Thần giới hồi trước là do Thần Tộc đại năng trị vì nô dịch ngàn tỷ chủng tộc, ngay cả tên Giới cũng được đặt là Chúng Thần giới, đủ thấy quyền uy tuyệt đối của Thần Tộc, nhưng bởi vì biến cố nào đó cả tộc đều tuyệt diệt.

Trên bản chất thì vô địch chi Thể đã không là nhân loại nữa, sức người có hạn nhưng Thần tộc thân thể lại tiềm năng vô hạn.

Mà vị vô Tiên vẫn lạc đó chính là vị Thần Tộc hậu nhân cuối cùng của Thần Tộc, bởi vì Chúng Thần giới các tộc đại năng truy sát diệt cỏ tận gốc bắt đết đi phá giới xuống vùng hạ cấp Vũ Trụ này, và lúc đó bản thân hắn đã gần tử vong, bèn lập ra cấm chế trong mộ của mình, và bởi vì Thần Tộc huyết mạch đã chân chính tuyệt diệt, nên hắn đương thời sáng tạo ra môn công pháp này, hi vọng có người tiên thiên thiếu hụt hoặc có dính liếu nhân quả với tiên thiên thiếu hụt thể đến lấy, trọng trấn lại Thần Tộc.

Diệp Minh ngửa cổ uống một giọt huyết dịch của vị Thần tộc này, hẳn không dám uống nhiều, vì sợ thân thể này không chịu nổi, bàn tay dựa theo công pháp vận hành luyện hóa Thần Tộc huyết dịch.

Sau một khắc, nhục thể của hắn đã bị kích thích, Cổ huyết mạch ấy khi vào thân thể hắn không bị khống chế điên cuồng di chuyển, càn quét hết thấy kinh mạch, nội tạng, cốt cách của hắn.

Diệp Minh vạn vạn không thể ngờ tới, vền vẹn chỉ là một giọt tinh huyết sẽ bộc phát mạnh mẽ như vậy, tinh huyết lực lượng bàng bạc như muốn nghiền nát thân thể của hắn.

Rầm rầm rầm..

Cường bạo khí huyết chỉ lực bộc phát, đưa hấn cốt cách, nội tạng, huyết nhục, kinh mạch đều nghiêng áp biến hình, toàn thân hấn bắt đầu căng bạo, làn da chảy đầy huyết, huyết chảy ra chính là huyết dịch của hấn, Huyết dịch đẳng cấp Hoàng phẩm truyền thừa từ phụ thân hấn võ tôn cảnh, hậu nhân một đời nắm giữ huyết mạch thấp hơn chủ mạch một bậc.

Cái giọt tinh huyết này cho dù là Hoàng cấp huyết mạch so với nó cũng là cận bã, nhanh chóng bị Thần tộc tinh huyết từng chút một bài xuất ra khỏi thân thể.

Một lát, nhục thể của hấn gần như không chịu nổi, làn da xuất hiện từng đạo vết rách, máu tươi ồ ồ chảy ra, xuyên thấu qua vết rách da thịt có thể chứng kiến cốt cách, huyết nhục, ngũ tạng lục phủ, ngay cả trái tim đang đập thành thịch cũng có thể thấy.

Lúc này, Diệp Minh cắn răng chịu đựng thống khổ, điên cuồng vận chuyển Duy Ngã Độc Tôn công pháp, lúc này đây Thần tộc huyết dịch chậm rãi cải tạo cốt cách, huyết nhục, thậm chí ngũ tạng lục phủ cũng được cải tạo, khiến thân thể hấn chậm rãi biến hóa.

Quá trình này tương đương việc phá rồi lại lập, khiến cho thân thể hấn càng ngày càng cường đại.

Thế nhưng mà trả giá cho sự cường đại của thân thể là cảm giác vô cùng thống khổ, theo thân thể đến thần hồn, đều truyền đến cảm giác thống khổ, nhiều lúc Diệp Minh còn tưởng tượng nếu chịu thêm một giây một phút nữa thì thân thể, thần hồn đều không chịu nổi áp lực phải sụp đổ, không còn tồn tại.

Cảm giác đau đớn xé gan xé thịt khiến cho đầu óc Diệp Minh trống rỗng, tùy thời đều có khả năng ngất đi.

"Không thể ngất đi, ta muốn chà đạp Hóa Thiên, ta muốn thoát khỏi phế vật, ta muốn Diệp Diệp, phụ thân mẫu thân vì ta mà tự hào, ta muốn trở nên cường đại bảo vệ những người thân thuộc với ta, ta không thể ngất đi, ta nhìn...ta nhìn...aaaa....."

Diệp Minh gấn từng câu từng chữ nói, hấn điên cuồng vận chuyển công pháp, mặc cho cảm giác đau đớn tăng dần theo cấp số nhân, hấn phải kiên cường chịu đựng xuống.

Hết thầy, đều là vì cường đại.

Trải qua mười sáu năm sống trong phế vật tên, lại để cho Diệp Minh minh bạch một điều, đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé, cường giả không quan tâm đến tâm tình, sinh tử của kẻ yếu, hấn muốn nắm giữ vận mệnh của mình thì việc đầu tiên phải chịu đựng cơn đau đớn tột cùng này để đổi lấy lực lượng cường đại, Diệp Minh trong tính cách ẩn chứa một cỗ khuất không chịu thua ý chí, và ẩn dấu một cỗ tàn nhẫn, và hấn mình tưởng một điều, con đường của tương lai của hấn không giới hạn ở vùng đại lục này, con đường trở thành cường giả sau này càng thêm gian nan, tràn đầy chinh phạt, hấn cần mau chóng đạt được lực lượng càng mạnh để ứng đối tất cả nguy cơ cùng khó khăn.

Oanh!

"Rốt cục, thành công!" Diệp Minh nắm chặt bàn tay, cảm giác cuồng cuộn sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể, khiến hấn mê luyến. Đây là lần đầu tiên hấn nắm giữ sức mạnh cường đại.

Diệp Minh thân thể cải tạo hoàn thành, toàn bộ thân hình phát sinh biến hóa, da thịt biến thành trắng mỹ lệ như ngọc thạch lưu ly, sau lưng hấn mọc ra một đôi cánh nhỏ, sải cánh mỗi bên chỉ dài tới một mét, tầm mắt cũng có thể nhìn thấy rất xa, ngay cả một trăm mét trước mặt có đàn kiến di chuyển hấn vẫn thấy, và hấn cảm giác bản thân có thể nhìn xuyên màn đêm như ban ngày, móng tay có một bộ móng vuốt sắc nhọn có thể thu ra rút vào, bộ móng vuốt này màu đen thuần túy, ẩn chứa Độc tính cường liệt, dựa theo trí nhớ trong huyết mạch này nói, hấn muốn thu nô bộc trung thành chỉ cần lấy nhiễm Thần độc cho kẻ muốn thu làm đầy tớ, lúc đó sinh tử của nô bộc trong tay hấn, mà Thần độc có thể cải biến nô bộc biến thành một nửa Thần tộc nhân thể chất.

Làn da trên cơ thể có Lôi điện đạo văn ẩn hiện, đây là hình thái thứ nhất của Thần Tộc, Lôi chi Thần! Trời sinh điều khiển Lôi nguyên tố, tu luyện lôi đạo hiệu sức mạnh mẽ!

Mà trở thành Thần tộc thể chất, dù là cấp thấp nhất Lôi Thần, hấn vẫn chân chính Trường Sinh, không có hạn mức tuổi thọ, đủ thấy Thần Tộc được trời cao ưu ái như thế nào.

Giờ khắc này hấn tuyệt phi nhân loại, cũng không thể tu luyện Nhân Tộc công pháp, chỉ có thể từng bước kích phát Huyết mạch, mở ra hình thái khác tiến hóa.

Mà biện pháp kích phát huyết mạch nhanh nhất, chính là hấp thu huyết mạch của các giống loài khác, nếu huyết mạch càng cao cấp càng tốt, Thần tộc thời kỳ đỉnh cao nô dịch vạn loài chỉ là để chăn nuôi như gia súc, lúc cần thì bắt lấy tăng huyết mạch đẳng cấp, cho nên Thần tộc tộc nhân ngày càng cường đại, không có giống loài nào có thể phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Khách Nhân!

Mà Lôi chi Thần tộc có Thiên Phú nữa chính là Thần Lôi Nhân, vừa có tác dụng công kích linh hồn, phòng thủ công kích linh hồn của kẻ địch, vừa có thể khám phá một người hư thật.

Nếu Thần Lôi nhân kích phát tận cùng, có thể từ hư hóa thật, phóng ra Lôi Điện mạnh mẽ.

Thân thể Lôi Chi Thần Tộc tuy chưa tới bất tử chi thân, nhưng cũng gần như thế, dù chịu bất kỳ tổn thương nặng hay nhẹ, chỉ cần Lôi trì vẫn còn Lôi nguyên tố, Lôi chi thần tộc bất diệt.

Lôi trì chính là nằm trong cơ thể Lôi chi Thần Tộc, nó có sức chứa vô hạn, Lôi chi Thần Tộc sẽ hấp thụ Lôi nguyên tố hay Lôi Đạo vết tích tăng cường Lôi trì.

Lôi trì chính là năng lượng dự trữ của Lôi chi Thần Tộc, tác dụng của nó rất rất nhiều, nhưng bảo mệnh chính là tác dụng lớn nhất.

Và lần lột xác này khiến khuôn mặt của hắn càng trở nên Anh Tuấn, da dẻ trắng hồng như em bé sơ sinh, nhìn sơ qua quả là một thiếu niên xinh đẹp hại nước hại dân.

Tại trong phòng hoạt động thân thể đơn giản một chút, hắn thu hồi hai cánh cùng móng vuốt, tùy tiện đi tắm rửa sạch sẽ, sau khi tắm xong, đột nhiên ngoài phòng truyền đến già nua thanh âm: "" Bể Thiếu gia, tộc trưởng gọi người đến đại sảnh!"

"Ừ!" Thuận miệng đáp, Diệp Minh đi ra khỏi phòng, đối với ngoài phòng một cái thanh sam lão giả mỉm cười nói: "Đi thôi, Cừ Thúc."

Nhìn thiếu niên khuôn mặt cương nghị, thanh sam lão giả hòa thân thiện gật đầu, hắn chính là Đại quân gia, tên Cừ, trong lúc lão xoay người trong nháy mắt xẹt qua một cỗ cảm giác tiếc hận.

""Aizz, nếu không phải Phụ Nhân bị kẻ xấu tập kích, bằng vào thiên phú của phụ nhân cùng lão gia, Bể Thiếu gia chỉ sợ cũng kế thừa thiên phú trở thành thiên tài xuất sắc, đáng tiếc..."

Diệp Minh đi theo lão quân gia ra khỏi hậu viện, tại sảnh khách đại sảnh ngừng lại, cung kính gõ cửa sau đó mới nhẹ nhàng đẩy cửa vào

Đại sảnh rất lớn, người ngồi bên trong cũng không ít, vài người ngồi cao nhất là Phụ thân hắn, Thương Mang Kiếm Tôn Hàn Lập, ngồi kế bên là mẫu thân hắn, Vương Kinh Tuyết, con gái Đại La Tiên Tông tông chủ, là đỉnh cấp tông môn, ngồi kế bên là năm vị sắc mặt đậm nhạt lão giả, bọn họ là trưởng lão trong Hàn tộc, quyền lợi chi thua mỗi tộc trưởng nhất mạch.

Tại bên trái ngũ đại trưởng lão chính là vài vị chấp sự trưởng lão có thực lực không kém trong gia tộc, ở bên cạnh họ cũng có một số thiếu niên thiếu nữ thiên phú xuất chúng trong Hàn tộc cũng tập tễn tham gia nghị sự của gia tộc, nhằm từng chút biểu hiện mình.

Một bên khác ở ghế khách nhân ngồi ba người lạ lẫm, nói như vậy bọn họ là khách quý đến Hàn gia.

Diệp Minh Có chút nghi hoặc ánh mắt đảo qua tại ba người xa lạ, bên trong ba người, có một vị mặc bạch y lão giả. Lão giả sắc mặt đậm nhạt, thần thái sáng láng, ánh mắt đục ngầu nhưng tràn ngập cảm giác sắc bén.

Diệp Minh thân có Thần Lôi Nhân, nháy mắt linh hồn hắn có cảm giác nguy cơ, cảm giác nguy cơ này mạnh hơn khá nhiều so với Phụ thân hắn.

""Phụ thân thân là Cái Thế Kiếm Tôn, lão giả này mạnh hơn phụ thân ta, hắn là Đại La Thiên Tôn cảnh giới hoặc Thần Tôn chi cảnh?""

Đến Võ Tôn cảnh đã sơ bộ chấp chương Quy Tắc Thiên Địa, Võ Tôn cảnh phân làm Võ Tôn, Cái Thế Võ Tôn, Đại La Thiên Tôn, Thần Tôn, Đế Tôn!

Người có thể trở thành Thần Tôn chi cảnh, ít nhất cũng là danh chấn một phương cường giả, thực lực như vậy thường là đứng đầu trong nhất Lưu thế lực, tuy Hàn Gia có vài vị thái thượng trưởng lão tu vi Thần Tôn, Đế Tôn, tuy nhiên đều là lão cổ đồng, Hàn gia không có sinh tử nguy cơ thì sẽ không ra ngoài, vậy mà bỗng nhiên lại gặp một vị cường giả có cấp bậc như vậy đi đến trong gia tộc mình, cũng khó trách Diệp Minh sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Bên cạnh lão giả, ngồi một đôi tuổi trẻ nam nữ, thiếu niên mặc một bộ quần áo màu đen, tuổi khoảng chừng mười sáu, tướng mạo tuấn lãng, phối hợp vóc người cao lớn, rất có nam nhân nị lực, trọng yếu nhất là Diệp Minh phát hiện hắn tu vi khoảng chừng Võ Quân chi cảnh!

Mười sáu tuổi võ Quân chi cảnh, hắn là Tuyệt thế thiên tài, dù trong Ma Vũ Đại lục thiên tài nhiều như cá diếc sang sông thì thiếu niên này cũng xếp hàng đầu, ngay cả Vương Bá Ngưu nếu không có Thôn Phệ Đế Cấp Võ Hồn thì chắc hẳn không bằng thiếu niên này, bởi hắn mười sáu mới Đại Võ Tông chi cảnh, nếu không có hệ thống thì hẳn không thể đột phá Võ Quân chi cảnh nhanh như vậy.

Anh tuấn tướng mạo, hơn nữa thực lực, thiên phú khá cao, vị thiếu niên này không chỉ đem các thiếu nữ trong gia tộc chú ý, ngay cả Hàn Linh Như đệ muội của hắn thân là thiếu nữ thiên tài trong Hàn gia, ánh mắt nàng nhìn vị thiếu niên này cũng có chút hứng thú.

Hàn Linh Như thầm đưa mắt đẹp khẽ liếc nhìn thiếu niên, bất quá dung mạo của nàng đối với thiếu niên này không có một chút lực hấp dẫn. Lúc này, vị thiếu niên ánh mắt si tình nhìn thiếu nữ dung mạo như Thiên Tiên bên cạnh.

Thiếu nữ tuổi tác nhìn khoảng chừng thiếu niên này cũng ngang với hắn, làm Diệp Minh ngoài ý muốn chính là dung mạo của nàng, tuy thiếu nữ mạng

khăn choàng che mặt, nhưng lộ ra đôi mắt xinh đẹp đến tột cùng, cộng thêm khí chất của nàng so với Hàn Linh như đẽ muội còn đẹp hơn vài phần, tại bên những người con gái mà hắn từng nhìn thấy, chỉ có Ninh Diệp Diệp mới có thể so sánh, khó trách thiếu niên này khinh thường liếc mắt nhìn Hàn Linh. Như cùng các thiếu nữ trong gia tộc.

Thiếu nữ ánh mắt xinh đẹp lại ần dẫu vô tận lạnh lùng, vẻ lạnh lùng khiến nàng như Cửu Thiên Thần Nữ giáng trần, khí chất nàng băng giá như cự tuyệt người ngàn dặm, khiến người khác không thể khinh nhờn.

"Cô bé này, tu vi cũng tương đương với thiếu niên, Võ Quân chi cảnh, cũng là một cái tuyệt thế thiên tài!" Trong lòng hắn nhẹ nhàng khẽ đánh giá.

Ánh mắt Diệp Minh tại trên mặt thiếu nữ dừng lại một chút rồi nhẹ nhàng rời đi, nói thế nào đi nữa nữ nhân của hắn dung mạo không thua kém gì thiếu nữ này, mà hắn cũng là thiếu niên bước vào Tinh đời rồi, không còn trinh trắng, nên tuy thiếu nữ rất đẹp, bất quá hắn cũng không lộ ra vẻ mặt heo nhà động đực thém chảy nước miếng như các thiếu niên sơ ca trong tộc.

Hành động của Diệp Minh khiến thiếu nữ cảm thấy kinh ngạc, tuy nhiên nàng cũng không phải loại người nghĩ các vì sao đều vây quanh mình, bất quá khí chất và mỹ mạo của mình, nàng rất hiểu rõ, cho nên Diệp Minh tùy ý động tác thực sự làm nàng có chút ngoài ý muốn, đương nhiên, cũng chỉ như vậy mà thôi!

"Phụ thân, các vị trưởng lão! tiểu tử vẫn an!" Bước nhanh về phía trước, Diệp Minh cung kính khẽ cong lưng, vẫn an.

"Băng nhi, đến rồi a, mau ngồi xuống đi." Thấy Diệp Minh đã đến, Hàn Lập dừng lại đàm tiếu cùng lão nhân, hướng về phía hắn gật gật đầu, phát tay nói.

"Tiểu tử, thần thái không tệ." Ngũ vị trưởng lão hòa ái nhìn hắn gật đầu.

Dù cho Diệp Minh là phế vật, tuy nhiên phụ thân hắn là cường giả kiếm tu mạnh mẽ, mà nhà mẹ đẻ lại cường đại hết sức, là một trong Ngũ đại Đỉnh Cấp tông môn cho nên từ nhỏ đến lớn không ai tỏ ra khinh thường hay trào phúng hắn. Cho dù các tộc khác cũng không chỉ có Hỏa tộc thân cũng có chỗ dựa cứng không thua kém Mẫu thân Diệp Minh cho nên Hỏa Thiên mới có thể tùy ý bắt nạt hắn.

"Con trai bảo bối, lại đây ngồi với mẫu thân!" Vương Kinh Tuyệt ôn nhu đi đến bên cạnh hắn, kéo tay hắn đi về phía chỗ của mình, ánh mắt sủng nịnh vuốt ve mái tóc của hắn.

"Mẫu thân." Diệp Minh mỉm cười ấm áp, tùy ý để cho mẫu thân vuốt ve mái tóc hắn.

"Bọn họ là...." Diệp Minh nghi ngờ hỏi.

"Là đến thảo luận hôn sự của người với Bắc Gia Bắc Thanh Hàn." Vương Kinh Tuyệt cười khẽ, đáp.

"Ừa, ta có hôn sự hồi nào sao ta không biết?" Diệp Minh nhún nhún mày, hỏi.

"Là hôn sự chính trị...Bắc gia thân là nhị lưu tông môn, nương nhờ vào gia tộc của chúng ta, tộc trưởng Bắc Gia hứa đem con gái của hắn ra gả cho người nếu ta sinh con trai, mỗi hôn ước này là từ khi các người còn chưa sinh ra." Vương Kinh Tuyệt nhẹ nhàng đáp.

"Nàng thân dung mạo tuyệt sắc như vậy, so với Diệp Diệp nha đầu lại không kém, thiên phú cũng khá, người cũng không thiệt thòi gì." Vương Kinh Tuyệt cưng chiều nheo nheo hai má hắn, đáp.

"Ồ!" Diệp Minh không quan trọng gật đầu, với hắn thì nữ nhân xinh đẹp tự động đến cạnh, không thu không phải là nam nhân, cộng thêm Thần tộc chi huyết cải tạo khiến cho sinh lý hắn trở nên mạnh mẽ, tâm của hắn cũng trở nên khá háo sắc, rất khó cưỡng nữ nhân xinh đẹp.

.....

P/S: sáo lộ này các đạo hữu thấy quen thuộc không:)))

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Từ hôn? Diệp Minh trang bức!

"Tiểu Băng tướng mạo anh tuấn, quả là nhân trung Long Phụng." Lão giả híp mắt nhìn hắn, tán thưởng nói.

"Khuyến tử nếu không có cái vụ đó, thì giờ có lẽ là thiếu niên thiên tài rồi...ông trời bất công.." Hàn Lập khe khẽ thở dài, buồn bã đáp.

"Hàn tộc trưởng nên đau thương a, nhân sinh ngoài ý muốn rất rất nhiều, khuyến tử giờ vẫn sống khỏe mạnh là phúc rồi." Lão giả nhẹ nhàng đáp.

bất quá vị lão giả này tựa như có việc gì đó khó nói, lời nói mỗi khi đến miệng lại bất đắc dĩ nổi lại, mà mỗi lần như vậy, Thiếu nữ như thiên tiên ngồi bên cạnh lại nhìn không được liếc mắt nhìn lão giả Vênh tai lắng nghe một hồi, điều này làm Hàn Lập khá nghi hoặc, không nhìn được hỏi.

"Chẳng hay....Linh Uyển Cung trưởng lão đại gia quan tâm đến Hàn xá không biết có việc gì không?" Hàn Lập vẻ mặt nghi hoặc, hỏi.

"Khụ.....thật ra...có việc rất quan trọng...nhưng cũng khá khó nói.." Thương Trưởng lão vẻ mặt thoáng xấu hổ, thấp giọng ngập ngừng.

"Vậy mời quý khách vào phòng riêng chúng ta nói chuyện." Hàn Lập sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng nói.

Nhưng Thương trưởng lão chưa kịp nói gì, thiếu niên bên cạnh lại cao giọng nói, vẻ mặt khinh thường: "Nhất lưu gia tộc mà thôi, Thương lão cần gì phải giữ gìn thay họ, các người nghe cho rõ, chúng ta tới đây là muốn giải trừ hôn ước của Thanh Hàn sư muội với Hàn gia phế vật Hàn Như Băng."

"Người muốn nói, nàng lần này đến đây để giải trừ hôn ước với ta?"

Sắc mặt biến đổi, Diệp Minh trong lòng mạnh mẽ dâng lên một trận tức giận, tức giận này không phải vì Bắc Thanh Hàn kỳ thị hèn, nói thật, Bắc Thanh Hàn tuy rất xinh đẹp, nhưng Diệp Minh cũng không phải một cái sắc lang, nếu không thể kết duyên, Diệp Minh cũng chỉ có chút tiếc nuối mà thôi. Nhưng Linh Uyển Cung thiên kiều tại trước mặt mọi người đối với phụ thân của mình kiều ngạo nói ra việc giải trừ hôn ước, như vậy thân là tộc trưởng phụ thân, mặt mũi sẽ mất hết, không chỉ vì Bắc Thanh Hàn không chỉ có xinh đẹp, thiên phú tuyệt hảo, mà nàng là thân là Bắc gia tộc trưởng tự mình "hiền dâng" để được Hàn Gia bảo hộ, vậy là giờ lại dám lật lọng, như vậy uy nghiêm Hàn gia ở đâu? Hàn gia sẽ trở thành trò cười khắp Ma Vũ đại lục.

Sắc mặt Hàn Lập phần nộ, gần như vào biên giới bạo phát, ánh mắt sát khí nhìn Linh Uyển Cung chứng nhân.

Không chỉ là mỗi tộc trưởng phần nộ, mà cả Hàn gia giờ khắc này nhìn Linh Uyển cung ba người như dã thú nhìn con mồi, chỉ cần tộc trưởng ra lệnh, bọn hắn sẽ không chút do dự xông vào xé xác ba người này, dù cho Linh Uyển Cung là một trong năm đại Tuyệt đỉnh tông môn.

"Hào một cái Bắc gia, Bắc Thanh Hàn, hào một cái Linh Uyển Cung thiên kiều, xem ra các người muốn khiêu khích uy nghiêm của Hàn gia ta." Vương Kinh Tuyệt cười lạnh, Linh Uyển Cung tuy không lồ, nhưng thân là con gái tông chủ Đại La Tiên Tông, nàng không sợ, nếu Linh Uyển Cung trưởng lão không có lời giải thích thích hợp, nàng không ngại cho Linh uyển cung thiên kiều "biến mất" ngay lập tức.

Một tông thiên kiều mà thôi, nàng và chồng nàng lúc còn trẻ giết Thiên Kiều còn thiếu sao.

"Bắc Thanh Hàn chất nữ, nghe nói tháng trước người được Thiên Lan Tông chủ thu làm môn hạ, lúc đó ta còn tưởng là lời đồn, không nghĩ tới lại là thật, chất nữ thiên phú thật là tốt a, ngay cả cánh cũng cứng rồi..." Vương Kinh Tuyệt tán thưởng cười nói, nhưng ánh mắt sát ý càng dày đặc, khí thế Đại La Thiên Tôn cảnh của nàng phóng ra hướng về phía Thiếu niên cùng Bắc Thanh Hàn đè ép.

Thiếu niên biểu hiện cực kỳ bất phàm, cách hai đại cảnh giới mà vẫn có thể miễn cưỡng chống lại được khí thế của Vương Kinh Tuyệt, dù hai chân bị đè ép gần như sắp quỵ xuống, tuy Vương Kinh Tuyệt chỉ dùng ba phần khí tức mà thôi, nhưng thiếu niên có thể chống lại, hiển nhiên căn cơ rất chắc chắn.

Nhưng biểu hiện chói mắt hơn chính là Bắc Thanh Hàn, thiếu niên kia thân có thiên kiều chiến lực, mà khó khăn lắm mới miễn cưỡng chống đỡ được khí thế của Vương Kinh Tuyệt, nhưng nàng thì như thường đứng thẳng người, chỉ là sắc mặt hơi trắng xám một ít.

"Đó là Thanh Hàn vận khí tốt, Tuyệt bá mẫu quá khen..." Bắc Thanh Hàn khẽ cúi đầu, không mặn không nhạt đáp.

"Việc này do chính tông chủ đại nhân mở lời..." Thương trưởng lão vội vàng đứng bên cạnh Bắc Thanh Hàn cùng thiếu niên che chở cho bọn họ khỏi khí thế của Vương Kinh Tuyệt, lúc nhắc tới tông chủ hai chữ, biểu tình trên khuôn mặt có chút thoáng trịnh trọng.

"Thiên Lan tông chủ quả nhiên bá đạo, muốn từ hôn cùng muốn si nhục Hàn gia, khinh Hàn gia ta không người hay sao?" Vương Kinh Tuyệt được thể không nhường, đi thẳng đến trước mặt Thương trưởng lão, cười gằn.

Hàn Lập sắc mặt âm trầm đứng im tại chỗ, giờ hiện tại thân phận của hắn là Hàn gia tộc trưởng, không phải là Đại la Thiên Tông thiên kiều, cho nên việc đối mặt với Linh Uyển Cung trưởng lão hắn cũng không tiện nói, chỉ có thể tùy ý để vợ hắn ra trấn áp.

"Hàn tộc trưởng, ngài cũng biết Linh Uyển Cung môn quy nghiêm lệ, hơn nữa tông chủ đại nhân đối với Thanh Hàn kỳ vọng rất cao, cơ bản đã đem nàng bồi dưỡng trở thành tông chủ đời tiếp theo của Linh Uyển Cung... Do một chút đặc thù quy củ, truyền nhân của tông chủ trước khi chính thức trở thành tông chủ đều không thể cùng nam tử qua lại..."

"Cho nên...Tông chủ đại nhân hỏi qua Thanh Hàn, biết được nàng cùng Hàn gia còn có một hi sự, cho nên... Cho nên tông chủ đại nhân muốn mời Hàn tộc trưởng có thể... giải trừ hôn ước này."

Thương trưởng lão biết mình cũng không thể nói chuyện với Vương Kinh Tuyệt, cho nên chuyển qua Hàn Lập, đưa ra hậu trường đằng sau là "Thiên lan Tông Chủ", nhằm đè ép khí thế của Hàn gia.

Dù sao Hàn gia so với Linh Uyển Cung chỉ là con kiến hơi chút cường đại mà thôi, dù Vương Kinh Tuyệt là con của Vương Tông chủ Đại la Thiên Tông cũng không thể thay đổi sự thật, vì nàng chỉ là hậu bối, mà trong khi việc này là chính mệnh Thiên lan tông chủ đề nghị.

"Thanh Hàn nhất tâm hướng đạo, vô tâm chuyện hồng trần, mong rằng Hàn thúc thúc Tuyệt bá mẫu có thể lý giải." Bắc Thanh Hàn cắn răng, nói.

Giờ khắc này Vương Bá Ngu đang ngồi ăn bắp rang xem phim, bộ phim này quá đặc sắc.

"ta cảm thấy kịch bản này càng ngày càng có ý tứ, Diệp Minh tiểu tử bị người đến cửa từ hôn, hắn vẫn là phế vật thì thôi đi, giờ khắc này trong tay vừa nắm lực lượng, hắn sẽ bộc phát trang bức và mặt hay vẫn ẩn nhẫn chờ cơ hội báo thù? Hắc hắc, thật chờ mong a.."" Vương Bá Ngu thích thú thầm nói.

"Hảo một cái tiện nhân! Chưa bước vào Hàn gia ta mà đã cầu kết người ngoài đến làm nhục nhà chồng, đây là Bắc Gia dưỡng ra con gái sao, thật là gia tộc sĩ nhục, cổ nhân nói ác nhất là phụ tình nữ nhân quả không sai. "" Diệp Minh lúc này đột nhiên lên tiếng, thanh âm của hắn không lớn, nhưng ngôn ngữ lại rất khó nghe, thoáng chốc cả đại sảnh chợt im ắng.

"ngươi!"" Bắc Thanh Hàn ngăn người, dù cho tính khí nàng lạnh lùng cỡ nào nghe những lời tru tâm này của Diệp minh, sắc mặt sưng lạnh trở nên khó coi, ý đồ phản bác nhưng bị Diệp Minh nhanh miệng chặn họng.

"Từ hôn?"

"Ngươi chính là đem cái này một tờ thư bỏ vợ lấy về đi."

Diệp Minh cắn nát ngón tay, dùng máu tươi viết lên giấy, viết xong, hắn ném ra tờ giấy bỏ vợ vút trước mặt Bắc Thanh Hàn. Hành động quả quyết của hắn đem tất cả mọi người tại chỗ đều kinh trụ.

"Cái gì nhất tâm hướng đạo, cái gì vô tâm hồng trần, thiếu niên bên cạnh ngươi là ai?"

"Tiện nhân, ngươi chẳng qua vùng trộm giao cấu với tình lang, sợ Hàn gia ta phát hiện cho nên mới nhanh chân nói ra việc từ hôn để che dấu chuyện này, sợ khi bị rước về Hàn gia bị ta phát hiện không còn trinh trắng nên mới Tiên phát chế nhân ác nhân cáo trạng trước."

"Ngươi vùng trộm bên ngoài ta hiểu, đơn giản vì ta trời sinh tiên thiên thiếu hụt không thể tu luyện mà thôi, ngươi cảm thấy lấy một tên phế nhân như ta không thể khiến ngươi sung sướng nhục dục.""

"Nhưng hiểu là một chuyện, nếu ngươi có thể âm thầm nói ta biết, ta có thể thông cảm và giải trừ hôn ước, nhưng nay ngươi lại bạc tình đến nỗi vừa muốn bỏ ta, lại vừa muốn sỉ nhục Hàn gia ta..""

"Xem ở Bắc gia mặt mũi, cùng với từng là vợ chồng duyên số, ta chân thành tặng ngươi một câu, Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khi thiếu niên bần."

Diệp Minh lời lẽ tru tâm khí phách nói, giờ khắc này khí tràng của hắn cực thịnh, trấn áp hết thảy khí thế toàn trường.

"Móa, tiểu tử này được, bức này ta chấm một trăm điểm!"" Vương Bá Ngu giống như những người xuất hiện trong đại điện này, đều sùng sốt trước lời nói đảo trắng thay đen như thần của Diệp Minh. Thân là đại ma đầu, nhưng hắn chưa từng nghĩ Diệp Minh lại vô sỉ như vậy, cảnh giới vô sỉ bại hoại sắp ngang với hắn, hắn không nhịn được cho Diệp Minh vì kỹ năng trang bức.

P/S: Hắc hắc, Diệp Minh quả nhiên có được một phần mười chân truyền vô sỉ bại hoại của Vương Bá Ngu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Hai Đại Trang Bức cao thủ đối đầu, Tử Cầm Đỉnh ước hẹn!

"Chắc các ngươi không biết thân phận hắn..""

"Hắn tên Thạch Hiên, cha hắn là Thạch Hạo, đại trưởng lão Linh Uyển Cung, còn ông nội hắn là Thạch Phá Thiên, người hộ đạo Linh Uyển Cung.."" Thương trưởng lão trầm giọng nói, ánh mắt lóe lên vẻ trí tuệ, nhìn về phía Hàn gia cao tăng.

"Cái gì, Thạch Hạo? không phải là Chiến Cuồng Thạch Hạo sao? năm hai mươi mấy tuổi từng một thân một ngựa vì hồng nhan mà đánh nổ Đạo Thống nhị lưu, cướp hồng nhan về làm lão bà..năm ba mươi mấy tuổi đã cùng các nhất lưu tông môn cùng môn ngồi ngang hàng, năm bốn mươi mấy tuổi đột phá Vô Địch chi cảnh, trở thành hàng ngũ cường giả đỉnh cao Ma Vũ Đại Lục.. ""

"Thạch Phá Thiên, người hộ đạo Linh Uyển Cung, chiến lực vô địch Ma Vũ đại lục, tu vi đã gần như chạm tới Đại Đế chi cảnh, tính cách nóng nảy cuồng bạo, rất tự bênh người nhà, từng sai Thạch gia huyết vệ huyết tẩy một gia tộc nhất lưu vì ý đồng hiệp yếu dụng tới Thạch Hiên cháu hắn.""

"Xem ra Hàn gia không thể ý lớn hiếp yếu, nếu không đụng tới lão gia hóa sau lưng Thạch Hiên động nộ thì có quả đáng ăn, dù cho Hàn gia hậu trường là Đại La Thiên Tông đi chăng nữa!"" Một tộc nhân Hàn gia nói.

Vương Kinh Tuyết khẽ cau mày, nếu thật là thiếu niên này chính là Thạch Hiên, thì nàng cũng phải cẩn thận đối xử, kẻo gây ra hai tông đại chiến.

Thạch Hiên ánh mắt cao ngạo từ trên cao nhìn xuống Diệp Minh, hắn trông giống con trai của thần kinh thường phạm nhân. Hắn đi đến bên cạnh Bắc Thanh Hàn, đặt bàn tay lên vai nàng, kéo nàng ra sau lưng hắn, hắn biểu tình đậm nhạt, một đôi mắt rực rỡ như tinh thần, trong đó phủ vẫn huyền diệu, diễn hóa vạn vật nhìn thẳng vào Diệp Minh.

Tuy nhiên giờ khắc này trong lòng Thạch Hiên điên cuồng ỳ: "'Móa, tên này quả nhiên là quý nhân của ta, hắn không chỉ sỉ nhục Thanh Hàn sư muội, còn gán ghép ta với Thanh Hàn sư muội, giờ chỉ cần ta đứng ra sỉ nhục tên phế vật này, hiển nhiên trong lòng Thanh Hàn sư muội đã có hình bóng ta!'"

"'Cơ mà chưa kìa....Hàn Như Băng để nhũ này ngu vcl, hắn nói như vậy khác gì nói ta đội nón xanh hắn, hắc hắc!'" Trong lòng Thạch Hiên để tiện cười thầm.

Giờ khắc này, hành động của Thạch Hiên càng chứng tỏ những điều Diệp Minh nói là sự thật, khiến Hàn gia con em gia tộc ánh mắt khinh thường, cảm hận nhìn nàng, khiến Bắc Thanh Hàn cảm giác oan uổng.

Ánh mắt xinh đẹp thoáng bao phủ màn hơi nước, nàng cắn môi, phần hận cùng uất ức nhìn Diệp Minh, rồi nhìn lại Thạch Hiên, giờ khắc này nàng chân chính chán ghét hai tên này đến cực hạn, một người xướng một người họa khiến nàng chân chính công lý thiên đại hắc oa.

"'Ta...'" Bắc Thanh Hàn muốn mở miệng giải thích, nhưng Diệp Minh há cho nàng cơ hội tẩy bạch, hắn quay sang Thạch Hiên, ánh mắt giả vờ lóe lên phần nộ nói:

"'Quả nhiên cá mè một lứa, dâm phụ đẳng trước đều có gian phu..'"

Ngừng lại một chút, Diệp Minh khí phách nhìn thẳng vào mắt Thạch Hiên, tự tin nói:Thạch Hiên, ngươi có dám cùng ta định hạ ước hẹn một năm, một năm về sau, Từ Cẩm Đình một trận chiến."

Khí phách cùng khí thế trong lời nói của Diệp Minh khinh trụ tất cả mọi người ở đây, ngay cả Thạch Hiên cũng thoáng ngơ ngác.

Thạch Hiên trong lòng căng thẳng, thầm nói:" Cmn, tiểu tử này trang bức kinh thật, không được, không thể để cho hắn có cơ hội trang bức, nếu không ta mất mặt trước Thanh Hàn sư muội!'"

Mặt ngoài Thạch Hiên vẫn đứng bất động mây may, bình tĩnh như cũ như nước, làm đủ tư thế, thần tình lạnh lùng.

Dựa theo lẽ thường, hắn nhất định nghiêng mặt góc bốn mươi lăm độ chếch hướng mặt trời, khẽ than nhẹ, như thương tiếc thương sinh, âu sầu trả lời:"'Nếu ngươi thật lòng muốn chết, ta nhất định miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu của ngươi...aizz....ai bảo ta quá nhân từ làm gì....'" Bất quá, hiện tại có Thanh Hàn sư muội bên cạnh, hắn không thể theo sáo lộ cũ xuất bài, trang bức như vậy quá lộ rõ ra rồi, không đủ thành đạo.

"Cái này không có ý nghĩa." Thạch Hiên thập phần đạm nhiên lắc đầu, biểu lộ ra vẻ căm bản khinh thường cùng đối phương đấu một trận.

"Ngươi." Diệp minh trong lòng tức giận, đối phương dĩ nhiên khinh thị hắn, không chịu cùng hắn giao thủ, nhưng bên ngoài hắn phải giả vờ trấn định.

"Đường đường Lục Uyên Cung thiên kiêu lễ nào cũng sẽ sợ hãi khiêu chiến?" Diệp Minh mở miệng kích tướng.

Thạch Hiên vẫn nhẹ nhàng lắc đầu, đậm nhạt không gì sánh được. Một bộ vân đạm phong khinh, giống như lời nói của Diệp Minh như hạt cát rớt xuống biển rộng, không thể gây nổi một gợn sóng nhỏ nào.

"Một năm lâu lắm, khi đó ta sớm đoạt được Thánh tử chi vị, rồi khỏi Lục Uyên Cung lịch luyện."

"Ma Vũ Đại Lục cuối cùng chỉ là góc nhỏ trong vũ trụ, cho dù trở thành tuổi trẻ nhất đệ nhất thiên kiêu thì như thế nào, cùng bên ngoài vũ trụ rộng lớn thiên kiêu chênh lệch quá lớn, nếu ta vẫn như cũ ở đây chờ ngươi,ta như thế nào tìm kiếm đại đạo chân nghĩa, vẫn định cường giả đỉnh phong a..."

Thạch Hiên đứng chấp tay, khí thế siêu phàm, như một tòa Thái Cổ núi lớn, nhưng thể nhân chỉ có thể ngưỡng mộ ngược nhìn.

"Một vị Tuyết đỉnh thiên kiêu, bước chân sao có thể giới hạn ở Ma Vũ Đại Lục" Có người cảm thấy lời Thạch Hiên nói là chuyện đương nhiên.

Ngay cả Thanh Hàn cũng kinh ngạc quay đầu liếc nhìn hắn, nàng không thể tin được thiếu niên này ngoài mắt chói xem thường người khác ra, lại có một mục tiêu rộng lớn đến vậy.

Diệp Minh thần sắc kinh dị nhìn Thạch Hiên, mồ hôi hột từng giọt từng giọt chảy xuống, hắn không thể ngờ lại gặp cao thủ trang bức như vậy, đây là cảnh giới Nội hàm trang bức, như gió xuân trang bức, khiến người ta không thể phân bác.

"'Không, ta không thể thua tên này...xem ra phải dùng đại chiêu thôi..'" Lén lút lau mồ hôi hột, Diệp Minh thầm nghĩ.

Vương Bá Nguru cảm giác toàn thân sôi trào, bộ phim này quá kịch tính, hắn không nhận được bị hấp dẫn:"Thạch Hiên tiểu tử bức cách khá cao, ra chiêu này coi như là ta muốn phản kích cũng có một chút độ khó....aizz....thật chờ mong Tiểu Minh từ lật bàn a..."

Giờ khắc này, Thạch Hiên trong lòng cười thầm.

Đúng, là ta xem thường ngươi, nhưng ta không nói thẳng, ta muốn càng bức cách hơn, nói một cách nội hàm khinh bỉ ngươi.

Tầm mắt của ngươi quá hẹp, ngươi bức cách quá thấp, ngươi quá là phế vật, ngươi không xứng cùng ta đứng chung võ đài tỷ thí.

Ta muốn đi vũ trụ bao la rộng lớn hơn để tìm kiếm đại đạo đỉnh phong. Cho nên, ta không có rảnh tỷ thí với ngươi.

"Nếu tiểu tử kia muốn bắt kèo thì phải khiêu chiến ta, mà muốn khiêu chiến ta chọn lựa thời gian dưới một năm, như vậy càng có lợi cho ta, khiến ta có thể bóp chết hắn càng sớm càng tốt, để Thanh Hàn muội muội quy tâm ta."

"Ba tháng, Từ Cẩm Đình một trận chiến sinh tử bất luận, ngươi có dám?" Diệp Minh biết giờ khắc này mọi lời nói suông đều không có tác dụng, bởi vì hắn căn bản có tiếng xấu, nếu cứ dựa theo lời hắn nói mà trang bức lại thì bị hắn cho vào tròng ngay, như vậy chỉ có thể một trận chiến mới là chính xác nhất.

Vương Hầu cũng vậy, đều không phải trời sinh đã ở địa vị cao quý. Hắn bắt quá là xuất thân tốt một ít mà thôi, luận thiên phú, luận nỗ lực, hắn làm sao bằng ta, ta lại có lão gia gia hộ thân, kỳ ngộ Thần Tộc chi thân.

Thời gian, ta hiện tại thiếu hụt nhất chính là thời gian, chỉ cần cho ta thời gian, ta nhất định có thể siêu việt hắn, lấy lời đình thủ đoạn đánh bại hắn, chà đạp võ đạo chí tâm của hắn, sau cùng giết hắn.

"Hahaha, Ta chờ ngươi!" Thạch Hiên cười to, ngữ khí đậm nhiên, khí độ siêu phàm, giống như cửu thiên thần Tử, lạnh nhạt mà uy nghiêm.

P/S: hôm kia chap điện, đang viết bị mất hết chữ

hôm qua cúp điện cả ngày, hôm nay mới viết được, x.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Sơn mạch lịch luyện!

Vùng ngoại ô Lư Vân sơn mạch...

Một thiếu niên mặc hắc bào chậm rãi hành tẩu trên đại địa, hắc mắt mũi như quan như ngọc, thần thái sáng láng, anh khí bức người.

Hắn chính là Diệp Minh.

Giờ khắc này hắn dựa theo kiến nghị của lão gia gia đi vào Lư Vân sơn mạch rèn luyện, tiện thể kiểm điểm huyết tinh hấp thu để tiến hóa.

Thần Tộc chi huyết mạch cần đại lượng máu tươi năng lượng để hấp thu, từ đó trích xuất ra năng lượng giúp thân thể cường hóa, nếu đạt tới một mức nào đó, huyết mạch sẽ phát sinh thuế biến.

"Hắc hắc, tiểu tử, nhân loại hiện tại ở kỷ nguyên này đang là Thiên địa sùng nhi, nếu ngươi muốn nhanh chóng đột phá, cần đại lượng nhân loại máu tươi a..." Một thanh âm tà ác từ trong chiếc nhẫn phát ra, chính là Vương Bá Ngưu tàn hồn.

"Đã biết!" Diệp Minh ánh mắt lạnh lùng, mâu quang bức người, hắn tuy thân là nhân loại, nhưng sau khi kích phát thần tộc chi huyết mạch, biến đổi thành thần tộc chi thân, tâm của hắn đã không còn là nhân loại nữa, nên việc giết người lấy máu đối với hắn không chút miễn cưỡng nào.

Lư Vân sơn mạch thân một trong tứ đại hiểm địa của Ma Vũ Đại lục, địa hình chập trùng quái dị, có đại thảo nguyên, có rừng rậm, có dãy núi trùng trùng liên miên vô tận, có sa mạc nóng bỏng bức người.

Lư Vân Sơn mạch ẩn chứa đủ loại các sinh vật không biết tên, động một tí liền có thể để cho người ta mất mạng.

Diệp Minh cũng không dám khinh thường, hắn hành tẩu tuy nhanh nhưng ánh mắt vẫn rất cảnh giác, một hơi gió thổi cỏ lay đều không thể qua được mắt hắn dù hắn không biến thân thành Lôi Thân.

Diệp Minh ánh mắt nhìn chung quanh sinh trưởng các loại thực vật kỳ dị.

Có dây leo đỏ như máu bám quanh các đại thụ lớn, có cây ăn thịt người khổng lồ ẩn núp trong bụi cỏ rậm rạp, chỉ cần con mồi sơ hở đi vào là mất mạng.

Tương đối mà nói, phạm vi bên ngoài Lư Vân sơn mạch là không có nguy hiểm gì lớn, chỉ cần cẩn thận một chút là có thể đi vào.

Diệp Minh một đường đề phòng tiến lên, lấy tốc độ không nhanh không chậm phi hành liên tục không ngừng trong hai tiếng, vẫn không có gặp được nguy hiểm gì.

Trong khoảng thời gian đó Diệp Minh cũng không có phát giác có linh được gì, cái này khiến hắn hơi thất vọng.

Đi thêm một đoạn nữa, cảnh vật liền biến hóa, không còn là mảnh cỏ dại cao um tùm nữa, mà xuất hiện trước mặt hắn là một mảnh rừng rậm u ám.

Khu rừng rậm từng lớp từng lớp đại thụ tung hoành, cây nào cây đấy đều mọc thẳng tới tầng mây thấp, khiến cho người ta cảm giác bản thân nhỏ bé trong này, và vì có nhiều cổ thụ mọc rất cao cho nên cảnh sắc trong rừng tối tăm, u ám, lạnh lẽo.

Hắn khẽ dừng bước, trong lòng đánh giá khu rừng trước mặt, hắn đang suy nghĩ có nên đi vào nó hay đi đường khác.

“Tiểu tử, ta cảm giác phía trước khoảng mười cây số, có một gốc Hạ cấp Linh được..” Giọng nói Vương Bá Ngưu chọt vang lên trong đầu hắn.

“Linh được?” trong lòng Diệp Minh hơi động, hắn hiện tại thiếu nhất ngoài huyết dịch chúng sinh, chính là linh được, có thể giúp thân thể hắn tăng cường, cho nên hắn không chút nghĩ ngợi, đâm thẳng đầu đi vào, và làm thêm chút bảo hiểm, hắn thi triển ra Thần Lôi chi thần.

Tức khắc sau lưng hắn mọc ra một đôi cánh nhỏ, sải cánh mỗi bên chỉ dài tới một mét, tầm mắt cũng có thể nhìn thấy rất xa, ngay cả một trăm mét trước mặt có đàn kiến di chuyển hắn vẫn thấy, và hắn cảm giác bản thân có thể nhìn xuyên màn đêm như ban ngày, móng tay có một bộ móng vuốt sắc nhọn có thể thu ra rút vào, bộ móng vuốt này màu đen thuần túy, ẩn chứa Độc tính cường liệt.

Chưa hết, Làn da trên cơ thể có Lôi điện đạo văn ẩn hiện, đây là hình thái thứ nhất của Thần Tộc, Lôi chi Thần! Trời sinh điều khiển Lôi nguyên tố, tu luyện lôi đạo hiệu sức mạnh mẽ!

Hiện tại sức chiến đấu của hắn thẳng bức Võ Quân chi cảnh võ tu.

Chỉ dựa vào trạng thái hiện tại, hắn cũng không ngại Thạch Hiên, tuy nhiên hắn muốn ẩn nhẫn bản thân một thời gian, để có thể tăng cường lực chiến, và muốn chiến với Thạch Hiên hắn không thể biến thân, nếu không sẽ bị các tộc vây công, người người tru diệt, mà nếu không biến thân chiến lực hắn suy giảm sáu mươi phần trăm, không thể đánh được với Thạch Hiên.

Diệp Minh tốc độ rất kinh người, mỗi một bước phóng ra, đều sẽ xuất hiện khoảng cách năm trăm mét phía trước, hắn tại cánh rừng bên trong phi nước đại, ngoài tốc độ kinh người ra, Lôi nhãn khiến hắn cảm nhận và tránh né nguy hiểm, cho nên hắn không gặp trở ngại, nếu dựa theo tốc độ này, khoảng cách gốc linh được mười cây số hắn chỉ cần mấy chục bước là tới.

Nhưng mà ngay tại Diệp Minh phóng qua một bụi cỏ dại phía trước, thì bên trong bụi cỏ thành linh phóng ra một đầu Hắc rắn, nó há to cái miệng ra để lộ hai cái răng nanh sắc nhọn, đôi mắt rắn âm lãnh khẽ híp lại, với khí thế muốn cắn nuốt Diệp Minh.

Diệp Minh gặp nguy không loạn, đôi cánh sau lưng khẽ vỗ, hắn vừa vặn tránh thoát một kích trí mạng của Hắc Xà.

Đây là Nhất Cấp hạ phẩm Yêu Thú Hắc Ma Xà, Hắc Ám hệ xà độc, có khả năng điều khiển bóng tối dễ săn mồi.

Yêu thú phân biệt chia làm Cửu giai, mỗi giai phân biệt từng bậc theo thứ tự là hạ, trung, thượng, Tinh Anh, Vương.

Phàm Thú tương ứng Đại Võ Tông trở xuống, Nhất cấp yêu thú tương ứng Võ Quân cảnh, Nhị cấp yêu thú tương ứng Võ Vương cảnh, Tam cấp yêu thú tương đương võ Hoàng cảnh, Tứ Cấp yêu thú tương đương Võ Tôn cảnh, Ngũ Cấp yêu thú tương đương Võ Đế cảnh, Lục cấp yêu thú tương đương võ Tiên cảnh, Thất Cấp yêu thú tương đương Võ Thần cảnh, Bát Cấp yêu thú tương đương Võ Thánh cảnh, Cửu cấp yêu thú tương đương Chí Tôn cảnh!

Mà Hắc Ma xà vừa vặn ngang với tu vi mới đột phá Võ Quân chi cảnh.

Hắc Ám nguyên tố của Hắc Ma xà không thể ảnh hưởng thị giác của hắn, ánh mắt Diệp Minh lạnh lẽo, toàn thân cuồng bạo khí tức thập phần mãnh liệt, hai cánh khẽ đập, hắn liền xuất hiện trước mặt Hắc Ma Xà, móng vuốt khẽ xuất, hung hăng bổ xuống mắt của Hắc Ma Xà, hồng vô hiệu hóa thị giác của nó.

Ầm ầm——

Ngay khi móng tay Diệp Minh sắp bổ tới mắt của Hắc Ma xà, thì Hắc Ma xà ánh mắt lộ ra vẻ nhân tính hóa châm chọc, cái đuôi của nó đập tới Diệp Minh.

Một tiếng ầm vang, Diệp Minh móng tay chạm vào đuôi rắn, nhưng móng tay hắn lại không thể xuyên qua được lớp giáp da của Hắc Ma xà, lập tức bàn tay hắn bị chấn ra phải nhanh chóng lùi lại một bên.

Diệp Minh chột nhử mày, hắn thể mà bị đẩy lui, lấy thực lực của hắn bây giờ, liền xem như võ quân cao giai cường giả cũng có thể không chút phản kháng bị móng tay hắn đâm xuyên, đơn giản diệt sát.

Hắc Vũ Xà phun ra lưỡi rắn, một đôi con mắt màu vàng vô cùng âm lãnh nhìn hắn, Diệp Minh có thể từ ánh mắt của nó nhận ra suy nghĩ của Hắc Ma xà, nó đang ngưng trọng nhìn hắn, như gặp kỳ phùng địch thủ.

Nó thân thể khổng lồ, coi như mười người cũng chưa chắc có thể ôm hết qua, có thể nghĩ, thân thể nó lớn đến bao nhiêu.

"Đây là biến dị măng xà, thực lực viễn siêu các loại rắn cùng giai." Vương Bá Ngưu kiến thức sâu rộng, nháy mắt truyền âm cho hắn.

Vụt!

Hắc Vũ xà khẽ rít lên một tiếng quái dị, nó cuộn tròn lại như lò xo rồi bật lên, mạnh mẽ mở ra cái miệng lớn trực tiếp phóng tới Diệp Minh, tốc độ của nó vô cùng nhanh, thân thể của Hắc Ma Xà ma sát với không khí tạo ra từng tia lửa.

Tốc độ này đơn giản muốn đột phá năm lần vận tốc âm thanh!

Diệp Minh kinh hãi, hai cánh mạnh mẽ vỗ bay lên trên tránh né cú tấp chí mạng của Hắc Ma Xà, lần này hắn dùng nắm đấm đầm đẫm thẳng mặt Hắc Ma Xà, uy lực cú đấm của Diệp Minh khiến xương đầu Hắc Ma Xà hơi lõm một chút, do vết thương từ não bộ nên khiến máu tươi từ mắt, mũi, miệng Hắc Ma xà chảy ra.

Rít Gào!

Cực mãnh rít lên một tiếng đau đớn, ngẩng đầu nhìn Diệp Minh đang lơ lửng trên không, ánh mắt vô cùng phẫn nộ.

Hắc Ma Xà không nghĩ tới Diệp Minh chơi bản vậy bay lên không trung né đòn của nó.

"Súc sinh! Khởi động như vậy đủ rồi, giờ ta đánh nổ ngươi!" Diệp Minh gào to, lấy cực nhanh tốc độ lướt ngang một bên, bàn tay khẽ giơ lên đỉnh đầu, rống lên: "Lôi tới!"

Lập tức chỉ thấy trên đầu hắn hiện lên dị tượng, hàng loạt Lôi chi Lực từ trên trời tụ tập vào bàn tay hắn, tạo ra một quả cầu to lớn!

Diệp Minh mạnh mẽ vỗ cánh, hai chân đạp lên cổ thụ cao chọc trời mượn lực nhún lên, lực từ bàn chân hắn nhún gãy cả cổ thụ, lập tức hắn bộc phát ra tốc độ kinh người, vượt qua tốc độ âm thanh, xuất hiện trước mặt Hắc Ma xà, bàn tay đưa quả cầu Lôi chi lực khổng lồ đập vào đầu Hắc Ma Xà.

Ầm ầm!!

Quả cầu khổng lồ tụ tập Lôi chi lực oanh kích thẳng vào đầu rắn, kinh khủng uy năng nổ rộ, một tiếng ầm vang, Hắc Ma xà đầu lâu to lớn bị oanh bạo một nửa, chết không thể chết lại, thân thể to lớn của nó nặng nề rớt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Khổ chiến!

Nhìn Hắc Ma xà đã chết, Diệp Minh mới hít sâu một hơi, thi triển 'Lôi Cầu' tiêu hao thật sự là quá lớn, vền vẹn chỉ tích súc một đòn, Diệp Minh liền cảm thấy thể năng theo không kịp tiêu hao, tuy nhiên, uy lực của nó cực kỳ mạnh mẽ, Diệp Minh đoán chừng dù cho Vô Quân đỉnh phong trúng một đòn này không chết cũng trọng thương.

Diệp Minh thân hình phiêu dật, hắn rất cảnh giác, không có tùy ý phi nước đại, sợ kinh động Yêu Thú cấp cao hơn, dưới Lôi nhãn cảm ứng, hắn rõ ràng cảm ứng được bốn phía cách hắn không xa có rất nhiều yêu thú kinh khủng, chỉ cần động tĩnh hơi lớn một chút liền sẽ kinh động bọn nó, đến lúc đó tất nhiên lại là khổ chiến, còn có thể đào vong chạy trốn.

Diệp Minh dựa vào đôi cánh cùng Lôi nhãn xảo diệu né tránh yêu thú bốn phía, chỉ sau mấy hơi thở, hắn đi tới gần chỗ có Linh dược, tuy nhiên nó ở trong hang động đằng trước mặt hắn.

Nơi này cổ thụ thưa thớt, đá vụn trơ xương, phía trước đứng sừng sững một phiến núi nhỏ, có cỏ rậm che phủ cửa hang động.

Diệp Minh trốn ở trên cổ thụ, ánh mắt nhìn chăm chú cửa hang, dựa vào Lôi nhãn cảm ứng, hắn cảm ứng được bên trong hang động ẩn dấu một cổ khí tức cường đại, là huyết nhục khí tức, hắn là yêu thú cường đại ẩn dấu trong đó.

Dưới cổ khí tức này, Diệp Minh ần ần có cảm giác uy hiếp.

Hiện tại bằng vào Thần Lôi chi thể Diệp Minh có chiến lực có thể so sánh Cái Thế vô quân hạ phẩm, cổ khí tức có thể để cho hắn cảm nhận được uy hiếp, đối phương tuyệt đối có chiến lực bằng và cao hơn hắn chứ không có thấp hơn.

"Không biết ta sử dụng Lôi Cầu, có thể thắng được hay không?" Diệp Minh tĩnh tế cảm ứng cổ khí tức kia, trong lòng tính toán.

Nhưng mà, đúng lúc này, Diệp Minh cảm thấy toàn thân nổi lên da gà, lông tơ từng chiếc dựng đứng, cái này là thân thể báo động có uy hiếp đang tiến gần hắn.

Àm!

Diệp Minh không chút nghỉ ngơi, đôi cánh khẽ vỗ, một cước đạp phát nổ cành cỏ thủ, thân thể lướt về phía trước, sau khi thân thể lơ lửng trên không trung, hắn nhẹ nhàng xoay người lại đằng sau.

vụt!

Ngay sau khi Diệp Minh rời đi trong chớp lát, Diệp Minh ánh mắt thấy được một đạo bóng đen to cỡ bàn tay xoay người rời đi.

Con người hẳn chột co vào khi hắn thấy được hình dáng của bóng đen kia, chính là một con yêu thú loại muỗi to bằng nắm tay, một kích không đắc thủ, nó trực tiếp ẩn lui. Ngay tại khi Diệp Minh muốn đuổi theo thì bỗng nhiên có dị biến.

Rống ——

Một tiếng gầm gừ điếc tai như óc vang ra từ cửa động phía trước khiến Diệp Minh giật mình, mà trong lúc Diệp Minh xoay người nhìn nơi phát ra động tĩnh thì con muỗi đã trốn đâu mất.

Hắn cũng không rảnh để ý tiếp con muỗi, việc cấp bách lúc này chính là giải quyết đầu yêu thú trong sơn động, cho nên ánh mắt hắn tập chung nhìn về phía hang động.

Bên trong hang động truyền tới tiếng bước chân nặng nề, Diệp Minh biết đại gia hóa kia muốn đi ra, hắn âm thầm tập chung mười phần đề phòng.

Một lát sau, một sinh vật hình thể cao mười mét, lông tóc toàn thân màu nâu đỏ, bề ngang thân hình tựa như một tòa núi nhỏ, trong tay cầm một chiếc gậy sắt to lớn chậm rãi đi đến.

“Là Đại địa yêu hầu, nhất cấp vương phẩm yêu thú.” Diệp Minh trong lòng tự nhủ.

Đại địa yêu hầu nhìn thấy Diệp Minh, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, sống trong rừng rậm nhiều năm, nó chưa từng gặp sinh vật nào kỳ dị như thế.

Tuy nhiên nó chỉ kinh ngạc một chút liền bắt đầu tấn công, nó há ra cái miệng to Gào lên một tiếng, trong miệng nó ngưng tụ một quả cầu năng lượng, nó thổi mạnh một cái, cực năng lượng như tia laser chiếu thẳng vào Diệp Minh. Diệp Minh bình tĩnh nhìn, hai cánh hắn khẽ vỗ tránh thoát được một đòn này.

Luồng tia sáng năng lượng to lớn này không trúng Diệp Minh liền đâm thẳng vào phiến đá lớn sau lưng hắn, phiến đá liền nổ tung. Chưa hết, dư uy của tia năng lượng này còn phá tan nhiều cây cỏ thụ đằng sau, khiến cỏ thụ chọc trời liền tiếp ngã xuống, tạo ra thanh âm to lớn vang vọng khắp rừng núi khiến cho yêu Thú bốn phía kinh hãi run rẩy, nhanh như chớp xa cách phạm vi năm trăm mét xung quanh hang động.

“Đã sơ bộ mở ra Yêu phủ, xem ra cách Yêu thú cấp hai không xa...” Diệp Minh thầm nghĩ.

Yêu phủ là yêu tu khai phá ra từ trái tim, có thể trích xuất tinh hoa từ thức ăn biến thành năng lượng cũng cấp thân thể cường hóa, và yêu tu có thể dựa vào khí huyết của bản thân thì triển ra võ kỹ của riêng mình.

Cho nên yêu tu cho dù không có nguyên tố thiên địa cũng vẫn mạnh mẽ như thường.

Đại địa yêu hầu con mắt huyết hồng, tứ chi hùng tráng, quanh thân phát ra khí tức vô cùng cuồng bạo cộng thêm khổng lồ khiến cho người ta cảm thấy áp lực vô cùng mãnh liệt. Nhất là trên bàn tay của nó cầm một cây gậy sắt khá to, dài khoảng năm mét, Diệp Minh không

nhìn được nghĩ nếu cây gậy này đập vào người không chết cũng trọng thương.

Đứng đối diện với Đại địa yêu hầu, thân thể Diệp Minh lộ ra vẻ nhỏ bé, dù sao một cái chân của đối phương một cái chân đều dài hơn cả người Diệp Minh cộng lại.

“Quả thật mạnh mẽ...” Diệp Minh thoáng ngưng trọng, đối thủ quá mạnh, hắn nếu chỉ hơi sơ ý một chút là ăn hành ngay.

Rống ——

Đại địa yêu hầu há mồm phát ra một tiếng gầm điên cuồng, nó chạy về phía Diệp Minh, mỗi một bước nó phóng ra đất đai dưới chân nó đều tạo thành hố sâu một mét, phi thường khủng bố.

Đại địa yêu hầu điên cuồng di chuyển, hai bàn tay cầm gậy sắt mang theo từng trận cuồng phong đập tới, thổi tóc đen tung bay. Tay áo hắn khẽ động, hắn liền dơ bàn tay lên không trung.

“Lôi tới!”

Hắn nghiêm túc sẵn sàng đón quân địch, trực tiếp vận dụng tuyệt kỹ Lôi cầu.

Dị tượng chợt hiển hiện, vô số lôi hệ nguyên tố tụ tập trong bàn tay hắn, càng ngày càng dồn nén, cuối cùng quả cầu to lớn bị áp suất thành một viên cầu to bằng nắm tay.

Đây là đòn toàn lực của hắn, hắn thể năng cực hạn chỉ có thể áp xuất lõi cầu bằng nắm tay.

Lúc này đầu cho dù một ngôi sao to như trái đất dưới một đòn này hắn cũng đập nát.

Dù sao địa cầu cấu tạo rất yếu vì là cấp thấp nhất tinh cầu, không thể ngăn cản một đòn toàn lực của hắn.

P/s: ra chương hơi trễ một tý vì Giờ đang viết trên điện thoại các bạn Thông cảm

Có bạn nói kịch tình đang dần nhạt, chẳng qua đây là điểm yên lặng trước cơn bão lớn sắp tới mà thôi

Nếu cứ xoay chuyển qua vương bá ngưu thì cốt truyện sẽ không được đặc sắc và phong phú

Ta muốn các nhân vật trong này ai nấy đều có kỳ ngộ cơ duyên riêng, đều có một câu chuyện riêng, tình cảm riêng, và có thể góp mặt trong cốt truyện chứ không phải xuất hiện một chút rồi mờ nhạt đi...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chiến thắng!

Ầm ầm!

Diệp Minh toàn lực một kích cầm Lôi cầu đập xuống đầu Đại địa yêu hầu, Đại địa yêu hầu vội vàng dùng cánh tay to đón đỡ tất sát một kích, Lôi cầu chạm vào cánh tay to lớn của đại địa yêu hầu, sau đó nó nổ tung, lực trùng kích to lớn lấy Diệp Minh làm trung tâm lan tỏa ra bốn phía xung quanh, vô số bụi cát bay mù mịt, mặt đất sập xuống thành một cái lỗ hình tròn to, đất đá văng khắp nơi, cây cối gãy nát, quả thật một đòn toàn lực của Diệp Minh quả kinh khủng.

Rống!

Đại địa yêu hầu phần nộ gào thét, cả người nó bị Diệp Minh oanh văng ra xa mấy mét, cánh tay gãy gần gãy cốt, huyết dịch chảy xuôi một mảng lớn.

Xem ra Đại địa yêu hầu liền bị phế một cánh tay.

""Đáng tiếc, không thể oanh kích đầu của nó, nếu không thì ta đã thắng!""

Dù sao cũng là sinh vật hai chân, biết dùng vũ khí, cho nên khá thông minh và giao hoạt, khó có thể dễ dàng đánh chúng yếu hại như sinh vật bốn chân, sinh vật không xương khác.

Diệp Minh chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân sôi trào, lực trùng kích to lớn khi va chạm cánh tay với cánh tay Đại địa yêu hầu khiến xương cánh tay hắn kém chút tan ra thành từng mảnh.

""Lôi đến!""

Diệp Minh lần nữa giờ nắm ngón tay lên trời, lần này hắn triệu tập Lôi chi nguyên tố dồn ép nó thành cây kiếm, hình cầu chỉ có thể bạo phát theo kiểu nổ tung, sát thương lây lan rộng, tuy nhiên đối đầu với sinh vật to lớn như yêu hầu, hắn phải cấu tạo thành hình vũ khí, để có thể xuyên thấu thân thể da dày thịt béo của bọn chúng.

Phập ——

Lôi chi Kiếm vừa vận tiếp tục hướng phía đầu lâu Đại địa yêu hầu mà đâm đến, Đại địa yêu hầu ánh mắt lạnh mang, cánh tay còn lại vùng gậy về phía Diệp Minh, ý đồ lưỡng bại cầu thương.

""Đáng tiếc.."" Diệp Minh không thể không né tránh một cơn này của Đại Địa yêu hầu, nếu trúng một cơn này, hắn chắc chắn không chết cũng trọng thương, hắn mạnh mẽ đập hai cánh né tránh một đòn này của Đại địa yêu hầu, nhờ có hai cái cánh sau lưng, Diệp Minh tốc độ bạo phát gấp mấy lần Đại địa yêu hầu, hắn thoát một cái xuất hiện sau lưng đại địa yêu hầu, cầm Lôi chi Kiếm đâm đến sau ót của nó.

Đại địa yêu hầu không thể kịp quay ra đằng sau để né tránh, đành nhún chân nhảy lên, khiến Lôi chi kiếm của Diệp Minh chỉ có thể cắm sau lưng nó.

Máu tươi chảy ra ào ạt, một thương này là đâm lút cán, tuy nhiên chỉ xuyên thủng một bên phổi của nó, một kích thành công, Diệp Minh vội vàng bay ra một bên, thở hồng hộc.

Thể năng hắn không theo kịp tiết tấu trận chiến, chỉ mới tung ra hai đòn toàn lực, hắn thể năng đã giảm gần phân nửa.

"Quả nhiên, chỉ có chiến đấu mới kích phát ra càng nhiều tiềm lực." Hắn mơ hồ cảm nhận thân thể mệt mỏi đang được một lực lượng thần bí chữa trị, cường hóa, chỉ cần giết chết đại địa yêu hầu, hấp thu huyết nhục của nó, hắn có thể tiến hóa.

Lôi chi thần thể phân làm bốn cấp, hạ cấp trung cấp thượng cấp đỉnh cấp, càng đột phá thì thân thể càng hoàn thiện, đến đỉnh cấp Lôi chi thần thể, hắn có thể bay lượn cửu thiên, giết Cái Thế Vô vương cảnh như giết gà.

Ngay lúc Diệp Minh đang suy tư, liền đột nhiên truyền đến âm thanh phần mộ của đại địa yêu hầu, nó ngửa mặt lên trời gào thét, kinh khủng sóng âm lấy đại địa yêu hầu làm trung tâm lan ra bốn phía, cổ thụ lắc lư gãy đổ khắp nơi, liền cả tầng mây trên trời đều bị đánh tan, có thể nghĩ, một tiếng rống của nó khủng bố đến mức nào.

Lúc này vô số Đại địa chi khí từ dưới mặt đất bao phủ lấy nó tiến vào thân thể nó, chỉ trong giây lát, miệng vết thương của Đại địa yêu hầu liền khép lại, nó lại lần nữa sinh long hoạt hổ.

Chỉ là yêu phủ bên trong trái tim của Đại địa yêu hầu đã rút lại một nửa kích thước, hiển nhiên nó chỉ có thể sử dụng hai lần tự lành năng lực là cực hạn.

"Đại địa yêu hầu không hổ là Thượng cổ dị chủng huyết mạch, chỉ là yêu thú cấp một thôi mà thiên phú đã khủng bố như vậy, hấp thu đại địa chi lực tầm bố tự lành tự thân, nếu để nó tiến hóa ra đẳng cấp càng cao lại càng khủng bố." Diệp Minh giật mình, cảm khái nói.

Diệp Minh ánh mắt ngưng trọng, nếu dựa theo trạng thái thể năng của hắn, muốn chiến thắng nó quả nhiên viễn vọng, nếu chỉ là muốn lấy linh thảo thì bằng vào sự nhanh nhẹn của hắn vẫn lấy được, tuy nhiên Diệp Minh cũng muốn diệt sát đầu súc sinh này để tẩm bổ cường hóa thân thể, cho nên hắn không thể lui!

"Chỉ có thể liều mạng!" Diệp Minh cắn răng, giờ bàn tay lên trời, lớn tiếng hô:"Lôi tới!"

Vô số Lôi chi nguyên tố từ khắp nơi bay về phía hắn, lần này Diệp Minh liều mạng tích súc Lôi chi nguyên tố đến quá giới hạn, đại địa yêu hầu ăn hai lần công kích, cũng rút ra kinh nghiệm, trong lúc Diệp Minh triệu hồi lôi nguyên tố, nó điên cuồng công kích Diệp Minh, hết cách, Diệp Minh vừa điên cuồng triệu hồi càng nhiều Lôi chi nguyên tố vừa né tránh công kích của đại địa yêu hầu, giờ phút này quả cầu từ kích thước bằng nắm tay, giờ lôi cầu đã thành hình viên bi.

Diệp Minh cảm giác cốt cách đang dịch chuyển cạ vào với nhau, mạch máu từ trong hốc mắt, lỗ mũi, trong miệng, trong tai chảy ra thành dòng, hắn không chút do dự liều mạng đập cánh, hướng về phía đại địa yêu hầu mà công đến.

"Nghe ép người!" Diệp Minh cười lạnh, viên bi xảo diệu né tránh đòn công kích của đại địa yêu hầu, do viên bi có kích thước quá nhỏ, mà đại địa yêu hầu thân thể quá to, một tay lại bị thương nên nó không thể che đầy hết điểm yếu, nên viên bi đã bay tới trong mũi của đại địa yêu hầu, chui vào trong đó.

"Bạo!!" Diệp Minh cười lạnh, quát khẽ.

Ầm ầm——

Viên bi bên trong mũi của Đại địa yêu hầu liền lập tức nổ tung, Đầu óc của Đại địa yêu hầu liền bị nổ nát, phương viên ngàn mét xung quanh đại địa yêu hầu lập tức bị liên lụy nổ tung, mặt đất sụt lún, đất đá văng tung tóe, vô số cổ thụ đổ nát, tro bụi ngút trời, cảnh tượng quá dọa người.

Động tĩnh to lớn như vậy làm kinh hãi yêu thú bốn phía, chúng nó nhanh chóng thoát đi khỏi nơi đây.

Một lát sau bụi đất tán đi, phạm vi xung quanh ngàn mét hóa thành một cái hố sâu chục trượng.

Mà bên trong cái hố chính xác của đại địa yêu hầu, hiện nay đầu của nó nổ nát một nửa dưới, chết triệt để, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

"Cuối cùng cũng chết!" Diệp Minh nhanh chóng lượm một nửa cái đầu lâu của đại địa yêu hầu cùng thân thể nó, lôi kéo vào trong sơn động.

Thừa dịp hiện tại vừa giết chết đại địa yêu hầu, hắn liền nhanh chóng tiêu hóa xác của đại địa yêu hầu, cường hóa thân thể, chữa trị hồi phục thương tổn sau chiến đấu.

"Tiểu tử, nên ăn sống, bởi vì chỉ ăn sống mới có thể hấp thu dưỡng chất một trăm phần trăm không bỏ sót." Vương Bá Nguru truyền âm bên tai hắn, nói.

Diệp Minh nghe vậy hơi chần chờ một chút, liền gật đầu. Hắn không để ý bản thủ, nhanh chóng đập bể đầu lâu của Đại địa yêu hầu, móc ra cái não khi to khoảng một mét từng ngụm từng ngụm ăn tươi nuốt sống.

Diệp Minh không ngại khổ, không ngại bẩn, không ngại chết, chỉ vì mạnh mẽ hắn sẵn sàng trả giá hết thảy!

Chỉ trong vòng năm phút, Diệp Minh tiêu hóa xong cái đầu khi khổng lồ.

Giờ khắc này thân thể hắn phát sinh ra biến hóa, vô số ám thương khi chiến đấu được nhanh chóng chữa trị, gân cốt, da, huyết thể, ngũ tạng lục phủ, gân mạch, khí huyết đều được cường hóa, hai cánh của hắn từ kích thước một mét bắt đầu tăng trưởng lên hai mét, ở trên trán hắn cũng mọc ra con mắt thứ ba, ẩn chứa vô tận Lôi chi lực, thân thể hắn từ một mét tám bành churong lên hai mét sáu, từ giữa hai tay hắn lại mọc ra hai cánh tay mới, tuy nhiên chỉ mới nhú ra là ngừng lại, hiển nhiên năng lượng từ óc khi không đủ.

Diệp Minh lập tức tiến tới xác của Đại địa yêu hầu, móng tay sắt nhọn bẻ gãy một bên cánh tay to lớn của đại địa yêu hầu, hàm răng sắc nhọn như dao cạo từng ngụm từng ngụm cắn nuốt, vô số huyết nhục và máu tươi chảy ồ ồ vào trong bụng hắn.

Ngay lập tức hai cái tay mới nhú dần dài ra, đến khi Diệp Minh ăn tiếp cánh tay thứ hai của đại địa yêu hầu thì hai cánh tay mới liền mọc dài ra đầy đủ.

Diệp Minh cũng không ngừng lại, tiếp tục cắn nuốt sống thân thể đại địa yêu hầu.

Nửa ngày sau...

Trời đã tốiมืด, Diệp Minh cuối cùng hấp thu xong miếng thịt cuối cùng của Đại địa yêu hầu, ngay cả xương cốt hắn cũng không chừa, cắn nuốt hết.

Trong vòm miệng của hắn tiết ra một loại dung dịch có tính ăn mòn rất cao, vô luận là xương cốt có to, có chắc cỡ nào đều bị dung dịch bào mòn hết, hóa thành từng mảng chất dinh dưỡng bị thân thể hắn hấp thu.

Diệp Minh lập tức lòi ra xác Hắc Ma rắn, tiếp tục cắn nuốt.

Chỉ mười phút sau, hắc ma rắn thân thể đều bị hắn cắn nuốt hết.

"Còn thiếu một chút nữa, là hoàn mỹ tiến hóa thành Trung đẳng Thần Lôi chi thể, xem ra đến lúc thu hoạch Linh dược." Diệp Minh liếm liếm môi, thì thầm nói.

Hắn chậm rãi đứng dậy, đi vào sâu bên trong hang động, thông đạo không gian rất lớn, rất đen, khúc chiết uốn lượn, kéo dài sâu tận bên trong dãy núi.

Lấy tốc độ gấp năm lần âm thanh hiện tại của hắn, chỉ trong vòng hai cái hô hấp liền bay tới cuối hang động.

Phía cuối hang động mọc ra một cái hồ nước, bốn phía trên vách đá khảm đầy các loại đá phát sáng, mà ở giữa hồ là một phiến đá nhỏ nhô lên khỏi mặt nước, trên đó sinh trưởng một gốc cây nhỏ, phiến lá đỏ như máu, trên đó kết lấy hai viên trái cây to tròn như quả táo lớn nhỏ, một cây có màu đỏ rực rỡ, một cây có màu đen kỳ lạ, từ trái cây toát ra mùi thơm ngọt ngào quyến rũ.

"Ân! Hắn là thành thực." Diệp Minh phi người bay qua, thân thể lẳng không đứng giữa mặt nước, hắn cẩn thận quan sát cái cây này, cũng không vội vã hái xuống.

"Đây là đồ đen linh quả, là khí vận chi quả, ăn quả màu đỏ khí vận tăng cường, ăn quả màu đen vận rủi quấn thân, mà ăn hai quả liền chẳng được cái gì, chiếc lá của nó ẩn chứa huyết chi năng lượng nồng hậu, cây này sinh trưởng thường ở nơi xác chết khá nhiều, nó sẽ dần hút khô xác chết để trường thành, hắn nơi đây từng chôn vùi nhiều sinh mệnh." Vương Bá Ngu trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thần bảo dị tượng!

"Tiểu tử, hái gốc linh dược này không thể đụng tay vào, nếu như đụng vào thì nó sẽ héo ngay lập tức, để ta ra tay, Đồ Đen linh quả để ta giúp ngươi luyện chế thành Khí Vận Đan, "" Vương Bá Ngu dựa vào kiến thức sâu rộng, truyền âm nói.

Vừa dứt lời, Vương Bá Ngu tàn hồn chui ra từ nhẫn, bàn tay hắn khẽ phát nhẹ, Đen đồ linh dược được nhắc bổng lên bay về phía hắn.

Chưa hết, Vương Bá Ngu đột nhiên bấm quyết, chỉ một thoáng, thiên địa run rẩy bầy, từ không trung vô số thiên địa nguyên tố bay vào ẩn quyết của hắn, chỉ trong giây lát, phạm vi năm trăm mét xung quanh thiên địa nguyên khí hoàn toàn không có.

Vương Bá Ngu thấy Diệp Minh kinh ngạc, hắn cười nói: "Thời kỳ thượng cổ, ta sáng tạo ra Thần Đan Kinh, lấy thiên địa pháp tắc làm lô đỉnh, lấy sơn hà làm vật liệu, chúng sinh khí vận làm môi lửa, luyện chế ra thập phẩm đệ đan, ăn vào liền trở thành Võ Đế chi cảnh, tuy giờ chỉ còn một ít tàn hồn, nhưng ta có thể mượn thiên địa nguyên tố làm lô đỉnh luyện chế đan dược.""

"Luyện!"" Vương Bá Ngu quát lớn một tiếng, Thiên địa nguyên khí biến thành một cái đỉnh lơ lửng ảo, hắn đem linh dược bỏ vào đó, dùng Hóa nguyên tố mạnh mẽ dung luyện.

"Ngưng!"" Vương Bá Ngu dùng hai bàn tay chạm vào nhau, bên trong thiên địa lô đỉnh, thiên địa nguyên tố sôi trào kịch liệt,

Chỉ sau hai phút thời gian, một cỗ hương thơm nồng nặc từ trong thiên địa đỉnh lơ truyền ra, Diệp Minh chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy một viên đan dược từ trong hư không xuất hiện, rơi xuống trước mặt hắn.

Diệp Minh không nói nhảm, lập tức cầm đan dược phục dụng.

Hắn cảm giác huyết mạch sôi trào, một cỗ cảm giác huyền ảo luân chuyển bên trong linh hồn hắn.

""Đây là số mệnh khí tức, giờ khắc này ngươi được nhận thêm khí vận, mà tiểu tử ngươi khí vận thật mãnh mẽ, lão tử ta chỉ từ Đại đế cường giả cảm nhận được, chắc chắn...tiền đồ sáng lạng a.""

Một lát sau...

Một cỗ cường đại khí huyết từ thân thể Diệp Minh phát ra, chấn bay đất đá trong hang động.

""Hô!"" Diệp Minh phun ra một ngụm trọc khí, ánh mắt hắn ảm ảm mừng rỡ, rốt cuộc bản thân hoàn toàn tiến hóa thành Trung phẩm Thần Lôi chi thể, giờ khắc này cho dù gặp cái thể vô quân vô giả hắn cũng giết không tha!

Bên trong mảnh rừng rậm u ám, cảnh tượng nơi đây lúc này tan hoang, vô số cỗ thụ ngã xuống đất, mặt đất khắp nơi đều là hố sâu, hiển nhiên nơi này lúc nãy đã diễn ra một trận chiến đấu kịch liệt.

Lúc này đây dưới hố sâu trên mặt đất, một đầu báo đốm thân thể khổng lồ nằm bên trong, máu thịt be bét, hiển nhiên chết không thể chết lại.

Diệp Minh ngồi trên xác của nó, trong tay cầm hai viên linh quả, hắn lập tức liền bỏ vào miệng nuốt chửng, ánh mắt nhìn về phía báo đốm dưới chân, khẽ liếm liếm môi, móng tay sắc nhọn xé rách một mảng thịt lớn, nuốt sống.

Sau khi tiêu hóa xong xác của báo đốm, hắn lập tức đứng dậy bay đi, hắn không muốn lãng phí bất kỳ giây phút nào, nhanh chóng đi tìm mục tiêu khác chiến đấu rồi thôn phệ, tăng cường thân thể.

Mấy linh dược này đều là bình thường linh dược, Diệp Minh cũng lười nhờ vả Vương Bá Nguru luyện giùm thành đan dược, cứ bỏ miệng nuốt chửng cho nhanh.

hai khe động hai cánh, sau khi tiến hóa, với tốc độ gấp bảy lần vận tốc âm thanh, thân hình Diệp Minh giống như một con gió lướt nhanh bên trong rừng rậm.

Trong lúc hắn bay thì gặp các yêu thú từ đỉnh cấp trở xuống, nhưng Diệp Minh không quan tâm, hiện tại mục tiêu của hắn chính là yêu thú cấp một vương giả, hoặc là yêu thú cấp hai.

Toàn lực bay đi, hắn dùng thời gian sáu giờ vượt qua vùng rừng rậm với quãng đường hơn hai mươi hai ngàn cây số. Có thể nghĩ, khu rừng rậm nguyên thủy vùng ngoài rìa lưu vân sơn mạch này lớn bao nhiêu.

Vừa thoát khỏi mảnh rừng rậm rộng lớn này thì Diệp Minh lại thấy nhiều dãy núi liên miên kéo dài rất xa, mỗi một ngọn núi đều nguy nga bằng bạc, bao la hùng vĩ, ngọn núi thấp nhất ở đây đã là năm trăm mét, cao nhất phải dài mấy cây số, thẳng nhập tầng mây.

Nhìn dãy núi kéo dài gần như vô hạn không có điểm kết thúc, Diệp Minh khẽ nhíu mày, chẳng lẽ hắn phải vượt qua dãy núi này?

Đột nhiên Diệp Minh thân thể khẽ run, đây là thân thể phản ứng khi dụng phải nguy cơ sinh tử, hắn cảm giác dãy núi trước mặt kia ẩn dấu nhiều tồn tại mà khả năng hắn chạm mặt là chỉ có nguy cơ tử vong.

—Rống—

Bỗng nhiên, từ phía bên trên dãy núi to lớn đằng trước mặt hắn truyền tới hai tiếng rống kinh thiên động địa, phi hai cỗ âm thanh này phi thường cuồng bạo, phạm vi mấy ngàn mét xung quanh mặt đất đều rung lên như có động đất vậy. Chưa hết, đám cỗ thụ sau lưng hắn bị âm thanh chấn động ào ào đổ xuống.

Diệp Minh tuy tiến hoá đến Thần Lôi chi thân trung phẩm, nhưng cũng bị âm thanh cách xa mấy ngàn mét chấn động đến phát choáng, đủ thấy chủ nhân hai âm thanh này là tồn tại kinh khủng cỡ nào, tuyệt đối là Cường đại yêu thú đang chiến đấu.

Xoẹt ——

Đúng Lúc này, cũng gần chỗ hai tuyệt thế yêu thú chiến đấu không xa, một đạo kim sắc thần quang xông lên thiên không, vạch phá vô tận màn đêm, chiếu rọi khắp Lưu Vân Sơn Mạch.

“Tiểu tử, cách mười ngàn mét phía trước hình như có thần bảo xuất thế, nếu như tiểu tử ngươi đạt được, nhất định là một trận đại tạo hoá.”

Lúc này, thanh âm Vương Bá Nguru nhắc nhở vang Vọng trong đầu Diệp Minh.

—Gầm gừ—

Ngay sau Khi Vương Bá Nguru truyền âm nhắc nhở, xung quanh dãy núi phía trước liên tục vang lên âm thanh gầm gừ kèm theo cảm giác vui sướng.

Thanh âm này chấn thiên động địa, một toà núi lớn dài mấy cây số đều bị âm thanh chấn đến nổ tung từng mảnh, Diệp Minh đứng cách âm thanh ít nhất

ba ngàn mét đều bị dư âm chấn bay ra xa cả trăm mét, thân thể định ngã vô số cổ thụ sau lưng mới dừng lại.

Hắn phun nhẹ ra ngụm máu bầm, sắc mặt kinh hãi hồ:

“Đây là yêu thú cấp bậc gì? Chỉ là âm thanh mà sao Kinh khủng như vậy?”

Khoảng cách Diệp Minh đứng cách chủ nhân âm thanh cả ba ngàn mét, tức là khoảng ba cây số, chỉ là dư âm thôi hẳn đều suyết nửa không chịu nổi, nếu mà hẳn đứng trong phạm vi ngàn mét chắc chắn trọng thương, phạm vi năm trăm nữa nói không chừng không thể thừa nhận được liền bạo thể mà chết.

Đứng ở đồi cao, Diệp Minh thấy được vài đầu tuyệt thể hung cầm với thân thể to lớn che khuất cả hai ba trăm mét bầu trời bay lượn, thấy được một đầu Yêu Hầu thân thể to như núi lớn đang Đạp núi mà đi, nếu đại địa yêu hầu gặp con yêu hầu này chắc chắn bị một bàn chân dẫm bẹp, Diệp Minh còn thấy vài đầu sư tử có cánh khổng lồ đang bay lượn không trung, vài đầu Bạch Hổ đang bốn vó tung hoành chạy như bay, còn có các tộc nhân của các Yêu thú này đi theo sau lưng, tạo thành nhiều quy mô thú triều khá lớn.

Bọn chúng đều hưng phấn gào thét, khí thế hung ác ngập trời, đi về phía ánh sáng xuyên thủng bầu trời phát ra từ thần bảo.

Diệp Minh nhìn xuất thần, đây là lần đầu tiên hắn thấy yêu thú mạnh mẽ như vậy xuất hiện cùng một lúc.

“Chỉ là mấy chục đầu Thần Tôn cảnh súc sinh thôi, không đủ thành đạo.” Vương Bá Ngu thanh âm vang lên, tràn ngập xem thường nói.

Nhìn xem cảnh tượng kinh khủng ấy, không biết thế nào, Diệp Minh không những không sợ hãi, trái lại hắn càng xem càng hưng phấn.

Một đám súc sinh đều có thể đạt tới độ cao như vậy, tin tưởng không lâu sau hẳn cũng có thể đạt tới, đập hết thấy súc sinh này dưới chân, làm thú cười cho hắn.

Diệp Minh ba cái lời nhảm con mắt lấp loé thần mang, sắc mặt hắn dị thường hưng phấn, cái khí tức hủy thiên diệt địa dồi non lấp biển của đám yêu thú kia khiến hắn không khỏi hướng về.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Ngoài ý muốn!

“Phải nhanh chóng thoát khỏi đây, nếu không đám súc sinh này đến gần ta thì ta sẽ chết!”

Nghĩ đến tận đây, Diệp Minh đưa mắt tìm một phương hướng tương đối cách xa đám yêu thú, xong rồi hắn ngay lập tức bạo phát mười thành tốc độ bay đi.

Hiện tại hắn biết sự đáng sợ của Lưu Vân sơn mạch, hắn chỉ mới xâm nhập hơn mấy chục ngàn cây số mà chạm trán với yêu thú khủng bố như thế, may mắn là hắn cách chỗ bọn chúng khá xa.

Hồng hồng hồng ——

Rầm rầm rầm ——

Tiếng gầm gừ của Yêu thú, tiếng núi đá bị sập lở thỉnh thoảng truyền đến bên tai hắn, Diệp Minh quay đầu nhìn phía Thần bảo ánh sáng, chỉ thấy đám yêu thú còn cách thần bảo ánh sáng hơn mấy chục ngàn mét, trong lòng hắn càng thêm ngưng trọng.

Một khi kia một đám yêu thú tới gần thần bảo ánh sáng, tất nhiên sẽ bộc phát kinh thiên đại chiến.

Diệp Minh không dám dừng lại lâu, lập tức dùng mười hai thành tốc độ rời đi.

Lưu Vân Sơn mạch, trời u ám, mặc kệ người chỗ tại địa phương nào đều sẽ không gặp được mặt trời, sương mù ở nơi đây phi thường dày đặc.

---Ầm!---

Một tiếng kinh thiên động địa giống như thiên thạch va chạm, vô số đất đá đều tan vỡ bay ra xung quanh rất xa, Diệp Minh cách xa hơn năm ngàn cây số đều bị cổ khí lưu này chấn bay thổ huyết.

Diệp Minh trong lòng thầm hô “may mắn”, nếu như hắn còn ở chỗ cũ tuyệt đối sẽ bị âm thanh này đè ép bạo thể mà chết.

Hắn vội vàng ổn định khí tức, mới quay đầu lại nhìn cảnh tượng đang diễn ra, nhưng khi Diệp Minh nhìn thấy cảnh tượng ấy, trái tim bỗng nhiên co lại một cái, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Thị lực của Diệp Minh gấp mười lần võ giả cùng gia, cho nên tuy cách xa nhau hơn năm ngàn cây số Diệp Minh vẫn thấy rõ mồn một cảnh tượng ở đây.

Dãy núi nguy nga rộng lớn dài hơn ba bốn cây số dưới tồn tại khủng bố như vậy công kích, liền nát tan thành từng mảnh đá to nhỏ, đây thật sự là thiên băng địa liệt!

----Huyết----

Một đầu Hỏa Tước hình thể khổng lồ như núi mang một ít Phượng Hoàng huyết mạch vũ cánh tạo ra vô tận cuồng phong quét sạch đất đá bay về phía nó, miệng nó phun ra một ngụm Phần Thiên chi hỏa hướng về phía kẻ địch thiêu đốt.

Mà kẻ địch lúc này của nó chính là một đầu Ngưu Ma thân thể khổng lồ, hình dạng nửa người người ngưu, cao tới mấy ngàn mét, trong tay cầm một chiếc Cự phù khổng lồ ngạo nghễ đứng đó.

Ngưu Ma trông thấy Hỏa Tước công kích, nó liền ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng, Cự phù trong tay quét ngang tạo ra Cuồng Phong chém tới Hỏa Tước.

--Âm--

Hai đại công kích chạm nhau liền nổ tung, không gian dưới cú nổ này sụp đổ một vùng lớn, vô tận tử vong khí tức quét ngang hết thấy mọi thứ xung quanh bọn nó, cả bầu trời liên sáng rực trong chớp lát, do không gian phá toái cho nên lộ ra Vũ trụ không gian ngoài kia, nhưng sau hai giây không gian liền tự động lành lại.

Diệp Minh cách xa năm ngàn cây số cũng chịu ảnh hưởng dưới cú va chạm này, con cuồng phong mang theo năng lượng cuồng bạo từ trung tâm bạo phát quét ra tám hướng xung quanh, những nơi cuồng phong đi ngang qua, cỏ thụ sụp đổ, núi đá vỡ nát, các sinh vật khác nhỏ yếu liền bị cuồng phong cuốn đi mất xác.

Phốc ——

Diệp Minh phun ra máu tươi, sắc mặt khó coi, trong lòng hắn thoáng hoảng hốt, cũng không kịp chữa trị thương thế, liền liều mạng đập cánh bay đi.

Bởi vì con cuồng phong năng lượng đang gào thét đang lan tới gần hắn, Diệp Minh thân hình gầy yếu, nếu bị con cuồng phong nào cuốn vào, khẳng định phân thân toái cốt.

Trong lòng Diệp Minh vô cùng khổ sở không cam lòng, không có thực lực liền ngay cả một đám súc sinh đánh nhau tạo ra dư chấn hắn đều không chịu nổi, nghĩ đến đây, càng khiến hắn kiên định truy tìm võ đạo đỉnh phong, trở thành cường giả!

Hắn cấp tốc liều mạng thiêu đốt khí huyết bay đi, nhưng mà còn không nhanh bằng cuồng phong cuồng bạo sau lưng, khí lưu năng lượng oanh kích lan tới sau lưng hắn, khiến da hắn tróc ra, thịt hắn bong từng mảng từng mảng lộ ra xương sống trắng hếu, khí huyết trong người bị đảo lộn, khí tức hỗn loạn, hắn sắp ngã gục không nổi.

Mà sau khi hai đại Đế Tôn yêu thú mở màn công kích, các yêu thú khác khí tức như Thần Ma đều liều mạng xông tới đánh nhau, tiếng choảng nhau vang lên không dứt, mặt đất bị đánh sụp xuống, sơn nhạc bị đánh phá, trong bầu trời vô số năng lượng cuồng bạo va chạm nhau không dứt, cảnh tượng khiến người ta thấy liên chán kinh.

Ầm ầm!!

Một đầu Yêu Hồn toàn thân màu hoàng kim dùng vô thượng lực lượng cầm trong tay Thần Côn đập lên dãy núi khổng lồ, lấy đà nhảy lên vùng gây công kích lên đầu Sư Tử có cánh khổng lồ đang lơ lửng trên không.

Đầu sư tử không chút hoang mang đập cánh né tránh tuyệt sát một cơn của Yêu Hồn, sau đó nó há miệng phun ra một ngụm Đại hỏa lên người yêu hồn, ý đồ đốt chết nó.

Yêu hồn cầm trong tay cây gậy khổng lồ liên tục xoay tròn, tạo ra một luồng kinh khủng sóng khí bay tới Đại hỏa của yêu hồn.

--Âm--

Đại hỏa chạm tới sóng khí liền sinh ra phản ứng nhiệt hạch nổ tung, thanh âm của nó vang vọng khắp không gian, hỗn loạn năng lượng tiếp tục quét sạch bốn phương tám hướng, như vậy lại càng tăng cường thêm cuồng phong năng lượng.

Các yêu thú cường giả kịch chiến khiến trời và đất lắc lư, sinh cơ ngàn vạn dặm bị dư chấn tuyệt diệt, cảnh tượng kinh khủng như tận thế.

“Mẹ! Vạ lây!” Diệp Minh thầm mắng, thêm hai con súc sinh Đế Tôn cảnh tham chiến, khiến con cuồng phong sau lưng hắn càng thêm cuồng bạo, hắn sắp chống đỡ không nổi nữa.

“Chẳng lẽ hôm nay ta sẽ chết bởi dư âm khi chiến đấu của đám súc sinh này, ta không cam lòng!” trong lòng Diệp Minh vô cùng không cam lòng, hắn thể

lực cạn kiệt ngã quỵ xuống đất, hần xoay người nằm ngửa ra, hai cánh tay khê nhúc nhích, nhưng hoàn toàn không có một chút khí lực đứng dậy.

Nhìn cuồng phong sắp lan tới hần, Diệp Minh cười thảm, ""Nguru lão, chắc ta sắp chết rồi!""

""Hắc hắc, tiểu tử đừng lo lắng nguoi mới ăn khí vận đần, cộng thêm bản thân nguoi khí vận rất mạnh mẽ, chắc chắn không dễ dàng chết được, sẽ có nhân tố ngoài ý muốn cứu nguoi, hoặc chủ động cứu nguoi, nhưng nếu thật là không có ai, ta sẽ sử dụng ít tàn hồn năng lượng cứu nguoi!"" Vương Bá Nguru không cho là đúng, nói.

Đúng lúc này, một đạo kiếm mang như xuyên thấu tương lai từ phương xa chém tới!

“Một đám súc sinh! Thân bảo há lại đám súc sinh các nguoi có thể nhúng chân?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Kinh Thiên Chiến Đấu!

Diệp Minh kiệt lực nằm ngửa trên mặt đất, cho nên hần lập tức thấy được cảnh tượng vô cùng kinh người.

Thương khung trên cao, hư không sinh Thanh Liên, từng đóa từng đóa thanh liên trên bầu trời nở rộ thành từng bậc giống như cầu thang trải dài khắp bầu trời, cả bầu trời lúc này sinh ra dị tượng ánh sáng màu xanh lá bao phủ khắp, mà chính giữa từng đóa bậc thang thanh liên chính là một nụ thanh liên khổng lồ, rễ của nó cắm vào trong không gian, thủ đoạn này đơn giản là thần tích.

Dị tượng như thế làm cho tất cả yêu thú chú ý, ngược lên nhìn thanh liên xuất hiện đầy trời, yêu thú cường giả sắc mặt ngưng trọng, còn đám yêu thú cấp thấp không biết sống chết ngẩn đầu lên trời rồng to.

Một thân ánh lung linh, dung nhan tuyệt thế, vóc người huyền ảo đứng ngao nghể trên thanh liên, toàn thân nàng bao phủ bởi hào quang thanh liên, sau lưng nàng treo một thanh kiếm mỏng manh như cánh ve sâu, nàng đi đến đâu hư không đều sinh ra thanh liên đỡ lấy bàn chân nhỏ bé của nàng đến đó, nàng ánh mắt xinh đẹp khê đưa xuống dưới, lạnh nhạt nhìn mấy đầu Đế Tôn cảnh yêu thú, vẻ lạnh nhạt của nàng giống như các đầu Đế Tôn cảnh yêu thú chỉ là sâu kiến, không đủ khiến nàng lộ ra một chút biểu cảm nào trên mặt.

“Nhanh chóng rời đi, bản Đế nhìn các nguoi tu hành không dễ, liền tha các nguoi một mạng.”

Vị nữ tử tuyệt thế này chột mồm miệng, thanh âm linh hoạt kỳ ảo, mặc dù dễ nghe, nhưng bên trong lời nói mang theo một cỗ uy nghiêm làm cho người ta không tự chủ bái phục, không dám kháng cự.

Mấy đầu Đế Tôn yêu thú nghe vậy, ánh mắt lóe lên vẻ không cam lòng, nhưng cũng không dám nói gì, nhưng đầu Yêu Hầu liền mở miệng: ""Thanh Liên Kiếm Đế, nguoi có ý gì, nơi đây là Lạc Vân Sơn mạch, chính là bản địa của yêu thú chúng ta, nguoi lấn giới đoạt bảo, vi phạm hiệp ước Nhân-Yêu, không sợ Mấy vị Yêu Đế hỏi tội sao?""

“Súc sinh! Còn không mau mau rời đi, đứng đây mà già mồm, thật muốn bản đế động thủ?”

Thanh Liên Kiếm Đế quát khê, ánh mắt hiện lên sát ý vô tận nhìn xuống Yêu Hầu, sau đó, trên thân nàng bộc phát ra sát khí đè ép xuống đám yêu thú, mấy đầu Đế Tôn, Thần Tôn, Đại La Thiên Tôn Yêu thú còn chịu đựng được, nhưng dưới Vô Tôn Yêu thú đều bị sát khí nghiền ép nằm thẳng xuống mặt đất, mà vô Quân trở xuống yêu thú nhao nhao bị cỗ sát khí này đè ép đến bạo thể nổ tung.

Dưới cỗ dưới sát khí này, tuy Diệp Minh thân thể tổ chất hơn hần các nhị lưu Diệp Minh nội thương càng thêm thương, hần phun ra nhiều ngụm máu tươi, ngũ tạng lục phủ bị cỗ sát khí này đè ép đến xuất huyết, giờ khắc này tánh mạng Diệp Minh đang nguy cơ sớm tới.

(Gọi tên cảnh giới của đám yêu thú này như nhân loại cảnh giới để cho độc giả tiện biết để so sánh thực lực với nhân loại, chứ yêu thú vẫn phân làm chín cấp.)

Diệp Minh sắc mặt âm trầm, trong lòng không cam lòng nói thầm: ""Đây chính là cường giả, cao cao tại thượng, quan sát vạn cổ, trong một ý niệm liền có thể đề vô số sâu kiến hôi phi yên diệt, ta hiện tại trong mắt cường giả chân chính cũng chỉ là một con giun đé..""

Hần cố nén ngất đi, hần muốn đem gương mặt xinh đẹp tuyệt trần kia khắc ấn trong đầu, ngày sau nếu vượt qua kiếp nạn này, chắc chắn sẽ nợ máu trả bằng máu.

Diệp Minh cách năm ngàn cây số cũng phát hiện nàng, với tu vi tuyệt thế như nàng, chắc chắn cũng phát hiện nhân loại nhỏ bé như hần, bởi vì bên trong phạm vi mười ngàn cây số chỉ có mỗi hần là nhân loại, nhưng nàng vẫn đề Sát khí bao phủ phạm vi mười ngàn cây số, đây không phải muốn đem hần là sâu kiến nghiền chết sao?

""Ta muốn chết sao?"" Diệp Minh ánh mắt hận ý nhìn nữ tử, không cam lòng thì thầm.

"Nhân loại, bắt nạt con dân của Bồn Đế, lần ta yêu tộc không người sao?" Đột nhiên một thanh âm từ cửu thiên bầu trời truyền đến, hóa giải đi vô tận sát khí của Thanh Liên Kiếm Tôn, khiến Diệp Minh có cơ hội thở dốc, vô số tế bào liền nhanh chóng chữa trị vết thương của hắn, dựa theo tốc độ này, ba canh giờ Diệp Minh hoàn toàn khôi phục thực lực.

"Cuồng Sát Hồ Đế, món đồ này đối với ngươi vô dụng, ngươi thật sự vì nó mà đại chiến với ta sao?" Thanh Liên Kiếm Đế ánh mắt ngưng trọng nhìn một người đàn ông trung niên mặt mũi hung thần ác sát râu quai nón, thân hình vạm vỡ, cao tận hai mét, đây là đầu Ngũ cấp yêu thú hạ phẩm ngang với Vô Đế cảnh nhân loại, đã độ Cửu tiêu lôi kiếp biến thành hình người.

Dù sao kỷ nguyên này là kỷ nguyên của nhân tộc, thiên địa khí vận, cùng thân thể tiềm năng đều nghiêng về phía nhân loại, cho nên muốn tu luyện nhanh hơn, yêu thú đều phải biến thành nhân loại hình dáng để tu luyện, cảm ngộ đại đạo, pháp tắc nhanh hơn khi dùng bản thể.

"Hừ, nhân loại nữ nhân, vấn đề không phải là thần bảo, mà chính là mặt mũi, ngươi vào Yêu tộc địa bàn cướp đồ vật, lại đã thương các con dân của ta, giờ vẫn cho ngươi đoạt bảo tiêu sái rồi đi, vậy yêu tộc chúng ta mặt mũi để ở đâu?! Cho ngươi rời đi đã là yêu tộc nhượng bộ, nếu ngươi ở lại đây, đừng trách bồn đế thù đoạn!"

Cuồng Sát Hồ Đế đạp bước trên tầng mây chạy tới Thanh Liên Kiếm Đế, mỗi một bước đều khiến hư không rung rẩy, đáng sợ uy áp được Cuồng Sát Hồ Đế thu hẹp lại, chỉ phóng xạ ra mấy ngàn mét xung quanh hắn, hắn sợ uy áp mình tổn thương đến yêu thú nhỏ yếu khác.

"Thanh Liên Hóa Thiên địa!"

Nữ tử Áo trắng như tuyết yêu kiều quát lên một tiếng, xung quanh nàng hiện lên từng trận kiếm mang, một cỗ Thanh liên kiếm ý lăng lệ ác liệt vô cùng từ xung quanh người nàng phát ra, vô số Thanh Liên Kiếm Đạo Quy tắc trong thiên địa hội tụ xung quanh nàng, đây là Kiếm Đế Linh Vực Quy tắc, ở trong quy tắc này, nàng chính là chúa tể hết thảy sinh tử, Vô Đế cảnh trở xuống tiến nhập Kiếm Đế Linh Vực quy tắc của nàng đều bị quy tắc áp chế, tính mệnh như sâu kiến đơn giản giết chết.

Thanh Liên kiếm đạo quy tắc lăng lệ ác liệt trong chốc lát tràn ngập xung quanh phạm vi mấy ngàn mét, giờ khắc này, thiên và địa chỗ nàng đang đứng đều là vô tận kiếm mang, bốn phương tám hướng xung quanh đại địa cùng bầu trời phạm vi mấy ngàn mét giờ khắc này không thuộc về Ma Vũ Đại lục nữa, mà tạm thời là của nàng, nàng chúa tể hết thảy sinh tử!

Diệp minh đồng tử bỗng nhiên co rút lại, chỉ thấy nàng từ sau lưng rút ra thanh kiếm mỏng như ve sầu, vô tận Thanh Liên kiếm đạo Quy tắc dung nhập vào trong thân kiếm, nàng khẽ vung tay chém một cái, Không gian giờ khắc này bị Thanh Liên Chi kiếm cắt thành hai nửa, Cuồng Sát Hồ Đế sắc mặt hơi ngưng trọng, nộ rống lên một tiếng, phạm vi mấy ngàn mét xung quanh hắn biến thành ngập trời Quyền ý, những Quyền ý này đan xen vào nhau tạo thành Quyền chi Quy tắc, giờ khắc này hắn hướng về Thanh Liên Kiếm Đế đâm một đám, khủng bố một quyền đâm thùng hư không, Quyền chi ý mang theo một cỗ không sợ trời không sợ đất, một quyền phá vạn pháp chỉ ý khẽ chạm tới Thanh Liên Chi Kiếm.

Rầm rầm rầm!

Cả bầu trời đột nhiên nổ tung, vô số vết nứt không gian lan ra khắp thiên địa, đất đai núi non sụp đổ, cũng may là hai vị này đã vận dụng Quy tắc lĩnh vực cho nên những dư chấn này chỉ bạo phát bên trong lĩnh vực của hai người bọn họ, không lan ra xung quanh, nếu không thì ngàn vạn cây số xung quanh đây dưới một đòn toàn lực va chạm của hai vị Đế cảnh chấn chấn hủy diệt hết thảy sinh cơ.

Từ vô Hoàng trở đi tùy tiện chiến đấu đều phá nát hư không, nếu để cảnh cường giả toàn lực ra đòn mà không dùng lĩnh vực khống chế lại thì một đòn có thể đánh xuyên Ma Vũ đại lục, gây ra vô tận sát nghiệp.

Thường thì Vô Hoàng trở lên chiến đấu đều ra ngoài vô tận vũ trụ không gian chiến đấu để giảm thiểu hậu quả gây ra cho các sinh linh khác, nếu tu vi đạt tới Vô Đế thì mới có thể chiến đấu trong đại lục, nếu có vô đế này dám chiến đấu mà không mở lĩnh vực quy tắc chắc chắn bị tất cả vô đế vây công chí tử.

Thời gian dần trôi qua, hai người chiến đấu đến thiên địa tối đen, đánh nhau mấy ngày mấy đêm liên tục không dứt, nếu không thể phân ra thắng bại, chắc chắn bọn họ có thể đánh đến mấy chục ngàn năm sau vẫn không phân ra thắng bại được, bởi vì ở cảnh giới của bọn họ, bên trong thể nội đã thành tiểu thế giới riêng của bản thân sinh sôi không ngừng cung cấp bọn họ tiêu hao, trừ khi một phương lĩnh ngộ quy tắc thâm sâu hơn, lâm trận đột phá, nếu không bọn họ vẫn sẽ cứ chiến đấu như vậy mãi.

Diệp Minh từ lâu đã hồi phục thương thế, giờ khắc này hắn đang núp phạm vi gần đó, với ý đồ ngư ông đắc lợi, hoàng tước tại hậu.

Nữ tử chém ra Thanh Liên kiếm chi quy tắc tuy cường hãn, nhưng Quyền chi quy tắc của Cuồng Sát hồ đế cũng mạnh mẽ không kém, chưa kể Hồ chi thể của Cuồng Sát hồ đế quá cường hãn, tuy hắn chưa dùng bản thể những vẫn áp chế nữ tử một đầu, mà kiếm tu lại chủ cận chiến, cho nên hai người cận chiến một thời gian, nữ tử liền dần dần rơi vào hạ phong, xem ra tình huống không ổn.

Đột nhiên trên bầu trời nổ vang một tiếng, Cuồng Sát Hồ Đế tích súc một quyền hung hăng đánh vào Kiếm đế lĩnh vực của nữ tử, kiếm đế lĩnh vực trong nháy mắt nổ tung, nữ tử bị phản phệ phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ngàn mét, vốn là gương mặt trắng nõn càng thêm tái nhợt mấy phần, nàng đã trọng thương.

"Ngươi....ăn đầu tu vi... thật vô si!" Nữ tử khẽ cắn răng ngà, oán hận nói.

"Hắc hắc, không sai, ta học được chiêu này từ nhân loại các ngươi, không phải nhân loại các ngươi hay âm hiểm vô si như vậy sao?" Cuồng Sát Hồ Đế cười khê, vẻ mặt đắc ý nói.

"Nhất Kiếm Phong Thiên Vạn trọng mang!"

Nữ tử thừa dịp Cuồng Sát Hồ Đế ung dung đắc ý nói, liền khê quát một tiếng, Vô số Thanh Liên kiếm ý hóa thành một đạo Kiếm mang vạn trọng, nàng nhanh chóng chém ra một kiếm nhanh đến cực hạn, sắc bén kiếm mang chém vào trên người Cuồng Sát Hồ Đế.

Phốc!

Máu tươi cuồn phún mấy chục mét, trên người Hồ Vương lộ ra vết kiếm sâu tận xương, trên miệng vết thương ẩn chứa nồng đậm Quy tắc vết kiếm đang không ngừng ăn mòn vết thương của hắn, không cho miệng vết thương khép lại, mà bị một kiếm này chém xuống, Cuồng Sát Hồ Đế bay ra vài ngàn mét, sắc mặt tái nhợt mà âm trầm.

Mượn thời cơ này, nữ tử tựa hồ thi triển ra thần bí bộ pháp, thân hình uyển chuyển chớp động, hóa thành mấy trăm đạo Thanh liên khói trắng, chúng nó xen lẫn lộn, biến mất ở trên bầu trời.

"Ghe tởm nữ nhân! Lần sau gặp được ngươi, bản vương muốn xé nát, ăn thịt ngươi!"

Trên bầu trời, Cuồng Sát Hồ Đế giữ vững thân thể, nhìn về không gian phía trước trống rỗng không có một ai, vừa lại cảm thụ được thân thể đau đớn, nó tức hân hân, phát ra một tiếng phẫn nộ gào thét, cuồn cuộn khí tức quét sạch mấy chục ngàn mét!

Mà ngay tại lùm cỏ, thân hình Vương Bá Ngư đã biến mất từ lâu!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ngư Cò tranh nhau, Ngư Ông Đắc Lợi!

Ở một cái sơn động bí ẩn, có dòng sông thanh tịnh chảy xuôi, trong sơn động đá phát sáng dính trên tường lấp lánh, phản chiếu dòng nước tạo thành một quang cảnh mỹ lệ.

Mà ngay tại cạnh bờ sông, một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần đang hôn mê, nhưng cho dù là hôn mê, tư thái của nàng vẫn ưu nhã cao quý mà mỹ lệ, gương mặt hoàn mỹ như cửu thiên huyền nữ bởi vì trọng thương nên hơi tái nhợt, lại càng tôn lên vẻ xinh đẹp không phải phẩm tục của nàng.

Không lâu, một thiếu niên áo đen thờ hồng học xuất hiện tại cửa động, hắn khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, gương mặt anh tuấn tà dị.

"Cuối cùng cũng đuổi kịp..." Vương Bá Ngư thầm nói.

"May là Vương lão điều khiển thân thể ta kịp thời trốn đi Thần bảo, nếu không thì với tốc độ của ta, sẽ chạy không thoát Cuồng Sát Hồ Đế truy sát, và cũng không đuổi kịp tiện nhân này." Diệp Minh thanh âm vang lên trong đầu Vương Bá Ngư.

Sau khi nữ tử rời đi, Vương Bá Ngư điều khiển thân thể hắn, thừa dịp Cuồng Sát Hồ Đế đang phẫn nộ cùng chữa trị vết thương, nhanh chóng trốn đi Thần Bảo chuẩn bị, bị Cuồng Sát Hồ Đế truy sát, nhưng Vương Bá Ngư cũng từng là Cái Thể Vô Đề chi cảnh, thủ đoạn bảo mệnh tầng tầng lớp lớp, nhanh chóng ẩn thân tránh khỏi cảm ứng của Cuồng Sát Hồ Đế, thành công trở thành "Ngư cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi" tư thái.

Nhìn thấy thiếu nữ kia đang nằm lẳng lạng ở đó, khóe miệng thiếu niên nhếch lên vẻ tà dị.

"Vương lão, nếu ta thôn phệ con tiện nhân này, thì chắc hẳn ta rất nhanh tiến hóa ra cường đại thể chất,ngươi nghĩ thế nào?" Diệp Minh ánh mắt nhìn thân thể của nữ tử, ánh mắt bạo phát ra khát máu quang mang.

Hắn từ khi chuyển đổi thân phận nhân tộc thành Thần tộc, cộng thêm nhiều năm biến thành phế vật khiến Diệp Minh bất tri bất giác bị cải biến, bây giờ đối với hắn tăng cường thực lực mới mà chính đạo, dù làm chuyện táng tận lương tâm thì thế nào?

Ở cái thế giới này, mỗi người khi sinh ra đều vì sinh tồn mà đấu tranh, dưới gầm trời này, mỗi một người đều chỉ là con sâu cái kiến, không thể chống đỡ được vận mệnh của mình, ăn bữa nay lo bữa mai, sợ bị giết chết, tánh mạng thật sự rất mong manh.

Diệp Minh hắn không muốn bị cường giả chà đạp, tùy ý chương quản sinh tử, hắn đã từng thề với lòng, khi mà khoảng khắc hắn từ phế vật lại lần nữa nắm giữ sức mạnh, hắn không bao giờ nhìn sắc mặt người khác mà sống, cũng không vì người nào mà sống, hắn vì chính bản thân hắn mà sống, vì cường giả mộng mà sống sót!

"Không, dù cho nàng bị trọng thương hôn mê cũng không phải ngươi hay ta có thể giết nàng đấy, Để cảnh cường giả cường đại, ngươi chưa đặt chân lên cảnh giới đó thì ngươi cũng không thể hiểu được, Độ Đế kiếp thành Đế giả, Linh hồn đã là tồn tại từ hư phản thật, dù là linh hồn không có thân thể vẫn nghiền ép Đế cảnh sâu kiến trở xuống, mà thân thể đã cường hóa đến nỗi dù bỏ mình trăm ngàn năm vẫn bất diệt, thân thể đã có Đế chi uy áp, dù cho hôn mê ngươi cũng không thể đến gần nàng nửa bước, mà cho dù ngươi có thể chống lại uy áp thì ngươi hay ta dùng toàn lực cũng không thể khiến thân

thể nàng chịu một chút tổn thương."" Vương Bá Ngu ngưng trọng nói, trong giọng nói không che dấu vẻ kiêng kỵ.

"Mà ta tuy chỉ là tàn hồn mới khôi phục được một ít nguyên khí, tuy nhiên nếu dùng toàn lực cũng có thể phá tan thân thể nàng, nhưng điều đó khiến linh hồn nàng thức tỉnh, làm ra phản kích, một nữ đế linh hồn sắp chết phản kích có thể để cho chúng ta hồn phi phách tán.""

"Như vậy chúng ta không thể làm gì sao?" Diệp Minh không cam lòng nói.

"Hắc hắc, chúng ta không thể nuốt nàng, nhưng chúng ta có thể xxx nàng, ta có một môn công pháp Âm Dương Song tu, Nữ Đế nguyên âm chắc chắn để ngươi tiến hóa mấy bậc thang, và chưa kể, nếu chúng ta hành động tốt, thì có thể vừa nắm được thân thể nàng, vừa lấy được tâm của nàng, một nữ đế phương tâm chắc chắn khiến ngươi giai đoạn đầu, giai đoạn giữa nhân sinh mang đến trợ giúp lớn."" Vương Bá Ngu cười, giải thích.

Diệp Minh ngạc nhiên, quả nhiên không hổ là Ngu lão, mới đây đã tìm ra biện pháp khiến hắn tăng cường thực lực.

"Nàng đã sắp tỉnh rồi, ta đối với tán gái có một bộ, mà tiểu tử ngươi là sơ ca, chỉ sợ làm nàng chán ghét một kiếm làm thịt ngươi, cho nên uy khuất tiểu tử ngươi một hồi."" Vương Bá Ngu gãi gãi đầu, giả bộ khó khăn nói.

"Tùy Ngu lão, ta sao cũng được, miễn có thể tăng cường tu vi, dù nhìn Vương lão ngươi chơi gái thì thế nào."" Diệp Minh không sao cả đáp.

"Loại nữ nhân cường đại như thế này, trong lòng rất băng lãnh, muốn cứng rắn xxx, liền trước hết hóa giải trong lòng nàng phòng bị, tiểu tử xem mà học tập thủ đoạn này, sau này có ích với ngươi..." Diệp Minh ánh mắt lấp lóe về trí tuệ, âm thầm nói cho Diệp Minh nghe.

Vương Bá Ngu đến gần bên người nàng, càng đến gần, cổ Đế uy càng nồng nặc, Vương Bá Ngu khẽ "hừ" một tiếng, ngoài thân thể hắn cũng lộ ra một cổ Đế uy, cổ Đế uy này là Vương Bá Ngu vận dụng linh hồn hắn mà thi triển ra, nếu so về cường độ uy áp thì tàn hồn Vương Bá Ngu không thể bằng nàng, nhưng dù sao cũng là cùng đẳng cấp, nên Diệp Minh có thể tiến lại gần nàng mà không bị Đế uy nàng ngăn cản.

Hắn chậm rãi quan sát nàng, khuôn mặt nàng tiều tụy, vài cọc tóc rối phủ xuống mặt nàng, khiến nàng giống như công chúa ngủ trong rừng, vừa cao quý, vừa mỹ lệ cùng nhu tình.

Diệp Minh ngồi bên cạnh nàng, bàn tay huy động Hòa chi bản nguyên sương ẩm cho nàng khỏi cơn gió buốt giá ban đêm.

Ngay lúc này, mí mắt nàng rung động mấy lần, tựa hồ liền muốn mở mắt, nhưng sau một khắc, thân thể mềm mại của nàng chợt run lên, gương mặt xinh đẹp tái nhợt chợt hiện ra vẻ bối rối, bộ ngực no tròn nhấp nhô mấy lần, hiển lộ vẻ hồi hộp trong lòng nàng, cuối cùng hô hấp nàng chậm rãi bình tĩnh trở lại, cũng không mở mắt.

Vương Bá Ngu quan sát biểu hiện của nàng, khóe miệng nhếch lên vẻ tà dị.

"Aizz.."

Vương Bá Ngu thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ khó khăn, hắn làm bộ lắc lắc đầu nói: "Làm sao bây giờ... Nàng bị thương nặng như vậy, nếu là không tranh thủ thời gian trị liệu, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm đến tính mạng a, thế nhưng mà..."

Vương Bá Ngu chậm rãi xoay người nhìn vào vết thương trên ngực thiếu nữ, sắc mặt càng thêm gầy gò, tiếp tục than thở nói: "Nàng tổn thương ở nơi đó, ta nếu là ta bồi thuốc chỉ sợ có chút lợi dụng lúc ngươi ta gặp khó khăn a, nàng tỉnh lại phát hiện ra sẽ phần nộ giết ta thì sao?"

Lắc đầu, Vương Bá Ngu liền đứng dậy, mặt mũi tràn đầy bức bối chấp tay sau lưng đi tới đi lui trong sơn động.

Cuối cùng, hắn cắn răng một cái, hung hăng nói: "Mặc kệ! Ta nhất định phải cứu nàng, cho dù nàng tỉnh lại không nghe ta giải thích liền giết ta, thì coi như cái mạng ta cho nàng cũng được, dù sao nàng cũng gián tiếp cứu mạng ta khỏi bấy yêu thú, nếu ta không cứu nàng thì lòng ta khó an, sẽ sinh ra tâm ma, về sau con đường tu luyện cũng chấm dứt!"

Nói xong, Vương Bá Ngu liền xoay người đi tới bên cạnh nữ tử, ánh mắt lộ vẻ kiên quyết thấy chết không sờn.

Thân thể nữ tử chợt run lên, một vẻ bối rối nhanh chóng lướt qua gương mặt rồi biến mất, nàng không khỏi nắm chặt bàn tay, dường như muốn ra tay ngăn cản, nhưng sau đó dường như nàng nghĩ tới điều gì đó, liền thả lỏng bàn tay, tiếp tục giả bộ hôn mê.

Từ suy nghĩ đến hành động của nàng chỉ xảy ra trong chót vọt, nhưng vẫn bị Vương Bá Ngu tinh ý phát hiện, hắn vẫn giả vờ như không biết chuyện gì tiếp tục đi tới.

Vương Bá Ngu ngồi xuống bên cạnh nàng, sắc mặt lộ ra vẻ dầy dụa, nói:

"Những dược thảo quý hiếm này ta trải qua muôn trùng đau khổ trong Lưu Vân sơn mạch mới hái được, tính gom góp để luyện nhị giai hạ phẩm Vương Đan đột phá Vô Vương cảnh giới, nhưng nàng dù sao cũng gián tiếp cứu ta một mạng, với lại để một nữ tử xinh đẹp như cứu thiên huyền nữ như vậy chết, lòng ta cũng không thể, thôi ta đành hi sinh đồng vật liệu quý hiếm này cứu nàng vậy..."

Đan Dược phân cửu giai, mỗi giai chia làm Hạ, trung, thượng, đỉnh, Hoàn mỹ, Tuyệt thế.

Nhất giai Quân Đan là võ quân cảnh phục dụng, Nhị giai Vương Đan là Vô Vương cảnh phục dụng, Tam giai Hoàng Đan là cho Vô Hoàng cảnh phục dụng, Tứ giai Tôn đan là Vô Tôn cảnh phục dụng, Ngũ giai Đế đan là cho Vô Đế cảnh phục dụng, Lục giai Tiên Đan là cho Vô Tiên cảnh phục dụng,

Thất giai Thần Đan là cho Vô Thần cảnh phục dụng, Bát giai Thánh Đan là cho Vô Thánh cảnh phục dụng, Cửu giai Chí Tôn Đan là cho Chí Tôn cảnh phục dụng.

Diệp Minh vừa dứt lời, hần từ trong nhẫn trữ vật tuông ra Nhị giai dược thảo, bắt đầu chuẩn bị luyện đan.

""Lấy Thiên Địa làm lô, cho ta hiện!""

Vương Bá Ngu gầm lên một tiếng, bàn tay kết ấn quyết kỳ bí, vô số Thiên địa chi lực hội tụ trước mặt hắn, tạo thành một cái đỉnh mơ hồ.

""Ngũ Hành Nguyên Linh quyết! Luyện Hóa!"" Vương Bá Ngu lại thay đổi ấn quyết, hần vừa dứt lời, vô số Ngũ Hành Nguyên tố tập hợp lại biến thành Ngũ Hành chi hóa, hần nhanh tay vút hết đồng dược liệu vào lô đỉnh hư ảnh, bàn tay liên tục kết ra vô số ấn quyết.

""Âm Dương Ngưng Luyện chi pháp! Cho ta Ngưng!"" Vương Bá Ngu gầm lên một tiếng, đồng nước dinh dưỡng từ trong linh dược cô đặc lại thành một viên tròn lớn.

""Tứ Tượng Phân Đan quyết! cho ta phân!"" Vương Bá Ngu lại đánh ra một bộ ấn quyết mới, Cục viên từ dưỡng chất trong đồng linh dược liền tách ra, phân ra làm bốn viên đan dược nhỏ rơi vào trong tay hần.

Nữ tử khiếp sợ nhìn hần, nàng không ngờ tiểu tử này lại có trình độ Luyện Đan mạnh mẽ như vậy, tiểu tử này khí tức mới Vô Quân tuy nhiên lại vượt cấp luyện Võ Vương cảnh đan dược, quả là thiên tài thiếu niên.

Diệp Minh dựa vào tảng đá, lau từng giọt mồ hôi trên mặt, bàn tay hần nhẹ nhàng và ôn nhu nâng lên thân thể nữ tử dựa vào trong ngực mình, thân thể thơm mát mềm mại tựa vào lòng khiến Vương Bá Ngu sâu trong lòng cảm xúc lại bắt đầu nở rộ, hần thân là lão tài xế, chơi qua gái rất nhiều, mỹ nữ cũng không thiếu, cho nên đối với tình dục, Vương Bá Ngu đã chai lỳ cảm xúc, tuy nhiên cường giả nữ nhân lại mang một hương vị khác, khiến Vương Bá Ngu dường như trở về lúc lần đầu tiên chơi gái, cổ cảm xúc ấy khiến trong lòng Vương Bá Ngu rối loạn, tâm thần cơ hồ thất thủ.

Vương Bá Ngu rõ ràng cảm giác được thân thể mềm mại của nữ tử chột run lên, nhưng hần vẫn tiếp tục giả ngu không biết.

"Cô nương, ta thật không phải là cố ý, mặc kệ ngươi sau khi tỉnh lại sẽ nghĩ như thế nào, coi như giết ta, ta cũng nhất định sẽ cứu ngươi, bởi vì..."

Vương Bá Ngu sắc mặt then thừng, ánh mắt mê luyến mang theo một vẻ ngốc nghếch của thiếu niên chưa bước vào đời, khò khạo nói: "Bởi vì... ngươi là nữ nhân...xinh đẹp nhất ta trong những nữ nhân... à không...là xinh đẹp nhất mà ta gặp được trong đời."

Thân thể mềm mại như nước của nữ tử chột run rẩy một cái, trong lòng nàng giờ đây không thể bình tĩnh, nhưng rất hiển nhiên, Vương Bá Ngu vẫn rất xuất sắc đóng vai thiếu niên khò khạo đang thâm tình tự nói, không chú ý đến thân thể nàng đang cử động.

Hơi thốn thức một chút, Vương Bá Ngu lấy lại tinh thần, tay trái cầm viên thuốc tay phải run rẩy đặt trên khóa kéo áo sau lưng nàng, nhẹ nhàng kéo xuống, Vương Bá Ngu có thể xác định, ngoài vẻ thâm tình là giả, còn vẻ run rẩy kích động là thật sự, hần cảm giác giống như mình đang đứng giữa ranh giới sinh tử mà nhay múa, chỉ cần diễn xuất hơi sai sót một tý, hần liền bị nữ tử phần nộ nghiền thành tra.

Dù cho nữ tử bị trọng thương tùy thời sẽ chết, nhưng võ đế thân thể tùy tiện một quyền không phải là thân thể hần có thể chịu đựng được.

Khóa áo sau lưng đã kéo hết, Vương Bá Ngu liền cởi áo nàng đặt một bên, để lộ ra áo ngực màu hồng phấn xinh đẹp nhuộm một màu đỏ tươi của máu, nàng bị Cuồng Sát Hồ Đế nắm đầm đầm lưng một lỗ ngay giữa hai đồi núi, phôi cũng bị thương nghiêm trọng, nếu không phải nàng Vô Đế thể chất cũng không tồi, thì chắn chắn bị một quyền của Cuồng Sát Hồ Đế đánh xuyên phổi, không chết cũng trọng thương.

Thân thể Vương Bá Ngu chột run rẩy lên, hô hấp bắt đầu trở nên nặng nề, hơi thở của hần thờ ra hít vào chạm tới bầu ngực của nữ tử, khiến bàn tay nữ tử không khỏi nắm chặt, giống như định động thủ.

Vương Bá Ngu khẽ liếc, trong lòng âm thầm sợ hãi, nhưng bề ngoài vẫn giả bộ diễn cảnh thiếu niên lần đầu tiên nhìn thấy nơi tư mật của nữ tử, hô hấp dồn dập, khi thấy nàng giống như chuẩn bị động thủ, Vương Bá Ngu liền động thủ.

Bép!!!

Vương Bá Ngu cho mình một cái tát thật đau, cơ hồ máu miệng máu mũi vung vẩy ra, hần cố nén thống khổ, chính khí nói:

"Ta đang suy nghĩ gì! ta Diệp Minh đâu phải dạng người lợi dụng người ta lúc khó khăn mà làm chuyện cảm thù!""

Gương mặt anh tuấn giờ khắc này in lên một dấu bàn tay đỏ rực, máu mũi máu mồm chảy ra, thập phần thê thảm, ánh mắt lửa nóng ham muốn trong mắt hần triệt để rút đi, hô hấp cũng khôi phục bình thường, trong lòng nữ tử cũng thở phào một hơi, bàn tay nắm chặt cũng chột buông lỏng ra.

"Cô nương, như có mạo phạm, xin hãy tha lỗi!"

Vương Bá Ngu cắn răng, bàn tay nhanh lẹ cởi xuống cái áo ngực của nàng, để lộ hai ngọn núi ngạo nghễ dựng thẳng.

Mà giữa hai ngọn núi ngạo nghễ này là một miệng vết thương khá sâu đến tận phổi, máu me chảy đầy, vô số Quyền ý của Cuồng Sát Hồ Đế tùy ý phá hư không cho miệng vết thương của nàng khép vảy.

"Nàng... Nhất định sẽ rất đau đi...?"

Hít thật sâu một hơi lãnh khí, Vương Bá Ngu run rẩy sờ nhẹ vết thương, khiến nữ tử khẽ nhủ mày, thân thể đau đớn run rẩy, giờ khắc này, ánh mắt Vương Bá Ngu hiện lên vẻ đau lòng.

"Thần bảo là vật ngoại thân, ngươi cần gì phải vì nó mà đánh nhau sống chết, để giờ chịu vết thương nặng như thế, thật ngốc...!"

Nói đến đây, Vương Bá Ngu tự giễu nộ nụ cười, hần chậm rãi lắc đầu, thanh âm mang theo vẻ tự ti, thờ dãi: "Ha ha... Ta đang suy nghĩ gì a, nếu như không phải như vậy, ngươi thân là tuyệt thế nữ thần cao cao tại thượng, mà phạm nhân như ta làm gì có cơ hội ở bên cạnh ngươi chăm sóc ngươi...? Đây có lẽ là trong đời ta duy nhất một lần có thể nhìn ngươi thật gần như vậy, chăm sóc ngươi, bảo vệ ngươi đi?"

Nói xong, hần lắc đầu, cầm trong tay đan dược, lẩm bẩm nói: "Hi vọng bốn viên Hạ Phẩm Sinh Cơ Vương Đan này có thể giúp thương thể ngươi tốt hơn đi?."

Nói xong, Vương Bá Ngu cẩn thận từng li từng tý đặt viên thuốc trong miệng nàng, nhưng viên thuốc lại không thể trôi xuống cổ do cổ nàng khô khan, hần vội vàng lấy tay vớt một ngụm thủy đồ vào miệng nàng, viên thuốc vẫn không thể trôi xuống.

"Cô nương...đắc tội..." Vương Bá Ngu đột nhiên nói, nữ tử trong lòng khẽ nghi hoặc không biết hần vì sao lại nói vậy, nhưng trong nháy mắt, thần sắc nàng trở nên trống rỗng.

Bởi vì Vương Bá Ngu nhanh như chớp ngậm một ngụm nước trong miệng, hần đặt môi mình lên môi nàng truyền nước qua, chưa hết, hần còn lấy lưỡi mình chui vào miệng thơm tho của nàng đẩy viên thuốc xuống cổ họng nàng.

Làm xong động tác, Vương Bá Ngu liền nhanh chóng rút lui lưỡi của mình, hần diễn xuất giống như một vị thiếu niên quân tử hết mình vì lo tính mạng của nàng nên cứu chữa chứ không phải là vì chiếm tiện nghi của nàng.

"Hần...thể mà cướp đi nụ hôn đầu của ta...." Nữ tử ngây người một lúc, không dám tin Vương Bá Ngu lại liều lĩnh như thế, tuy là vì lo lắng cho tính mạng của nàng, nhưng không thể quá cố gắng như vậy đi?

"Nước miếng nàng thật ngọt, hắc hắc..." Vương Bá Ngu thầm nghĩ.

Cho ăn xong đan dược, Vương Bá Ngu lần nữa đem ánh mắt nhìn về phía hai đồi núi, nhưng lúc này Vương Bá Ngu có thể rõ ràng cảm nhận được thân thể của thiếu nữ đã mềm mại trở lại, không còn căng cứng như lúc đầu, hiển nhiên nữ tử này đã giảm đi một chút lòng cảnh giác với hần.

"Ta động thủ a..."

Vương Bá Ngu nuốt ngụm nước bọt, tay phải bóp nát ba viên Sinh Cơ Vương đan còn lại, sau đó hần rải bột phấn lên miệng vết thương, không ngại máu bản hần lấy tay xoa đều bột thuốc xung quanh miệng vết thương.

Thân thể mềm mại của nữ tử khẽ run lên, sắc mặt nàng ửng đỏ, không nhịn được khẽ rên một tiếng:"...a....a...."

P/S: hắc hắc, kích tình đã tới!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Vương Bá Ngu thâm tình!

Ọc ọc.....

Một đạo tiếng ọt ọt từ bụng nữ tử phát ra, Vương Bá Ngu giả vờ giật mình, quay sang nhìn nữ tử mặt đỏ chót nằm trong ngực mình, hần ôn hòa cười, nói:

"... Ha ha... trong bụng kêu đói, hần là sắp tinh, để ta chuẩn bị vài thứ gì đó để nàng ăn."

Vương Bá Ngu đứng dậy, bước chân nhẹ nhàng, khoe miệng treo một nụ cười ấm áp, giống như một thiếu niên ngây ngô mới biết yêu.

Rất nhanh, Vương Bá Ngu bóng lưng biến mất trước mắt nữ tử, giờ khắc này khi nhìn bóng lưng đơn bạc của thiếu niên, trong lòng nữ tử ngũ vị tạp trần.

Sau khi cảm ứng rằng Vương Bá Ngu thật sự rời đi, nàng cố nén đau đớn chặt vật chống tay đứng người dậy, tóc dài mềm mại rủ xuống khuôn mặt thanh tú, giờ khắc này nàng giống như một mỹ nữ vừa mới thức dậy, lộ ra một vẻ lười biếng xinh đẹp.

Nàng nhìn cửa hang một chút, con người trong treo lạnh lùng chợt chảy ra vài giọt nước mắt, trong ánh mắt nàng hiện lên vẻ hận ý, khuaát nhục, nhưng lại xen lẫn một tia cảm kích, một vài cảm xúc không thể xác định.

"Aizz...ta phải làm gì với người bây giờ...."

Thật lâu, nàng cúi đầu xuống sửa sang lại quần áo lộn xộn, mang theo cảm giác khó xử thờ dài.

Nàng thân thể vốn là băng thanh ngọc khiết, bị một thiếu niên xa lạ.. Kinh nhòn... Hơn nữa hẳn lại là một thiếu niên nhỏ tuổi và tu vi yếu nhược hơn nàng rất rất nhiều.

Trong nội tâm nàng rất phức tạp, nếu là tình huống khác người nào đó dám đụng đến thân thể nàng, nàng sẽ một kiếm chém bêu đầu, nhưng nhìn vẻ mặt thâm tình của Vương Bá Nguru, còn có sự chân thành thật lòng thật ý muốn cứu sống, bảo vệ nàng, nên từ trước tới nay luôn là người sát phạt quyết đoán lạnh khốc Nữ Đế, giờ khắc này nàng không biết phải xử lý làm sao.

Giết hẳn sao? Thế nhưng là hẳn dù sao cũng vì cứu mình mà làm như vậy, lấy oán trả ơn nàng là quả quyết không làm được. Chưa hết, nhìn thấy thiếu niên để lộ ra cảm giác quan tâm vô điều kiện, ánh mắt thâm tình, thật lòng thật dạ chăm sóc nàng, khiến nội tâm băng lãnh của nàng hòa tan một chút, và trong thâm tâm nàng xuất hiện một cảm giác khác lạ, một cảm giác mà từ trước đến nay nàng chưa từng cảm nhận được từ một người khác giới.

Dĩ vãng hơn một ngàn năm thời gian từ khi nàng sinh ra đến lúc tu thành Vô Đế chi cảnh, đa số nam tử đều a dua nịnh hót, giả ý quan tâm, hay đơn thuần là ham mê thân thể, sắc đẹp của nàng, coi trọng gia thế của nàng, cùng tu vi.

Hôm nay trong lúc khó khăn nàng gặp thiếu niên này cũng không biết thân phận của nàng, mà trong lúc nàng hôn mê, thiếu niên này cũng kiềm chế ham muốn của bản thân, bỏ qua sắc đẹp cùng thân thể của nàng, thật tâm thật lòng cứu nàng, quan tâm nàng.

Chưa hết, thiếu niên ngốc nghếch kia vì một nữ tử xa lạ như nàng mà chịu từ bỏ những được thảo mà nàng biết nhị giai linh thảo thường sẽ có Vô Vương yêu thú thủ hộ, muốn thu thập được thì hẳn mới vô quần tu vi muốn trở nên được phải bỏ ra cái giá rất đắt, cứu từ nhất sinh mới thu thập được, cũng chịu từ bỏ cơ hội đột phá Vô Vương mà luyện chế đan dược bảo mệnh vô tư đưa cho nàng....

Cảm giác quan tâm chăm sóc vô điều kiện của thiếu niên, khiến nội tâm nàng chỗ mềm mại nhất bị đã động..

Nhưng nếu nàng biết một người thì muốn luyện hóa nàng để tăng tu vi, một người đơn thuần muốn xxx nàng mà giả vờ diễn kịch, chắc chắn nàng sẽ chém hai tên này ra thành muôn mảnh.

"A... người tỉnh!"

Ngay tại lúc nàng đang suy nghĩ mê mang, thì bên tai nàng vang lên giọng nói của thiếu niên.

Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên tuấn lãng bất phàm, gương mặt như đào gọt, mày kiếm, vầng trán cao trí tuệ, mắt sáng ngời ngời, nàng không tự chủ được nghĩ:"Hào một cái anh tuấn thiếu niên lang."

Tay trái hẳn cầm một túi cá, tay phải cầm nhiều cái que gỗ, sắc mặt ngạc nhiên nhìn nàng.

Thiếu niên không chớp mắt nhìn nàng, ánh mắt lộ ra vẻ thâm tình ngốc nghếch.

"Người... Nhìn cái gì..."

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Vương Bá Nguru, nàng tựa hồ có chút không thích ứng được bối rối ngoảnh đầu đi, hai má nàng lúc này đỏ hồng, cộng thêm gương mặt xinh đẹp đến cực hạn khiến Vương Bá Nguru trong chớp mắt ngơ ngác.

"Thật đẹp..."

Vương Bá Nguru ngu ngơ đứng im không nhúc nhích, nhìn nữ tử nghiêng đầu sang một bên để lộ một cổ quyến rũ vô hình, hẳn triệt để đắm chìm trong ánh mắt ấy.

"Không cho phép nhìn!"

Khuôn mặt nữ tử đỏ lên, hờn dỗi quát yêu một tiếng, nhưng lập tức nàng cũng cảm giác giọng nói của mình có chút không đúng, đột nhiên nàng nhớ tới một chuyện, thiếu niên này không bị Đế chi uy của nàng ảnh hưởng, ánh mắt xinh đẹp của nàng trở nên lạnh lẽo. Đôi mắt nàng cảnh giác nhìn hẳn, quát hỏi: "Người là ai! Vì sao người lại ở chỗ này?"

Vương Bá Nguru sửng sốt, có chút kỳ quái, lập tức hẳn nhíu mày suy nghĩ, chẳng lẽ bản thân lộ ra chân nưã, không đúng...hẳn là lúc này nàng quát lên vận dụng Đế chi uy, thấy ta không bị ảnh hưởng nên trong lòng nghi ngờ.

Lúc này Vương Bá Nguru giả vờ gãi gãi đầu, lúng túng nói: "Ta... Ta gọi Sở Dương, là một tên tán tu, vừa rồi ta phát hiện người hôn mê tại trong sơn cốc, liền đem người mang về..."

""Là tán tu, thế sao người không bị Đế uy của ta ảnh hưởng, nói thật, người là ai?"" Nữ tử phát ra một cỗ sát ý đè ép Vương Bá Nguru.

""Ý người là cái này...?"" Vương Bá Ngu triệu hồi Võ Đế chỉ ý của mình, tức khắc nữ tử thấy thiếu niên đơn bạc quần áo lộ ra cảm giác uy nghiêm, cảm giác bá đạo, ngạo nghễ, như trên trời dưới nhất duy ngã độc tôn!

""Đế chi uy? sao có thể, một thiếu niên sao có thể có Đế chi ý cùng Đế chi uy?"" Sắc mặt nữ tử chợt kinh hãi.

""Ta cũng không biết từ lúc nào ta có thứ này, ta chỉ nhớ được từ nhỏ ta hay mơ một cái kỳ quái mộng, trong mộng ta là một nam tử thân cao hai mét, trong tay cầm trọng kiếm, quát tháo phong vân cửu trọng thiên, trong tay ta cường giả vô số, huynh đệ ta mười vị luôn cùng ta sát cánh chiến đấu với dị tộc..."" Vương Bá Ngu gãi gãi đầu, mờ mịt đáp.

""Sau đó ta ngã xuống, huynh đệ ta cũng ngã xuống...mơ đến đây là giấc mơ đứt quãng, trong mộng ta đôi khi thu hoạch được công pháp, võ kỹ trong giấc mơ, ngay cả sọi ý chí này ta cũng nhờ có giấc mơ mới có thể điều khiển sử dụng.."" Vương Bá Ngu tiếp tục biên.

""Hắn là nhân tộc Đế Quân thời thượng cổ luân hồi chuyển thế hay sao?"" Nữ tử trầm nghĩ, nếu thật như vậy, thiếu niên này hẳn chưa hoàn toàn thức tỉnh ký ức kiếp trước, nếu không thì không yếu nhược như vậy."" Nữ Tử âm thầm gật, đầu, về cảnh giác dần biến mất, nàng nói: "Ta gọi Mạc Kinh Vũ... Cảm ơn người đã cứu ta."

Vương Bá Ngu cười ha ha, tựa hồ thụ sủng nhược kinh, liền vội vàng khoát tay nói: "Không có việc gì không có việc gì, tiện tay mà thôi."

Mạc Kinh Vũ chăm chú nhìn Vương Bá Ngu, sắc mặt bình tĩnh không để lộ một chút cảm xúc gì, đột nhiên, thanh âm nàng vang lên: "Ta có chuyện muốn hỏi người, người có thể tới đây một chút chứ?"

"Ừm? Còn muốn thử thách ta...chắc...xem ra phải sử dụng khổ nhục kế.." Trong lòng Vương Bá Ngu ngưng trọng, nhưng ngoài mặt cũng không lộ vẻ khác thường, bình thản đi đến.

"Kinh Vũ cô nương, người có chuyện gì không?" Vương Bá Ngu đứng trước mặt Mạc Kinh Vũ, khẩu trương mở miệng, khi ánh mắt hắn chạm tới khuôn mặt tuyệt mỹ của Mạc Kinh Vũ, hắn lộ ra vẻ tự ti cuối đầu.

""Xoạt!""

Sau một khắc, một đạo hàn quang đâm tới, một thanh kiếm mỏng như ve sào mang theo sát khí đặt trên cổ hắn, thanh âm nàng lạnh lùng vang lên:

"Nói cho ta, y phục của ta... có phải là người..."

Thân thể Vương Bá Ngu cứng ngắc, cảm thụ được sát khí trên cổ cắt ra vài đạo vết máu trên cổ hắn, Vương Bá Ngu ánh mắt chợt lạnh xuống, hắn âm trầm nói: ""Tình huống đó không phải như người nghĩ...""

"Người liền trả lời cho ta nghe, có phải là người làm hay không!"" Giọng nói Mạc Kinh Vũ cắt đứt lời nói của hắn, nước mắt nàng chực bên khóe mắt, giọng run run nghẹn ngào.

Thân thể Vương Bá Ngu hơi run lên, nhìn xem nước mắt trên khóe mắt giai nhân, vẻ lạnh lùng trên mặt hắn biến mất, thay vào đó là vẻ đau lòng, hắn mặt kệ trường kiếm cửa trên cổ hắn một đường dài vết thương, hắn đi thẳng tới nàng, bàn tay lau đi giọt lệ vương trên khóe mắt nàng, đau lòng nói: ""Là ta, người muốn giết ta cũng được, nhưng xin người đừng rơi nước mắt có được hay không, ta không hiểu tại sao khi nhìn thấy người rơi nước mắt, ta lại có cảm giác đau lòng.""

Diệp Minh đang quan sát, thấy cảnh này, hắn bị Ngu Lão hành động kinh đến: ""Ngu lão, có cần nhập vai như thế không?! cbn, ta cho Ngu lão một trăm like!""

Hắn thâm tình nhìn nàng, mặt kệ vết thương trên cổ chảy máu, vẻ mặt hắn lóe lên thống khổ, hắn tiếp tục nói:

"Cuộc đời ta là một chuỗi dài đau khổ, sinh ra ta không biết cha mẹ ta là ai, ta bị cha mẹ vứt bỏ ở trước một ngôi miếu hoang tịch không người, vào ngày trời đông giá rét cách đây mười sáu năm, ta được sư phụ vô ý gặp được và thu lưu, sư phụ ta tên Mạnh Siêu Nhiên, hẳn là một người sư phụ tốt, hắn đặt tên ta là Sở Dương, dựa theo chiếc nhẫn có khắc chữ Sở trên tay ta, hẳn muốn ta như ánh mặt trời ấm áp tiếp tục sống sót, ta được hắn dạy dỗ trở thành võ giả, được các sư huynh sư tỷ chiều chuộng rất tốt..."

""Nhưng sư phụ ta bị cừu nhân tìm tới diệt sát, ta được sư phụ ném vào trong giếng mới sống sót, các sư huynh sư tỷ của ta đều tử chiến đến cùng, hôm đó trời mưa to tầm tã, ta thấy không có động tĩnh liền đi ra, người biết không, nhìn thấy vô số thi thể của sư huynh sư tỷ nằm bất động, cùng với thi thể sư phụ không còn vẹn toàn, ta chỉ mới là đứa bé sáu tuổi thấy được cảnh đó, ta thống khổ, ta đau đớn đến cỡ nào người biết không?""

""Lúc đó ta khóc không ra tiếng, lúc đầu hận ý trong lòng ta tích tụ từng giọt, nhưng càng ngày hận ý trong lòng ta càng nhiều, đến giờ phút này, hận ý lại trở thành đại dương mênh mông, cần quét trong lòng ta, ta yêu sư phụ, mọi người bao nhiêu thì ta càng hận bấy nhiêu. Ta hận thiên bất công, hận địa giả dối, hận bản thân yếu đuối.." về mặt Vương Bá Ngu chợt dâng lên vô tận hận ý, giống như sâu kiến không cam lòng chịu vận mệnh an bài.

"Từ đó, ta bắt đầu lang bạc kỳ hồ, kéo theo huyết cừu không ngừng lớn mạnh, ta bắt đầu cố gắng tu hành, ta khắc khổ tu hành đến cực điểm, mỗi ngày chỉ ngủ đủ giấc sáu tiếng, ngày cả đi vệ sinh, tắm rửa ta cũng tính từng li từng tý...."

Ánh mắt Vương Bá Ngu lộ ra nỗi tuyệt vọng với một chút u buồn, thống khổ lại như tia chớp đánh trúng vào tâm nàng.

"Sổ khổ thiếu niên.." nàng trong lòng đột nhiên vì hắn mà đồng cảm.

“Cho đến hôm nay...ta gặp ngươi...”

Vương Bá Ngu tiếp tục nói: "Ta biết, ta chính là người bình thường, ngươi xinh đẹp như thần tiên, ta vĩnh viễn cũng không xứng với, thế nhưng là... Ta còn là muốn cứu ngươi, dù cho ngươi tình muốn giết ta, ta vẫn như cũ muốn cứu ngươi....ta không muốn ngươi chết đi..."

Lần nữa đi hai bước, nàng bắt gặp lùi lại hai bước, gương mặt bối rối quay ra một bên không dám đối mặt với ánh mắt của Vương Bá Ngu.

Đột nhiên hắn nhanh chóng chớp lấy bàn tay của nàng, Mạc Kinh Vũ không dám tin quay đầu nhìn hắn, dưới đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm, ánh mắt Vương Bá Ngu mang theo một tia quật cường nhìn thẳng vào mắt nàng, thâm tình nói:

"Nguyên bản... Ta chính là con cóc, một con cóc cô độc, trong lòng chỉ ôm huyết cừu, vì báo huyết cừu mà sống sót, cho nên ta không có tư cách thích nữ tử nào cả cho dù có rất nhiều giai nhân thổ lộ ta cũng đành cần rã từ chối, vì ta cũng không dám chắc ta có thể sống sót tới lúc báo được huyết cừu hay không, nếu yêu ta các nàng sẽ chịu thiệt thòi, ta cũng biết điểm này cho nên ta vẫn FA...."

Ngừng lại một chút, Vương Bá Ngu đặt bàn tay Ngọc ngà của nàng để lên tim hắn, ngây ngô nói:

“Thế nhưng là khi ta nhìn thấy nàng ta mới biết được, nguyên lai con cóc... Cũng có mơ ước...”

Thân thể nàng run lên, trong đầu tựa hồ có lôi đình nổ vang, lời nói của Vương Bá Ngu để trong nội tâm nàng đột nhiên rất loạn, không biết làm sao.

"Tại trên bầu trời chứng kiến phong thái của ngươi ta liền biết ngươi chính là mơ ước của ta, tại mép nước nhìn thấy ngươi trọng thương hôn mê, ta liền đau lòng, lúc đó ta chỉ suy nghĩ một điều, vì cứu ngươi ta sẽ trả giá hết thảy, cho nên ta mới mạo phạm ngươi...!" Vương Bá Ngu ngắt đầu, ánh mắt nóng rực nhìn Mạc Kinh Vũ, thanh âm hần khàn khàn, kiên định nói.

"Ngươi..."

Đôi mắt đẹp tròn to, trong lúc nhất thời nàng nói không ra lời, trong nội tâm nàng ngũ vị tạp trần.

****

“Moá,Cbn, lão ngu nói một hồi, thì ra chỉ là để giải thích lý do sò vú nhỏ này, chắc...quả nhiên cao thủ tán gái a...” Diệp Minh trong lòng cảm khái.

“Hắc hắc, tiểu tử ngươi muốn tán gái bạch phú mỹ tu vi lại cao, trước tiên phải khiến nàng đồng tình với ngươi, nữ nhân đều có tấm lòng đồng cảm với kẻ khô sở, nhỏ yếu, đây là Mấu chốt di truyền từ bao đời nay, từ lòng đồng cảm sẽ khiến nàng thân cận ngươi, mà khi đã thân cận ngươi thì cách thích ngươi còn xa không?” Vương Bá Ngu cao thâm mạt trắc nói.

“Ây da, tiểu tử thụ giáo thụ giáo!” Diệp Minh khiêm tốn chấp tay học hỏi.

“Hài tiểu tử, ta nhìn ngươi có tiền đồ a, cố gắng lên!” Vương Bá Nhiều gật đầu, tán thưởng nói.

*****

Người thiếu niên trước mắt còn muốn nhỏ tuổi hơn nàng rất nhiều lại làm những điều đó với nàng, đối xử với nàng thật lòng thật dạ, thâm thiết thâm tình.

Cuộc đời hắn thật bi kịch, aizz, không biết hắn làm sao có thể sống sót được khi trải qua ngàn ấy sự tình, hắn trong tim chứa nhiều vết thương lắm..

Đôi mắt đẹp phức tạp nhìn hắn thật lâu, nàng thờ dài một tiếng, nói: "Chuyện này ngươi quên đi... Chúng ta không thể...ta cũng sẽ không thích kẻ yếu..."

"Tốt!" Sắc mặt hắn âm đạm, yên lặng gật đầu, nhưng mà nắm đấm xiết chặt, trong mắt lộ ra vẻ chấp nhất điên cuồng, khiến nội tâm Mạc Kinh Vũ run lên.

Rống!

Đúng lúc này, một tiếng rống từ bên ngoài sơn động truyền đến mang theo cỗ khí tức cuồng bạo khiến sắc mặt hai người đại biến!

P/s: Càng thâm ảo hơn diễn kỹ trang bức ở chương sau:))

Hai chương 42-43 này đều 3k-3k5 chữ dài bằng 4 chương gộp nên Đến 12h đêm ta mới tranh thủ viết xongv

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ngoan Ngoãn Chờ Ta Trở Về!

"Yêu thú!" Sắc mặt Vương Bá Ngu trở nên khó coi.

"Là Nhị Phẩm yêu thú, ngang với Võ Vương cảnh nhân loại." Mạc Kinh lắc đầu, gương mặt xinh đẹp lóe lên vẻ ngưng trọng, loại yêu thú này nếu như lúc trước nàng chỉ điểm nhẹ một chỉ là nghiền nát trăm nghìn con, nhưng bây giờ thân mang trọng thương chưa lành, loại yêu thú này đối với nàng đều là nguy hiểm có thể lấy đi tính mạng của nàng.

"Ta đi dẫn nó ra chỗ khác!"

Trên mặt hấn lộ ra vẻ gầy dựa, tựa hồ đang cân nhắc thiệt hơn, nhưng khi quay đầu nhìn gương mặt xinh đẹp ấy hiện lên một tia hoảng hốt, hấn cắn răng, dứt khoát xoay người rời đi.

"Đừng đi, người mới Võ Quân cảnh, ra là sẽ chết!!" Nhìn xem bóng lưng tiêu điều giống như trắng sứ một đi không trở lại, trong lòng nàng đột nhiên đau xót, không nhịn được hô lớn.

Vương Bá Ngu đột nhiên quay đầu, lộ ra nụ cười âm áp, ánh mắt cứng chịu lộ ra vẻ day dứt, không muốn rời, ánh mắt hấn tựa hồ như đây lần cuối cùng nhìn nàng, hấn ôn nhu nói: "Không có việc gì, chờ lộn xộn, Kinh Vũ ngoan, chờ ta trở lại."

"Thế nhưng người..." Khi nàng thấy ánh mắt đầy cứng chịu, quyến luyến không rời, nhưng tình thế bắt buộc phải rời xa, trong lòng nàng cảm thấy chua xót, bản thân nàng đã từ chối tình cảm của hấn, nhưng tại sao hấn còn muốn vì bản thân mà liều mạng. tại sao?

"Trở về!" Vương Bá Ngu thấy nàng có lệch thân thể trọng thương gắng gượng đi theo hấn, sắc mặt Vương Bá Ngu chợt trầm xuống, mày kiếm khẽ nhíu lại, trừng mắt nhìn nàng, nghiêm nghị quát lớn: "Người nằm đó, có thể người còn cơ hội sống sót, nếu người đi theo ta, cả hai chúng ta đều chết ở đây, ngoan ngoãn nằm ở đó, đây là lệnh!!"

Nói xong, Vương Bá Ngu liền một mạch phi thân ra khỏi hang động, để lại nữ tử ngơ ngác nhìn theo bóng lưng hấn khuất dần.

"Hấn...dám mắng....ta?"

Mạc Kinh Vũ sững sờ đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt đẹp trừng lớn, tâm thần hoảng hốt, nàng nhìn cửa động một hồi, thật lâu lâm vào trầm mặc không nói, câu nói "người nằm đó người có thể sống sót, nếu đi theo ta, cả hai nhất định sẽ chết..."a một mực vang lên trong nội tâm nàng, dần dần chìm vào đáy lòng, để cho nội tâm băng lãnh của nàng chợt gọn lên sóng to gió lớn.

Ngoài sơn cốc, Vương Bá Ngu chạy ra một đoạn đường mới quay lại, một đầu yêu thú thân thể to lớn như xe ô tô đang phi nước đại tới sau lưng hấn.

Đây là một đầu Tê Giác cấp hai yêu thú, lúc này hai mắt đỏ bùng, cái mũi phun ra làn khói trắng, hiển nhiên nó đang phẫn nộ đến cực điểm. Tên nhân loại chết bầm đang xông vào hang của nó không nói một lời đem mấy đứa con của nó bỏ vào miệng cắn nuốt trước mặt đó, chưa hết, hấn còn một đường rải huyết dịch của con hấn trên mặt đường, hiển nhiên muốn khiêu khích nó, quả thật ghê tởm.

Nó thân là cấp hai yêu thú, bản thân mạnh mẽ hơn nhân loại đáng chết kia rất nhiều, cho nên nó không sợ hãi Vương Bá Ngu, một đường truy sát tới đây để báo mối thù giết con.

Không sai, đầu tê giác này chính là Vương Bá Ngu thừa dịp lúc ra bắt cá liền dẫn tới, chính là vì diễn vở tuồng này, hấn rõ ràng tốc độ của con tê giác này, hấn đã sớm tính toán hết thảy, con tê giác muốn từ chỗ bắt cá chạy tới gần hang động phải mất mười phút, trong mười phút đó, Vương Bá Ngu có thể nhanh chóng thoát lộ, vừa kịp thời hóa giải sự xấu hổ lúc nàng từ chối tình cảm của hấn.

Trọng yếu nhất chính là lúc con tê giác này gần tới hang động, Vương Bá Ngu đứng ngay cửa hang động trang bức một hồi, ánh mắt cứng chiều thâm tình ấy, giọng nói hùng hồn kiên nghị quả cảm ấy, hành động vì bảo vệ nàng mà bản thân chịu hi sinh ấy, chắc chắn sẽ khiến nội tâm nàng rung động mạnh.

Một người nam nhân tốt chính là gì? Không phải chỉ là yêu thương quan tâm chăm sóc nàng, mà ngay lúc tình thế ngặt nghèo nhất, người nam nhân ấy dám đứng ra đảm đương một phía, liều mạng bảo vệ nàng.

"Hết thảy, đều là Ngu lão ngài tính toán hết sao?" Diệp Minh không phải người ngu, hấn nhìn thấy Vương Bá Ngu khiêu khích đầu tê giác, rồi dùng Lôi chi thân phi hành trở về hang động, trang bức thổ lộ với nữ tử, sau đó đầu tê giác xuất hiện, Vương Bá Ngu tiếp tục trang bức diễn kịch lần thứ hai, trong lòng Diệp Minh mơ hồ cảm nhận được kế hoạch của Vương Bá Ngu, rồi đến khi Vương Bá Ngu chạy ra đây chạm chán đầu Tê giác, hấn triệt để hiểu ra tất cả mọi chuyện.

"Hết thảy, đều nằm trong sự tính toán của ta...hắc hắc...tiểu tử người cũng nhận ra được, xem ra người cũng có chút thiên phú về phương diện này, hảo tiểu tử!" Vương Bá Ngu gật đầu, tán thưởng nói.

"Ngu lão quá khen." Diệp Minh khiêm tốn nói.

Àm àm!

"Nhân loại ghê tởm, đứng lại, có ngon đứng lại solo à..."

Đầu tê giác đang chạy hết tốc lực đuổi theo Vương Bá Ngu, miệng nó phun ra tiếng người mắng, nhưng Vương Bá Ngu vẫn làm ngơ, tiếp tục phi hành.

Yêu thú cấp hai đã có thể nói tiếng người, trí tuệ ngang với nhân loại hai mươi tuổi trở xuống, cho nên đầu yêu thú này còn biết cách dụ dỗ khiêu khích Vương Bá Ngu.

Cho đến khi đến một chỗ vắng vẻ, Vương Bá Ngu tốc độ mới chậm lại, hần quay đầu lại đối diện với đầu tê giác.

"Nhân loại, sao không chạy tiếp, kiệt sức rồi à?" Đầu Tê giác cười lạnh, khiêu khích.

"Tốt, có thể kết thúc." Vương Bá Ngu nhếch môi, cười tà tà nhìn đầu Tê giác.

Đầu Tê giác này chỉ là yêu thú loại, đi theo đường lối nguyên thủy, dựa vào Man lực cùng Khủng bố thân thể tiến hành công kích, không giống như Yêu Nhân, bọn họ từ bỏ thân thể cường đại, tiến hành cảm ngộ thiên địa chi lực tu hành, tuy đầu Tê giác này mạnh mẽ và cường đại hơn Võ Vương cảnh tu sĩ cùng giai, nhưng Vương Bá Ngu chẳng cần phải sử dụng Thần tộc chi thể cũng nhẹ nhõm diệt sát nó.

Đơn giản Vương Bá Ngu tàn hồn chính là Cái Thế Vô Đế cảnh đỉnh phong, cho dù chỉ còn một chút tàn hồn, Đế giả ý chí vẫn không phải là một đầu súc sinh có thể chống đỡ.

Tê giác nhìn thấy nụ cười của Vương Bá Ngu, đột nhiên nó cảm giác lạnh óc, hoa cúc thít chặt, trong đầu nó giờ khắc này chỉ có một ý niệm "Trốn!"

Nhưng khi nó kịp xoay người lại chạy trốn, Vương Bá Ngu không biết từ lúc nào xuất hiện bên cạnh nó.

"Người và các con của người có thể đoàn tụ rồi!" Vương Bá Ngu nhẹ nhàng vung một quyền, một quyền này gia trì nửa tia Đế cảnh chi lực.

Chỉ một quyền, tê giác như giấy vụn bị một quyền Vương Bá Ngu đâm nổ, huyết nhục tung bay, chưa hết, đáng sợ Quyền Kinh lan ra bốn phương tám hướng, đánh nổ vô số cây cối, dãy núi phía sau.

Trong nháy mắt, phạm vi ngằm dặm liền thành bình địa, không một chút sinh cơ còn sót lại.

Hồ!

Sắc mặt Vương Bá Ngu bình thản thu hồi năm đám, nếu hần toàn lực ra quyền chắc hần Võ Tôn cũng phải trọng thương, tuy nhiên lúc đó tàn hồn hần cũng suy yếu đến cực hạn.

Dù sao hần cũng chỉ là tàn hồn, ngay cả một nửa linh hồn còn chưa tới, Linh hồn cũng không hoàn chỉnh, không thể từ thiên địa bổ sung lực lượng, cho nên dùng một phần tỷ lực lượng liền sẽ thiếu ngàn ấy linh hồn lực lượng.

Hần khẽ phát tay, vô số huyết nhục máu tươi của đầu tê giác liền bị hần tụ tập lại thành một khối hỗn hợp, hần liền hút nó vào bụng.

"Ồ.." Vương Bá Ngu ợ ra một cái, sắc mặt thỏa mãn.

"Miễn cưỡng hồi phục đầy đủ Hồn lực đã tiêu hao, thời gian còn sớm, nên đi săn giết vài đầu Yêu thú nhị cấp bổ sung một ít năng lượng cho linh hồn."

"Sao Ngu lão không lập tức quay về?" Diệp Minh nghi hoặc, hỏi.

"Câu hỏi hay lắm, trở về đương nhiên không phải là việc đơn giản, trở về quá sớm, cảm giác lo lắng, bức bối, chờ mong, đau khổ, tuyệt vọng chưa đủ để đạt tới hiệu quả mong muốn, nhưng nếu trở về muộn, tinh thần nàng liền mỏi mệt, lúc đó nàng không còn tâm trạng nghỉ đến người, mà chỉ lo ngủ một giấc cho khỏe..."

"Vậy ý Ngu lão chính là để nữ tử đan xen giữa chờ mong cùng tuyệt vọng, khiến hình bóng ta in sâu vào tâm trí nàng, lúc đấy chúng ta trở về, sẽ khiến cảm xúc ấy vỡ òa, khiến nàng không làm chủ được chính mình?"

"Ân, vừa rồi nóng lòng thử sức mạnh cho nên không bị một chút tổn thương nào, nếu liều mạng ra dẫn yêu thú đi chỗ khác mà không có một chút vết thương nào thì lúc ta trở về sẽ không khiến nữ tử bị tác động mãnh liệt, ân...vừa vặn đi tìm mấy đầu Yêu thú cấp hai thử cường độ thân thể, hắc hắc..." Vương Bá Ngu cười đắc tiện, thân hình như quỷ mị chớp mắt biến mất về hướng xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Cá Nướng Phong Ba!

"Làm sao đến giờ còn chưa trở lại..."

Mạc Khinh Vũ cố lết thân thể đau đớn đi ra cổng sơn động, khi nhìn thấy sắc trời tối dần mà thân ảnh Sở Dương vẫn chưa trở lại, trong lòng nàng thiêu đốt như lửa nóng.

"Tiểu tử này, bày đặt anh hùng cứu mỹ nhân trong khi tu vi yếu ớt, đồ ngốc..." Nghĩ đến đây, nàng không khỏi bĩu môi, trong lòng một mảnh ngọt ngào, cười khúc khích, khẽ nói: "Còn bày đặt ta là nam nhân phải gánh vác...nhiều nhất là thiếu niên chưa mọc lông là cùng!"

Nhẹ nhàng cười một lát, sắc mặt nàng lại lộ ra lo lắng.

Nàng lúc này mới phát hiện, trong bát trí bất giác, thiếu niên ngây ngô ngu dân mới gặp đã nói thích nàng nguyên lai đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng Nữ Đế như nàng, để nàng khó mà dứt bỏ khỏi suy nghĩ.

"Tuyệt đối không nên xảy ra chuyện, cho dù nguoi bị nó đánh gần chết cũng không vấn đề, chỉ cần nguoi còn một hơi trở về, ta có biện pháp cứu nguoi..." Mạc Khinh Vũ lo lắng thì thào, con nguoi nàng đột nhiên nổi lên một vệt lạnh lẽo, sát ý nói: "Nếu như nguoi chết, ta phải để trăm ngàn dặm yêu thú phải bồi táng nguoi..."

Đúng lúc này, một tiếng bước chân từ ngoài sơn động truyền đến.

Nàng giật mình, cảnh giác nhìn về phía cửa hang, khi ánh mắt của nàng phát hiện một thân ảnh quen thuộc ở ngoài cửa hang, về cảnh giác liền biến thành vẻ kinh hãi.

"Sở Dương!"

Nàng ngạc nhiên kêu một tiếng, nguyên bản gương mặt xinh đẹp tràn đầy ưu sầu trong nháy mắt bị vẻ vui sướng thay thế, có vẻ như hành động quá khích của nàng chạm tới vết thương, khiến nàng trong nháy mắt đứng khựng lại, đau đớn nhủ mảy.

"Ha ha... Ta cuối cùng... Trở về..."

Khắp người Vương Bá Ngu đều là vết máu, trên mặt đều mang vết thương, tay trái vô lực chống ngay vách đá, sau đó dường như thân thể không còn chịu đựng được, hần dựa vào vách đá vô lực ngã xuống.

"Sở Dươngggg!!!!!!"

Mạc Khinh Vũ hoảng hốt quát lên, cổ nện đau đớn chạy tới đỡ được Vương Bá Ngu, có lẽ là quá nóng vội lo lắng, cho nên nàng cũng không để ý nam nữ thụ thụ bất thân, mặc kệ trên người hần máu me, mạnh mẽ ôm chặt hần vào lòng.

Một nháy mắt, Vương Bá Ngu cảm giác mặt mình bị ép vào trong hai đôi núi co dãn mềm mại, mùi hương từ vải vóc, mùi máu xử nữ và mùi từ chỗ đó xộc vào mũi hần khiến hần say mê, tiểu jj ở phía dưới quần nhô lên, Nhưng hần không có hành động thiếu suy nghĩ, bàn tay lên lút dè xuống tiểu jj, trong lòng âm thầm an ủi:" Tiểu đệ đệ a, phải nhẫn, sau này ta sẽ để nguoi quang minh chính đại xuất hiện!"

Cảm thụ được mặt của Vương Bá Ngu úp ở trước ngực của mình, gương mặt xinh đẹp liền ửng đỏ, thậm chí ánh mắt nàng lóe lên vẻ đau đớn, dù sao thì ở giữa nơi đó của nàng bị tổn thương nặng. Nàng muốn đem mặt của hần đẩy ra, nhưng nhìn xem gương mặt tuần lẳng chần chịt vết thương, trong lòng nàng chợt mềm lại, nàng nghĩ tới hần vì cứu mình mà mới chịu tổn thương như vậy, trong lòng không đành lòng đẩy ra, liền vừa ôm hần lết từng bước vào bên trong.

Đặt Vương Bá Ngu nằm xuống, nàng nhìn gương mặt tuần lẳng chần chịt vết thương, sắc mặt nàng hơi biến hóa một chút, giãy dụa một hồi lâu, tựa hồ hạ quyết tâm, bĩu môi nói: "Bản Đế lần đầu tiên hầu hạ người khác, ngay cả lão sư phụ cùng phụ mẫu song thân bản Đế cũng chưa từng hầu hạ, xem như tiện nghi tiểu tử nguoi!"

Nói xong, nàng từ nhẫn trữ vật lấy ra một cái bình ngọc, đổ dung dịch ra cái chén, đặt đầu của Vương Bá Ngu nằm trên đùi mình, bàn tay ngọc ngà bóp miệng hần, đổ chén dung dịch vào miệng.

"khục...khục..." Nàng đổ nước quá thô lỗ khiến hần bị sặc, biết là không thể giả bộ được nữa, sắc mặt đỏ chót mở mắt.

"Nguoi tỉnh?!"

Đôi mắt đẹp sáng lên, nàng may mắn không biết mình vô tình phá hủy kế hoạch giả ngắt của Vương Bá Ngu, tưởng rằng Ngọc Hồi Dung dịch hiệu quả, về mặt nàng kinh hãi reo lên.

"Aizz... Ta nếu không tỉnh liền bị sặc chết..." Vương Bá Ngu sắc mặt suy yếu, cười khổ nói.

"Ta... Ta lần thứ nhất làm chuyện này, cho nên. không.. rành..." Mạc Khinh Vũ cúi đầu xuống, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, có chút xấu hổ, có lẽ là bởi vì thực lực biến mất đi, tính cách lãnh ngạo ngày thường hoàn toàn không xuất hiện.

"Nguyên lai là thế....vậy ta bị sặc cũng đáng..."

Vương Bá Ngu giả bộ kinh hãi, có chút thụ sủng nhược kinh, ánh mắt nóng rực nhìn về phía Mạc Khinh Vũ.

"Ta... Đi nướng cá cho người ăn đi..."

Bị Vương Bá Nguru nhìn chăm chăm, nàng bất giác có chút xấu hổ, liền lấy cớ đứng dậy nhặt lên túi cá Vương Bá Nguru vứt ở một góc đi tới đồng lửa, sắc mặt phẫn hồng, bước chân hơi lảo đảo, thể hiện sự bối rối trong nội tâm nàng.

"Thành công!" Nhìn xem Cao lạnh nữ để biến thành cừ non, trong lòng hấn kích động không thôi, hấn biết thành công đã được một nửa.

"Bất quá... Cá nướng..."

Vương Bá Nguru nhìn thấy Mạc Kinh Vũ cầm cá nướng lật tới lật lui, Vương Bá Nguru ngửi thấy vị không đúng, hấn thoáng nhíu mày, nhưng đột nhiên lại giãn ra, khoé miệng nhếch lên một vòng tà ý.

Cũng không lâu lắm, một con cá nướng được đưa đến trước mặt hấn.

Vương Bá Nguru chậm rãi quan sát con cá nướng, con cá nướng này bên ngoài cháy khét, bên trong lại chưa chín hấn nên bốc phát ra mùi tanh gay mũi, thậm chí con cá còn chớp chớp mắt đau đớn nhìn hấn.

Con cá tuyệt đối còn sống.

Cách nướng cá này giống cá chiên âm dương cách thủy bên nhà hàng trung quốc kiếp trước hấn ăn, thân dưới cá đều chiên vàng, chưa phần đầu không chiên nên con cá hoàn toàn còn sống.

Lặng yên nuốt ngụm nước bọt, Vương Bá Nguru lần đầu tiên nhận ra chỗ đáng sợ khi đàn bà lần đầu tiên vào bếp, mặc dù chưa có ăn qua, nhưng hấn biết con cá này rất khó ăn.

Tuy hấn xúi dục Diệp Minh tiểu tử ăn thịt sống để hấp thu 100% tinh hoa, nhưng bản thân hấn lại chưa từng ăn đồ sống a.

Hấn đem bản thân hổ.

Kiếp trước xem phim ngôn tình có một kịch bản nổi tiếng, đại khái là nhân vật nữ chính lần đầu vào bếp nấu ăn cho nam chính và nam phụ ăn, nàng cố ý nấu món ăn quá dở để thử lòng hai người, nam phụ ăn vào liền mắc ói sợ ý phun vào mặt nữ chính, còn nam chính cố nén buồn nôn ăn hết tất cả, luôn miệng khen ngon, nữ chính nhìn thấy hành động của nam chính liền cảm động đến chảy nước mắt, đồng ý làm bạn gái hấn.

Chính là bởi vì diễn cái kịch bản này, hấn liền chọn món mà chỉ cần bất cứ nữ nhân nào lần đầu vào bếp mà thực hiện liền sẽ bị khét hoặc nửa sống nửa chín, cho nên hấn mang cá chứ không mang thịt yêu thú về bởi vì thịt yêu thú bản thân là đồ bỏ, chỉ cần không quá vụng về liền có thể ăn được.

Không hề nghi ngờ, lần này hấn hổ bản thân thực thảm a.

Nữ Đế cao cao tại thượng lần đầu vào bếp quả thật...

Trong lúc nhất thời, Vương Bá Nguru cảm giác mình nên dừng lại không diễn màn này.

"Vi đạt được lợi ích không từ thủ đoạn là tôn chỉ của ta, cho nên, liều!"

Sau ba giây ngắn ngủi đấu tranh tư tưởng, Vương Bá Nguru hung ác quyết tâm liều một phen.

Tục ngữ nói "càng gặp tình huống khó khăn, trải qua khó khăn thì càng nhận về lợi ích càng lớn."

Nếu con cá này quá khó ăn thì đến khi nàng nhận ra được, tình cảm trong lòng nàng đối với hấn càng lớn.

"Đây là ta lần thứ nhất ta tự làm đồ ăn.....có lẽ sẽ không ngon..." Gương mặt Mạc Kinh Vũ nổi lên vẻ ứng đo, thanh âm bé như muỗi nói.

Nhưng lập tức khoé miệng nàng nhếch lên, kiêu căng khế nói: "Nhưng coi như ăn không ngon, người cũng phải ăn, vì đây là lần đầu tiên Lão nương nấu ăn, nhất là nấu cho người khác giới ăn.!"

"Ok!" Vương Bá Nguru vội vàng gạt đầu, vẻ mặt thoả mãn, nói: "Người nấu ta nhất định ăn hết!"

Diệp Minh giờ khắc này đang ôm bụng cười khúc khích.

"Quả nhiên Nguru lão, sáo lộ quá thâm ảo!"

Hấn ánh mắt chờ mong nhìn Nguru lão ăn con cá này.

Bàn tay Vương Bá Nguru run rẩy cầm con cá nướng trên tay, khi ánh mắt hấn chạm tới con mắt ngập nước đánh thương của con cá, dưới ánh mắt van xin của con cá cùng ánh mắt xinh đẹp đầy vẻ chờ của Mạc Kinh Vũ, trong lòng Vương Bá Nguru thở dài "Ngư huynh, ủy khuất người, lên đường bình an a." Trong lòng mặc niệm xong, hấn nhẹ nhàng cắn một cái.

“Oanh”

Một cỗ huyết tinh bắn vào trong họng hắn, đây tuyệt đối là não cá cùng con mắt bị hắn cắn nát, vô số mùi máu tanh cùng vị chất chát của mắt cá, não cá xộc vào não hắn, nội tâm Vương Bá Ngu giờ khắc này trống rỗng.

"Thế nào? Có ngon không?"

Mạc Kinh Vũ khẩn trương nhìn Vương Bá Ngu, trong con ngươi mang theo chờ mong, nắm tay Ngọc nga Giờ khắc này bị nàng nắm chặt, Đây là món ăn lần thứ nhất nàng nấu, hiển nhiên mang ý nghĩa trọng đại.

Vương Bá Ngu mãnh liệt nuốt xuống đồng hồ hợp ghê tởm này, một phần tinh thần áp chế ở dạ dày bốc lên, còn một phần tinh thần khác nhanh chóng che dấu về mặt khó coi, lộ ra nụ cười cứng ngắt, nước mắt không tự chủ trào dâng, hắn xúc động nghẹn ngào nói: "Ăn ngon, đây là con cá ngon nhất ta từng ăn!"

Nói xong, hắn liền mặc kệ phần thân cá cháy khét cùng thịt bên trong chưa chín hăng hăng cắn nuốt hết, về mặt u buồn thì thảo nói: "con cá ngon như thế này đoán chừng sau này ta không thể được ăn nữa..."

“Hừ, sau này ngươi muốn ăn cứ đến Huyền Nữ Cung tìm ta, ta tùy thời nấu cho ngươi ăn.” Mạc Kinh Vũ ngọt ngào nói, nàng tưởng Vương Bá Ngu lo lắng sau này cả hai tách ra hắn không còn được ăn món cá ngon do nàng nấu nữa.

“Thật chứ?” Vương Bá Ngu lộ vẻ kinh hỷ, nói.

"Thật! Để ta thử xem ta nấu ngon thế nào." Trên mặt lộ vẻ hạnh phúc, nàng cầm lấy con cá khác ném thử.

Vương Bá Ngu hơi biến sắc, đoạt lấy con cá trong tay nàng, về mặt khẩn trương nói: "Ngươi đừng đoạt của ta, tất cả con cá này đều để cho ta, muốn ăn thì lần sau làm."

"Thật ăn ngon như vậy sao?" Mạc Kinh Vũ hơi nghi ngờ nhìn Vương Bá Ngu một chút, nàng phát giác biểu lộ và cử chỉ của Vương Bá Ngu có chút không đúng.

Đây là Vương Bá Nhiều chủ động lộ ra manh mối cho nàng biết.

"Tuyệt đối ăn ngon!" Vương Bá Ngu liên tục gật đầu, sau đó vùi đầu vào gặm, giống như quỷ đói sống lại.

Nhìn xem hành động của Vương Bá Ngu, ánh mắt Mạc Kinh Vũ lấp lóe mấy lần, thoáng trầm mặc một chút, Thông tuệ như nàng liền nhận ra sự thật, nàng buồn bã nói: "Nhất định rất khó ăn đi..."

"Cái gì?!"

Vương Bá Ngu trừng mắt, về mặt đại ra ngạc nhiên nhìn nàng.

P/s: Aizz, truyện càng ngày ít người xem, nhưng không sao, ta viết tự ta xem cũng được, bởi ta viết thể loại này quá kén người xem, cảm ơn bạn nongtiencuong vẫn ủng hộ nhé

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Khổ Nhục Kế Chinh Phục Nữ Đế Chi Tâm!

Mạc Kinh Vũ nhìn chằm chằm Vương Bá Ngu, trong con mắt nàng ẩn vẻ khác lạ, nhìn như bình tĩnh nhưng hắn có cảm giác gầy lát sau nàng sẽ bật khóc.

Nàng nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười này đầy vẻ âu sầu, buồn bã nói: "Ta cũng không ngờ... Nếu cá nướng ta nấu quả thật ăn ngon như vậy, ngươi sẽ nhường ta ăn chứ không dành ăn với ta..."

Vương Bá Ngu sững sờ, dừng lại động tác điên cuồng gặm nhấm cá, hắn thả con cá xuống đất, cười khổ thờ dài, rầu rĩ nói: "Ngươi đã biết..."

"Khó ăn như thế nào?.." Mạc Kinh Vũ cắn môi, hỏi.

"Hơi dưới mức dễ ăn một chút".

"Cho ta ném thử." Mạc Kinh Vũ giơ ra bàn tay, nhàn nhạt mở miệng, thanh âm vậy mang một tia Uy nghiêm khiến trong lòng Vương Bá Ngu ngưng trọng.

"Người đừng nên ăn.." Vương Bá Ngu lắc đầu, nói.

"Cho ta." Nàng lại lần nữa mở miệng, thanh âm rất bình tĩnh, lại có một cổ khí thế bá đạo, lần này Vương Bá Ngu không dám đối nghịch với nàng, bắt đắc dĩ đưa con nứa con cá nướng còn lại đưa cho nàng.

Mạc Kinh Vũ cầm con cá nướng trong tay, chờ một chút, nàng liền há môi thơm cắn nhẹ một ngụm.

"Oe!" Sau một khắc, nàng trực tiếp phun thịt cá ra, Vương Bá Ngu đứng trước mặt nàng nên hứng hết.

"Người không sao chứ "

Vương Bá Ngu ánh mắt lóe lên về âm trầm, bàn tay vuốt nhẹ thịt cá với nước bọt của nàng xuống, một mặt quan tâm nói.

"Người đi ra!" Nàng đẩy ra Vương Bá Ngu, tay nàng chống lên ngực, đầu hơi cúi xuống ỏi ra thức ăn từ hôm qua đến giờ, sắc mặt nàng tái nhợt.

Vô Đế tùy tiện một đẩy, Vương Bá Ngu văng ra mười mét, hấn chống tay ngồi dậy, sắc mặt ngơ ngác nhìn nàng, không hiểu.

Nàng cúi đầu, bàn tay ngọc ngà khẽ vuốt gương mặt, Vương Bá Ngu phát hiện nàng đang lau nước mắt, sau khi lau nước mắt trên mặt, nàng hít sâu một hơi, con mắt xinh đẹp giờ khắc này hấn lên từng tia máu, thanh âm nàng run rẩy: "Người.. Vì sao tốt với ta như vậy..."

"Vì cái gì...?" Vương Bá Ngu lăm bầm, trong mắt cũng xuất hiện một tia mê mang, thân thể ngây người tại nguyên chỗ, nhưng thật ra trong lòng Vương Bá Ngu âm thầm kích động, hấn biết đây là khảo nghiệm cuối cùng của nàng.

"Người không trả lời được ngay lập tức đúng không, lúc đầu ta nghĩ người khác những người khác, nhưng có lẽ ta sai rồi, người thích ta chỉ vì ta xinh đẹp, Sở Dương, người làm ta quá thất vọng, người cứ ở đó mà suy nghĩ!" Mạc Kinh Vũ đau lòng khẽ quát một tiếng liền quay người liền đi ra phía ngoài, chẳng biết tại sao, trong nội tâm nàng rất chua xót, nước mắt không kiềm soát được rơi lã chã không ngừng.

Nàng đã khôi phục được hai phần mười thực lực, Vương Bá Ngu biết giờ khắc quan trọng nhất chính là lúc này, trang bức thành công hay không cũng phụ thuộc vào giờ khắc này.

"Kinh Vũ!"

Ngay lúc bước chân nàng sắp đi khỏi cửa hang, một thanh âm từ sau lưng truyền đến. Bước chân nàng ngay lập tức dừng lại, Vương Bá Ngu cười khẽ, hấn biết nàng đang chờ hấn gọi nàng lại.

"Người rất xinh đẹp, khí chất người rất cao quý, thực lực người cũng rất mạnh, người chính là hoàn mỹ nữ thần, nhưng tất cả thứ này không phải là lý do ta thích người.."

Vương Bá Ngu từng bước một đi tới, bước chân lao đảo bởi vì chạm tới thương thế, giọng nói của hấn tràn ngập uy nghiêm, kiên định, ánh mắt thâm tình, trầm lắng.

"Thân thể của người ta đã kể, ta từ nhỏ là cô nhi, sư phụ, sư huynh sư tỷ lần lượt chết, chỉ mỗi ta cô độc còn sống, ta mang theo huyết hận mà sống sót, mà cố gắng, người biết không, lần đầu tiên nhìn thấy người, ta cảm thấy thế giới không còn hắc ám như trước nữa, mà sáng rực rỡ màu hạnh phúc, lúc đấy, đấy là thứ nhất cảm tạ cái thế giới tàn khốc này, mang đến cho ta một người như người.."

Hấn lần nữa đi mấy bước xuất hiện ngay bên cạnh nàng, bàn tay nắm chặt lấy bàn tay xinh đẹp của nàng, thâm tình nói:"Cảm ơn người đã xuất hiện bên đời ta, mang cho cuộc đời ta lần đầu tiên cảm nhận được hạnh phúc, vì có người xuất hiện, ta mới biết thật lòng thật dạ với một người, hi sinh hết thảy vì một người.."

Nhưng mà, đúng lúc này, ánh mắt ngập nước của Mạc Kinh Vũ chợt lóe lên về tàn khốc, nàng vùng vẫy đâm vào ngực hấn.

Bịch!

Dưới cổ lực lượng tuyệt đối, Vương Bá Ngu không chút phản kháng chút nào bị đâm bay mấy mét, một ngụm máu tươi từ cổ họng hấn chảy ra khỏi miệng, mà cú đâm này động vào vết thương trên người hấn, khiến khuôn mặt trắng bệch lại càng thêm về tái nhợt thiếu sức sống.

Nhìn thân ảnh Vương Bá Ngu khờ sở nằm trên mặt đất, Mạc Kinh Vũ ánh mắt lóe lên về đau đớn, nhưng trong nháy mắt liền bị về băng lãnh thay thế, nàng lạnh lùng nói: "Đừng si tâm vọng tưởng, người quá yếu, giữa chúng ta căn bản không có khả năng! Coi như ta nguyện ý thì khoảng cách chênh lệch giữa hai chúng ta, người không thể vượt qua được."

Sau khi nói ra lời thương tâm, trong nội tâm nàng lúc này cũng rất chua xót, chẳng biết tại sao, nàng không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt ấy, nàng sợ hãi nhìn thấy sự bi thương hay thống khổ trên khuôn mặt hấn.

"Chênh Lệch?" "Khoảng cách?" Vương Bá Ngu lao đảo từ dưới đất bò dậy, bàn tay chùi đi máu tươi trên miệng, hấn lắc đầu, cười mím nói: "Người ví dụ xem?"

Khuôn mặt Mạc Kinh Vũ chợt lạnh lẽo, tựa hồ bởi vì thực lực khôi phục khiến lòng nàng trở nên lạnh lùng khó mà bị ngôn từ của hấn đã động, nàng

lạnh nhạt nhìn Vương Bá Ngu, cười cợt nói: "Ngươi muốn ví dụ?... Nếu như ta nói hiện tại ngươi đến đây ôm ta... Ngươi dám không?"

Vương Bá Ngu hơi sững sờ, chỉ thấy nàng vung tay một cái, một đạo Hỏa Kiếm dài mười mét đặt trước ngực nàng, Hỏa Kiếm này được nàng hội tụ Hỏa chi Pháp tắc mà hình thành, lấy Vương Bá Ngu tu vi hiện tại khó có thể phá vỡ, dù sao Pháp Tắc là lĩnh vực thuộc về Võ Tôn mới có thể nắm giữ và điều khiển, không phải một kẻ hèn chưa tới Võ Vương có thể phá hủy.

"Đây chính là khoảng cách của chúng ta..." Nàng nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Vương Bá Ngu, nội tâm nàng thở dài, lạnh nhạt nói: "Có một số việc không phải chỉ chân thành là đủ...ngươi....."

---Phụt---

Đúng lúc này, con ngươi băng lãnh của nàng khiếp sợ nhìn Vương Bá Ngu, thân thể mềm mại của nàng chợt căng cứng.

Bởi vì, Vương Bá Ngu từng bước một để thân thể đắm vào Hỏa Kiếm chi pháp tắc, mỗi một bước chân của hắn đều rớt xuống từng dòng máu tươi, Hỏa chi pháp tắc nóng bỏng đốt cháy ngũ tạng lục phủ của hắn, tuy hắn té ra Đế chi ý bảo vệ một phần nội tạng, nhưng chỉ đảm bảo hắn không bị Hỏa pháp tắc đốt chết, còn việc hỏa pháp tắc thiêu đốt sinh ra sự thống khổ Vương Bá Ngu đều nhận lấy hết, Vương Bá Ngu về mặt kiên định bước từng bước một, ánh mắt hắn thâm tình nhìn Mạc Kinh Vũ, cho đến khi đứng trước mặt nàng, hai tay run rẩy ôm chầm lấy thân thể tuyệt mỹ, hắn cười nhẹ, ôn nhu nói:

"Ngươi muốn ta ôm ngươi? Ta Ôm!"

Thân thể bị Vương Bá Ngu không ngừng bị Hỏa chi kiếm pháp tắc thiêu đốt, máu tươi đều bị Hỏa chi pháp tắc đốt cháy, tuy nhiên về mặt Vương Bá Ngu lại hiện ra vẻ hạnh phúc, không có hiện ra vẻ thống khổ, ánh mắt hắn chỉ có sự chân thành, hắn hít một hơi thật sâu, bàn tay run rẩy càng ôm thật chặt Mạc Kinh Vũ, hắn ngây ngô cười nói: "Ta biết ta rất yếu, rất nhiều thứ ta không có tư cách nắm lấy, trong lòng ta không cam lòng vận mệnh an bài, ta muốn nghịch thiên cải mệnh, nhưng ta biết mình hiện tại vẫn chưa có tư cách cùng lão tặc thiên tranh mệnh,... Nhưng ngươi...ta nhất định phải nắm lấy!!!"

Ánh mắt Vương Bá Ngu lóe lên vẻ kiên định, thâm tình, lúc này đây, Đế Uy từ thân thể hắn bộc phát ra, giống như một tôn Đế Cảnh cường giả hiện thân, tràn đầy uy nghiêm, bá đạo duy ngã độc tôn.

Thân thể Mạc Kinh Vũ run lên, nhìn xem thiếu niên thân thể không ngừng bị Hỏa Pháp Tắc thiêu đốt sinh ra đau đớn, vẫn như cũ thâm tình cười nói với nàng, ánh mắt băng lãnh của nàng giờ khắc này bị hòa tan, nước mắt không bị khống chế là chảy không ngừng rơi xuống.

"Hấp" một tiếng, Hỏa chi kiếm pháp tắc bị nàng thu hồi.

Rốt cục, nàng bắt tri bắt giác vòng lấy hai tay ôm lấy thân thể đơn bạc gầy gò ấy.

"Đồ ngốc, ngươi là đại ngu ngốc! Vì một nữ nhân nhẫn tâm như ta mà hi sinh như vậy, đáng giá không..."

Giọng nói của nàng tựa hồ đang chất vấn hắn lại tựa hồ như đang tự hỏi lòng mình.

Vương Bá Ngu ráng chống đỡ lấy thân thể đang dần mất kiểm soát do mất máu quá nhiều, bàn tay dính máu tươi chưa khô chậm rãi giờ lên, run rẩy đặt lên gò má xinh đẹp.

Lần này, nàng không có tránh né, tùy ý để bàn tay hắn đặt lên má nàng, máu tươi từ trên bàn tay hắn dính lên khuôn mặt cao quý xinh đẹp như Thần Nữ của nàng, lại càng tô thêm vẻ xinh đẹp tà dị.

"Trừ phi là ngươi không nguyện ý cùng ta ở chung, nếu không, bất kỳ Khoảng cách nào đều không thể ngăn cản ta... Ôm lấy ngươi...Kể cả khi ta chết, linh hồn ta cũng ôm lấy ngươi!!!"

Vương Bá Ngu bẽ nghề bá đạo nói, giống như đang trần thuật một sự thật hiển nhiên.

Sau khi trang bức nói xong, Vương Bá Ngu "đúng lúc" gác đầu xuống, khuôn mặt tựa vào trong lòng ngực nàng mà ngất xỉu.

Diệp Minh gãi gãi đầu, mờ mịt nói:

"Ngu lão, ngươi có thể đi đằng sau ôm nàng mà, dù sao thì Hỏa Kiếm chỉ đặt trước ngực nàng chứ không đặt sau lưng...."

"Khụ...tiểu tử ngươi biết cái gì, đây chính là sáo lộ hiểu không, làm thế sẽ khiến nàng chân chính yêu ngươi, chịu một chút đau đớn thì tính gì?! Đây là dùng Khổ Nhục Kế chinh phục nữ Đế chi tâm!!!" Vương Bá Ngu ho khan, dạy bảo nói.

"Ân, tiểu tử thụ giáo!!!" Diệp Minh gật gù.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Lưu Lại Hậu Chiêu Cuối Cùng, Rời đi!

"Tiểu tử ngươi biết không, lão tử ngoài việc chịu thương nặng để đổi lấy Tâm của nàng ra, lão tử còn tính đến nước cao hơn..." Vương Bá Ngưu cao thâm mặc trặc nói.

"Nước cao hơn?" Diệp Minh nghi hoặc, hỏi.

"Phải, từ khi nghe nói nàng ở Huyền Nữ Cung, mà kiếp trước Huyền Nữ Cung với ta có chút quan hệ, cho nên...ta biết rõ Huyền Nữ Cung cung chủ mỗi đời có bí mật gì...cho nên ta mới liều mạng chịu tổn thương như vậy..." Vương Bá Ngưu thần thần bí bí nói.

"Bí mật?" Diệp Minh nghi hoặc.

"Từ từ ngươi sẽ biết..." Vương Bá Ngưu cười haha, không nói.

"Sở Dương, ngươi đừng chết, tỉnh dậy nhìn ta..." Mạc Kinh Vũ tỉnh thần hoảng hốt liều mạng ôm lấy Vương Bá Ngưu, giọng nói đau đớn gào thét lên.

Ba canh giờ, nàng liên tục đút vào ba cấp Hoàng Đan, bốn cấp Tôn vào miệng hắn, nhưng Vương Bá Ngưu không có dấu hiệu tỉnh lại, hô hấp hắn ngày càng yếu ớt, giống như sắp chết, cho đến khi gần như không cảm nhận được nhịp tim của Vương Bá Ngưu, nàng cố gắng lắm mới cảm nhận được tim hắn đang còn đập, về mặt Mạc Kinh Vũ ngày càng tuyệt vọng.

"Hắc hắc, tiểu nương tử, Kim Thiên Thoát Xác Thuật của ta có một môn giả chết đổi lấy tân sinh, ngươi nếu có thể cứu được ta bằng mấy cái đan dược ấy xem như ngươi hay!" Vương Bá Ngưu hé mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của Mạc Kinh Vũ tràn đầy đau đớn, cười tiện thầm nói.

Nước mắt nàng lăn chã như mưa rơi xuống mặt của Vương Bá Ngưu, nàng thê lương nói:" Ngu ngốc, ngươi có đồ ngu ngốc này, tại sao liều mạng như vậy để ôm ta, ngươi như thế này thì ta biết phải làm thế nào đây?"

Thời gian từng giây phút trôi qua, trong lòng nàng ngày càng nóng nảy, tâm trạng gấp gáp, cảm giác sắp phải chia cách người thiếu niên này đối với nàng hiện tại lại là điều không thể chấp nhận được.

"Đúng rồi, Huyền Nữ Cung bí thuật có một môn bí thuật có thể cứu hắn..." Ánh mắt Mạc Kinh Vũ sáng lên hi vọng, nhưng nghĩ tới đại giới sử dụng môn bí thuật đó, trong lòng nàng chần chờ một chút.

"Mặc kệ, ta phải cứu hắn!" Nhìn khuôn mặt tuấn lãng của Vương Bá Ngưu giờ khắc này bắt đầu tím dần, nội tâm nàng càng đau đớn, vì tới tận bây giờ, thiếu niên này rốt cuộc chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng nàng, nàng chân chính thích thiếu niên ngây ngô này, nàng không muốn mất hắn, cho nên rốt cuộc nàng cắn răng, quyết tâm nói thầm.

Nàng bắt đầu cởi dần xiêm y, đầu tiên là áo, sau đó tới quần, cuối cùng nàng cũng lột sạch vải vóc trên người xuống, để lộ một thân hình tuyệt mỹ diễm lệ, phong quang như Thần Nữ từ trên trời rơi xuống.

Trong lòng ngai ngừng cùng e lệ từ sau khi nàng quyết tâm liều mạng, giờ khắc này nàng chỉ là một cô nương hết mình vì người yêu, công hiến bản thân mình cho người nàng yêu.

Nàng thâm tình vuốt ve khuôn mặt tuấn lãng chứa đầy vết sẹo của hắn, cúi đầu xuống hôn nhẹ lên môi tím tái của hắn, vừa hôn nàng vừa bật khóc.

"Ngốc tử, ngươi việc gì phải vì ta mà chịu đau đớn như thế, ta là một nữ nhân nhân tâm mà, đáng giá ngươi phải làm thế không?" Nhìn thân thể Vương Bá Ngưu không chỗ nào không có vết thương, nàng thương tâm thì thầm nói.

"Nàng khẳng định sử dụng Âm Dương Tạo Hóa Sinh Tử Luân Chuyển bí thuật để cứu ta..." Vương Bá Ngưu cười đề tiện, nói.

"Âm Dương Tạo Hóa Sinh Tử Luân Chuyển Bí Thuật?" Diệp Minh nghi hoặc hỏi.

"Âm Dương Tạo Hóa Sinh Tử Luân Chuyển bí thuật là Đế Cấp Song Tu chi thuật, chỉ có Một đời cung chủ hoặc thiếu cung chủ mới có thể nắm giữ, khi cung chủ hoặc nữ cung chủ gặp được người mà các nàng yêu, các nàng sẽ không do dự sử dụng môn bí thuật này song tu cùng người nàng yêu..."

"Bí thuật này chia làm ba phần, một là Âm Dương Song Tu chi thuật, hai là Tạo Hóa chi thuật, ba là sinh tử chi thuật, trong đó Âm Dương Song Tu dùng thể nội nguyên âm cướp đoạt Nguyên Dương, rồi trả về Nguyên Âm, cho bạn tình hấp thụ Nguyên âm, cứ thế luân chuyển, khiến nữ nhân cùng nam nhân đều được lợi ích lớn, càng song tu tu vì càng mạnh, lĩnh ngộ Âm Dương chi đạo càng thâm ảo..."

"Còn Tạo Hóa chi thuật, nữ nhân cùng nam nhân đã song tu cùng nhau đã mở ra Thuần Âm cùng Thuần Dương thể chất, có thể hợp hai thân thể thành một thể duy nhất, gọi là Âm Dương chi thể, nếu hai người tu vi là Vô Đế cảnh hợp thể thì có thể bạo phát ra tu vi là Cái Thể Vô Đế cảnh..."

Phải biết rằng tới Đế Cảnh, mỗi một tiểu cảnh giới tăng lên đều khác nhau như một trời một vực, tùy tiện một vị cái thể vô đế cảnh giết Vô Đế cảnh dễ dàng như trở bàn tay, Tạo Hóa chi thuật có thể khiến hai người hợp thể chiến đấu với cường giả Đế cảnh mạnh hơn một cấp đã là nghịch thiên rồi.

"Còn Sinh tử chi thuật chính là nữ tử hoặc nam tử có thể đem một phần sức sống của mình thông qua âm dương song tu, chuyển thành Vô hạn sinh cơ cứu sống người đã tử vong. Đây là một môn đỉnh liễu tới Sinh Tử chi đạo."

"Mà ta vẫn chưa chân chính tử vong, cho nên nàng nhất định dùng Âm Dương Song Tu chi thuật cùng ta song tu, nhằm cứu sống ta và giúp ta tăng lên thực lực, mà khi đã song tu rồi, nàng chân chính là nương tử chưa cưới của ta, tiểu tử ngươi hiểu vì sao ta lại liều mạng trọng thương chưa?" Vương Bá Ngươi cười hắc hắc, nói.

"Ngươi lão quả nhiên thần cơ diệu toán, tiểu tử khâm phục!" Diệp Minh thật lòng Khâm Phục thủ đoạn của Ngươi Lão.

Quả nhiên đứng như Vương Bá Ngươi nói, nàng vận dụng Âm Dương Song Tu Thuật với hắn, chỉ thấy nàng kết ra ấn quyết thần bí, âm dương lực lượng quanh quẩn trong ấn quyết của nàng, nàng đánh ấn quyết vào người Vương Bá Ngươi, lập tức tiểu đệ đệ của Vương Bá Ngươi không tự chủ cứng lên, ngạo nghễ dựng thẳng như trụ trời, hiển ngang lẫm liệt.

Mạc Khinh Vũ đỏ mặt nhìn tiểu đệ đệ của Vương Bá Ngươi, nàng không nghĩ tới "cái đó" của hắn lại thô và dài như thế.

Nàng không tự chủ được đưa bàn tay ngọc nắm lấy nó.

Giờ khắc này, khi mà bàn tay ngọc ngà của nàng chạm vào "cái đó" của hắn, cảm giác phiêu phiêu dục tiên xông lên não hải, khiến Vương Bá Ngươi ngẩn người một chút, nếu không phải hắn nhanh chóng vận chuyển lại Kim Thiên Thoát Xác bí thuật thì hắn suýt nữa là bại lộ.

Nàng vuốt nhẹ lên xuống, sau đó đặt vào nơi thần bí rừng rậm amazon, chậm rãi đâm vào...

"rệt!" một tiếng, cái đó của Vương Bá Ngươi đã đâm thủng màn bảo vệ của Mạc Khinh Vũ, dòng máu tinh khiết từ cái đó bị Âm Dương Song Tu Thuật hấp thụ, bắt đầu luân chuyển từ người hắn sau đó chạy vào trong người nàng, tạo thành một vòng Âm Dương tuần hoàn.

(Đoạn này tính lược 20000 ngàn chữ!)

Sau bốn tiếng, Vương Bá Ngươi cảm giác mình đã tới biên giới của đột phá, hắn cố gắng nhẫn nhịn, hấp thụ thêm Nguyên âm chi lực của nàng.

Cho đến khi Mạc Khinh Vũ mệt mỏi ngủ thiếp đi, hắn mới dám tỉnh lại, đi ra ngoài đột phá.

Lần này tiến hóa khiến hai cánh sau lưng của hắn dài ra tới tận bốn mét, thân hình hắn cũng bạo phát cao lớn tận ba mét, Con mắt thứ ba đã tiến hóa ra hoàn chỉnh, hai cái bàn tay mới của hắn cũng tiến hóa ra đầy đủ độ dài, bên ngoài thân thể hắn nổi lên từng lớp Giáp Xác hoàn mỹ bảo hộ những bộ vị trọng yếu của hắn, cái đuôi dài cũng dài ra một mét, được bao phủ từng lớp lân phiến.

Đây là Lôi chi thân thể bước thứ ba, chỉ cần một nấc nữa hắn có thể tiến hóa thành bước cuối cùng của Lôi chi Thân.

Giờ khắc này Vương Bá Ngươi chiến lực đã vọt tới Võ Vương chi cảnh yêu tộc, nếu gặp nhân loại hắn có thể đánh nổ Cái Thế Võ Vương chi cảnh!

Vương Bá Ngươi quay về sơn động, nhìn nữ nhân tuyệt thế lười biếng trần truồng chìm vào trong giấc ngủ, trong lòng hắn nổi lên vô hạn tà hỏa.

Hắn đặt mình nằm xuống bên cạnh nàng, vuốt ve khuôn mặt tuyết trắng của nàng, đặt lên môi nàng một nụ hôn thật sâu.

Thấy mí mắt nàng nhấp nháy, con ngươi chuyển động không ngừng, Vương Bá Ngươi cười tà, hắn biết nàng đang giả ngủ.

Thế là Vương Bá Ngươi không ngừng sờ loạn khắp thân thể nàng, tiếp tục công việc tạo ra em bé.

Sau bốn tiếng đồng hồ dẫn vật nàng, hắn mới thỏa mãn xuất vào bên trong, ôm lấy thân thể tuyệt mỹ của nàng chìm vào giấc ngủ.

Khi Vương Bá Ngươi ngủ say, Mạc Khinh Vũ mới dám mở mắt ra, trong lòng vô hạn xấu hổ.

Lần đầu của nàng lại rơi vào trong tay thiếu niên này, mà lại là nàng tự nguyện.

"Tỉnh rồi?" Vương Bá Ngươi đột nhiên mở mắt, cười hi hi nhìn nàng.

"Ngươi xấu, giả bộ ngủ! đồ xấu xa!" Mạc Khinh Vũ xấu hổ không chịu nổi, giận dữ đấm bình bịch vào ngực hắn.

"Haha, Khinh Vũ ngoan nào, ta thương!" Vương Bá Ngươi ôm chặt lấy nàng, vuốt ve mái tóc nàng, thâm tình nói.

"Hừ, tiểu tử, bản cô nương lớn hơn ngươi nhé, gọi Khinh Vũ tỷ tỷ." Nàng chu mỏ ra, kiêu ngạo nói.

"Hắc hắc, nương tử tỷ tỷ...ta yêu ngươi!" Vương Bá Ngươi không nhịn được hôn lên môi thơm của nàng.

"Ai là nương tử của ngươi..phi!phi!..chùng nào ngươi mang Cửu Long kéo kiệu đến Huyền Vũ tông tìm ta, dưới trời đất chứng giám cầu hôn ta, bản Đế mới là nương tử của ngươi! Phu Quân của ta phải là cường giả đỉnh thiên lập địa, ít nhất không thể yếu hơn ta!" Mạc Khinh Vũ mím môi, liếc mắt xem thường, nói.

"Hắc hắc, phu quân của ngươi chắc chắn sẽ trở thành đỉnh thiên lập địa, đập hết thầy tất cả những người không phục nằm ở dưới chân, đi lên đỉnh phong đại đạo!" Vương Bá Ngu cười tà tà, ngạo nghễ bá đạo nói.

"Ngươi có dự định gì? trở về Huyền Nữ cung với ta." Ánh mắt nàng chờ mong nhìn hắn.

Vương Bá Ngu chưa kịp trả lời, đột nhiên ngoài sơn động đất đai rung chuyển, tựa hồ có hàng loạt núi non liên tục bị đập nát, sau đó ngay lập tức một đạo tiếng nói vang lên, chấn động cả thiên địa.

"Nhân loại nữ nhân, đi ra cho ta, ta cảm nhận được khí tức của ngươi!" Thanh âm này phách lối bá đạo, rõ ràng chính là Cuồng Sát Hồ Đế.

"Đáng chết!" Gương mặt xinh đẹp của Mạc Kinh Vũ thoáng biến sắc, nàng lúc này chỉ mới khôi phục sáu phần mười thực lực, cho dù nàng ở đỉnh phong trạng thái cũng không dám chắc đánh bại Cuồng Sát Hồ Đế, mà nàng muốn chạy trốn thì đơn giản, nhưng mang theo Vương Bá Ngu chạy trốn rất khó khăn.

"Đề ta dẫn dắt hắn, ngươi đi trước đi." Mạc kinh Vũ ngưng trọng nói.

Vương Bá Ngu cười mỉm, đặt tay lên gò má nàng ôn nhu vuốt ve, giọng nói bao hàm một cổ cảm giác thê lương, khiến nội tâm Mạc Kinh Vũ hiện lên cảm giác không hiểu thấu đau đớn, như sắp xa cách hắn.

"Ngươi hãy sống tốt, nương tử của ta!"

Sau khi hắn cất lời, thần trí của nàng dần mờ hồ, cuối cùng té xuống ngất đi.

Vương Bá Ngu cười mỉm, đứng dậy đi xung quanh sơn động, dường như bỏ trí cái gì đó.

Xong rồi hắn lưu luyến nhìn nàng một chút, âm thầm rời đi.

Thanh âm Hồ Đế hồi nãy là hắn mô phỏng giọng nói cùng khí tức của Cuồng Sát Hồ Đế, lấy Đế chi uy nói ra, và hắn dùng Đế chi ý cảnh lúc nàng không đề phòng, đánh ngất đi.

Vương Bá Ngu muốn lần cuối cùng diễn với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Lôi chi thân thể đỉnh phong!

Sắc trời dần tối, ở trong hang động vô danh, một nữ tử dung mạo như thiên tiên nằm hôn mê bất tỉnh.

"Sở Dương!" Mạc Kinh Vũ giật mình tỉnh dậy, nàng ngơ ngác nhìn xung quanh nhưng không thấy hắn.

"Chuyện gì xảy ra, Cuồng Sát Hồ Đế đâu? Sở Dương đâu?!"

Nàng cắn răng, nội tâm hốt hoảng, nàng nhớ tới ánh mắt lúc đó của Sở Dương, ánh mắt vô hạn thâm tình cùng luyến tiếc, thông tuệ như nàng liền hiểu, hắn đánh ngất xỉu nàng rồi một thân một mình dẫn đi Cuồng Sát Hồ Đế.

"Đồ ngu ngốc này, ai mượn?!"

Nàng đau đớn gào thét, ánh mắt tức giận cùng hoảng sợ giậm chân bình bịch, đem cả mặt đất đều sập xuống mấy chục mét, cả sơn động dưới một cái dậm chân của nàng dường như muốn nát thành từng mảnh, giờ khắc này nội tâm nàng nghĩ đến kết cục của Sở Dương khi dẫn dắt Cuồng Sát Hồ Đế rời đi, chắc hẳn thập tử nhất sinh.

"Cái gì đây?" Nàng thấy trong đồng đất đá rớt xuống có một cục đá khắc chữ viết, nàng đi đến cầm cục đá lên nghiêm túc xem.

Khi ngươi thấy những chữ này thì chắc hẳn ngươi đã an toàn.

Ngươi hôm qua tựa hồ nói muốn đưa ta về Huyền Nữ Cung bao nuôi ta... Ta nghe lầm đúng không? Ta là đàn ông chân chính đỉnh thiên lập địa, sao có thể bị nữ nhân bảo bọc, dù cho nàng là nương tử của ta.

Ngươi nói, ngươi muốn một người đàn ông đỉnh thiên lập địa có thể gánh cho ngươi nửa bầu trời, hiện tại ta chưa có tu vi như thế, nhưng ta có thể dùng mạng của ta đổi lấy sự an toàn của ngươi, chuyện này có thể tính là một trong những hành động mà người đàn ông đỉnh thiên lập địa nên làm vì nương tử của mình hay không, haha.

Ta chắc chắn ngươi đang mắng ta là đồ ngốc đúng không? hắc hắc, Sở Dương ta đúng thật là đồ ngốc, nhưng chỉ là đồ ngốc với riêng ngươi!

Ta là tiểu nam nhân của ngươi, thực lực ta tạm thời là không có, nhưng ngươi thấy không, dù sao ngươi cường như vậy, ta có thể đánh ngất ngươi, hiển nhiên ta không phải là đèn cạn dầu!

Đừng có đi tìm ta, ngươi phải nhanh chóng đi về Huyền Nữ Cung dưỡng thương, ta Sở Dương tu vi tuy không được, nhưng bảo mệnh công phu rất cường, con hồ xấu trai ấy không thể làm gì được ta đâu, ngươi nhất định phải trở về, đừng để ta tranh thủ cho ngươi cơ hội an toàn rồi bị ngươi phá hủy hết thảy, biết không?

Ngươi muốn ta phải dùng chân long kéo xe đến Huyền Nữ Cung dưới Lão tặc thiên chứng dám, cầu hôn ngươi, hắc hắc, việc này ta không có quên, nếu ta còn....thì ta nhất định sẽ đến! ít nhất là năm năm, nhiều nhất là mười năm, ta Sở Dương nhất định tới!

Ngươi dám cùng ta định ước hẹn không?

Sở Dương tái bút!

.....

"Đồ...Ngốc..." Gương mặt xinh đẹp của Mạc Khinh Vũ ngập trời nước mắt, nàng càng đọc càng nghẹn ngào, nhưng khóe miệng nàng lại nở nụ cười ngọt ngào.

"Đến lúc này còn suy nghĩ cho ta....tiểu tử, ta gặp lại ngươi nhất định đánh tét mông ngươi!" Mạc Khinh Vũ nín khóc mỉm cười.

"Ước định à... Ngươi dám đến, ta liền dám tiếp!"

Nàng hừ nhẹ một tiếng, cầm trong tay ve sầu kiếm khắc họa tiếp lên tảng đá mà Vương Bá Ngu viết, chữ nàng như rồng bay phượng múa, viết xong, nàng xoay người rời đi.

Sau khi Mạc Khinh Vũ rời đi, một thân ảnh gầy gò từ bụi cỏ đằng sau sơn động chui ra, chính là Vương Bá Ngu.

Hắn đi tới cục đá cầm lên xem, sắc mặt hắn thoáng trầm xuống.

Một lời đã định!

Huyền Nữ Cung Nữ Đế-Mạc Khinh Vũ!

"Khinh Vũ...." Vương Bá Ngu ngược nhìn phương hướng nàng rời đi, sắc mặt hiếm thấy lộ vẻ phức tạp, thì thầm nói.

"Ngu lão, động lòng hay sao?" Diệp Minh thấy Vương Bá Ngu dường như có tâm trạng, dò hỏi.

"Hừ, lão tử ta là Ma Đạo cự phách, há lại dính nữ tình trường!" Vương Bá Ngu hừ lạnh, trả lại thân thể cho Diệp Minh, chui vào trong nhẫn trữ vật.

Diệp Minh nhún vai lắc đầu, tiếp tục hành trình tìm kiếm yêu thú săn giết thôn phệ.

Tình yêu, có lẽ là thứ phức tạp nhất trên cõi đời này...

...

Cách ba tháng ước hẹn còn bốn ngày....

Một thân ảnh đơn bạc như u linh hành tẩu trong rừng rậm, mỗi một lần hắn ra tay chính là từng cổ từng cổ yêu thú sinh mệnh ngã xuống, giờ khắc này trước mặt hắn là hàng nghìn xác yêu thú.

Thiếu niên này chính là Diệp Minh.

Gần ba tháng trời sinh tử rèn luyện trong Lưu Vân Sơn mạch, khiến khuôn mặt tuấn lãng của hắn có vài đạo vết sẹo, lại khiến hắn nhiều thêm vẻ phong trần thành thực.

Diệp Minh sắc mặt thỏa mãn nhìn đồng thi thể này, hắn cười nói:

"Thần tộc chi thể giai đoạn đầu quả nhiên cường hãn, một mình lão tử đại chiến một đàn Lang Tộc yêu thú, trong đó có vài đầu Yêu Thú cấp tương đương với nhân loại Võ Vương cảnh giới vẫn nhẹ nhõm nghiêng về một phía tàn sát, mà Thần Tộc chi thể mang một cỗ áp lực từ huyết mạch, khiến đám yêu thú cấp thấp hơn ta sợ hãi không dám tấn công, khiến yêu thú ngang đẳng cấp với ta thực lực giảm đi hai thành, cũng đỡ phí ta một phen tay chân. Đây hẳn là huyết mạch ta áp chế huyết mạch của đám yêu thú này!"

"Ân, tiểu tử ngươi tiến bộ ta nhìn thấy rõ từng ngày, ngươi giờ bớt đi vẻ ngây thơ, tính cách cũng được rèn dũa có phần sát phạt quyết đoán, lại cần cù chịu cực khổ, tâm trí kiên định, có một phần phong độ của ta lúc trẻ." Vương Bá Ngu gật đầu tán thưởng, nói.

"Đều là nhờ Nguo lão dạy bảo!" Diệp Minh khiêm tốn nói.

"Ta nhớ tiểu tử nguoi có cái gì mà ba tháng ước hẹn với tên tiểu tử gì đó, hẳn là nắm chắc a." Vương Bá Nguo dò hỏi.

"Ta tất sát hẳn!" Diệp Minh ánh mắt lóe lên vẻ tự tin, khí thế mười phần nói.

"Nếu gia tộc hẳn tìm nguoi tính sổ thì sao?" Vương Bá Nguo cười mỉm, hỏi.

"Đến bao nhiêu giết bấy nhiêu, đánh không lại thì chạy, tu vì đầy đủ lại quay lại giết tiếp, từng bước giết chóc, thôn phệ sẽ khiến ta ngày càng cường đại, mà địch nhân ngày càng suy yếu, cho đến khi ta đồ sạch gia tộc của hẳn, dẫm lên gia tộc hẳn, ăn thịt uống máu gia tộc hẳn, đánh ra tên tuổi của ta cho đại lục này biết đến hung uy của ta!" Diệp Minh sát ý bức người, hào khí nói.

"Nếu gia tộc hẳn giận chó đánh mèo diệt gia tộc nguoi?" Vương Bá Nguo tiếp tục hỏi, ánh mắt thương thức ngày càng dày đặc.

"Chỉ cần cha mẹ ta còn sống, Người khác chết sạch có làm sao?" Diệp Minh tâm trí kiên định, lạnh lùng đáp.

"Hảo tiểu tử!" Vương Bá Nguo gật đầu thỏa mãn, chỉ có sau ba tháng dưới sự chỉ dạy(TG: là đầu độc), Diệp Minh chân chính có kiêu hùng tính cách, chỉ cần hẳn hơi rèn dũa thêm vài năm, tâm tính của Diệp Minh sẽ hoàn toàn là Ma Đạo cự kiêu, sau này rời khỏi cái Luân Hồi tháp này Diệp Minh chắc chắn là thuộc hạ đắc lực của bản thể.

Diệp Minh há miệng to, từng chút từng chút thôn phệ từng cỗ thi thể lang tộc, mỗi một ngụm nuốt xuống khí tức trên người hẳn càng ngày càng cường đại.

Cho đến khi hấp thụ xác Lang Yêu cuối cùng, khí tức của Diệp Minh đã đạt tới tột đỉnh.

Một nguồn năng lượng kỳ bí bao trùm lấy thân thể Vương Bá Nguo, chỉ thấy Thân hình của hẳn từ ba mét rút lại còn một mét tám, bốn cái cánh tay cũng thu lại thành hai cái, hai cánh của hẳn cũng rút về bên trong thân thể, chỉ có cái đuôi vẫn được giữ nguyên như cũ.

Mà bên ngoài thân thể hẳn không còn được bao phủ bởi lớp lân giáp nữa, mà là một lớp mỏng Lôi chi giáp, độ dẻo dai và chống chịu gấp nhiều lần Lôi chi thần tộc giai đoạn ba.

Diệp Minh ngạc nhiên nhìn biến hóa của cơ thể, đây chính là giai đoạn hoàn hảo nhất của Lôi chi thần thể, thân thể biến hóa nhỏ gọn và linh hoạt, là trời sinh chiến đấu chủng tộc, Diệp Minh cảm giác sức mạnh, nhanh nhẹn, chống chịu đều tăng lên gấp trăm lần giai đoạn trước, giờ khắc này cho dù gặp Vô Hoàng cảnh nhân loại hẳn có thể chỉ bằng thân thể liền có thể sát nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Hạ Chiến Thư!

Từ Cấm Thành chính là một chỗ phi thường thần bí, nằm lơ lửng ở ngoài vô tận không gian, theo tương truyền, Từ Cấm Thành là một kiện Bán Tiên khí, do Nhân Tộc Chiến Đế Chiến Thương Thiên tạo ra, nhằm tạo ra một vũ đài khiêu chiến đánh bại Cường giả ngàn vạn tộc khắp vũ trụ, từ đó lĩnh ngộ ra Võ Đạo đỉnh phong ảo nghĩa, vấn đỉnh Võ Tiên chi cảnh.

Chiến Đế Chiến Thương Thiên là một truyền kỳ tồn tại, là nhân tộc anh hùng, cách đây mấy tỷ năm

về trước nhân loại là chủng tộc thoát thai từ Viên tộc tiến hóa thành, không những thân thể yếu nhược, lại bị tuổi thọ trăm năm hạn chế, bị Viên tộc xem là phế phẩm xua đuổi, nhân loại càng bị vạn tộc xem là súc nô tùy ý lăng nhục, tình thế này kéo dài cho đến khi Chiến Đế Chiến Thương Thiên dựa vào trí tuệ lĩnh ngộ ra con đường tu luyện, sáng tạo ra Võ Đạo, từng bước một vừa tu luyện vừa sáng tạo, cho đến khi đột phá Thần Đế, sáng tạo ra Bán Tiên Khí Từ Cấm Thành từng bước đánh bại vạn tộc cường giả, kinh sợ vạn tộc, sau đó Chiến Thương Thiên truyền xuống Võ Đạo con đường tu luyện, khiến nhân tộc người người đều có thể tu luyện, tuy sau này nhân loại thiên tài kinh điển lĩnh ngộ ra các đầu đại đạo khác, nhưng vẫn đều tôn Chiến Thương Khung là Nhân Tộc Thánh Vương!

Cách mỗi một trăm năm thì hậu đại Chiến Thương Khung đều tổ chức một lần tế lễ Thánh Vương, nhằm để nhân loại người người nhớ tới công lao vĩ đại của Chiến Thương Thiên đối với nhân tộc, hầu như lần nào tế lễ thì nhân tộc cường giả khắp vũ trụ đều tụ tập Từ Cấm Thành xem lễ, thấp nhang.

Từ Cấm Thành là một kiện Võ Đạo Bán Tiên Khí, ở ngoài sáng thì nó có chức năng khiến vạn tộc sinh linh có thể công bằng sinh tử quyết chiến, mỗi phương sau khi lên đài quyết chiến tuyệt đối chiến tử đến cùng, sau khi chết nhân quả hoàn toàn tiêu tán, hậu phương kẻ thua cuộc không thể trả thù, cho dù muốn trả thù cũng không được, bởi vì hai bên trước khi lên đài đã ký kết điều khoản trong Thiên đạo chi thư, nếu trả thù sẽ bị thiên đạo chi thư cắn trả từ vong toàn tộc, và sinh linh chỉ cần một ý niệm liền có thể hàng lâm Từ Cấm Thành tiến hành sinh tử đấu, tuy nhiên nếu hàng lâm mà không chiến đấu sinh tử liền bị Từ Cấm Thành cường giả đánh tàn phế để tránh cho những người vì chạy trốn cừu địch mà chạy vào Từ Cấm Thành chạy trốn.

Mà Người hộ đạo Từ Cẩm Thành là Chiến Vạn Tôn, phi thường thần bí, đến nay không có người biết hắn sống bao lâu, cũng chưa từng có người thấy hắn ra tay lần nào, những gì có quan hệ với hắn đều bị một lực lượng nào đó xóa đi.

Giờ khắc này, tại Hàn gia...

Việc Hàn Như Băng có thể tu luyện truyền khắp cả Hàn gia, tiên thiên thiếu hụt trời sinh là không thể tu luyện, dù Đế cấp cường giả cũng vô pháp thay đổi việc này, cho nên giờ việc Hàn Như Băng lại có thể tu luyện lại như con bão quét ngang Huyền Thiên Thành.

Chưa hết, còn có tin tức Võ Quân cảnh Hàn gia đệ tử không quá mười chiêu bị Hàn Như Băng đánh bại, khiến mọi người kinh ngạc.

Mới ba tháng trước là trời sinh tiên thiên thiếu hụt, sau ba tháng ngay cả Võ Quân cảnh đều đánh không lại hắn.

Lại nghe tin tức Hàn Như Băng sắp cùng Thạch Hạo thiêu kiều ước định sinh tử đấu cang khiến các tu sĩ chờ mong.

Dù sao một bên là Hàn gia thiếu chủ từ lâu nổi tiếng phế nhân, một bên là thiên kiều Đình cấp tông môn, hai bên đều có thể lực đỉnh cấp làm chỗ dựa, nay Hàn gia Hàn Như Băng lại có thể tu luyện, tu vi lại không yếu, mèo nào cắn mèo nào vẫn chưa biết được.

Giờ khắc này trong thư phòng, Diệp Minh, Hàn Lập, Vương Kinh Tuyết ngồi chung một chỗ.

""Tiểu tử, ngươi có mấy phần nắm chắc?"" Hàn Lập, phụ thân Diệp Minh nghiêm nghị lên tiếng.

""Bảy thành!"" Diệp Minh nhàn nhạt mở miệng đáp, sắc mặt tự tin.

""Hào, ngươi là đứa con độc nhất của ta và Tuyết nhi, cho nên ngươi nhất định phải sống sót..trở về, biết không?"" Đột nhiên giọng nói của Hàn Lập hơi run run, nhưng sắc mặt hắn vẫn nghiêm nghị như cũ, Diệp Minh biết đây là một cái mặt lạnh tim nóng phụ thân, hắn hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: ""Ta nhất định...sẽ thắng!""

""Băng nhi, mẫu thân có cái này đưa cho ngươi."" Vương Kinh Tuyết từ trong nhẫn trữ vật rút ra một tiểu con rối, ánh mắt lóe lên vẻ khó bỏ, nàng cảm khái nói: ""Món này có lẽ trên trần đời này không còn ai có, ta từng trong thượng cổ di tích trong vũ trụ tìm thấy, đây là Con rối chết thay, chỉ cần ngươi chịu tình huống ngặt nghèo nhất, có thể sử dụng con rối này thay thế bản thân chết thay.""

""Cảm ơn mẫu thân!"" Diệp Minh trầm giọng nói, bàn tay nhanh chóng thu con rối vào trong nhẫn trữ vật.

Nói xong, hắn lập tức chuẩn bị nhích người đi ra ngoài.

Àm àm àm~

Ngay lúc Diệp Minh chuẩn bị rời đi thì đột nhiên tiếng thiên lôi vang lên từ trên trời cao, ngay sau đó, cuồng cuộn Thiên uy bao phủ khắp Huyền Thiên thành, dẫn tới vô số tu sĩ hoảng sợ bất an!

“Sao lại thế này, rốt cuộc đã xảy ra cái gì?”

“Ta fuck, thật là khí thế khủng khiếp, chẳng lẽ là có thiên tai to lớn bùng xuống sao?”

“Là thiên tai, vẫn là nhân họa?”

.....

Thình lình xuất hiện thiên uy cuồng cuộn khiến hàng tỉ tu sĩ Huyền Thiên thành hoảng sợ cùng bất an, nội tâm tràn ngập sợ hãi.

Không biết, mới là đáng sợ nhất!

Không chỉ có là hàng tỉ tu sĩ, ngay cả các đại gia tộc nhất lưu như Hàn gia và Hòa gia đều cảm giác cổ thiên uy này khủng bố dị thường, khiến nhân loại nghĩ đến khi đối mặt với nó, quả thật như con kiến tùy ý bị nghiền ép.

Đột nhiên, một bóng người xuất hiện trên không, Diệp Minh cùng phụ mẫu kinh ngạc ngó ra ngoài, chỉ thấy một nam tử mày kiếm mắt sáng khí thế oai hùng đứng ngược nhìn cuộn cuộn thiên uy, nam tử khinh thường cười lạnh, trong mắt chợt lóe hung quang.

“Hừ, Huyền Thiên thành là ta bảo bọc, thiên uy không thể tồn tại, thiên tai không thể hàng lâm!”

“Cút đi, Huyền Thiên Thành không phải ngươi có thể đụng.”

Chỉ thấy nam tử giơ tay một chưởng đánh ra, phía trên bầu chợt vang lên một đạo tiếng nổ to lớn, cự chưởng cách không đập vào nơi hội tụ Thiên uy khiến nó nổ tung, muôn vạn sóng khí như con sóng lan ra khắp bầu trời.

Hư không bị hai nguồn năng lượng nổ to gây ra chấn động, không gian không ngừng rách nát..

Ước chừng ba giây sau, thiên địa một lần nữa khôi phục bình tĩnh, cổ thiên uy cuộn cuộn lúc nãy dưới một chưởng của nam tử này triệt để biến mất.

"Đây là Huyền Vũ Đế quốc phân tóit Tướng Quân cai quản Huyền Thiên thành cùng ngàn tỷ non sông xung quanh Huyền Thiên thành, tu vi ít nhất cũng là Võ Đế chi cảnh." Hàn Lập nhìn thấy Diệp Minh nghi hoặc, liền giải thích.

Sắc mặt nam tử hơi trầm một chút, tựa hồ đang suy tư điều gì, chỉ thấy nam tử mở miệng, thanh âm vang ra vài ngàn dặm không dứt: "đây Không phải thiên địa giáng xuống thiên tai, mà là có người hạ chiến thư!

Nói xong, nam tử vung tay áo lên, đột nhiên trên hư không, vô vàng chữ viết được tạo từ phù văn kỳ bí xuất hiện.

"Thiên đạo phía trên, Chiến Đế Chiến Thương Thương ở dưới, ta chính là Chiến Vạn Tôn, đáp ứng Thạch Hạo cùng Hàn Như Băng Hàn gia hai bên tự nguyện khấn cầu, ta cho phép bọn họ ký kết giấy sinh tử, sẽ vào Tử Cẩm Thành vào ngày mười lăm tháng ba, một tỷ sáu trăm triệu năm vũ trụ chiến sinh tử....."

"....Không chết không thôi!"

Cả tỷ tu sĩ đều tâm thần rung động nhìn lên bầu trời, bọn họ không nghĩ tới thiên uy cuộn cuộn như vậy chỉ là Chiến Vạn Tôn đưa tới chiến thư.

"Ha ha, không thể tưởng được Thạch Hạo so với ta còn cấp bách đâu, chủ động liên hệ Chiến Vạn Tôn, hẳn là đã nghe tin ta có thể tu luyện, tu vi còn không thấp, hẳn là muốn diệt trừ ta sao?"

"Ta muốn nhìn xem, sau ba tháng ngươi có tiến bộ không. ...."

Diệp Minh cười nhạo nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Thánh Vương Tế Điển!

Ba ngày sau, tại Tử Cẩm Thành..

Lễ Hiến Tế lần này so với trăm năm trước đến nhiều người hơn, hiển nhiên nhân loại sau trăm năm nhân số đều tăng một cách mạnh mẽ, ước chừng khoảng mấy trăm tỷ người tụ tập trên Tử Cẩm Thành.

Chiến Vạn Tôn cảm thấy hài lòng với kết quả này, thân là Tử Cẩm thành chung cực boss, hẳn cảm thấy rất vinh dự, đặc biệt là hắn nhìn thấy mọi người lộ ra ánh mắt kính sợ cùng sùng bái nhìn hắn, càng là làm hắn vô cùng hưởng thụ, dù sao thân là hậu bối Chiến Đế Chiến Thương Thiên, hắn được nhân tộc khắp vũ trụ tôn xưng là Nhân tộc đời này Thánh Vương, hiệu lệnh nhân tộc, không ai không dám không theo.

Chiến Vạn Tôn uy nghiêm nhìn qua trăm tỷ tu sĩ, trong nháy mắt toàn trường liền an tĩnh, vô số sùng kính ánh mắt tụ tập trên người hắn.

Thấy thế, Chiến Vạn Tôn không hề chần chờ lập tức đứng dậy, đi lên trên tòa lầu các cao nhất Tử Cẩm Thành, ánh mắt nhìn xuống trăm tỷ tu sĩ.

Hôm nay chính là ngày đại lễ, cho nên Chiến Vạn Tôn dành thời gian cả ngày trang điểm bản thân.

Hắn mặc một bộ Long Phượng hoa văn kim bào, đỉnh đầu đội Chiến Đế Mũ, bàn chân mang Cửu Long đế ngao, nhìn hắn giống như Hoàng Đế cao cao tại thượng thống ngự cửu trọng thiên! Đây chính là bộ trang phục Chiến Thương Thiên mặc hằng ngày khi thống nhất Nhân Tộc, đánh bại ngàn vạn tộc, đứng trên quyền lực đỉnh cao nhất. Chiến Vạn Tôn mặc bộ trang phục này ngụ ý rằng hắn chính là Nhân tộc Thánh Vương.

Kế bên hắn chính là một bức tượng cao hai mét ăn mặc giống như Chiến Vạn Tôn, sống động như thật, đây chính là tượng của Chiến Vương Chiến Thương Thiên, trong tay Chiến Thương Thiên nâng một cái đỉnh dính liền với đám mây, dưới chân đạp lên đại địa, ngụ ý rằng Chiến Thương Thiên chính là nam nhân đỉnh thiên lập địa.

Đằng sau bức tượng Thánh Vương chính là ba bức tượng khác, lần lượt chính là Thiên Đạo chi Đế, Đại Địa chi Đế, Nhân Đạo chi Đế, ba người này đều là tam đại đồ đệ của Thánh Vương.

"Canh giờ đến, Thánh Vương đại điển chính thức bắt đầu!"

Chiến Vạn Tôn hít một hơi thật sâu, vứt bỏ hết tạp niệm trong nội tâm, sắc mặt nghiêm túc mà trang trọng, hô to.

Thanh âm hắn lần này, vang vọng khắp Tử Cẩm Thành.

--Boong--

Cùng lúc đó, một tiếng chuông to lớn trong nháy mắt vang lên, thanh âm của chuông trầm trọng vừa vang vọng, càng khiến không khí nơi đây thêm trang trọng uy nghiêm.

Thấy thế, Từ Cẩm đình trăm vạn tu sĩ biểu tình tất cả đều một mảnh tức mưng.

Từng cái ánh mắt sùng kính nhìn chăm chăm vào Chiến Vạn Tôn.

Khi không khí trang trọng kéo lên vừa đủ, Chiến Vạn Tôn bỗng nhiên xoay người, cung kính một chân quỳ xuống cái bức tượng, từ trong ngực móc ra một cuốn trục, chính là Tế văn.

“Nhân tộc Thánh Vương thân mang đại cơ duyên, đại nghị lực, đại khí vận, đại tạo hóa, đại trí tuệ, từ nhỏ đã bất phàm, từng bước một học theo phương thức tu luyện của ngàn vạn chủng tộc, cuối cùng sáng tạo ra Võ Đạo phương thức tu luyện, khiến nhân tộc có chỗ cắm dùi trong Vũ trụ này!”

“Sau đó Thánh Vương tạo ra Từ Cẩm Thành, trấn áp muôn vàn cái thế cường giả ngàn vạn chủng tộc, lĩnh ngộ Võ Đạo áo nghĩa cao nhất, tìm ra con đường Dùng Võ Chứng Đạo, đột phá hư ảo cảnh giới-Võ Tiên!”

“Trăm ngàn năm sau, tam đại đồ đệ của Thánh Vương theo gương Thánh Vương, chính là Thiên Đạo chi Đế Đế Thích Thiên, Đại Địa chi Đế Thổ Hành Thiên, Nhân Đạo chi Đế Nhân Hoàng, từng người một lấy tuyệt thế chi tư quét ngang vũ trụ, trấn áp muôn vàn kẻ bất lợi cho nhân tộc, bảo hộ hàng vạn tỷ tỷ nhân loại, khiến nhân tộc thịnh thế như ngày hôm nay. Tất cả đều là nhờ ơn Thánh Vương!”

Thanh âm Chiến Vạn Tôn vang vọng toàn bộ Từ Cẩm Thành.

Tế văn tuy rằng không dài nhưng vừa đủ tôn lên Thánh Vương vinh quang, sau khi nghe xong, nội tâm trăm vạn tu sĩ không tự chủ được dâng lên muôn vàn kính sợ, ánh mắt chúng tu sĩ tràn ngập vô hạn sùng kính nhìn lên bức tượng của Thánh Vương.

Ngay lúc này đây, khi không khí khắp Từ Cẩm Thành kéo lên tới cực hạn, Chiến Vạn Tôn bắt đầu mở miệng tiếp tục nói:

“Tiếp theo chính là Tế điển bước thứ hai, tế bái Thánh vương!”

Vừa dứt lời, hắn cung kính cầm ba cây nhang, vô cùng trang trọng quỳ xuống, thanh âm mạnh mẽ nói:

“Nhất bái Thánh Vương!”

Mọi người nghe vậy lập tức bắt chước theo Chiến Vạn Tôn quỳ xuống đất thành tâm dập đầu.

“Nhị Bái Thiên Đạo chi Đế!”

Nghe vậy, mọi người tiếp tục cung kính thành tâm dập đầu.

“Tam bái Đại Địa chi Đế!”

“”Tứ bái Nhân Đạo chi Đế!””

Thanh âm Chiến Vạn Tôn tiếp tục vang lên.

Giờ phút này, lấy Chiến Vạn Tôn làm trung tâm, trăm ngàn tỷ tu sĩ hết thấy quỳ xuống đất dập đầu cúng bái, từng luồng uy thế mệnh mông cuộn cuộn toát ra bốn phương tám hướng, khiến cả Từ Cẩm Thành giờ khắc này toát ra thần thánh chỉ quang.

Giờ khắc này ở một chỗ tối, Diệp Minh đứng ngao ngễ nhìn chúng tu sĩ sùng kính bái lạy, thân là Thần Tộc hậu nhân, hắn đã hoàn toàn không phải là nhân loại, cho dù thời đại kia Thánh Vương cường đại cỡ nào, vẫn bị Thần Tộc tộc nhân cường giả ở vùng vũ trụ này đơn giản đánh bại, dù sao năm đó Thần tộc tộc nhân đều được Thần Tộc Thánh Địa phân tán rải rác khắp Ba ngàn vũ trụ cai quản nhằm xem các sinh linh trong ba ngàn vũ trụ như gia súc để ăn uống khi cần.

“”Sẽ có một ngày, Diệp Minh ta vẫn định vùng vũ trụ này, chúng sinh phải bái lạy ta, chúng sinh đều là gia súc để ta thôn phệ!”” Diệp Minh ánh mắt âm u nhìn chúng tu sĩ sùng kính quỳ lạy, thầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Toàn Trường Kinh Sợ!

Sau khi lạy xong tứ bái, Chiến Vạn Tôn liếc nhìn chúng tu sĩ, cười nói:

""Buổi lễ đến đây là kết thúc, hôm nay cứ theo truyền thống cũ, những người đã sớm đăng ký lên Sinh Tử Công Bình Lôi Đài, xin mời chuẩn bị, danh sách đầu tiên chính là Ma Vũ Đại lục Đình cấp thể lực Linh Uyển Cung thiên chi kiều tử, Thạch Hạo đấu với Nhất Lưu thể lực Hàn gia Hàn Như Băng, xin mời hai người nhanh chóng lên Sinh Tử Công Bình Lôi đài quyết đấu!""

""Hàn Như Băng, đi lên nhận cái chết!"" Thạch Hạo đứng ngạo nghễ trên Sinh Tử Lôi Đài, gào thét.

""Ha ha, kẻ hèn mới đột phá võ Vương dám mạnh miệng, nếu ngươi liều mạng muốn chết, ta thành toàn ngươi!"" Diệp Minh khoe miệng cười lạnh lẽo, có Lôi chi thần nhãn nội tình của Thạch Hạo bị hắn đơn giản tùy ý thấy được, Thạch Hạo đột phá Võ Vương chi cảnh liền nghĩ ăn chắc hân, hai chân nhún một phát, hân liền nhảy tới Sinh Tử Lôi Đài, ánh mắt bạo ngược nhìn Thạch Hạo.

Ở dưới Lôi đài, Hàn Lập, Vương Kinh Tuyết, Ninh Diệp Diệp cùng Hàn gia chúng nhân khẩn trương nhìn Diệp Minh, hi vọng hắn sẽ thắng, dù sao đối thủ của Diệp Minh là thiên chi kiều tử đột phá võ vương chi cảnh, trong khi Diệp Minh là phế nhân mới có thể tu luyện ba tháng gần đây, bọn họ cũng chỉ biết hi vọng Diệp Minh chiến thắng chứ chẳng biết làm gì hơn.

Chúng tu sĩ đang quan sát nhao nhao nhủ mầy, Thạch Hạo thân mười sáu mười bảy đột phá Võ Vương chi cảnh, đây tuyệt đối là thiên tài tuyệt thế, bởi vì Từ đại Võ Tông đột phá Võ Quân đã là một cửa ải chặn đa số tu sĩ đạp chân vào Võ Đạo chi lộ, nếu nói Đại Võ Tông dù mạnh cũng chỉ là phạm nhân, thì khi đột phá Võ Quân đã chân chính lột xác thành Tiên thiên chi thể, có thể mượn thiên địa chi lực, sức người có hạn mà thiên địa thì vô hạn, đối với phạm nhân, Võ Quân chính là tiên là thần.

Mà chạm tới Võ Vương chi cảnh, linh hồn được rèn luyện từ hư phản thật, sau khi hết thọ nguyên hoặc bị giết chết có thể từ bỏ thân thể tìm thân thể khác sống lại, Nếu linh hồn không bị hư tổn thì việc đoạt xá sống lại chẳng khác nào là trường sinh.

Mà Võ Vương đã có thể tạo ra tiểu thể giới trong cơ thể, hấp thụ thiên địa chi lực ký thác vào tiểu thể giới, tạo thành một loại lực lượng gọi là thần Thông, lúc này đây trong cơ thể Võ Vương tu sĩ đã có thể tự tạo ra Thiên địa chi lực cho bản thân sử dụng, không cần dựa vào mượn thiên địa chi lực mà chiến đấu, thứ mình tạo ra đương nhiên mạnh hơn rất nhiều thứ mà mình mượn, cho nên Võ Vương chi cảnh chương quân Thiên địa chi lực mạnh mẽ gấp ngàn lần Võ Quân chi cảnh.

Mà chúng tu sĩ tuy không thể nhìn thấu sâu cạn của Diệp Minh, nhưng nghe tin tức nói rằng Diệp Minh ba tháng trước là phế nhân, cho nên bọn họ không tin sau ba tháng Diệp Minh có thể tu luyện thành Võ Vương chi cảnh đã bại Thạch Hạo.

Mà ở bên kia trận tuyến, Bắc Thanh Hàn, Bắc gia chúng nhân đứng chung đội với Thạch gia, trong đó Thạch gia chúng nhân vẻ mặt đạm nhiên, hiển nhiên tin chắc rằng Thạch Hạo có thể giết chết Diệp Minh, còn Bắc gia mỗi người một vẻ, bọn họ phản bội lại Hàn gia đi theo Bắc gia, nói không áp lực là giả, Hàn Gia chỉ cần muốn có thể diệt trừ Bắc gia như giết một con kiến, và Thạch gia có khi không vì nhỏ nhò cái Bắc gia mà gây chiến với Hàn gia, cho nên bọn họ hi vọng Thạch Hạo có thể giết chết Hàn Như Băng, lúc đó Bắc Thanh Hàn có thể đường đường chính chính leo lên Thạch gia không sợ Hàn gia trả thù.

Sinh Tử Công Bình Lôi có thêm hai chữ công bình, nghĩa là bất kỳ ngoại lực nào dùng khi đấu sinh tử đều bị Thánh Vương bức tượng áp chế lại, cho nên muốn sống chỉ có thể lấy ra bản lĩnh thật sự của mình để chém giết kẻ địch.

“Hàn Như Băng, đi chết đi!” Thạch Hạo dữ tợn bạo rống, hân cũng không nói nhảm, bàn tay kết ra ấn quyết kỳ lạ, vô số thiên địa linh khí tụ tập vào bàn tay hân, Diệp Minh tuy nghi hoặc nhưng hân vẫn đứng bất động thử xem Thạch Hạo tính làm cái quỷ gì, không phải hân ngạo mạn mà sự tự tin của hân dựa vào thực lực bản thân, dù Võ Hoàng cảnh hân cũng có thể giết nói gì một tên mới đột phá võ Vương yếu nhược.

“Ngu ngốc, để ta đem tất cả lực lượng trên người ngươi áo chế, lúc đó ta sẽ si nhục khiến hân sống không bằng chết hạnhha..” thấy Diệp Minh đứng nhìn mình không động thủ, trong lòng Thạch Hạo vui vẻ, ánh mắt âm tàn nhìn Diệp Minh.

Đột nhiên giọng của Ngưu Lão truyền vào tai hân.” tiểu tử nên động thủ, hân đây là vận dụng Đại Phong Ấn chi thuật, một trong ba ngàn đại đạo chi thuật, nếu ngươi để hân thì triển thành công, bị hân phong ấn hết thủy lực lượng thì ngươi sẽ bị hân đơn giản giết chết.”

Vương Bá Ngưu tàn hồn thân nắm giữ bản thể ký ức, bản thể nắm giữ thứ thần thuật này cho nên Hân liếc cái là nhận ra thủ đoạn của Thạch Hạo.

Tuy Thần thể của Diệp Minh mạnh mẽ, nhưng bị phong ấn hết thủy lực lượng thì thân thể khác gì người thường?

Nghe vậy, Diệp Minh tàn nhẫn cười lạnh:

“Muốn dùng Đại phong ấn thuật tới trấn áp ta? Nằm mơ!”

“Lôi Thuần”

Diệp Minh thân thể vô cùng quý dị biến mất ở tại chỗ, đây là vận tốc nhanh đến nỗi nhìn như thuấn di, Lôi chi thể tốc độ cùng lực công phá là chủ hạng, cho nên thân thể xé rách không gian thuấn di phạm vi trăm mét là bình thường đối với Diệp Minh.

“Không tốt!”

Nhìn thấy Diệp Minh đột nhiên biến mất, Thạch Hạo lập tức khắc kinh hãi.

Một cổ nguy cơ cực kỳ mãnh liệt cảm nháy mắt đột nhiên bao phủ hân, khiến toàn thân hân cảm giác lạnh lẽo.

Dưới cổ Cảm giác nguy cơ này, phản ứng đầu tiên của hắn chính là tránh đi, nhưng phản ứng của hắn sao lại tốc độ của Diệp Minh?

Vừa lúc Thạch Hạo vừa động, đột nhiên, một bàn tay sắc bén chọt từ lưng nắm lấy bả vai hắn, hắn kinh hãi ngược nhìn, thì ra Diệp Minh đã xuất hiện bên cạnh hắn.

Răng rắc!

Diệp Minh dùng móng vuốt sắc nhọn kéo cả cánh tay Thạch Hạo đi, trong nháy mắt, máu tươi cuồn phúng, Thạch Hạo liền trong nháy mắt mất cánh tay.

Giờ Diệp Minh không biết móng tay hắn sắc bén cỡ nào, bộ móng tay này ngay cả thân thể Nhị lưu yêu thú da dày thịt béo đều bị hắn xé rách nói gì đến thân thể nhân loại yếu ớt.

“A.....!”

Thạch Hạo thê lương kêu thảm thiết, hắn sợ hãi nhìn về phía Diệp Minh, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin.

Dưới kháng đài, chúng tu sĩ ánh mắt tròn tròn nhìn cảnh tượng trên lôi đài, họ không thể tin được một người thân thể lại có lực lượng mạnh mẽ như vậy, ngay cả võ vương chỉ thể cũng không chịu được bàn tay Diệp Minh kéo, cả cánh tay bị kéo ra khỏi thân thể.

Ngay cả Thạch gia người dẫn đội cùng Thạch gia con em đều kinh hãi, Mà bị cảnh tượng kích thích nhất hẳn là Bắc gia, Bắc Thanh Hàn.

“Không thể thể được...Hạo sư huynh làm sao bị tên phế vật đó đá thương?!” Gương mặt xinh đẹp của Bắc Thanh Hàn thoáng ngơ ngác, hoảng hốt, đờ đẫn nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nàng không nhận được nhớ lại cảnh tượng lúc đó, thiếu niên này lạnh lùng nói với nàng: “ba mươi năm Hà đông, ba mươi năm Hà tây, đừng khi thiếu niên bần..”

“Chẳng lẽ...ta sai rồi sao?” Bắc Thanh Hàn khỏ sờ thê lương nói thầm.

Hàn Lập, Vương Kinh Tuyết, Ninh Diệp Diệp, Hàn gia chúng nhân ánh mắt kinh hỉ vui sướng nhìn Diệp Minh, ngay cả khuôn mặt nghiêm nghị của Hàn Lập hiếm có lộ ra vẻ tươi cười.

“Hảo tiểu tử, hại mọi người lo lắng!”

Ninh Diệp Diệp ánh mắt lộ ra vẻ sùng bái: “Băng ca ca, người quả nhiên là lợi hại, không chỉ trên giường lợi hại, mà ngay cả lúc chiến đấu đều lợi hại như thế..”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Duyệt Tẩn Hồng Trần!

Thạch Hiên ôm một bên bàn tay, kiêng kỵ nhìn Diệp Minh, hắn gầm lên, hét ;

“Đế cấp huyết mạch Cửu Đầu Sư Tử, cuồng biến!”

Thạch Hiên giống như một đầu sư tử nổi giận, tóc đen liền hóa thành tóc trắng phát phơ trước gió, khí tức cuồng bạo đến cực hạn, Võ Vương cảnh uy áp quét sạch bốn phương tám hướng.

Cửu Đầu Sư Tử là trong truyền thuyết Tiên Cấp yêu thú, lực lượng, tốc độ, phòng ngự đều thuộc hàng đỉnh cao, trong chuỗi thức ăn Cửu Đầu sư tử có thể gần với Ngũ Đại Thần Thú, Thạch Gia thân mang Cửu Đầu sư tử huyết mạch, tuy Thạch Hiên chỉ có được ba phần mười huyết mạch nhưng cũng đáng gờm, được Thạch Phá Thiên lão tổ rất yêu thương.

“Đế cấp thượng phẩm võ kỹ —— Đại Hoang Bì Thiên Chương.”

Sau khi mở ra huyết mạch, Thạch Hiên Lực lượng đơn giản cuồng bạo mạnh mẽ đến rối tinh rối mù, hắn gầm nhẹ một tiếng, thân hình nhanh như chớp liền nhảy bao tót, đánh ra một bộ Đế giai thượng phẩm võ kỹ, trong nháy mắt hắn nắm ngón tay hắn tụ tập Vô tận đại địa chi lực, mang theo một cỗ Bì Thiên ý cảnh đánh xuống Diệp Minh, ý đồ trấn áp hắn.

“Trời ạ! Đây không phải là võ kỹ thành danh của Trường lão Linh Uyển Cung, Chiến Cuồng Thạch Hạo hay sao? Thật là khủng khiếp, ta dường như thấy được cả Đại địa mang theo một cỗ bi thiên ý cảnh trấn xuống, tâm thần kém chút thất thủ.” Ngửa đầu nhìn xem Thạch Hạo, chúng tu sĩ kinh ngạc nói.

Đại Hoang Bì Thiên Chương, một chương bí thiên, là cực hạn bạo phát võ kỹ, có thể phát huy ra uy lực rất lớn, cho dù mới đột phá Vô Vương chi cảnh, Thạch Hiên liền có thể đánh nổ Cái Thế Vô Vương.

“Uy lực cũng không tệ, quả không hổ danh Thiên chi kiều tử, nếu như tầm thường Cái Thế Vô Vương cũng sẽ thua thiệt khi đối diện một đòn này của ngươi, bất quá ở trước mặt ta muốn nhảy nhót còn kém xa.” Diệp Minh lạnh lùng mở miệng, chân đạp hư không, tùy ý đâm ra một quyền.

“Ngươi muốn chết.” Thấy cử động kinh dị của Diệp Minh khiến Thạch Hiên cảm thấy nhục nhã, hắn tàn nhẫn cắn răng, nắm bàn tay mang theo một cỗ trấn áp muôn đời, đau thương muôn kiếp chương đối quyền.

Rầm!

Diệp Minh chỉ tùy ý một quyền nhưng lại ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ đến cực hạn, quyền kinh của Diệp Minh xuyên phá Đại Hoang Bì Thiên chương của Thạch Hiên, sau đó hắn thừa thế mà lên, bàn tay nhanh chóng thu quyền, tay trái vươn ra bóp chặt cổ Thạch Hiên.

Chưa hết, dưới ánh mắt kinh hãi của Thạch Hiên, bàn tay phải của Diệp Minh biến thành quyền, liên hoàn đâm vào bụng, vào mặt Thạch Hiên.

Trong tích tắc, Thạch Hiên nguyên bản anh tuấn khuôn mặt liền trở thành đầu heo, ngay cả Đế Cấp Cửu Đầu Sư Tử huyết mạch cũng bị đánh cho tàn phế, trong nháy mắt Thạch Hiên cơ thể liền thu nhỏ lại như cũ.

“Xong...xong...Bác gia xong rồi!” Bắc Thanh Hàn sắc mặt tái nhợt, nàng thông khổ ôm đầu, nàng biết Thạch Hiên chết đi, Thạch gia liền không che chở Bắc gia, lúc đó Hàn gia chỉ cần chỉ tay cái nhẹ là Bắc gia hồi phi yên diệt.

“Không, nếu Hàn Như Băng giết chết Thạch Hiên, lúc đó hắn là Thạch gia điên cuồng trả thù, hắn là không để ý đến Bắc gia đâu, chỉ cản trở về bảo phụ thân đòi tộc khôi Nam Hoang, sang Tử Hoang khác xây lại gia tộc, hắn có thể để Bắc Gia thoát một kiếp...” Trong lòng Bắc Thanh Hàn hi vọng thầm nói.

“Ngươi...có giỏi thì giết chết ta đi!” Thạch Hiên ánh mắt sát ý nhìn Diệp Minh, hắn biết đại thế đã mất, giờ bản thân hắn chỉ có thể mặc người chém giết, nhưng hắn tin chắc Diệp Minh sẽ không giết hắn, đơn giản là Thạch gia thân là đỉnh cấp gia tộc, ngay cả ông nội Thạch Phá Thiên của hắn là đệ nhất tu sĩ của Ma Vũ Đại Lục, lại có tính tự bệnh rất cao, Diệp Minh dám làm gì hắn thì ông nội, cha hắn, gia tộc hắn sẽ huyết tẩy Hàn gia.

Ánh mắt Diệp Minh quái dị nhìn Thạch Hiên một lúc lâu, khó hiểu nói:

“Lần đầu tiên ta gặp một người xin người khác giết bản thân đây, chắc chắn, ngươi quả là Đê Tiễn a.....”

“Ngươi...!” Trái tim Thạch Hiên điên cuồng nhảy, hắn có dự cảm không tốt.

“Phập!”

Tiên huyết phun tung tóe, cái đầu lâu của Thạch Hiên liền nổ thành nhiều khối, hắn bị Diệp Minh một quyền nổ nát đầu lâu, thân thể không đầu của Thạch Hiên liền ngã xuống, Diệp Minh ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, quay đầu liền đi.

“Thạch...Hiên...chết rồi?!” Thạch gia chúng nhân, Hàn gia chúng nhân ngờ ngác nhìn thân ảnh không đầu ngã xuống, bọn họ không thể tin được sự thật, thiên chi kiều tử Thạch gia lại bị một tên ba tháng trước là phế nhân giết chết!

Diệp Minh lúc này đây mơ hồ cảm nhận được, một luồng khí cơ vô hình phiêu miểu từ trên người Thạch Hiên bay vào người mình, đây hẳn là khí vận khí tức mà Nguru Lão nói đi?!

Hắn lắc đầu, thân hình yên lặng biến mất khỏi Tử Cẩm Thành!

.....

Cuộc đời Diệp Minh trải qua nhiều khúc triết, nhờ có Nguru lão ở bên hỗ trợ, cùng với Thần Tộc chi thân không ngừng thôn phệ sinh linh tiến hóa, cuối cùng thực lực của hắn đứng trên đỉnh phong Vũ Trụ, danh vọng mỹ danh bao phủ khắp vũ trụ, quyền lực nắm trong tay sinh tử của vạn vật sinh linh, hắn gần đi đến đỉnh phong của nhân sinh!

Cuộc đời hắn chỉ thiếu một điều...chưa cưới vợ, chưa có con cho cha mẹ vui mừng.

Một ngày tốt nào đó....

Tân khách đến dự đám cưới đều là nhân vật máu mặt của nhân tộc, các lão bất tử bề quan sinh tử cũng đồng loạt dừng lại chỉ để cho hắn chút mặt mũi. Cuối cùng đến lúc Động phòng hoa chúc.

Ninh Diệp Diệp ăn mặc xinh đẹp kiều diễm, ngồi ngay ngắn ở bên giường, ánh mắt thâm tình nhìn Diệp Minh, chân thành nói:“Băng, hôm nay chúng ta đã trở thành vợ chồng. Cuộc đời này ta hối hận rất nhiều điều, nhưng có một điều duy nhất ta không hối hận, chính là yêu ngươi...”

Diệp Minh cười ha ha:“Đó là đương nhiên. Ta chính là.....”

Đột nhiên hần sờ ngực, mảy kiếm hơi nhẩn.

Ninh Diệp Diệp chợt biến sắc, vội vàng hỏi: “Chỉ là cái gì? Ngươi không thoải mái chỗ nào?”

Diệp Minh lắc đầu, mơ hồ nói: “Chỉ là ta cảm thấy trong lòng đột nhiên trống rỗng... cảm giác cuộc sống thật tẻ nhạt!”

Ninh Diệp Diệp cười một tiếng, như hoa mẫu đơn chớm nở đẹp không sao tả xiết, nàng ôn nhu nói: “Tẻ nhạt? Ngươi không biết có bao nhiêu người hâm mộ cuộc sống của ngươi đâu?!”

Sắc mặt Diệp Minh chợt biến thành lạnh lùng, lớn giọng nói: “Bọn họ hâm mộ ta? Không, Đơn giản là hâm mộ tài phú, quyền thế, vũ lực cùng mỹ sắc thôi.”

Khi nói đến đây, chân mảy hần bắn ra một cỗ khinh thường thiên hạ, thấu hiểu hồng trần.

Ninh Diệp Diệp chợt đổi giọng, biến sắc: “Băng, ngươi nói vậy là có ý gì?”

Diệp Minh nghiêm túc nhìn nàng, nhìn người con gái mà hần yêu đến trời long đất lở, yêu đến thiên địa già nua, yêu đến thời gian mục nát.

Ánh mắt hần lạnh lùng, khiến Ninh Diệp Diệp bất an.

Sau đó, Ninh Diệp Diệp chợt thấy hần nở nụ cười, nàng thoáng yên tâm, nhưng câu nói kế tiếp của hần khiến nàng hoảng hốt:

“Tình Yêu, Danh Vọng, Tiền Tài, Thực Lực, bất quá chỉ là trắng trong nước, hoa trong gương.”

Sau khi hần vừa dứt câu, thế giới đột nhiên rạn nứt ra, chìm vào hắc ám!.....

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tỉnh Lại!

Giờ khắc này Diệp Minh linh hồn liền trở về thân thể, hần phát hiện mình vẫn ở trong luân Hồi tháp, mà những gì hần trải qua trong Luân hồi vẫn khắc họa rõ nét bên trong trí nhớ của hần, giống như hần vừa mới trải qua một đời vậy.

“Ta là Hàn Như Băng, hay là Diệp Minh?” Ánh mắt Diệp Minh thoáng ngơ ngác.

“Tình lại con trai ta... ngươi vẫn là ngươi, mà Hàn Như Băng cũng là ngươi, những gì ngươi trải qua trong mộng cảnh đều là ngươi!” Thanh âm Vương Bá Ngưu quanh quẩn trong đầu hần.

“Phụ thân... là ngươi sao?” Diệp Minh bừng tỉnh lại, giờ khắc này, hai cổ ký ức bắt đầu dung hợp với nhau, sau một lát, hần chân chính đem phần ký ức Hàn Như Băng hợp lại làm một, hần về mặt từ thanh niên tuổi trẻ khí huyết phurong cương chợt trở nên tang thương già dặn và phong trần, không thích hợp xuất hiện trên mặt một thanh niên hai mươi năm tuổi.

Hần đi ra khỏi Luân Hồi Tháp, hần ngạc nhiên phát hiện giờ khắc này hần thấy hầu như những người tham gia khảo hạch đều đã đi ra Luân Hồi tháp, chỉ còn mình hần là chưa đi ra.

“Diệp Minh hoàn mỹ xong Luân Hồi Tháp một trăm tầng, Ý chí đánh giá: Đinh Cấp!” Đột nhiên, một thanh âm nặng nề phát ra từ bên trong Luân Hồi Tháp, chính là Thanh Âm của Luân Hồi Khí Linh.

Phạm Luân cùng chúng trưởng lão ánh mắt lửa nóng nhìn Diệp Minh, bọn hần biết hoàn mỹ xong quan một trăm tầng có ý nghĩa gì, nghĩa là Diệp Minh hoàn mỹ sinh tồn trong luân hồi thế giới mà chưa hề mất mạng, dưới mười tầng luân hồi tháp đều chỉ là nhân sinh của những người bình thường, mạnh nhất chỉ là Võ Quân cảnh, Từ Mười tầng đến ba mươi tầng chính là nhân sinh của sinh linh đạt tới Võ Vương Cảnh, từ ba mươi tầng đến năm mươi tầng là nhân sinh của sinh linh đạt tới Võ Hoàng cảnh, từ Năm mươi tầng đến bảy mươi tầng là nhân sinh của Võ Tôn cảnh sinh linh, mà từ bảy mươi tầng đến một trăm tầng chính là nhân sinh của Võ Đế cảnh đến Thần Đế chi cảnh.

Mà Diệp Minh hoàn mỹ xong một trăm tầng là ý vị gì?

Nghĩa là hần trải qua một đời nhân sinh của cường giả đỉnh cấp của vũ trụ này, Thần Đế chi cảnh, từ cảm ngộ, kỳ ngộ, công pháp, võ học, đại đạo lĩnh ngộ của vị Thần Đế chi cảnh ấy, giờ khắc này đều thuộc về Diệp minh.

Chính là giống như Diệp Minh là Thần Đế cường giả trọng sinh về vậy, nắm giữ hết thảy ký ức, cảm ngộ, kỳ ngộ, đại đạo lĩnh ngộ, chiến đấu ý thức..

Nếu Diệp Minh biết những thứ này chắc hần hần chỉ cười khò, Hàn Như Băng tu luyện theo hướng Thể tu, thân mạng Thần Tộc huyết mạch hần đơn

giản là một đường thôn phệ hết thấy sinh linh, cho đến khi tiến hóa đến bước bốn đỉnh phong hấn có thể dùng thân thể đơn giản diệt sát Thần Đế chi cảnh.

Thần tộc tiến hóa theo các bước: Bước 1: Dị Chủng Thần thể, phân biệt là đem Lôi chi thần thể, Phong chi thần thể, Quang Minh Thần Thể, Hắc Ám Thần Thể đều tiến hóa đến đỉnh phong, có thể dung hợp bốn loại lực lượng thần thể này thành một thể duy nhất, gọi là Dị Chủng Thần Thể, thân mang Phong, Lôi, Quang minh, Hắc Ám thuộc tính, bất kỳ tu sĩ tinh tu bốn loại Pháp Tắc này đều không thể tổn thương Diệp Minh mấy may, còn có thể bị hấn hấp thu lại lực lượng.

Lúc này đây Diệp Minh từng dùng Dị Chủng Thần Thể phản sát giết chết bốn tên Cái Thế Hoàng Cảnh của Thạch gia tìm đến truy sát hấn.

Bước hai là Ngũ Hành Thần thể, phân biệt là đem Hỏa chi thần thể, Thổ chi thần thể, Mộc chi Thần Thể, Kim chi thần thể tiến hóa đến đỉnh phong, có thể tiến hóa thành Ngũ Hành Thần Thể, tuy nhiên Ngũ Hành Thần thể chi mạnh hơn Dị Chủng Thần Thể một chút, Có thể chiến Vô Tôn cảnh, bất kỳ tu sĩ tinh tu Ngũ Hành pháp tắc không thể tổn thương hấn.

Bước ba chính là Ngũ Hành Dị Chủng Thần Thể, hấn đem hai loại thần thể kết hợp lại thành một thể duy nhất, lúc này đây Tự Nhiên lực lượng đều không thể làm gì hấn, Hấn giống như chấp chương Thiên Đạo, Tự Nhiên chi lực đều được hấn tùy ý điều khiển, cho dù cùng cảnh giới đều bị hấn đơn giản diệt sát, cho dù Đế cảnh cường giả tinh tu Tự Nhiên chi đạo đều không thể dùng Tự Nhiên lực lượng giết chết hấn vì thân thể hấn miễn dịch hết thấy tự nhiên lực lượng đánh vào, nhưng hấn cũng không thể làm gì Đế cảnh cường giả, lúc này đây Ngũ Hành Dị Chủng Thần Thể có thể chiến Đế Tôn chi cảnh.

Bước Bốn chính là đem Sinh Tử thần thể, Tạo Hóa Thần Thể, Luân Hồi Thần Thể, Niết Bàn Thần Thể tiến hóa đến đỉnh phong, tạo thành một thể duy nhất gọi là Duy Ngã Độc Tôn chi thể, lúc này ngay cả Thần Đế chi cảnh đều không thể tổn thương đến hấn, cho dù tinh tu Sát Phạt thủ đoạn Thần Đế có thể ôn thương đến hấn, chém hấn đứt tay, đứt chân, ngũ mã phanh thây thành bãi thịt nát, chỉ còn sót lại một miếng thịt vụn hấn đều có thể dùng Vô hạn sinh cơ tái tạo lại thân thể, cho dù có thể giết chết hấn, hấn đều có thể dùng Niết bàn đặc tính sống lại, thân mang Tạo Hóa thuộc tính, Diệp Minh càng đánh càng mạnh, khiến đối thủ tuyệt vọng.

Chưa hết, có một lần Thiên Đạo thể gia gọi Tiên cảnh Thiên Đạo Thể gia cường giả ở Chung Thần giới dùng Tiên Hồn hàng lâm, ý đồ tru diệt Diệp Minh, vị Tiên Cảnh ấy cường đại đến mức tuyệt vọng, chỉ là một phân hồn đều đơn giản bóp chết Diệp Minh, xóa sạch hết thấy vết tích, khiến cho Tạo Hóa, Sinh Tử, Niết Bàn Thuộc tính đều không thể khiến hấn sống lại, cuối cùng chỉ còn Luân Hồi thuộc tính, Diệp Minh một bộ phận hồn phách dấu trong Luân Hồi bánh xe sống lại, trọng tổ thân thể, vị Tiên Cấp cường giả đó tưởng hấn chết rồi trở về Tiên Giới, Diệp Minh liền tìm hành xuất hiện trong Thiên Đạo tinh, giết sạch Thiên Đạo thể gia truyền nhân, thôn phệ hết thấy, gần như sắp đột phá Tiên Cấp cảnh giới, nhưng hấn thủy chung đều không thể đột phá, đơn giản là Luân Hồi Thần Đế chỉ là Thần Đế chi cảnh, không có diễn sinh tiếp tục Tiên Cấp, cuối cùng khi hấn cưới Ninh Diệp Diệp, hấn ngộ ra Hồng trần chân lý, chính thức thoát khỏi Luân Hồi mộng cảnh, trở về thực tại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tiến Nhập Đệ Tử Nông Cốt

Phạm Tuấn tông chủ thần thái sáng láng, trong giọng nói mang theo mười phần khẳng định, nói:

"Được rồi, hiện tại lão phu tuyên bố, Diệp Minh thân là Thiên chi kiều tử, vô luận là Thiên Phú, Thể chất, tâm tính, nghị lực đều tuyệt hảo không có gì để bàn cãi, từ hôm nay trở đi hấn chính là Thiên Kiếm Tông đệ tử nông cốt, hưởng thụ đãi ngộ đệ nhất thiên kiều của Thiên Kiếm Tông."

Những người còn lại đều là dùng ánh mắt hâm mộ và ghen ghét nhìn Diệp Minh.

Nghĩ đến, tin tức này hôm nay chắc chắn sẽ truyền khắp Thiên Kiếm Tông.

"Phạm Tuấn sư huynh, Diệp Minh còn không có bái vô đạo sư tôn a, không biết hấn cần một vị vô đạo sư tôn như thế nào, người có Phạm Luân là đồ tôn vừa là đồ đệ, nên không được tranh với chúng ta a..."

Mộ Dung Dật, trưởng lão Hình Đường đồng thời là sư đệ của Phạm Tuấn mở miệng nói, mấy trưởng lão khác cũng nhìn chăm chú vào Phạm Tuấn, xem hấn trả lời.

Có một tên thiên kiều đệ tử làm đồ đệ, chỉ cần cho thiên kiều đệ tử một chút chỗ dựa cùng tài nguyên cần thiết, một ít vô đạo cảm ngộ, sau này đồ đệ thần công đại thành, không phải là sự phụ chiếm tiện nghi hay sao?

Phạm Tuấn cười lạnh lắc đầu, hấn mập mờ nói:

"Một đồ đệ thiên tài như vậy, không chỉ là bổn tông chủ động tâm, còn có Ba vị thái thượng trưởng lão cũng động tâm a..."

Những trưởng lão kia vừa nghe nhất thời không lời nào để nói, nếu như ngay cả ba vị thái thượng trưởng lão cũng động tâm đến Diệp Minh, thì những trưởng lão như bọn hấn không có tư cách tranh dành.

Phạm Tuấn tông chủ tiến đến gần Diệp Minh, không tiếc dùng lời khen ca ngợi: ""Diệp Minh, từ nay ngươi chính thức trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, ngươi cùng Phạm Giai Giai trưởng lão đi đến dẫn ngươi đi đăng ký thân phận Đệ tử nòng cốt, ngươi nghỉ ngơi một buổi tối, sáng sớm mai sẽ có người đến đưa ngươi đi Nghị Sự Điện gặp ta.""

Diệp Minh cười cười, hơi khom người thi lễ một cái nói: "Đa tạ Tông chủ, tiểu tử xin cáo lui!""

"Hào." Phạm Tuấn gật đầu.

Diệp Minh gật đầu, xoay người đi, trong đám người nhường ra một con đường cho hắn ly khai.

Giai Giai trưởng lão chính là vị trung niên mỹ phụ khảo hạch thứ hai, đồng thời tông môn bên ngoài sự vụ cùng đệ tử sự vụ đều do nàng quản lý, quyền cao chức trọng, nàng đi tới bên hắn, yêu kiều nói: ""Tiểu tử đẹp trai, đi theo ta!""

Diệp Minh gật đầu, đi theo sau bóng lưng xinh đẹp ấy đi tới Quản Sự điện, tiếp nhận thân phận lệnh bài cùng công pháp, tài nguyên của đệ tử nòng cốt, cộng thêm một bản Tông quy, sau đó được Phạm giai giai dẫn đi tới sâu trong núi, ở đây thiên địa linh khí dư thừa, vô số thảo dược linh thảo mọc thành hàng, Yêu cầm bay lượn đầy trời, mà xung quanh là vô biên vô hạn núi non, trong đó nhiều kiểu biệt thự dinh thự được xây cho đệ tử nòng cốt ở.

Mà chỗ mà tông môn sắp xếp cho hắn chính là một khu dinh thự to lớn, bên trong trồng linh thảo, khiến không khí xung quanh dinh thự trong lành mát mẻ, còn có mỹ nữ tu giả cấp thấp phục vụ tạp vụ trong dinh thự giúp hắn, để hắn có thể yên tâm tu hành.

Diệp Minh tiếp nhận trận pháp chìa khóa mở cửa dinh thự, Hiện nay, giành giật từng giây tu luyện tu vi đủ cao, đủ để được tông môn trọng dụng, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ mà phụ thân giao cho hắn.

Diệp Minh từng ở trong luân hồi mộng cảnh tung hoành nhất thế, cho nên hắn không phải là newbie như lúc trước, đối với thế giới, thậm chí vũ trụ hắn đều có thể hiểu biết không chỉ một chút.

Như hắn thân là Tông sư chi cảnh, ở cái thế giới này vẫn chỉ là phạm nhân, tùy thời đều có thể vạn kiếp bất phục.

Cho nên mục tiêu của hắn hiện tại sớm đột phá Đại Tông sư, trở thành phạm nhân mạnh nhất, thậm chí phải đột phá Vô Quân chi cảnh, mới có thể sống sót ở thế giới này.

Hai trong mắt Diệp Minh đóng chặt, hoàn toàn đắm chìm tu luyện, dựa theo công pháp vận chuyển, từng tia thiên địa linh khí chậm rãi cải tạo thân thể hắn.

Thời gian yên lặng dần trôi trong lúc hắn tu luyện.

.....

Cùng lúc đó, khu vực đệ tử tinh anh cùng đệ tử nòng cốt đều ríu rít nhận được tiếng gió thổi. Nhóm đệ tử tinh anh từng người nghiêng răng nghiêng lợi, đối với một tên mới tới tu vi chưa đột phá Đại Võ Tông lại có thể trực tiếp ngự trị ở bên trên bọn họ, cho dù hắn chính là thiên kiêu đi chăng nữa, bọn họ cũng cảm thấy phi thường khó chịu.

Dù sao thiên tài cần trưởng thành, giờ bọn hắn mạnh hơn Diệp Minh, cho nên Diệp Minh phải dưới bọn họ.

Cùng lúc đó, Khu vực đệ tử nòng cốt nhưng cũng là cực kỳ không bình tĩnh, Diệp Minh tiến nhập khu vực đệ tử nòng cốt không hề nghi ngờ là một cái tin tức nặng ký, giống như là một khối đá to ném vào con sông nhỏ gây ra từng trận sóng to gió lớn.

Ở một căn dinh thự nọ, một gã thanh niên tướng mạo hoàn mỹ ngồi trên ghế, bên cạnh hắn là một đám thanh niên nữ tử vây quanh.

Tu vi những người tuổi trẻ này đều là không thấp, trong đó tu vi kém nhất cũng là Vô Quân cảnh, mà tên thanh niên tướng mạo hoàn mỹ càng mạnh, tu vi gần như chạm tới Vương cảnh, là Cái Thế Vô Quân đỉnh phong.

Loại tu vi này ở các môn phái tam lưu chính là trưởng lão.

Mà thanh niên này chỉ mới hai mươi tuổi, tuy hai mươi tuổi chưa đột phá Vô Vương chi cảnh chưa được tiến vào nhóm Thiên kiêu, Thánh Tử, Thánh Nữ của đại lục, nhưng cũng thuộc dạng tinh anh.

Những người này vây quanh Thanh niên như chúng tinh phụng nguyệt, một nữ tử trong đó nói: " An sư huynh, khảo hạch nhập môn có lưu truyền một thanh niên thân mang Đế Cấp võ Hồn, Đế Cấp Thân thể, Kiếm Đạo ngộ tính cũng là đỉnh phong, chưa hết, hắn còn hoàn mỹ vượt qua Luân Hồi Tháp, trở thành những người trẻ tuổi hiếm hoi khắp vũ trụ hoàn mỹ vượt quan! "

"Mặt khác, khu vực đệ tử tinh anh cũng có ba người vượt qua đệ tử nòng cốt khảo hạch, trở thành tân đệ tử nòng cốt. Lần đệ tử tiến vào nòng cốt khá nhiều a.""

"Đúng vậy, nguyên bản khu vực đệ tử nòng cốt của chúng ta chỉ có hai mươi người, lần này, ước chừng tăng đến hai mươi bốn người, tài nguyên lợi ích phân phối xuống, hẳn là vui bất một phần. nhất là tên Diệp Minh hẳn phải nắm giữ tài nguyên nhiều hơn chúng ta a..."

Những người này bà tám nghị luận sôi nổi, An sư huynh đột nhiên cười nhạt nói: "Các ngươi có ý kiến với mấy tên tân đệ tử nhập môn này?"

"An sư huynh, đệ tử nồng cốt cũng không thể trà trộn mấy tên rác rưởi tới, nếu không sẽ khiến thanh danh đệ tử nồng cốt của chúng ta bị lây tiếng xấu. "

"Đúng vậy, tuy Diệp Minh tiểu tử thiên tài hơn người, nhưng theo lý lịch thì hắn là ngoại lai tán tu không thuộc Thương mang thành, cũng không có bối cảnh gì lớn đằng sau lưng, hắn giống như đột nhiên từ đâu nhảy ra vậy, làm một tiếng hót kinh người. "

"Người như thế, chúng ta hắn là nên gỡ hắn một cái khiến hắn làm việc cho chúng ta, dù sao thiên tài chưa trưởng thành không phải là thiên tài. "

Một thanh niên vẻ mặt âm thầm nói.

"Được rồi, các ngươi không cần phải nói, ta tự có tính toán. " Dầu Trường An mỉm cười, thần nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bái Sư!

Sáng sớm, Phạm Giai Giai đã đến tìm hắc dẫn hắc đi bái kiến Tông chủ cùng mấy vị thái thượng trưởng lão.

Diệp Minh theo chân Phạm Giai Giai, hắc đánh giá hoàn cảnh chung quanh, Thiên Kiếm Tông Chính Điện tựa hồ bị năm cái cung Điện vây chung quanh, mỗi một cung điện đều tỏa ra uy áp thuộc tính khác nhau, phía Bắc Cung Điện là Nghị Sự Điện, mang Thủy chi thuộc tính, Phía Tây là Hình Điện, mang Hỏa chi thuộc tính, Phía Đông là Chiến Điện, thân mang Kim Chi Thuộc tính, Phía Nam là Đan Điện, thân mang Mộc chi thuộc tính, mà ở giữa là Chính Điện, thân mang Thổ chi thuộc tính.

Diệp Minh ánh mắt cay độc nhận ra đây chính là Ngũ Hành Sơn Hà Đại Kiếm Trận, tụ tập Sơn Hà Thiên Địa Ngũ Hành Chi Thế, Tam Giai Đình Cấp đại trận, dù Võ Tôn cảnh võ giả công kích cũng có thể chặn được tầm nửa tiếng.

"Cộc..cộc..."

Diệp Minh vượt qua hành lang dài rộng lớn tĩnh mịch, Diệp Minh cảm giác bước chân mình nặng nề, hẳn là do Thổ chi thuộc tính trận pháp nằm ở dưới nền đất tỏa ra trọng lực, bước chân nặng nề thì trong lòng càng cảm giác nặng nề, khiến những người khi vào Chính Đường đều mang cảm giác nghiêm túc, trầm trọng.

Không lâu sau, Diệp Minh cùng Phạm Giai Giai đi đến Kiếm Cung.

Kiếm Cung là nơi Tông Chủ và các vị Thái Thượng trưởng lão tu luyện, luận bàn.

Đi đến trước cửa Kiếm Cung, Phạm Giai Giai cung kính nói rằng: "Tông Chủ, đệ tử Diệp Minh đã tới."

"Ừ, đưa đệ tử vào đi."

Phạm Tuấn thanh âm ôn hòa, truyền vào trong tai hai người như gió xuân, khiến cho người nghe cảm giác thoải mái.

Sau đó Diệp Minh cùng Phạm Giai Giai đi vào trong, một vị trung niên nam tử có chút anh tuấn đang ngồi trên Kiếm tọa, hai mắt hắc sắc bén như kiếm nhìn vào hai người, khiến cho người ta có cảm giác kính sợ.

"Tông chủ!" Diệp Minh cùng Phạm Giai Giai thi lễ, cung kính nói.

Phạm Tuấn không nói tiếng nào, mà là nhìn thẳng về phía Diệp Minh.

Ánh mắt Phạm Tuấn lạnh nhạt nhìn Diệp Minh, kiếm mâu bao hàm trí tuệ tinh hoa giống như khai chi tán diệp, xuyên thẳng nhân tâm.

Lúc này Phạm Tuấn mang đến cho Diệp Minh hai người cảm giác cường đại, lại tựa hồ thiếu một phần sắc bén, thêm một phần ôn trọng, giống như lợi kiếm ẩn dấu trong vỏ kiếm vậy.

Phạm Tuấn mỉm cười, ôn hòa nói: "Ngộ tính, thiên phú, tâm tính của ngươi trong cả Thiên Kiếm Tông, không, là Thiên Khung Hoàng Triều cũng không ai bằng ngươi, không người nào có thể cùng ngươi địch nổi. Ta có ý thu ngươi làm đồ đệ, ngươi có bằng lòng hay không?"

Tuy tu vi của hắn chưa chắc có thể dạy cho Diệp Minh thời gian dài, nhưng hắn có thể cung cấp cho Diệp Minh đầy đủ tài nguyên, chỗ dựa.

Hơn nữa, hắn cũng có thể dạy cho Diệp Minh kiến thức Võ Đạo càng nhiều, giúp hắn bớt đi vòng vo.

Dù sao, sự phụ của hắn cũng từ Nhất Lưu Thế Lực Thần Kiếm Tông làm trưởng lão, hắn sau khi học nghệ thành công liền rời Thần Kiếm Tông tiến đến Thương Mang Thành khai tông lập phái, nếu nói so về võ đạo lý giải, hắn hơn hẳn tuyệt đại đa số nhị lưu tông môn.

Cho nên khi hắn dạy bảo Diệp Minh hết khả năng, hắn sẽ tiến cử Diệp Minh vào Thần Kiếm Môn nhất lưu tông môn, Thậm chí đưa hắn tới Vạn Kiếm Tông đỉnh cấp thế lực, Diệp Minh tương lai thành tựu tuyệt đối bất khả hạn lượng.

Nói xong, Phạm Tuấn bình tĩnh nhìn về phía Diệp Minh, cũng không có giục như lúc trước, chỉ là lẳng lặng đợi.

"Đệ tử nguyện ý!" Diệp Minh vội vã đáp: "Bái kiến sư phụ!"

"Hào..." Phạm Tuấn vui mừng cười cười.

Tràng cảnh thầy trò thắm thiết như thế này khiến cho ai suy nghĩ nát óc đều không thể nghĩ tới, sẽ có một ngày Thầy-trò đạo kiếm tương hưởng.

"Ta tên Phạm Tuấn, từng học nghệ tại Nhất Lưu Tông môn Thần kiếm Tông, võ công có chút thành tựu liền ra ngoài lịch lãm rèn luyện, năm ba mươi tuổi ghé ngang Thương Mang Thành, cảm thấy nội tâm mệt mỏi, liền dừng chân tại Thương Mang thành lập Thiên Kiếm Tông, chính là Thần Kiếm Tông chi nhánh."

Nếu đã kết duyên thầy trò, Phạm Tuấn liền nói một chút thân phận mình cho Diệp Minh nghe.

"Dạ!" Diệp Minh cung kính nói.

Phạm Tuấn ôn hòa nói: "Người còn có hai vị sư huynh, một vị sư tỷ, Hôm nay cũng đều tại bên trong tông, nếu có cái gì không hiểu hoặc khó khăn, có thể nhờ cậy sư huynh sư tỷ giúp sức."

Diệp Minh ngưng thần tĩnh khí nghe, gật đầu, "Vâng, sư phụ!"

"Ừ!" Phạm Tuấn gật đầu, phát tay nói: "Người ra ngoài đi!"

Nghe vậy, Diệp Minh quay đầu lui ra ngoài, khi bước ra ngoài Kiếm Cung, ánh mắt cung kính của hắn biến mất, thay vào đó là âm tàn ánh mắt.

"Sư phụ, thầy trò chúng ta hảo hảo chơi a..." Diệp Minh lâm bẫm, thân ảnh lập tức biến mất khỏi Kiếm Cung.

"Diệp Minh hảo một cái mầm móng tốt a..." Nhìn thân ảnh Diệp Minh biến mất, Phạm Giai Giai lặng lẽ đi đến bên cạnh Phạm Tuấn, ánh mắt lấp lóe hưng phấn.

"Ân...có lẽ cơ hội quay về chủ tông là nhờ trên người hắn..." Phạm Tuấn gật đầu, vẻ mặt chờ mong đáp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Gặp mặt!

Giờ khắc này ở Diệp gia...

Vương Bá Ngu phân thân Diệp Thiên Hùng đang xếp bằng ngòai trong mật thất, bên cạnh hắn chính là từng cái từng cái Diệp gia đệ tử, bọn họ bị đánh tàn phế nằm run rẩy một góc, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ nhìn Vương Bá Ngu.

"Tàn hồn ý chí truyền tin về cho ta, Diệp Minh trong luân hồi thế giới được rèn luyện rất tốt, mà có ý tứ nhất chính là về Thần Tộc huyết mạch, Quân gia, theo người thì ta có nên chuyển hóa thành Thần Tộc huyết mạch chỉ thân?" Vương Bá Ngu tinh thần câu thông hệ thống, hỏi.

"Ký Chủ, Thần Tộc huyết mạch đúng thật rất mạnh, nhưng kỷ nguyên này Đại Vũ Trụ ý chí truyền đạt Thiên mệnh chính là Nhân Tộc nên hưng, cho nên nhân tộc chi thân mới phù hợp nhất vận đĩnh Sáng Thế Cảnh, Nếu ký chủ dung hợp Thần tộc huyết mạch, định tiềm chỉ có thể trở thành Chí Tôn, vô pháp thành Sáng Thế Cảnh, thông ngự vô hạn sinh linh."

"Nếu vậy, ta muốn đổi Thần Tộc huyết mạch cho Diệp Minh, cần bao nhiêu Ác Ma Điểm?" Vương Bá Ngu dò hỏi.

"Thần Tộc huyết mạch có phân chi đẳng cấp, Đồng, Bạc, Vàng, Bạch kim, Kim Cương, Tổ. Chỉ riêng đồng cấp huyết mạch có thể khiến Thần Tộc tộc nhân đơn giản giết chết Đế cảnh cường giả, Bạc cấp huyết mạch có thể giết chết Tiên cấp võ giả, Vàng cấp huyết mạch có thể giết chết Thánh cấp cường giả, Bạch Kim cấp huyết mạch có thể giết chết Thần cấp Cường giả, Kim Cương huyết mạch có thể địch Chí Tôn bất diệt cường giả, trong truyền thuyết Thần tộc lão tổ tông chính là Tổ cấp huyết mạch, từng là một trong Sáng Thế Thần, Bất Hủ Bất Diệt..."

"Trong luân hồi thế giới Diệp Minh chỉ chiếm được mười phần trăm bạch kim cấp huyết mạch, con đường của hắn chính là không ngừng thôn phệ khiến

Bạch Kim Cáp huyết mạch hoàn mỹ một trăm phần trăm, mà Bạch kim Cáp huyết mạch hoàn mỹ chính là địch cả Thần Cáp cường giả, chỉ đứng sau Chí Tôn cường giả!.....!"

"Thần Tộc cường giả mới sinh ra đã nắm giữ cường đại lực lượng cùng thể chất, mới sinh ra đã có trí tuệ như người hai mươi tuổi, Tuy cường đại đến biến thái như vậy, như vậy nhưng sức sinh sản của Thần Tộc rất thấp, đỉnh tiêm lúc cường đại nhất Thần Tộc tộc nhân chỉ hơn một ngàn người.""

"Mà muốn đổi thấp nhất Đồng cấp huyết mạch, cần một trăm tỷ ác ma điểm... Tuy nhiên đề nghị ký chủ có thể đổi một phần trăm Kim Cương cấp huyết mạch, khiến Diệp Minh tự mình không ngừng bù đắp, nếu bù đắp hoàn mỹ hẳn chính là địch nổi cả Chí Tôn! Mà một phần trăm Kim Cương cấp huyết mạch chỉ cần mười tỷ ác ma điểm, ký chủ hiện tại có hai mươi triệu ác ma điểm, cần cố gắng làm việc xấu a ký chủ!"

Vương Bá Ngu thoảng im lặng, mười tỷ ác ma điểm, nếu tính theo cách đơn giản nhất chính là cứ cho mỗi sinh linh là một điểm ác ma, thì giết mười tỷ sinh linh là có thể gom góp đủ ác ma điểm.""

"Hẳn là nên tìm mấy cái tinh cầu cấp thấp nào đó hủy diệt là gom góp đủ! Ta có Vô Hoàng tu vi, xé rách hư không ngao du vũ trụ là bình thường..." Vương Bá Ngu bình thản thầm nói, giống như mười tỷ sinh mệnh đối với hắn chẳng khác gì mười tỷ con sâu kiến chết đi.

Vương Bá Ngu khẽ mở mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Diệp gia đệ tử đang sợ hãi nhìn hắn, hắn khẽ liếm môi, tiện tay nắm lấy vài thiếu nữ xinh đẹp trong tay, dưới ánh mắt tuyệt vọng của các nàng, hắn khẽ nắm tay một cái, thân thể của mấy thiếu nữ đều bị hắn bóp thành thịt nát, máu tươi lơ lửng trên không trung, bị Huyết Luyện bí pháp không ngừng hấp thu, bồi bổ tư chất của hắn.

"Chậm rãi giết chết một trăm tên chi thứ Diệp gia đệ tử, khiến Tư Chất cùng Huyết Thống chậm rãi tăng cường, Nhân Tộc do Nhân Tổ sáng tạo ra, trải qua từng đời từng đời sinh sôi nảy nở, khiến huyết thống của nhân tộc càng ngày càng phai nhạt, không còn thuần Huyết Nhân Tộc nữa, Thời kỳ hồng hoang thuần huyết nhân tộc mạnh mẽ đến thế nào, trời sinh linh ngộ Đại Đạo nhanh hơn các chủng tộc khác, bản thân nhân tộc huyết mạch đều không có thuộc tính, bất cứ đạo nào trong ba ngàn đại đạo nhân tộc thể chất đều có thể tu luyện, linh ngộ, quả thật đúng là con cưng của trời đất, tuy sinh ra không cường đại hay có thọ mệnh lâu dài bằng các chủng tộc cấp cao khác, nhưng tính dẻo rất cao, sinh sôi nảy nở rất nhanh, giờ trong khắp Huyền Huyền Vũ Trụ nhân tộc bóng dáng đều có, quả thật là một chủng tộc đáng sợ."" Vương Bá Ngu thầm nghĩ.

"Ngoài việc luyện hóa tộc nhân, ta cần phải tìm các nhân tộc thiên khiếu chậm rãi thôn phệ bọn hắn, tẩy luyện huyết mạch của ta, cho đến khi huyết mạch của ta trở thành Thuần Chủng như Nhân Tổ, chính là ngày căn cơ của ta vững chắc nhất, có thể vắn đỉnh!"" Vương Bá Ngu trong lòng hào khí như mây nói.

"Chỉ tiếc rằng...Hệ Thống không có Nhân Tộc huyết mạch để đổi lấy, dù sao thì Hệ Thống cũng ở kỷ nguyên trước, lúc đó nhân tộc chưa sinh ra..." Hoi tiếc hận một chút, hắn liền đứng dậy, ánh mắt nhìn lên bầu trời tối đen tĩnh mịch ấy, cười lạnh lùng:

"Hắn là ta nên đi hủy diệt vài tinh cầu cấp thấp đổi lấy Thần Tộc huyết mạch cho Diệp Minh tiểu tử!"" Nói xong, Diệp Minh xé rách hư không xuất hiện trên cửu thiên bầu trời, vượt qua Thiên cương khí tường, tiến nhập Vũ Trụ không gian.

.....

"Đây có phải là Diệp Huỳnh?"" Diệp Minh vừa bước ra khỏi Chính Điện, đột nhiên một giọng nói từ phía sau vang lên, hắ quay đầu lại, phát hiện một thanh niên mập mạp vẻ mặt muốn ăn đòn cười hề hề nhìn hắn.

"Người là...?" Diệp Minh nghi hoặc hỏi, hắn không quen biết gì người này.

"sư đệ là Bàn Vân, là Tinh Anh đệ tử, người ta hay gọi ta là mập mạp, ta được may mắn tận mắt chiêm ngưỡng phong thái của Diệp huỳnh, trong lòng kính ngưỡng đã lâu, ta biết Diệp Minh mới gia nhập Đệ Tử Nòng Cốt, hiển nhiên đối với Tông môn không quen thuộc, cho nên mạo muội tới kết giao, tiện thể giúp Diệp Huỳnh quen thuộc hơn về tông môn."" Bàn mập mạp đi sát tới bên cạnh Diệp Minh, biểu lộ nịnh hót nói.

"Tốt, Mập mạp sư đệ chỉ giáo cho.." Diệp Minh gật đầu, đi sát bên cạnh Bàn mập mạp, vừa đi vừa nghe hắn giới thiệu về Thiên Kiếm Tông.

"Tại Thương mang thành, Thiên Kiếm Tông có thể nói là đỉnh cấp đại phái, là Thương Mang thành một trong Ngũ Đại cự đầu nắm quyền cao chức trọng." Đi trên đường, Bàn Mập Mạp vẻ mặt tự hào nói rằng.

Bàn Mập Mạp nói hẳn chính là sinh ra ở Thiên Kiếm Tông, cha mẹ hắn bởi vì ra ngoài lịch lãm liên bị kẻ thù giết chết, may mắn hắn có chút thiên phú nên được tông môn nuôi dưỡng, so sánh với những đệ tử khác, hẳn ngược lại càng giống một tên chân chính kiếm tu.

Mỗi khi nói đến Thiên Kiếm Tông, Bàn Mập Mạp luôn có một loại cảm giác tự hào, nơi này là nhà hắn, mà không phải như những đệ tử còn lại, chỉ coi Thiên Kiếm Tông là nơi cung cấp tài nguyên, công pháp võ kỹ cần thiết để trưởng thành.

Trong lời nói của hắn toát ra vẻ tình cảm vô hạn đối với Tông môn, đều khen tông môn tốt đẹp thế này thế kia, từ lời nói của hắn, Diệp Minh đoán ra mục đích đằng sau.

Hắn là Tông môn cao tăng bí mật phái tới Bàn Mập Mạp đến kết giao hắn, tiềm nhiệm trong đầu hắn về chỗ tốt của Tông Môn, khiến hắn đối với tông môn sinh ra chút hảo cảm.

Đối với tình cảm của Bàn Mập mạp với tông Môn, Diệp Minh chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Mục đích của Diệp Minh đến Thiên Kiếm Tông chính là muốn hủy diệt tông môn này, cho nên muốn để hắn sinh ra tình cảm với Thiên Kiếm Tông hẳn là

chuyện viễn vông.

Bàn Mập Mập khẽ liếc, thấy Diệp Minh tựa hồ đối với chuyện về Tông môn không có chút hứng thú, hần khẽ đảo mắt một cái, chuyển đề tài: "Diệp huynh, ta dẫn ngươi đi xem Tinh Võ Điện, nơi này có Võ Công các cùng Tập luyện Khu, có thể giúp ích cho ngươi!"

Võ Công Các chính là nơi cất giữ Võ Kỹ cùng Công Pháp, còn Tập Luyện khu hẳn là nơi đệ tử tập luyện cùng luận bàn với đệ tử khác.

"Vậy đa tạ Mập Mập sư đệ." Diệp Minh thân nhiên nói.

Cứ như vậy hai người tiếp tục trao đổi trò chuyện.

Lúc này!

Trước mặt bọn hắn xuất hiện một đôi nam nữ, nam tử một thân áo bào trắng phong trần tuấn đạt, nữ tử lại xinh đẹp như hoa như ngọc, mỗi người đều đeo một thanh kiếm, giống như một đôi kim đồng ngọc nữ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tiềm Long băng!

"Bàn mập mập, ngươi đi cùng ai đấy, trông thật lạ mắt." Thanh niên tuấn đạt liếc nhìn Diệp Minh đứng kế bên Bàn Mập mập, mở miệng hỏi.

"Vị này chính là Diệp Minh, chính là đệ tử thiếu kiều mới vào đệ tử nồng cốt." Bàn mập mập vội vàng giới thiệu.

"Hửm? Diệp Minh, đây không phải là đệ tử thân truyền mà cha mới thu hay sao?" Thiếu nữ kinh ngạc hỏi.

"Gặp qua sư huynh!" Diệp Minh biết thời biết thế nói.

Thấy vậy, Thanh niên nam tử vừa cười vừa nói: "Chào Diệp sư đệ, ta tên Thanh Phong, ta là đại sư huynh, có gì khó khăn cần giúp đỡ cứ nói ta, giúp được sư huynh sẽ giúp."

Nói xong, Thanh Phong vỗ vai Diệp Minh.

"Đây! Còn ta thì sao?" Thiếu nữ bất mãn nói.

Rất rõ ràng thiếu nữ đang nói Diệp Minh.

"Linh Nhi Sư muội, ngươi đừng quấy rối." Thanh Phong mỉm cười.

"Hừ!" Linh Nhi quệt mồm, có chút mất hứng, rồi sau đó nhỏ giọng thăm thì nói: "Người ta còn kêu ngươi là sư huynh, còn ta thì sao?"

Mọi người ở đây đều là võ giả, tu sĩ cho nên tiếng nói thăm của Linh Nhi đều lọt vào tai bọn họ.

"Ha ha ha..."

Bàn Mập Mập cùng Thanh Phong đều bị lời nói của Linh Nhi chọc cười.

"Đây, các ngươi cười cái gì, hừ!" Linh Nhi xấu hổ la lên.

Diệp Minh cười nhạt nói: "Sư tỷ."

Nguyên bản vẻ mặt xấu hổ sau khi nghe được Diệp Minh gọi tiếng sư tỷ, đôi mắt nàng sáng lên, thỏa mãn gật đầu liên tục: "Sư đệ tốt, sư đệ tốt!"

Bộ dáng của nàng tựa hồ vô cùng vui vẻ, giống như đứa con nít lấy được thứ đồ chơi mà mình yêu thích.

Chỉ nhiều đây cũng có thể nhìn ra thiếu nữ này khá đơn thuần.

Nếu Thiên Kiếm Tông bắt diệt, thiếu nữ này có thể ngây thơ đơn thuần.

Nhưng...

Loại tính cách này khi rời khỏi Thiên Kiếm Tông hay mất đi Thiên Kiếm Tông che chở, liền xác định bị nuốt ngay cả lông còn không còn.

Ai có thể biết được tương lai như thế nào? Có lẽ sẽ có một ngày như thế.

Hoặc có lẽ sẽ có một ngày nàng nhận thức được xã hội tàn khốc, liền sẽ không ngây thơ nữa.

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của Linh Nhi, ánh mắt Thanh phong lộ vẻ cứng chịu, rồi sau đó hắn nhìn Diệp Minh, nói: "Diệp Minh sư đệ cùng bọn ta đi chứ?"

"Đi cùng chúng ta đi." Linh Nhi ánh mắt chờ mong nhìn Diệp Minh, nói.

Diệp Minh kêu một tiếng sư tỷ, khiến cho nàng cảm giác tốt khi nhìn Diệp Minh.

Người ngây thơ vĩnh viễn là vậy.

Dù cho chỉ là một việc nhỏ cũng khiến nàng vui vẻ.

Chỉ cần nàng tán thành người, nàng có thể đối xử với người rất tốt, thậm chí không đề phòng người.

Nàng không thể nào nghĩ tới, cái người sư đệ nàng nghĩ tốt lành này thật ra muốn giết cả nhà nàng!

Diệp Minh mỉm cười một tiếng, nói: "Cảm ơn!"

"Sư đệ, ta cảm thấy người có vẻ thú vị, hẳn là chơi với người rất vui."

Nghe được Diệp Minh đồng ý, nàng vui vẻ nhảy tung tăng.

Trong nháy mắt, Thanh Phong cảm giác có chút ngượng ngùng che mặt lại, quả thật là mất mặt a..

"Cảm ơn sư tỷ quý mến." Diệp Minh thân nhiên nói: "Ta vừa mới tới Thiên Kiếm Tông, còn nhiều nơi chưa quen thuộc cho lắm."

"Hắc hắc, sư đệ yên tâm." Linh Nhi vỗ ngực, cười nói.

Cho tới nay đều bị người khác gọi sư muội, thật vất vả trở thành sư tỷ, đương nhiên phải làm cho tốt sư tỷ bản phận, Linh Nhi cảm giác trong lòng vui sướng.

"Sư đệ bỏ qua cho, linh Nhi sư muội hay như vậy, tính tình trẻ con."

Chậm rãi đi gần Diệp Minh, Thanh Phong cười nói: "Từ từ rồi người sẽ phát hiện, nàng tính cách kỳ thực rất đơn giản, người nào đối với nàng tốt nàng sẽ tốt lại gấp nhiều lần."

Nghe vậy, Diệp Minh chỉ mỉm cười không nói gì.

"Sư huynh, có phải người đang nói xấu ta?"

Linh Nhi đang phấn khởi đi trước bỗng dừng xoay đầu lại, đôi mắt xinh đẹp khẽ híp lại, thần tình hung ác nói.

Đương nhiên vẻ mặt hung ác của nàng sẽ chỉ làm người phình bụng cười to chứ không cảm thấy sợ hãi.

""Hắc hắc, sư huynh nào dám."" Thanh Phong cười to, vẻ mặt giả bộ sợ hãi nói.

""Người!"" Thấy vậy, Linh Nhi tức giận dậm chân, nhưng lại không thể làm gì, bộ dáng như thế rất là khả ái.

Diệp Minh bốn người đồng hành đi tới Tập Luyện khu, tại đây có rất nhiều đệ tử đang luyện công. Những đệ tử tinh anh, nồng cốt thậm chí chân truyền khác cũng có ở đó, Đệ tử nồng cốt cùng chân truyền đang giảng dạy võ đạo cảm ngộ của bọn hắn cho các đệ tử cấp thấp khác, ngoài tạo dựng danh vọng ra, còn hấp thu tiểu đệ vào thế lực của mình.

Đệ tử chân truyền bình thường vẫn là theo sư phụ tập võ, hơn nữa vì thời gian luyện tập đã dài, do đó có thể nói đã học được Thiên Kiếm Tôn chân truyền, chỉ là lĩnh ngộ cao thấp không giống nhau mà thôi. Bất quá ngay cả đệ tử chân truyền dở nhất, so với những đệ tử nồng cốt đều chỉ mạnh chứ không yếu hơn.

Khi thấy Thanh Phong đi vào, một đám đệ tử đều ngừng lại.

"Phong sư huynh."

"Phong sư huynh tới."

"Phong sư huynh, chỉ điểm một chút chúng ta đi."

...

Rất nhiều đệ tử ngoại môn cùng nội môn, tinh anh, thậm chí có vài đệ tử nồng cốt đều tiến đến hành lễ, hiển nhiên danh vọng của Thanh Phong trong Thiên Kiếm Tông tuổi trẻ một đời rất cao.

"Mọi người cứ tiếp tục không cần để ý đến ta, ta chỉ đi ngang thôi." Thanh Phong bị đám người vây quanh rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn nói vậy.

Hiển nhiên, lời nói này của hắn cũng không có tác dụng, mọi người vẫn như cũ đứng vây quanh Thanh Phong, cung kính nhìn hắn.

"Sư huynh không cần chối từ, sư huynh chính là Ma Vũ Đại Lục Tiềm long băng thiên kiêu, mọi người chỉ là quý mến huynh quá nên mới vậy thôi."" Linh Nhi bọn người bị đẩy ra khỏi đám đông, nàng thấy vẻ mặt khó xử của Thanh Phong, trong lòng cười ha hả, cố ý hô lớn.

Thanh Phong nghe vậy, trừng mắt nhìn nàng, Linh Nhi cúi đầu le lưỡi, bộ dáng khá ái.

Toàn bộ Ma Vũ Đại Lục, Tiềm Long Băng chính là liệt kê ba ngàn vị thiên tài khắp Ma Vũ Đại Lục tuổi trẻ một đời, trong đó Tiềm Long hai chữ chính là ý chỉ Giao Long tại vực sâu, chưa độ Phong Lôi để hóa thành Chân Long, nghĩa là băng này hội tụ ba ngàn vị giao long thiên kiêu sáng chói nhất Ma Vũ Đại Lục, có cơ hội đột phá Vô Hoàng, Vô Tôn, thậm chí Vô Đế chi cảnh mà thành lập, Trong đó Thanh Phong xếp hạng ba trăm ba mươi hai, nghĩa là có nhất định tỷ lệ đột phá Vô Tôn chi cảnh tiềm lực, Thương Mang thành tuổi trẻ một đời, ngoài Phạm Luân đại sư huynh là con trai Đại Trưởng lão ra, chính là Thanh phong.

Sở dĩ, mặc kệ Thanh Phong sư đi tới chỗ nào trong Thương Mang Thành, thậm chí cả Cổ Tôn Quận, đều thụ người chú ý cùng cung kính.

Tại Cổ Tôn Quận mặc dù là một số đệ tử nhất lưu thế lực gặp Diệp Minh đều chủ động chạy tới chào hỏi, kết giao.

Nghe vậy, Diệp Minh mở miệng hỏi:

""Thanh Phong sư huynh xếp hàng thứ mấy?""

""Xếp hàng ba trăm ba mươi hai."" Về mặt Linh Nhi vui vẻ đáp.

Nghe vậy Diệp Minh liền ngưỡng đầu lên nói: "Cổ Tôn Quận tuổi trẻ một đời, lấy Thanh Phong sư huynh vi tôn."

Nói xong, Diệp Minh ôm quyền về phía Thanh Phong.

"Ôi ôi, sư đệ khách khí, bằng vào thiên phú tiềm lực của Diệp sư đệ, xông vào Tiềm Long Băng hai mươi hàng ngũ đều dư sức."

Thanh Phong vẻ mặt đạm nhiên, cũng không có vì vậy đắc chí, khiêm tốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Luận Bàn!

"Sư đệ, có hứng thú hay không, cùng các vị sư huynh đệ luận bàn một chút."

Đối với sư phụ tân thu đệ tử, tuy hắn biết Diệp Minh thiên phú hơn người, nhưng thiên phú cùng chiến lực đều hoàn toàn khác nhau, có người thiên phú cao nhưng thực chiến lại yếu nhược, hoặc có người thiên phú thấp nhưng lực chiến khiêu chiến mấy tiểu cảnh giới vẫn đơn giản, cho nên mượn dịp đến Luyện Võ khu thử xem sâu cạn của Diệp Minh.

Linh Nhi tròn mắt xoay tròn, nàng ngoe đầu suy nghĩ một chút, nghĩ đến rất thú vị thế nên là nàng hưng phấn thúc giục Diệp Minh.

Diệp Minh giả vờ cười khổ một tiếng, nói: "Sư huynh nói đùa, ta bất quá Tông Sư cảnh giới, sao có thể cùng Vô Vương cảnh đánh đồng, càng không cần phải đến luận bàn."

"Sư đệ hiểu lầm, không phải theo ta luận bàn, trong đám sư đệ ở đây, Phạm Nhân Lục cảnh thế nhưng có rất nhiều." Thanh Phong cười haha nhìn Diệp Minh, hài hước nói rằng: "Bất quá, sư đệ nếu là cố ý cùng sư huynh luận bàn một chút cũng không vấn đề gì."

Nếu Thanh Phong nói đến vậy, Diệp Minh nếu chối từ thì khá bất tiện, cho nên đành gật đầu, "Sư huynh, ta chỉ học được vài đường kiếm pháp, cũng không dám múa rìu qua mắt thợ đối với chư vị sư huynh."

Nghe vậy, Thanh Phong gật đầu nói: "Ừ, Tiểu Nhất sư đệ, ngại qua đây cùng Diệp sư đệ luận bàn một chút."

Nói xong, Thanh Phong đưa cho mỗi người một thanh kiếm gỗ, đồng môn sư huynh đệ luận bàn giao lưu, đánh trúng yếu điểm là dừng, không giống như

Ma Đạo Tông môn, mỗi lần luận bàn là sinh tử chém giết.

Đương Nhiên bề ngoài sẽ không xuất hiện đồng môn tương tàn, chỉ trong bóng tối âm thầm chém giết nhau thì được.

Mà ma đạo tông môn sẽ không như thế, không chỉ đối với người ngoài tàn nhẫn, còn đối với người của mình còn tàn nhẫn hơn, Ma Đạo tông môn đối với các đệ tử giống như nuôi cỏ, chém giết lẫn nhau, người nào còn sống sót đều là người mạnh mẽ, hoặc là thông minh, cho nên Ma Đạo cường giả đều là những người tâm trí như yêu, sát phạt quyết đoán, kỹ năng sát phạt đều mạnh hơn cường giả đồng cấp.

Nghe được Thanh Phong gọi mình, một gã đệ tử bước nhanh đi tới, trên mặt mang vẻ hưng phấn.

"Phong sư huynh." Tiểu Nhất về mặt sùng kính đi tới trước mặt Thanh Phong, khom người thi lễ một cái.

Có thể nhìn ra được, tên đệ tử này đều xem Thanh Phong là idol, thần tượng hẳn.

Kỳ thực, mỗi tên Đệ tử chân truyền đều có nhân mạch của mình, bọn họ ngoài chú trọng tu vi ra, còn chú trọng đến danh vọng, uy thế, sức ảnh hưởng của mình trong tông môn, để nhằm tranh cử Tông môn người kế vị tiếp theo, chính là Thủ lĩnh chi vị.

"Tiểu Nhất sư đệ không cần như vậy, vị này chính là Diệp sư đệ, là sư phụ ta mới thu đệ tử, người cùng hẳn luận bàn một chút, nhớ kỹ đánh trúng yếu huyệt là dừng." Thanh Phong mỉm cười nói.

Lời này vừa nói ra, đông đảo các đệ tử đều hiếu kỳ nhìn về phía Diệp Minh, bọn họ đều nghe đến danh tiếng của Diệp Minh, gì mà đệ nhất thiên kiều tiềm lực, tâm lý bọn họ cùng Thanh Phong

đều tương tự, đều muốn biết Diệp Minh có thật như lời đồn hay không.

Nhất Tiểu cũng tò mò về thực lực của Diệp Minh, hẳn chấp tay, nói: "Diệp sư đệ, thỉnh."

Nói xong, Nhất Tiểu rút kiếm ra, chia về phía Diệp Minh, xem như kiểm giả hành vi khiêu khích.

Mặc kệ Diệp Minh có thực lực như thế nào, chỉ cần thử một phen, chẳng phải sẽ biết sao?

Nhất Tiểu là người thông minh, hẳn biết Phong sư huynh gọi hẳn là muốn thử xem bản lĩnh của vị sư đệ mà sư phụ mới thu này.

Những đệ tử còn lại đều lui ra một bước nhường ra một chút khoảng cách cho hai người, tụ năm tụ ba tụ bảy xem náo nhiệt.

"Chưa tới ba mươi liền có thể lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, quả nhiên thiên phú Trời sinh kiếm tâm quả thật cường đại không thể tưởng tượng."

"Nhất Tiểu hai mươi năm tu vi Đại Tông Sư đỉnh phong, sắp vãn đỉnh nửa bước Vô Quân, không phải là Diệp Minh có thể đối đầu.""

"Một khi lại để cho hắn lĩnh ngộ chính thức kiếm ý, ngay cả Nhất Tiểu dù đạt nửa bước Vô Quân cũng phải nhường bộ lui binh, đáng tiếc hắn còn kém xa."

"Tiểu Nhất là đệ tử Nội Môn thập đại cao thủ, Diệp Minh thua cũng không oan."

Đại bộ phận đệ tử không coi trọng Diệp Trần, nhưng lại rất xem trọng Diệp Minh tiềm lực, tiềm lực hắn đủ thẳng bức Tiềm Long Bảng trước một trăm, không lâu sau chắc chắn vãn đỉnh Thiên Kiếm Tông thiên kiều.

"Có thể lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý rất không tồi, bất quá người phải nhớ kỹ, cái thế giới này dùng thực lực vi tôn, không có người quan tâm người đến tột cùng lĩnh ngộ cái gì." Tiểu Nhất gặp Diệp Minh dứt khoát đi tới, lạnh lùng cười cười, cái cằm có chút gợn lên, con mắt nhìn chăm chăm vào đối phương.

Diệp Minh lạnh nhạt nói: "Người nói không sai, hết thảy dùng thực lực vi tôn, người miễn cưỡng có thể khiến ta toàn lực ra tay."

Nhất Tiểu ánh mắt sắc bén nhìn Diệp Minh, nói: "Vậy để xem người có mạnh như miệng của người không"

""Xoạt""

Diệp Minh mũi kiếm chỉ hướng Nhất Tiểu, Diệp Trần lạnh nhạt nói: "Năm chiêu ở trong không đánh bại người, tính ta thua."

Diệp Minh vừa dứt câu, tất cả mọi người đều chấn kinh!!

P/S: Hôm qua cúp điện nên không viết được mọi người thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Thông Thiên Kiếm Hồn hiển uy!

Tiểu Nhất khinh thường cười cười, "Không biết sống chết."

Quần áo của Tiểu Nhất không gió mà bay, từng đạo ánh sáng màu tím trên người hắn phát tán ra, bàn chân khẽ động, mặt đất bị gẫm ra vết rách, cả người phảng phất một như một mũi tên, kiếm gỗ trong tay như có linh tính, lảng không chém ra một kiếm.

Phốc phốc!

Không khí bị cắt mở, kiếm khí như thực chất chém ra Kiếm phong gào thét chém tới Diệp Minh.

Tiểu Nhất thân là Đại Võ Tông chi cảnh đỉnh phong, Lĩnh ngộ Phàm Nhân võ học đến cực hạn, võ học đã trở thành bản năng, có thể nói là phàm nhân mạnh nhất, tùy tiện một kích cả ngọn núi nhỏ cũng đập nát, thân thể, linh hồn cơ năng đều được cường hóa tới cực hạn, chân chính vô địch dưới phàm nhân.

Trong tình huống bình thường, Diệp Minh muốn thắng được hắn quả là điều khó khăn.

Tuy nhiên, Diệp Minh chính là không bình thường, hắn có chiến đấu ý thức được rèn luyện từ trong luân hồi mộng cảnh, cộng thêm nữa bước kiếm ý, hắn sẽ rút ngắn khoảng cách chênh lệch giữa hai người lại với nhau.

Diệp Minh khuôn mặt lạnh nhạt đột nhiên lảng lệ ác liệt, một luồng kiếm khí hư vô mờ mịt bao phủ cả người Diệp Minh, cả người hắn phảng phất biến thành một cơn gió, đang tích sức lực lượng chờ lúc bộc phát.

"Chiêu thứ nhất!" Một kiếm đâm ra, cả người Diệp Minh trở nên mờ ảo, kiếm thế bất định, bóng người bất định giống như cơn gió không bị thứ gì định hình cùng trời buộc.

Đây là nửa bước Phong chi kiếm ý!

Cờ-rắc!

Kiếm khí màu tím của Tiểu Nhất xuyên thấu qua hư ảnh của Diệp Minh, tiện đà chém thẳng xuống đất, khiến mặt đất lưu lại vết rách thật sâu, mà kiếm của Diệp Minh đã đâm gần tới ngực của Tiểu Nhất.

"Đây là kiếm pháp gì?" Tiểu Nhất tâm thần chấn động, hắn không có ngờ tới Diệp Trần kiếm pháp cùng thân pháp lại quý dị như thế, rõ ràng hắn đã đánh trúng đối phương, lại chỉ là đánh trúng hư ảnh, sai một ly đi nghìn dặm.

Trên mặt hắn hiện ra vẻ xấu hổ, hắn điên cuồng vận chuyển linh khí.

"Từ Tinh Kiếm Khí hộ thể!!"

Màu tím kiếm khí bao phủ cả người Tiểu Nhất, Diệp Minh thấy vậy không cải biến phương thức, Kiếm Gõ gào thét đâm tới, xung quanh kiếm gỗ ẩn chứa nửa bước kiếm ý đáng sợ, càng khiến kiếm gỗ lộ vẻ sắc bén.

Xoẹt!

Từ Tinh linh khí như giấy vụn bị kiếm gỗ đâm thủng, giờ khắc này Tiểu Nhất lại không thể ngăn cản mây may.

"Cái gì, Từ Tinh Kiếm khí bị phá rồi." Thanh Phong giật mình nắm chặt bàn tay, sắc mặt khó coi.

Cũng khó trách hắn giật mình như thế, Từ Tinh Kiếm Khí hộ thể công chính là Thiên cấp cấp thấp Kiếm pháp, Đại Tông Sư võ giả coi như là toàn lực đánh, cũng chưa chắc có thể phá được Từ Tinh Kiếm khí, nhưng giờ khắc này lại bị Diệp Minh kẻ hèn Tông Sư cảnh dùng kiếm gỗ đâm nát.

"Cút ngay!"

Tiểu Nhất hét lớn một tiếng, Từ Tinh linh khí quanh thân hắn lại bị hắn toàn lực vận chuyển gia trì thêm đề tri hoãn mũi kiếm tiếp tục công phá, rồi sau đó tay phải đâm ra một quyền, mang theo một cổ xé rách hết thấy đâm tới.

Quyền phong thổi trúng tóc khiến tóc Diệp Minh phát phới bay, Diệp Minh đồng dạng hét lớn, vung một quyền ra.

Ầm ầm!

Thiên địa Linh khí toàn bộ quán chú trên bàn tay Diệp Minh, Diệp Minh cùng Tiểu Nhất quyền đối quyền.

---Ầm--

Một tiếng nổ to lớn từ phạm vi hai người vang ra, khí kinh thổi ra xung quanh bốn phía.

Một ít đệ tử ngoại môn cùng nội môn thực lực hơi thấp đều bị tiếng nổ này ảnh hưởng, trong đầu bị thanh âm xung kích đến choáng váng.

"Khí kinh thật mạnh." Từng vị đệ tử chân truyền đều bày ra kết giới ngăn cản khí kinh lan tràn cùng phá hư lan tới các đệ tử cấp thấp khác, trong lúc nhất thời sóng khí trùng kích kết giới làm ra từng trận gọn sóng, nhưng đều không thể khiến kết giới rung chuyển mấy may.

Diệp Minh cùng Nhất Tiểu vội vàng tách ra, Diệp Minh lấy đà nhảy lên, tiếp tục chém ra một kiếm.

Phong Chi Kiếm ý gia trì kiếm gỗ, mang một cỗ lãng lệ sát phạt xuyên thấu hết thấy, nhanh đến cực tốc chém tới Tiểu Nhất.

"Đáng giận!"

Tiểu Nhất phần nộ khó tả, Linh Khí toàn thân đều hội tụ vào Kiếm Gỗ tạo thành Kiếm Khí mạnh mẽ, đồng dạng một kiếm chém tới.

Đùng đùng!

Kiếm khí của Tiểu Nhất chất lượng hơn rất nhiều Diệp Minh, đây là cảnh giới hơn một cấp mang lại lợi thế, tuy nhiên Diệp Minh lại gia trì nửa bước kiếm ý bám vào, khiến kiếm khí của Tiểu Nhất như giấy vụn bị xuyên qua, Tiểu Nhất tuy né được một kiếm này, nhưng bị kiếm khí nhập thể tàn phá kinh mạch cốt cách, khiến Tiểu Nhất không nhận được phun một ngụm huyết.

"Hai chiêu!" Diệp Minh lạnh nhạt nói.

"Quả thực là không thể tưởng tượng nổi, hai người chỉ giao thủ hai chiêu Diệp Minh tự bị thương, chẳng lẽ thật sự bị Diệp Minh dùng năm chiêu giải quyết?"

"Nửa bước kiếm ý quả thật đáng sợ ah! May mắn còn không phải chân chính kiếm ý, nếu không chiêu đầu tiên Tiểu Nhất ngăn cản không được."

"Bất quá còn thừa lại ba chiêu, Tiểu Nhất thân mang thương không có khả năng chống lại a."

Chứng kiến Tiểu Nhất bị thương, tất cả mọi người khiếp sợ không thôi.

"Diệp Minh, muốn năm chiêu đã bại ta, nằm mơ, ta sẽ cho ngươi hồi hận đấy!" Ánh mắt Tiểu Nhất bao hàm phần nộ cùng xấu hổ, mặt hấn đỏ bừng. Hấn cưỡng ép vận chuyển linh khí tẩy rửa Kiếm Khí mà Diệp Minh lưu lại trong cơ thể, rồi sau đó hấn từng bước một đi tới Diệp Minh, mỗi một bước chân của Tiểu Nhất đều khiến mặt đất lưu lại vết nứt, Từ Tinh linh khí xung quanh hấn đều càng thêm trầm trọng, đổi lại khí huyết trong cơ thể Diệp Minh càng bị thiêu đốt, khi đi đến bước thứ chín, Từ Tinh linh khí liền hóa thành một hư ảnh cây kiếm, lãng lệ vô cùng, lúc này sắc mặt Tiểu Nhất đã trắng xám.

Giờ khắc này, Tiểu Nhất đã vượt qua cực hạn của mình, đưa Từ Tinh Kiếm Khí Hộ Thể tiến tới bước thứ chín, cũng chính là đem Thiên Cấp Kiếm Pháp luyện đến chạm tới Nửa Bước Võ Quân chỉ cảnh uy năng, giờ khắc này tùy tiện một kiếm đều là nửa bước võ Quân uy năng, khiến uy lực bạo tăng gấp mười lần.

Tiểu Nhất phát tay, kiếm khí ảo ảnh theo bàn tay hấn phi tới Diệp Minh, trên đường đi Kiếm Khí ảo ảnh khiến mặt đất hấn lên vết rách đáng sợ, không khí giống như mặt nước bị kiếm khí cắt ra, tạo ra vô số vết rách.

"Từ Tinh Kiếm Khí cửu trọng đỉnh phong, tất nhiên có thể đánh bại đối phương." Ánh mắt Thanh Phong nhìn chăm chăm Diệp Minh, dù sao Tiểu Nhất là người của hấn, tu vi lại cao hơn Diệp Minh, nếu hấn bị đánh bại chẳng khác nào là trò cười, mà hấn thân là người khởi xướng tất nhiên xấu hổ.

Bản Mập Mập cùng Linh Nhi thoáng cau mày, đã chiến đến tình trạng này bọn hấn cũng không thể xác định được Diệp Minh có thể đánh bại Tiểu Nhất hay không, dù sao Tiểu Nhất đột nhiên lâm trận đột phá, dù là cưỡng ép đột phá, thực lực tăng lên không phải đơn giản là một cộng một bằng hai.

Nếu so sánh thì có lẽ vận khí Diệp Minh thật sự quá kém.

Đối mặt với một kích gần như chạm tới Nửa Bước Võ Quân một kích, Kiếm Khí toàn thân Diệp Minh lại tự động bạo phát, trong mơ hồ, vô số Kiếm Pháp chi lý hấn đều tự nhiên thông hiểu, hấn cảm giác giờ khắc này bất kỳ Phạm Nhân kiếm pháp đều bị hấn tùy tiện chém ra đều là cảnh giới đại thành.

Giờ phút này, Diệp Minh cũng giống cũng đột phá, bất quá hấn đột phá là tu vi, đã đạt tới Đại Võ Tông chi cảnh, chứ không phải như Tiểu Nhất, đem Võ Học đột phá cực hạn, chạm tới nửa bước Võ Quân uy năng.

Cảm giác được kiếm khí cường hoành lưu chuyển trong người, Con mắt Diệp Minh sáng lên, ánh mắt hấn sắc bén như kiếm, từ trong đôi mắt kiếm khí phun ra nuốt vào, nhiều đệ tử cấp thấp đưa ánh mắt chạm vào ánh mắt Diệp Minh liền bị đau nhói đôi mắt, có đệ tử thực lực hơi yếu đều bị kiếm khí sắc bén đã thương, máu từ mắt chảy ra không ngừng.

"Chưa đủ! Thôi đành đánh ra át chủ bài vậy!" Diệp Minh sắc mặt ngưng trọng nhìn kiếm khí hư ảnh của Tiểu Nhất, hấn đành triệu hồi Đế Cấp Thông Thiên Kiếm Hồn.

Một hư ảnh Thanh Kiếm Thông Thiên đâm thủng thương khung, vô số binh khí của Thiên Kiếm Tông đệ tử đều reo hò thần phục, nhanh chóng rời khỏi tay bọn họ bay lên trời.

Mà Thiên Kiếm Tông là tông môn tu kiếm, như thế số lượng kiếm rất khổng lồ.

Hàng triệu thanh kiếm đủ loại đẳng cấp đều tụ họp trên trời, bọn nó đều cong cán cúi đầu như thần phục Thông Thiên Kiếm Hồn.

Kiếm, là Vương giả vũ khí, chỉ thẳng không cong, nhưng giờ khắc này đủ loại đẳng cấp kiếm đều cong cán cúi đầu, đủ thấy Thông Thiên Kiếm Hồn nghịch thiên.

Có Thông Thiên Kiếm Hồn gia trình, Diệp Minh bước ra một bước, cả người hắn tỏa ra một uy áp khủng bố, vô số kiếm chỉ đạo ngân xoay tròn xung quanh hắn, giờ khắc này cả người hắn như một thanh Thông thiên kiếm, trên người hắn thứ gì đều có thể làm kiếm, từ tay chân, cùi chỏ, đầu, đầu gối đều là kiếm.

hắn chỉ đơn giản giờ tay lên chỉ thẳng mặt Tiểu Nhất.

"Kiếm của ta!"

"Kiếm của ta!"

"Đây là có chuyện gì, kiếm của ta như thế nào tự động ra khỏi vỏ rồi."

Rất nhiều ngoại môn nội môn đệ tử, trong bọn họ không ít người đeo lấy bảo kiếm, nhưng là giờ phút này, bảo kiếm không bị khống chế ra khỏi vỏ bay ra đi tới cạnh Diệp Minh, xông tới Tiểu Nhất.

Có mấy cái đệ tử nồng cốt hay chân truyền thực lực mạnh mẽ kịp thời ra tay nắm chặt kiếm, chỉ là mặc cho hắn thúc dục tâm thần, bảo kiếm pháp kiếm trong tay bọn họ vẫn run rẩy không thôi.

"Hừ!"

Thanh Phong cùng chúng đệ tử chân truyền hừ lạnh một tiếng, bảo kiếm pháp kiếm trong tay bọn họ đều im lặng, có người còn dư lực chặt đứt liên hệ giữa bảo kiếm của các đệ tử cấp thấp khác.

Tuy không có vô số pháp kiếm gia trì, không còn Vạn Kiếm Quy Tông khí thế, chỉ có hơn một trăm thanh bảo kiếm pháp kiếm bị Thông thiên kiếm hồn điều động, nhưng khí thế vẫn lăng lệ ác liệt vô cùng, một trăm thanh bảo kiếm kết hợp lại thành một cây kiếm khổng lồ duy nhất, giống như xé rách hư không đâm tới Tiểu Nhất.

---Roạt---

Chúng Kiếm cùng hư ảnh kiếm khí của Tiểu Nhất đụng nhau, sau một khắc, Hư ảnh kiếm khí bị đại cự kiếm thôn phệ, càng gia tăng uy năng của đại cự kiếm.

Ngay khi Tiểu Nhất ánh mắt tuyệt vọng, một thân ảnh thuần di đến trước mặt hắn, bàn tay khẽ giờ, vĩ ngân thiên địa chỉ lực liền trấn áp đại cự kiếm xuống đất, không gây tổn thương máy may đến Tiểu Nhất.

"Đến đây rồi thôi, Diệp sư đệ chiêu này hảo mạnh mẽ, nếu đụng phải Chân chính Võ Quân cảnh cũng có thể giao phong một hai, nếu sư đệ tinh tu Kiếm Trận, hẳn là lấy phạm nhân chi thân đồ Võ Quân! trở thành trong lịch sử mạnh mẽ nhất phạm nhân!" Thanh Phong mỉm cười tán thưởng nói.

"Cảm tạ sư huynh tán thưởng!" Diệp Minh mặt không đổi sắc đáp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Hủy Diệt!

Thanh Phong cười khò một tiếng, hắn hỏ Tiểu Nhất sư đệ quá thảm rồi, ai ngờ Diệp Minh lại mạnh mẽ như thế.

"Diệp sư huynh không cần khiêm tốn, ta chạm tới nửa bước Võ Quân chi cảnh vẫn không đánh lại Diệp sư huynh, có thể thấy được sư huynh quá lợi hại." Tiểu Nhất sắc mặt vẫn còn tái nhợt, sợ hãi thần phục.

"Chẳng qua lợi dụng Kiếm hồn mà thôi, nếu chân chính tu vi ta còn kém xa Tiểu Nhất sư đệ a." Diệp Minh mỉm cười, nói.

Vượt cấp khiêu chiến, cũng phải nhìn người.

Nếu hắn đối đầu với đối thủ ngang thiên phú, chỉ cần tu vi hắn thua một chút liền rất khó chiến thắng, càng về sau cảnh giới chênh lệch càng lớn, nếu Diệp Minh nắm giữ Thần tộc huyết mạch thì lại khác, nhưng nếu dựa theo nhân loại phương pháp tu hành hẳn không thể vượt cấp khiêu chiến kẻ địch mang thiên phú mạnh lại tu vi cao hơn mình.

"Kiếm Hồn cũng tính vào thực lực, Diệp sư huynh không cần khiêm tốn a." Tiểu Nhất thẩm thía nói.

"Cơ mà Diệp sư đệ có chút quá, nếu ta không ngăn cản Tiểu Nhất sư đệ liền thâm." Giọng nói Thanh phong đột nhiên chuyển, ngữ khí hơi có vẻ trách móc.

Diệp Minh nhếch môi không đáp.

"Sư đệ sao không nói gì?" Thanh phong cau mày, không vui hỏi.

"Cùng ta có quan hệ sao? Sư huynh người muốn trách phạt ta?" Diệp Minh khóe miệng hơi nhếch, lạnh nhạt hỏi.

Chê cười, mục đích hẳn đến đây là để dựa theo kế hoạch của phụ thân diệt trừ hết thảy những người này, tuy quãng thời gian này hẳn chỉ cầu an ổn vượt qua, nhưng không có nghĩa là hẳn phải đón ý nói hòa theo những người này.

Sớm muộn đao kiếm tương hướng, cần gì phải nói nhiều.

--yên tĩnh--

Lời nói vô tình của Diệp Minh khiến Thanh Phong hơi hơi tức giận, hẳn không khỏi nhíu mày, nhìn Diệp Minh có vẻ hiền lành, nhưng trong giọng nói thể hiện ra cổ cảm giác xa cách, không để tâm đến cảm thụ của người khác, hẳn hỏi Diệp Minh là để Diệp Minh nói mát khiến chư vị sư đệ không có ý nghĩ xấu về hắn, nhưng xem ra vị sư đệ này khá là không linh tinh.

Lời nói của Diệp Minh khiến mọi người tại đây đều xấu hổ, tất cả đều là sư huynh đệ mà hắn nói như thế có vẻ như quá mất chuẩn mực.

Ấn tượng của Diệp Minh trong đông đảo sư huynh đệ liền giảm xuống, khiến trong lòng bọn họ lưu lại ấn tượng không tốt về Diệp Minh.

"Sư đệ không cần hiểu lầm, ta cũng chỉ lo lắng Tiểu Nhất, chứ không phải là muốn trách phạt gì người!" Gặp bầu không khí chợt im ắng đến quý dị, Thanh phong liền vội vã mở miệng giải thích.

Dù sao, cuộc tỷ thí này là hẳn khơi mào, không thể để chuyện này khiến mọi người nghĩ xấu về Diệp Minh, dù sao hắn sau lưng cũng đại diện cho đệ tử của sư phụ, hẳn thân là đại sư huynh cần phải giữ gìn hình tượng cho Diệp Minh.

"Vậy thì tốt!"

Diệp Minh gạt đầu, ném mộc kiếm về phía Tiểu Nhất, Tiểu Nhất hoảng loạn chụp lấy, sắc mặt mờ mịt.

"Sư huynh, sư đệ hơi mệt, tụt cáo từ trước." Diệp Minh tùy ý vừa chấp tay, lạnh nhạt rời đi.

"Vị sư đệ này có điểm đặc biệt a."

"Các người không thấy vị Diệp sư đệ này liền Thanh Phong sư huynh đều không để vào mắt sao?"

"Ha ha, ý mình có thiên phú liền không sợ ai, không biết trời cao đất rộng, sớm muộn ra ngoài toàn thân dính vết thương mới tỉnh ngộ ra cùng hồi hận." "

....

Mấy tên đệ tử nồng cốt ở thế lực khác liền thừa cơ châm dầu vào lửa, khiến Thanh phong với Diệp Minh ghét nhau, nếu có thể khiến cả hai nội đấu liền khiến thế lực khác như bọn họ vui vẻ.

"Im lặng!" Thanh Phong lớn tiếng hét, mấy thanh âm liền triệt để im lặng, Thanh Phong hừ lạnh phát tay, cùng Linh nhi rời đi.

Mà ở góc tối, một thanh niên mày kiếm mắt sáng yên lặng đứng dựa tường quan sát hết thảy, hẳn chính là Trương An, đệ tử chân truyền, đối thủ nặng ký của Thanh Phong.

"Tiểu tử này thú vị." "

Trương An cười mỉm.

Cùng lúc đó, Ở đâu đó trong vũ trụ vô tận, một hành tinh trung cấp văn minh tinh cầu đang bị tấn công bởi một kẻ lạ mặt.

Ngoài Võ đạo, yêu đạo tinh cầu, trong vô tận vũ trụ cũng có nhiều Văn minh khoa học tinh cầu, tùy theo mức độ văn minh mà thực lực của các tinh cầu đều khác nhau, Trung cấp văn minh tinh cầu liền có vũ khí công nghệ có thể chiến Võ Vương, Võ Hoàng cường giả.

"Các hạ tu vi cao cường như thế, ta tự hỏi chúng ta không thù không oán, vì sao tấn công hành tinh của chúng ta?" Một Chiến Cơ người máy lơ lửng trên không trung, quanh người Chiến Cơ người máy tràn đầy khí thế mạnh mẽ, như nuốt chửng cả thiên địa vậy, nhật nguyệt đứng trước mặt Chiến Cơ người máy cũng âm đạm phai mờ.

"Haha, ngoan ngoãn đứng im đó, ta chỉ đồ sát một nửa sinh linh tinh cầu này, nếu không kết cục của người...." Một bóng người anh tuấn nhưng gầy yếu

đứng ngay đỉnh ngọn núi, bóng người này chính là Vương Bá Ngu phân thân, Diệp Thiên Hùng. Hắn khẽ nắm bàn chặt tay lại, vô số đại địa trên hành tinh này bị nhấn chìm xuống biển sâu. Chỉ trong tích tắc, hàng tỷ sinh linh sinh sống trên đại địa ngã xuống, cả biển khơi cũng nhuộm đỏ một màu máu, trông thể lương cực kỳ.

""...Giống như bọn họ.."" Vương Bá Ngu cười lạnh, nói.

""Tuy tu vi các hạ cao cường, nhưng hành tinh này là do ta điều khiển, các hạ nghĩ phá hủy nơi này, các hạ tẩu thoát thành công sao?"" Lão giả tràn đầy cơ trí nói.

""Hừ, ngươi muốn nói ngươi sẽ cho hành tinh này tự bạo? còn chưa đủ giết bọn ta, cho dù các ngươi ở đây xuất hiện người máy có Vô Tôn cấp chiến lực thì cũng thế, ngoan ngoãn đứng im, ta tha cho ngươi mạng chó!"" Vương Bá Ngu khinh thường hừ lạnh nói.

""Hành tinh này là quê hương ta, các hạ đừng hòng mơ tưởng!"" Người máy chiến cơ kiên quyết nói.

""Đã gian ngoan mất linh, thì hành tinh này không nên tồn tại nữa."" Vương Bá Ngu lắc đầu, lạnh lùng nói.

""Khà khà, Ta chưa từng đồ sát nhiều sinh linh như vậy, hôm nay phải đồ sát cho đã tay a."" Vương Bá Ngu tà ác cười một tiếng, bàn tay đâm lủng hư không nơi đây, bàn tay khẽ thi triển huyết sắc ấn quyết, một hư ảnh huyết sắc hồng lô mang theo khát máu khí tức bao phủ hành tinh này.

""Lấy sinh linh làm thức ăn, Huyết Sắc Hồng Lô quyết, Luyện hóa!""

Hồng Lô hư ảnh là phiên bản đồ sát trên diện rộng của Huyết Luyện đại pháp, dùng để nhanh chóng giết hại vô số sinh linh đẳng cấp thấp hơn bản thân.

Hư ảnh Hồng Lô như nghe được lời nói của Vương Bá Ngu, nó khẽ lắc lư nhẹ nhẹ, đột nhiên, một cỗ đại hấp lực truyền khắp hành tinh này, vô số sinh linh như bao cỏ bị hồng lô nuốt chửng, thoáng cái, dân số cả hành tinh này thoáng mất mạng gần hết, chỉ còn lại vài chục đầu người máy có Vô Vương cấp chiến lực đào thoát Hồng Lô giết hại.

Chiến Cơ người máy cũng không kịp cứu viện đám sinh linh đó, chỉ trông mắt nhìn chứng sinh trong hành tinh của bản thân bị huyết sắc hồng lô từng ngụm nuốt chửng, ấn dấu bên trong khuôn mặt người máy chính là một gương mặt già nua tràn đầy hoảng sợ cùng âm trầm.

""Ngươi...ngươi...đáng giận!! đáng giận!! các ngươi cùng cái hành tinh này triệt để tan biến đi!"" Lão giả tức giận đến hai mắt đỏ ngầu, gầm lên, một cỗ hủy thiên diệt địa từ sâu trong tâm hành tinh này truyền đến, lão giả tính tự bạo hạt nhân nhiệt hạch được dấu bên trong lõi hành tinh này, ý đồ đồng quy vu tận, nguồn năng lượng nhiệt hạch này mang cho Vương Bá Ngu cảm giác sinh tử uy hiếp, hiển nhiên nguồn năng lượng này đủ diệt sát Vô Tôn cường giả.

""Thôi xong, lần này chơi lớn rồi!"" Vương Bá Ngu hắc hắc cười một tiếng, cũng không tỏ vẻ sợ hãi gì.

""Bùmm!!"" Hạch tâm hạt nhân tự bạo, cả hành tinh này triệt để nổ tung, dư chấn của vụ nổ này khiến không gian xung quanh triệt để tan vỡ, cho dù địch nhân trốn trong phản không gian cũng không thể thoát khỏi cái chết.

""Hừ, ngươi còn không chết đi, dám diệt đi tâm huyết mấy vạn năm của ta, các ngươi chết không hết tội."" Lão giả Chiến Cơ lẳng không đứng lơ lửng trên vũ trụ, xung quanh lão là Sinh Mệnh chi khí bao bọc, giúp lão có thể sống trong môi trường vũ trụ, hiển nhiên ngoài Chiến Cơ cường đại ra, lão giả này lại là một võ giả, tu vi cũng không thấp, là Vô Hoàng cảnh cường giả.

""Ồ, lão giả ngươi cũng mong ta chết quá nhỉ?"" Đột nhiên, trước mặt lão giả bỗng xuất hiện một cái động to, Vương Bá Ngu từ trong động nhảy ra, không chút sức mẻ đứng trên nắp hồng lô, trêu tức nói.

""Ngươi vậy mà không chết?! Đây là Đại Không gian chi thuật?"" Lão giả khuôn mặt khó coi nhìn Vương Bá Ngu, đắng chát nói.

""Hừ, không phải ta đã nói rồi sao? dù Tôn giả chiến lực có xuất hiện cũng đừng mong giết được ta, cho dù Đế cảnh cao cao tại thượng cũng thế"" Vương Bá Ngu hừ lạnh một tiếng, đáp.

""Ngươi muốn gia nhập dưới trướng ta không? nhìn ngươi thực lực không tệ, ta đang thiếu một tay chân!"" Vương Bá Ngu đột nhiên mở miệng, nói.

""Ta vì sao phải gia nhập cùng ngươi, ngươi hủy đi tâm huyết của ta bấy lâu nay!"" Lão giả thoáng tức giận nói.

""Ý đồ của ngươi ta đã biết, gia nhập dưới trướng của ta, ta cho ngươi không thiếu chỗ tốt, ngươi không phải hết tim lực đột phá Cái Thể Vô Hoàng nên mới nương nhờ Chiến Cơ hồng lô nắm giữ cao cấp chiến lực hay sao, nếu ngươi biểu hiện tốt, ta cho ngươi cơ duyên đột phá."" Vương Bá Ngu mê hoặc nói.

""Thế ta gia nhập!"" Suy tính thiệt hơn một hồi, khuôn mặt không ngừng biến ảo, rốt cuộc, lão giả gật đầu đồng ý.

""Tốt, thời gian trôi qua, ngươi sẽ nhận ra, quyết định của ngươi lúc này phi thường chính xác."" Vương Bá Ngu cười haha, lão giả vì hắn mà tự bạo tình cầu, cho nên số sinh linh chết ấy đều tự nhiên hóa thành ác ma điểm, cho nên hắn mới vui vẻ vậy.

Wương Bá Ngu tiến tới nắm lấy vai lão giả, thi triển Đại Không Gian chi thuật dời đi nơi đây.

Một tháng sau...

Diệp Minh ngồi đã tọa trong phòng riêng, Thông thiên kiếm hồn ẩn hiện thu thập vô số Kiếm chi ý cảnh từ trong thiên địa toàn bộ chui vào người hắn, mạnh mẽ mài dũa cốt cách, huyết nhục của hắn, khiến thân thể hắn chậm rãi cường đại.

Vô số Kiếm chi Đạo từ thân thể Diệp Minh bay ra như muốn xé rách thương khung, cả người hắn lộ ra một cỗ Đạo vận huyền ảo, lại tràn đầy quyền uy cùng quý khí, như chúng thần chi Đế Vương.

Đây là Đế Vương Kiếm Đạo Thể Chất, trời sinh sát phạt chi thể, là đế vương trong kiếm tu, đây là át chủ bài thứ hai của Diệp Minh, nhục thân của hắn lúc này có thể không nhờ Kiếm Hồn liền có thể đánh nhau với Đại Tông Sư chi cảnh, tay không xé rách phạm thú đỉnh phong là bình thường, bởi vì mỗi bộ vị của Diệp Minh đều sắc bén như kiếm, đây chỉ là giai đoạn đầu Đế Vương Kiếm Đạo thể chất, nếu hắn đột phá đế cảnh giới cao nhất, Thân thể hóa thân thành vô thượng Kiếm Đạo, trăm phá hết thầy vạn pháp, vạn đạo ai dám tranh phong?

Tuy không mạnh mẽ bằng Thần Tộc chi thân, nhưng ở dưới Phạm Trần này rất ít người có thể đánh bại hắn.

""Thời điểm nên xuất thủ bước đầu đã tới!""

Diệp Minh ánh mắt hung lệ, sát ý cười mỉm.

Vương Bá Ngự sau khi đồ sát hơn hai mươi người cũng đã hỏi đối từ hệ thống Thần Tộc một phần trăm kim cương chi huyết, tuy nhiên hắn vẫn chưa đưa cho Diệp Minh, bởi vì hắn có chuyện khác quan trọng hơn muốn làm...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Kế Hoạch Bắt Đầu!

Con đường tu hành quan trọng nhất chính là Tài, Sư Phụ, Thiên Phú, đạo lữ.

Thiên Kiếm Tông là Kiếm tu tông môn, tuy nhiên lại không thể thoát khỏi Tài chữ, tông môn nhân số càng đông thì gắng nặng tiền bạc lại càng nhiều, chi cần là dưới Võ Quân cảnh thì ăn uống vẫn như người phàm, mà võ giả ăn uống thì cần thịt phạm thú mới đủ tinh khí để võ giả hấp thu bổ dưỡng thân thể, hơn nữa, dưới Võ Quân cảnh muốn tu hành nhanh chóng lại phải cần hấp thụ Linh thạch, Linh Thạch chính là thiên địa nguyên tố thai nghén mà thành, thiên địa nguyên tố trong linh thạch tinh khiết hơn việc thủ công hấp thu thiên địa linh khí tẩy luyện thân thể, cho nên nhu cầu về Linh thạch trong tông môn rất lớn, chưa hết, Linh thạch chính là đồng tiền tệ trong Ma Vũ Đại Lục, dành cho phạm nhân chưa đột phá Võ Quân dùng để giao dịch thứ mình cần.

Linh thạch phân làm hạ, trung, thượng, đỉnh, cực phẩm năm cái cấp bậc, cấp bậc càng cao thì thiên địa nguyên tố ẩn chứa trong đó càng nhiều và tinh khiết.

Tông môn nào nắm giữ mỏ linh thạch càng cao cấp và số lượng nhiều thì Tông Môn đó bồi dưỡng đệ tử cấp thấp càng nhanh, khiến tỷ lệ cường giả sinh ra càng nhiều, làm cho chính thể tông môn càng mạnh mẽ.

Thiên Kiếm Tông thân là nhị lưu tông môn cũng có một mỏ trung cấp linh thạch nằm ở phía bắc cách Thiên Kiếm Tông sơn môn một trăm cây số, tại nơi đây luôn có đông đảo tạp dịch, ngoại môn, nội môn đệ tử chuyên đi đào linh thạch, mà nơi đây có hai vị trưởng lão Võ Vương cảnh chấn giữ phòng ngừa bọn đạo chích.

Đêm nay chính là ngày Thiên Kiếm Tông đệ tử nòng cốt cùng mấy trăm vị đệ tử nội môn, ngoại môn đem linh thạch chờ về tông môn.

Đệ tử nòng cốt yếu nhất cũng là Võ Quân cảnh, mà người hộ tống lần này lại là đệ tử nòng cốt xếp hạng năm mươi, tu vi Võ Quân trung cấp dẫn đầu đội, hắn tên là Trương Mã.

Đoạn đường từ mỏ linh thạch tới Thiên Kiếm Tông sơn môn phải đi qua một đoạn Cửu Long sơn mạch, chính là nơi Vương Bá Ngự từng đi đến đào mộ Diệp gia.

Đêm xuống, Trương Mã dẫn theo đoàn đội trực tiếp liền tiến vào Cửu Long Sơn mạch.

Cửu Long Sơn mạch rộng rãi lẫn lộn, tán tu võ giả, đạo phi luôn ẩn hiện giết người đoạt bảo, chưa kể phạm thú, yêu thú nguy hiểm luôn rình rập, cho dù là Thiên Kiếm Tông đoàn đội, cũng không phải không có ai dám đụng, tuy nhiên Thiên Kiếm Tông cao tầng từng có lần xuất hiện diệt sát một nhóm đạo phi dám đụng tới Thiên Kiếm Tông đoàn hộ tống linh thạch, cho nên đạo này không xuất hiện tình trạng cướp đoạt nữa, còn đối mặt với Yêu họa, Trương Mã thân là đệ tử nòng cốt, hắn kinh nghiệm lão luyện, cho dù gặp yêu thú cũng có thể rất nhanh dùng kinh nghiệm phong phú lừa gạt yêu thú đi khỏi, sau đó nhanh chóng xóa đi vết tích an toàn rồi đi.

Gặp nhóm đạo phi hay tán tu tu vi thấp, bọn hắc thân là đệ tử tông môn dễ dàng diệt sát rồi cướp đoạt tài vật của bọn họ, Cho dù có thời điểm vận khí không tốt gặp đạo phi thực lực cao cướp bóc, Trương Mã liền vút hàng hóa bỏ chạy, quay về tông môn triệu hồi cao thủ đến trả thù, đoạt lại tài bảo.

Những tên đạo phi mặc dù cướp tiền giết người, tàn nhẫn vô cùng, nhưng thân là đạo phi, cướp tài vật quan trọng hơn giết người, cho nên một khi gặp được loại tình huống này, Trương Mã bọn họ có thể thông dong chạy đi, nếu đạo phi muốn giết người diệt khẩu, bọn họ dùng kế chạy phân tán, khiến đạo phi ném chuột sợ vỡ đồ không dám truy sát, nếu không để Thiên Kiếm Tông cao tăng tức giận vậy quét thì công dã tràng.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời tối mịt, Trương Mã thấp giọng nói: “Lại đi một đoạn đường, phía trước có một sơn động lớn, chúng ta đến đó nghỉ ngơi.”

Bất quá nhưng vào lúc này, một thanh âm cười lớn truyền đến: “Không cần đi, đêm nay các ngươi muốn nghỉ ngơi, thì nằm ngay ở chỗ này nghỉ ngơi đi!”

Theo thanh âm này truyền đến, rất nhiều người mặc đồ đen xuất hiện tại trước mắt của bọn hắc.

Thần sắc Trương Mã lập tức biến đổi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Con đường này là hắc đã tỉ mỉ tuyển chọn, ở gần đây cũng không có hang ổ đạo phi nào, lại nằm trong Cửu Long Sơn mạch luôn có yêu thú xuất hiện, cho nên đạo phi rất ít đóng quân ở đây.

Trọng yếu nhất chính là coi như bọn hắc thật sự là không may ngoài ý muốn đụng phải đạo phi, vậy cũng có thể phát giác được một chút động tĩnh mới đúng, nhưng những người này đạo phi lại rõ ràng giống như biết lộ tuyến của bọn họ, đứng ở đây mai phục.

“Chạy!”

Trương Mã trực tiếp quát to một tiếng, trực tiếp giục Hắc giao mã xoay người liền chạy, những tên đệ tử còn lại cũng co giò mà chạy.

Hắc Giao Mã có một tia Long yêu thú huyết mạch, cho nên tốc độ, sức mạnh vượt xa những con ngựa bình thường.

Bất quá những tên đạo phi này hình như vì bọn họ mà đến, bọn hắc cũng không đoái hoài gì đến hàng hóa, mà chạy theo truy sát bọn hắc.

Mất thấy đệ tử ngoại môn bị những tên đạo phi đuổi kịp, lần lượt chém giết, trong lòng Trương Mã lập tức lo lắng.

Hắn cắn răng một cái, rút ra một cây chùy thủ đâm vào móng Hắc giao mã, Hắc giao mã đau đớn gào lên một tiếng, tăng nhanh tốc độ.

Nhưng ngay lúc này, một bàn tay màu đen phô thiên cái địa lẳng không một chướng đập tới hắn.

“Lăng Không mà đi, ít nhất cũng là Võ Vương cường giả!” Trong lòng Trương mã hoảng sợ, hắn theo bản năng quay đầu nâng lên cánh tay muốn cản, nhưng cánh tay trực tiếp bị cường đại quyền kinh đánh gãy, hắn phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp rớt khỏi Hắc Giao Mã.

Ở phía sau hắn, một người mang áo choàng đen chậm rãi từ trên không bay tới, bàn tay hắn chậm rãi cầm đầu của Trương Mã nâng lên cao, khuôn mặt dấu trong áo choàng đen ghé ngang bên tai của Trương Mã, thấp giọng nói: “Lên đường bình an!”

Nghe được câu này, sắc mặt Trương Mã trắng bệch.

--Boẹt--

đầu lâu của hắn bị người áo choàng đen bóp nát.

“Diệp gia đệ tử nghe lệnh, đem hết thấy tài vật thu vào túi chứa vật mang về cho Diệp Thiên Hùng đại nhân!”

“Vâng, Chiến Cơ đại nhân!” Đông đảo Diệp gia đệ tử đồng thanh đáp.

“Nhớ, chừa lại mấy tên đệ tử cấp thấp để bọn nó chạy về báo tin.” Ánh mắt lão giả nhìn lên tinh không, chậm rãi nói.

Hắn, chính là Chiến Cơ lão nhân, thuộc hạ mới thu của Vương Bá Ngưu.

-

Sáng sớm hôm sau, Thiên Kiếm Tông nội bộ liền truyền đến một tin tức, đệ tử hộ tống linh thạch gần như bị giết hết.

Toàn bộ đệ tử hộ tống hơn một trăm người, không chỉ có linh thạch toàn bộ mất đi, hơn nữa còn tổn thất hơn chín mươi bảy đệ tử, trọng yếu nhất chính chỉ có ba tên đệ tử cấp thấp chạy trốn được, còn những đệ tử nội môn, thậm chí là đệ tử nòng cốt Trương Mã toàn bộ bị giết.

Tin tức này là đại tin tức, lập tức Phạm Tuấn triệu tập các vị trưởng lão cùng chúng đệ tử nòng cốt, chân truyền tập họp ngay Chính điện.

“Hắn là phụ thân đã bắt đầu triển khai kế hoạch đi.” Diệp Minh thu công đứng dậy, sắc mặt lạnh lùng thì thầm trong lòng.

P/S: Vương Bá Ngưu cùng Diệp minh bắt đầu triển khai kế hoạch rồi, các bạn có tò mò kế hoạch này có hấp dẫn như kế hoạch xâm chiếm Diệp Gia lúc

trước hay không, hãy chờ xem a...:))))))

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Ra Ngoài Lịch Luyện!

"Diệp Minh!" Diệp Minh vừa đi ra khỏi biệt thự riêng, gặp một bóng dáng xinh đẹp đi tới, hắn nhận ra đây chính là Linh Nhi, khuôn mặt của nàng giờ khắc này hân hỉ về ngưng trọng hiếm có.

"Sur Ty." Diệp Minh mỉm cười, đáp.

"Người biết chuyện gì xảy ra chưa?" Linh Nhi trầm giọng nói.

"Chuyện gì?" Diệp Minh giả vờ nghi hoặc, hỏi.

"Đệ tử Thiên Kiếm Tông vận chuyển Linh Thạch bị đạo phi cướp bóc sát hại." Linh Nhi tức giận nói.

"Kẻ nào cả gan dám cướp đồ của Thiên Kiếm Tông?"

Diệp Minh cau mày, nhìn các đệ tử xung quanh xì xào bàn tán, hắn thì thầm nói nhỏ.

"Thương Mang Thành phạm vi nhóm đạo tặc nào cả gan như vậy?"

Tại Thương Mang Thành, Thiên Kiếm Tông chính là kiếm đạo đại phái, không phải chỉ là một tiểu đạo phi có thể cả gan xâm phạm.

"Ta cũng không biết, giờ cha ta gọi tất cả đệ tử nồng cốt, chân truyền, cùng các vị trưởng lão đến Chính Điện thương nghị đối sách, người cùng với ta đi." Linh Nhi gấp gáp nói.

Diệp Minh cùng Linh Nhi cùng nhau đi đến chính điện, sau một lát, bọn họ đã đến nơi, lúc này ngoài điện đứng đầy đông đảo đệ tử, mỗi người đều lộ vẻ ngưng trọng, bầu không khí trầm trọng chậm rãi lan tràn khắp Thiên Kiếm Tông.

Lần này đi vào Chính Điện không còn cái vẻ tĩnh lặng như lần trước, đoạn đường đi qua hành lang đều nghe tiếng bước chân liên tục, khiến cho vẻ nghiêm trang nơi đây phá lệ ồn ào.

Những trưởng lão đang xôn xao bàn luận khi thấy Diệp Minh bọn họ bước vào đều ngừng lại thảo luận, tuy vẻ mặt của bọn họ bình thản như không có chuyện gì xảy ra, bọn họ làm thế vì tránh cho các đệ tử khủng hoảng, nhưng nếu nhìn kỹ, lại có thể thấy được một tia ngưng trọng.

Trong đó có cả sư phụ hắn, sắc mặt đều ảm đạm, hiển nhiên sự tình lần này khiến hắn có chút đau đầu.

Mặc dù sau khi các đệ tử, trưởng lão đi vào hết, cửa lớn đại điện liền bị đóng lại, thế nhưng không gian bên trong lại sáng bừng như ban ngày.

Diệp Minh thấy Phạm Tuấn, lặng lẽ cuối đầu, Phạm Tuấn cũng gật đầu lại, sắc mặt buồn bực nhìn đám thi thể chất chồng trong đại điện, Diệp Minh đưa mắt nhìn vào, những thi thể này chính là những thi thể còn nguyên vẹn trong vụ đồ sát, còn nhiều thi thể không còn hình hài nguyên vẹn bị bỏ lại.

"Sư phụ, cái này..." Trên mặt Diệp Minh lộ ra vẻ bi thương.

"Minh nhi, người cũng nhìn thấy đấy, đệ tử Thiên Kiếm Tông chết thảm dựa theo tình báo là một nhóm đạo phi, có võ Vương cảnh đầu lĩnh tọa trấn, ta chuẩn bị để sư huynh người cùng hai vị trưởng lão lặng lẽ điều tra, vừa lúc cũng để cho người xuống núi lịch luyện, có sư huynh người cùng hai vị võ vương cảnh trưởng lão, ta cũng yên tâm." Phạm Tuấn nghiêm nghị nói.

"Vâng, sư phụ." Diệp Minh sắc mặt đau thương gật đầu đáp ứng.

Trong lòng Diệp Minh nghĩ thầm: "Vẫn đúng theo lộ tuyến kế hoạch, phụ thân quả nhiên liệu sự như thần.."

Trong lòng Phạm Tuấn thì nghĩ thầm: "một nhóm đạo phi cả gan giết hại đệ tử tông môn, nhưng cũng vừa lúc thích hợp để cho Diệp Minh tiểu tử lịch lãm rèn luyện, Không trải qua mưa gió, làm sao thích ứng được sự tàn khốc của thế giới, làm sao có thể trở thành là cường giả.

Ra ngoài lịch luyện sẽ khiến đệ tử được tẩy rửa trở nên mạnh mẽ hơn khôn ngoan hơn, ra ngoài bị gặp trắc trở cũng khiến đệ tử biết khiêm tốn, biết nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, Cá chép không gặp Phong Vân làm sao hóa Long?

"Cha, ta cũng muốn ra ngoài lịch lãm." Linh Nhi đột nhiên ôm lấy eo Phạm Tuấn, nhõng nhẽo nói.

"Hồ nháo, người biết bên ngoài nguy hiểm lắm không!" Phạm Tuấn lạnh lùng quát.

"Ta lớn rồi, ta cũng muốn lịch lãm rèn luyện, ta không muốn làm đóa hoa trong lồng kiếng." Linh Nhi khỏe mắt ngập nước, quát cường nói.

Phạm Tuấn nhìn thật sâu Linh Nhi, nhìn về mặt ngây thơ lại mang vẻ quật cường của nàng, cuối cùng hắt thở dài một hơi, giọng nói mang theo vẻ buồn bã nói: "Con cái lớn rồi tự có quyết định của mình, thôi a, người cứ đi đi, phụ thân không ngăn cản."

"Phong nhi, kế tiếp người mang theo các sư huynh đệ cùng hai vị trưởng lão xuống núi lịch lãm, thuận tiện điều tra việc này, nếu gặp biến cố không thể chống lại, lập tức thoát thân chạy ra."

Phạm Tuấn nhìn về phía Thanh phong, nghiêm nghị dặn dò.

Cùng lúc đó, Phạm Tuấn âm thầm truyền âm: "Nhớ, dù bất cứ ai chết, Linh Nhi, Diệp Minh cùng người không thể chết, biết không?"

"Vâng, sư phụ." Thanh Phong truyền âm đáp lại.

Sau đó lão nhìn về phía Diệp Minh, trầm giọng nói: "Minh nhi, mục đích lần này đi lịch luyện người biết?"

"Đồ nhi không biết." Diệp Minh tuy biết rõ, nhưng hắn khôn ngoan nói không biết, vì hắn biết Phạm Tuấn chỉ là hỏi vậy, chứ không muốn hắn trả lời.

"Là để người rèn luyện, tuy trong Luân Hồi thế giới người đã một phen rèn luyện, nhưng trong mộng rèn luyện khác xa thực tế."

"Chờ lần này rèn luyện kết thúc, không ra mấy tháng, chính là ngày người đột phá Võ Quân cảnh."

Diệp Minh lạnh nhạt đáp: "Đa tạ sư phụ!"

"Ừ, sau khi người đột phá Võ Quân cảnh, ta sẽ truyền cho người Thiên Kiếm Tông tuyệt học, sau đó ta sẽ đưa người đến Vạn Kiếm Tông tu hành một thời gian."

Phạm Tuấn gật đầu, ôn hòa nói rằng,

Đối với tên đồ đệ này Phạm Tuấn rất vừa lòng, chỉ bất quá tính cách hắn quá mức thờ ơ lãnh đạm, tác phong hành sự ích kỷ, không quan tâm cái nhìn của người khác.

"Tuấn ca, như vậy đâu được.." Mỹ Phụ trưởng lão lần trước phụ trách khảo hạch nhập môn, đồng thời là sư nương của Diệp Minh gấp gáp lên tiếng nói.

"Ý ta đã quyết, tự không cần nói nữa." Phạm Tuấn liếc nhìn mỹ phụ, hắn biết làm như vậy khác gì chấp tay nhường bảo vật cho người khác, nhưng hắn không thể ích kỷ như vậy được.

Thiên Phú, thể chất, ngộ tính như vậy ở lại Thiên Kiếm Tông chẳng khác nào chôn vùi chân Long, làm sư phụ hắn không thể hủy đi tiền đồ đệ tử, Phạm Tuấn phiền muộn lắc đầu, âm thầm thở dài một hơi.

Thanh phong đứng cạnh Phạm Tuấn, nghe sư phụ nói thế, sắc mặt thoáng ước ao nhìn Diệp Minh.

tiến vào Vạn Kiếm Tông!

Đây chính là Kiếm đạo đỉnh cấp tông môn, là kiếm tu thánh địa, chân chính đứng sừng sững ngạo nghễ Huyền Huyền đại lục.

"Phong nhi, người phụ trách điều động đệ tử đưa thi thể bọn họ an táng." Phạm Tuấn lắc đầu, nhìn về phía Thanh phong, phân phó nói.

"Vâng!" Thanh Phong gật đầu, lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Tiến Vào Ninh Hoa Thôn!

Sáng sớm ngày thứ hai, ánh sáng mặt trời buổi sớm mai nhẹ nhàng chiếu xuống đại địa, từng tia nắng xen qua từng phiến lá phản chiếu một màu xanh đẹp đẽ.

Diệp Minh đã tới từ lâu, nhìn từng đám sương mờ chưa kịp tan biến lượn lờ trên đỉnh núi, khiến trong lòng hắn yên tĩnh lạ thường.

"Nguyên lai sư đệ đã tới từ lâu, sư huynh còn chuẩn bị gọi người tìm người."

Giữa lúc Diệp Minh đang hòa mình vào thiên nhiên yên tĩnh, đột nhiên một thanh âm nhu hòa từ đằng sau truyền tới.

Diệp Minh xoay người nhìn lại, phát hiện chủ nhân thanh âm chính là Thanh Phong, sau lưng hắn chính là vài đệ tử, hiển nhiên là những đệ tử tham gia lịch luyện lần này, mà đi bên cạnh hắn chính là hai vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông.

Và một người trong đó Diệp Minh quen thuộc, chính là Tiểu Nhất.

"Chào Diệp Sư Huynh!" Tiểu Nhất đứng xa ôm quyền.

Diệp Minh gật đầu, xem như đáp lại.

"Hôm nay chính là thời buổi rối loạn, lần này xuống núi chư vị sư đệ phải chú ý an toàn của bản thân." Thanh Phong nghiêm nghị căn dặn.

Hành tẩu ra ngoài xã hội không đơn giản, chỉ cần sơ ý một chút là thân tử đạo tiêu.

Sau khi căn dặn xong, Thanh Phong dẫn đầu xuống núi, các đệ tử im lặng đi đằng sau lưng hắn.

Dọc đường đi, Thanh Phong bắt đầu quán thâu lịch luyện tri thức, kỹ năng sinh tồn, kỹ năng đối phó tình huống nguy hiểm có thể bất ngờ ập đến khiến các đệ tử được thụ lợi rất nhiều.

"Chúng ta đi đâu vậy sư huynh?" Một vị nông cốt đệ tử dò hỏi.

"Theo nguồn tin đáng tin cậy, nhóm đạo phi này ẩn hiện trong Cửu Long sơn mạch, chúng ta sẽ đi tới Nin Hoa thôn gần đó trú ẩn, tiện thể âm thầm thu thập tin tức, bắt vài tên đạo phi tra khảo thông tin về bọn chúng, rồi mới thiết lập kế hoạch một lượt bắt hết." Thanh Phong theo thói quen vuốt tóc lên, ánh mắt lóe lên vẻ cơ trí nói.

"Thanh Phong sư huynh quá tuyệt, ta cảm giác lần này chúng ta sẽ trả thù được cho các sư huynh đệ bị đạo phi giết hại!"

"Kế hoạch quá tốt, không hổ là Thanh phong sư huynh."

"...." Chúng đệ tử từng người vuốt mông ngựa, khen lấy khen để.

"Haha, các vị đệ quá khen, chẳng qua ta trải qua nhiều rồi, nên ta mới có thể nghĩ ra kế hay như thế, sau này các vị sư đệ sẽ như ta mà thôi." Thanh Phong mỉm cười, khiêm tốn nói, nhưng trong ánh mắt để lộ vẻ đắc ý.

"Tuổi trẻ a..."

Diệp Minh lắc đầu, quả nhiên là một lũ ô hợp, cái kế hoạch mà Thanh Phong nghĩ là hoàn mỹ ấy, trong mắt Diệp Minh tràn đầy kẻ hở.

Nếu bọn đạo phi này dám ở trong cửu long sơn mạch thành lập băng cướp, và bọn hắn dám cướp đồ của Thiên Kiếm Tông, hiển nhiên bọn hắn chắc chắn cho dù Thiên Kiếm Tông có cho ra cường giả tới cũng không thể vây quét, tìm ra chỗ bọn hắn ẩn náu.

Nghĩa là bọn họ có sắp xếp chặn gác ngầm xung quanh ngoại vi Cửu Long sơn mạch, chỉ cần có người lạ đi vào là bọn hắn liền biết, nhân viên ở đó sẽ lập tức liên lạc cho tổng bộ, khiến bọn hắn rút lui ẩn núp.

Mà nin hoa thôn, chắc chắn sẽ có trạm gác ngầm giả danh thôn dân sinh sống ở đó.

Đi vào đó khác gì đi vào tầm ngắm của bọn đạo phi, bọn họ chơi chết người lúc nào không hay.

Hắn lặng lẽ quan sát hai vị trưởng lão kẻ bên Thanh phong, hắn tinh mắt nhận ra hai vị trưởng lão sau khi nghe kế hoạch của Thanh phong bọn họ liền nhú mày.

Nhưng hai vị trưởng lão này vẫn không nói gì, Diệp Minh biết là bọn họ hẳn không cho rằng đi vào đây sẽ gặp nguy hiểm gì, nhiệm vụ của bọn họ là quan sát, âm thầm bảo vệ Thanh Phong bọn họ.

Đám người đi một đoạn đường, chợt một tiếng sói tru từ đằng xa truyền tới.

Tiếng sói tru xen lẫn tiếng đánh nhau truyền vào trong tai bọn họ.

Thanh Phong bọn người nhìn nhau, lập tức đi vào phụ cận.

Xuất hiện trước mặt bọn họ là ba cái thân ảnh đang cùng bốn con sói hoang cùng nhau đại chiến.

Ba cái thân ảnh là hai nam một nữ, đều khoảng mười hai mười ba tuổi, tu vi khoảng chừng võ sĩ chi cảnh.

Ba người đều ăn mặc trang phục thợ săn, tuy bọn họ còn nhỏ nhưng kinh nghiệm chiến đấu khá phong phú, bốn đầu sói hoang đều không phải đối thủ

của bọn họ, nhanh chóng bị săn giết.

Ba người sau khi giết chết đầu sói mới phát hiện Thanh Phong đám người, ánh mắt bọn họ lộ ra vẻ cảnh giác nhìn bọn hắn.

"Các ngươi là ai?" Tiểu Cô Nương mở miệng dò hỏi.

"Tiểu cô nương đừng sợ, bọn ta chỉ đi quang qua thôi, không có ý gì đâu." Thanh Phong mỉm cười, ôn hòa nói.

"Vâng!" Tiểu Cô Nương gật đầu, ánh mắt vẫn duy trì cảnh giác, thu thập sói hoang thịt bỏ vào trong chiếc giỏ đằng sau lưng, rồi đi.

Đi một đoạn đường, thấy Thanh phong bọn họ vẫn đi đằng sau lưng, tiểu cô nương không nhịn được hỏi:

"Các vị đại ca làm sao theo bọn ta làm gì?"

"Bọn ca đi Nin Hoa Thôn, chẳng hay tiểu cô nương cũng đi nin hoa thôn?" Thanh Phong nghi hoặc hỏi.

"Nin hoa thôn là nhà ta, các vị đại ca đi tới thôn không biết có việc gì không?" Tiểu Cô Nương đề phòng hỏi.

"Có chút chuyện mà thôi." Thanh Phong mỉm cười, hỏi lại đáp.

....

Đi chung với nhau một đoạn đường, ba đứa nhóc liền buông xuống lòng đề phòng, đứng sát bọn hắn làm quen, Thanh Phong bản thân là sói ca, liền dễ dàng để tiểu cô nương không chút do dự kể hết về bản thân, thông qua tiểu cô nương nói, nàng tên là tiểu Nguyệt, trong đó một thiếu niên khuôn mặt chất phác trung thực tên là Tiểu Ngưu từ, rất ít nói chuyện, mà thiếu niên còn lại lớn hơn tiểu nguyệt cùng tiểu ngưu một tuổi gọi là Tiểu Cầu, nhìn có vẻ nhanh nhẹn lâu cá, là người đứng đầu tổ đội săn bắn này.

Trong thôn làng cơ hồ đều đi săn thú để tu luyện, bọn họ hấp thụ tinh khí trong thịt thú đơn giản cải tạo thân thể, tăng cường khí lực, chứ bọn họ không có tâm pháp để tu luyện, bọn họ cả đời sống trong Nin Hoa Thôn, rất ít khi ra ngoài.

"Phong đại ca, thế giới bên ngoài là như thế nào, ba ba mẹ mẹ không cho ta ra ngoài thôn, nhiều nhất là ở trong Lạc Sơn trấn đi dạo." Tiểu Nguyệt dịu dàng hỏi.

"Thế giới bên ngoài rất thần kỳ, có Tiên Nhân phi thiên độn địa không gì không làm được, trong một ý niệm đi sơn đảo hải, cũng có võ giả quyền trấn sơn hà, nhắc tay nhật nguyệt tinh thần liền vẫn lạc, dùng thân thể hoành độ hư không..." Thanh Phong mỉm cười, nói.

"Thật thần kỳ vậy sao Phong đại ca?" Ánh mắt tiểu nguyệt lóe ra vẻ hướng tới, hào hứng hỏi.

"Nhưng cũng rất nguy hiểm, phạm nhân đi ra ngoài tùy thời đều đối mặt với nguy cơ, thế giới này ngoài nhân loại còn có yêu ma hoành hành phạm nhân như sâu kiến tùy thời sẽ vẫn lạc..." Thanh Phong lắc đầu, trầm giọng nói.

"Phong đại ca, chúng ta đến thôn rồi!"

Thanh Phong bọn họ đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy đằng xa là một dãy hàng rào bằng gỗ bao quanh một dải đất dài, bên trong là nhiều ngôi nhà gỗ to nhỏ, xác thú rừng chất đầy một đồng, nhiều vị thôn phụ đang vật lộn, trong đó một đám đàn ông vai hùm lưng gấu đang chặt nhỏ con mồi.

"Ta về trước đi thông báo một tiếng!"

Tiểu cầu từ nhanh chóng nói một tiếng, sau đó hắn khiêng hơn 100 cân thịt sói hoang chạy nhanh về phía thôn.

Chỉ chớp mắt liền chạy đến cửa thôn, đem thịt sói hoang đặt ở một bên, sau đó đi vào trong thôn tìm thôn trưởng.

Chưa được vài phút, một lão giả cùng năm vị nam tử cơ bắp từ bên trong thôn đi ra đón tiếp Thanh Phong bọn họ.

"Chào các vị thiếu hiệp!" Lão giả hai mắt vui mừng vỗ tay chào, ánh mắt co rút lại khi nhìn thấy hai vị trưởng lão đằng sau Thanh Phong.

"Ha ha, thôn trưởng không cần khách khí, bọn ta chỉ đi ngang qua nơi đây, chỉ muốn tạm thời nghỉ ngơi một phen, làm phiền quý thôn quá..."

Thanh Phong lộ ra dáng chảnh phách, khiêm tốn nở nụ cười!

"Các vị thiếu hiệp nói đùa" lão giả mở miệng nói ra: "Ngài có thể tới thôn chúng ta là vinh hạnh của chúng ta, thỉnh các vị vào bên trong!"

Nói xong lão thôn trưởng cúi người giơ tay biểu hiện Thanh Phong bọn họ có thể đi vào.

Thôn dân chứng kiến Thanh Phong bọn họ đều nở nụ cười thuần khiết, khiến Thanh phong bọn họ cảm giác rất tốt.

"Đại ca ca, ngươi là từ ngoài trấn đi vào sao, bên ngoài rất thú vị sao?" Một đứa bé trai lau nước mũi chạy tới nắm lấy quần Thanh phong, ngây thơ hỏi.

"Rất thú vị, khi người lớn có thể tự mình ra ngoài trấn nhìn xem!" Thanh Phong sờ lên đầu bé trai, ôn hòa nói.

Lão thôn trưởng dẫn Thanh Phong đến một gian nhà gỗ lớn nhất trong thôn, mỉm cười nói: "Quý khách có lẽ đã mệt mỏi sau chặng đường dài rồi, đây là nhà để đón tiếp khách phương xa tới chơi, mọi người tạm thời nghỉ ngơi, ăn uống đã có chúng ta lo, chúng ta có nhiều việc cần làm, liền không quấy rầy quý khách rồi!"

Lời của thôn trưởng phù hợp với suy nghĩ của Thanh phong bọn họ, mục đích bọn họ tới đây là điều tra đạo phi, nếu lão thôn trưởng cứ kè kè bên sẽ ảnh hưởng kế hoạch, và khiến bọn họ không thể tự do.

"Vậy thì quấy rầy quý thôn!"

Thanh Phong mỉm cười đáp, liền mở cửa ra tiến vào, mọi người thấy vậy cũng bắt đầu đi theo sau.

Trong căn phòng bày trí khá đơn giản, hai phòng ngủ, một phòng khách, một phòng tắm rửa vệ sinh, một phòng bếp.

Tiện tay đóng cửa phòng, mọi người chia nhau ở từng phòng.

Mà trong lúc Thanh Phong bọn họ đi vào phòng, thì ở một mật thất bí mật, lão thôn trưởng, tiểu nguyệt, tiểu cầu tử, tiểu ngư tử đều tụ tập ở nơi đây.

"Lão Cương, con mồi đã xuất hiện, quả đúng như chủ nhân dự liệu!" Cái đầu tiểu cầu tử đột nhiên đứt ra, một thân ảnh tà ác từ trong thân thể tiểu cầu tử chui ra, là một trung niên nam tử về mặt tà khí.

Tiếp sau đó, từ trong thân thể tiểu nguyệt, tiểu ngư tử đều có hai thân ảnh khác xé rách thân thể tiểu nguyệt tiểu ngư chui ra, một nam một nữ, nữ thì xinh đẹp tuyệt trần, nam thì tà ác lãnh ngạo.

"Hắc hắc, lão Cương người thấy môn tuyệt học của Nhân Ma Tam Tuyệt chúng ta thế nào?" Nam tử phụ thân Tiểu Cầu tử tà ác cười lớn, đắc ý hỏi.

"Hắc, quả nhiên không hổ là Nhân Ma Tam Tuyệt, môn công phu này tà dị hơn cả Đại Đạo chi thuật, Đại Biến Hóa Chi Thuật của ta, và có vẻ hoàn mỹ hơn rất nhiều trong việc bắt chước một người, các người phụ thân là chiếm giữ hết thầy ký ức của bọn họ, quả thật khâm phục." Lão thôn trưởng tán thưởng nói.

"Haizz, thế nhưng vẫn bị chủ nhân phát hiện ra..." Nam tử trẻ tuổi phụ thân tiểu ngư tử buồn rầu nói.

"Hừ, các người được đi theo chủ nhân là vận may tề thiên, đừng có mà cảm giác không phục."

Lão Thôn Trưởng không vui hừ lạnh, nói.

"Bây giờ chúng ta?" Vị nữ tử xinh đẹp phụ thân tiểu nguyệt vội vã đứng ra hỏi, nhằm ngăn cản hai người xung đột.

Giờ phút này lão thôn trưởng hai mắt lóe ra vẻ tà ác, hần cười lạnh nói:

"Hắn là nên thực hiện bước thứ ba, dương đông kích tây, nhưng việc này cần Thiếu chủ hoàn thành!!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Lừa dối!

Bốn giờ sáng hôm sau, Thanh Phong từ rất sớm đi ra khỏi phòng, đến khi mọi người đã ngủ dậy là lúc sáu giờ sáng, Thanh phong mới trở về.

"Phong sư huynh, điều tra ra sao rồi?"

Các vị sư đệ đều chờ mong nhìn Thanh Phong.

Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của các vị sư đệ, Thanh Phong chậm rãi lắc đầu, phiền muộn nói:

"Ngược lại cũng cũng không phải không có chút đầu mối gì, tất cả đầu mối đều chỉ vào bên trong Cửu Long Sơn Mạch." Thanh Phong lắc đầu nói rằng.

"Các vị sư đệ có thể chia nhau đi phạm vi ngoài rìa Cửu Long Sơn mạch lịch luyện, tiện thể điều tra một chút là được."

"Tuy nhiên, ít nhất phải là hai người một cặp cùng nhau lịch luyện, mới đảm bảo an toàn, giờ thì các người chia nhau bắt cặp đi." Thanh Phong nhanh chóng phân phó nói.

Rất nhanh mọi người liền bắt cặp xong, mà Diệp Minh thì chủ động chọn đi với Tiểu Nhất, sau đó tất cả mọi người phân tán ra bốn phương tám hướng mà đi.

Tiểu Nhất mỉm cười, nói: "" Diệp Sur huynh chúng ta đi thôi. ""

Hai người ra khỏi phạm vi Ninh Hoa thôn liền đi tới chỗ bán ngựa duy nhất trong trấn, mua hai thớt Hắc Mã bắt đầu thúc ngựa chạy đi.

Diệp Minh cùng Tiểu Nhất muốn đến phạm vi ngoại vi Cửu Long Sơn Mạch lịch luyện, đồng thời

Cửu Long Sơn mạch, Lôi Vân rừng rậm, Lôi Vân rừng rậm trải dài phạm vi ngàn vạn cây số, nơi đây tài nguyên tu hành rất nhiều, nhưng đồng thời nguy hiểm luôn rình rập.

Cửu Long sơn mạch thân một trong tứ đại hiểm địa của Huyền Vũ Đại lục, địa hình chấp trùng quái dị, có đại thảo nguyên, có rừng rậm, có dãy núi trùng trùng liên miên vô tận, có sa mạc nóng bỏng bức người.

Trong đó Lôi Vân Sơn Mạch ẩn chứa đủ loại các sinh vật không biết tên, động một tí liền có thể để cho người ta mất mạng.

""Địa phương này thật nguy hiểm. "" Tiểu Nhất e dè nói.

Diệp Minh cười đáp: ""Đây cũng là nơi tốt nhất để giết người!""

Tiểu Nhất cười ha ha, sắc mặt khó coi nói: ""Sur đệ nói đùa. ""

Diệp Minh cũng không quay đầu lại tiếp tục nói: ""Tiểu Nhất sư đệ, chúng ta vào đi thôi. ""

Diệp Minh cũng không dám khinh thường, hần hành tẩu tuy nhanh nhưng ánh mắt vẫn rất cảnh giác, một hơi gió thổi cỏ lay đều không thể qua được mắt hần, trong khi đó Tiểu Nhất có vẻ khá e ngại.

Từ lúc bắt đầu quyền chủ động liền nằm trong tay Diệp Minh, Tiểu Nhất chỉ biết im lặng đi theo sau Diệp Minh, mà cảm giác này Tiểu Nhất chỉ thấy qua khi mình ở bên cạnh Thanh Phong sư huynh.

Bên trong Lôi Vân rừng rậm tuy ban ngày nhưng giờ khắc này lại vắng vẻ đáng sợ, ánh sáng cũng không thể len lỏi bên trong cánh rừng rậm dày đặc này, Tiểu Nhất cảm giác trong ngực bị thứ gì đó đè nén, rất khó chịu, một cổ cảm giác bất an cứ quần quanh trong đầu hần từ khi bước chân vào phiến rừng rậm này cho đến bây giờ.

""Ta có cảm giác rất bất an, Diệp sư huynh, hay chúng ta đi về đi?"" Tiểu Nhất sắc mặt tái nhợt, lăm la lăm lét liếc nhìn xung quanh, sợ hãi nói.

Đúng lúc này, Diệp Minh nở nụ cười lạnh lùng, cũng không quay đầu lại, ngữ khí quái dị nói:

""Làm gì mà phải gấp thế Tiểu sư đệ, người vĩnh viễn ở lại đây có phải tốt hơn không?""

""Người... "" Tiểu Nhất trừng mắt, vẻ mặt không thể tin được nhìn Diệp Minh, sau đó hần nhìn xuống ngực mình, khoang ngực hần trống trơn, tim phổi đều biến mất, ánh mắt Tiểu Nhất giật giật vài giây, sau đó mới không cam lòng ngã xuống.

Mà từ sau lưng Tiểu Nhất, chính là một bóng đen, cầm trong tay quả tim của Tiểu Nhất, khẽ bỏ vào miệng nuốt chửng.

Diệp Minh cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi sâu vào trong.

...

Chiều tối hôm đó, Diệp Minh từ trong Lôi Vân sơn mạch đi ra, cả người hần nóng nực mùi máu tươi, một thân trang phục cũng nhuộm đỏ màu máu.

""Diệp sư đệ, người xảy ra chuyện gì?""

Ngay lúc Diệp Minh tập tễnh bước đi, một đạo thân ảnh xuất trần đột nhiên xuất hiện trước mặt hần. Theo sau đó là hai vị trưởng lão.

Hiển nhiên thân ảnh đó chính là Thanh Phong.

""Sư huynh!""

Diệp Minh vẻ mặt bi thương nhìn Thanh Phong, gào lên.

Thấy bộ dáng Diệp Minh thê thảm như vậy, lại không thấy Tiểu Nhất sư đệ ở đâu, trong lòng Thanh Phong đột nhiên cảm thấy bất an, hần vội la lên: ""Sư đệ, tại sao người bị thương nặng như thế..?""

""...Vội lại, Tiểu Nhất sư đệ đâu..?""

Diệp Minh ghen ngào nói rằng: ""Sư huynh, Tiểu Nhất sư đệ bị đạo phi giết.""

"Cái gì!!!"

Đột nhiên, một cỗ khí thế mạnh mẽ từ trên người Thanh Phong bạo phát ra, vẻ mặt Thanh Phong luôn hiền hoà chợt hiện lên vẻ âm ngoan, sát cơ lẫm liệt.

"Đạo phi đáng chết, dám giết Tiểu Nhất sư đệ, ta biết làm sao ăn nói Vs Tiểu thúc thúc và Vân bá mẫu đây."

Tiểu Nhất Tiểu gia lúc thuở nhỏ là hàng xóm của Thanh Phong, thuở nhỏ Tiểu Nhất là quán mối hần, đi đâu cũng đi theo hần như cái đuôi luôn mồm gọi Phong ca ca, Tiểu Nhất cũng rất nghe lời hần, Thanh Phong là con một nên xem Tiểu Nhất là em trai, lúc tám tuổi hần được Phạm Tuấn nhìn trúng thu làm đồ, hần cầu khẩn cho Tiểu Nhất cùng đi dù cho thiên phú của Tiểu Nhất không phải thuộc dạng thượng đẳng.

Về mặt Thanh Phong phần nộ, dần dần, biến thành vẻ mặt vẻ buồn bã.

"Là ta hại Tiểu Nhất sư đệ." Vẻ mặt Thanh Phong cô đơn, đau đớn.

"Đúng rồi, Tiểu Nhất sư đệ bị vây giết, tại sao sư đệ nguoi trốn thoát?"

Đột nhiên Thanh Phong xoay đầu nhìn Diệp Minh, ánh mắt sắc bén, nghi vấn hỏi.

Về mặt Diệp Minh bị thương nói rằng: "Lúc đó, ta cùng với Tiểu Nhất sư đệ cùng nhau tiến vào Lôi Vân sơn mạch lịch lãm, vậy mà phát hiện đạo phi từ lâu mai phục tại này, Tiểu Nhất sư đệ bị giết liền ngay tại chỗ."

"Lúc đó trong lòng ta nghĩ rằng bản thân sắp chết nhưng ta vẫn cố gắng chạy trốn, nhưng may mắn bọn chúng không đuổi theo." Diệp Minh nghĩ mà sợ nói.

"Sao bọn chúng lại thả Diệp sư đệ?" Thanh Phong lộ ra vẻ mặt như có quỷ mới tin nguoi nói nhìn chằm chằm Diệp Minh, ả ả có khí tràng lượn lờ xung quanh Thanh Phong, nếu Diệp Minh không đưa lý do thỏa đáng, hần sẽ bắt Diệp Minh lại thẩm vấn.

"Ta nghe đạo phi quần chúng nhao nhao nói " sao chỉ có hai thằng, theo tình báo là mười người dẫn đội trong đó có hai vị võ vương trưởng lão mà...thôi giết một thằng thằng kia thả nó về báo tin thôi..."

Sau khi tường thuật lại lời chúng đạo phi nói, lập tức Diệp Minh liền nghi hoặc nói:

"Có lẽ nội bộ Thiên Kiếm Tông cao tầng có tai mắt của đạo phi, bọn họ âm thầm truyền về cho đạo phi thủ lĩnh kế hoạch của chúng ta nên lần này mới tao ngộ ám sát."

Thanh Phong hơi nhíu mày, cũng không phản bác hay hỏi nhiều, căn dặn Diệp Minh trời tối về thôn nghỉ ngơi, sáng mai cả đội qua chỗ hiện trường Tiểu Nhất chết rồi quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Tu chân thế giới!

Sáng hôm sau, Diệp Minh dẫn Thanh Phong đám người đi tới hiện trường.

Trên mặt Diệp Minh hiện vẻ bi thương dẫn đầu đi trước, Thanh Phong đám người theo sát ở sau, chỉ trong chốc lát đám người mất hút trong Lôi Vân Rừng Rậm.

Không bao lâu sau, Diệp Minh đám người liền tới hiện trường.

Mới vừa đi tới gần hiện trường, đám người cũng không phát hiện gì, Thanh Phong lộ vẻ nghi hoặc, hỏi:

"Thi thể đâu?"

Diệp Minh nhíu mày, trầm giọng đáp: "" hôm qua Tiểu Nhất sư đệ liền bị giết ở đây mà....hay là...."

Thanh Phong đáp lời: "" Hủy thi diệt tích, hần là bọn đạo phi đã tẩu tán thi thể Tiểu Nhất sư đệ rồi."

""Sư huynh, ở đây có vết đất nhô lên." Diệp Minh hét lên.

Thanh Phong cũng quay đầu tiến lại gần, hần phát hiện mặt đất bằng phẳng đột nhiên nhô lên một tý, trong lòng thoáng trầm trọng, hần vội vã la to: ""Các

vị sư đệ tránh ra.""

Sau đó hần giờ tay lên, vĩ ngân thiên địa chi lực liền nhắc bổng đám đất lên, lúc này đây một cổ máu tươi mùi hôi thối bốc lên đập vào mặt Thanh Phong bọn họ.

Dưới đồng đất, một bãi thịt nát không rõ hình thù nằm ở dưới, khiến người ta buồn nôn.

Đám đệ tử sắc mặt đều tái nhợt, có người còn nôn ói tại chỗ, trong đó có Linh Nhi.

Thanh Phong chậm rãi ngồi xổm người xuống, ngưng thần nhìn kỹ.

Trong giây lát, hần hít một hơi khí lạnh, trong mắt tràn ngập chấn động, sát ý phun trào, hần bị phần găm thét:

""Giết người bắt quá đầu chạm đất, có gì nhục hạ thi thể người chết như thế, đáng giận! đáng giận!""

Một lúc lâu, Thanh Phong mới hồi phục tinh thần lại, khi thấy Diệp Minh ôm lấy mảnh vụn thi thể của Tiểu Nhất buồn bã thì thảo.

Thanh Phong ngưng thần lắng nghe, thì ra Diệp Minh đang tự trách bản thân.

Thấy vậy, về mặt Thanh Phong hơi cảm động, đi tới gần bên, an ủi: "Sư đệ, không cần thương tâm, chúng ta mang thi thể Tiểu Nhất sư đệ về tông môn rồi gọi Tiểu Gia người đến mang về chôn cất thôi, tránh khỏi hần phơi thây nơi hoang dã."

"Đương nhiên phải làm như vậy!" Diệp Minh gật đầu.

""Sư đệ thật may mắn, bọn hần có ý muốn một mẻ hốt gọn cho nên thả sư đệ trở về, ta nhất định phải giết chết bọn đạo phi này, cho các sư đệ đã chết một cái công đạo."" Thanh Phong rốt cuộc cười một cái, dù sao Diệp Minh còn sống là được, sư phụ bắt phải bảo vệ Diệp Minh cùng Linh Nhi.

"Thanh Phong Sư huynh, chúng ta hiện tại nên gọi người trở về báo tin cho Sư phụ tiện thể mang thi thể Tiểu nhất sư đệ trở về, việc còn lại chúng ta nên tìm ra tung tích của bọn đạo phi, một mẻ hốt gọn."" Diệp Minh chậm rãi nói.

""Tốt, Huỳnh Lập, Cao Minh, Hứa Bảo, Đỗ Kiến, Từ Thanh, các người năm người trở về đưa phong thư này cho sư phụ ta, tiện thể đưa thi thể Tiểu nhất sư đệ trở về cho tông môn xử lý."" Thanh Phong nghiêm giọng, phân phó nói, năm người này hần điểm ra chính là năm người bị nôn ói lúc nãy, tố chất tâm lý quá kém, hần điểm năm người này trở về, nghĩa là tuyên cáo năm người này không đáng để tông môn bồi dưỡng.

Dù sao tham gia lịch luyện lần này đều có nghĩa là sẽ được tông môn trọng điểm bồi dưỡng, dù sao lịch luyện chém giết khiến đệ tử được tẩy luyện đi ngây thơ, trở nên càng ngày càng mạnh mẽ hơn, đáng để tông môn phân phát tài nguyên.

""Vâng, sư huynh!"" Năm người về mặt ần ần vui mừng, dù sao cảnh tượng lúc nãy khiến bọn họ trong lòng ám ảnh, đến hiện tại trong bụng còn khó chịu muốn ói, bọn họ nhanh chóng ôm lấy thi thể của Tiểu Nhất bỏ vào túi trữ vật, gấp gáp rời đi.

""Đi, chúng ta về Nin hoa thôn."" Thanh Phong phát tay dẫn chúng nhân đi về ninh hoa thôn.

Mà giờ khắc này, Vương Bá Ngu đang làm gì?

Phía Bắc Vô Tận Vũ Trụ, một thân ảnh cường hoành xé rách hư không, không ngừng thuận di đi, hần chính là Vương Bá Ngu.

Sau khi thu phục Chiến Cơ lão giả, Vương Bá Ngu liền liên tục hủy diệt vài khóa tinh cầu hạ cấp, trung cấp, tích lũy Huyết Mạch cùng Ác Ma Điểm để đề phòng nguy cơ bất ngờ ập đến còn có thể hồi đoái hệ thống cứu bản thân một mạng.

Hần an bài Chiến Cơ ông lão các bước kế hoạch, bên cạnh Diệp Minh cũng có một cái tàn hồn của hần, cho nên hần mới yên tâm rời đi làm việc riêng.

Thu thuộc hạ để làm gì, không để tại nó làm việc cho bản thân, việc gì cũng tự hần nhúng tay vào không phải quá mệt mỏi sao.

Đang không ngừng dùng Đại Không gian thuật thuận di, đột nhiên âm thanh hệ thống vang lên:

""Mười tỷ km phía trước là Tinh Hà Tu Chân văn minh, ký chủ chú ý.""

""Tu Chân văn minh?"" Vương Bá Ngu nghiêng ngẫm.

""Tu Chân văn minh có vô số thiên tài địa bảo, tông môn san sát, phi thường hỗn loạn,..."" Hệ Thống bắt đầu truyền cho Vương Bá Ngu tri thức về Tu Chân Văn Minh, một lúc sau Vương Bá Ngu mới hiểu rõ tu chân văn minh là như thế nào.

Không biết phi hành bao lâu thời gian, Vương Bá Ngu rốt cục tới gần mảnh Tinh Hà này, bắt quá mảnh tinh Hà này phân bố tinh cầu không giống Huyền Huyền tinh Hà, ở đây các tinh cầu đều xếp gần như sang sát nhau, trong khi Huyền Huyền Tinh Hà các tinh cầu có sự sống đều cách nhau một khoảng cách khá xa, có lẽ là do Huyền Huyền Tinh Hà sinh linh tu Võ Đạo, cho nên thường xuyên đánh nhau rèn luyện Võ Đạo chi tâm, trong khi Tu Chân tinh hà chú trọng trường sinh sống lâu, trừ khi tranh đoạt bảo vật tài nguyên ra, tu chân tinh hà sinh linh rất ít ra tay với nhau.

Ngay tại lúc Vương Bá Nguru bắt đầu đi vào mảnh tỉnh vực này hắn thấy được không thua hơn mười đạo thân ảnh liên tục từ tỉnh cầu này đi qua tỉnh cầu kia, có người thì ngồi trên pháp bảo, có người thì dựa vào nhục thân phi hành, bất quá những người kia đều tản ra khí tức cường đại không thua kém hắn.

Vương Bá Nguru mặc kệ bọn hắn, tùy ý chọn lựa một tỉnh cầu gần đó, hắn nhanh chóng xuyên qua tầng khí quyển, hắn xuất hiện ở một nơi vắng vẻ, nơi này núi non trùng điệp, rừng rậm bạt ngàn, không khí tươi mát.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Gặp gỡ!

Nơi Đây gọi là Việt Cổ vị diện.

Phía Tây Việt Cổ Vị Diện...do yêu thú và các bộ lạc cổ chiếm cứ, đứng đầu là Man Hoang thần, đều tôn sùng Chúa Jesus.

Hệ Thống tu luyện ở Tỉnh Hà này từ thấp đến cao phân làm: Luyện Thể, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Phân Thần, Độ Kiếp, Địa Tiên, Thiên Tiên, Cửu Thiên Huyền Tiên, Đại La Kim Tiên, Thánh Nhân.

Theo truyền thuyết bộ lạc cổ, Chúa Jesus chính là Thánh Nhân, thương cảm các bộ lạc bị yêu thú, yêu ma tùy ý giết chóc, nên đưa một cỗ ý niệm hàng lâm Hoang Cổ Đại lục, đầu thai làm con của tộc trưởng bộ lạc cổ, dẫn dắt bộ lạc thống trị Hoang Cổ đại lục.

Trong Kinh Thánh chương XII, trong một lần chinh phạt yêu ma, môn đồ của chúa bị yêu ma dùng âm mưu quỷ kế ly gián, chúa Jesus bị yêu ma bắt đi, đóng đinh trên thập tự giá, hành hạ đến chết.

Ba ngày sau, chúa Jesus sống lại, dùng thập tự giá đánh đuổi yêu vật, bộ lạc cổ thành công đánh ra một mảnh cơ nghiệp, phát triển mấy vạn năm, hiện tại xuất hiện Man Hoang thần, tự xưng là con trai Jesus, tập hợp hàng ngàn bộ lạc lớn nhỏ thành một Bộ Lạc Lớn, mang tên Man Hoang Đại Bộ Lạc, thế lực mạnh mẽ, cùng yêu ma, yêu thú ngang hàng

....

Vương Bá Nguru đặt chân đến Hoang Cổ thành, thành trì lớn nhất Man Hoang Đại Bộ Lạc, cũng là nơi ở của tộc trưởng Man Hoang Thần.

""Lão quân gia, bọn dân đen này đang làm lễ hội gì mà dân chúng tập chung đông vậy?"" Vương Bá Nguru câu thông hệ thống lão quân gia, nghi hoặc hỏi.

""Thưa ký chủ, bọn họ tổ chức lễ Phục Sinh."" Lão Quân Gia khẽ suy tư, một lúc sau mới đáp.

""Lễ phục sinh, chắc chắn, không ngờ ngoài địa cầu kiếp trước ra, ở tu chân tỉnh hà cũng có truyền thuyết chúa Jesus, cũng có lễ phục sinh, nếu có lễ hành quyết mà cả rồng như Địa Cầu Tây Ban Nha thời trung cổ thì thú vị."" Vương Bá Nguru nhìn hàng chục vạn người đứng chắc kín cả ngoài cửa quảng trường, cảm thán trong lòng

""Thình ký chủ chú ý, phạm vi mười mét xuất hiện một chi Huyết Tộc Ma Cà Rồng tộc nhân..""

Âm thanh lão Quân gia vang lên trong đầu hắn.

""Ma cà rồng...? Huyết Tộc?"" Vương Bá Nguru ngưng thần cảm ứng, hắn cảm ứng một cỗ tử khí, tuy cỗ tử khí này nhỏ bé đến đáng thương, nhưng cũng không che dấu được Vương Bá Nguru khi hắn đã cố ý tìm kiếm nó!!

Hắn lần theo mùi Tử Khí, phát hiện nơi tử khí phát ra là một cậu bé thân hình gầy gò, mặc một chiếc áo choàng màu đen che phủ cả đầu.

""Lão quân gia, cho ta thông tin về Huyết Tộc."" Vương Bá Nguru dùng ý chí truyền âm, nói.

""Huyết Tộc, dân gian còn gọi là Ma Cà Rồng, lấy máu vạn vật sinh linh làm thức ăn, Đẳng cấp tu vi của Huyết Tộc chia làm mười một cấp: Ma đồ, Ma sĩ, Ma sư, Ma Tướng, Ma Tông, Ma Quân, Ma Thánh, Ma Tôn, Ma Hồn, Ma Chủ, Ma Thần.

Mỗi Huyết Tộc tộc nhân phân chia thiên phú mạnh yếu bằng vào huyết thống, huyết thống càng gần với tổ tiên Huyết Tộc, Huyết Thần thì thiên phú càng mạnh mẽ.

Theo Hệ Thống lão quân gia nói, Huyết Tộc là một bộ tộc mạnh mẽ và khát máu, chỉ cần có đầy đủ máu tươi, bọn nó sẽ tiến hóa không giới hạn, Huyết Tộc khá giống như Thần Tộc thôn phệ vạn vật sinh linh mà tiến hóa, tuy nhiên Thần Tộc mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Huyết Tộc cũng theo Thần Tộc vẫn lạc mấy kỷ nguyên trước, ở kỷ nguyên này có thể gặp lại một chi Huyết Tộc tộc nhân làm cho lão quân gia cảm thấy ngoài ý muốn.

"Huyết Thống tên này quá yếu, à không, do thân thể hắn có vấn đề! chắc chắn, đại thủ bút, không biết vị Jeus kia làm hay truyền nhân của vị đấy làm? "" Lão Quân Gia thú vị quan sát cậu bé, mọi thứ của cậu bé, dưới ánh mắt của lão, đều không có chút bí mật có thể che giấu, dù cho người đó có cố ý phong ấn đi chăng nữa.

Đơn giản vì hắn là hệ thống khí linh!

"Thời đại này là Đại Thời Đại, vô số chủng tộc tuyệt diệt từ mấy kỷ nguyên trước lần lượt sống dậy, thời đại này ai chìm ai nổi đây? Vinh Hưởng chỉ cảnh sẽ có người bước lên hay sao? Không biết vị ký chủ thứ chín này sẽ không giống như tám vị ký chủ trước, không thể bước ra một bước đó, trầm luân vô tận năm tháng hay sao?" Lão Quân Gia khẽ thở dài, suy tư.

"Ký chủ, nên cứu hắn một mạng, thu phục hắn làm thuộc hạ sẽ không khiến thí chủ lỗ!" Lão quân gia truyền âm nói.

Đứa bé về mặt cảm thù, phần nộ nhìn về hướng Quảng Trường, đứa bé cố lên lút đột nhập vào trong quảng trường bằng đủ loại phương hướng, nhưng không thành công. Dưới thần thức cường đại của Vương Bá Ngu, đứa bé bị một loại thánh khiết năng lượng bao phủ cả quảng trường ngăn cản, khiến đứa bé không thể nào đột nhập được.

"Chà, đây là Thái Dương Hỏa lực lượng, thú vị, thú vị. Ta hẳn nên giúp hắn một tay. "" Vương Bá ngu cười khẽ, từng bước một đi tới hướng đứa bé đang đứng.

.....

"Chết tiệt, thứ kỳ quái này ngăn cản ta, ta không cam lòng!! Không thể cứu tỷ tỷ cũng thôi đi, đằng này ngay cả cơ hội nhìn mặt tỷ tỷ lần cuối cũng không thể!!! Tỷ tỷ, là đệ có lỗi với tỷ, bọn nhân loại khôn kiếp, ta hận!!!" Alucard quỳ một chân dưới mặt đất, móng tay nắm chặt đến nỗi đâm vào da thịt lúc nào không hay, hai mắt hắn đỏ ngầu, hai cái răng nanh cắn chặt đôi môi khô khốc, thê lương nói.

"Tiểu tử, muốn đi vào chứ? "" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo, tiếu ý, vang lên sau lưng hắn.

Alucard xoay người, đập mắt hắn đầu tiên chính là hai hàng lông mày như hai thanh kiếm sắp ra khỏi vỏ, mái tóc màu xanh tùy ý xõa trên vai, đôi mắt ấy, đôi mắt lạnh lùng không chứa một tia tình cảm nhìn chằm chằm vào hắn.

"Người là...." Alucard từ từ lùi bước, hai con mắt còn ngây thơ, đầy sợ hãi cảnh giác nhìn Đức Hoàng.

"Ồ..đôi mắt này không nên có ở một người mang huyết thống Huyết Tộc chứ nhỉ?" đôi môi mỏng của hắn khẽ nhếch, như cười nhạo đứa bé ngây thơ, như khinh thường đứa bé sợ hãi.

"Người muốn vào chứ? ta đưa người." Vương Bá Ngu không trả lời câu hỏi của hắn, nói ra một câu khác.

Alucard tuy không hiểu vì sao loài người lại giúp hắn, nhưng trong lòng lo lắng tỷ tỷ, hắn không suy nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý.

Vương Bá Ngu nắm tay dắt đứa bé đi đến cổng quảng trường, đến kết giới, hắn phát tay một cái, nhẹ nhõm bước qua Thái Dương Hỏa kết giới.

"Đằng kia thật náo nhiệt, hình như đó là pháp trường thì phải, có một thiếu nữ bị treo trên Thánh Tự giá, khuôn mặt bị che, không nhìn rõ." Vương Bá Ngu thả thần thức nhìn về đám đông phía xa xa, thấp giọng nói.

Nghe vậy, bàn tay lạnh lẽo của đứa bé được hắn nắm chặt đột nhiên run rẩy mạnh, đứa bé bất thành linh kéo hắn vào đám đông, hướng pháp trường đi đến.

"Đó là tỷ tỷ ta, không, bọn họ muốn hành hình tỷ tỷ ta!!!" Alucard kìm chế phần nộ, thấp giọng nói.

"Trên người thiếu nữ này có một loại lực lượng bị một sức mạnh nào đó cấm chế, nếu cứu đi thiếu nữ này, ta sẽ có thêm một thủ hạ cường đại...nhưng mà...việc này hại nhiều hơn lợi nha." Vương Bá Ngu liếc nhìn đám người áo đen đứng trên pháp trường, không ngoại lệ, tu vi bọn chúng đều từ Phản hư kỳ trở lên, Vương Bá Ngu không nắm chắc cứu được.

Alucard kích động muốn xông lên liều chết giải cứu tỷ tỷ, nhưng bị Vương Bá Ngu kéo lại.

"Người không muốn báo thù sao? người muốn chết vô ích thì cứ tiến lên, ta không cản." giọng nói Vương Bá Ngu như thánh âm vậy, khiến Alucard thức tỉnh, hắn chậm rãi kìm chế tâm tình, hận thù nhìn lên đám chấp pháp giả, vô lực liếc qua tỷ tỷ.

Một ông lão tu vi cao nhất đứng ra chủ trì pháp trường, nhìn đám tộc nhân, đồng dạng chính nghĩa nói:

"Đây là một con ma nữ thuộc loại hút máu, ma nữ này đã giết hại rất nhiều tộc nhân của chúng ta, tội ác tày trời, táng tận lương tâm, trời đất bất dung, nay Thánh Đường theo lệnh tộc trưởng, chủ trì cái thiện, hành hình thiêu sống, trừ hại muôn dân trăm họ!!!"

Alucard nghe vậy, tuyệt vọng muốn thét lên, nhưng Vương Bá Ngu nhanh tay hơn hắn, khiến alucard tạm thời hôn mê.

Hình ảnh cuối cùng alucard có thể thấy chính là thân ảnh tỷ tỷ đau đớn quần quai bị hỏa diễm thiêu đốt....!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 67: Cô độc!

Vô tận hắc ám, alucard đi mãi, đi mãi trong bóng tối vô tận, không có điểm dừng.

Không biết trải qua thời gian bao nhiêu lâu, hắn nhìn thấy một thân ảnh, thân ảnh rất quen thuộc, bóng lưng gầy gò khiến người ta thương tiếc.

"Đệ đệ, tỷ tỷ đi trước, ngươi hảo hảo sống!!" Thân ảnh thiếu nữ mơ hồ không nhìn thấy rõ mặt, nhưng ánh mắt của nàng lại chứa đầy cảm giác ôn nhu, thương tiếc, đau lòng nhìn hắn.

"Tỷ tỷ, không nên đi, một mình ta cô độc sống ở thế gian này có ích gì!!" Alucard chạy theo thân ảnh của tỷ tỷ, nhưng hắn chạy mãi, chạy mãi, cũng không đuổi kịp nàng.

Đột nhiên, Quang minh xuất hiện..

hắn thấy mình nằm trong căn phòng tồi tàn...bên chiếc giường tre ọp ẹp cũ nát.

"Thức rồi sao, tiểu tử? Ăn chút tráng miệng đi." giọng nói Vương Bá Nguru dường như vĩnh viễn lạnh như vậy, hắn chỉ hướng năm sáu nhân loại bị đánh tàn tay chân vớt ở góc xó, trong đó đàn ông phụ nữ trẻ em đủ cả.

"Ta...!" Alucard xác thực rất đói bụng, nhưng..

"Tỷ tỷ ta không cho ta hút máu người!" Alucard thêm khát nhìn đứa trẻ, nhưng hắn cố dẫn đi con thêm máu sắp lu mờ ý chí của hắn, đáp.

"Tại sao?" Vương Bá Nguru hứng thú hỏi, ánh mắt thì kỳ quái nhìn Alucard, không phải hút máu người chính là phần không thể thiếu với huyết tộc nhân sao?

"Tỷ tỷ ta nói, hút máu nhân loại là sai trái, ta không được phép làm hại nhân loại, nếu không tỷ tỷ sẽ giận ta, tỷ tỷ nói, tổ tiên chúng ta là nhân loại, nên chúng ta không thể đi giết đồng loại của mình. Với lại, thân thể ta suy nhược từ nhỏ, ngay cả phạm nhân không có tu vi ta cũng đánh không lại." Alucard xấu hổ nói.

"Nhân loại từng xem các ngươi là người chưa?" Vương Bá Nguru mỉa mai hỏi.

"Chưa bao giờ, chúng ta không làm hại ai, nhưng bọn họ luôn sẵn giết chúng ta, nói chúng ta là quỷ hút máu!" Alucard vô cùng phẫn nộ đáp.

]

"Thân là quỷ hút máu, ta cùng tỷ tỷ rất căm hận cái thân phận chết tiệt này, luôn bị loài người đối đãi bất công. Thế giới này, ta chỉ có mỗi tỷ tỷ, chúng ta kéo dài hơi tàn nương tựa, dựa dẫm nhau để sống sót, tìm kiếm lẫn nhau cảm giác an toàn, cảm giác yêu thương để làm dịu đi hơi thở cô độc!!!

"Nhưng...tỷ tỷ của ta lại bị loài người hại chết, trong khi chúng ta chưa từng làm hại loài người." Nói đến đây, ánh mắt Alucard thị huyết, khát máu, tàn bạo, thù hận nhìn đám nhân loại đó, trong đó nhân loại khiến hắn thêm khát nhất chính là đứa bé gái tám tám tuổi, hắn chạy vội đến, dùng mười cái móng tay yếu đuối rạch một đường trên cổ đứa bé gái, dưới ánh mắt hoảng sợ đau đớn của bé gái, há miệng tiếp thu từng dòng chất lỏng màu hồng không ngừng rót xuống.

"Cô Độc sao.....?" Vương Bá Nguru chợt ngắt người, nhìn lên tinh không vô tận, bóng đêm hắc ám vô cùng.

Hắn cảm giác được cô độc.

Cô độc khôn cùng!!

Cảm giác này không phải là vì hắn là xuyên việt giả, hay cường giả cô độc.

Mà chính là cảm giác cô độc khi bản thân tồn tại trên thế giới này, mỗi một sinh mệnh có ý thức trên vũ trụ này đều cô độc, bất kể là bên cạnh có bao nhiêu người đi chăng nữa, bởi vì mỗi người là một cá thể độc lập!

Người giống như là một tảng băng trôi nổi bất định trên biển rộng bao la.

Người cùng người gặp nhau, giống như tảng băng trôi va chạm với các tảng băng khác, chỉ cần là va chạm, dù va chạm nhỏ hay lớn, đều sẽ bị ảnh hưởng.

Có đôi khi, tảng băng nhỏ dính chặt lấy tảng băng lớn, tảng băng mang đủ loại tên “Ích lợi”, “Thân tình”, “Hữu tình”, “Tình yêu”, “Cừu hận”

Nhưng là cuối cùng, chúng nó cũng phải tách rời nhau thành các mảnh nhỏ, số phận cuối cùng là tan chảy dưới dòng nước vô tình!

Đây là chân tướng của nhân sinh!

Đáng tiếc, mọi loại sinh vật có ý thức, nhất là loài người, luôn sợ hãi cô độc, đa số đều yêu thích náo nhiệt, thiếu số tuy không thích náo nhiệt, nhưng lại sợ không có chuyện gì để làm.

Bởi vì khi bọn hắn đối diện với cô độc, thường sẽ đối diện chung với thống khổ.

Nhưng là một khi có thể đối diện với thống khổ, sẽ sinh ra cường giả. Cho nên trên đời này có lưu truyền một câu tục ngữ ""Cường giả tất cô độc.""

“Đây là cảm giác cô độc à, mỗi khi thường thức cô độc, thường thức tịch tịch, càng làm ta kiên định quyết tâm theo đuổi đỉnh phong đại đạo của ta!!” Vương Bá Ngưu mỉm cười, nói thầm trong lòng.

Alucard chén xong bữa tráng miệng, hút máu người, cũng không thể khiến thù hận của hắn giảm bớt, trái lại càng tăng thêm!!

""Tiểu tử, ngươi đã bao giờ nhìn lên bầu trời ban đêm xinh đẹp kia bao giờ chưa? "" Vương Bá Ngưu bắt chợt hỏi.

Alucard ngẩn người, ngừng lại câu hỏi của Vương Bá Ngưu, hắn liền vô ý thức nhìn lên bầu trời xa xăm rộng lớn kia, lòng hắn lúc này đột nhiên không thể bình tĩnh.

Trước đó, cuộc sống của hắn và tỷ tỷ khó khăn gian nan, mỗi một giây một phút đều vì sinh tồn mà dấy dục, căn bản là không có thời gian nhìn lên tinh không thần bí, xinh đẹp.

Nay, hắn nhìn tinh không, dòng suy nghĩ rời đi thân thể, tùy ý trôi nổi lên trên trời. Hắn không khỏi giật mình nghĩ chính mình, nghĩ cuộc sống trước kia của mình vô vị cỡ nào, hèn mọn, nhỏ yếu, ăn bữa nay lo bữa mai, đàn độn sinh tồn dưới thế giới khắc nghiệt này.

“Ai, trước kia, khi còn sống với tỷ tỷ, tỷ tỷ ta rất mạnh mẽ, nàng chăm sóc ta chu đáo, nhưng dù sao cũng chỉ có hai người sống ở thế giới chủng tộc loài người thống trị này, cuộc sống gian nan vô cùng. Hiện tại không có tỷ tỷ, hôm nay ta còn sống, ngày mai lại bị loài người tìm thấy rồi bắt giữ, tử vong cũng không ngoài ý muốn. Tỷ tỷ đã mất, hiện tại nếu ta chết, thế giới này còn có ai nhớ đến ta, không có tỷ tỷ, còn ai vì ta còn tồn tại mà vui sướng, ai sẽ vì ta chết đi mà bi thương?”

Nghĩ đến đây, Alucard liên tục thống khổ lắc đầu.

Thế giới này, bây giờ chỉ còn hắn là quỷ hút máu, làm gì còn có người khác?

Alucard CÔ ĐỘC!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Thuần huyết!

""Alucard, chụp lấy!"" giọng nói của Vương Bá Ngưu khiến Alucard đang suy tư cũng phải tỉnh lại, vô ý thức chụp lấy vật bay tới tay hắn.

""Đây là sợi dây chuyền của tỷ tỷ ta!"" Alucard kinh hô, vội vàng ôm chặt lấy sợi dây chuyền đặt lên trái tim đã ngừng đập từ lâu, khuôn mặt lạnh lẽo chợt hiện lên vẻ ôn nhu, thương tiếc.

Một lúc sau, Alucard quay đầu, nghiêm nghị nhìn bóng lưng của Vương Bá Ngưu, lặng lẽ hơi khom người xuống, mặt hơi cúi.

Alucard biết từ trong tay đám thánh giáo hội lấy được sợi dây chuyền thì phải khó khăn cỡ nào, tuy alucard không nói một câu cảm ơn, nhưng Vương Bá Ngưu biết, thuộc hạ này hắn đã thu phục được một nửa.

""Tiểu tử, ngươi muốn báo thù chứ?"" Vương Bá Ngưu nở nụ cười chân thành, nhưng chân thành hay không thì mỗi hắn biết.

""Muốn!"" Alucard không do dự đáp, ánh mắt tràn đầy kiên quyết!

""Đi theo ta, làm thuộc hạ của ta, ta ban cho ngươi thứ ngươi muốn!"" Vương Bá Ngưu rất trực tiếp nói ra ý đồ của mình, hắn biết, huyết tộc tộc nhân là một loại người máu lạnh không có trái tim, giả dối, bỉ ổi, đê tiện, không có điểm mấu chốt, nên việc lừa gạt huyết tộc tộc nhân đều vô nghĩa.

"Ta thấy ngươi nên bày tỏ một điểm chứng minh lời ngươi nói là có cơ sở."" Alucard bình tĩnh nói, tuy hiện tại hắn có việc cầu người, nhưng hắn không bị thù hận che mờ đi lý trí.

"Ngươi lẽ ra nên sở hữu huyết thống rất cao quý, nhưng hình như ngươi bị ai đó dùng đại thần thông phong ấn!"" Vương Bá Nguru gật đầu tán thưởng sự sáng suốt của Alucard, ánh mắt hắn lóe sáng lên, hưng phấn nói.

"Chuyện này..." Alucard đột nhiên nghĩ đến cái gì: "Chẳng lẽ là thế?"

"Tên của ta là Vlad Alucard... con trai của Vlad Dracula!"

"Mẹ ta là loài người, cha của ta chính là cao quý huyết tộc hấp huyết quý.""

"Một hấp huyết quý có đầy đủ họ tên, có cha có mẹ, chứ không phải bị hút máu mà biến thành hấp huyết quý hạ đẳng, làm sao chỉ là thấp kém hạ đẳng hấp huyết quý đây?"" Vương Bá Nguru từng bước thu thập thông tin trong lời nói của Alucard, rồi phân tích nó cho Alucard nghe, Alucard đầu phải là người ngu ngốc, thoáng chốc đã hiểu thâm ý của Đức Hoàng.

Alucard vươn tay, nắm chặt mặt dây chuyền, đưa nó lấy ra, thoáng chốc, hắn đã hiểu ra câu trả lời.

Tuy nhiên Alucard không muốn thừa nhận điều này, nhưng hắn biết, khi còn sống, tỷ tỷ của mình mạnh mẽ hơn chính mình không biết bao nhiêu lần.

Cho nên, nàng mới có thể bảo vệ đứa em trai vô dụng này rất nhiều năm, cho tới khi mới đây bị Thánh giáo hội thiêu sống.

Nàng đã từng nói với hắn, lực lượng của nàng đến từ huyết thống của nàng, hấp huyết quý cao giai huyết thống huyết tộc.

Mà Alucard cùng chung huyết thống với tỷ tỷ, tại sao lại yếu hơn tỷ tỷ của mình?

Như vậy.. lực lượng của hắn đã bị thất lạc ở đâu chứ?!

"Huyết thống của ta bị phong ấn?"" giọng nói của Alucard tuy là hỏi, nhưng lại mang ý khẳng định.

"Đúng vậy, tuy nhìn bề ngoài ta không thể xác định nó là vật gì, nhưng có liên quan tới Thánh giáo của bộ tộc đây.""Vương Bá Nguru mở miệng, nói ra câu mấu chốt của vấn đề.

Những thông tin này đều là do Lão Quân gia bí mật truyền âm nói cho hắn biết cho nên hắn mới có thể nói cho Alucard biết.

Quả nhiên huyết thống của ta làm sao có khả năng vẹn vẹn chỉ là hạ cấp hấp huyết quý?!

Chuyện này bắt đầu từ lúc nào? Từ lúc mẹ ta sinh ra ta sao? Ai đã phong ấn huyết thống của ta?

Để cho mình yếu đuối sống dè dặt, bất lực, dẫy dụa kéo dài hơi tàn sống sót?

"Là ai? "" Alucard nắm chặt mặt dây chuyền trong tay mình, phần nộ tự hỏi.

Bất kể là ai làm đi nữa, hiện tại hắn có việc quan trọng hơn cần phải làm, hắn biết ai có thể giúp hắn phá vỡ phong ấn.

Xem ra huyết thống của mình rất mạnh mẽ đây!!

Bằng không, cũng không có khả năng có người tổn công tổn sức đem huyết thống của bản thân phong ấn.

"Ngươi hãy đem gông cùng xiềng xích trói buộc ta biến mất đi, ta muốn biết, con trai của cao giai huyết tộc hấp huyết quý và nhân loại, sẽ mạnh mẽ như thế nào!!"

Ngay trong khoảnh khắc Alucard định nhờ vả Vương Bá Nguru ra tay, thì Vương Bá Nguru từ trong hệ thống hỏi đốai Khế ước, sau đó hắn đưa ra một bộ khế ước chủ nhân-thuộc hạ cho Alucard, Alucard nhanh chóng đồng ý dùng máu mình ký vào.

Ngay khi Alucard vừa đồng ý, Vương Bá Nguru trong lòng khẽ động, truyền âm:

"Lão quân gia, đến lượt ngươi ra tay.""

Lão Quân Gia hư huyền thể từ trong hệ thống đi ra, chui vào bên trong cơ thể Alucard, sau đó Lão Quân Gia há miệng nuốt chửng xiềng xích ẩn sâu trong tim Alucard.

"Leng.Keng..!" Alucard cảm giác tiếng động giống như tiếng ly pha lê vỡ tan vậy.

Trái tim bỗng nhiên đập thình thịch, trái tim phát ra cảm giá đau đớn, hắn cảm giác mình mất đi quyền điều khiển thân thể, ánh mắt bắt đầu nặng trĩu, thân hình lão đảo muốn ngã, Đức Hoàng nhanh tay đỡ lấy, kéo hắn vào lòng mình.

Đây mới thực sự là ngươi, hãy biến thành một con quái vật khiến cả vũ trụ khiếp sợ đi, Alucard!!

Lúc hán sắp xiu, đột nhiên, Alucard thấy một đôi con người màu đỏ không chút tình cảm nhìn hán, cuối cùng, hán không chống đỡ nổi con bùn ngu kéo đến, đôi mắt nhanh chóng đóng chặt, mọi thứ lâm vào hắc ám.

Lão Quân Gia mỉm cười, chui vào lại hệ thống.

"Khục"

Trong lúc hôn mê, Alucard đột nhiên phun ra một ngụm chất lỏng màu đen, tựa hồ những giọt chất lỏng này tích tụ trong cơ thể hán lâu lắm rồi.

Ánh mắt Lão Quân Gia sắc bén như điện nhanh chóng phát hiện một vật thể hình đinh sắt không gì trộn lẫn trong đám dung dịch chất lỏng màu hồng.

"Hạ đẳng huyết tộc, trung cấp huyết tộc, cao cấp huyết tộc huyết thống tính là thứ gì, Alucard chính là chân chính Huyết Tộc thuần huyết thống! mạnh mẽ hơn cả huyết thống biến dị của Huyết Thần, trong truyền thuyết, Huyết Tộc thuần huyết thống chỉ cần có máu tươi, liền vĩnh viễn bất tử!! Huyết Đại Đạo trong tay Thuần huyết huyết tộc như là tay chân vẫy dễ dàng lĩnh ngộ không chút ràng buộc, đột phá Tiên Thiên Thần Ma cảnh giới chỉ là vấn đề thời gian.

"Thật đúng là lợi hại a..." Lão quân gia chỉ liếc một cái liền biết khóa này đinh sắt là cái gì.

Đã từng là một cây đinh được ma quỷ đóng đinh trong người Jesus!

Jesus!

Thần Linh! Địa vị ngang với thánh nhân bên Phật đạo, Tiên đạo, Ma đạo, Thần Đạo!!

Vậy mà hạ mình phong ấn một tiểu tử dưới phạm giới sao?

""Ký chủ, đem khóa đinh sắt đó thu lại, sau này có tác dụng lớn.""

Nghe vậy, Vương Bá Ngu theo lời lão quân gia đem khóa này đinh sắt thu lại bỏ vào hệ thống không gian.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Cổ hương!

Alucard hôn mê là cả ba ngày ba đêm.

Tỉnh dậy, điều đầu tiên hán làm chính là cảm nhận sức mạnh của bản thân.

""Thật cường đại, tu vi của ta vẫn đậm chân như cũ, nhưng tố chất thân thể lại tăng cường toàn diện gấp trăm lần người bình thường.""

Alucard nắm thật chặt bàn tay của mình, cảm nhận lực lượng huyết mạch chảy không dứt trong cơ thể mình.

""Đây là phúc lợi cơ bản khi thức tỉnh thuần huyết huyết thống....!""

Đột nhiên, một đoạn tin tức xuất hiện trong đầu hán, hán chậm rãi đọc kỹ từng chữ, mới hiểu tại sao bản thân mình lại mạnh mẽ như vậy.

Vương Bá Ngu giúp hán trở thành Thuần Huyết huyết tộc chân chính!!

Đã từng, máu tươi đối với hạ đẳng huyết tộc như Alucard chỉ là đồ no bụng, đối với trung đẳng, cao cấp huyết tộc là đồ phụ trợ lĩnh ngộ Huyết Đạo, tu vi tăng trưởng.

Nhưng chân chính thuần huyết hấp huyết quý, chỉ có có được máu tươi, tu vi chúng nó liền tăng trưởng, không hạn chế bởi lĩnh ngộ Huyết Đạo!!

Đây là sự đáng sợ của Thuần Huyết Huyết tộc, loại sinh vật lấy máu tươi làm thức ăn, lấy máu tươi làm lực lượng chỉ cần máu tươi luôn đầy đủ, chúng nó vĩnh viễn không chết!

]

Alucard giờ trở thành loại sinh vật đáng sợ này.

Truyền thuyết thời hỗn độn, Hỗn Độn hủy diệt thần chính là Thuần huyết huyết tộc, một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, cùng thời kỳ với Sáng Thế

Thần đầu tiên-Không Minh!

""Ồ, trái tim của ta biến thành cái gì đây?"" Alucard cảm nhận dị dạng trong trái tim, ngờ vực tự hỏi.

Một dòng tin tức lại xuất hiện, như đáp lại nghi vấn của hắn: ""Đây là Huyết Hà, tạo hóa ưu ái ban tặng thuần huyết huyết tộc, huyết hà được cất dấu trong vùng không gian khác, dùng trái tim làm môi giới, chứa đựng sinh mệnh tinh huyết của vạn vật bị chủ nhân hút máu, chỉ cần huyết hà không cạn, thuần huyết huyết thống vĩnh viễn không từ vong.""

Huyết...Hà?

Hấp thu tinh huyết của sinh mệnh bị bản thân hút máu, cất giữ trong huyết hà, không giống như không thuần huyết huyết tộc nhân khác, hút máu chỉ để phụ trợ tu luyện Huyết Đạo.

Huyết Hà có đặt điểm rất nghịch thiên, nếu ngay thời điểm mà thuần huyết huyết tộc gặp phải vết thương chí mệnh hay bị nghiền nát thành mảnh vụn, huyết hà liền thả ra tinh huyết sinh mệnh được thuần huyết huyết tộc thôn phệ từ trước, tái tạo lại thân thể.

Chỉ cần thôn phệ số lượng sinh mệnh nhiều, dựa trên lý luận, Alucard không thể từ vong.

Thuần huyết hấp huyết quý chân chính sẽ không chết, dù là bị đốt thành tro bụi, dù là trái tim bị đâm thủng, chúng nó vẫn sống sót như cũ.

Các chủng sinh vật, dù là loài người, không thể tự nhiên một cái là bước vào lĩnh ngộ đạo, cần phải bắt đầu từ ý cảnh, thể, Tâm, Hồn, pháp tắc, quy tắc, đạo, đại đạo. Mà dù là thiên phú xuất chúng, cũng phải cần có cơ duyên mới có thể lĩnh ngộ được các bước ấy.

Nhưng huyết tộc nhân, chỉ cần là trung đẳng huyết tộc, tu luyện là nhắm thẳng bản nguyên, tu luyện Đạo, không cần công pháp rườm rà.

Thuần huyết huyết tộc càng biến thái hơn, chỉ cần có máu, là lực lượng tăng trưởng không hạn chế!!

Vương Bá Nguo vẫn yên lặng nhìn Alucard, thấy hắn dường như hấp thu xong kinh nghiệm, mới cất giọng:

""Alucard, lực lượng mới của ngươi là gì?""

""Thưa chủ nhân, là thể này..."" Alucard nhận Vương Bá Nguo làm chủ, đương nhiên không dám dấu giếm, biết gì nói đó.

""Huyết Hà sao? có ý tứ."" Vương Bá Nguo mỉm cười.

“Cuộc đời này, từ khi đạt được Đại Ma Đầu Hệ Thống, chủ định ta cùng Vũ Trụ này là địch nhân, ta cô độc hành tẩu trong hắc ám! Quang minh chính là kẻ địch của ta!” Hai mắt Vương Bá Nguo trong suốt như gương, nhưng trong con ngươi càng thêm lạnh lùng, càng thêm thâm thúy.

""Ta sẽ trợ giúp ngươi trong con đường tu hành, đến khi ngươi đủ thực lực đồ sát cả tinh cầu này trả thù cho tỷ tỷ ngươi, nhưng trước tiên phải theo ta lịch luyện."" Vương Bá Nguo lạnh lùng nói.

""Chủ nhân, trước khi đi theo ngươi lang bạt, ta muốn ngươi cùng ta về cố hương một chuyến, trong thành trấn gần đây thôi."" Alucard trầm giọng nói, ngữ pháp trong câu nói rất dứt khoát và lắt léo, không để người khác có cơ hội từ chối.

""Nếu ta nói không?"" Vương Bá Nguo cười cười, hỏi.

""Theo khế ước, ta là thuộc hạ của ngài, không phải nô lệ của ngài, ta có quyền từ chối mệnh lệnh không hợp lý, thưa ngài."" Alucard bình tĩnh đáp, ánh mắt kiên quyết.

""Cố hương của một tên ác quỷ trong khu vực bộ tộc loài người cai trị? Thú vị!"" Vương Bá Nguo lẩm bẫm.

Đó là nơi nào, trong tòa lâu đài cổ kính nguy nga bao phủ trong hắc ám cả đêm lẫn ngày sao?

.....

Vượt quá dự liệu của Vương Bá Nguo.

Cố hương của Alucard là một cái tiểu thị trấn nhỏ, có vẻ khá vắng lặng.

Đại khái là do cách xa Hoang Cổ Thành cả vạn dặm nên mới yên tĩnh như vậy đi?!

Dân cư ở thị trấn nhỏ này rất ít ỏi, đại khái khoảng một ngàn người, đều là phàm nhân.

Cảnh sắc nơi này thật thơ mộng, lại yên tĩnh, không giống với nơi ở của sinh vật hắc ám tà ác cho lắm.

Hai người song song đi vào tiểu trấn, cảnh vật thị trấn trong nháy mắt bị hai người thu vào trong tầm mắt.

Kiến trúc thành trấn này giống như Tây Âu thời trung cổ, đường đi được lát bằng những tảng đá lớn được thợ thủ công chế tạo bằng phẳng để cho xe

ngựa, người đi bộ giao thông một cách thuận lợi.

Điều này khiến tiểu trấn toát ra cảm giác thánh khiết, thiêng liêng, thơ mộng.

Hiện tại thời gian đã về xế chiều, hình chiếu của Đức Hoàng kéo dài mấy trăm mét, chỉ mỗi Alucard là không có hình chiếu.

Vì có ánh nắng chiều tà chiếu xuống, khiến Tiểu trấn dần trở nên an bình, ấm áp, khiến người ta có cảm giác muốn ở lại đây sinh sống.

Đây chính là cổ hương của Hấp huyết quý?

Vương Bá Ngu không thể hiểu, tại sao sinh vật hắc ám lại ở một nơi như thế này, theo logic thì lẽ ra Alucard nên ở một nơi tối tăm mới đúng chứ?!

Bọn hắn dọc theo một lối mòn nhỏ đi sâu vào trong rừng, Vương Bá Ngu phát hiện, một tòa kiến trúc loại nhỏ đơn độc xây dựng trong khu rừng.

Nơi này là một tòa mộ viện...

Dù loại mộ bia từ lớn đến nhỏ, từ tạm bợ đến xa hoa đều tập trung trong tòa mộ viện này, tưởng niệm lấy người chết từ trần.

Alucard chạy vội đến hậu phương mộ viện, đột nhiên quỳ xuống ở một tòa mộ bia, trong tay cầm một chùm hoa cúc, nhẹ nhàng, cung kính đặt ở lọ hoa trước ảnh người chết.

Vương Bá Ngu lặng lẽ đứng sau lưng Alucard, cảm xúc phức tạp nhìn.

Nhìn những tòa mộ bia này, hắn nghĩ đến bản thân mình, con đường của hắn đang đi, nhất định thì cốt thành núi, máu chảy thành sông, nếu chết, cũng không thể được chôn tử tế như vậy, thế thảm hắn gấp ngàn lần.

"Nhưng ta không sợ nha!" Vương Bá Ngu cười nhạt, nghĩ.

Khẽ liếc nhìn Alucard, Vương Bá Ngu thấy tên tiểu tử này thật kỳ lạ.

Tỷ tỷ bị nhân loại giết, tại sao lại đến chỗ ở của nhân loại, lại quỳ xuống mộ viên? mộ viên tưởng niệm nhân loại?

Vương Bá Ngu phi thường tò mò về điều này.

Alucard lấy tay vuốt những hạt bụi trên bia mộ, lộ ra danh tính, tuổi tác, nghề nghiệp của chủ nhân mộ bia này.

"Maria, 56 tuổi, Thánh tu nữ..."

Thánh tu nữ, chức nghiệp đông đảo nhất trong Thánh giáo, trải dài từ phạm nhân cho tới cường giả, phục vụ cho thánh giáo, là biểu tượng thiện lương, đức độ của Thần minh.

Tại sao sinh vật đại biểu cho ma đạo, đại biểu cho hắc ám, lại đi tảo mộ cho Thánh tu nữ?!

"Nàng là mẫu thân của ta..." Alucard nhẹ nhàng vuốt ve tấm bia mộ đã bị thời gian ăn mòn một phần, nói.

"Mẫu thân?!"

"Ừm, lúc ấy, phụ thân ta đi lạc vào thế giới này, trọng thương sắp chết, là mẫu thân vì thiện lương, cứu hắn, rồi, nàng yêu hắn, sinh ra ta với tỷ tỷ đều mang dòng máu hấp huyết quý, nghe hư cấu lắm phải không chủ nhân, một tu nữ đại diện cho quang minh lại yêu phụ thân ta, đại diện cho ác quỷ....!"

Xác thực... điều này làm cho khuôn mặt luôn lạnh nhạt của Vương Bá Ngu phải ngạc nhiên.

Alucard nở nụ cười bất lực, nói.

"Nàng là một người ngu ngốc, là chủ nhân tu đạo viện, lại thu dưỡng hài tử chạy nạn bốn phương, biến tu đạo viện thành cô nhi viện."

Alucard tiếp tục thổ lộ, nói:

"Ta rất ghét nàng, trước khi thức dậy, nàng đều bắt chúng ta cảm tạ thần minh, trước khi ngủ, nàng chờ chúng ta cảm tạ thần minh xong rồi mới cho chúng ta ngủ, thật phiền toái..!"

Vương Bá Ngu im lặng không nói, mặc kệ Alucard thổ lộ, hắn cứ trở thành một thánh giả trung thành ngồi nghe.

"Sau đó? Sau đó chết..."

Ánh mắt Alucard đại ra, như hồi tưởng lại.

"Chủ nhân cùng ta đi một vòng thị trấn, cũng biết thị trấn này rất đẹp, thơ mộng, yên tĩnh, là một khu du lịch rất tốt, nếu có đầu óc kinh doanh, nhất định

sẽ hái ra bội tiền. Cho nên bọn địa chủ, tư sản muốn thu mua cả thị trấn này, kể cả tu viện, nhưng người mẫu thân ngu ngốc của chúng ta, lại nói gì mà nếu bán cho các người, bọn nhỏ không có nhà, sau đó... Sau đó mẫu thân liền bị người giết chết, nhân loại thật sự là một loại sinh vật khủng bố, đồ vật nào mà không chiếm được, sẽ dùng vũ lực đoạt cho bằng được. ""

"..."

"Tuy vậy, nhưng cũng rất tốt." Alucard quay đầu nhìn Vương Bá Ngu, nụ cười vẫn nở trên mặt như lúc đầu."Sau khi nàng chết, bọn địa chủ tư sản không dám mua lại tu đạo viện, sợ hãi Thánh giáo phái người điều tra, diệt tộc, nên cho chúng ta một số tiền lớn, nói chúng ta không được kể lung tung, cho nên sau khi nàng chết, bọn ta sinh hoạt trong tu đạo viện càng tốt đẹp hơn trước. ""

Thực sự rất... Tốt...

Thật sự là, quá tốt.

"Yếu đuối..." Vương Bá Ngu bất thành linh phát hiện Alucard khóc, lắc đầu.

"Trời mưa sao?" Alucard nghiêng đầu về phía sau, nói:" Đi, vào trong tu đạo viện tránh mưa. ""

Trời mưa...

Vương Bá Ngu quay đầu nhìn lên bầu trời, ánh chiều tà vẫn ảm áp như cũ.

""Đề ta làm cho thật một chút."" Vương Bá Ngu cười lớn, tiện tay thi triển Thủy chi nguyên tố, phút chốc, mưa ào ạt rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Hủy diệt hết thảy!

Bọn hắn đi hết dãy mộ bia, thấp thoáng thấy tòa tu đạo viện ở xa xa.

Tòa tu đạo viện lẻ loi, kiến trúc bị tàn phá ít nhiều, quạ đen đậu đầy mái nhà.

""Hừ!!"" Alucard hừ lạnh, đám quạ đen như con rối đồng loạt ngã xuống.

Vương Bá Ngu khẽ liếc nhìn thì thấy một con quạ đen rớt ngay chân mình, cùng với mấy con quạ đen khác, không ngoại lệ.....

Trái tim bọn nó, đều bị bóp nát.

Trong nháy mắt.

Tâm Tạng Tể Áp chi thuật..." Trí nhớ Vương Bá Ngu hiện ra ký ức về môn đạo thuật này, Lão Quân Gia truyền cho hắn tin tức về huyết tộc phi thường đầy đủ, Tâm tạng tể áp chi thuật là một môn kỹ thuật dành riêng cho Huyết Tộc, điều khiển huyết dịch của đối thủ, nghịch phản chảy ngược tim, khiến tim bị áp lực đè ép, nổ banh.

Cửa cổng tu đạo viện bị dây xích chằng chịt cột lại, cửa sổ bốn phía đều bị phong kín, nhìn trông giống quỹ viện hơn là tu đạo viện.

Alucard nhíu mày, bàn tay như có cự lực, đơn giản bẻ gãy hết xích sắt.

Alucard gạt đầu, quả nhiên lực lượng bản thân mới đáng tin cậy nhất.

Hắn đẩy cửa ra, đi vào bên trong, bụi dính trên cửa nhiều năm bị hắn đẩy mạnh, nháy mắt, bụi bao phủ cả không gian.

Alucard đi liền một mạch vào trong, không thèm để ý đến tượng Thần minh Jesus, Vương Bá Ngu không nhanh không chậm bước theo sau.

Giờ phút này, tâm tình của Alucard trở nên kích động, nhanh chân bước vào một căn phòng nhỏ.

Căn phòng tràn đầy bụi bặm cùng mạng nhện do đã lâu không ai ở, trong phòng bày biện tương đối đơn giản, một cái bàn, hai cái giường, và trong góc phòng, đặt ngay ngắn hai cỗ quan tài.

Vương Bá Ngu theo sau Alucard bước vào phòng, hắn thấy đồ vật để ngay ngắn trên bàn.

..

Một cuốn sách bị phủ bụi.

Nhẹ nhàng phát tay, bụi bặm bay đi, lộ ra tên cuốn sách, Vạn Cổ Tiên Ma.

Hắn là mẫu thân của hai người thường đến phòng này để đọc cổ sự, khiến hai người có thể an ổn nhắm mắt ngủ.

"Thật là...hấp huyết quý cũng cần đọc sách mới ngủ được sao!" Vương Bá Nguru liếc nhìn Alucard đang cúi người tìm thứ gì đó trong cổ quan tài, cười khê, cảm thấy tên tiểu tử này thật thú vị.

"Tìm... Tìm thấy!"

Alucard kích động kêu một tiếng.

Hắn từ bên trong một cái trong quan tài lấy ra một cái hộp nhỏ.

hắn bước tới cửa sổ gần đó, đập bẻ cửa, thoáng chốc, ánh tà dương cuối ngày le lói chiếu sáng vào người hắn.

"?Vương Bá Nguru tò mò tiến đến, nhìn Alucard mở hộp.

Bên hộp chứa một sắp hình chiếu.

Đủ loại hình chiếu.

Hình chiếu là loại cơ bản tiểu thuật, lưu lại bất kỳ hình ảnh, trừ những ảnh bị thiên địa cấm kỵ.

Hình chiếu lưu lại toàn bộ đều là tiểu hài tử.

Nhưng vô luận bao nhiêu tấm hình, đều không có hắn và tỷ tỷ hắn.

Hấp huyết quý là loại sinh vật bị Thiên Đạo vứt bỏ, không thừa nhận tồn tại nên không thể lưu hình ảnh.

"Vẫn còn ở đó..."

Alucard lấy ra một tấm giấy A4 lẫn lộn trong đám hình chiếu, giống như nhặt được chỉ bảo vậy, phần khích dị thường.

"Quá tốt... Thật... Vẫn còn ở đó..." Alucard thờ phào, đem hộp nhỏ ném qua một bên, dùng hai tay nắm lấy tấm giấy A4.

"Cái gì mà ngươi kích động vậy?" Vương Bá Nguru đi đến bên người Alucard, nhìn Alucard mở ra tờ giấy A4.

Là.. Một vị nữ hài..

Tuổi tác khoảng mười tuổi, tóc dài đen nhánh thắt bím chạm tới lưng, đôi mắt linh động rất có hồn, con ngươi màu đỏ tà dị kiêu diễm, chiếc mũi thẳng tắp điểm môi son.

Người vẽ ra bức tranh này có tài nghệ vô cùng cao siêu, đem những nét đáng yêu, xinh đẹp của cô bé lộ ra đầy đủ trên bức tranh, từng cái nhíu mày, cái liếc mắt câu hồn đều sống động như người thật, đẹp thay! Dù leonardo da vinci trọng sinh vẽ nàng mona molisa cũng không thể sánh bằng.

Vương Bá Nguru khê liếc bố cục toàn bộ bức tranh, phát hiện có dòng chữ trên nó.

Dành tặng cho người chị ta yêu nhất trên cõi trần gian này, Vlad Valentine.

"Đây là một trong những lý do ta đến đây." Alucard lấy ra một quyển trực đặt tờ giấy vào bên trong, cất vào túi trữ vật, quay đầu nhìn Đức Hoàng, cười nhẹ, nói: "Là thời điểm rời khỏi thành trấn."

Alucard đi một mạch ra khỏi tu đạo viện, không chút nào lưu luyến nơi này.

Vương Bá Nguru yên lặng đi theo sau lưng Alucard, trong lòng thì suy tư.

Sau khi rời khỏi nơi này, bắt đầu vurun ra thế giới rộng lớn bên ngoài rồi.

Vương Bá Nguru vô ý nhìn bóng lưng Alucard, bóng lưng giữa xé chiều âm đạm, lộ ra cảm giác thê lương vô cùng.

Sau lưng một con quái vật tàn ác, chính là vô tận bi thương, đau khổ, tuyệt vọng.

Khi tia nắng chiều tà cuối cùng rọi xuống nhân gian, Alucard cùng Vương Bá Nguru đi ngang một ngôi nhà xây kiểu biệt thự, kín cổng cao tường.

Alucard khê liếc căn biệt thự, phát hiện một thân ảnh nhỏ bé treo tường đi ra ngoài, nhưng khi treo đến đỉnh lại không treo xuống, lại lấy bàn tay ngắn

ngủn cổ với cành táo mọc trên đầu.

Thân ảnh là một cái tiều cô nương mười sáu mười bảy tuổi, hẳn là muốn trèo tường đi chơi, nhưng lại đói bụng, muốn hái táo ăn đi.

Thời tiết đang vào đông, táo đỏ còn mọc trên cây rất ít.

Alucard vội vàng đi tới tiều cô nương.

"'Người cũng đói bụng sao? Hấp huyết quý Alucard?' "' Vương Bá Ngu nhân phấn khích cười khẽ, tâm lý chờ xem trò hay.

Hấp huyết quý, thích huyết dịch của xử nữ mà.

Nhưng, Alucard lại khiến Vương Bá Ngu nhân cảm thấy ngoài ý muốn lần nữa.

Alucard nhảy phốc lên tường, đặt tiều nữ hài lên vai, vui vẻ nói:" Phải như thế này, mới có thể hái được táo."

"wow..tiều ca ca thật cao nha!"

Tiểu cô nương hưng phấn vươn tay bẻ cành táo tở xuống, vui sướng cười khúc khích.

"Cẩn thận một chút." Alucard vẫn duy trì tư thế mỉm cười, tựa hồ rất hưởng thụ cảm giác này.

"Ừm!" Tiểu cô nương lấy đủ táo đỏ ăn, Alucard liền rất cẩn thận đưa nàng xuống.

"'Chỉ hôm nay thôi, lần sau đừng có trốn nhà đi chơi nữa, nguy hiểm lắm." Alucard vuốt ve cái đầu của tiều cô nương, trách yêu nói.

"Hừ, người chỉ lớn và cao hơn ta một chút mà sử dụng ngữ khí người lớn nói với ta, ở nhà nghe đủ rồi, phiền phức chết đi được..." Nàng cầm trong tay một khóa táo đỏ kín đáo đưa cho Alucard: "Ta đi chơi một lát, quả táo này, xem như lễ vật cảm ơn ca ca người giúp ta lấy được táo đi."

"Tốt, nhớ về trước cơm tối, kéo ba mẹ trông."

Alucard đứng im tại chỗ cây táo, đưa mắt nhìn thân ảnh tiều cô nương tung tăng như chim sẻ rời đi.

"'Buông tha con mồi sao?'"' Vương Bá Ngu nhân đứng sau lưng Alucard, khó hiểu nhìn hắn.

Một tên thợ săn bỏ qua cho con mồi? tên thợ săn thương tiếc con mồi nên thả nó đi?

"Cái gì cũng không cần hỏi, cái gì cũng không cần nói." Alucard lắc đầu.

"Chủ nhân cùng ta ngắm mặt trời xuống núi đi...một lần nhìn mặt trời rơi núi đi....lần rơi núi cuối cùng trên thị trấn này!"

"..."

Cuối cùng, Vương Bá Ngu nhân bắt đắc dĩ chiều theo nguyện vọng của Alucard, ngồi trên dốc núi, nơi mà tầm mắt có thể bao quát cả thị trấn nhỏ này, cùng ngắm ánh chiều tà cuối cùng.

Tòa mộ viện ở cách đó không xa.

Tại ánh trời chiều cuối cùng rơi xuống mặt đất...

Ngay thời khắc Cả thị trấn đều chìm vào trong bóng tối..

"Chủ nhân...người giúp ta việc này nha.." Vương Bá Ngu nhân từ trong túi trữ vật rút ra quyển trục chứa bức tranh tỷ tỷ hắn, thấp giọng nỉ non.

"Nói?"

"Giết sạch sinh mệnh ở thị trấn này."

"Ồ..thật là ngoài ý muốn lần nữa nha.'" Vương Bá Ngu nhân ngạc nhiên, cười rộ lên.

"'Nơi này... Là cố hương của người a! Vừa rồi ta cảm nhận người rất lưu luyến tình cảm đối với thị trấn nhỏ này, tuyệt đối không phải giả dối, và còn nước mắt...'"

Tại sao...?

"Ta đi tới đây, chỉ cần bức tranh này..."

Alucard giọng cao quyển trục lên, thấp giọng nói.

Chỉ cần có cái này là đủ...

"Xác thực, ta thừa nhận, ta nghĩ thủ hộ cái tiểu trấn này, muốn cho nó bình an mãi mãi, nhưng đây là việc không có khả năng."

Alucard nắm chặt quyền trục trong tay, trầm giọng nói.

"Bất luận cái gì sinh mệnh trong cả đời chỉ có thể thủ hộ một kiện đồ vật, quá nhiều, liền mất đi ý nghĩa, ta chỉ cần cái này mà thôi."

"Minh bạch..."

Vương Bá Nguru không nói thêm nữa, Vương Bá Nguru từ hệ thống hỏi đáp ra pháp bảo mà không có tu vi như Alucard có thể điều khiển, hắn chọn lựa Âm Quỷ Phiến cho Alucard, sau đó hắn lấy ra Âm quỷ phiến, đưa cho Alucard điều khiển.

"Trong phạm vi tầm mắt của ta, phá hủy hết, bất cứ cái gì cũng không cần lưu lại! Một viên ngói một viên gạch đều phá nát sạch sẽ cho ta! Đem tất cả sinh mệnh chém giết! Đem tất cả huyết dịch đưa đến cho ta! Vô luận bất luận cái gì, đều diệt sạch sẽ!!!"

Alucard vung tay lên! Một ngàn âm linh phát ra tiếng gào thét chói tai, chúng nó mang theo sát cơ chia nhau bốn phía tiến đến tiểu trấn an bình tĩnh lặng vào ban đêm...

Bắt đầu hủy diệt tất cả thứ vật chất, sinh mệnh nào...

Tất cả!! tất cả!!!

"Ta chỉ cần vật này là đủ!" Từ sau khi cái chết của tỷ tỷ, Alucard quyết tâm hủy diệt tất cả, thậm chí cả bản thân mình, chỉ cần trả thù khiến nàng thỏa mãn.

Vlad Alucard sao? quái vật đã thức tỉnh...!!!

Nhìn Alucard đứng trên dốc cao, vung tay là cả một tòa thị trấn hủy diệt, nhìn rất uy phong sao? nhìn rất mạnh mẽ sao? Vương Bá Nguru lắc đầu, hắn chỉ thấy tiểu tử này rất đáng thương.

Về phần nguyên nhân tại sao lại cảm thấy như vậy sao?...

Âm quỷ phiến là kiện Bảo khí bất giữ linh hồn, khiến linh hồn không thể siêu thoát, vĩnh viễn bị giam cầm trong âm quỷ phiến.

Vương Bá Nguru thấy trong đám âm quỷ này, có một linh hồn khi chết không mang theo cái vũ khí nào, hình như là một thánh tu nữ... là mẫu thân của hắn!

Nàng đã hóa thành quỷ nô, dựa vào hàm răng cùng móng tay, cào xé địch nhân.

Những thi thể còn linh hồn không thể siêu thoát, cũng bị hắn dùng Âm Quỷ Phiến bắt giữ, gia nhập vào cuộc tàn sát đẫm máu này, những người vừa bị giết, cũng bị hấp thu, gia nhập.

Hiện tại, Vương Bá Nguru mới thấy quyết tâm của Alucard không bỏ cỡ nào.

Dù là hi sinh cả bản thân, cũng phải tiêu diệt nhân loại!!

"Alucard, người với ta cũng là một loại người đây, vì mục tiêu, chúng ta bất chấp tất cả, hi sinh tất cả, bằng mọi giá phải đạt được mục tiêu, dù mục tiêu nó tà ác hay thiện lương!! Dù biến thành đại ma đầu mất nhân tính hay thiên sứ cứu độ chúng sinh đi chăng nữa, chúng ta cũng phải kiên trì theo đuổi!!!" Vương Bá Nguru ní non thẳm nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Nông thôn thiếu niên muốn tu tiên!

Đây là ranh giới giáp ranh giữa Vô Tận hải vực với Hoang Cổ Đại Lục, được ngăn cách bởi Ba Vi Sơn, Mỗi khi gió núi thổi qua, khắp cây cối trên núi sẽ nổi lên một mảnh sóng lớn màu xanh phấp phới đung đưa trong gió lộng. Trên bầu trời có hào quang liên tục chiếu xuống đám cây cối, tạo nên một dãy lụa màu xanh vàng uốn lượn, đẹp không sao mà tả hết.

Dãy lụa màu xanh vàng ấy chính là cấm chế của Hoang Cổ Đại Lục, ngăn cách giới nội với giới ngoại, người giới ngoại tiến vào, thực lực sẽ bị giảm ba thành, lâu lâu xuất hiện Liệt diễm cương phong ngăn cản người tu tiên thực lực cao tiến vào.

Cắm chế bằng bạc phong thiên tòa địa, nhưng tại trong mắt đám phàm nhân sâu kiến, cắm chế chung quy bất quá chỉ là một dạng thiên nhiên mỹ cảnh.

Bất quá đối với những bách tính sinh sống nhiều thế hệ ở đây, thiên nhiên mỹ cảnh cũng tốt, cắm chế cũng không sao, đều không quan trọng bằng mảnh vườn cây cối của mình.

Dưới chân Ba Vì sơn, mấy chục hộ thôn dân đang làm lụng tại đồng ruộng.

Mùa xuân chính là mùa muôn hoa đua nở, là thời điểm gieo hạt, cây cối tốt nhất trong năm.

Trong đám thanh niên phụ nữ đang cày cấy, nổi bật nhất chính là một thiếu niên khoảng mười năm mười sáu tuổi, đang ra sức bở từng nhát cuốc trên mảnh đất cằn cỗi.

"Ngạo Thiên ca ca!" Phương xa đột nhiên truyền đến tiếng la trong trẻo.

Thiếu niên ngẩng đầu lên, ánh mắt mệt mỏi thoáng nhu hòa đi một ít, theo phương hướng thiếu niên đang nhìn, xuất hiện một bóng hình thiếu nữ cột tóc kiểu Tiểu Long Nữ đuôi gà phiên bản thím Vu 2016, đang cầm một chậu nước, hi hục chạy đến.

Nhìn khuôn mặt thiếu nữ, cũng không xinh đẹp cho lắm, nhiều năm làm lụng vất vả khiến làn da của nàng thô ráp sần sùi, màu da ngăm đen, thế nhưng điểm nhấn trên khuôn mặt kia chính là một đôi mắt no tròn, lấp lánh như ánh sao đêm rực rỡ.

Đi tới trước người thiếu niên, tiểu cô nương đem chậu nước nâng lên trước mặt thiếu niên, cổ phát ra giọng ôn nhu nhất: "Ngạo Thiên ca ca, mệt không? Để Tiểu Nguyệt lau mặt. ""

"Cảm ơn nàng, nguyệt nguyệt " Thiếu niên thâm tình nhìn thiếu nữ, ánh mắt lơ đãng nhìn xuống chậu nước, chỉ là kinh ngạc nhìn trên mặt nước phản chiếu mặt mũi của chính mình.

Khuôn mặt thiếu niên cũng khá đẹp đẽ, vòng mặt thon gầy, da dẻ trắng nõn, đặc biệt có cái mũi rất xinh đẹp. Mũi kỳ thực chính là vị trí quang trọng nhất trong khuôn mặt, mũi nếu là dễ nhìn, cả khuôn mặt cũng không thể xấu đến nỗi nào.

Thiếu niên sờ hửu cái mũi rất xinh đẹp, bất quá không được hoàn mỹ chính là vết sẹo bên má trái kia, khiến khuôn mặt bớt đi vẻ xinh đẹp, thêm thất vẻ hoang dại.

Thiếu niên lấy tay sờ lên vết sẹo, trái tim hắn bỗng nhiên đau thắt lại, tâm trí bỗng bay bổng, trở về quá khứ.

Đó là hai năm trước, lúc hắn mới mười tuổi, theo cha mẹ cùng các thôn dân lên núi săn bắn. ngay lúc các thôn dân đang tập chung công kích cự hổ, đột nhiên hổ con từ đâu ra xuất hiện sau lưng hắn.

Nó giơ móng vuốt đập lên cổ, nhưng hắn nhanh nhạy né, nhưng cũng bị dính một vết trên mặt hắn, cha mẹ hắn giết hổ con, hổ mẹ liều mạng bị các thôn dân công kích, cũng phải tới giết chết cha mẹ hắn, cuối cùng, con hổ cùng cha mẹ hắn và vài người khác đồng quy vu tận.

Cũng may hắn là hài tử thôn quê, tâm lý trưởng thành sớm, che dấu đi đau khổ tuyệt vọng khi đánh mất cha mẹ, tiếp tục sống.

Sáu năm rồi, ai có thể nghĩ tới sáu năm trôi qua nhanh như vậy, hồi tưởng lại chuyện xưa, hắn thấy mọi chuyện như vừa mới hôm qua, vẫn còn cha mẹ chăm sóc, yêu thương.

Đây là lần đầu tiên, trong suy nghĩ non nớt của hắn, hiểu được một điều.

Nhân mạng yếu ớt!!

]

"Ngạo Thiên ca ca, ta xong rồi!" Đôi mắt tiểu cô nương sáng lấp lánh nhìn Ngạo Thiên, nói.

"Ồ." Đang suy tư đột nhiên bị cắt đứt, Ngạo Thiên gật đầu nhất gừng đáp.

""Ngươi hắn là nghĩ đến chuyện tương lai của chúng ta sao?"" Tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi chính là tuổi hay mơ mộng, liền đoán mò.

"" Tương lai chúng ta sao? ta muốn đi ra ngoài xem thế giới bên ngoài, ngươi đi theo ta chứ?""

Đi ra ngoài?

Tiểu cô nương kinh ngạc nhìn Ngạo Thiên:"Ngươi... Ngươi muốn rời đi Hung Yên Thôn? ""

Ngạo Thiên gật đầu: " Chính xác, sang năm ta sẽ rời đi nơi này."

"Đi làm cái gì?" Tiểu cô nương âm thanh run rẩy.

"Đi xem xem thế giới bên ngoài." Ngạo Thiên trả lời.

"Bên ngoài có gì đáng xem? Ngươi cần phải hiểu rõ, thế đạo gian nan. Hưng Yên thôn tuy rằng cần cỗi, nhưng cũng là nơi yên bình hiếm thấy, rời khỏi nơi này, ngươi dựa vào gì mà sống?"

"Ta biết, Nguyệt Nguyệt, ta có tay có chân, sẽ chiếu cố tốt chính mình. "" Ngạo Thiên bình tĩnh đáp, nhưng trong lòng lại thờ dài, hắn biết Nguyệt Nguyệt thích hắn, hắn cũng vậy, đã từng, hắn muốn lớn lên cưới nàng, sinh con đẻ cái, sống cuộc đời tiêu dao, nhưng, khi hắn nghe truyền thuyết tiên gia, trường sinh bất tử, trích tinh lấy nguyệt, dời non lấp bể, không gì không làm được, hắn nghe truyền thuyết đứa trẻ chăn trâu, vô ý lạc vào sơn cốc, nhặt được Tiên Duyên, trở thành tiên sư. Từ đó, trong lòng hắn dâng lên khát vọng!! hắn muốn tu tiên!!

Đột nhiên, từ xa xa xuất hiện một tia sáng, tia sáng kia bạo phát như mặt trời mọc phương đông, khiến các thôn dân không thể mở mắt ra được, ánh sáng bắt đầu nhạt đi, sau đó lại nổ vang lên như tiếng sấm, chấn động cả vùng trời, càng gây chấn động trong trái tim Ngạo Thiên!!

Tiểu cô nương sắc mặt trắng bệch, đặt mông ngồi xuống đất, nước vàng vàng từ trong chân ra ngoài quần, xấu xí cực kỳ.

Tất cả mọi người đồng thời dừng công việc, ngẩng đầu, lúc này nhìn thấy bầu trời đang sáng sủa đột nhiên âm đạm đi, Biển mây cuồng cuộn, hiện ra bóng người lằng không chấp hai tay ra sau mà đứng, phát ra khí thế như thôn thiên!!

Kế bên bóng người lằng không mà đứng ấy, trong biển mây, thấp thoáng còn có hai bóng người tại đám mây bay vọt, ở bên cạnh họ mây khói hợp rồi lại tan, phát ra cơn sóng kinh người.

Một người trong đó bạch y thiếu niên tiêu sái như Thiên Thần hạ phàm, nhưng ánh mắt lại bao hàm sát ý kinh thiên, một người khác nhưng là hắc y tung bay, chính khí nghiêm nghị, trường kiếm trong tay vung vẩy ra hàng ngàn bóng kiếm, dư âm của bóng kiếm bay tán loạn trúng đám đại thụ dưới Ba Vi Núi, lập tức, hàng loạt cổ thụ đứt gãy rớt xuống đất.

"Tiểu chuột nhất, ngươi trốn cũng không thoát, dám cản trở ta giết người, thì kết cục của ngươi chính là thay thế bọn sâu kiến kia làm thức ăn cho ta!" Bạch y thiếu niên ngạnh kháng ánh kiếm nhưng không bị tổn thương một chút nào, bàn tay vô hạn phóng lớn đập về phía hắc y thanh niên, hắc y thiếu niên chân như điện thiểm tránh thoát, bàn tay to lớn từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào tảng đá lớn trên Bà Vi Sơn, tảng đá như miếng đậu hủ bị đập nát thành bụi phấn, cả ngọn núi đều kịch liệt rung động.

""Alucard, quá yếu!"" Người còn lại chấp hai tay sau lưng, nhàm chán ngáp lên ngáp xuống, hiển nhiên chính là Vương Bá Ngưu.

"Tiên Nhân? Là Tiên Nhân đầu pháp?" Hưng Yên thôn dân nhìn tới tình cảnh này, dồn dập sợ hãi thét lên, càng có người quá khích ném đi cây cuốc, chạy trốn đến hầm ngầm phụ cận.

Tiên Nhân đầu pháp, phạm nhân gặp xui xẻo, đối với phạm nhân sinh sống lâu năm Việt Cổ vị diện, tránh né Tiên Nhân chiến đấu chính là đạo lý sinh tồn được tổng kết từ hàng vạn năm xương máu đến nay.

Tuy rằng vị trí Hưng Yên thôn tương đối hẻo lánh, linh khí cần cỗi, cả cuộc đời thôn dân ở đây rất ít thấy tiên nhân, nhưng không trở ngại bọn họ đào lỗ tự vệ.

Thời khắc này các thôn dân dồn dập núp trong hầm, chỉ có Ngạo Thiên ngạo nghễ mà đứng, ánh mắt si mê nhìn Tiên nhân chém giết trên trời.

Hắn tự lẩm bẩm trong lòng: "Tiên Nhân... đây chính là Tiên Nhân sao?"

Từ các trường bối trong thôn kể, hắn liền biết thế giới này tồn tại Tiên Nhân, nhưng mà hắn chưa bao giờ thực sự được gặp Tiên Nhân, những truyền thuyết quan hệ tới Tiên Nhân đều ở trong tượng tượng. Cũng chính bởi vậy, khi đó trong lòng hắn tuy có ngóng trông, nhưng còn không đến mức khổ sở theo đuổi, chỉ là muốn ra ngoài xem thế giới bên ngoài mà thôi.

Thế nhưng ngày hôm nay hắn rốt cục gặp được.

Đây chính là Tiên Nhân chi uy sao?

Ngạo Thiên không nghĩ tới lần thứ nhất nhìn thấy Tiên Nhân liền thấy cảnh tượng đồ sộ như vậy, thời khắc đó, đáy lòng hắn dâng lên một ý niệm mãnh liệt!!!

Ta muốn tu Tiên!

Không có lý do gì, cũng không cần lý do!

Chỉ nhìn một cách đơn thuần nhìn thấy Tiên nhân phát tay, núi non cây cỏ đều sụp đổ, cũng làm cho lòng hắn sinh ra cảm giác theo đuổi mãnh liệt!!!

Vì thế, khi nhìn thấy Tiên Nhân đầu pháp, trong lòng hắn đã lập xuống lời thề, cho dù bất cứ giá nào, cũng phải tu tiên!!

Về phần tại sao tu Tiên?

Tiên làm sao để tu?

Thậm chí tu Tiên rốt cuộc là cái gì?

Ngạo Thiên từ chối suy nghĩ!

Những điều này không trọng yếu!!

Tiên chính là Tiên, có Tiên thì phải Tu!!

Hắn nhanh chân chạy đến gần chỗ Tiên Nhân đấu pháp!!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Đuổi theo giấc mộng

Hắn mang trong tim hi vọng nhanh chân đi tới nơi các tiên nhân đang đánh nhau trên bầu trời.

"Ngạo Thiên ca ca, mau trở lại!" Thấy cảnh này, Tiểu Nguyệt hét hoảng hô to.

Ngạo Thiên lên giọng trả lời: "Các ngươi trước tiên trốn đi, ta muốn tới đó thử xem, cũng có thể có cơ hội bái vào Tiên môn."

"Cái này không thể nào!" Cha của Tiểu Nguyệt, Khiếu thúc thúc hô to: "Tiên môn khó tiến, Tiểu Thiên ngươi đừng ngớ ngẩn rồi!"

Ngạo Thiên nghe vậy bèn nở nụ cười.

Tiên môn khó tiến, đạo lý này hắn đương nhiên hiểu.

Theo đuổi lực lượng cường đại là bản năng của vạn vật, Người nào không muốn đây?

Chính là bởi vì trên đời này, người người nhà nhà muốn tu Tiên, ngưỡng cửa tu tiên cũng cao cực kỳ.

Nếu có một sự việc này có thể so với Tu Tiên về điểm này, chính là thi trạng nguyên của đám phàm nhân cũng có thể rõ ràng một ít.

Mà sự mê hoặc của Tu Tiên so với Trạng nguyên thì không biết hơn gấp bao nhiêu lần, nếu nói là thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc thì không chút nào thối phò.

Nguyên nhân như vậy, mới khiến Ngạo Thiên phải nỗ lực theo đuổi ah!

Nhân sinh như mộng, phàm nhân sống một trăm năm đã chết già, trong khi đối với Tiên nhân, chỉ là chớp mắt, điều đó quả thật khiến người có chí lớn như Ngạo Thiên há lại cam lòng tâm thường?!

Hắn may mắn thoát chết lúc nhỏ, vì thế hắn phải anh dũng tiến lên, không sợ nguy nan, mới xứng đáng trời xanh chiếu cố hắn!!

con đường Cầu Tiên gian nan cũng tốt, hung hiểm cũng được, đều chỉ là một điểm tối trên con đường đến đỉnh phong!

Quay đầu lại nhìn cha của Tiểu Nguyệt, Ngạo Thiên nói: "Ta biết, vì lẽ đó ta mới càng phải nắm chặt cơ hội ah!"

Nói xong, hắn như tráng sĩ một đi không trở lại, chạy lên đỉnh Ba Vì sơn, cầu Tiên Duyên!

"Không, đừng đi qua, ngươi sẽ chết!" Khiếu thúc thúc cùng tiểu Nguyệt thê lương hô to.

Tiên Nhân tác chiến, thiên uy kinh người, một phàm nhân sâu kiến như hắn dù chỉ tới gần cũng có thể bị dư âm càn quét thành bột mịn, cứ lớn mật xông lên như hắn khác gì tìm đường chết.

Những hương thân khác nghe vậy, cũng ý thức được hắn muốn làm gì, dồn dập kêu la khuyên nhủ: "Tiểu Thiên, đừng có ngớ ngẩn rồi, coi như ngươi có thể đi tới bên người Tiên Nhân, bọn họ cũng không thu ngươi!"

Ngạo Thiên nhếch miệng mỉm cười: "Ta biết... Nhưng là có một số việc, tuy ít có khả năng thành công, nhưng không thử thì vĩnh viễn không thành công!!!"

Ngạo nghệ cười to, Ngạo Thiên liều mạng né tránh dư uy đá vụn bay tới, kiên trì đi tới Tiên Nhân, đuổi theo giấc mộng của hắn!!

Cuộc chiến vẫn tiếp tục, bầu trời bị vô tận thần lực ảnh hưởng, không khí hóa thành con lốc cuốn bay đi đám mây, che hết ánh sáng mặt trời, khiến cả vùng Ba Vì Sơn bị bao phủ bởi bóng tối.

]

Alucard bạch y tiêu sái, nhưng ẩn sâu trong cơ thể thư sinh ấy, là sức mạnh khổng lồ, cánh tay hắn như có vô tận thần lực vậy, mỗi một quyền đánh vào không trung, không khí đều bị một quyền đánh nát.

Dư âm của Quyền kinh hình thành từng đạo cương phong bay tán loạn, khiến con đường đi của Ngao Thiên tăng thêm khó khăn, một bước chân là một bước gian nan cùng nguy hiểm.

Một bên khác là thanh niên mặc hắc y, thân ảnh phiêu dật trong gió nhanh chóng né tránh Quyền kinh, đôi lúc âm hiểm lợi dụng thân pháp nhanh nhạy, đâm lên một kiếm, nhưng Alucard đột nhiên bạo phát ra thân pháp ép đẩy hóm của Đức Hoàng, Liều Như Tùy Phong Thân Pháp, đơn giản né tránh mũi kiếm, ánh kiếm mất đi mục tiêu công kích, bèn như tia chớp chém xuống phía bên dưới mặt đất, khiến đại địa nứt ra một khe rãnh sâu ngàn mét.

May mắn vết kiếm chém cách Ngao Thiên 500m nên hắn không bị tổn thương, nhưng cũng khiến khuôn mặt ngao thiên trắng bệch, trái tim như con thỏ đập liên hồi, nội tâm rung mình khi thấy hố sâu do vết kiếm mang lại.

Thân ảnh Ngao Thiên như con kiến chạy trốn trong cương phong, di chuyển nhanh nhẹn như báo săn bên trong ánh kiếm, luôn lách như con sóc trong núi rừng, dựa vào thân hình nhỏ bé một đường lao nhanh tới đỉnh núi.

Chỉ có ở nơi đó, hắn mới có thể gặp Tiên Nhân, mới có cơ hội nói chuyện, mới có cơ duyên Tu Tiên!!

Đột nhiên trên bầu trời chớp giạt một vết kiếm chém xuống đại địa, Ngao Thiên cảm thấy uy hiếp của tư vong, bản năng cầu sinh khiến hắn bỏ nhào tới trước, phía sau lưng hắn, vết kiếm chém thẳng vào cây đại thụ ngàn năm tuổi, đại thụ yếu ớt bị vết kiếm chém khiến thân cây chia năm xẻ bảy, dư âm của vết kiếm nổ ra một luồng sóng khí, khiến Ngao Thiên thô huyết văng ra mấy trăm mét.

Hắn phun một ngụm huyết, sau đó đột nhiên nhảy lên, nắm lấy dây leo bám trên đại thụ phía trước mặt, đu đi.

Càng vọt tới trước, uy lực của dư âm khi chiến đấu càng mạnh, đợi đến khi hắn chạy tới giữa sườn núi, trong lòng rung mình khi nhìn thấy cây cối khắp nơi bị cương phong tàn phá bừa bãi, ánh kiếm bay tán loạn, dư âm nguồn năng lượng khiến đại địa xuất hiện bão cát, cuốn bay mọi thứ.

Đột nhiên, bước chân của Ngao Thiên như bị hóa đá không thể tiến thêm một bước nữa.

Hắn không thể không dừng lại!

Bởi vì phía trước đã mất đi núi rừng che chắn!!

Đỉnh núi bị thanh niên mặc hắc y chém thành một mảnh trống không.

Hàng loạt kiếm khí điên cuồng xoay tròn, gào thét, tạo thành con lốc xoáy, nếu hắn đi lên thêm một bước trước nữa, chắc chắn sẽ chết!!.

Liền tới gần cũng không thể sao??

Ngao Thiên vô vọng nhìn về phía bầu trời.

Chiến đấu hình như đã ngừng lại...

Trên bầu trời, hắc y thanh niên toàn thân mang đầy vết thương ngao nghệ cảm kiếm lạng không mà đứng, chỉ liếc sơ qua thanh niên hắc y, Ngao Thiên cảm giác linh hồn bị vô tận áp lực đè ép. Hắn phát hiện mình hoàn toàn không nhìn thấy diện mục của thanh niên này, chỉ cảm thấy thanh niên này giống như thần phạt vậy, đỉnh thiên lập địa, chân đạp đại địa, đỉnh đầu chạm hư không, hào quang vĩ đại làm người khác không cách nào nhìn thẳng, trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác cúng bái!

Ngao Thiên cảm giác kích động muốn quỳ lạy, nhưng bản tâm hắn lại không cho phép điều này, vội vàng cắn lưỡi, mới miễn cưỡng thoát khỏi cảm giác này.

""Khục khục, ta đường đường là Tuyệt thế thiên tài, tu ra Kiếm Hồn, cùng cấp vô địch, tu vi lại là Kim Đan chi cảnh sơ kỳ, tung hết thủ đoạn mới giết chết được một tiểu tử ma đạo tu vi mới vào Trúc Cơ trung kỳ, buồn cười thay!"" Thanh niên hắc y cười khổ, âm thanh vang vọng khắp bầu trời.

Hệ Thống tu luyện ở Tinh Hà này từ thấp đến cao phân làm: Luyện Thể, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Phân Thần, Độ Kiếp, Địa Tiên, Thiên Tiên, Cửu Thiên Huyền Tiên, Đại La Kim Tiên, Thánh Nhân.

""Chắc, tiểu tử, ai nói ngươi giết được hắn đây?"" Vương Bá Nguru khinh thường nhìn thanh niên hắc y, châm biếm nói.

""Cái gì?"" Thanh niên hắc y sừng sốt.

Bầu trời đột nhiên mở ra một lỗ máu, hàng ngàn giọt máu trong lỗ máu tuôn ra, dung nhập vào nhau, tạo thành một hình người, chính là Alucard.

Alucard nắm chặt bàn tay, cảm nhận một luồng sức mạnh đang chảy trong thân thể, hài lòng gật đầu.

Đây là lần đầu tiên hắn bị giết chết, cũng là lần đầu tiên dùng Huyết Hà sống lại.

Ma Sĩ trung kỳ!! Sau khi sống lại, hắn đột phá một tiểu cảnh giới!

Đẳng cấp tu vi của Huyết Tộc chia làm cấp: Ma đồ, Ma sĩ, Ma sư, Ma Tướng, Ma Tông, Ma Quân, Ma Thánh, Ma Tôn, Ma Hồn, Ma Chủ, Ma Thần.

Ma sĩ trung kỳ sánh ngang với Trúc Cơ chi cảnh trung kỳ.

""Thử xử dùng Phá Thiên Quyền xem nào!!"" Alucard thì thầm nói, tiện tay vung một quyền về phía hắc y thanh niên.

Không khí bị một quyền chấn động, bay tán loạn ra xung quanh, tạo thành một cơn bão năng lượng quét bốn phương tám hướng.

Ngạo Thiên biến sắc, quay đầu liền chạy, nhào tới núp sau tảng đá cao ngàn mét.

khí lưu gào thét thổi qua tảng đá, tiến mạnh ra đâm cổ thụ sau lưng hắn. đẩy một hàng dài cổ thụ ngã gục xuống, mới tan biết., Ngay cả tảng đá cũng lay động không ngớt, như muốn sụp đổ.

""Đậu Múa, xem chết bỏ mày rồi!!"" Ngạo Thiên mắng nhỏ một câu.

Alucard tiện tay vung một quyền, khiến mặt đất nơi hắc y thiếu niên đứng đều tan biến 5000m đất.

Hắc y thiếu niên biết nguy cơ sống còn, lúc nguy cấp không tiếc hư tổn căn cơ sử dụng Huyết Động ý đồ chạy trốn, nhưng bị Đức Hoàng vung một bàn tay không lồ bắt được.

""Cho người này!"" Vương Bá Ngu phát tay, hắc y thiếu niên bay về phía Alucard.

""Cảm ơn thiếu gia!!"" Alucard lạnh lùng nhếch miệng cười, hai bàn tay chụm lại với nhau, hô to ": Thôn Phệ!!""

thân thể hắc y thiếu niên chia năm xẻ bảy, ngay cả xương cũng tan thành năng lượng bay về phía Alucard.

""Ma Sĩ hậu kỳ!!"" Alucard cười dài, thỏa mãn nói.

Năm ngày, từ một thiếu niên không có tu vi, lại đột phá Ma sĩ hậu kỳ!!

Là do hắn thôn phệ, giết chóc biết bao nhiêu là yêu thú, loài người, dùng tính mạng của bọn sâu kiến, đúc lên thành tựu như hôm nay!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Không cam lòng tâm thường!

Vương Bá Ngu cười cười, liếc nhìn Ngạo Thiên núp sau tảng đá, âm thanh vang vọng như lời đinh:"" Sâu kiến ẩn núp này giờ, còn không mau ra!!"

Âm thanh như lời đinh vang vọng bên tai Ngạo Thiên, khiến lỗ tai hắn chảy máu, vội vàng bò ra, can đảm nhìn Vương Bá Ngu, hưng phấn quỳ xuống nói:

""Tiểu nhân Ngạo Thiên, bái kiến hai vị Tiên Nhân!!""

""Ngạo? Tên có một chữ ngạo, vậy mà cũng cuối đầu sao? "" Alucard thú vị cười, châm chọc.

""Tiểu nhân Biết lúc này không phải lúc Kiêu Ngạo, thưa Tiên Nhân!"" Ngạo Thiên chấp tay, nói.

""Người nói ra ý đồ của người, Ngạo Thiên, chắc không phải chỉ vì nhìn bọn ta giết người chứ?""Vương Bá Ngu để ý thiếu niên này lâu rồi, cảm thấy tâm tính hắn là hạt giống tốt, gặp nguy không loạn, dũng cảm tiến lên, đáng giá bồi dưỡng.

""Vâng!!"" Ngạo Thiên lễ phép đáp, trầm ngâm một hồi, kể ra một đoạn truyện xưa..

"" tiểu nhân từ nhỏ mất cha mẹ, lớn lên thích một tiểu cô nương trong thôn, ý định cả đời sống với nàng, nhưng khi nghe tin có Tiên nhân tồn tại trên thế giới này, tiểu nhân không cam lòng tâm thường sống tạm bợ một đời này nữa, muốn tu Tiên, nhưng khổ nỗi, thế giới này rộng lớn vô biên, dám hỏi Tiên Duyên ở phương nào? đành lui một bước, dự tính thăm quan thế giới bên ngoài, nhưng nay gặp hai vị tiên trưởng, cảm thấy Tiên Duyên đã đến, ý đồ muốn thoát phàm làm tiên!!""

Ánh mắt Vương Bá Ngu sáng lên nhìn Ngạo Thiên, như tìm thấy một kiện bảo vật quý giá vậy, kiên nhẫn nghe một tên phàm nhân kể chuyện, cuối

cùng, hẳn hỏi:

""Ngươi rất muốn Tu Tiên?""

""Vâng, tiểu nhân khát cầu Tu Tiên, các thôn dân ở đây đều cho rằng tiểu nhân vô tri, theo đuổi tu tiên mệt mỏi không bằng chăm chỉ làm ăn, cưới vợ sinh con sống hết một đời, nhưng, tiểu nhân không muốn mình bình thường sống vô vị như vậy một đời, tiểu nhân không hiểu, làm sao hai vị tiên nhân ở đây, rõ ràng trong lòng bọn họ muốn tu tiên, nhưng bọn họ lại không dám chịu nguy hiểm đến cầu tiên duyên, còn hết lời ngăn cản tiểu nhân, khiến tiểu nhân phần nộ dị thường, bọn họ muốn tầm thường thì tại sao lại ngăn cản người khác không muốn tầm thường!"" Ngạo Thiên tức giận đáp.

""Haha, thế giới Phàm nhân, đa số đều sống tầm thường một đời, Chỉ có một số ít người không cam lòng tầm thường, dựa vào cố gắng của bản thân cùng cơ duyên, thoát khỏi thế giới phàm nhân!""

“Tiểu Nhân giống như Tiên nhân nói, không cam lòng tầm thường. Thế giới phàm nhân, không còn gì hấp dẫn ta.” Ngạo Thiên kiên định nói.

""Thế nhưng, ngươi có cố gắng, nhưng lại không có hùng tâm tráng chí, dù tu tiên cũng trở thành người bình thường trong tiên lộ, như vậy ta tại sao phải bồi dưỡng ngươi!"" Vương Bá Ngu chậm rãi lắc đầu.

""Ta có hùng tâm tráng chí, ta muốn vĩnh sinh, muốn như các bậc tiên nhân nhắc tay là đại địa nát, bầu trời sụp!"" Ngạo Thiên thấy không ổn, nhất thời hô to.

""không, đây chỉ là ngươi không cam lòng tầm thường, chứ không phải hùng tâm tráng chí, không thật sự muốn không tầm thường."" Vương Bá Ngu tiếp tục lắc đầu.

""Ngươi muốn tu tiên, nhưng ngươi muốn dựa vào ta ban ngươi cơ duyên để tu tiên, lại không muốn trả giá, ở bên ta, dưới sự chỉ dạy của ta, Tiên Lộ của ngươi sẽ thoải mái an toàn, nhưng nếu ngươi thật sự muốn không tầm thường, mà chỉ muốn đi con đường an toàn, chỉ sợ cơ hội vẫn định thế gian không lớn, ngươi đi theo ta thì bắt buộc ngươi phải trả giá lớn, tu tiên, không phải chỉ là cố gắng là đủ, tiên lộ hung hiểm, phải chấp nhận rủi ro, thậm chí tử vong!!"" Vương Bá Ngu lạnh nhạt nói, lời nói công kích vào nội tâm của Ngạo Thiên!!

Đúng là hẳn từng mơ ước gặp cơ duyên, bái vào môn hạ Tiên Nhân, được tiên nhân dốc lòng chỉ dạy, cộng thêm cố gắng của bản thân, tiến từng bước lên đại đạo đỉnh phong!!

Lời nói của Vương Bá Ngu khiến Ngạo Thiên vỡ mộng!!

""Vậy, muốn bái vào môn hạ của Tiên Nhân, ta phải trả giá như thế nào?! "" Ngạo Thiên kiên định hỏi!

""Giết sạch cả thôn trang này, vì bọn hắn cản trở con đường Cầu Tiên của ngươi, mặc kệ ngươi sử dụng thủ đoạn nào, sau ba ngày, nếu ngươi không hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ giết cả ngươi cùng đám sâu kiến này!!"" Giọng nói của Vương Bá Ngu bình thản như không, nhưng vào tai của Ngạo Thiên, lại như cừu thiên thần lời, công kích thẳng vào nội tâm yếu ớt của hắn.

""Giết sạch...cả thôn trang...giết đi người thân sống với ta từ nhỏ đến giờ? giết đi Nguyệt Nguyệt?..."" Ngạo Thiên ngờ ngác quỳ ở đó, quả thật, điều này gây tổn thương tâm linh đứa trẻ mới lớn như hắn!

""Ta có thể sao? ta có thể giết đi bọn họ sao?"" Ngạo Thiên âm thầm hỏi bản tâm của mình.

Bản Tâm của hắn chia làm hai suy nghĩ, một giọng nói đầy thiện lương vang lên trong tâm hắn: Ngươi làm vậy thì mất đi nhân tính, táng tận lương tâm, phá hoại Đạo Đức, trời đất không tha thứ!! Hãy lui một bước, dù chết, cũng không thể khiến linh hồn cha mẹ nơi suối vàng phải thất vọng vì mình!""

Một giọng nói tà ác khác vang lên: "" Tiên Lộ nhấp nhô, Tiên Lộ mờ mịt, sống trên đời này, có nhiều chuyện bất đắc dĩ, nhưng nếu là đàn ông, phải chấp nhận, muốn truy cầu mục tiêu của đời mình, phải trả giá hết thảy, hi sinh hết thảy, ngay cả bản thân mình, nếu cần thiết cũng phải hi sinh, đã bước chân vào tiên lộ, phải chấp nhận điều này. Hối hận sao? nếu hối hận thì lúc đầu đừng cầu Tiên, sống tầm thường một đời đi, phê vật!!""

Ngạo Thiên thống khổ ôm đầu.

Vương Bá Ngu biết đây là thời khắc quan trọng, nói thêm:

""Ngươi đã muốn thoát khỏi tầm thường, gặp chuyện bất đắc dĩ, khó khăn, ngươi lại muốn tránh đi, điều này là không được, ngươi không thể hi vọng bản thân không tầm thường, lại còn mong muốn thoải mái!!""

""Tiểu nhân biết mình nên làm thế nào, tiểu nhân về thôn suy nghĩ, sau ba ngày, tiểu nhân cho Các vị Tiên nhân một câu trả lời thỏa đáng."" Ngạo Thiên trong lòng rối như tơ vò, chỉ đành từ biệt, tìm chỗ tĩnh tâm suy nghĩ.

""Được, sau ba ngày, chúng ta tìm ngươi, Alucard, đi thôi."" Vương Bá Ngu gật đầu, thân ảnh bỗng bành ròi đi.

""Tiểu tử, ánh mắt sáng suốt một chút, ta thường thức ngươi!"" Alucard cười lớn, bay theo Vương Bá Ngu..

Bên trong Hưng Yên Thôn, các thôn dân ngóng trông Ngạo Thiên trở về.

Đại chiến kết thúc, khói bụi lốc xoáy cũng tán đi, Tiên tung đã mất, chỉ để lại một mảnh đất đá hỗn độn, đột nhiên từ xa, một bóng người gầy gò từ đằng xa đi tới.

"Là Ngao Thiên ca ca!" Nguyệt Nguyệt tuổi nhỏ mắt sáng, trước tiên nhìn ra người phía trước, lớn tiếng hô.

"Là Ngao Thiên, hấn còn sống!"

Trong thôn vang lên một mảnh tiếng kêu, mọi người dồn dập xông tới vây quanh hấn, nhìn hấn không bị tổn thương gì, mặt mày chỉ hơi chút xám xịt, rất cục yên lòng.

"Không chết là tốt rồi." Khiếu thúc thở dài một hơi, yên tâm nói.

Ngao Thiên cảm động không biết nói gì, chỉ im lặng.

Nguyệt Nguyệt nhào tới ôm lấy Ngao Thiên, hưng phấn hỏi: "Ngao Thiên ca ca, người gặp tiên nhân rồi sao?"

Ngao Thiên khẽ lắc đầu một cái, mỉm cười nói: "Ta không đuổi kịp bọn họ... Liền tới gần cũng khó khăn... Ta đã thất bại."

Ngữ khí của hấn rất bình tĩnh, nụ cười cũng rất chân thành, nhưng đoàn người vẫn là nghe ra ngữ điệu ẩn giấu trong nụ cười đó chính là không cam lòng.

"Thất bại liền thất bại đi, sống sót là tốt rồi."

"Đúng vậy, trên đời này có cái gì có thể quan trọng hơn sống sót đây."

"Tiểu Thiên ah, ta chính là bạn tốt của cha mẹ ngươi, khuyên ngươi một câu, ngươi kiềm chế bản thân lại đi, đừng tiếp tục suy nghĩ chuyện Tu Tiên. Tiên duyên khó cầu, Tiên môn khó tiến ah, cầu Tiên đắc đạo, không phải loại người nghèo khổ sinh sống ở vùng hẻo lánh có thể đạt được. ""

"Đúng đây, tốt nhất là an phận đi."

"Đúng vậy, Tiểu Thiên à, làm người phải biết lượng sức..""

Trong lúc nhất thời mỗi người nói một kiểu, người thật tâm khuyên nhủ cũng có, người châm biếm trào phúng cũng có, hèn mọn xem thường cũng có.

Khiếu thúc trực tiếp khiển trách: "Tiểu tử thú, vì cầu Tiên, ngay cả mệnh ngươi cũng không cần sao?"

Trong lòng Ngao Thiên nổi lên một mảnh hỏa diễm, ta biết các ngươi vì tốt cho ta, nhưng cản con đường thành công của ta, các ngươi có quyền gì!! các ngươi tình nguyện lạc lối, cũng đừng ảnh hưởng ta.

"Ta chỉ làm theo bản tâm việc ta nghĩ ta nên làm." Ngao Thiên cẩn thận suy nghĩ từ ngữ trong đầu, nói.

"Không tiếc đi chết?"

"Phải! Thế giới này, nhiều người có giấc mơ hoài bão tu tiên, thế nhưng người nguyện ý vì giấc mơ, mục tiêu mà trả giá, chung quy quá ít."" Ngao Thiên nhớ lại những lời Vương Bá Nguru nói, thở dài một hơi, đáp.

Khiếu thúc không nghĩ tới một tên tiểu tử có thể nói lời mang đậm tính triết lý như vậy, triệt để há mồm choáng váng.

""Ta chỉ cần là vì giấc mơ đi phấn đấu, dù cho thất bại cũng Vô Hối.""

Tâm tư cầu tiên vẫn đạo của hấn chẳng những không có biến mất, trái lại càng lúc càng kịch liệt rồi.

Một ngày nào đó, ta sẽ như hai vị tiên nhân kia, hoành hành ngang dọc thế giới!

Bất luận tương lai có thể nào gian nan hiểm trở!

Ngao Thiên âm thầm nói.

Thời gian thoáng chốc đi qua một ngày, bách tính trong Hưng Yên thôn khôi phục lại thói quen sinh hoạt thường ngày, mỗi ngày dậy sớm cày ruộng tới gieo hạt, vất vả không ngơi.

Ngao Thiên cũng như thường ngày, cùng đoàn người ra đồng, mặt ngoài xem như đã buông tha cho vọng tưởng tu tiên không thiết thực đó.

Thế nhưng mỗi khi đến lúc nhàn rỗi, Ngao Thiên âm thầm đi một mình lên Ba Vĩ Sơn, lặng lẽ ngồi lên tảng đá gần đó, ngo ngác nhìn bầu trời trên cao.

Một ngày trôi qua, cây cối bởi vì dính dư âm chiến đấu mà hủy, lại bắt đầu chậm rãi sinh trưởng, tại vùng thế giới có thiên địa linh khí dư thừa, sinh mệnh

cũng kiên cường!

Ngày thứ hai, Ngao Thiên lại đang trên núi ngồi một ngày, lúc trở lại thì bầu trời đã tối dần.

Đi tới trước cửa phòng nhà mình, Ngao Thiên nhìn thấy tiểu Nguyệt ngồi ngay cửa chờ chính mình.

Tiểu Nguyệt, vẫn là đôi mắt to sáng ngời ấy, ôn nhu nhìn mình, nhẹ giọng ní non nói: "Ngươi lại đi trên núi?"

"Ừ." Ngao Thiên ừ một tiếng, lách người vào phòng.

Tiểu Nguyệt đã kéo tay hắn: "Ngao Thiên ca ca, rốt cuộc ngươi tính làm gì? Người trong thôn đều nói ngươi bị điên, tiên nhân không ở, ngươi còn mỗi ngày chạy lên núi, đến cùng tính mưu đồ gì?"

Cái vấn đề này, người trong thôn đã hỏi hắn rất nhiều lần.

Ngao Thiên chưa bao giờ trả lời.

"Ta có tâm sự, chỉ lên núi ngắm cảnh thôi, đừng lo."

"Thật?" Tiểu cô nương nghi vấn hỏi.

"Ừ, tiểu nguyệt này..." Giọng nói của Ngao Thiên ngập ngừng.

"Sao?" Tiểu Cô nương mở to đôi mắt nhìn hắn.

"Ta thích ngươi lâu rồi!" Ngao Thiên trầm mặt cả nửa ngày, rốt cuộc nói.

"Ta biết lâu rồi, hi hi, tốt rồi, ta về, kéo phụ thân lại trông..." Tiểu Cô Nương nhón chân hôn lên môi hắn một cái, đỏ mặt, lách cớ chạy đi, để lại hắn ngơ ngác đứng đó.

Nhìn thân ảnh nàng khuất dần, nhìn không trung lưu lại mùi hương, đôi môi vẫn còn ẩm, nhìn thôn xóm từng nhà náo nhiệt làm bếp nấu cơm, Ngao Thiên thờ dãi, như quyết tâm, ánh mặt trời để lạnh lùng, lộ ra vẻ tàn nhẫn, thì thầm:

Tiểu Nguyệt, Các hương thân, Xin Lỗi!!"

"Vi thành tựu cho ta, các ngươi nên hi sinh đi!"

"Một ngày nào đó chúng vĩnh sinh chi đạo, ta sẽ hồi sinh các ngươi!"

Nói rồi, thân ảnh của hắn lóe lách không một tiếng động chui ra khỏi thôn, biến mất trong màn đêm.....!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Ngao Thiên lựa chọn!

Trời gần sáng, những tia nắng còn chưa kịp chiếu xuống đại địa, không khí còn vẫn vương mảnh sương đêm lạnh lẽo, thì đằng xa ngoài Hưng Yên Thôn, chợt xuất hiện một nhánh đội ngũ, người người đều cười một con ngựa chiến, mặt áo giáp đầy đủ, một tay cầm cung một tay cầm chiến đao bằng tinh cương sắc bén, khuôn mặt ai nấy đều mang vẻ sát khí凛冽.

Người cầm đầu đội ngũ này là một tráng hán tuổi đã vào tứ tuần, nhưng khí huyết sung mãn dị thường, khuôn mặt nghiêm nghị mang góc cạnh đầy đủ, má bên trái còn khắc một vết sẹo lõm dài khoảng 2cm, ánh mắt sắc bén như đao nhìn về phía Hưng Yên Thôn.

Trung niên tráng hán cầm đầu tên Cao Đồ, biệt danh Đồ Tể, là hung thần trong đám phạm nhân, tu vi Hóa Khí tứ trọng, cũng là một tay cao thủ trung tầng trong thế giới phạm nhân. Dù sao, Hóa Khí Cửu trọng đã là tầng lớp mạnh nhất trong thế giới phạm nhân của Việt Cổ Vị Diện.

Cao Đồ chính là thành viên trong quân đội của một chi gia tộc nhỏ, nhưng bản tính ác độc, lợi dụng chức quyền khi dễ, chèn ép các lương dân, gái nhà lành, khiến dân chúng căm phẫn, tạo sức ép tới gia tộc nhỏ này.

Vì gia tộc nhỏ này theo Chính đạo, nếu chuyện này làm lớn, sẽ gây nên các gia tộc khác lạnh lùng gạt ra ngoài lề, tổn hại đến lợi ích chung của gia tộc, nên khiến người Chương quân chi đội này phải đánh hắn gần chết, đuổi hắn đi, tẩy sạch thanh danh Chính Đạo thuần khiết của gia tộc.

Sau khi giải ngũ, Cao Đồ vẫn chứng nào tật nấy, tụ tập các thành phần bất hảo trong khu vực, thành lập một đội ngũ nhỏ, lấy một góc rừng trong Ba Vi núi làm căn cơ, đi cướp của giết người.

Cao Đồ dù là tàn ác, nhưng hắn vẫn có đầu óc về huấn luyện quân đội, Đội ngũ này của hắn chỉ trong một năm trở thành đội ngũ cướp bóc hung hăng hoành hành khu vực chân núi Ba Vi, các thành viên được Cao Đồ rèn luyện nghiêm chỉnh theo phương pháp rèn luyện trong bộ đội, người nào cũng là tinh anh, trong tay nhuộm máu không ít người tốt lẫn xấu.

Mỗi lần cướp bóc hiếp giết, Cao Đồ tự lập ra kế hoạch, sai các đàn em thu thập tin tức, thổi diễn trận đồ hàng trăm lần, tính đường lui, tính các điểm có thể xuất hiện ngoài ý muốn, vv.. mới tụ tập anh em ra tay, mỗi khi ra tay, hầu như là chí mạng, ít ai chống lại được. Chiến tích của hắn phải là đầy cỡ một bộ phim cô dâu tám ngàn tuổi.

Khi bước chân ngựa còn cách Hưng Yên Thôn 100m, Cao Đồ giờ tay phải lên, lòng bàn tay hướng ra phía trước, đội ngũ đồng loạt dừng lại, không tiến thêm được một bước.

Cao Đồ rút cung lớn đeo sau lưng, rút mũi tên ra, châm lửa lên mũi tên.

Đội ngũ đồng loạt làm theo hắn.

Cao Đồ kéo căng dây cung, hướng về phía Hưng Yên Thôn.

Đội ngũ nhanh chóng làm theo.

Cao Đồ hít sâu một hơi tới tận sâu trong lồng ngực, dồn hơi, nín thở, một lúc sau, rống to lên:

""Bánnnnnnnnnn!!!!!!!!!!!!!!""

Hàng trăm mũi tên lửa như lưu tinh bay thẳng xung quanh Hưng Yên Thôn, tựa như một điểm lóe sáng rực rỡ giữa trời đêm, đồng thời, tia nắng đầu tiên cũng hạ xuống, kéo lên khung cảnh mỹ diệu cực kỳ.

Hàng trăm mũi tên như mưa rơi lộp bộp xuống khắp nơi, từng căn nhà tranh lập nóc nhà bằng rom rạ cháy sáng lên, đứng ở một góc gần đó, Ngao Thiên từ vẻ khản trương khi làm việc xấu, chợt hưng phấn lên, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn từng quả cầu lửa bốc cháy rực rỡ, hắn không nhìn được, thốt: ""Quả thật tuyệt đẹp.""

Vương Bá Nguu đứng kế bên Ngao Thiên, cũng khẽ thương thức khung cảnh hoành tráng tuyệt mỹ này, trong lòng thầm nói:

""Đã Lâu rồi ta chưa xem cảnh tượng này, thật hoài niệm""

Alucard nhếch môi, cười ha ha, đồng tình, nói:

""Quả thật, hơi thở của sự tử vong luôn luôn kích thích nhân tính của loài người các ngươi. ""

Vương Bá Nguu nghe Ngao Thiên cùng Alucard cảm thán, cười cợt, thần nhiên đáp:

""Ngươi và Alucard chắc chưa từng thấy cảnh tượng hàng loạt siêu cấp tinh cầu bị hủy diệt đâu, nó mỹ lệ đến cực điểm, cả vũ trụ tối tăm đều sáng rực lên một góc lớn.""

""Điều đấy, cảnh tượng ấy, qua lời kể của Thiếu gia, khiến chúng ta ngóng trông về nó..."" Alucard gật đầu, tiếp lời.

Một lúc sau, không biết ai bị sức nóng của lửa làm tỉnh dậy, vội vàng chạy ra ngoài, hét lớn:

""Có cướp!! mọi người tỉnh!!""

Người nọ vừa mới hét xong, một cán đao từ một góc tối nhanh chóng cắt ngang bụng hắn, một cán nữa chém ngang đầu hắn, khiến người nọ lập tức tử vong.

Cao Đồ liếm liếm vết máu trong cán đao, ánh mắt lộ ra khôn cùng sát khí cùng lãnh huyết, cao giọng ra lệnh:

""Tàn sát không còn một người, tài vật gom lại một chỗ, phân chia sau, còn đàn bà phụ nữ hay thiếu nữ thì vẫn giữ nguyên vẹn thi thể, lão tử từ lâu chưa cường hiếp xác chết!!""

Các thôn dân trong Hưng Yên thôn từ nào đến giờ chưa gặp cảnh tượng tàn nhẫn đến thế, đầu óc ai nấy đều hoảng loạn, đắm chìm trong sợ hãi, chạy trốn tán loạn, không dám phản kháng.

Tiểu Nguyệt ngờ ngác đứng gần đó, nàng bị cảnh tượng này kích thích lên não, quên cả năng lực tự hồi, tuổi còn nhỏ như nàng vẫn chưa thấy cảnh tượng máu tanh như vậy bao giờ.

Một tráng hán đi tới, nàng run rẩy, nàng sợ hãi đến cực điểm, ánh mắt của nàng tránh né tráng hán.

Tráng hán giờ dao găm, nhẹ nhàng đâm thủng trái tim Tiểu Nguyệt, kết thúc sinh mệnh nhỏ bé của nàng.

Ánh mắt Ngao Thiên nhìn chăm chăm vào đó, tuy hấn đã lường trước kết cục như vậy, nhưng tưởng tượng cùng hiện thực chênh lệch ngàn dặm, nhìn khuôn mặt khi chết vẫn hằn in lên vẻ sợ hãi trên đôi mắt to tròn ấy, Ngao Thiên cắn răng, ngăn dòng lệ nóng òng ọc rơi, lâu lâu thấp giọng rít lên, găm gùr rắc lên từng cơn.

Mỗi người mỗi SỐ PHẬN, không ai giống ai. Nhưng TÌNH YÊU CHỈ MỘT, KẾT THÚC giống nhau.

Lúc ban đầu HẠNH PHÚC thường đông đầy, rồi khi GỤC NGÃ phải TỰ LAU NƯỚC MẮT.

Hoá ra BÊN NHAU LÂU NGÀY thành THÓI QUEN nhưng ta KHÔNG NGỜ.

Hoá ra TIN NHAU vẫn chỉ là PHÚT GIẤY thăng hoa VỤT QUA.

Rồi đến khi EM XA mới muộn màng NHẬN RA đang một mình CÔ ĐƠN....!!

Dòng suy nghĩ quay về những kỷ niệm về nàng, như một cuốn phim quay chậm, lúc đầu tiên cùng nhau đi chơi trốn tìm, chơi trò cô dâu chú rể, tuổi mới lớn đắm chìm vào cảm xúc nhớ nhung, tình yêu như nụ hoa chớm nở, lúc ban đầu hạnh phúc thường đông đầy trong trái tim thiếu niên mới biết yêu là gì... và đoạn phim ấy tua nhanh đến khoảnh khắc đêm qua, khi nàng hôn phớt lên môi hấn... hơi ấm đôi môi như vẫn còn đọng lại trên đôi môi giờ đây đang chan chứa nước mắt lạnh lẽo.

.....Ngày còn HẠNH PHÚC cứ đếm THÁNG NGÀY kỷ niệm TÌNH YÊU ĐÔI TA.

Mặc dù NGÀY ĐÊM quán quýt BÊN NHAU vẫn không ngừng NHUNG NHỚ

Tình tựa vầng Trăng SÁNG GIỮA ĐÊM RẼM dù ngàn mưa gió cũng KHÔNG TÀN.

Dù NHIỀU NĂM QUA ta CHƯA TỪNG CHIA XA...

Thật sự gần gũi với anh CHẲNG AI HIỂU ANH ĐƯỢC NGOÀI EM ĐAU

Đi đâu anh cũng chỉ GIỮ BÓNG HÌNH CỦA MỘT MÌNH EM TRONG TIM.

Mặc dù TÌNH YÊU CỦA ANH đã không còn là NƠI ĐỂ EM HY VỌNG.

Điều bạn tâm duy nhất là CÒN BAO LÂU... ĐỂ QUÊN EM....Tiểu Nguyệt..?

Alucard ngáp ngừng, đưa tay vỗ vai Ngao Thiên, thấp giọng, nói:

"" Cuộc đời dài đằng đẳng, biết bao nhiêu sự tình ngoài ý muốn phát sinh, đôi khi, chúng ta phải chấp nhận những sự tình bất đắc dĩ này...""

""Lúc đầu chính ngươi tuyển chọn Tu Tiên, thì cần phải hiểu thật rõ điều này..Tu Tiên, chính là con đường tử lộ, chỉ có tiến lên mới có thể sống sót...nhắm thẳng bản tâm, không muốn tâm thương, thì phải trả giá đắt..!""

""Ta hiểu!"" Ngao Thiên gật đầu, giọng hơi khàn khàn, đáp.

Vương Bá Ngự như người ngoài cuộc lạnh nhạt chấp hai tay sau lưng, đứng thưởng thức vị máu tanh trong không khí.

P/S:

P/S:

Các người đọc truyện đừng bảo là Vương Bá Ngự, Ngao Thiên, Alucard, Diệp Minh,...vv...không có nhân tính, bản chất thế giới mà bọn hấn sống chính là thế giới cá lớn nuốt cá bé, nghĩa mỗi một sinh linh đều nằm trong chuỗi thức ăn, mà loài người ở kỷ nguyên này gần như đỉnh kim tự tháp, người ăn thịt người sẽ càng ăn càng cường đại.

Nếu là đầu thân vào chuỗi thức ăn, liền phải tiếp nhận quy tắc của nó, một là ăn người khác, hai là bị người ta nuốt đến cạn cũng không còn.

Con đường tu hành tàn khốc, nghịch thiên làm mục tiêu, nghịch nhân làm thủ đoạn, vì tài nguyên tu hành, có thể lục thân không nhận, vì trèo lên càng cao, đi càng xa trong con đường tu hành, có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào dù nó tội tệt đến thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Thanh Phong tử vong!

Lúc này đây,Huyền Huyền Đại Lục...

"Phong Sư Huynh, chúng ta bị đạo phi bao vây rồi."" Một tên đệ tử kinh hãi hét lớn.

"A...a....chết ta..." Một tên đệ tử hơi yếu bị năm sáu tên đạo phi vây công, cuối cùng bị đánh lén gọt đi đầu lâu.

"Mở đường máu chạy đi!" Thanh Phong khỏe mắt muốn nứt ra khi nhìn đám đệ tử bị đạo phi vây công giết chết, tùy tiện vài kiếm chém giết mấy tên đạo phi cận thân, lôi kéo Linh nhi thất hồn lạc phách chạy trốn.

.....

Thanh Phong lúc này đây nhận ra mình đã lọt vào bẫy, bọn hán giết Tiểu Nhất sư đệ mà thả Diệp Minh ra chính là để hấn quay lại báo tin, Thanh Phong biết tin đương nhiên sẽ gọi Diệp Minh đi đến hốt xác, Thanh phong vì có hai vị Võ Vương trường lão tùy thân nên không sợ không kiên nhẫn gì hết đi tới, ai bọn đạo phi này có cường giả Võ Hoàng đứng sau, hai vị trường lão liều mạng câu kéo thời gian liều chết từ đầu để bọn đệ tử hấn chạy trốn, nhưng Thanh Phong biết hai vị võ vương sẽ câu kéo không được bao nhiêu thời gian, Võ Hoàng cường giả kinh khủng không phải là đùa giỡn, bằng vào thân thể đã có thể tay không xé rách không gian bình thường, thân thể ngao du hư không vũ trụ, dưới sức mạnh đó cho dù Võ Vương cũng giống như giun dế.

Và hấn cũng nhận ra, chắc chắn những người này không phải đơn giản là đạo phi, đạo phi có võ vương cường giả đã đủ kinh ngạc, Võ Hoàng cường giả ai lại đi làm đạo phi bao giờ, chắc chắn đây chính là âm mưu nhằm vào Thiên Kiếm Tông.

Hấn liều mạng huyết động chạy trốn nhằm đưa tin tức này về cho sư phụ, hấn có truyền tin bí thuật vạn lý truyền âm, nhưng không biết tại sao cánh rừng này lại bị cỗ lực lượng nào đó bao bọc không thể sử dụng truyền âm bí thuật.

"Linh nhi, Diệp Minh, cố gắng lên!" Thanh Phong một tay kéo Diệp Minh, một thân lại công thêm Linh nhi, tuy nhiên hai người này cũng không ảnh hưởng đến tốc độ của hấn.

"Sắp thoát ra khỏi cánh rừng rồi!" Thanh Phong mừng rỡ, nếu thoát ra khỏi cánh rừng này, bí thuật hộ mệnh cùng truyền âm bí thuật đều có tác dụng, lúc đó hấn chính là biển rộng mặc chim bay, Sư phụ là võ hoàng, từ Thiên Kiếm Tông sư phụ có thể xé rách hư không xuất hiện tại chỗ đây cứu bọn hấn.

"Haha....sâu kiến, chạy không thoát!" Đột nhiên đằng sau hấn đột ngột xuất hiện thanh âm, Thanh phong không quay đầu lại cũng biết vị Võ Hoàng cường giả bí ẩn đó đã đuổi theo đằng sau.

"Thôi được!" Thanh Phong ánh mắt lóe lên vẻ kiên định, hấn nháy mắt gầm lên, nói:

"Diệp sư đệ, mang Linh Nhi ra khỏi cánh rừng này, ta bọc hậu, cầm trong tay ngọc giản này, sư phụ sẽ nhanh chóng tới cứu!"

Diệp Minh ánh mắt đậm đặc nhìn Thanh Phong, không nói hai lời nắm tay Linh Nhi bắt đầu chạy.

Trong lòng Diệp Minh thầm nói:" Phụ thân quả nhiên trí tuệ vô song, hiển nhiên đã đoán được Thanh phong sẽ làm thế bày ra bố cục này."

"Haha, ta là phụ thân ngươi, đương nhiên mấy tên sâu kiến tâm tư há qua mắt được ta." Tàn hồn Vương Bá Ngưu trong nháy mắt truyền âm đáp.

Sau khi xác định Diệp Minh chạy thoát khỏi, Thanh Phong mới thở phào, bỗng hấn thấy Thần bí nhân cười tủm tỉm nhìn hấn cũng không ngăn cản Diệp Minh bọn họ chạy trốn, nào hấn nhanh chóng sâu chuỗi lại tất cả, trong lòng hấn đột nhiên run rẩy, ánh mắt co rút lại, dường như nghĩ đến điều gì đó.

"Nhận ra rồi sao?" Thần Bí Nhân hài hước mở miệng, nghiêng ngẫm nói.

"Diệp Minh sư đệ...là người của các ngươi?" Giọng nói của Thanh Phong run rẩy, đến cả khi cất lời, hấn cũng không dám tin rằng Diệp Minh thật sự là kẻ tay trong, nhưng mọi chứng cứ đều chỉ hướng Diệp Minh, hấn không tin cũng phải tin.

"Chắc...đúng vậy.." Thần bí nhân cười to, vỗ tay đập xuống đầu Thanh Phong.

"Boét" Đầu lâu của Thanh Phong như trái dưa hấu yếu ớt liền bị bàn tay thần bí nhân đập nát như tương.

Mà Lúc này đây, tại Thiên Kiếm Tông...

"Sư phụ...chúng ta gặp võ hoàng cường giả tập kích..!" Đột nhiên một thanh âm xuất hiện trong đầu Phạm Tuấn.

Đây chính là thanh âm của Thanh Phong đã truyền vào lúc đưa ngọc giản cho Diệp Minh, khi Diệp Minh ra khỏi cánh rừng, nó cũng tự động kích hoạt.

"Người nào tổn thương đồ nhi ta...!" Phạm Tuấn rống giận một tiếng, bàn tay xé rách không gian thông đạo, đi vào trong đó.

Trong chớp mắt, hấn xuất hiện ngay vị trí tọa độ truyền âm ngọc giản phát ra.

Diệp Minh như cảm nhận được gì đó, liếc nhìn trên bầu trời.

Phạm Tuấn từ trong không gian thông đạo bước ra, xuất hiện bên cạnh hắn cùng Linh nhi, khi thấy Linh Nhi cùng Diệp Minh hoàn hảo không tổn thương, Phạm Tuấn thờ dài một hơi, nhưng khi thấy Thanh phong không tại, trong lòng Phạm Tuấn đột nhiên cảm giác bất an.

""Phong nhi đâu?"" Phạm Tuấn cau mày, hỏi.

""Phong ca bọc hậu đằng sau, cha mau cứu Phong sư huynh!"" Linh Nhi òa khóc, thất thanh hét.

""Không được.."" Phạm Tuấn cảm giác mùi máu tươi xuất hiện tại cánh rừng phía trước, linh tính có chuyện chẳng lành, hắn nhanh chóng phi thân vào cánh rừng, khi thấy Thanh phong thi thể không đâu nằm trên mặt đất, dù định lực của hắn cao như thế nào cũng bọc lộ ra vẻ đau đớn.

""Phong nhi...!...là ai?...ai dám giết đồ nhi của ta, lăn ra đây!"" Phạm Tuấn đau đớn tức giận rống to, nhưng không ai trả lời hắn.

Phạm Tuấn thi triển Thần Hồn chi thức cường đại quét ra phạm vi vạn dặm trong cánh rừng, nhưng vẫn không phát hiện ra bất kỳ sinh mệnh nào tồn tại, nếu không phải thần hồn chi lực của hắn còn cảm giác được nhiều đệ tử cùng đạo phi thi thể, thì hắn còn tưởng chẳng có ai xuất hiện ở đây.

Phạm Tuấn dùng thần hồn chi lực rà soát hơn một nén nhang vẫn không có kết quả, liền không cam lòng thu hồi thần hồn chi lực, quay đầu lại bay tới Diệp Minh hai người.

""Minh nhi, nói cho vì sư biết chuyện gì xảy ra?"" Phạm Tuấn sắc mặt âm trầm quát hỏi.

""Đệ tử cùng chư vị sư huynh ẩn núp trong Ninh Hoa Thôn, chia người ra Cửu Long sơn mạch tìm kiếm manh mối đồng thời săn phạm thú rèn luyện, đệ tử cùng Tiểu Nhất sư đệ đồng thời đi vào trong cánh rừng này thì bị đạo phi tập kích, đạo phi giết đi tiểu nhất sư đệ, nhưng đồng thời thả đệ tử chạy trốn. Đệ tử chạy về báo cho Phong sư huynh biết, Phong sư huynh cùng hai vị trưởng lão cùng với các vị sư huynh đệ đi tới nơi đạo phi giết Tiểu Nhất sư đệ, chẳng qua khi tới nơi thì đạo phi đã bao vây, chuyện chẳng có gì đến khi một vị thần bí nhân tu vi Vô Hoàng xuất hiện giết chết hai vị trưởng lão, chúng ta vạn dặm đào mạng, đến cuối cùng vị thần bí nhân đó đuổi kịp, Phong sư huynh liều mạng bọc hậu cho chúng ta chạy thoát..."" Diệp Minh nhanh chóng tường thuật lại mọi chuyện.

""Đạo phi không thể nào có Vô Hoàng cường giả đứng sau, hắn là tứ đại thế lực khác đứng sau việc này, muốn tổn hại Thiên Kiếm Tông đệ tử tình anh.."" Trong lòng Phạm Tuấn nhanh chóng suy ra manh mối.

""Việc này vì sư sẽ điều tra, người cùng Linh nhi theo ta trở về!"" Nói rồi Phạm Tuấn hai tay bắt lấy Diệp Minh cùng Linh nhi, xé rách hư không đi vào, trong nháy mắt biến mất khỏi nơi đây.

""Bắt đầu kế hoạch thứ ba..."" Sau khi Phạm Tuấn rời đi một nén nhang, một thân ảnh từ hư không đi ra, chính là thần bí nhân lúc nãy, hắn lẩm bẫm nói.

""Vâng!"" Từ trong hư không, bốn giọng nói đồng thời đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Tiểu Sư Tử động tình!

Diệp Minh khi trở về tông môn, liền bị Phạm Tuấn điều đi lên Thiên Kiếm Phong ẩn tu, bởi vì Phạm Tuấn nghĩ rằng việc đạo phi có Vô Hoàng cảnh cường giả đứng sau chắc chắn nhằm vào Thiên Kiếm Tông thiên tài, sợ rằng hắn bị hạ độc thủ, ở trên Thiên Kiếm Tông có hai vị thái thượng trưởng lão bề quan, an toàn của Diệp Minh liền được bảo đảm.

Trên đỉnh Thiên Kiếm Phong trơ trọi không một ngọn cỏ, càng không có lấy một gốc cây, ngoại trừ cái sơn động thì không còn gì nữa. Thiên kiếm Phong vốn cây cỏ tươi tốt, cảnh sắc thâm u, nhưng đỉnh núi này lại là ngoại lệ, trước nay tương truyền là nơi Thiên Kiếm Tông tổ sư đời thứ nhất từng trấn áp tà ma dưới Thiên Kiếm Phong, sau này lịch đại tổ sư lấy đỉnh núi này làm nơi bề quan, chủ yếu là bởi nơi này không cây không cỏ, không chim không thú, lúc bề quan sẽ không bị ngoại vật ảnh hưởng, không bị phân tâm.

Trên Thiên Kiếm Phong có khá nhiều sơn động, là do các đời tổ sư cùng trưởng lão, tông chủ bề quan tạo ra, Diệp Minh tùy ý chọn lựa một sơn động không người, bước vào đó.

Tiện thể dùng vài Phong võ kỹ quét dọn sạch sẽ cát bụi mạng nhện trong sơn động, hắn mới đi ra ngoài.

Diệp Minh huyết một tiếng sáo dài, phóng ra khỏi động, ngay giữa không trung hắn khẽ xoay người một cái, mới nhẹ nhàng hạ mình xuống đất, cước bộ trụ vững, lúc này mới mở mắt nhìn ra, chỉ thấy hai chân vừa vịn đáp ở trên vách núi cheo leo, cách bờ vực chỉ có hai mươi xen ti mét, giả như dùng sức thêm chút nữa, hạ xuống xa thêm hai mươi xen ti mét thì đã rơi xuống vực sau vạn trượng, biến thành đồng thịt nát rồi.

Diệp Minh ngao ngễ đứng trên vách núi cheo leo, hai mắt nhắm lại, dường như sông suối núi non đều ở cả dưới chân mình, cảm giác như trời đất đều thu tại trong lòng.

Đứng ở nơi này, có thể trông thấy rất nhiều ngọn núi nhỏ, một cảm giác cô tịch lạnh lẽo bủa vây hân, giờ khắc này Diệp Minh sâu sắc cảm nhận được cường giả cô độc, hân không nhin được mở miệng ngâm khê:

""Vô địch thật tịch mịch, cao xử bất thắng hân.""

- Thơ hay, thơ hay!!" Đột nhiên nghe thấy phía sau có người vỗ tay cười nói:

- Không ngờ tiểu sư đệ ngươi không những đảm thức hơn người, mà còn có tài văn chương như thế, thật là hiếm có."

Người tới dĩ nhiên là Linh Nhi.

Diệp Minh có chút ngỡ ngàng, xoay người lại, chỉ thấy trên tay Linh Nhi xách một giỏ com, cười dài nói:

""Diệp sư đệ, ta đến đưa com cho ngươi."

Đặt giỏ com xuống, bước vào trong động, ngồi xuống tảng đá lớn, nói:

"" Ngươi đứng ở trên vách đá cheo leo đó trông có vẻ rất là tiêu sái, chi bằng ta cũng thử xem!"

""Nguy hiểm lắm!" Diệp Minh lắc đầu.

Có gì mà không được, ta là sư tỷ của ngươi, ngươi làm được, chẳng lẽ ta lại không thể sao?" Linh Nhi hừ nhẹ, quyết hơn thua với Diệp Minh, hai chân điểm xuống, thân hình bắn lên, cũng trên không trung khê xoay người một cái, tung người về phía trước.

Linh Nhi quyết ý hơn thua cho nên lúc nhảy vận lực khá lớn, đứng gần miệng vực hơn Diệp Minh, lúc bàn chân hạ xuống, Diệp Minh lạng lẽ dậm nhẹ bàn chân một cái, một cổ kinh lực từ dưới chân hân truyền tới mặt đất chỗ bàn chân Linh Nhi khiến nàng trượt chân.

Bất chợt kinh biến khiến nàng lập tức cảm thấy sợ hãi, mở mắt ra nhìn, chỉ thấy trước mặt là thâm cốc sâu không đáy, kinh hãi hét to một tiếng.Nỗi sợ hãi giờ khắc này chiếm hết cả phương tâm nàng, tự nhiên cũng không xác định được phương hướng nữa, thân thể rơi xuống, mắt thấy sẽ rớt xuống vực sâu vạn trượng.

- Sư tỷ, cẩn thận..." Diệp Minh giả vờ kinh hãi vươn tay ra ôm lấy Linh Nhi, hai người ôm nhau lãng không xoay tròn trên không trung, trong sát na ấy, bốn mắt nhìn nhau, tâm hồn thiếu nữ mới lớn nhất thời nổi lên một trận rung động, loại cảm giác kỳ quái này, vừa âm áp lại vừa ngọt ngào.

Diệp Minh ôm Linh nhi chậm rãi hạ xuống đất, chỉ thấy hai chân hân cách vách đá ước chừng năm xăng ti mét.

""sư tỷ không sao chứ?" Diệp Minh lo lắng hỏi.

""Hừ, Ta không việc gì, ngươi buông tay." Linh Nhi xấu hổ, giả vờ tức giận hờn dỗi hừ nhẹ một câu, tránh thoát khỏi lồng ngực Diệp Minh.

Linh nhi kinh sợ qua đi, cười nói:

""Ta là sư tỷ ngươi, ngươi không có việc gì, ta làm sao mà có chuyện được."

Nàng trong miệng mặc dù nói mạnh, nhưng trên mặt lại sợ đến không còn chút máu, Diệp Minh thấy vậy cũng không vạch trần, chỉ mỉm cười nói:

""Sư tỷ đương nhiên là lợi hại, bất quá nơi này rất nguy hiểm, sau này đừng đùa như thế, nếu để sư phụ, sư nương biết, sẽ phạt ta.""

""Hừ, cha ta nói ngươi là tông môn hi vọng, hân cùng ngươi còn chưa hết nói gì trách phạt."" Linh nhi chu mỏ nói, sau đó nàng đi đến phiến đá trước mặt mở ra giỏ com, lấy ra hai đĩa thức ăn, lại đem một đôi bát đũa đặt lên trên phiến đá.

Diệp Minh nghi hoặc nói:

- Hai cái bát sao?"

Linh Nhi cười nói: Ta cùng ngươi ăn, ngươi xem, đây là cái gì?" Nói rồi từ trong giỏ lấy ra một chiếc hồ lô nhỏ.

- Rượu?!" Diệp Minh kinh ngạc.

Linh Nhi thấy phản ứng của Diệp Minh kỳ quái, mới nghi hoặc hỏi:

""Nam nhân các ngươi chẳng phải đều thích uống rượu sao? Ta thấy mấy sư huynh đều là tửu như mệnh, chẳng lẽ ngươi lại không uống?"

Diệp Minh lắc đầu, mỉm cười nói:

"Uống rượu không tốt, sẽ không tinh táo, mà ta lúc nào cũng phải tinh táo, cuộc sống nhiều nguy hiểm rình rập, cho nên không thể mất tinh táo được."

"Hào, nam nhân không uống rượu? Như vậy mới là nam nhân tốt." Linh Nhi vui vẻ nói.

- Nam nhân tốt?!" Diệp Minh ngẩn người, nghi hoặc hỏi:

- Sao sư tỷ lại nói như vậy?"

Linh Nhi ngây ngô giải thích:

"Mẫu thân nói, nam nhân uống rượu sẽ làm lỡ việc, vì thế nam nhân không uống rượu mới làm được đại sự, cha ta không uống rượu, cho nên người mới làm được tông chủ."

Diệp Minh lắc đầu, trong lòng nghĩ thầm:

"Nếu cha ngươi được lên làm tông chủ không phải vì không uống rượu, mà là bởi vì tu vi cao cường, nếu chỉ không uống rượu là đủ điều kiện, thế thì số người trong thiên hạ có thể làm tông chủ sẽ nhiều không kể xiết. Bất quá, từ điểm này xem ra, Linh Nhi thật là đơn thuần đáng yêu, không hề có tư tâm, hi vọng ái lạc đều biểu hiện cả ra mặt, dễ xuất thủ."

Xuất thủ chính là kế hoạch thứ ba mà phụ thân an bài cho hắn.

Linh Nhi rót cho Diệp Minh nửa chén rượu, lại cũng tự rót cho mình nửa chén, nói:

- Hôm nay chúng ta uống một chén."

- Được." Diệp Minh giờ chén rượu lên, cùng Linh Nhi cùng chén một cái, sau đó ngửa cổ uống cạn.

- A, cay quá..." Linh Nhi nhấp môi một chút, lập tức mở to hai mắt là chiếc lưỡi nhỏ ra, vừa dùng bàn tay quạt lấy quạt để, bộ dáng thoát nhìn vô cùng khả ái.

Diệp Minh nhìn thấy vậy cũng không kìm được bật cười, nói:

"Thì ra cuối cùng sư tỷ cũng có chỗ không bằng sư đệ."

Linh Nhi ngừng lại động tác, không chịu thua trừng mắt nhìn Diệp Minh, ngạo kiều nói:

- Uống rượu đâu tính là bản lĩnh, hơn nữa, ta là lần đầu tiên, ngươi lại là nam nhân, uống thẳng rượu một nữ nhân cũng lấy làm tự hào sao?"

"Rồi rồi, sư tỷ không thua ta, được chưa!" Diệp Minh lắc đầu, giả vờ cười khổ nói.

Linh Nhi là thiếu nữ đơn thuần, Diệp Minh dù sao lịch duyệt nhiều, mỗi lần hắn nói đều khiến Linh Nhi cười khanh khách, người nói người cười, rốt cuộc khiến bữa cơm trưa trở nên ngon miệng.

Hai người ăn cơm xong. Linh Nhi không xuồng núi, trái lại cùng Diệp Minh tán gẫu, nói chuyện đến hơn năm sáu canh giờ, tới khi sắc trời nhá nhem, lúc này mới xếp dọn bát đĩa đi xuồng núi.

Từ đó mỗi lúc giờ trưa, Linh Nhi đều tự mình đem cơm lên núi, hai người cùng nhau ăn. Diệp Minh thân là tuyệt thế thiên tài, khuôn mặt loại có chút soái ca, nghệ thuật nói chuyện đều là tông sư, Cứ thế, cảm tình trong lòng Linh Nhi cứ lớn dần, đã vượt ra khỏi quan hệ đồng môn sư tỷ sư đệ bình thường, hơn nữa Linh Nhi là thiếu nữ tinh đầu, cứ mỗi ngày không gặp Diệp Minh là trong lòng cứ nhớ thương, hình ảnh Diệp Minh cũng không thể phai mờ.

Tuy nhiên Linh Nhi không thể nào biết được, nàng có cảm tình với Diệp Minh hết thảy đều nằm trong kế hoạch của Vương Bá Nguru.

Vì hoàn thành kế hoạch, Vương Bá Nguru từ trong hệ thống hỏi đoạt Tán gái bảo điển nhờ tàn hồn truyền cho Diệp Minh.

Đột nhiên, kế hoạch xuất hiện ngoài ý muốn.

Ba ngày dần trôi, Linh Nhi thủy chung vẫn không có xuất hiện đưa cơm cho hắn, thay vào đó là đệ tử ngoại môn khác đưa cơm, khiến Diệp Minh trong lòng lo lắng, e sợ kế hoạch xảy ra biến cố.

Nhưng có một điều trong lòng Diệp Minh không thừa nhận, hắn đã thật sự thích Tiểu sư tỷ ngu ngốc này....

Thật sự thích...

Lúc này vừa vặn bên ngoài mưa to, trời đất u ám, sấm chớp ầm ầm, đột nhiên từ ngoài sơn động vang lên giọng nói của Linh Nhi.

"Tiểu Minh tử, tiểu Minh tử..."

Tiểu Minh Tử là biệt danh "thân thương" Linh Nhi đặt cho hắn, Diệp Minh thấy Linh Nhi tội nghiệp, cũng không cùng nàng so đo, chỉ nói rằng, khi nào có

riêng hai người mới được kêu như vậy.

- Tiểu sư tỷ?!" Diệp Minh vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội chạy ra vách đá, hoàn toàn không để ý tới mưa xối xuống người, chỉ thấy Linh Nhi cầm một cây dù đã bị gió thổi rách nát, đang lần từng bước trên sơn đạo trơn trượt đi lên đỉnh núi.

Diệp Minh vội vàng chạy đến đón, đưa tay ôm thấy thân hình nàng đang lao đảo trong mưa, sau đó bế nàng tiến lên đỉnh núi. Chỉ thấy toàn thân Linh Nhi dính đầy nước mưa, y phục ướt đầm, dính cả vào người, lộ ra vóc dáng lung linh như ngọc, không ngờ một nữ tử chưa đầy mười sáu tuổi như nàng, lại có thể phát triển nhanh như thế. Nhưng Diệp Minh càng thêm lo lắng chính là, phía trái trên trán nàng còn sưng lên một cục to, giống như quả trứng gà, máu tươi vẫn còn đang rỉ ra.

Diệp Minh ánh mắt lóe lên một tia đau lòng, lo lắng nói:

- Tiểu sư tỷ...ngươi không sao chứ?"

Linh Nhi chiếc miệng nhỏ nhắn như mếu, đột nhiên bật khóc, nói:

- Trời mưa đường trơn... Ta bị té, làm rớt giỏ cơm xuống núi rồi, tiểu Minh tử, ngươi... Ngươi hôm nay phải chịu đói..."

Trong lòng Diệp Minh vừa cảm kích lại vừa thương xót, kéo ống tay áo nhẹ nhàng lau vết thương cho nàng, ôn nhu nói:

- Tiểu sư tỷ, sơn đạo trơn như vậy, tỷ thật sự không nên lên núi."

Linh Nhi ngây ngô nói:

- Hôm nay bão to, các đệ tử ngoại môn tu vi yếu không thể vượt bão đưa cơm cho ngươi, ta lo ngươi không có cơm ăn, hơn nữa... Hơn nữa, đã ba ngày rồi, ta cũng muốn gặp ngươi."

Giọng nói Diệp Minh lộ ra một tia đau lòng, nói:

""Trời mưa nguy hiểm, ta không ăn một hai bữa cũng đâu có việc gì, nhưng nếu tỷ chẳng may rơi xuống sơn cốc, ta làm sao ăn nói với sư phụ?"

Linh Nhi mỉm cười nói:

"" Nhìn bộ dáng gấp gáp của ngươi kia, ta không phải là vẫn đang tốt lành sao? Chỉ tiếc là ta thật vô dụng, sắp tới được vách đá thì lại té ngã làm rớt mất giỏ cơm."

Diệp Minh vỗ ngực cười nói:

- Chỉ cần tiểu sư tỷ bình an, ta có mười năm không ăn cơm cũng không hề gì."

""Hừ đồ ngốc, ngươi chưa tới Võ Quân chi cảnh, một năm không ăn ngươi sẽ chết, nói gì mười năm, với lại ngươi chết rồi ta đưa cơm cho ai."" Linh Nhi phì cười, đáp.

Diệp Minh nghe được Linh Nhi nói như vậy, trong lòng không hiểu tại sao lại dâng lên một cảm giác ảm áp, cả con tim đều nóng bừng, xúc động đến nỗi hần đủ dũng khí kéo nàng ôm chặt vào trong lòng.

Bị Diệp Minh ôm chặt trong lòng, Linh Nhi thoáng ngỡ ngàng.

""Yên tâm, ta nói không chết là sẽ không chết, tỷ cũng phải tự mình bảo trọng mới được." Diệp Minh buông nàng ra, vội vàng giúp Linh Nhi cầm máu, lại lau sạch vết thương trên trán, sau đó lấy ra một bộ y phục khô ráo của mình đưa cho nàng, nói:

""Tiểu sư tỷ mau thay y phục, tránh bị cảm lạnh."

Linh Nhi gật đầu, tiến vào trong sơn động thay y phục. Diệp Minh cũng nhóm lên một đống lửa, sau đó lấy y phục Linh Nhi thay ra hong khô.

Linh Nhi mặc y phục nam của Diệp Minh, thân hình có phần hơi rộng, nhưng lại càng lộ ra vẻ đẹp trai, nếu qua ba năm nữa, Linh Nhi nhất định sẽ là siêu cấp mỹ nữ.

"" Ta đi được nửa đường thì, dưới chân đột nhiên trơn trượt, ta đề khí tung người nhảy lên, đã hạ xuống sườn dốc bên cạnh năm gốc tùng, lúc đó ta thật sợ sẽ rơi xuống sơn cốc." Linh Nhi một bên thay y phục, một bên không quên giãi giải quá trình lên núi của nàng.

Diệp Minh nghiêm mặt nói:

- Tiểu sư tỷ, ngươi phải hứa với ta, sau này ngàn vạn lần đừng vì ta mà mạo hiểm, không may tiểu sư tỷ té xuống, ta sẽ rất đau lòng."

Linh Nhi trong mắt ánh lên niềm vui sướng vô hạn, nói:

- Tiểu Minh tử, thật ra ngươi không cần phải lo lắng, ta đưa cơm cho ngươi trượt ngã, là do ta không cẩn thận, ngươi cần gì phải đau trong lòng như

thế?"

Diệp Minh chậm rãi lắc đầu, nói:

"Không phải vì trong lòng bất an. Tiểu sư tỷ, giả như người đưa com là người khác, ta sẽ không đau lòng, nhưng nếu tiểu sư tỷ người rớt xuống, dù người đã chết hay còn sống, ta sẽ vẫn nhảy xuống!"

Linh Nhi lúc này chính là lúc thiếu nữ tình yêu nụ hoa mới chớm nở, nàng có thể hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của Diệp Minh, vì vậy thấp giọng nói:

- Nếu ta như thế chết đi, người cũng thật sự không muốn sống?"

Diệp Minh lúc này cũng là sóng lòng dào dạt, nói:

- Đúng vậy. Tiểu sư tỷ, không chỉ có chuyện đưa com, cho dù là vì cái gì đi nữa, chỉ cần tiểu sư tỷ... xảy ra chuyện, ta, ta đều không muốn sống."

Linh Nhi trong lòng chấn động, bất kể cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân, nắm chặt lấy bàn tay Diệp Minh, trong lòng nhu tình vô hạn, miệng khẽ gọi "Tiểu Minh từ..."

Linh Nhi cho dù chưa tới mười sáu tuổi, nhưng nữ hài dậy thì nhanh hơn nam hài, hơn nữa lại là người tu luyện cho nên cũng làm thân thể phát dục nhanh hơn, bởi vậy bộ dáng thẹn thùng của Linh Nhi lúc này, chính là tình đầu mới nở.

Diệp Minh ánh mắt lạnh lùng đột nhiên lóe ra vẻ si mê, vì vậy kìm không được kéo nàng ôm vào trong lồng ngực.

- Tiểu Minh từ, người..." Trái tim Linh Nhi bắt đầu run rẩy, cả người chẳng biết phải làm sao, nàng là lần đầu tiên cùng nam nhân tiếp xúc thân mật như vậy, cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ của nam nhân, trong lòng nàng dấy lên một loại cảm giác cực kỳ vi diệu, thân thể mềm mại như nước, suýt chút nữa đã hoàn toàn ngã vào ngực Diệp Minh, nàng cố gắng hết sức lấy lại bình tĩnh, nói:

- Tiểu Minh từ, ta, ta là sư tỷ người, như vậy không được, người... Ô a." Thì ra trong lúc nàng đang nói, Diệp Minh đã dùng tay che đi miệng nàng, hấn ghé đầu bên tai nàng thấp giọng thở thề:

- Tiểu sư tỷ, ta yêu nàng..."

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Tiểu sư tỷ động tình!

"A..."

Toàn thân Linh Nhi chấn động, bàn tay Diệp Minh khá thô và to do cầm nắm nhiều, bị bàn tay to của Diệp Minh mạnh mẽ nắm lấy bộ ngực chưa phát dục hoàn toàn, trong sát na ấy, Linh Nhi cảm thấy toàn thân như có luồng điện chạy dọc qua sống lưng, lập tức cơ thể mềm nhũn, toàn thân như tê như dại, xụi lơ ngã vào lồng ngực Diệp Minh.

Linh Nhi ngây thơ khờ khạo, tú lệ động nhân, ngày sau chắc chắn sẽ trở thành giai nhân tuyệt sắc, bàn tay phải của Diệp Minh ra sức xoa ngực nàng, tay trái lại luồn xuống phía dưới, vuốt ve đôi chân ngọc mềm mại bóng loáng của nàng.

Cảm nhận được sự đau đớn trên ngực, trong cơn mê loạn Linh Nhi a một tiếng, kêu to:

"Tiểu Sư đệ, người làm ngực ta đau."

Nghe câu nói này, Diệp Minh mới để ý là mình dùng quá sức, vội vàng buông tay, áy náy nói:

"Tiểu sư tỷ, ta xin lỗi, ta..."

Linh Nhi lẳng lặng nhìn Diệp Minh, tỏ vẻ cực kỳ tức giận, mắg:

"Người muốn làm ta chết sao?"

Diệp Minh vội nói:

"Không, không, ta làm sao nỡ làm tiểu sư tỷ đau."

Nhìn tay chân Diệp Minh luống cuống giải thích, Linh Nhi cảm thấy buồn cười, đồng thời trong lòng cũng dấy lên một tia ngọt ngào, từ cử chỉ lời nói của

Diệp Minh vừa rồi, rõ ràng là rất để ý đến mình, nghĩ thế cho nên lửa giận trong lòng nàng cũng giảm đi rất nhiều, liền hỏi:

- Vừa rồi, người làm sao có thể đối với ta như vậy? Ta chính là sư tỷ của người..."

Diệp Minh khuôn mặt rối rắm, nhất thời không biết phải làm sao, thấp giọng đáp:

"Ta..." Vô cùng ấp úng, ngẩng đầu lên liền thấy đôi mắt đẹp của Linh Nhi đang áp áp nhìn mình. Bởi vậy Diệp Minh liền biết, Linh Nhi cũng không phải là thật sự tức giận, đám khí lại tăng thêm, nói:

"Tiểu Sư tỷ, tỷ thật đẹp, ta nhất thời không kìm chế được."

Nghe hắn giải thích như thế, Linh Nhi vừa mừng lại vừa lo, mừng là có người mê luyến mình như vậy bản thân người đó lại ưu tú, lo là nàng lo hắn ưu tú như vậy sẽ có nhiều người con gái thích hắn.

Linh Nhi nghe xong trong lòng một trận vui sướng, lập tức xoay người lại, hỏi:

"Người, người thấy ta rất đẹp sao?"

Diệp Minh không chút nghĩ ngợi, ánh mắt đắm đuối nhìn nàng, gật đầu đáp:

"Ừm, tiểu sư tỷ, tỷ là nữ nhân đẹp nhất mà ta thấy, người không biết đó thôi, người rất mê người, giống như là tiên tử vậy."

Thấy Diệp Minh mê mẩn nhìn mình, Linh Nhi bất giác cảm thấy đỏ mặt, không nhận được hỏi:

"Tiểu Minh tử, người nhìn cái gì?"

Diệp Minh lắc đầu, nói:

- Không, không có gì, ta, là ta rất thích sư tỷ."

"Quý mới tin lời người?" Trong lòng Linh Nhi thầm nói, bề ngoài nàng cười lạnh nói:

"Thật không, ta xem ra người còn muốn thứ khác."

"Đúng vậy, ta muốn hôn tiểu sư tỷ!" Diệp Minh thẳng thắn nói, không đợi Linh Nhi kịp phản ứng, hắn giữ chặt đầu nàng, đặt môi lên hôn mạnh.

Ngay lúc này, Diệp Minh thả ra Mê Hồn Đoạt Phách Chi Thuật khí tức.

Mê Hồn Đoạt Phách Chi Thuật là dị thuật kích tình khác phái, thuật này nhằm vào linh hồn cho nên khó phòng bị, chỉ cần tu vi không cao hơn hắn hai bậc đều phải trúng chiêu, toàn thân nóng bỏng như lửa đốt, thần trí không còn thanh tỉnh.

Đây là một trong Tinh thuật nằm trong Tán Gái bảo điển Vương Bá Nguru hồi đoái từ hệ thống truyền cho Diệp Minh.

A... Người, bại hoại!" Linh Nhi kinh hãi hết sức đẩy ra, hàm răng cắn chặt không cho lưỡi Diệp Minh tiến sâu vào, thế nhưng thân hình Diệp Minh vẫn trơ như một ngọn núi, đột nhiên một cảm giác thư sướng truyền đến thần kinh nàng, nàng bất giác rên một tiếng, âm thanh kích tình như tiêu hồn thực cốt, Diệp Minh chỉ chờ có thế, đưa lưỡi vào cuốn lấy lưỡi nàng.

Bên ngoài trời vẫn sấm sét âm âm, mưa như thác đổ, trong hoàn cảnh như vậy tuyệt đối sẽ không có ai lên núi quấy rầy bọn họ.

Diệp Minh đẩy Linh Nhi vào tường, lột bỏ y phục của nàng, say sưa thưởng thức búp hoa hấp dẫn như ảo mộng. Linh Nhi cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, từ phản kháng lúc đầu dần dần chuyển thành hưởng thụ, một tia xuân tình hiện lên trên khuôn mặt, lộ ra vẻ khoan khoái thư sướng, cảm giác được Diệp Minh chinh phục thân thể nàng thật là vô cùng ảo diệu.

Khi bàn tay Diệp Minh lướt xuống dưới, muốn cởi bỏ nội khóa của nàng thì Linh Nhi còn giữ lại một tia thanh tỉnh vội nắm lấy tay hắn, nói:

- Tiểu Sư đệ, không được, chúng ta không thể như vậy..."

Diệp Minh lúc này kích động đến mười con trâu cũng không thể kéo lại, nói:

- Ta mặc kệ tiểu sư tỷ, ta thích người."

- Ta yêu tỷ." Diệp Minh động tình nói, "Ta có thể vì tỷ mà trả giá tất cả."

Lúc này đây Mê Hồn Đoạt Phách chi thuật đã ngấm vào linh hồn nàng, giờ khắc này Linh Nhi bị Mê Hồn Đoạt Phách chi Thuật mê hoặc, nàng khẽ gạt đầu, sau đó lại vùi khuôn mặt đỏ bừng vào ngực Diệp Minh.

Diệp Minh cởi nút thắt phía sau chiếc yếm, nàng không hề phản đối, vì vậy hắn tiến thêm một bước, đưa tay kéo nội khóa của nàng.

- Không được..." Linh Nhi thẹn thùng nói, lý trí mách bảo nàng ngăn lại hành động của Diệp Minh, chỉ là bàn tay nàng dường như vô lực.

Linh Nhi bàn tay mặc dù không hề có khí lực, thế nhưng vẫn cố kháng cự, như là không có nguyên ý, nàng ra sức giữ lại cánh tay Diệp Minh, áp chặt nội khổ vào cơ thể, liều chết bảo vệ phòng tuyến cuối cùng của mình. Linh Nhi phản kháng, khiến Diệp Minh không cách nào thuận lợi hành động.

Nữ nhân rốt cục vẫn thận trọng, vẫn dè dặt. Như thế chứng tỏ nàng rất kiên trinh, cũng rất thuần khiết. Lần đầu tiên, nữ nhân đều sẽ như vậy. Nhưng nếu đã được ném qua mặt ngọt, lần thứ hai có thể các nàng sẽ cởi y phục còn nhanh hơn nam nhân, lần thứ ba thì chủ động lột sạch y phục của nam nhân trước, sự thật chính là đơn giản như thế.

Diệp Minh lập tức nắm lấy thân thể Linh Nhi, muốn đem nàng nhắc lên, để có thể dễ dàng lột bỏ nội khổ ra.

Linh Nhi phát giác ra ý đồ của Diệp Minh, vội vàng chui vào ngực hắn, hai tay bám chặt lấy cổ hắn, cầu khẩn:

- Tiểu Minh tử, đừng, đừng như vậy có được không? Chúng ta còn chưa có thành thân..."

Diệp Minh ôm lấy nàng, thân thể lạnh lẽo phát ra Tiểu Hồn Thực Cốt chi thuật, là Mị thuật đỉnh cấp, nhẹ giọng nói:

- Ta đáp ứng tiểu sư tỷ, nhất định sẽ tổ chức một hôn lễ thật hào hoa, đời này tỷ chỉ thuộc về một mình Diệp Minh ta, tỷ là nương tử của ta, ta là phu quân của tỷ."

Linh Nhi không nói, bởi vì đó chính là mong muốn trong lòng nàng. Tất cả dè dặt, đều bị điểm ngôn mật ngữ của Diệp Minh công kích trở thành vô lực.

- Ta có thể thề với trời..." Diệp Minh thành thật nói.

- Không..." Linh Nhi dùng ngọc thủ bịt miệng Diệp Minh lại. Nàng ôm hắn thật chặt, nhỏ giọng nói:

- Ta sợ, tiểu Minh tử, ta sợ, ta sợ!"

- Tiểu sư tỷ, tỷ sợ cái gì?" Diệp Minh hết sức trấn an nàng, "Ta cam đoan sẽ không làm tỷ thương tổn, ta thề! Ta sẽ yêu tỷ cả đời, vĩnh viễn yêu tỷ..."

Linh Nhi không nói gì, hai tay chậm rãi buông Diệp Minh ra, thoát khỏi vòng tay hắn, từ từ ngã về sau.

Diệp Minh biết nàng đã đồng ý, liền đưa tay kéo nàng, khi bàn tay Diệp Minh chạm tới nội khổ, ngọc thủ của nàng vẫn giữ lấy tay hắn, mặc dù có chút sức lực, thế nhưng cũng là rất yếu ớt. Nàng khẽ nhắc kiều đồn lên một chút, phối hợp cho hắn dễ hành động.

Ngọc thể tuyết bạch hiện ra trước mắt Diệp Minh, chỉ thấy nàng da thịt trắng hồng, mịn màng như mỡ, bộ ngực tròn trịa cao vút, quanh hai tiểu đậu là hai vòng hồng nhuận như dùng com-pa vẽ thành, tiểu phúc tròn nhẵn, mềm mại bóng loáng, chiếc eo mảnh dẻ, nhỏ nhắn, đôi chân ngọc thon dài đầy đặn khép chặt, chính giữa xuân quang vô hạn, bàn chân nhỏ xinh xắn, ngón chân như ngọc, tinh xảo như trân châu.

Cảm giác được ánh mắt Diệp Minh đang nhìn mình, Linh Nhi vô cùng khẩn trương, bộ ngực phập phồng theo từng nhịp thở, ngọc thể khiết bạch ửng hồng như ráng chiều, vô cùng kiều diễm. Lớn như vậy rồi, thế nhưng đây là lần đầu tiên nàng để người khác nhìn thấy thân thể xích lỏa của mình, hơn nữa lại là nam nhân mà nàng yêu thích. Trong lòng Linh Nhi không biết là có bao nhiêu xúc cảm.

- Tiểu Minh tử..." Linh Nhi chưa kịp nói xong, đôi môi đào đã bị bịt lại, mắt phượng khép hờ, mày liễu khẽ động, nhất thời chỉ cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, mềm nhũn vô lực. Tới khi hôn xong, mới từ từ mở mắt, ánh mắt chứa chan tình ý, ướt át vô cùng.

- Tiểu sư tỷ..." Diệp Minh ngưng lại động tác, ngắm nhìn Linh Nhi.

- A a... Mặc cỡ chết..." Linh Nhi hoàn toàn không dám nhìn Diệp Minh, hai mắt cứ nhắm chặt. Mặc dù như thế, nhưng nàng vẫn cảm giác được gió núi thổi qua hai chân, bởi vì chiếc quần dài đã bị cởi xuống rồi.

Linh Nhi nhỏ giọng nói:

- Ta... Ta còn mặc gì không?"

Nàng biết rõ nhưng vẫn cố hỏi.

Diệp Minh trong lòng một trận ha ha cười to, ghé sát tai nàng vừa hôn vừa nói:

- Cái gì cũng không còn."

Linh Nhi "à" một tiếng, đôi môi mím chặt, toàn thân lập tức căng cứng, hơi thở phát ra nhẹ nhẹ, hai mắt chung quy vẫn không dám mở ra. Đến khi nàng nhận ra cơ thể bị cái gì đó đè lên, mới len lén mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Diệp Minh thân thể xích lỏa đang ở trên ngọc thể nhìn mình mỉm cười.

Một đôi thanh niên nam nữ lỏa thể, giữa đêm tối gió mưa ào ào. Linh Nhi cố hết sức kìm nén xấu hổ, thủ thi nói:

- Tiểu Minh tử... Xin... Xin người nhẹ nhàng một chút..." Lời vừa xong, nàng không khỏi đối với mình cảm thấy thẹn muốn chui xuống đất. "nhẹ nhàng" hai chữ này, thật sự là không hợp với tình cảnh cho lắm.

Diệp Minh cười cười, ôn nhu nói:

- Tiểu sư tỷ thân thể ngàn vàng, ta nào dám không nhẹ nhàng?"

Linh Nhi tự đáy lòng vô cùng ngọt ngào, nói:

- Ngươi... Ngươi còn gọi ta là tiểu sư tỷ sao?"

Diệp Minh vuốt nhẹ mái tóc nàng, mỉm cười nói:

- Không gọi nữa, sau này ta sẽ trực tiếp kêu là Linh Nhi nương tử..."

- Ủ... A a..." Linh Nhi được Diệp Minh vuốt ve, khắp toàn thân đều cảm nhận được kích thích, hơi thở càng lúc càng gấp gáp, da thịt trên người cũng từ từ đỏ hồng lên.

(Đoạn này lược đi 1 vạn chữ)

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Sư nương!

Lúc này, Diệp Minh cũng đã hoàn toàn phát tiết.

Khi Diệp Minh còn đang cảm thụ lâm li sướng khoái của nhục dục, thì Linh Nhi toàn thân cũng đã xụi lơ.

Mưa to rớt cục cũng từ từ tạnh hẳn, mây đen tan đi, bầu trời nguyệt sắc ẩn hiện, trên thạch sàng trong sơn động, đôi nam nữ cũng đạt tới khoảnh khắc sáng lạn nhất.

Khi hết thấy yên ả trở lại, Diệp Minh khoác lên người Linh Nhi trường bào, để nàng ngồi ở trong lòng mình. Linh Nhi nhìn vết máu đỏ vương trên chiếu, nghĩ tới tình trạng vừa rồi, vẫn còn cảm thấy ngất ngây.

Diệp Minh nhẹ giọng nói:

"Phi Nhi."

Linh Nhi ngẩng đầu nhìn lên, miệng nở nụ cười yếu ớt.

Diệp Minh hỏi:

- Có phải rất mệt mỏi? Vừa rồi làm nàng đau sao?"

Linh Nhi thấp giọng nói:

- Còn tốt." Rồi cúi đầu nghĩ một chút:

- Phu Quân, chúng ta làm chuyện này, không thể... Không thể để cha mẹ ta biết."

"Ừ, ta hứa!" Diệp Minh gật đầu.

Hai người cứ như thế từ từ chìm vào giấc ngủ. Mãi tới khi trời mờ sáng, Linh Nhi mới tỉnh dậy, liền nhìn Diệp Minh, ôn nhu nói:

- Phu quân, thiếp trước tiên xuống núi, để cho mẫu thân khỏi nghi ngờ."

Diệp Minh gật đầu, giúp nàng mặc lại y phục, sau đó tiễn nàng xuống núi.

Linh Nhi tiến lên hôn Diệp Minh một cái, sau đó cất bước rời khỏi Thiên Kiếm Phong.

Yên lặng nhìn Linh Nhi rời đi, Diệp Minh trầm mặc, không biết đang suy nghĩ gì.

"Tiểu tử, động tình sao?" Tàn hồn Vương Bá Ngự truyền âm, cười mà không phải cười hỏi.

"Có một chút, phụ thân!" Diệp Minh gật đầu, đáp.

Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình...

"Nhân chi thường tình mà thôi, dù sao ngươi cũng là người trẻ tuổi, nên nhớ, hóa thân làm người diễn kịch, thì không thể quên mất bản thân chi là người đóng vai, biết không?" Vương Bá Ngự không không trách, nhẹ giọng khuyên bảo.

Diệp Minh không nói gì, Vương Bá Ngự nói tiếp;

"Mẫu thân của nhỏ đó đến, thì ngươi cứ làm theo kế hoạch biết không?"

"Vâng!" Diệp Minh gật đầu, sắc mặt hờ hững.

...

Hôm nay, có một người tới Thiên Kiếm Phong...

Chính là vợ của Phạm Tuấn, đồng thời là Sư nương của hắn.

Thương Mang Thành đệ nhất thiếu phụ.

Nếu cần tám chữ để hình dung vẻ đẹp của sư nương, thì đó chính là: Tú lệ vô luân, phong hoa tuyệt đại.

Khuôn mặt sư nương hắn thiên kiều bá mị, khuôn mặt dưới ánh mặt trời ấm áp, như hoa như ngọc, càng thêm phần kiều diễm. Một trận gió nhẹ thổi tới, làm cho y phục của nàng tung bay, mái tóc phiêu bồng, thực sự là đẹp không tả xiết. Phảng phất như thần tiên, yêu kiều là lướt, lại tựa như dao tri tiên từ, phiêu nhiên nhân gian.

Diệp Minh cung cung kính kính cúi người chào, nói:

- Sư nương, người tự mình tới thăm, không biết có phải đệ tử đã làm sai chuyện gì hay không?"

Sư nương thân nhiên nói:

- Những ngày này Linh Nhi đều lên núi thăm ngươi đúng không?"

Diệp Minh trong lòng rung động, phụ thân quả nhiên liệu sự như thần.

- Hồi bẩm sư nương, năm ngày trước sư tỷ có tới đây đưa cơm, nhưng từ hôm đó cũng không thấy lên nữa."

Sư nương ánh mắt sắc bén nhìn Diệp Minh, tiếp tục hỏi:

- Chẳng lẽ nó chỉ tới đưa cơm cho ngươi, không có gì khác sao?"

Diệp Minh tuy rõ ràng nội tình nhưng thủy chung vẫn không có thừa nhận:

"Chỉ là đưa cơm mà thôi."

"Hừ! Chẳng lẽ ta là mẫu thân cũng không biết nàng thất thân không thành?! Ngươi dám chối, ta đánh gãy chân nó." Ngao Tuyết cười lạnh, một cỗ uy áp giáng xuống Diệp Minh khiến cả người hắn như bị vạn cân thái sơn đè xuống, sắc mặt hắn thoáng tái nhợt vô sắc, hắn cắn răng chịu đựng uy áp, lớn tiếng hét.

"Sư nương, Chúng ta yêu nhau thật lòng, người muốn gì thì cứ nhắm vào ta!"

"Đây, là nam nhân nên có đảm đương, dám làm dám nhận, ta cũng không trách cứ gì các ngươi, dù sao tiểu tử ngươi thiên phú tới cường, gả cho ngươi cũng không tính ủy khuất nàng." Ngao Tuyết gật đầu, thu hồi uy áp, thỏa mãn nói.

Diệp Minh nghe vậy trầm mặc không nói gì.

"Nhưng nàng tạm thời không thể gặp ngươi, tránh tiểu tử ngươi mê luyện nữ sắc, bỏ bê luyện công, ba tháng tới chính là tông môn kiểm tra thực lực tổng hợp của các đệ tử, ta hi vọng ngươi sẽ tham gia, lấy thành tích tốt nhất..." Ngao Tuyết lạnh giọng nói.

"Ta nhất định sẽ cố gắng!" Diệp Minh không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp.

Ngao Tuyết gật đầu, ngắm nhìn phong cảnh dưới núi, cũng không nói thêm gì, tựa như một pho tượng nữ thần ngạo nghễ trên Thiên Kiếm phong, vô cùng động lòng người.

""Ở đây không tiện nói, tôi nay đến Phòng riêng gặp ta.""

- Ta?!" Diệp Minh thoáng sững sốt, có chút khó hiểu nhìn sư nương.

Lúc này đây hắc mị chân chính chăm chú nhìn nàng, sư nương rất mê người, mặc dù nàng ăn vận đơn giản nhưng lại không che khuất được vóc người duyên dáng mê hoặc, tóc búi lên, cài một cây trâm phượng màu ngọc bích, quần áo màu trắng, phong tư ngạo nhân của nàng đều được hiển lộ ra hết. Hơn nữa thần thái sư nương lạnh lùng thông dong, mắt phượng sinh uy. Nước da như tuyết lại ẩn chứa hào quang, dung nhuận súc tích, quả thật là tú sắc chiếu nhân, tựa như minh châu mỹ ngọc, thuần khiết vô cùng.

""Ừ, có chuyện vô cùng trọng yếu! Giờ Tỵ đến phòng ta!""

Khẽ liếc Diệp Minh một chút, nàng xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Hợp tác!

Giờ tỵ...

Diệp Minh mặc đồ đen lần xuống dưới núi, hắc hành tẩu trong bóng đêm như u linh, thủ sơn đệ tử đều không phác giác ra thân ảnh của hắc, Diệp Minh thập phần thuận lợi đi đến U Lan Các, nơi ở của Sư Nương Ngao Tuyết.

Diệp Minh đến ngoài cửa, thấy đèn vẫn mở, hắc giơ tay định gõ cửa nhưng một thanh âm phiêu miểu thần kỳ rơi vào trong tai hắc.

:""Vào đi.""

Diệp Minh sắc mặt thoáng run lên, trong lòng thầm thì:""Nữ Nhân này không đơn giản.""", hắc nhẹ nhàng đẩy cửa vào, chỉ thấy sư nương vận bộ y phục màu đỏ mê người, nàng đang ngồi bên bàn phấn chải tóc, trang điểm, cũng không nhìn tới hắc.

Diệp Minh cũng không nói gì, lặng lẽ đứng sau lưng nhìn sư nương.

Một lúc sau, Ngao Tuyết mới chải xong một tóc, nàng khẽ xoay người lại nhìn Diệp Minh, ánh mắt sắc bén như dao cạo quét hắc từ trên xuống dưới, thanh âm hàm sát nói:

"Nói, ngươi trà trộn vào đây để làm gì?"

Ngao Tuyết không nói thì thôi, mà nói liền khiến trong lòng Diệp Minh nổi từng trận sóng lớn.

""Sao nàng biết?"

Tuy nhiên bề ngoài hắc vẫn giả vờ nghi hoặc, hỏi:

""Ý sư nương là gì?"

""Hừ, khá lắm, che dấu rất giỏi, Thông Thiên Kiếm Hồn chính là thiên phú võ hồn của Kiếm Thiên tiểu tử, cả thêm trời sinh kiếm tâm nữa, ngươi gạt được ai cũng đừng hòng gạt được ta, Võ Hồn là duy nhất, tiểu tử kia chính là Thông Thiên Kiếm Hồn, trừ khi hắc ngã xuống, võ hồn trở về thiên địa, thiên đạo sẽ tùy ý đưa cho sinh linh mới, còn không thì vĩnh cửu tồn tại. Mà ta nghe nói Kiếm Thiên tiểu tử lịch luyện ngoài ý muốn bị thương nặng, trở thành phế nhân, hắc là do người đứng sau ngươi làm ra chứ?" Ngao Tuyết mỉm cười nói toát ra hết thảy.

Thấy Diệp Minh không nói gì, nàng liền nói ra thân phận của mình:

""Ta chính là Huyền Thiên Ma Môn Thánh nữ đứng hàng thứ mười, theo truyền thống Huyền Thiên Ma Môn mỗi một đời thánh nữ muốn đăng lâm Thần Nữ bắt buộc phải nắm trong tay nhất lưu chính đạo tông môn, cho nên ta lặng yên giết chết vợ của Phạm Tuấn, đóng giả làm vợ hắc, mưu đồ thế lực đứng sau Thiên Kiếm Tông, là nhất lưu tông môn Thần Kiếm Tông, còn tiểu tử ngươi lẫn vào đây hiển nhiên không phải ý tốt rồi nhỉ?"

Diệp Minh nghe Ngao Tuyết nói, thập phần run động, hắc không ngờ Ngao Tuyết lại chính là ma môn thánh nữ lẫn vào đây.

Nguyên bản kế hoạch của phụ thân chính là câu dẫn Linh Nhi, mượn Linh Nhi tiếp xúc với Ngao Tuyết, rồi hạ độc thủ xxx với Ngao Tuyết, từ đó khống chế nàng, bắt nàng phải nghe lời hắc, sau đó hai người hợp tác hạ độc thủ với Phạm Tuấn, khiến hắc bị đồ đệ và vợ mình căm thù, phản bội, học máu mà chết, Vương Bá Ngưu cũng có thể kiếm được một bút Ác Ma Đỉnh cùng Ma Đầu exp.

Nhưng kế hoạch xảy ra bất ngờ khiến hắc không thể làm chủ được, Diệp Minh trong giây lát câu thông phụ thân tàn hồn, Vương Bá Ngưu yên lặng một

lát, bắt đầu đáp:

""Dựa theo lời ta nói mà nói với nàng....""

""Vâng phụ thân!"" Diệp Minh gật đầu, nghiêm mặt nói:

""Ta là thiếu chủ Huyết Sát Đường, đồng thời cũng là Trung Châu Vương gia tộc nhân, ta được gia tộc ban bổ nhiệm vụ lịch luyện chính là thu phục hết thầy Thương Mang thành thế lực, duy ta độc đại!"" Diệp Minh ngao nghể nói.

""Trung Châu Vương gia?"" Ánh mắt Ngao Tuyết co rụt lại, sâu trong ánh mắt nàng hiện lên vẻ kiên ky.

""Đúng thế, và chúng ta có thể hợp tác."" Diệp Minh mỉm cười, nói.

""Người không sợ ta giết người? Trung Châu Vương Gia thì thế nào, bản thân người sâu kiến chưa đột phá Vô Quân chi cảnh, có tư cách gì cùng bốn tọa bàn điều kiện?"" Ngao Tuyết cười lạnh, ánh mắt hàm sát nhìn Diệp Minh, nàng tu vi Vô Hoàng chi cảnh, muốn diệt sát tiểu tử chưa đột phá Vô Quân sâu kiến dễ như trở bàn tay.

""Người giết không được ta..."" Diệp Minh lắc đầu, sắc mặt lạnh nhạt, giọng nói tràn đầy vẻ tự tin đáp.

""Thế chúng ta hợp tác thế nào, nói thử xem?"" Ngao Tuyết hứng thú nhìn hấn, hỏi.

""Ta với người lập kế khống chế Phạm Tuấn, ta có môn thần thuật có thể khống chế tuyệt đối hấn, có thể giúp người nắm giữ Thiên Kiếm Tông..."" Diệp Minh chậm rãi nói.

""Thế ta giúp gì được cho người?"" Ngao Tuyết lạnh giọng hỏi.

""Ngũ Đại thế lực Thương Mang thành, ta nắm giữ Diệp Gia cùng Huyết Sát Đường, giờ thêm cả Thiên Kiếm Tông và người nữa, chúng ta tàn sát hai đại thế lực còn lại, sau đó Thương Mang thành từ ta làm chủ!"" Diệp Minh đậm nhiên nói, như việc tàn sát hai đại thế lực nhị lưu chỉ là tàn sát một chỉ sâu kiến hơi cường một chút.

""Hai đại thế lực nắm giữ sáu vị vô hoàng chi cảnh, trong sáu vị đó ít nhất hai vị là Cái Thế Vô Hoàng chi cảnh, người xác định chúng ta có thể giết? Người hấn phải biết Vô Hoàng cường giả trọng thương thì dễ giết chết thì khó, người không vào Vô Hoàng chi cảnh không biết, họ có thể xuyên toa các chiều không gian và chạy trốn, không có tọa độ cụ thể không thể đuổi giết được, mà để bọn chúng chạy thoát thì hậu họa vô cùng..."" Ngao Tuyết nhíu mày, phân tích vào trọng điểm.

""Ta có Đại Phong Ấn Chi Thuật, tuy tu vi chưa đủ nhưng ta có thể mượn Thiên Địa bày trận, trong thời gian đó Thương Mang Thành chính là từ thành, có vào mà không có ra, và bên ta ra sáu vị vô Hoàng chi cảnh, hai vị cái thế Vô Hoàng, cộng thêm Thiên Kiếm Tông hai vị thái thượng trưởng lão, người, Phạm Tuấn, đủ để đồ sát hết thầy hai vị cường giả "" Diệp Minh tự tin nói.

""Vậy được, hợp tác vui vẻ!"" Ngao Tuyết giờ bàn tay lên.

""Hợp tác vui vẻ!"" Diệp minh cũng đưa bàn tay bắt lấy bàn tay Ngao Tuyết.

Cả hai nhìn nhau cười.

.....

Tiên Ma chi thành, nguy nga bao la hùng vĩ, tường thành cao tới ngàn trượng, chính là tòa thành lớn thứ hai Hoang Cổ đại lục, chiếm diện tích cực lớn.

Tiên Ma chi thành, chính là nơi Man tộc tọa lạc, nhân khẩu cường thịnh, phố xá phồn thịnh đến cực điểm, nơi đây phố xá nhà cửa đều rất to và cao, trung bình tầm sáu bảy mét, bởi vì Man Tộc tộc nhân thân người trưởng thành trung bình đều cao sáu mét.

Vương Bá Nguu bọn họ giống như người lùn vậy rước đến nhiều Man tộc tộc nhân liếc nhìn, ngay cả Man Tộc thiếu nữ thiếu niên dưới mười tuổi đều cao tới hai mét năm, Vương Bá Nguu bọn họ giống như em bé trong mắt Man Tộc vậy.

Vương Bá Nguu đi vào Tiên Ma chi thành thuê một cái tiểu viện.

“Ta ra ngoài dạo chơi cùng với thu thập tinh tức, các người tạm thời ở đây tu luyện đi.” Vương Bá Nguu lạnh giọng nói, xong rồi xoay người rời đi.

“Được rồi!” Alucard cùng Ngao Thiên gật đầu, từng người về phòng riêng tu luyện.

Ban đêm, đèn đuốc sáng trưng trên đường phố, mặc dù màn đêm buông xuống nhưng trên đường phố vẫn là rất nhiều người đi lại trong các quán giải trí như quán rượu, thanh lâu, rạp hát, các loại chỗ ăn chơi, khiến cho Tiên Ma chi thành dù là ban đêm vô cùng náo nhiệt.

""gầm...grừ...""

Lúc này, phía trước truyền đến thanh âm giống như quái thú, Vương Bá Nguu đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy phía trước đám người luống cuống tay chân nhao nhao tránh ra, giống như đang tránh cái gì đó đáng sợ vậy.

Khi dân chúng tránh đường Vương Bá Ngu mới có thể thấy rõ, phía trước có hai đầu độc giác Long đang kéo cỗ xe gào thét mà chạy.

Người đánh xe chính là một con thị nữ dáng dấp thanh tú, mà trong xe ngồi chính là một vị nữ tử khuôn mặt quốc sắc thiên hương, tư thái cao ngạo tùy ý nhìn dân chúng né tránh xe ngựa của nàng.

“Tránh ra, ngươi muốn chết à!” Độc Giác Long hình thể khổng lồ mạnh mẽ chạy thẳng về phía Vương Bá Ngu.

Vương Bá Ngu ánh mắt âm thầm sát ý, nhưng hắn không có xuất thủ, mũi chân điểm xuống mặt đất, thân như gió, vững như thạch, phiêu dật nhẹ nhàng nhảy sang một bên, tay áo tung bay, tóc dài khẽ động, điềm nhiên như không có việc gì, đi thẳng về phía trước.

Lúc này nữ tử xinh đẹp tuyệt mỹ cũng kinh ngạc ngoáy đầu khỏi cửa sổ liếc nhìn hắn, ánh mắt nữ tử như thu thủy, môi như anh đào, thân thể cũng không giống Man tộc to lớn như vậy, càng nhỏ nhắn giống nhân tộc.

Tuy nhiên nàng này cũng chỉ là tùy ý một chút, tuy hơi kinh điểm thân thủ của Vương Bá Ngu, nhưng chỉ đến vậy là thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Tiện tay liền phé!

“Đây là Vương Ngũ Yên tiểu thư, con gái của Vương Thành Chủ, lớn lên thật xinh đẹp.”

“Nếu Ngũ Yên tiểu thư coi trọng ta, mất trăm năm tuổi thọ ta cũng cam lòng.”

“Thôi đi, hạng chuột nhắt như ngươi nhớ thương Ngũ Yên tiểu thư chính là khinh nhờn nàng, mọi người, đánh hắn...”

“...”

Vương Bá Ngu lắc đầu, mặc kệ đám người cuồng nhiệt, hắn xoay người rồi đi, đi một đoạn đường thì bắt gặp sáu cái thông đạo, mỗi thông đạo đều có truyền tống trận, có rất nhiều người từ trên truyền tống trận biến mất hoặc là xuất hiện.

Vương Bá Ngu thấy rất nhiều người đang xếp hàng, hắn cũng không muốn mới đến liền động thủ, thế nên hắn thành thật đứng xếp hàng.

Bên cạnh truyền tống trận có một cái lỗ khám, mỗi người đi lên đều muốn để vào linh thạch hạ phẩm, mỗi lần chỉ có thể ngồi một người.

“Tiên Ma Thành rất lớn, lại không thể ở trong thành phi hành, cho nên Tiên Ma Thành Chủ phân Tiên Ma thành thành sáu khu vực, khu vực thứ nhất phồn hoa nhất, khu vực thứ sáu thì kém nhất.

Đây là những gì hắn nghe được từ người qua đường nói với nhau.

Tiên Ma Thành chiếm diện tích trăm vạn dặm, có thể nghĩ, không bỏ cỡ nào, nhân khẩu không biết phòng chừng là có bao nhiêu, mỗi cái khu vực, cũng giống như một toà thành trì nhỏ.

Man Tộc người đều theo thể chế Gia Tộc trị, cho nên khắp Tiên Ma thành đều có vô số gia tộc lớn nhỏ phân bố chương quản từng mảng kinh tế của Tiên Ma Thành.

Nhưng tất cả đều thuộc về Tiên Ma Thành Chủ chương khống, có thể nói Tiên Ma Thành Chủ địa vị giống như ông vua con ở Tiên Ma Thành.

Rất nhanh đến lượt Vương Bá Ngu truyền tống.

“Cút!” Ngay lúc Vương Bá Ngu định lên truyền tống trận thì sau lưng liền vang lên một thanh âm rất hung hăng và ngang ngược vang lên từ sau lưng.

Vương Bá Ngu không nói, lấy ra hạ phẩm linh thạch để vào lỗ khám linh thạch, ý định khởi động truyền tống trận.

“Mẹ! Để ngươi lần, không nghe thấy sao? Đi chết.” Thanh âm sau lưng bao hàm sát ý quá lớn.

Ngay sau đó, Chủ nhân thanh âm vùng quyền, quyền kinh rất cuồng bạo, ý đồ đập vào óc của hắn.

“Đây không phải Trần Siêu tam thiếu gia Trần gia khu thứ hai sao, tính cách tồi tệ thích khi nam phách nữ,!”

“Đúng vậy a! Bị hấn đánh tàn phế cũng đếm không hết.”

“Trung niên nam tử này sắp có họa sát thân.”

Bốn phía vang lên nhiều tiếng nghị luận.

Vương Bá Ngu không quay đầu cũng thấy rõ người tấn công hắn là thanh niên mười bảy mười tám tuổi nhưng thân hình phải cao tận hai mét năm, thân hình tráng kiện, nhìn sơ qua sẽ thấy phi thường ngu bức, quyền kinh như cơn lốc đánh tới thổi bay sợi tóc của Vương Bá Ngu.

Vương Bá Ngu cũng không quay đầu lại, chỉ nhẹ nghiêng đầu, khi nắm đấm người thanh niên lướt qua má hắn, Vương Bá Ngu liền đưa tay ché trụ nắm đấm, chưa hết, hắn chỉ nhẹ nhàng dùng lực, một tiếng "răng rắc" vang lên, thỉnh thoảng chính là nắm đấm của người thanh niên trực tiếp liền bị hấn bóp vỡ nát.

“A ——” Thanh âm người thanh niên kêu thảm thiết giống như heo bị chọc tiết vang vọng nơi này.

“A....nghiệt súc, nghiệt súc a! Ngươi can đảm dám đối với bản thiếu xuất thủ...ngươi..ngươi nhất định phải chết a!” Toàn bộ nắm đấm bị bóp nát, một cổ đau đớn kích thẳng đại não khiến Trần Siêu vịn tay phải, tê tâm liệt phế hết lớn.

“Vãi L***” quần chúng bốn phía thấy Trần Siêu bị Vương Bá Ngu phế đi bàn tay, đều hít một hơi lạnh khi.

“Vị trung niên đại thúc này quá ngu bức, lại dám đối Trần gia tam thiếu động thủ, ta thật là quá bội phục.”

“Nhìn như ngu bức, nhưng tiếp theo sẽ bị Trần gia trả thù, cũng không phải một nhân tộc ngoại lai như hắn có thể chịu được, chỉ cầu sáng khoái nhất thời ân hận một đời là hành động không sáng suốt.”

Đám người chung quanh nhìn vào bóng lưng lạnh lùng của Vương Bá Ngu, khe khẽ bàn luận.

Vương Bá Ngu lãnh khốc xoay người lại, một đôi con mắt thâm thúy như bóng đêm nhìn chăm chăm vào Trần Siêu, bình thản nói: “Ai cho ngươi dùng khí dám động thủ với ta?”

Răng rắc!

Vương Bá Ngu vừa dứt lời liền đạp một cước vào đầu gối Trần Siêu.

""răng rắc"" một tiếng vang lên, đầu gối Trần Siêu bị một cước của Vương Bá Ngu trực tiếp đạp gãy, máu tươi bắn tung tóe.

""Súc sinh..a.a.aa""

Trần Siêu rú thắm một tiếng, hai mắt hắn trợn ngược lên liền ngất xỉu.

Vương Bá Ngu thấy vậy, khe khẽ cười một tiếng, bàn chân đạp vào cái chân thứ hai của Trần Siêu.

"Răng rắc" một tiếng vang lên, máu tươi bắn tung tóe.

“A.....!!!!”

cổ đau đớn xâm nhập linh hồn khiến Trần Siêu đang ngất liền đau đến bưng tỉnh, sắc mặt Trần Siêu dữ tợn tới cực điểm, cả người run rẩy, ngửa mặt lên trời gào thét.

“A.... đau chết bản thiếu! Ngươi sẽ chết không yên lành a!”

Vương Bá Ngu không đáp, tiến lên một bước một cước đem đầu của hắn dẫm dưới chân.

""Poet!"" lực đạo bàn chân của Vương Bá Ngu khiến hai mắt Trần Siêu bị áp lực ép hai con ngươi bắn ra ngoài, từ trong hốc mắt máu tươi bắn ra, thập phần kinh dị.

Mọi người đứng xem âm thầm run sợ, thủ đoạn này thật là quá tàn nhẫn, quá kinh khủng, đây là người nào, nhìn như hiền lành nhưng thủ đoạn lại tàn nhẫn như thế, nhìn Trần Siêu bị tra tấn, mọi người đều cảm giác bản thân đau đớn, không tự chủ lùi về phía sau mấy bước.

""Hôm nay tâm tình không tệ, tha cho cái mạng ti tiện của ngươi một lần!""

Vương Bá Ngu điềm nhiên như không có việc gì, nhẹ nhàng nói.

Sau đó hắn thôi động truyền tống trận, quang mang phun trào, liền biến mất tại nơi này.

Sau khi Vương Bá Ngu rời đi, nơi này triệt để bạo phát ra hôm nay tiếng kinh hô, đều đang nói Vương Bá Ngu thủ đoạn tàn nhẫn, cho là hắn tránh không khỏi Trần Gia trả thù, chết chắc.

Vương Bá Ngu không thèm để ý chút nào, tiện tay phẩy đi một chỉ bò sát mà thôi, chẳng có gì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Tùy tiện diệt sát!

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, mặt trời cũng sắp mọc lên cao.

Mà trong Tiên Ma Thành khu vực thứ ba trở xuống khu vực thứ sáu đều xôn xao về việc Trần gia truy nã một vị nam tử tuần mỵ.

Trần gia quyền thế ngập trời, là bá chủ khu vực thứ hai, chỉ trông chốc lát lệnh truy nã ban bố gần như các khu vực, mà thấy lệnh truy nã lập tức liền có vô số người hành động, tìm kiếm Vương Bá Ngu.

Trần gia ra phần thưởng mười vạn trung phẩm linh thạch đều có thể để tán tu mua rất nhiều tài nguyên tu luyện tu luyện một hai năm, để vô số người tham lam, vì Trần Gia ban thưởng quá phong phú.

Mặc kệ nhiều người đang điên cuồng tìm hấn, Vương Bá Ngu đang ở ngoài sân nhắm mắt ngủ say.

Đêm qua đi dạo một đêm, hấn cũng thu thập được khá nhiều tin tức bổ ích.

Thăng đến mặt trời lặn dưới chân núi, màn đêm chậm rãi buông xuống, mặt trăng treo cao trên trời, Vương Bá Ngu mới chậm rãi mở ra một đôi mắt.

“Aizz... Thật là chuyện gì cũng không muốn làm a! Cứ như vậy nằm ở chỗ này, có thể bề nghề vô địch thiên hạ, vậy cũng tốt.” Nằm tại trên ghế bành, nhìn xem vô vàng ngôi sao sáng trên bầu trời, Vương Bá Ngu thì thào tự nói.

“Ra ngoài tiêu khiển một đêm nữa, ngày mai đi bên ngoài tùy tiện diệt cái gọi là Trần Gia, lập nên cứ điểm mới ở đây, làm bàn đạp xâm chiếm Tu Chân Tinh Vực này.” Vương Bá Ngu vươn người đứng dậy, duỗi cái lưng mệt mỏi ngáp một cái.

Vương Bá Ngu lười biếng nhấc chân, đi ra khỏi sân, đi tới gian cửa hàng trong phòng, nơi đây chất chứa rất nhiều binh khí, mà ở trong phòng binh khí này là hai bộ thi thể mới chết không lâu máu tươi nhuộm đỏ khắp phòng, chính là kiệt tác của Vương Bá Ngu, tối qua hấn tùy ý đi vào tính ngủ một đêm, ai ngờ chủ nhân biệt viện này dám ra tay đánh hấn, đáng tiếc, Vương Bá Ngu đánh phải giết chết.

Nhìn xem vô số binh khí, Vương Bá Ngu ngoắc ngón giữa, thu sạch vào trong hệ thống không gian.

Ngu sao không cầm.

Sau đó mở cửa mà đi, trực tiếp rời đi.

Ban đêm đi trên đường phố, ánh đèn sáng chói, người đi đường đông đúc nhộn nhịp.

Vương Bá Ngu không nhanh không chậm đi bộ, khoảng chừng mười phút sau, hấn đi tới một lầu nhìn qua có vẻ không tệ.

Lên lầu hai, tìm một chỗ vị trí gần cửa sổ, lật xem menu món nào đắt nhất, tùy ý gọi.

Thịt rượu dâng đủ, Vương Bá Ngu chậm rãi uống rượu, nhắm nháp vài món đặc sản của lầu này.

Từ Lâu này Không có phòng Vip riêng nên bầu không khí nơi này khá ồn ào, mọi người một bên ăn uống một bên trò chuyện cười nói.

“Ăn nhanh lên, ăn xong đi khu thứ nhất nhìn ‘Thái Diệp tiểu thư’ biểu diễn cảm nghệ, nghe nói lần này ai may mắn có cơ hội được gặp riêng Thái Diệp tiểu thư.”

“Thật? Thái Diệp tiểu thư là Tiên Ma thành đệ nhất nữ thần a! Hôm nay nàng xuất hiện biểu diễn Tủy Tiên lâu sao? Ăn nhanh lên, ăn xong ta muốn đi xem nữ thần của ta.”

“...”

Quần chúng nơi này vừa nghe đến bốn chữ “Thái Diệp tiểu thư” đều sôi trào lên, đám người lập tức liền yên tĩnh trở lại, không còn trò chuyện ồn ào nữa, đều ăn ngấu ăn nghiến, vội vàng ăn xong, vội vàng rời đi.

Rất nhanh cả lầu chỉ còn mỗi Vương Bá Ngu.

Vương Bá Ngu kinh ngạc, chẳng lẽ Thái Diệp tiểu thư gì đó thật sự xinh đẹp tài năng như vậy?

“Có ý tứ, lâu rồi ta chưa gần nữ sắc, thật hoài niệm a...” Khóe miệng Vương Bá Ngu tà ý nhếch lên, thầm nói.

Tuy vậy Vương Bá Ngu cũng không giống đám người ăn vội vàng, hắn chậm rãi từ tốn thưởng thức món ngon, người mà hắn muốn chỉ có thể là của hắn, không thể thoát khỏi ma trảo của hắn, nên hắn cũng không vội vàng.

Ăn uống no đủ về sau, Vương Bá Ngu không nhanh không chậm đi ra từ lâu này, chỉ trong chớp lát hắn đã đi tới truyền tống trận.

“Đem! Nhiều người xếp hàng như vậy muốn chờ tới khi nào? Đến phiên ta truyền tống có lẽ nữ thần của ta đã biểu diễn xong đi!”

“A a a! Làm sao nhiều người như vậy a! Nữ thần của ta a! Ta muốn thấy nữ thần của ta.”

“...”

Truyền tống trận khu thứ hai có mười hai cái, nhưng bây giờ trực tiếp đều full, mười hai hàng đội ngũ nối đuôi nhau xếp hàng dài gần một cây số, đủ thấy sức hút của Thái Điện tiểu thư.

Một đám người hộ vệ đội của phủ thành chủ đem nơi này phong tỏa, ai cũng không dám chen ngang hoặc là nháo sự, chỉ có thể mắng to trong miệng chứ không làm được gì, phi thường không cam tâm.

“Thật là náo nhiệt!” Vương Bá Ngu đi tới gần, nhìn xem đám Man tộc nhân xếp hàng dài hơn cả vạn lý trường thành, Vương Bá Ngu ánh mắt chờ mong, lầm bầm: “Xem ra Thái Điện tiểu nha đầu chính là Rau ngon chờ ta đến hái.”

Vương Bá Ngu liếc nhìn đám thủ vệ đằng xa, hắn cũng không muốn xếp hàng chờ, liền chủ động đi tới đám thủ vệ đứng đằng trước.

“Dừng lại!” Mới vừa đi tới khu vực bị phong tỏa, đám hộ vệ liền quát lớn.

“Hửm? Sao ta thấy ngươi nhìn rất quen mắt?” khi nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Vương Bá Ngu, vị hộ vệ này khẽ ồ lên một tiếng, sau đó hắn dường như nhớ ra cái gì, vỗ đầu một cái, ngạc nhiên nói: “Là ngươi!”

“Làm sao? Ngươi biết ta?” Vương Bá Ngu kinh ngạc, sau đó hắn hếch mũi lên trời, kiêu ngạo nói: “Nếu biết ta, nhanh cút ngay lập tức đi mở cho ta một cái truyền tống trận đi khu thứ nhất, nhớ, là lập tức, ta rất thiếu kiên nhẫn.”

“Haha!” Vị hộ vệ đội trưởng này nở nụ cười, vẻ mặt nhìn Vương Bá Ngu giống như nhìn một thằng ngu, cười tiện tiện: “Xem ra mười vạn trung phẩm linh thạch tới tay.”

Khuôn mặt vị hộ vệ đội trưởng chợt trầm xuống, quát lớn: “Ngươi đi theo ta.”

Quát xong, hắn đưa tay liền chụp tới bả vai Vương Bá Ngu như muốn bắt lại hắn.

“Lão tử để ngươi mở một cái truyền tống trận, ngươi không nghe thấy?” Vương Bá Ngu vờn tay với tốc độ không thể tưởng được chụp vào đầu lâu vị hộ vệ đội trưởng này, sau đó nhẹ nhàng dùng lực.

"boet" một tiếng, cái đầu lâu vị hộ vệ đội trưởng vỡ nát tương như trái dưa hấu, máu tươi cùng óc bắn tung toé.

“Mẹ nó, ngươi muốn chết!” Vương Bá Ngu ra tay quá nhanh khiến đám hộ vệ không kịp phản ứng, hơi sững sờ mười giây, mới tím mặt hét lớn.

Vương Bá Ngu lấy khăn giấy lúc nãy ăn xong chùi sạch bàn tay dính máu tươi cùng óc nhão, khinh thường ngoắc ngoắc ngón giữa, nói: “Tới đây!”

“VCL, nam tử này là ai? Làm sao gan to bằng trời như thế, dám giết Thành Phủ Chủ hộ vệ đội? Hộ Vệ Đội trưởng tu vi Nguyên Anh kỳ liền bị nam tử này tùy tiện diệt sát, hắn là Phân Thần thậm chí Độ Kiếp kỳ tu sĩ trở lên.” Bốn phía vang lên vô số tiếng hô to xì xào bàn tán.

“Dám giết Vũ đội trưởng, các anh em cho ta giết chết hắn!” Vị phó đội trưởng còn lại quát lớn, sát ý đằng đằng nhìn Vương Bá Ngu.

“Ta đến!” Một vị hộ vệ cười phiếm tiến đến, tự thân Kim Đan kỳ viên mãn tu vi triển lộ, tay khác cầm đại đao sắc bén bổ vào đầu Vương Bá Ngu.

Nhưng sau đó, một màn kinh người xuất hiện.

Vương Bá Ngu đưa tay phải ra chụp tới đại đao của vị hộ vệ này, lập tức, mọi người liền thấy thanh Pháp Bảo đại đao liền bị Vương Bá Ngu hời hợt bóp nát.

Phốc!

Vương Bá Ngu tiến lên một bước, một bàn tay tát thẳng vào mặt vị hộ vệ này.

Chỉ thấy ""boet"" một tiếng, đầu của vị hộ vệ này liền bị Vương Bá Ngu một tát đập nát đầu, thi thể không đầu như vòi rồng phun máu, chậm rãi ngã xuống đất.

Thủ đoạn giết người tàn nhẫn của Vương Bá Ngu như thế để cho bốn phía Man Nhân đều kinh hãi không thôi.

Mà Vương Bá Ngu còn gan to bằng trời, tại bên trong Tiên Ma Thành lại dám động thủ giết chết Tiên Ma Thành Chủ nuôi hộ vệ đội.

Vương Bá Ngu chậm rãi lắc đầu, Kim Đan kỳ liền tương đương với Đại Võ Sư chi cảnh, phạm nhân sâu kiến một dạng, cộng với tu chân tinh vực tu luyện khí chi đạo, chú trọng trường sinh, dựa vào ngoại lực là nhiều, không giống như Võ Đạo tinh vực của Vương Bá Ngu, chú trọng rèn luyện thân thể, từ đó lấy bản thân làm Thiên Địa.

Cho nên thân thể của đám người tu chân này giống như giấy, tu vi lại không bằng hãn rất nhiều, bị hãn tùy ý một tát liền tan nát thân thể.

“Mẹ! Có chút bản lĩnh, các huynh đệ! Cùng tiến lên, giết chết hãn.” Lấy lại tinh thần, vị phó đội trưởng gào to một tiếng, lấy ra bản mệnh trường đao dẫn đầu ngự không phi hành bay tới, quanh thân linh khí tung hoành, chém ra một đao cương thật dày vung tới đầu lâu của Vương Bá Ngu.

Do tu luyện chi đạo khác biệt, dù còn là phạm nhân sâu kiến chưa độ kiếp, đám tu chân tu sĩ đều có thể bằng vào Kim Đan kỳ ngự không phi hành, thân thể của bọn hãn chỉ tẩy luyện linh khí nên có thể nhẹ tựa lông hồng, còn tu luyện võ đạo liền thân thể trầm trọng, phải chờ Vương Chi cảnh mới có thể chân chính phi hành.

“Giết!”

Sau lưng vị phó đội trưởng kia là hơn sáu mươi người, đều động thời bạo khởi toàn thân tu vi, té ra bảo khí, bày ra thiên la địa võng chém tới Vương Bá Ngu.

Đám người xung quanh thấy vậy vội vàng lui đến đằng xa quan sát.

Vương Bá Ngu không nói, một động bò sát hãn tiện tay liền bóp chết.

Vương Bá Ngu vận một phần trăm công lực, triệu hồi thiên địa chi lực hóa thành một bàn tay khổng lồ bao phủ đám sâu kiến này, bàn tay ẩn chứa thiên địa chi lực khẽ nắm chặt lại, hơn sáu mươi người liền như giấy vụn triệt để bị bàn tay khổng lồ bóp nát thành biển máu.

Vương Bá Ngu khẽ phát tay, bàn tay khổng lồ vung mạnh biển máu lên không trung, trong phút chốc cả bầu trời biến thành một cơn mưa máu rải xuống mặt đất.

Đám người bốn phương tám hướng sắc mặt kinh hãi nhìn Vương Bá Ngu, bọn hãn triệt để bị thủ đoạn tàn bạo của Vương Bá Ngu hù dọa, mặc kệ mưa máu rơi xuống trên mặt bọn hãn.

Phát tay diệt sát gần trăm người, thủ đoạn của Vương Bá Ngu đơn giản như thần tiên không khác.

“Lăn!” Vương Bá Ngu nhắc chân đi tới một cái truyền tống trận phía trước, nhàn nhạt phun ra một chữ.

Rầm rầm!

Chỉ một thoáng một đám người xếp hàng dài cả cây số liền nhanh chóng biến mất chứa lại truyền tống trận cho Vương Bá Ngu, tất cả đám người đều kinh hoảng né tránh ra một bên, hoảng sợ nhìn Vương Bá Ngu bóng lưng.

“Ai có linh thạch, cho ta mấy khối đi!” Nhìn xem lỗ khám linh thạch trống rỗng, Vương Bá Ngu sờ túi một lúc, mới thản nhiên nói.

“Ta có!” Bên ngoài truyền tống trận, một vị thiếu niên anh tuấn vội vàng chạy tới, tại lỗ khám linh thạch đặt vào mười khối trung phẩm linh thạch.

Tiến về khu thứ nhất chính là mười khối trung phẩm linh thạch, mà không phải hạ phẩm.

“Vị Đại nhân có thể cho ta đi cùng một chỗ?” Vị thiếu niên này vẻ mặt nịnh nọt cung kính dò hỏi.

“Hạng sâu kiến dám ở chung với ta?” Vương Bá Ngu lẳng lặng nhìn hãn, một đôi mắt u ám như bầu trời ban đêm kếm chút khiến vị thanh niên này tâm thần thất thủ, lao đảo rồi té ngã xuống đất rồi đi truyền tống trận.

Vương Bá Ngu khởi động truyền tống trận, tại trước mắt bao người biến mất ngay tại chỗ.

“Mẹ nó! Ngoan nhân, đây tuyệt đối là một kẻ hung ác, quá kinh khủng.”

“Các ngươi không cảm thấy, hãn nhìn rất quen mắt sao? Ta giống như đã gặp ở nơi nào.”

“Đúng a, hình như vị nam tử tuấn mỹ vừa rồi chính là vị mà Trần gia khu thứ hai phát lệnh truy nã đó sao?”

“Mẹ nó, Trần gia muốn hó chúng ta rồi, cho dù Độ Kiếp kỳ cường giả đều không có thủ đoạn như thần tiên như thế, cái gì mười vạn trung phẩm linh thạch, cho dù cực phẩm linh thạch cũng không ai dám đụng đến nam tử đó a..”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 82: Truyền Tống trận!

“Nhanh! Túy Tiên lâu Thái Điện tiểu thư liền sắp xuất hiện, đi trễ thì chỗ đứng xem cũng không có a.”

Trên đường phố, có rất nhiều người liều mạng chạy đi.

Thấy thế, Vương Bá Nguo nhấc chân đuổi theo.

Wang Bá Nguo đi mất nửa tiếng mới chạy tới nơi mà bọn họ muốn đến.

Phía trước chính là một khu lâm viên chiếm diện tích vô cùng lớn, bên trong có rất nhiều đình đài san sát nhau, ánh đèn lồng chớp hiện đỏ rực xếp thành hàng dài mỗi đình đài cùng cây cối tạo nên vẻ lung linh rạng ngời.

Và ngoài cổng đình có tám bảng làm bằng hoàng kim được khắc chữ như rồng bay phượng múa —— túy Tiên lâu.

Tất cả mọi người trong Túy Tiên Lâu giờ khắc này đều nói về Thái Điện Tiểu Thư là nhiều, muốn vào Túy Tiên Lâu là năm mươi khóa trung phẩm linh thạch, khá là mắc nhưng ai nấy đều cam chịu bỏ ra số tiền như thế chỉ để vào xem Thái Điện tiểu thư.

Wang Bá Nguo thấy một tên trung niên mập mạp sắc mặt tiều tụy đi vào, hần liền lảng lẽ vờ vào sau gáy trung niên mập mạp, bàn tay cực nhanh cướp đi trứ vật giới chỉ, sau đó không kinh động đến một ai đi theo mọi người đi vào Túy Tiên Lâu, từ trứ vật giới chỉ móc ra một trăm linh thạch trung phẩm đưa cho Hộ vệ trong sự sùng bái của hộ vệ cùng mọi người xung quanh, mới đường đường chính chính ngênh ngang đi vào, trong lòng cảm thán quả nhiên trong túi có tiền thì uy phong hãnh, hãnh rất hiểu kỳ, Thái Điện tiểu thư đến cùng chính là mỹ nhân như thế nào có thể gây ra phong vân toàn thành?

Trên đường đi Vương Bá Nguo nghe người ta nói Túy Tiên lâu nữ tử bán nghệ không bán thân, nghe nói bọn hắn hậu trường rất cứng, dù là Tiên Ma Thành Chủ cũng không dám trêu chọc.

Wang Bá Nguo đi theo bọn họ đi vào một cái hành lang tối om thẳm thông hướng bên trong khu vực trung tâm của Túy Tiên Lâu.

Người xung quanh Vương Bá Nguo giờ khắc này đều vô cùng hưng phấn, giống như điên cuồng.

Ngoài hành lang, một góc đàn piano màu đen lộng lẫy được một vị mỹ nữ tùy ý đàn, khiến bầu không khí tràn ngập ngọt ngào.

“Chư vị, đây là truyền tống trận nhằm vào tu vi, chỉ có tu vi đạt tới Độ Kiếp kỳ mới có tư cách quan sát Thái Điện tiểu thư biểu diễn.”

Tiếng nói phát ra từ một nữ tử mỹ nữ, nàng đứng ngay truyền tống trận ngăn lại những người đang cố muốn đi vào Truyền tống trận, nói.

“A! Lần trước không phải Nguyên Anh kỳ liền có thể đi xem Thái Điện tiểu thư biểu diễn sao? Làm sao hiện tại tăng lên đến Độ Kiếp kỳ đình phong rồi?”

“Đừng a! Chúng ta ngàn dặm xa xôi chạy đến Túy Tiên Lâu chính là vì lần nữa tận mắt chiêm ngưỡng Thái Điện tiểu thư kia biểu diễn khúc phổ trong truyền thuyết có thể khiến người nghe ngộ đạo đột phá, hiện tại lại muốn tu sĩ tu vi Độ Kiếp kỳ mới được diện kiến, Túy Tiên Lâu muốn đùa nghịch chúng ta a?”

“...”

Rất nhiều người thảm thiết kêu lên, biểu thị vẻ bất mãn của mình.

“Chư vị mời an tâm chớ vội, lần này khác những lần trước, lần này Thái Điện tiểu thư là muốn chọn một vị tu sĩ thiên tư bất phàm đến trao đổi tâm đắc tu luyện, cho nên lần này yêu cầu, liền cao chút, hi vọng mọi người lượng thứ.” Vị kia nữ tử áo đỏ tiếp tục nói: “Tốt, Độ Kiếp kỳ tu sĩ đều có thể đi vào truyền tống trận, Không có đạt tới yêu cầu của tiểu thư có thể tự động rời đi hoặc có thể đến Bốn mùa đình đài, có Xuân, Hạ, Thu, Đông bốn vị mỹ nữ tỷ tỷ vì các vị biểu diễn tuyệt kỹ cầm nghệ.”

“Mẹ! Ta muốn thấy Thái Điện tiểu thư, nữ thần của ta a! Rất lâu đều chưa gặp chân dung của nàng, ta nhớ nàng a!”

Lập tức những người tu vi không đủ đều xám xịt rời đi.

Rất nhanh nơi này liền thiếu đi hơn hai phần ba đám người, chỉ còn lại lác đác mười mấy người ở lại.

“Ha ha ha ha! Đám phế vật sao có tư cách gặp Thái Điện tiểu thư.” Một vị lão giả khuôn mặt dê tiện cười ha ha đi vào truyền tống trận.

“Hắc hắc! Rốt cục có thể thấy Thái Điện tiểu thư.” Những người còn lại thấy vậy chỉ đắc ý nhìn đám người tu vi không đủ, từng người bình thản đi vào

truyền tống trận.

Vương Bá Nguru khoanh tay đứng lẳng lặng nhìn một màn này.

""Hahahaha...""

Đột nhiên một tiếng cười dài truyền tới, vang vọng khắp sảnh chờ.

Chỉ thấy một vị thanh niên lẳng không bay tới, dáng người hiên ngang lẫm liệt, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt ngạo nghễ nhìn mọi người chung quanh, toàn thân tản ra khí tức vô cùng mãnh liệt.

“Vương Thiên, Đại thiếu gia Tiên Ma Thành Phủ Chủ, hân xuất hiện rồi.”

""Hắn là một trong những người mãnh liệt theo đuổi Thái Diệp tiểu thư, nghe nói ba tháng trước bế quan khổ tu, nhìn uy áp trên người hắn hẳn là đột phá thành công, tu vi cũng vừa vận đạt tới Độ Kiếp kỳ sơ cấp, ”

“...”

Vương Thiên bá đạo bước tới, mọi người đều rời rít nhường ra một con đường, không ai dám cản đường hắn.

Vương Thiên thấy vậy, ánh mắt như miệt thị tất cả mọi người, nhanh chân bước vào truyền tống trận.

Sau khi hắn bước vào, đám người cũng rời rít đi vào bên trong.

Dòng người không ngừng bước vào, hiện tại những người còn lại đều là những người cảnh giới thấp trong Độ Kiếp kỳ.

""Àm!""

Lúc này, từ trên trời, lại là một bóng người phi thường cuồng bạo bay xuống mặt đất.

Mọi người kinh hãi quay đầu nhìn, chỉ thấy một vị thanh niên tuấn đạt mặc áo bào đen, không thèm liếc nhìn bất kỳ ai, cuồng bạo đi thẳng vào truyền tống trận.

“Phong Vô Ngân, Đại thiếu gia Phong gia khu thứ nhất, hắn cũng đã tới. ” Nhìn thân ảnh Phong Vô Ngân biến mất tại truyền tống trận, có người nhận ra thân phận thanh niên kinh hô.

Oanh, oanh, oanh, oanh ——

Lúc này, có bốn bóng người phi thường cuồng bạo từ trên bầu trời liên tục bay xuống, mỗi một người đều có khí tức vô cùng cường đại, tuổi tác khoảng chừng hai mươi.

“Nam Cung Vũ, Quân Vô Thiên, Trần Diệp Sinh, Thương Đạo Minh, tứ đại vương giả khu thứ hai đều trình diện. Trời ạ! Quá kinh người.” Mọi người không ngừng kinh hô.

Bốn người cùng lúc đáp xuống đất, tám mắt liếc mắt nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều có thần mang đang lóe lên, chiến ý sôi trào.

Nhưng sau giây lát bốn người đều đem tất cả chiến ý thu liễm, khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh. Bốn người sóng vai cùng nhau đi tới, không quan tâm ánh mắt mọi người sùng bái nhìn mình, cùng nhau tiến vào trong truyền tống môn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Thái điệp cảm khúc!

“Công tử, ngài có phải không phải vào?” Vị nữ tử xinh đẹp nhìn Vương Bá Nguru, nghi hoặc hỏi.

Vương Bá Nguru mỉm cười, nói: “Ta không phải Độ Kiếp kỳ tu vi có thể vào không?”

“Cảnh giới không đủ xin mời tự động rời đi.” Hai người đàn ông trung niên bảo vệ truyền tống trận lạnh lùng nói, không chút nào nể mặt mũi.

“Công tử, thật xin lỗi, đây là quy củ mà Thái Diệp tiểu thư cố ý phân phó.” Nữ Tử xinh đẹp sắc mặt ngưng ngượng nói.

“Răng rắc!” Vương Bá Nguru bỗng nhiên ra tay, bàn tay bóp chặt vào cổ của nữ tử xinh đẹp, sau đó nhẹ nhàng dùng lực, cái cổ trắng xinh đẹp của nữ

tử liền bị hấn bóp nát, máu tươi văng tung tóe, cái đầu lâu cũng rớt xuống mặt đất.

Trên mặt Vị nữ tử xinh đẹp trước khi chết hiện ra vẻ nghi hoặc cùng sợ hãi, đến lúc chết nàng cũng không hiểu vì sao Vương Bá Ngu muốn giết mình?

“Ngươi...”

Hai người áo đen canh giữ truyền tống trận về mặt rung động, không nghĩ tới có người dám Túc Tiên Lâu giết người.

Vương Bá Ngu ánh mắt lạnh lẽo, đẩy thi thể vị nữ tử ném qua một bên, sau đó hấn dường như thuận di xuất hiện ở giữa hai người áo đen, dưới ánh mắt kinh hãi của hai người, Vương Bá Ngu nắm lấy hai đầu của bọn họ đập vào nhau.

""Răng rắc!""

Đầu lâu của bọn họ cũng bị lực đập nát bấy, não tương máu tươi văng tung tóe, thi thể không đầu cũng vô lực ngã xuống đất.

Hai người này tu vi nếu so với Võ Đạo tinh vực của hấn cũng sánh ngang với Võ Vương chi cảnh, nhưng thân thể quá sức yếu nhược, tùy ý bị hấn đánh bạo.

Dù sao tu chân tinh vực thủ đoạn chính là dựa vào Pháp Bảo cùng Thiên Địa chi lực, không chú trọng vào thân thể.

Vương Bá Ngu hất lên ống tay áo, về mặt thản nhiên bước vào truyền tống trận.

Vương Bá Ngu muốn lấy Túc Tiên Lâu làm thế lực phụ thuộc của mình, dù sao đồ ăn ở đây rất ngon, hôm nay hấn vừa muốn đoạt Thái Điện tiểu thư, còn muốn đồ diệt cả Túc Tiên Lâu, mấy tên này là sâu kiến hạng người, cũng chuẩn bị là địch nhân, hấn cũng không ngại tay giết.

Vương Bá Ngu đi ra khỏi truyền tống trận, đập vào mắt hấn là một bãi cỏ trồng toàn các loại linh hoa quý hiếm trải dài khắp đồng cỏ, trong không khí tràn ngập mùi thơm ngát của hoa cỏ, khiến tâm tình Vương Bá Ngu cũng cảm thấy thoải mái dị thường.

Trên bầu trời xanh mây trắng, ánh nắng mặt trời cũng không quá gắt, đủ làm Vương Bá Ngu cảm nhận được ấm áp.

""Nơi này hấn là dị độ không gian thế giới, quả thật là không tệ.""

Vương Bá Ngu đưa mắt nhìn đằng xa, chỉ thấy trên đám mây đều có thân ảnh ngồi trên đấy, già có, trẻ có, những người này đều là người nổi tiếng trong Tiên Ma Thành, đều tụ tập hết ở trong dị độ không gian này đến gặp Thái Điện tiểu thư.

Vương Bá Ngu thần thức khê đảo quanh, hấn hơi nhíu mày, vì hấn căn bản không phát hiện thân ảnh của Thái Điện tiểu thư gì đó, hình như nàng chưa tới.

""Quả thật có chút chờ mong a.."" Vương Bá Ngu ánh mắt lạnh lùng, tìm một đám mây nho nhỏ vắng người nhảy lên ngồi.

Hấn cũng chờ mong, rốt cuộc là nữ tử xinh đẹp tài hoa như thế nào để khắp Tiên Ma Thành đều trở thành Fan của nàng.

Nếu như nàng chỉ là có tiếng mà không có miếng..

Vương Bá Ngu chỉ có thể nhịn đau giết người.

Lãng phí thời gian hấn lâu như vậy, nhất định phải chịu cái giá đắt.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, đã hơn năm tiếng đồng hồ rồi nhưng Thái Điện tiểu thư cũng chưa từng xuất hiện, tuy nhiên đám người nơi này cũng kiên nhẫn lạ thường, yên tĩnh chờ đợi.

""Tèn...tèn...tèn...tèn...""

Đúng lúc này một giai điệu của tiếng đàn vang lên, quanh quẩn khắp dị độ không gian, tiếng đàn dường như mang theo một cổ thánh khiết ý cảnh có thể chạm tới tận sâu linh hồn của mỗi người.

Những người ở đây đều nhắm mắt lại tĩnh tế lắng nghe tiếng đàn, sắc mặt ai nấy đều lộ ra vẻ thỏa mãn.

“Ân! Quả nhiên bất phàm” Vương Bá Ngu nghe xong cảm giác linh hồn mình được một cổ lực lượng thánh khiết gột rửa, khiến tạp chất bên trong linh hồn hấn được tẩy luyện, Thần thức của hấn cũng trở nên tinh thuần hơn.

Tiếng đàn chợt ngừng hấn, mọi người cũng bắt đầu tỉnh lại, sắc mặt ai nấy đều thỏa mãn cực kỳ, dường như bản thân chiếm được chỗ tốt.

Đúng lúc này, bốn phương tám hướng xuất hiện bốn vị nữ tử, bọn họ đều mặc một bộ áo trắng, da thịt tuyết trắng, tư thái yêu kiều, dung mạo thượng đẳng.

Mỗi người cầm một dụng cụ như Đàn tranh, sáo, trống, kèn kết hợp lại tạo thành bản giao hưởng không dứt quanh quẩn trong không gian.

Đúng lúc này, một vị nữ tử như thần tiên hạ phàm bay xuống, dáng người phong hoa tuyết nguyệt, mặc một bộ áo trắng như tuyết, tóc dài màu trắng tung bay, da thịt trắng như tuyết, trên mặt mang theo khăn che mặt, để cho người ta nhìn không ra chân dung. Kết hợp với một thân khí chất phiêu miểu giống như cửu thiên huyền nữ sẽ cho người sinh ra một loại ảo giác, phảng phất nàng không thuộc về thế giới phàm tục này, mà nên xuất hiện ở Tiên Giới.

Nàng lẳng lẳng đứng trên cân đầu vân, ngạo thị nhìn xuống đám người, tư thái như thần nữ hạ phàm nhìn xuống chúng sinh.

Nàng cũng không cầm đàn, cảnh giới Cầm Đạo của nàng chính là lấy Thiên Địa hết thảy làm đàn, dùng thiên địa tấu ra bản nhạc bất hủ.

“Có ý tứ, dạng nữ tử như thần nữ như vậy nếu cùng nàng xxx thì sáng phải biết.” Vương Bá Ngu sắc mặt tà ý cười dê tiện.

Tiếng đàn đột ngột dừng lại, đám người sắc mặt vẫn chưa thỏa mãn mờ mắt ra.

Bọn họ cũng không vỗ tay hay làm động tác nào cả, ánh mắt bọn họ vô cùng thuần khiết nhìn Thái Diệp tiểu thư, không có người nào lộ ra ánh mắt khinh nhờn cả.

“Cảm ơn mọi người đến đây xem Thái Diệp biểu diễn!” Thái Diệp tiểu thư hơi cúi người khẽ nói.

“Nghe nói Thái Diệp tiểu thư muốn tìm người trao đổi kinh nghiệm tu luyện, không biết người đó có điều kiện gì?” Có người mở miệng hỏi.

Ánh mắt mọi người cũng chờ mong nhìn Thái Diệp, liền ngay cả những lão đầu già khú đế, hay trung niên đại thúc cũng là như thế.

Cần biết, ở chỗ này, thế nhưng là tụ tập rất nhiều Hằng Thiên thành đại nhân vật, rất nhiều đều là chúa tể một phương.

“Ta gảy một khúc, ai có thể yên tĩnh nghe xong ta đàn tấu, đêm nay, chúng ta lẫn nhau tâm sự trao đổi kinh nghiệm tu luyện, nếu như người đó biểu hiện kinh diễm, ta sẽ cân nhắc cùng hắn kết thành đạo lữ.” Giọng nói của Thái Diệp thánh thót vang lên.

“Chuyện này là thật?” Mọi người phi thường kích động.

Thái Diệp tiểu thư bình tĩnh gật đầu, nói: “Thật sự, chỉ cần có người biểu hiện đầy đủ kinh diễm.”

Nàng rất lạnh lùng, Vương Bá Ngu tinh tế nhận ra vẻ lạnh lùng của nàng thật sự là lạnh lùng, đối với mọi vật đều lạnh lùng chứ không phải cao ngạo mà lạnh lùng.

“Tốt! Vậy liền mời Thái Diệp tiểu thư đàn tấu đi!” Rất nhiều người đều đã đợi không kịp, nhao nhao mở miệng.

“Tốt! Vậy mọi người liền tĩnh tế lắng nghe đi! Hi vọng có người có thể nghe ta đàn tấu xong.” Nàng vừa dứt lời, bàn tay biến ảo, Thiên Địa giờ khắc này đều tụ tập trong lòng bàn tay nàng, một cây đàn tranh hư ảo liền xuất hiện trong tay nàng.

Nàng duỗi ra bàn tay đẹp bắt đầu đánh đàn.

Lập tức, một cơn gió thổi thoang thoang bên tai mỗi người, tiếp đó chính là tiếng mưa rơi, tiếng sấm chớp đùng đùng ầm ỹ bên tai.

Âm điệu Không có một chút quy luật, giống như tra tấn người nghe.

“Chuyện gì xảy ra? Thái Diệp Tiểu Thư đàn ta cảm giác choáng váng, quá khó nghe!”

“Đúng a! Chuyện này là thế nào? Trước kia mỗi lần nghe Thái Diệp tiểu thư gảy đàn đều sẽ cho người ta lâm vào thế giới cực lạc, quên hết mọi chuyện buồn, vô ưu vô lự, khiến ta cảm ngộ thiên đạo dễ dàng hơn, Lần này làm sao lại khó nghe như vậy..”

“...”

Phần lớn người cảm giác rất bức bối phiền chán nói.

Bất quá, số ít người dường như hiểu ra cái gì đó, đều lẳng lẳng nhắm mắt, tĩnh tế lắng nghe tiếng đàn.

...

“Xem ra nên ra tuyệt chiêu cuối rồi.” Thái Diệp quan sát thấy số ít người đã nhận ra ý đồ của nàng, khẽ mỉm cười, gảy ra vận luật mới.

Lần này không còn tiếng khó chịu người nghe nữa, mà là cảm giác nóng bức như dầu thân vào biển lửa, rồi lại cực lạnh như đang ngâm mình trong biển, tiếp theo chính là cảm giác ngọt ngào khó chịu ở lồng ngực như bị đưa tới vạn trượng lòng đất.

Quần người tâm tĩnh cho dù tốt, đối cảm đạo tạo nghệ sâu bao nhiêu, ngăn ngại nửa khắc bên trong, giữa sân, không ai còn đang nhắm mắt tĩnh tế lắng nghe tiếng đàn, cảm xúc mọi người đều vô cùng táo bạo, rất muốn đi tìm người đánh một trận phát tiết sự buồn bức khó chịu trong người.

“A! Đừng gảy, ta chịu không được! Ta rất muốn đánh người.”

“Mẹ nó, ta sắp không chịu nổi rồi, nhanh dừng lại cho ta a!”

Mọi người ai nấy đều đỏ ngầu cả hai mắt rống to.

Không ai có thể bình tĩnh, mặc kệ người tâm tính tốt đến thế nào, liền ngay cả Vương Thiên phủ thành chủ và ngũ đại vương giả khu thứ hai thiên kiều đều cảm giác bức bối khó chịu muốn đánh người để phát tiết.

Lúc này, tiếng đàn dừng lại.

Giọng nói Thái Diệp tiên tử vang lên: “Ta đàn tấu hai bài, một là Vân Vũ Phong cảm khúc, thứ hai là ngũ hành cảm khúc, ta chỉ mới dạo đầu thôi mà các người liền không thể chịu đựng được, làm ta quá là thất vọng, tốt, hôm nay liền tới đây là dừng, mọi người mời trở về đi!”

Nói thật, Thái Diệp tiểu thư rất thất vọng, nàng gặp được rất nhiều người tự xưng mình thiên kiều, nhưng tâm trí không đủ kiên định, nàng bàn tính nhờ các thiên kiều này giúp làm đá lót giúp nàng đột phá Cầm Đạo bình cảnh.

Mọi người nghe Thái Diệp Tiểu Thư thất vọng nói liền cảm thấy xấu hổ vô cùng, trong lúc nhất thời không ai nói gì.

Thái Diệp tiểu thư đã có thể đàn có nghĩa là những âm thanh này nàng cũng chịu đựng được, bọn họ mới chỉ màn dạo đầu còn không chịu được, chênh lệch thật sự quá lớn.

Thái Diệp quay người lại, tính rời khỏi nơi đây.

“Chờ một chút!”

Lúc này, một thanh âm bá đạo mang theo cỗ ý cảnh không thể kháng cự truyền vào trong tai mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Tiện tay trấn sát!

Chờ một chút!”

Một thanh âm lãnh đạm vang lên, tuy cường độ giọng nói không cao cũng không thấp, nhưng lại thần kỳ đến nỗi vang vọng bên tai mỗi người có mặt bên trong không gian này.

Bầu không khí xấu hổ sau khi bị Vương Bá Ngu lên tiếng liền biến mất, mọi người cơ hồ quay đầu tìm kiếm chủ nhân của thanh âm.

Thanh âm này nhìn có vẻ bình thản, nhưng lại có chứa một cỗ vận luật kỳ lạ, khiến mọi người cơ hồ bị hấp dẫn, ngay cả Thái Diệp tiểu thư muốn đứng không rời đi cũng không nhận được dừng bước, quay đầu nhìn về phía Vương Bá Ngu.

Theo hướng thanh âm vang lên, lúc này một vị trung niên nam tử anh tuấn phong trần, dáng người cao to, mặc một bộ đồ thuần màu đen tà dị, đứng ngạo nghễ trên đám mây nhỏ phía sau.

Vị trung niên nam tử này mang khí chất lạnh lùng, bá đạo, cao quý, bình thản, hờ hững, giống như trên thế gian này không có thứ gì khiến hắn tập chung chú ý.

“Thật là hoàn mỹ nam tử!” Trong lòng mọi người ở đây không nhận được đánh giá, ngay cả thiên kiều khu thứ nhất cùng ngũ đại thiên kiều khu thứ hai cũng nghĩ như thế.

Khí chất của Vương Bá Ngu không phải là trang, mà thật sự là khí chất từ sâu trong linh hồn hắn, cho dù chết đi, luân hồi vạn thế cũng không thể xóa mờ đi khí chất này.

Rất nhiều nữ tử ở trong không gian này khi nhìn Vương Bá Ngu đều tại ngơ ngẩn xuất thần, đều không tự giác ảo tưởng rằng Vương Bá Ngu chính là bạch mã hoàng tử trong mộng của các nàng.

Liền ngay cả bốn vị tuyệt thế mỹ nữ lúc này đánh đàn cũng không nhận được ngơ ngác liếc nhìn Vương Bá Ngu, quả thật, khí chất của Vương Bá Ngu quá đặc biệt, cơ hồ khiến khác phái đều không tự chủ được bị thu hút.

Đồng thời, mọi người đang nghĩ, người mà có cỗ khí chất hoàn mỹ như Vương Bá Ngu hẳn chính là đứng trên đỉnh thế lực cao tầng, không phải đơn giản chỉ là tán tu cường giả.

Thái Diệp tiểu thư hơi hứng thú nhìn Vương Bá Ngu, nàng cũng cảm thấy vị trung niên nam tử này bất phàm, nhưng nàng cũng không cảm thấy Vương Bá Ngu thật sự kinh diễm.

Mặc dù Vương Bá Ngu có bộ da tốt, khí chất siêu nhiên xuất trần, nhưng nếu Vương Bá Ngu chính là người đứng đầu đại thế lực nào đó thì có cỗ khí chất này cũng không lấy làm lạ.

Nghĩa là ánh mắt của nàng vẫn chưa từng nghĩ Vương Bá Ngu xứng với nàng, nhưng nàng cũng không muốn vô duyên vô cớ lãnh đạm vị trung niên nam tử rất có thể là đầu sỏ của siêu cấp thế lực nào đó, vì vậy lập tức, nàng nói ra: “Không biết tiền bối gọi Thái Diệp có chuyện gì?”

Hiện tại ánh mắt của tất cả mọi người đều tập chung vào Vương Bá Ngu, giờ khắc này ở trong vùng không gian này đều thuộc về Tiên Ma Thành nhân vật cao tầng, ngoại trừ thiên kiều đảm người ra, còn có các đại gia tộc người cầm quyền.

“Tới đây!” Vương Bá Ngu lạnh nhạt mở miệng, đưa ngón trỏ móc lên, ra hiệu Thái Diệp tiểu thư tới, giọng nói kia ẩn chứa một cỗ ý cảnh Bá Đạo, không dung người khác ngỗ nghịch lời của hắn, nếu không liền sẽ gặp kết quả xấu.

Ánh mắt Vương Bá Ngu hờ hững, nhưng sâu trong con ngươi của hắn chính là một con bão, người khác chỉ cần nhìn vào thì tinh thần bị nhiếp không tự chủ được bị hút vào, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Loại giọng nói này quả thật giống như Đế Vương cao cao tại thượng quan sát chúng sinh sâu kiến, khiến mọi người ở đây đều cảm giác khó chịu.

Thái Diệp tiểu thư nhú mày, trung niên nam tử này dám dùng ngữ khí bề trên nói chuyện với nàng, còn bảo nàng đi tới, hắn...tính là cái gì?

Ngay cả Tiên Ma Thành Chủ cũng không dám dùng ngữ khí này nói chuyện với nàng, Tiên Ma Thành Chủ nhìn thấy nàng còn muốn khách khí nói gì tới vị trung niên nam tử xa lạ này.

Thái Diệp tiểu thư hừ lạnh, không vui nói: “Vị đại thúc này, ta tôn trọng ngươi nói ngươi một câu tiền bối, ngươi đừng quá phận!”

Quá Phận?

Nghe Thái Diệp tiểu thư nói vậy, khoe miệng Vương Bá Ngu nhếch lên, ánh mắt lóe lên vẻ tà dị, khó hiểu nói: “Ngươi cảm thấy ngươi ở trước mặt ta, rất cao quý?”

“Này, mời ngươi đừng quá phận, Thái Diệp tiểu thư không phải ngươi có thể khinh nhờn.” Thái Diệp tiểu thư chưa kịp mở miệng, một thanh niên thiên tài phần nộ nhảy ra, mắng.

“Đúng vậy, đừng tưởng có chút thực lực liền không xem ai ra gì.”

“...”

Có một người đứng lên mở miệng, liền sẽ có người thứ hai, thứ ba...trong nháy mắt, có rất nhiều người lên tiếng mắng chửi Vương Bá Ngu.

Những người mở miệng chẳng qua chỉ là tiểu gia tộc hoặc đám tán tu mà thôi, những người thông minh hoặc tầng lớp thượng đẳng trong Tiên Ma Thành đều lựa chọn ngậm miệng không nói, ai biết trung niên nam tử kia có phải là cường giả một phương hay không, vì một cái Thái Diệp nữ tử mà đắc tội một vị trung niên nam tử bí ẩn quả là việc không khôn ngoan.

“Một bầy kiến hôi nếu mắng ngươi, các ngươi lựa chọn làm gì?!” Vương Bá Ngu liếc nhìn đám cao tầng thế lực, nghiền ngẫm nói.

Thấy mọi người không nói gì, Vương Bá Ngu cảm giác không thú vị, đành nói tiếp:

“Liền tùy ý đâm đạp, cho chúng nó cảm miệng thôi!”

Vương Bá Ngu khẽ cười, lập tức, hắn chỉ là đưa tay phải lên trên đỉnh đầu, một chùm quả cầu năng lượng liền xuất hiện trên đầu hắn.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Có ít người còn không biết sống chết nghi hoặc quát lớn.

“Roẹt!”

Vương Bá Ngu khẽ cười lạnh, bóp nát quả cầu năng lượng, bị bàn tay Vương Bá Ngu bóp nát, từng tia năng lượng ẩn chứa sức mạnh hủy diệt văng ra bốn phương tám hướng.

“Đáng chết!” Cảm giác mỗi một tia năng lượng ẩn chứa năng lượng cuồng bạo, đám người liền kinh hãi hét lên, nhanh chóng phi thân chạy trốn.

từng tia năng lượng này như có linh tính, chỉ nhắm vào những người lúc nãy mắng chửi hắn.

“A.....cứu ta...”

Những người lên tiếng mắng Vương Bá Ngu không một ai may mắn thoát khỏi, đều từng tia năng lượng xuyên thấu thân thể, óc, trái tim, chết không thể chết lại.

“A! Không muốn, ta sai rồi.” Nhiều người chưa kịp hoàn hồn mở miệng nhận lỗi.

Nhưng đáp lại bọn hắc chỉ là từng tia năng lượng vô tình trấn sát.

Ngay chốc lát, cả vườn linh hoa đều nhuộm đỏ máu tươi, không khí dày đặc mùi máu tanh, khiến cho những người còn sống đều rùng mình.

Những người vào vùng không gian này đều là Độ kiếp kỳ cường giả, nhưng không ngoại lệ đều bị Vương Bá Ngu đơn giản mỗi người bị một tia năng lượng diệt sát.

Chỉ một tia năng lượng đều trấn sát Độ Kiếp kỳ cường giả, như vậy thực lực chân thật của Vương Bá Ngu còn kinh khủng đến cỡ nào?

Tất cả mọi người lui xa xa, ngậm miệng không nói, lại cũng không dám nói tiếp nữa.

“Người thế mà dám ở chỗ này động thủ, người muốn chết sao?” Thái Diệp tiểu thư lấy lại tinh thần, phẫn nộ nhìn Vương Bá Ngu, gầm lên.

“Hừ! Đừng có giả thanh cao trước mặt ta, cho người ba giây thời gian, không đi đến, ta cho người biết thế nào là tàn nhẫn.” Vương Bá Ngu hờ hững nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Nhẹ nhõm Diệt Sát!

Vương Bá Ngu nói Thái Diệp Tiểu thư là tiện nhân ngay trước mặt tất cả mọi người, khiến trong lòng tất cả mọi người ở đây cuồng loạn, Vương Bá Ngu quá ngưu bức, lại cả gan gọi Vân Vũ tiểu thư là tiện nhân.

Thái Diệp tiểu thư thân thể bí ẩn, ngay cả thành chủ cũng nhúng nhường ba phần, lại xinh đẹp tài năng, khiến các đại gia tộc đều không dám vấy bẩn nàng dù một câu, sợ có họa diệt tộc, dần dà trong suy nghĩ của bọn họ Thái Diệp Tiểu Thư chính là Thần nữ bất khả xâm phạm, cao cao tại thượng.

Nhưng hôm nay nàng liền bị Vương Bá Ngu sỉ nhục trước mặt bao người.

“Người... Người... Người nói cái gì?” Thái Diệp Tiểu Thư trong giây lát ngờ ngác, rồi sau đó bộc phát ra vô tận phẫn nộ, ở nơi Bắc Hoang này lại có người dám sỉ nhục nàng, muốn chết!

“Nghịch súc, dám nhục nhã tiểu thư, chết đi!”

Lúc này bốn vị tuyệt thế nữ tử đồng thanh khế quát, sau đó thân thể phân tán bốn phương tám hướng trên đỉnh đầu Vương Bá Ngu, khóa chặt lại hắn, rồi cầm đàn, sáo,...trong tay phát động công kích.

Vô số thanh âm hóa thành thực chất công kích Vương Bá Ngu, có thanh âm biến thành vô số mãnh thú nhào tới hắn, có thanh âm biến thành vô số cương phong chém về thân thể hắn, còn có thanh âm khá âm hiểm biến thành tinh thần công kích xuyên qua phòng ngự vật lý trên thân thể Vương Bá Ngu, ý đồ công kích linh hồn hắn.

Nếu Vương Bá Ngu là Vô Vương chi cảnh, có lẽ sẽ bị thủ đoạn quý dị của các nàng quấy nhiễu, thậm chí tổn thương, dù sao bốn vị nữ tử này đều là Địa Tiên cảnh, ngang với Vô Vương chi cảnh, cộng thêm quý dị công kích, muốn vây công một vị vô vương trọng tu thân thể thì các nàng có thể đơn giản thắng, nhưng Vương Bá Ngu lại chính là Vô Hoàng chi cảnh, cho nên.....

“Trò con nít, dám động thủ với ta...các người...đều chết đi!” Toàn thân Vương Bá Ngu toát ra một cỗ Thánh Ma khí tức, ngăn cản hết thảy công kích linh hồn cùng Vật lý của sóng âm, sau đó Vương Bá Ngu vận Đại Không Gian chi thuật, liền xuất hiện bên cạnh vị tuyệt thế nữ tử đứng gần nhất, vị nữ tử tuyệt mỹ chưa kịp phản ứng, Vương Bá Ngu nắm lấy cái cổ trắng nõn của nàng, hơi dùng sức bóp, răng rắc một tiếng, máu tươi bắn tung toé.

Vương Bá Ngu tiện tay ném đi cỗ thi thể tuyệt mỹ ấy, Vương Bá Ngu lại vận Đại Không Gian chi thuật, dịch chuyển đến trước mặt vị tuyệt mỹ nữ tử thứ hai, dưới ánh mắt kinh hãi của nàng, bàn tay hắn xuyên qua bầu sữa của vị tuyệt mỹ nữ tử thứ hai này, trực tiếp bóp nát trái tim, máu tươi bắn tung toé.

“Hong phân khô lâu, một đám bò sát dám cả gan muốn giết ta?.” Vương Bá Ngu lạnh lùng mở miệng, nói.

“Cản Thận!” Nữ tử áo trắng thứ ba thấy Vương Bá Ngu liếc mắt nhìn mình, nội tâm nàng rùng mình, quát lên.

Nhưng nàng chưa kịp phản ứng, Vương Bá Ngu đã xuất hiện trước mặt nàng, tùy tiện đâm ra một quyền, nàng kêu một tiếng sợ hãi, bối rối đưa cây đàn trước ngực ngăn cản nắm đấm của Vương Bá Ngu.

""Pach!""

Cây đàn bị đánh nát, nắm đấm của Vương Bá Ngu trực tiếp đưa thân thể tuyệt mỹ nữ tử thứ ba đánh nổ tung thành huyết vụ.

Cuối cùng một vị nữ tử cũng bị hấn đấm nổ thân thể, hóa thành mưa máu.

Vương Bá Ngu lạnh lùng đứng trên tầng mây, ánh mắt nhìn Thái Diệp, bình thản nói: “Lại đây.”

Bốn phía xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Vương Bá Ngu quá hung ác, không phải là kẻ ác bình thường, bốn vị nữ tử này ai nấy đều có dung nhan tuyệt thế mỹ nữ, Vương Bá Ngu giết mỹ nữ như giết chó như thỏ, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, nếu kẻ địch hấn là nam thì còn tàn nhẫn đến dường nào nữa?

Và cuối cùng là thực lực của Vương Bá Ngu, Địa Tiên cảnh bị hấn giết đơn giản như giết kiến, vậy hấn mạnh cỡ nào?

Hấn là Thiên Tiên cảnh tu vi đi?

Nghĩ đến tận đây, tất cả mọi người đều cảm thấy rung mình.

Thiên Tiên cảnh a! Đây chính là cường giả, ngay cả Tiên Ma Thành Chủ cũng chỉ là Thiên Tiên Cảnh trung kỳ tu vi mà thôi.

Giờ khắc này tất cả mọi người ở đây đều im lặng, không ai dám hó hé một lời, sợ gặp Vương Bá Ngu vô tình trấn sát, lúc đó chỉ có uống mạng.

“Ngươi đi chết đi!”

Thái Diệp tiểu thư nổi giận, người này ra tay thật vô tình cùng tàn nhẫn, chính mình bồi dưỡng nhiều năm chỉ có bốn vị tâm phúc liền bị Vương Bá Ngu giết chết, nàng nổi giận, cũng mặc kệ tu vi của Vương Bá Ngu cao hơn nàng rất nhiều, liều mạng dùng Cửu Đạo sát chiêu chém tới Vương Bá Ngu.

Cửu Đạo Sát Chiêu-Vĩnh Thế Trầm Luân!

Chỉ thấy Thái Diệp Tiểu Thư hóa thân thành vạn trượng cổ cầm, liễu kích nhất bác đâm tới Vương Bá Ngu.

“Thật mạnh!” Mọi người rung động tới cực điểm, bởi vì đây lần thứ nhất bọn hấn gặp nàng xuất thủ.

Tuy nhiên công kích của Thái Diệp đối với Vương Bá Ngu như muối đốt inox, kiến đốt bê tông.

Vương Bá Ngu chỉ giờ ra một ngón tay, vạn trượng cổ cầm bị ngón tay của Vương Bá Ngu diệt sát.

Mà Thái Diệp tiểu thư cũng bị Vương Bá Ngu ôm trong lòng ngực, khăn che mặt bị Vương Bá Ngu cỡi xuống, để lộ một gương mặt cực kỳ kinh diễm, không thua kém Mạc Khinh Vũ Nữ Đế trong Luân Hồi thấp mộng cảnh mà hấn gặp.

Thái Diệp ánh mắt khiếp sợ, xấu hổ, giận dữ nhìn Vương Bá Ngu.

Gương mặt nàng trắng trẻo đẹp đẽ, mũi ngọc nhỏ nhắn thẳng tắp, ánh mắt trong trẻo, đôi môi trái tim đầy đặn mê người.

“Ân! Nhan sắc cũng không tệ lắm.”

“Rung động sao? Kinh hi sao? sợ hãi sao? Ngươi còn muốn dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn ta không? Ta gọi ngươi qua đây ngươi không nghe?” Vương Bá Ngu vuốt nhẹ mái tóc rối của Thái Diệp, trêu tức nói.

Thái Diệp hít sâu một hơi, ổn định lại cảm xúc như biển lớn trong lòng, lạnh lùng nói: “Ta biết ngươi rất mạnh, nhưng ngươi giết ta, ngươi ra không được Tủy Tiên Lâu.”

“Ồ!” Vương Bá Ngu cười lạnh, nói: “Ngươi đang uy hiếp ta? Dung mạo, khí chất của ngươi cũng không tệ, không biết trên giường như thế nào, nếu không để ta thoải mái trên giường, ta nhận định ngươi đang làm ta lãng phí thời gian, ta sẽ không chút do dự bóp nát cổ của ngươi, sau đó lại diệt sát hậu trường sau lưng ngươi.” Vương Bá Ngu cười haha, ánh mắt sát ý không chút che dấu lạnh lẽo nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Đại la kim tiên? tính là thứ gì?

“Nghiệt súc, ngươi tính làm gì tiểu thư nhà ta? Nhanh chóng buông ra nàng, nếu không để ngươi chết không có chỗ chôn.” Đúng lúc này một thanh âm mang theo lửa giận ngập trời vang vọng khắp vùng không gian này.

Vương Bá Ngu lạnh lùng nắm cái cổ của Thái Diệp đồng thời xoay người lại, ánh mắt hàn mang nhìn lên trên không trung.

Chỉ thấy năm bóng người đang không mà đi, mang theo cỗ khí thế cuồng bạo phi thường, ngay cả vùng thiên địa bí cảnh này cũng bị năm cỗ khí thế này đè ép như muốn vụn vỡ.

Năm người này là Thiên Tiên cảnh tu sĩ, tuy cùng một giai với Vương Bá Ngu, nhưng cảnh giới lại thua hẳn mấy bậc.

Vương Bá Ngu chính là Cái Thế Vô Hoàng sơ kỳ, ngang với Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh Hậu kỳ tu chân tu sĩ.

Bên ngoài truyền tống trận Vương Bá Ngu giết người nên khiến bọn hắn chú ý tới, liền một mạch đi vào phương thiên địa bí cảnh này.

“Đây là Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh cường giả.” Mọi người run sợ khi cảm nhận được năm cỗ khí thế cực kỳ cường đại, khiến người không thể phản kháng truyền tới từ trên người năm người này, Tủy Tiên Lâu có năm vị Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh tọa trấn, khó trách có thể để cho Tiên Ma Thành Chủ kiêng kỵ ba phần.

Vương Bá Ngu ánh mắt hiện ra vết sát ý, Cửu Thiên Huyền Tiên Cảnh, hắn cũng không phải chưa từng giết qua, năm người này dám đến đây thuần túy là chịu chết.

Vương Bá Ngu thô lỗ nắm cổ nàng khiến nàng ngạt thở khó chịu, nhưng nhìn năm vị Thiên Tiên cảnh cường giả xuất hiện, khiến trong tim nàng nảy sinh ra hi vọng.

Năm vị thiên tiên cường giả này đứng cách Vương Bá Ngu một trăm mét liền dừng lại, để lộ ra chân dung của bọn họ.

Là năm cái lão già cùng lão bà, ba nam hai nữ, khí tức ai nấy đều phi thường cuồng bạo.

“Nghiệt súc, nhanh chóng buông ra tiểu thư, nếu không ta khiến ngươi hối hận khi sinh ra trên cõi đời này.” Một vị lão bà ánh mắt hàn mang đáng sợ nhìn Vương Bá Ngu, phần nộ quát.

Bốn vị lão già lão bà còn lại tuy không nói gì, nhưng ánh mắt giống như rắn độc tại nhìn chăm chăm ánh mắt của con mồi, phảng phất chỉ cần Vương Bá Ngu hơi chút sợ ý liền sẽ bị bọn họ kích sát.

“Cứu ta...” Thái Diệp bị Vương Bá Ngu bóp cổ, gian nan nói ra.

“bóp!!”

Nàng vừa nói ra hai chữ, Vương Bá Ngu trực tiếp cho một cái tát lên gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ của Thái Diệp, làm nàng rụng đi mấy cái răng, máu tươi trong miệng cuồng phún.

“Ai cho ngươi nói chuyện? Nghiệt súc? Giết ta? các ngươi suy nghĩ nhiều quá.” Ánh mắt Vương Bá Ngu băng lãnh, khinh thường nhìn năm vị Thiên Tiên cảnh tu sĩ, lạnh lùng nói: “Thiên Tiên cảnh con kiến hôi, bốn hoàng không phải chưa từng đồ sát, hôm nay muốn làm thịt năm kiến không biết trời cao đất rộng này.”

Vương Bá Ngu vừa dứt lời, trên người hắn toát ra ánh sáng chói mắt, trong chớp mắt, ánh sáng tắt dần hiện lên một bóng người vô cùng hùng vĩ, bóng người này vừa ra, lập tức thần uy như sóng lớn, như hồng thủy đồng dạng lao nhanh gào thét, thần uy đáng sợ mạnh mẽ đè ép cả vùng thiên địa bí cảnh này.

Bóng người Vô cùng hùng vĩ vừa xuất hiện, đột nhiên mở hai mắt ra, tựa hồ, một đôi mắt này như là thần nhãn vậy, phun ra nuốt vào Nhật Nguyệt, chìm nổi ngân hà, khiến người ta run rẩy phục bái.

Đây là Thánh Ma Chí Tôn Đại Pháp đệ nhị biến, Thánh Ma Bất Diệt Hồn!

Thánh Ma Chí Tôn Đại Pháp đệ nhất biến Vương Bá Ngu đã tu thành công từ lúc xâm lấn Diệp gia, tầng thứ nhất khiến cho linh hồn hắn phân làm hai, một Thánh một Ma.

Thánh hồn liền nhận hệ thống nhiệm vụ xuyên qua Đấu Phá Thương Khung vị diện, còn Ma Hồn chính là nhập vào xác Diệp Thiên Hùng, chấp chương Diệp Gia Gia Chủ.

Đệ nhị biến chính là triệu hồi hư ảnh thủy tổ Thánh Ma Chí Tôn Đại Pháp Sáng Tạo giả, Thánh Ma Chí Tôn, tuy bằng vào Vô Hoàng tu vi cùng Địa Hồn linh hồn tu vi, hẳn chỉ có thể triệu hồi được một phần ngàn vạn hư ảnh nhưng không phải bằng vào năm con thiên tiên cảnh kiến hôi có thể chống đỡ.

“Chết!” Hư ảnh Thánh Ma Chí Tôn đột ngột mở miệng, giọng nói tiếng sấm rền rĩ, lời nói còn không có rơi xuống, hắn đại thủ chém xuống một cái, một trăm chỉ uy bay thẳng đến năm vị Thiên tiên cảnh lão già, bà già.

Một trăm này cường đại vô cùng, một trăm dưới, tựa hồ có thể chém rụng nhật nguyệt, nghiền ép hết thảy.

“Không...” Năm vị lão già thảm thiết kêu lên, ý đồ muốn chạy trốn khỏi một trăm này, nhưng đều phí công vô ích.

Năm vị lão, bà già bị một trăm diệt sát, năm cái chân linh liền muốn chạy trốn nhưng bị dư uy một trăm này nghiền nát, chết không thể chết lại, hư ảnh

Thánh Ma chỉ Tôn khẽ liếc nhìn Vương Bá Nguru, mới hoàn toàn biến mất.

Vương Bá Nguru hơi mệt nhọc thở dốc một hồi, với tu vi của hắn triệu hồi Hư Ảnh Thánh Ma Chỉ Tôn trong năm giây liền gần như khiến hắn thoát lực, lặng lẽ vận chuyển Thánh Ma Chỉ Tôn Đại Pháp phục hồi thể lực cùng Linh Hồn chỉ lực chừng mười phút lâu, Vương Bá Nguru mới thu công đứng dậy.

Vương Bá Nguru liếc nhìn đám người xung quanh, khóe miệng nhếch lên vẻ tàn nhẫn, vươn ra đại thủ xuyên thấu không gian, bắt lấy Thiên Địa bí cảnh chân linh, tùy tiện bóp nát.

Không có chân linh, thiên địa bí cảnh liền sẽ tự động hủy diệt.

Trong tức khắc, thế giới liền tự sụp đổ.

Vương Bá Nguru ôm lấy Thái Diệp, đánh nổ truyền tống trận, cười to không ngừng:

""Các ngươi đi chết đi.""

"aa...cứu mạng a..""

""Ngươi vì sao muốn giết chúng ta...""

"" .... ""

Không có truyền tống trận, đám người tu vi không tới Thiên Tiên liền không thể thoát khỏi vùng thiên địa bí cảnh này, triệt để bị thế giới nghiền nát thành phân bụi.

Lặng lẽ nhìn hơn mấy ngàn người bị hắn gián tiếp giết chết, Vương Bá Nguru cảm thấy không thú vị, hắn liền xé rách không gian rời đi.

""Ngươi không phải là người, ngươi là ma quỷ!"" Thái Diệp trừng đôi mắt xinh đẹp khiếp sợ nhìn xung quanh, hơn mấy ngàn người hắn không chút do dự liền gián tiếp hủy diệt thiên địa bí cảnh cùng truyền tống trận, khiến bọn họ chết hết.

“Ma quỷ sao? Ta chỉ là Đại Ma Đầu mà thôi!” Vương Bá Nguru lạnh lùng nhìn Thái Diệp, giờ khắc này một bên má nàng bị Vương Bá Nguru tát đến gãy mấy cái răng, sưng đỏ cả khuôn mặt, toàn thân nàng bị Vương Bá Nguru phong ấn, cho nên vết thương vẫn không lành lại, vẫn tiếp tục không ngừng chảy máu trong miệng nàng.

“Thả ta ra, nếu như ngươi đụng đến trình tiết của ta, sự tôn ta sẽ không bỏ qua ngươi, nàng chính Đại La Kim Tiên cảnh siêu cấp cường giả.” Thái Diệp uy hiếp nói.

""Đại La Kim Tiên cảnh? Thật là lợi hại nha! Ta rất sợ đó!" Vương Bá Nguru ôm mặt, bàn tay run rẩy, giống như rất sợ hãi.

“Sợ thì mau buông ta ra.” Thái Diệp nhỏ giọng nói.

""Cạc cạc cạc! Sợ? Ngươi suy nghĩ nhiều rồi." Vương Bá Nguru khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, trêu tức nói: “Coi như sự phụ ngươi là Thánh Nhân, bốn Ma cũng sẽ giết chết nàng, đêm nay mặc kệ ngươi tự nguyện hiến dâng hay không, bốn ma liền khiến ngươi phải hầu hạ bốn ma, đến thế giới này lâu như thế, ngươi là người con gái tuyệt trần thứ....hình như thứ hai bốn Ma chơi. ” Vương Bá Nguru tà mị nói, trong lòng thì kỳ quái nghĩ, trong Luân Hồi Mộng cảnh hắn lấy thân thể Diệp Minh chơi Mạc Khinh Vũ nữ đế có lẽ tính là thứ nhất, dù chỉ là mộng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Hệ thống nâng cấp thành công

Sáng sớm ngày tiếp theo.

Bên trong Túy Tiên Lâu Phòng vip...

Vương Bá Nguru sáng sớm tỉnh dậy, tinh lực thịnh vượng, tiếp tục ôm lấy Thái Diệp xxx hai lần mỗi lần một tiếng đồng hồ, lúc này hắn mới thỏa mãn đứng dậy, sử dụng tiêu Vũ Thuật tẩy rửa bản thân sạch sẽ thơm tho, mới từ nhẫn trữ vật lấy ra bộ đồ mới mặc.

Thái Diệp không mạnh vai che thân nằm lộ liễu trên giường, thân thể nàng trắng trẻo mềm mại mê người, chỗ nào lên phát triển liền phát triển, không quá to cũng không quá nhỏ, chính là tuyệt đỉnh lô đỉnh hiếm có, khiến Vương Bá Nguru được lợi không ít.

Thái Diệp mặc kệ chất lỏng của Vương Bá Ngu còn lưu trong người nàng, hai mắt nàng vô thần nhìn lên trần nhà, đêm qua mặc kệ bản thân phản kháng kịch liệt, vẫn bị Vương Bá Ngu làm bẩn, nhưng nếu chỉ làm bẩn thôi thì không đến nỗi nàng tuyệt vọng như vậy, Vương Bá Ngu phá đi trinh tiết của nàng, càng điên cuồng quần ẩu nàng gần như cả đêm, khiến chỗ đó của nàng giờ khắc này đau đớn tột cùng.

Nàng vô lực nằm ở trên giường, nàng vốn có một đôi mắt sáng như trời sao, câu hồn đoạt phách, bây giờ ánh mắt này trở nên ngơ ngác, ánh mắt nàng nhìn thế giới này không còn muôn màu muôn vẻ nữa, mà là nhìn thấy thế giới toàn là hắc ám, vô vọng.

Nàng...cơ hồ xong rồi.

Vương Bá Ngu sau khi mặc đồ xong, nhìn thấy Thái Diệp ngơ ngẩn tuyệt vọng nằm vô lực trương giường, hân hạnh thường cười lạnh, mặc kệ nàng, hân ngồi xuống bên giường, duỗi ra bàn tay xoa bóp đôi núi đầy đặn của nàng, nhếch môi tà mị nói:

""Làm đồ chơi của ta, ta cho ngươi sống sót! Thế nào?""

“Giết ta đi!” Thái Diệp tuyệt vọng nói.

“Muốn chết rất dễ dàng, ta nhắc tay là ngươi chết rồi, mà không phải chết bình thường, ta cho ngươi hình thần câu diệt ngay cả đầu thai chuyển thế còn không có cơ hội, thôi được, hôm nay ta phát thiện tâm một lần, ngươi chính là tuyệt sắc nữ tử, ta còn chưa chơi chán, cam nguyện làm đồ chơi của ta, chờ ta chơi chán, ta thả ngươi rồi đi, thế nào? Kích động hay không?” Vương Bá Ngu tà tà hỏi.

“Làm đồ chơi của ngươi? ngươi đừng mơ tưởng, nếu như không phải thần hồn của ta bị sư tôn phong ấn, ngay cả liều mạng nổ tung thần hồn cũng không làm được, thì sao lại bị ngươi lăng nhục.” Ánh mắt Thái Diệp oán độc nói.

Nàng hận, hận muốn điên, nàng nghiêng răng nghiêng lợi, ngẩng đầu lên, trong ánh mắt nàng tràn đầy vẻ oán hận nhìn Vương Bá Ngu, thần sắc trên mặt không muốn sống nữa, sát ý kinh thiên nói:“Nếu như hôm nay không giết ta, có cơ hội ta muốn ngươi cùng những người liên quan đến ngươi..... toàn bộ giết sạch.”

Nghe vậy, hân biết nàng đã không còn muốn sống nữa, cho nên Vương Bá Ngu tàn nhẫn nói: “Nếu ngươi một lòng muốn chết, ta thành toàn ngươi!!”

Vừa dứt lời, khuôn mặt hân trở nên vặn vẹo, vẻ mặt hân lúc này giống như ma quỷ, cười mím nói: “Xuống địa ngục mà oán hận...à không...cho ngươi hình thần câu diệt, ngay cả tư cách oán hận ta dưới địa ngục cũng không có!”

Ngay sau đó Vương Bá Ngu nắm lấy đầu nàng, kéo nhẹ một cái.

""Rắc..""

Đầu của nàng bị Vương Bá Ngu bức ra khỏi cổ, máu tươi phún ra tung tóe, thân thể không đầu vô lực ngã xuống.

Vương Bá Ngu nhìn xem đầu lâu trong tay mình, hai mắt Thái Diệp trừng lớn, vẻ oán độc còn sót lại trong đôi mắt, nàng chết không nhắm mắt.

Vương Bá Ngu để đầu nàng vút dưới đất, bàn chân khề đạp.

""Boẹt!"" Đầu lâu của nàng bị Vương Bá Ngu đạp nát thành bãi huyết nhục nhầy nhụa.

Chưa hết, Vương Bá Ngu bàn tay khề giờ lên, linh hồn của Thái Diệp bị hân nắm trong bàn tay, Vương Bá Ngu dự định bóp nát khiến nàng thần hình câu diệt.

""Ký chủ đừng vội, giữ nàng lại có tác dụng."" Hệ Thống lão quản giả đột nhiên truyền âm, nói.

""Hệ thống nâng cấp thành công? Mà sâu kiến hạng người, ngoài khiến ta thỏa mãn sinh lý ra thì có tác dụng gì?"" Vương Bá Ngu cau mày, hỏi.

Hệ Thống cách đây năm ngày sau khi Vương Bá Ngu hủy diệt vài cái tinh cầu, tích đủ Sát lục, bắt đầu tiến hành nâng cấp, lão quản gia xuất hiện nghĩa là hệ thống nâng cấp thành công.

""Hệ thống có một môn Linh Hồn song tu công pháp, ký chủ có đủ Ác Ma Điểm trong tay có thể hồi đoái được, chỉ cần ký chủ hồi đoái thêm Linh Hồn Tháp, ném linh hồn Thái Diệp vào trong đó, ký chủ có thể phân ra phân thân cùng nàng xxx tầng cao tu vi linh hồn, cũng có thể dùng Linh Hồn Tháp tra tấn nàng đòi hỏi kiếp kiếp, thu lấy cừu hận điểm.""

""Cừu Hận điểm?""

""Đây là hệ thống sau khi nâng cấp tiến hành cải biến, từ nay ký chủ không cần phải tự lĩnh ngộ đột phá, ký chủ tu vi cùng thực lực được tích hợp thăng thành cây kinh nghiệm, chỉ cần ký chủ làm việc ác càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh, bị người hận càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh, giết người càng nhiều, tu vi tăng đến càng nhanh; thanh danh xấu xa, tu vi tăng đến càng nhanh! Mà ác ma điểm cũng biến mất, thay vào đó là Cừu Hận Điểm, Thanh Danh điểm, Sát Lục Điểm, những điểm này đều có thể đổi thành tu vi hoặc từ hệ thống mua đồ.""

Hệ Thống lão quản gia rành mạch đáp.

"Như vậy ta hồi đoái Linh Hồn Song Tu Công Pháp, cùng với Linh Hồn Tháp." Vương Bá Ngu nói.

Trong chốc lát, trong đầu hắn hiện ra một bảng song tu linh hồn công pháp, trong hệ thống không gian cũng xuất hiện linh hồn tháp, Vương Bá Ngu ném linh hồn của Thái Diệp vào trong linh hồn tháp.

Linh Hồn tháp thể nội có mười tám cái khí linh hóa thân thành Thập Bát Diêm La, Linh Hồn Tháp Phân mười tám tầng, các linh hồn bị Vương Bá Ngu bắt sẽ bị hành hạ tra tấn để Vương Bá Ngu thu hoạch cừu hận điểm.

Chỉ trong giây lát, bên trong linh hồn tháp truyền tới tiếng hét thảm thiết của Thái Diệp, cừu hận điểm đang chậm rãi tăng lên.

Vương Bá Ngu không quan tâm cho lắm, ném linh hồn tháp về hệ thống không gian.

"Keng...ký chủ sau khi cưỡng hiếp, tàn nhẫn giết chết Thái Diệp, đưa linh hồn nàng giam cầm trong Linh Hồn Phiên, nhận đòi đòi tra tấn, ký chủ gián tiếp đồ sát tất cả những người đi vào bí cảnh, giết chết hộ vệ của Thái Diệp, việc ác bất tận, tấn tẫn lương tâm, Ma Đầu đẳng cấp 1000000exp, Thu hoạch được Sát Lục Điểm 200000."'

"Keng..ký chủ từ trước đến nay giết ba mươi hai tỷ sinh linh, hệ thống tưởng thưởng ký chủ thành tựu:Đồ Tể, sau khi trang bị Đồ Tể thành tựu, ký chủ giết người sẽ tự động từ thân thể sinh linh trích ra tinh hoa tiến vào thân thể ký chủ, cải tạo thân thể, khiến ký chủ tăng lên tu vi."'

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Phạm Tuấn trở về!

"Hệ thống còn đổi mới gì nữa không?" Vương Bá Ngu ẩn ẩn cảm giác hệ thống lần này đổi mới không đơn giản chỉ là thay đổi phương thức tu luyện của ký chủ như vậy.

"Hệ Thống cửa hàng cũng nâng cấp lên khiến ký chủ có thể hồi đoái những thứ từ hệ thống đưa cho thuộc hạ hay người thân thuộc của ký chủ, chỉ cần ký chủ muốn, dù là heo lợn hệ thống cũng giúp nó tu thành cường giả, giống như cảm ngộ đồ vật, như Kiếm Đạo cảm ngộ, Đạo đạo, Ma Đạo, Vinh Sinh Đạo..vv...chỉ cần ký chủ đủ Cừu Hận, Sát Lục, Thanh danh điểm đều có thể hồi đoái ra phần cuối cùng cảm ngộ một bước tu luyện thẳng tới Chí Tôn cường giả cũng không có vấn đề gì, ký chủ muốn toàn năng tu luyện các loại đại đạo cũng không vấn đề."'

"Hệ Thống cũng cập nhật thêm Vô Dịch Hình Thức, chỉ cần ký chủ đủ Cừu Hận, Sát Lục, Thanh Danh điểm, hồi đoái ra Vô Dịch hình thức thân cận sát thân, ma cận đồ ma, bát hoang lục hợp trên trời dưới đất duy ngã độc tôn, tuy nhiên mỗi một giây vô dịch cần 50tỷ điểm."'

Lão Quân Già rành mạch đáp.

"Nhưng nếu ta chỉ cần tăng lên cảnh giới thấp hơn vô dịch thì thế nào?" Vương Bá Ngu nghi hoặc hỏi, nếu cứ mỗi lần dùng đều phải bỏ 50 tỷ điểm thì hẳn phải giết chóc đến khi nào, tính câu ít nhất đều có hai tỷ sinh linh, nếu hắn muốn có 50 tỷ điểm thì phải hủy diệt năm sáu cái tinh cầu a.

"Vô Dịch Hình Thức có thể tùy ý cảnh giới của ký chủ, chỉ cần ký chủ muốn tăng lên đến cảnh giới cỡ nào, tức chủ chỉ cần động ý niệm là xong, đến lúc đó hệ thống sẽ căn cứ cảnh giới mà tức chủ muốn mà tính toán ra Điểm cần thiết để tiêu hao."'

"Hệ thống thật thần kỳ." Vương Bá Ngu cảm thán.

"Mở hệ thống nhân vật." Vương Bá Ngu ra lệnh.

Túc Chủ:Vương Bá Ngu

tuổi: mười chín

Thiên phú: Đế Cấp võ hồn Thôn Phệ.

Huyết mạch: Hoàng Giả Nhân Tộc.

Chủng tộc: nhân loại

căn cốt: Bất Hủ Thần Cốt.

tu vi:cấp 46(cái thể võ Hoàng)

Linh Hồn tu vi: Địa hồn đỉnh phong

Công pháp: Thánh ma Chí Tôn đại pháp, Huyết Luyện Đại Pháp...

Bí Pháp: Đại Cướp Đoạt Thuật, Đại Không Gian Thuật, Đại Phong Ấn Thuật, Đại Giám Định Thuật,....

Chiến thứ: không

Đạo lữ: không

Ma Đầu đẳng cấp: 5

Cửu Hận Điểm3000.

Thanh Danh Điểm0

Sát Lục Điểm25tỷ.

""Cấp 53?"" Vương Bá Nguru nhú mày.

""Cấp 1-9 là phạm nhân, cấp 11-19 là Võ Quân, cấp 20-29 là Võ Vương, Cấp 30-39 là cái thể võ vương, cấp 40-49 là Võ Hoàng, cấp 50-59 là Cái Thể Võ Hoàng...cứ vậy suy ra..ký chủ cấp 53 nghĩa là mới vào Cái Thể Võ Hoàng chi cảnh Hạ phẩm."" Lão Quân Gia nhanh chóng giải thích.

""Ta hiểu rồi."" Vương Bá Nguru gật đầu.

Giờ khắc này ở Huyền Huyền Đại Lục, Thiên Kiếm Tông bên ngoài tông môn.

Phạm Tuấn dáng vẻ phong trần mệt mỏi đi về tông môn, hần ra ngoài điều tra vụ đám đạo phi lập mưu đồ sát các đệ tử của hần, tuy nhiên vẫn không có kết quả gì rõ rệt, chỉ biết rằng đằng sau mơ hồ có bóng dáng của Diệp Gia, một trong ngũ đại thể lục.

Hần tâm tình trầm trọng, bởi vì Diệp Gia nếu đứng sau vụ này, thì có lẽ đây là sự tình rất lớn, bởi đứng sau Diệp gia chính là Diệp Gia tông tộc Thương Mang chi thành.

Hần phải đi về gấp bẩm báo hai vị thái thượng trưởng lão việc này, để bọn họ liên lạc với Thần Kiếm Tông chủ tông chuẩn bị.

Cho nên hần không kinh động ai trong tông môn, một đường đi tới phòng riêng của mình.

Nhưng khi đến gần tới phòng riêng, trong nháy mắt, hần như gặp phải sét đánh, thân thể cứng ở cửa.

"Anh..... Ân..... À..... A a.....đau.."

Bên trong căn phòng riêng của hần truyền đến tiếng rên kỳ quái.

"" Sư nương không cần quá căng thẳng, ta tạm thời vẫn chưa tiến vào." Một giọng nam non nớt từ trong căn phòng của hần lên tiếng, đây không phải thân ái đệ tử của hần sao?!!!!

Một giọng nói mang vẻ xấu hổ cất lên, khỏi cần nghe rõ hần cũng nhận ra đây chính là giọng nương tử hần.

""Ta dù sao cũng là lần đầu tiên... Khó tránh khỏi có chút căng thẳng...""

""Sư nương, người đau không?" Giọng nam có vẻ thương tiếc cất giọng lên, hỏi.

- Có một chút... Rất chặt, rất nóng... ta... Rất thích..to hơn trượng phu của ta nhiều..." Nương tử hần ti tiện rên rỉ, nói.

""Ta cũng thích, nơi đó của sư nương rất mềm, bao chặt lấy của ta, rất thoải mái, hơn hần cái đó của Linh nhi, sao? ta làm người thoải mái hơn sư phụ chứ?""

""Người xấu..""

""Hắc hắc...""

.....

Lúc này đây trên trán Phạm Tuấn nổi đầy gân xanh, hần cảm giác trên đầu mình mọc đầy sừng, hần vạn vạn không ngờ tới, thân yêu nương tử cùng thân ái đệ đệ gian dân với nhau, lại so sánh cái đó của hần với đồ đệ.

""Tiện nhân, ta giết các người!"" Phạm Tuấn đập nát cửa, sát ý đại thịnh, hùng hùng hổ hổ xông vào.

Đập vào mắt hắn chính là đồ đệ Diệp Minh đang hung hăng cười trên người nương tử hắn giao hợp.

"Sur phụ, người mới đến a..." Diệp Minh quay đầu lại chào hỏi, cũng không để ý khuôn mặt phẫn nộ của Phạm Tuấn, hung hăng tét mông Ngao Tuyết.

"Trượng phu, người về rồi, ân...a...hư...hư...sao...người...hư...hư...về sớm vậy..." Giọng nói Ngao Tuyết đứt quãng, dâm dăng rên rỉ, dường như bỏ qua sự tồn tại của Phạm Tuấn, liên tục uốn éo cái mông, một bộ dáng phụ.

"Sur phụ, sự nương thật đẹp, người thật có phúc a...lại đây, thầy trò chúng ta three some a..ta đằng sau người đằng trước..." Diệp Minh hung hăng phát tiết, một bên nói.

"Các người...dám làm chuyện loạn luân như thế này...thật không biết xấu hổ..." Ngón tay Phạm Tuấn rung rẩy chỉ chỉ vào Diệp Minh hai người, sắc mặt lúc trắng lúc vàng, hắn tưởng hai con tiện nhân thấy hắn sẽ sợ hãi, hắn vạn vạn không ngờ tới hai con hàng này vẫn bình chân như vại, dường như coi khinh hắn, còn không biết xấu hổ rủ rê hắn vào cuộc.

"Tìm chết!" Phạm Tuấn phẫn nộ đánh ra một chưởng, ý đồ giết chết hai cái đồ đệ tiện này.

Nhưng đột nhiên có ai đó đằng sau đánh vào huyệt ngũ của hắn, Phạm Tuấn kinh hãi quay đầu lại đánh ra một chưởng như vô hiệu, hai mắt hắn tối sầm, mất tri giác ngã xuống.

"Tốt, các người ra ngoài cảnh giới, ta phát tiết một hồi rồi chúng ta làm chính sự..." Diệp Minh không quay đầu lại, cười nói.

"Vâng thiếu chủ..." Hai vị Võ Hoàng ẩn mình trong hư không biến mất.

"Thành công rồi..." Ngao Tuyết dâm dăng mỉm cười.

"kẻ hèn Võ Hoàng mà thôi, không đủ thành đạo, hảo sư nương, chúng ta đổi kiểu khác đi, ta mời..." Diệp Minh tiện tiện cười, nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Hết thấy đều nằm trong kế hoạch!

Sau khi thoải mái xong, Diệp Minh liền bắt đầu làm chính sự.

Chỉ thấy Diệp Minh vươn tay ra đặt lên đỉnh đầu Phạm Tuấn, một cái hư ảo bóng mờ bị hắn kéo ra khỏi thân thể Phạm Tuấn, đây chính là linh hồn của hắn.

Phạm Tuấn vẻ mặt phức tạp nhìn Ngao Tuyết, bỗng nhiên nói: "Người cuối cùng cũng ra tay với ta rồi sao? Huyền Thiên Ma Môn Thánh Nữ, Ngao Tuyết?"

"Người...người biết thân phận ta? Người biết từ lúc nào?" Ngao Tuyết kinh ngạc hỏi.

Trên mặt Phạm Tuấn lộ ra vẻ đắc chí, gật đầu nói: "Từ người ngày đầu tiên đi người đến bên cạnh ta, ta liền nhận ra, tuy Huyền Thiên Ma Môn Thiên Biến Thuật thần kỳ khiến vẻ ngoài của người giống hết nàng, Biến Âm chỉ thuật khiến người có giọng nói giống nàng, Đoạt Hồn thuật khiến người có ký ức của nàng, nhưng người vĩnh viễn không thể là nàng, phu thê chung sống với nhau gần ấy năm chẳng lẽ ta không nhận ra người và nàng khác nhau? Chưa kể nàng chính là thanh mai trúc mã của ta, từ lúc ta còn thiếu niên khinh cuồng đã thầm mến nàng, ta quen thuộc nàng từ dáng đi, từ cử chỉ điệu bộ của nàng, từ sở thích đặc biệt của nàng, từ ánh mắt của nàng nhìn ta, nhưng người không giống...người không phải là nàng..."

Ngao Tuyết trầm mặc nửa ngày, lúc này mới nói: "Vậy gần mười năm trôi qua, vì sao người không có vạch trần ta? Còn đối ta cưng chiều cùng yêu thương hết mực, tựa như ta chính là chân chính thể từ của người?"

Phạm Tuấn thờ dãi một tiếng nói: "Từ Lúc đầu người xuất hiện, ta chỉ là hoài nghi thân phận của người, lơ đãng ta cảm nhận người tu vi không kém gì ta, lúc đó ta biết nàng bị người hạ độc thủ, ta muốn giết người trả thù cho nàng nhưng ta nghĩ lại, để người ở bên người ta, nhìn xem người muốn làm gì, người âm thầm đóng vai thể từ ta, nhưng không có sát ý với ta, ta nghi ngờ người có âm mưu gì nhắm vào Thiên Kiếm Tông, vừa lúc dẫn xà xuất động, một mẻ hốt gọn..."

Nhưng càng về sau, tâm ý của ta người chẳng lẽ không cảm giác được sao nương tử? Ta yêu người a...Chỉ có yêu người, ta mới cưng chiều yêu thương người như nàng!"

Trên mặt Ngao Tuyết lộ ra thần sắc kinh ngạc, không thể tin được nhìn Phạm Tuấn.

Nàng tưởng hắn không biết thân phận mình nên mới vô tư sống bên cạnh hắn, nếu Phạm Tuấn có ác ý từ đầu thì nàng chết lúc nào không biết.

"Còn Diệp Minh, ta không ngờ người chính là Huyền Thiên Ma Môn người, lại là người yêu của Ngao Tuyết, thiết thời lúc người xuất hiện ta nghĩ người chính là được thần gửi xuống để giúp đỡ Thiên Kiếm Tông vượt khỏi...Người lừa ta, lừa các sư huynh đệ của người..lừa Thiên Kiếm Tông thật khổ a..." Phạm Tuấn về mặt đau đón nhìn Diệp Minh, nói.

"Lừa dối?"

Diệp Minh nở nụ cười, không biết là đang đùa giỡn hay chỉ là đơn thuần buồn cười.

Nhìn Phạm Tuấn, Diệp Minh ôn hòa nói: "Ta không có lừa dối người, thật đáng tiếc, đây chẳng qua là người ảo giác."

"Người ảo tưởng hết thấy về ta, ta đã bao giờ có ý lừa dối người cái gì chưa? Là người tự nâng ta lên, ta chỉ đơn thuần gia nhập Thiên Kiếm Tông mà thôi, hết thấy ta có là người cung cấp cho ta...."

"...Vội lại ta không phải là người của Huyền Thiên Ma Môn, ta là Diệp Gia người."

Giọng nói của Diệp Minh ôn hòa, vang vọng khắp căn phòng, về mặt vô tội nói.

"Là ta...tự gây nghiệt a....Diệp gia người? Người chính là kẻ đầu sỏ hại Phong Nhi?" Sắc mặt Phạm Tuấn kinh hãi, không dám tin run rẩy chỉ thẳng mặt Diệp Minh.

"Là ta, sư phụ bắt ngờ chứ?" Diệp Minh gạt đầu, không chút do dự thừa nhận.

"Nghiệt đồ...hiện tại...người..muốn làm gì?" Phạm Tuấn về mặt phần nộ hỏi, hắn muốn liều mạng điều động thiên địa chi lực, nhưng hắn cảm giác linh hồn mình bị một đạo phong ấn phong cầm hết thấy ý niệm, khiến hắn không thể động đậy, nếu không thì kẻ hèn Đại Võ Tông tuy chỉ còn một cái linh hồn hắn cũng tùy tiện diệt sát Diệp Minh.

"Ta cho sư phụ hai con đường, một là thuận phục ta, người vẫn là Thiên Kiếm Tông tông chủ, Ngao Tuyết sư nương vẫn là nương tử của người, ta vẫn là đồ đệ của người, Diệp Gia chỉ là một cỗ thể lực phụ thuộc mà thôi, ta chính là Trung Châu Vương Gia người, chỉ cần nghe lời ta, người có cơ hội bước vào Võ Tôn chi cảnh, Vương Gia ta không bạc đãi người trung thành..." Diệp Minh ngừng lại một chút, tiếp tục nói:

"Con đường thứ hai chính là tử, linh hồn người ta sẽ cho thuộc hạ thôn phệ, người hồn phi phách tán vĩnh viễn tan biến khỏi thiên địa, ngay cả luân hồi chuyển thế cũng không thể, thuộc hạ ta đoạt lấy thân xác người, sau này thân thể người vẫn trung thành với ta, vẫn làm việc cho ta, dù người tuyên cái nào ta đối với ta cũng như nhau." Diệp Minh ôn hòa mỉm cười nhìn Phạm Tuấn, nói.

Sắc mặt Phạm Tuấn khó coi, đây gọi là tuyển sao? cả hai con đường đều như nhau, con đường thứ nhất sống như đã chết, con đường thứ hai là chết cũng thành công cốc."

"Ta chọn thứ nhất!" Phạm Tuấn dứt khoát nói.

Nếu có thể sống, ai lại muốn chết đâu?

Tu chân để sống lâu, cái mạng không còn thì hết thấy chỉ là ảo vọng.

"Tốt, ăn vào cái này, sư phụ vẫn là sư phụ của ta." Về mặt Diệp Minh như thể đoán Phạm Tuấn sẽ lựa chọn con đường này, bản thân bức ra một giọt máu, ý bảo Phạm Tuấn ăn vào.

Phạm Tuấn không do dự nuốt vào, hắn cảm giác huyết mạch linh hồn bị hòa tan, cảm giác sinh tử của bản thân dựa vào một ý niệm của Diệp Minh, khiến hắn tùy thời từ vong.

"Sư phụ, người tốt." Diệp Minh đẩy linh hồn của Phạm Tuấn trở về thân thể, chỉ trong giây lát Phạm Tuấn đứng dậy, về mặt phức tạp nhìn Diệp Minh.

"Giờ ta phải làm gì?" Phạm Tuấn hơi khom người, hỏi.

"Chuẩn bị chiến tranh, hết thấy thể lực không phục liền diệt sát, thống nhất cái Thương Mang thành này." Diệp Minh ngẩng lên không trung, về mặt tự tin nói.

"Keng..ký chủ xử dụng con trai mạnh mẽ xxx lão bà của kẻ địch trước mặt hắn, lại bắt hắn cam nguyện thuận phục không dám phản kháng cùng oán hận, không tốn quá nhiều binh tốt liền thu phục nhị lưu tông môn, quả không hổ là phong phạm Ma Đầu, đặt cách thưởng ký chủ Thanh Danh điểm: 1000000 điểm, thỉnh ký chủ nhanh chóng bình định Thương mang Thành, hoàn thành đệ nhất nhiệm vụ của hệ thống."

Vương Bá Nguru đang tàn sát Túc Tiên Lâu còn sót lại cao thủ, liền nghe hệ thống thông báo.

"Hết thấy đều nằm trong sự khống chế của ta." Vương Bá Nguru nhếch môi, tiện tay chặt đầu một tên không biết sống chết xông lên, thảm nói trong lòng.

Tồn chỉ của hắn là diệt cỏ tận gốc, có thể khiến hắn bớt phiền toái, còn có thể vớt vác thêm một khoảng sát lực điểm tội gì không đồ sát, chỉ trong chốc lát, gần ba ngàn bộ thi thể từ già trẻ lớn bé, nam nữ hay bê đê toàn bộ ngã xuống đất, rất nhiều thi thể không đầu tùy ý ngã xuống đất, tay cụt chân cụt khắp nơi, cá biệt còn có thi thể bị đánh thành bãi thịt nát văng tung tóe khắp Túc Tiên Lâu, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất, tụ lại thành một dòng nước

máu tươi chảy dài ra ngoài đường.

Tràng cảnh như tu la địa ngục như thế khiến một đám người đứng đằng xa xem mảnh liệt nuốt nước miếng, trong lòng cuồng loạn.

Vương Bá Nguru khinh thường rồi đi, chỉ sau khi hắn rời đi nữa tiếng, mọi người ở nơi này mới dám mở miệng kinh hãi hét to, vô số thanh âm hoảng sợ, vô số người nôn mửa, vô số người ngất xỉu, khiến khắp con đường loạn thành một đoàn.

“Hơn ba ngàn người chết rồi, toàn bộ chết rồi, trung niên nam tử kia quá kinh khủng, quá tàn nhẫn, phủ thành chủ người có đến nhưng cũng không dám đi vào, người kia thực lực có lẽ rất khủng bố đi?” Mọi người kinh hãi đến cực hạn, đơn giản không dám tin vào hai mắt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Nam Cung Lư Vân

Phía đông Thương Mang Thành năm ngàn cây số có một tòa núi lớn cao chọc trời, gọi là Thiên Thủy Sơn.

Nơi này chính là Bá Đạo Môn địa vực, xây ở giữa Thiên Thủy Sơn, chiếm lấy Thiên Thủy Sơn Mạch hết thảy mọi thứ, một Môn độc đại.

Hôm nay, Bá Đạo Môn phó Môn Chủ Thiên Cung Lư Vân tấn vị làm Môn Chủ cho nên toàn thể Bá Đạo Môn đều được trang trí đẹp đẽ, khách khứa lui tới nối liền không dứt chúc phúc, rất nhiều Bá Đạo Môn trưởng lão đều trông chờ ngày này đến.

Một người đắc đạo, gà chó lên trời!

Thiên Cung Lư Vân tấn vị làm Môn Chủ, tự nhiên những người đi theo hắn đều được lợi ích khổng lồ.

Nhưng mà khác với không khí hân hoan bên ngoài Bá Đạo Môn, bên trong Bá Đạo Môn Môn Chủ Điện lại yên tĩnh vô cùng, trên Môn Chủ ghế ngồi, một vị trung niên nam tử ngạo nghễ ngồi trên đấy, toàn thân hắn phát ra khí thế uy nghiêm.

Đứng cung kính kế bên hắn chính là một vị lão giả thân hình gầy gò, nhưng ánh mắt lại âm lệ vô cùng, kế bên lão giả là một vị trung niên nam tử khuôn mặt phúc hậu, nhưng trên mặt lại có vết sẹo chém xéo từ mang tai bên trái tới cằm, khiến khuôn mặt vị trung niên nam tử này thêm vẻ dữ tợn.

Trung niên nam tử gọi là Đỗ Minh Hà, chủ quản Hình Đường, cùng với đại trưởng lão Cổ Phong lão giả, đều là tâm phúc của Nam Cung Lư Vân.

“Hết thảy đều đã chuẩn bị xong rồi sao?”

Nam Cung Lư Vân mở mắt, nhẹ nhàng hỏi.

Nghe vậy, Cổ Phong bọn họ đồng loạt gật đầu.

“Môn chủ, hết thảy đều chuẩn bị thỏa đáng, sẽ không xuất hiện bất luận cái gì ngoài ý muốn.”

“Nửa canh giờ sau liền có thể bắt đầu mở tấn vị đại điển.....”

Cổ Phong kính cẩn đáp.

Tuy rằng hắn thân là Bá Đạo Môn đại trưởng lão, quyền cao chức trọng, lại sống qua ba đời Môn Chủ, thân là Nguyên lão của tông môn, nhưng là lại không dám khiêu khích quyền uy của Nam Cung Lư Vân.

Bởi vì Nam Cung Lư Vân chính là một cái tên điên, một tên điên có tu vi cường đại, thủ đoạn tàn nhẫn.

Nói hắn là tên điên chính là do hắn cả gan thiết kế hại chết ca ca hắn đồng thời là Môn Chủ Bá Đạo Môn, Nam Cung Phong, bằng không Nam Cung Phong đang thời kỳ tráng niên khỏe mạnh lại chết bất đắc kỳ tử, đến phiên hắn kế thừa Môn Chủ chỉ vị?

Chưa hết, hắn còn hờ chết cha hắn, Nam Cung Thiên Mã, bởi vì cha hắn lúc trước duy trì Nam Cung Phong thượng vị Môn Chủ.

Cộng thêm Nam Cung Lư Vân thiên phú lại rất cường, trước đó không lâu đã đột phá Cái Thế Hoàng Gia sơ kỳ, trở thành một trong cường giả đỉnh cao Thương Mang Thành, khiến cho Cổ Phong càng thêm không thể không nghe Nam Cung Lư Vân ra lệnh làm việc.

Bởi vậy, ngay lúc Nam Cung Lư Vân soạn ngôi đoạt vị, Cổ Phong cùng Đỗ Minh Hà đều là người đầu tiên nhảy ra ủng hộ hắn thượng vị, gia nhập dưới trướng tâm phúc của Nam Cung Lư Vân, thấy bọn hắn thức thời như vậy, Nam Cung Lư Vân vui vẻ tiếp nhận hai vị thuộc hạ, nhằm khiến hắn chương quản Bá Đạo Môn nhanh chóng hơn.

Tuy Bá Đạo Môn chết hai vị Võ Hoàng cường giả, nhưng chỉ cần hấn Nam Cung Lưu Vân ở, Bá Đạo Môn vẫn chính là một trong ngũ đại cự đầu Thương mang Thành.

“Canh giờ không sai biệt lắm, chúng ta đi ra ngoài đi!”

Nam Cung Lưu Vân đứng lên, uy nghiêm nói, sau đó long hành hổ bộ đi ra Môn Chủ Điện.

Thấy thế, Cổ Phong cùng Đỗ Minh Hà liếc nhau, sóng vai đi theo phía sau.

Không bao lâu, ba người đi tới chỗ cao nhất của Thiên Thủy Sơn, trên này có một tòa Cung Điện khí thế bàng bạc, nhuộm màu cổ xưa chọc thẳng tận trời cao, khiến người khác khi nhìn vào không khỏi rung động.

Đây là Nam Cung Lưu Vân sai thuộc hạ gấp gấp xây dựng ra chỗ ở của mình, gọi là Vĩnh Hằng Điện, ý tứ hấn chính là Vĩnh Hằng Môn Chủ.

“Từ hôm nay trở về sau, ta chính là chúa tể duy nhất Bá Đạo Môn. ....”

Nhìn Vĩnh Hằng Điện nguy nga cổ kính, trong lòng Nam Cung Lưu Vân ngoài cảm khái ra, sắc mặt lạnh lùng của hấn cũng ảm ảm cảm giác hưng phấn.

Đội lâu như vậy, trả giá nhiều như vậy, không tiếc hết thủy thủ đoạn, hổ cha, tính kế huynh trưởng, rốt cuộc ngày này đã tới!

Nội tâm Nam Cung Lưu Vân điên cuồng hò hét.

Nam Cung Lưu Vân hưng hăng mà hít một hơi thật sâu, dẫn đầu đi trước, Cổ Phong cùng Đỗ Minh Hà nối gót theo sau.

“Môn chủ tới!”

“Môn chủ! Môn chủ!”

“Môn Chủ rốt cuộc xuất hiện. ....”

“Thời đại của Nam Cung Phong rốt cuộc kết thúc, sau này chính là thời đại của Nam Cung Lưu Vân Môn Chủ. ....”

Chúng Nhân nhìn thấy Nam Cung Lưu Vân xuất hiện, mọi người đều tập chung hết thủy sự chú ý của bản thân mà theo dõi Nam Cung Lưu Vân, mọi người bắt đầu nghị luận xôn xao.

Từ bên trong những ánh mắt đó, Nam Cung Lưu Vân cảm nhận được đủ loại cảm xúc, từ kinh hi, phản khởi, kính sợ, sùng kính, bất an, kinh hoàng, sát ý, ghen ghét,..

Giờ khắc này, hấn là tiêu điểm duy nhất được vạn chúng chú mục ngày hôm nay!!!

“Môn chủ tới, nhạc lên nào. ....”

khi thấy không khí xung quanh kéo lên tới đỉnh điểm, Cổ Phong lớn giọng hét lên.

Chỉ một thoáng, tiếng nhạc cất lên, vang vọng khắp không gian.

Thấy ánh mắt mọi người tập chung nhìn mình, Nam Cung Lưu Vân mỉm cười, ngạo nghễ chậm rãi đi từng bước lên đài cao, đi tới cái ghế Bá Đạo Môn Chủ, ánh mắt Nam Cung Lưu Vân hiện lên vẻ phức tạp, nhưng chỉ thoáng qua mà thôi, hấn bắt đầu ngồi xuống, ánh mắt uy nghiêm nhìn chúng nhân, thân thể hấn phát ra cỗ khí thế cường đại, nguy nga như thái sơn áp đỉnh.

Cùng lúc đó, ngay khi Nam Cung lưu Vân đặt mông ngồi xuống, một hàng đội ngũ từ dưới Vĩnh Hằng điện nhanh chóng đi đến, cầm đầu đội ngũ này chính là một vị nam tử ánh mắt sắc bén như đao, chiến ý ngời ngời.

Phía sau hấn chính là bảy vị lão giả, tu vi đều là Cái Thế Võ Vương đỉnh phong, đặt biệt chính là vị nam tử cầm đầu đội ngũ này tu vi chính là Nửa bước Võ Hoàng chi cảnh.

“Nghe nói Nam Cung Lưu Vân rất biết làm người, bằng hữu khắp nơi, kết giao nhân mạch rất nhiều, không chỉ có ở Bá Đạo Môn, cho dù ở toàn bộ Thương Mang thành hấn cũng có một chỗ đứng trong đó, giờ khắc này nhìn thấy phong thái của hấn, quả nhiên đúng như lời đồn.”

“Đúng vậy, bảy vị lão giả này đều là trưởng lão quyền cao chức trọng trong Bá Đạo Môn, cộng thêm Chiến đường Mộng Vô Yểm, Hình Đường Đỗ Minh Hà, Đại trưởng lão Cổ Phong, thân phận ai nấy hiển hách thực lực cường đại, tư cách lại lão, cho dù là Môn chủ đời trước Nam Cung phong tán vị đại diện, chỉ có một phần ba trưởng lão tham dự, nay lại tập hợp đầy đủ mười vị.”

“Có thể được tất cả trưởng lão tán thành, thủy đoạn của Nam Cung Lưu Vân thật kinh người.”

.....

Nhìn tất cả trưởng lão của Bá Đạo Môn đều xuất hiện, mọi người rối rít bàn luận.

"Đại trưởng lão Cổ Phong, chúc mừng Nam Cung Lưu Vân kế nhiệm Bá Đạo Môn Môn Chủ!"

"Chiến Đường Mộng Vô Yểm, chúc mừng Nam Cung Lưu Vân kế nhiệm Bá Đạo Môn Môn Chủ!"

"Hình Đường Đỗ Minh Hà, chúc mừng Nam Cung Lưu Vân kế nhiệm Bá Đạo Môn Môn chủ!"

"Đan đường Lý Hoán chúc mừng Nam Cung Lưu Vân kế nhiệm Bá Đạo Môn Môn chủ!"

"....."

Mười vị trưởng lão đều lần lượt lên tiếng chúc mừng, khiến Nam Cung Lưu Vân hài lòng mỉm cười.

"Đa tạ các vị trưởng lão đã đến dự lễ, mời ngồi!"

Nam Cung Lưu Vân cười to nói.

Nói xong, Nam Cung Lưu Vân liếc Cổ Phong, gật đầu một cái.

Thấy thế, Cổ Phong lập tức đi tới trung ương Lễ Đài, cao giọng hô:

"Tân vị đại diện hiện tại bắt đầu!"

"Đệ Nhất lễ, Nam Cung Lưu Vân tiếp nhận Môn Chủ Lệnh bài cùng Môn Chủ Thánh Khí, Thiên Ma Đạo!"

Cổ Phong cao giọng hô to.

Cổ Phong vừa dứt lời, lập tức có hai vị nữ đệ tử dung mạo tuyệt mỹ sóng vai đi đến, trên tay mỗi người đều cầm hai cái mâm vàng.

Một mâm chứa một cái lệnh bài màu đen kịch, ả ả hào quang, cái mâm kia đựng một thanh đao uy vũ vô song.

"Thỉnh Nam Cung Lưu Vân tiếp nhận Môn Chủ đồ vật!"

Cổ Phong nhanh chóng tiếp lấy hai cái mâm, kính cẩn mà đưa tới trước mặt Nam Cung Lưu Vân.

Nếu bình thường thì chỉ cần hai vị tuyệt mỹ nữ đệ tử dâng lên là đủ, nhưng Cổ Phong lại chính tay dâng lên, ý đồ nâng cao khí thế của Nam Cung Lưu Vân, cộng với lấy lòng hân.

Thấy thế, Nam Cung Lưu Vân hài lòng gật gù, chậm rãi đứng lên đi tới Cổ Phong, một tay thu lấy Môn Chủ Lệnh Bài, một tay cầm Bá Đạo Môn Thánh Khí, Thiên Ma Đạo.

"Tân vị đại diện hạng thứ hai, Chúng nhân triều bái!"

Nói xong, Cổ Phong dẫn đầu quỳ một chân xuống trước trên mặt đất cung kính hô to:

"Bái kiến Môn chủ!"

Mọi người thấy vậy đồng loạt quỳ theo, cao giọng hô to:

"Bái kiến Môn chủ!"

"Bái kiến Môn chủ!"

"Bái kiến Môn chủ!"

Thanh âm hơn chục vạn người đồng thanh hô tạo nên sóng âm thanh cực lớn, chấn động thiên địa.

"Ha ha ha...."

"Hôm nay, ta Nam Cung Lưu Vân chính là Bá Đạo Môn Môn Chủ!!!"

Nhìn mọi người đều quỳ phục dưới chân mình, Nam Cung Lưu Vân không kìm chế được cảm giác thư sướng trong nội tâm, ngửa mặt lên trời cười to.

Hơn ba mươi năm, giấc mộng thời niên thiếu rốt cuộc thành hiện thực!!

!

Giờ khắc này Nam Cung Lưu Vân sáng khoái hưởng thụ vạn chúng quỳ bái.

Loại cảm giác nắm giữ quyền to chưởng quản hơn chục vạn người làm hắn say mê.

Nhưng mà Nam Cung Lưu Vân lại không biết, ngay khoảng khắc hắn tấn chức Môn Chủ, bên ngoài Thiên Thủy Sơn mạch có một đám khách không mời mà tới.

Ầm ầm ầm!!!

Vô số Phi Thuyền Linh Khí bay ợp cả bầu trời, khiến vô số phi cầm yêu thú sợ hãi bay tán loạn.

Dẫn đầu nhóm phi thuyền này chính là một thanh niên trẻ tuổi khuôn mặt hung phấn, thanh niên trẻ tuổi này chính là Diệp Minh.

“Đây là Thiên Thủy Sơn, địa bàn của Bá Đạo Môn?”

Diệp Minh đưa ánh mắt nhìn vạn dặm núi non chập trùng cao thấp trước mặt, nhàn nhạt hỏi.

“Đúng vậy thiếu chủ nhân, đây là Thiên Thủy sơn!”

“Hôm nay Bá Đạo Môn liền ở đỉnh Thiên Thủy Sơn tổ chức tấn vị đại điển, tính khoảng cách chúng ta từ Thiên Kiếm Tông bay qua đây, hẳn là sắp cử hành thành công.....”

Nghe Diệp Minh hỏi, Phạm Tuấn cung kính đáp.

“Hắc, còn có tâm trí cử hành tấn vị đại điển, xem ra chúng ta đến là đúng lúc rồi.” Diệp Minh tà ý lăm lăm, hào hứng nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Tàn sát!

“Ầmm!”

Một tiếng vang từ trên tầng mây truyền đến đỉnh núi truyền đến, tất cả những người ở đây đều gặp được một màn mà có lẽ trước khi chết bọn họ có thể thấy được, khoảng cách một ngàn mét đằng xa trên hư không chính là xuất hiện rất nhiều phi hành linh khí đang bay tới tạo thành một luồng khí thể như phá thiên diệt địa.

Chợt nhìn thấy một màn này, mọi người cảm giác kinh hãi không thốt được lên lời.

Chuyện gì đang xảy ra?

Những người này là từ đâu tới?

Bọn họ muốn tấn công Bá Đạo Môn?

|

Nhìn Linh khí phi hành bay ngập trời, mọi người chợt hoảng loạn, kinh hãi không dứt, ngay cả trên mặt Nam Cung Lưu Vân vẫn hiện lên vẻ trầm trọng, con ngươi lạnh lẽo liếc nhìn trên không trung, khi thấy Phạm Tuấn cùng một thanh niên trẻ tuổi dẫn đầu ngồi trên phi hành linh khí, ánh mắt hắn chợt co rút lại.

“Môn Chủ, là Phạm Tuấn Thiên Kiếm Tông cùng với Diệp Gia người!”

Cổ Phong thét một tiếng kinh hãi.

Đám người này xuất hiện hùng hổ như vậy tất nhiên không phải chỉ đến dự lễ, nhìn tư thái này hẳn là muốn diệt Bá Đạo Môn a.

Nếu đối phương dám kiêu ngạo như thế xuất hiện rầm rộ ở đây, hiển nhiên khẳng định là có cường đại nội tình cùng tự tin chắc chắn sẽ thắng, muốn không đánh nhau căn bản không có khả năng.

Hơn nữa, ngồi ở kiện linh khí đầu tiên là ai? nhìn vẻ mặt cung kính của Phạm Tuấn tông chủ giống như còn là thuộc hạ của người này.

“Môn chủ, những người này đều là hai đại thế lực lớn, lại đi chung với nhau, sợ rằng đã liên minh lại ý đồ diệt Bá Đạo Môn chúng ta, người tính toán ứng phó như thế nào?” Đám trưởng lão trầm miệng một lời hỏi.

""Xe tới tắt có đường, binh tới tướng chắn, các vị không nên hoảng sợ, tránh các đệ tử chưa chiến đã lùi!"" Nam Cung Lư Vĩ trầm giọng nói.

“Phạm Tuấn, ngươi liên hợp Diệp gia đến Bá Đạo Môn gây sự, lá gan không khỏi cũng quá lớn đi? Không sợ Thành Chủ trách tội sao?”

“Thương Mang Thành cũng không phải Thiên Kiếm Tông cùng Diệp Gia các ngươi liên minh lại có thể càn rỡ như vậy, ta khuyên các ngươi vẫn là ngoan ngoãn rời đi, nếu không các ngươi sẽ chết!”

“Lần Bá Đạo Môn, chết!”

Nam Cung Lư Vĩ hung tợn quát, sát ý từ trên người hấn bạo phát ra khiến cả không gian đều run rẩy.

Diệp Minh nghe Nam Cung Lư Vĩ càn rỡ quát, trong lòng cười lạnh không thôi.

“Ngươi nói người nào lần Bá Đạo Môn hết thầy đều phải chết, nhưng mà ta Diệp Minh lại không tin.”

“Hôm nay không chỉ có Bá Đạo Môn ngươi, còn có Thần Đan Môn đám luyện đan ngu xuẩn, không tuân phục ta hết thầy đều phải chết, ngươi nói xem, ngay cả Thần Đan Môn ta còn dám giết, sợ gì một cái Bá Đạo Môn chỉ có mỗi một kẻ hèn Cái Thế Vô Hoàng tọa trấn?”

“Hôm nay, ta nếu đi tới nơi này sẽ không tính toán tay không rời đi”

“Bá Đạo Môn nếu không tuân phục, thì cần thiết phải tiêu diệt!”

Thanh âm Diệp Minh lạnh lùng vang lên khắp Thiên Thủy Đình Núi, khiến các Bá Đạo Môn môn nhân cùng các khách quý khác đều kinh ngạc không thôi.

“Hừ, khẩu khí thật lớn, chỉ bằng kẻ hèn Đại Vô Tông dám tuyên bố muốn ta Bá Đạo Môn quy thuận? Quả thực là si tâm vọng tưởng!”

“Con kiến cũng tưởng lay trời? Không biết sống chết!”

“Diệp Minh này hình như là con Hoang của Diệp Thiên Hùng lão cầu, hắc hắc, đội nón xanh em trai mình sinh ra cầu tạp chủng như vậy, còn nuôi dùm con của Diệp Thiên Hùng hai mươi mấy năm, quả nhiên cha nào con nấy a.”

“Hừ, ta muốn xem xem cầu tạp chủng này làm thế nào diệt ta Bá Đạo Môn!”

Diệp Minh cười lạnh, hào hứng hô to:

""Xem ra Bá Đạo Môn gian ngoan mất linh, tất cả nghe lệnh, vây quanh Thiên Thủy Đình, ai không đầu hàng, giết!""

Phạm Tuấn ha ha cười to, dẫn theo Thiên Kiếm Môn mấy vạn tinh anh xông vào Bá Đạo Môn tàn sát.

Diệp Gia trưởng lão cũng kéo theo Diệp Gia đệ tử xông vào tàn sát Bá Đạo Môn đệ tử.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Nam Cung Lư Vĩ chợt trở nên vô cùng dữ tợn.

“Tiểu súc sinh, ngươi thật dám diệt Bá Đạo Môn của ta?!”

Nam Cung Lư Vĩ ngửa mặt lên trời bạo rống.

""Haha...làm sao? cay à?"" Diệp Minh tủm tỉm nhìn Nam Cung Lư Vĩ, ôn hòa cười nhẹ.

""Chết đi!""

Nam Cung Lư Vĩ xé rách không gian xuyên toa tới bên cạnh Diệp Minh, hung ác vung một chưởng vào đỉnh đầu Diệp Minh, khi thấy Diệp Minh vẫn ngồi im lặng tủm tỉm nhìn hấn, trong lòng Nam Cung Lư Vĩ chợt rung mình, Chẳng qua ngay lúc hấn cảm thấy không ổn muốn lùi lại thì đột nhiên năm bóng người từ hư không chui ra đồng loạt ra tay trấn áp Nam Cung Lư Vĩ.

Đây chính là Ngũ Sát Tà Tu, được Vương Bá Ngưu lúc trước hủy diệt một khoả tinh cầu thuộc Tà Vực, hấn thấy năm người này thủ đoạn quỷ dị, rất có tiềm năng nên thu bọn hấn làm thuộc hạ, mai phục ở Núi Hoa Thôn đợi lột trưởng thôn cùng thôn dân nghe theo Diệp Minh làm việc, nay đại chiến diễn ra bọn họ đều xuất hiện.

Bốn người trong số Ngũ Quỷ tà tu, tu vi Cái Thế Vô Vương đồng loạt quỷ dị tàn hình, trong nháy mắt xuất hiện bên người Nam Cung Lư Vĩ, bốn người đồng loạt đặt tay lên đỉnh đầu Nam Cung Lư Vĩ, hấn hoảng hốt cảm thấy Thần Hồn mình bị một cỗ tà dị chi khí xâm nhập, tham lam cắn nuốt linh hồn hấn, mặc cho hấn dấy dựa như thế nào đều không thể điều động được một chút linh hồn chi lực.

“Chết!”

Một người còn lại tu vi Vô Hoàng cánh tay kéo dài ra thành hình mũi giáo, đâm thẳng vào người Nam Cung Lư Vĩ.

""Roạt!""

Ngay giữa những ánh mắt kinh hoàng cùng sợ hãi của các đệ tử Bá Đạo Môn, Nam Cung Lưu Vân bị cánh tay của người nam tử thần bí xuyên thẳng ngực, móc ra một quả tim còn nóng hổi kéo ra khỏi thân thể.

Sau đó vị nam tử này há miệng ra, cái đầu nam tử này kéo dài đến sát người Nam Cung Lưu Vân, chia lưỡi ra liếm nhẹ máu tươi trên trái tim, dưới ánh mắt kinh hãi cùng tuyệt vọng của Nam Cung Lưu Vân, vị nam tử này một ngụm nuốt vào bụng.

""Umm...Tim của cường giả thật ngon...Không biết nào hân sẽ thế nào?"" Vị nam tử này liếm mép, ánh mắt hưởng thụ tự nói.

""Quý Đầu đại ca, não của hân để cho muội được không?"" Một vị nữ tử xinh đẹp ánh mắt ngập nước nhìn vị nam tử này.

""Không được, Ta đã lâu chưa nếm não người, người không thể nhường cho Ngũ Muội, chúng ta chia đều a.."" Một vị tráng hân bất mãn nói.

""Tam Ca nói phải, người thiên vị ngũ muội nhiều rồi, phải đến bọn ta.."" Một vị thanh niên khuôn mặt tuấn dật đồng tình gật đầu.

""Các người đừng tranh dành, chúng ta giết hết những người ở đây, chúng ta sẽ ăn no, không cần phải tranh nhau, linh hồn hân cho nhị đệ, thân thể cho tam đệ, não cho tứ đệ cùng ngũ muội, các người thấy thế nào?"" Quý Đầu ra vẻ công minh nói.

"Được a.."

""Tốt..""

""...."" Diệp Minh sắc mặt căm lặng nhìn đám người này, trong lòng thầm mắng:"Đám Ăn Hàng!"

Bá Đạo Môn đám trưởng lão cùng khách quý kinh hãi nhìn năm vị tà tu, chưa nói đến thực lực, chỉ cần thấy năm người này là hút máu ăn thịt người Ma Đầu, bọn họ đều hoảng sợ tuyệt vọng, trong lòng run rẩy, sợ trở thành mục tiêu của năm vị này, bị bọn hân ăn thịt.

...

Nhìn thấy Môn Chủ đơn giản bị giết, hơn một nửa đám người đều nguyện đầu hàng, nhưng một nửa số người gian ngoan mất linh, Diệp Minh ra lệnh chém sạch kẻ phản kháng, huyết tinh đồ sát vẫn còn tiếp tục, Đội quân của Diệp Gia cùng Thiên Kiếm tông với nhân số áp đảo, cho nên giết người giống như thu hoạch rom rạ từng người vung ra đại đao, trường thương,... tất nhiên có rất nhiều sinh mệnh không cam lòng ngã xuống.

Trần cảnh tàn nhẫn máu tanh như thế khiến đám người cam nguyện làm chó đầu hàng cảm thấy may mắn không thôi, hoàn toàn là nghiêng về một phía tan sát, địch thủ không thể phản kháng liền ngã xuống, nhìn sơ sơ chỉ thấy hơn năm vạn sinh mệnh không phản địch ta đều ngã xuống.

"Sinh mệnh kết thúc cũng chỉ là khởi đầu mà thôi, đã là người tu luyện, muốn nghịch thiên, cùng thiên cùng địa cùng nhân tranh đấu, liền phải chấp nhận cái chết bất cứ lúc nào ập đến." Nhìn một đám người như sâu kiến không cam lòng ngã trong vũng máu, trong lòng Diệp Minh cũng không toát ra một chút cảm xúc thương hại nào, không phải hân không cho đám người này cơ hội sống, chỉ là bọn họ gian ngoan bất linh, đều phải chết.

Diệp Minh hứng thú nhìn đám người chém giết lẫn nhau, bên cạnh hân có một tiểu mỹ nữ xoa bóp hai vai, chính là Linh Nhi.

Không giống như Diệp Minh bình thản quan sát, Linh Nhi sắc mặt tái nhợt nhìn đám người chém giết, ngây thơ như nàng chưa từng thấy cảnh tượng huyết tinh như thế này.

"Đây là thế giới, người nếu không cường đại, chỉ là như đám sâu kiến này tùy ý bị giết hại." Diệp Minh liếc Linh Nhi, lạnh nhạt nói.

Linh Nhi cắn môi, ánh mắt gắt gao nhìn đám người phía dưới.

Đi qua nửa giờ đồ sát, nơi này rốt cục yên tĩnh trở lại, hết thảy thanh âm ồn ào đều bắt đầu trở nên im lặng.

Dọc theo dưới chân núi thẳng tới đỉnh Thiên Thủy Sơn, khắp nơi đều là thi thể, máu tươi nhuộm đỏ gần như một đường từ chân núi thẳng tới đỉnh núi, đầu lâu, chân cụt tay cụt tùy ý thấy được.

Đám người đầu hàng nhìn xem hàng đồng thi thể chồng chất như núi, trong lòng bọn họ đều trầm mặc, ánh mắt nhìn thanh niên sắc mặt hờ hững ngồi trên phi hành linh khí, đáy lòng bọn họ đều thầm mắng:"Tên Điên!""Sát Nhân cuồng ma!"

Phải biết, nhưng người xuất hiện ở đây dự lễ đều phải tới năm mươi vạn người, nhưng gần hai mươi lăm vạn sinh mệnh đều đã ngã xuống, chôn vùi tính mệnh ngay cái núi này.

Hai mươi lăm vạn sinh mệnh, đó là con số rất lớn!

Mà nhìn khuôn mặt Diệp Minh thì bọn họ chẳng thấy Diệp Minh có một chút cảm giác thương hại, bên cạnh hân còn có mỹ nữ bóp vai xoa lưng để hân thoải mái ngồi quan sát, giống như hai mươi lăm vạn sinh mệnh chết đi chỉ là đám sâu kiến ngã xuống, không đáng để hân giao động tâm tình.

""Giờ khắc này, hân Thần Đan Môn đã luân hãm đi?"" Diệp Minh hài lòng nghĩ ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Hồi ức của nam cung lưu vân!

Nam Cung Lưu Vân là võ Hoàng chi cảnh, cho nên dù bị ăn mất trái tim, hắc y nguyên còn sống, sắc mặt hắc trắng bạch, hai mắt vô hồn nhìn Bá Đạo Môn môn nhân, người thì chết người thì đầu hàng làm chó.

Bá Đạo Môn chính là nhà hắc, tuổi thơ hắc trải qua êm ái cùng các sư đệ sư tỷ, tuy tông môn đệ tử có mình tranh ám đấu, nhưng thường đều không nguy hiểm đến tính mạng.

Thuở niên thiếu hắc có một giấc mộng, giống như cha hắc chưởng quân Bá Đạo Môn, vung tay một tiếng trăm ngàn đệ tử đều nghe mệnh lệnh hắc, cho nên hắc cố gắng tu luyện, thu phục nhân tâm, trở thành đệ tử xuất sắc nhất năm ấy.

Tuy nhiên phụ thân hắc lại truyền chức Môn Chủ cho đại ca hắc, đoạt đi mộng tưởng của hắc, khiến bao nhiêu cố gắng của hắc đều tan sông đổ biển, hắc vĩnh viễn chỉ là Phó Môn Chủ, nếu như phụ thân cùng đại ca còn tồn tại.

Nam Cung Lưu Vân tâm trí mê mang, linh hồn quay về thời gian năm đó...

Nam Cung Lưu Vân nhìn về phía phụ thân Nam Cung Sở Dương, Nam Cung Sở Dương cũng nhìn về phía Nam Cung Lưu Vân.

Bốn mắt nhìn nhau.

Chỉ khác ở chỗ trong mắt Nam Cung Lưu Vân lúc này chỉ có lạnh lùng, mà trong mắt Nam Cung Sở Dương hiện lên vẻ khó tin cùng giận dữ.

Hắc không cách nào tưởng tượng con trai của hắc lại đang tu luyện ma đạo bí pháp, mà lại là tu luyện bí pháp tàn độc như vậy, ăn thịt uống máu người để tu luyện.

Hắc hồi hận không quan tâm đến Nam Cung Lưu Vân, chỉ lo tông môn sự vụ, để giờ khắc này hắc tu luyện ma đạo bí pháp thâm sâu như thế, tạo ra nhiều ác nghiệt như vậy,

Cũng may, bây giờ bị hắc phát hiện, còn có thể đúng lúc ngăn cản.

Nghĩ thế, Nam Cung Sở Dương nhíu mày, nghiêm túc nói rằng: "Vân nhi, ngươi đang tu luyện ma môn công pháp?"

Nam Cung Lưu Vân gật đầu, liếm máu tươi còn dính trên tay, tiếp tục cắn nuốt máu tươi trên Huyết Trì mà hắc giết hại rất nhiều hài đồng cùng thiếu nữ trinh trắng tập được.

Thấy Nam Cung Lưu Vân không thèm để ý gật đầu, vẫn cắn nuốt máu tươi tu luyện, sắc mặt Nam Cung Sở Dương khó coi, lạnh lùng nói: "Ngươi sao có thể tự mình đọa lạc Ma Đạo như vậy, ngươi cũng biết Ma Đạo từ trước đến nay đều bị tất cả sinh linh căm ghét, gặp là giết hay sao?"

Nguyên bản hắc chỉ có mỗi Nam Cung Phong cùng Nam Cung Lưu Vân là con trai, con trai đầu đã trở thành Môn Chủ, Con trai thứ hai Nam Cung Lưu Vân chính là Phó Môn Chủ, có hai anh em nó tọa trấn, thì Nam Cung Gia bọn hắc chắc chắn sẽ đời đời vững tồn, con cháu hai người bọn họ sau này sẽ tiếp quản Bá Đạo Môn, khiến Bá Đạo Môn cũng chỉ là của Nam Cung Gia bọn họ chứ không phải người khác.

Song, hành vi không khác gì tự đọa lạc của Nam Cung Lưu Vân, không chỉ khiến hắc thất vọng, càng khiến hắc đau lòng.

"Không, phụ thân ngươi sai rồi!" Nam Cung Lưu Vân lắc đầu, nhàn nhạt đáp.

"Ý ngươi là gì?" Nam Cung Sở Dương cau mày nói.

"Ma Đạo? Người tu hành chính là vì cái gì? vì bản thân, nếu là vì bản thân, cái gì có lợi cho mình thì đương nhiên sẽ làm, không phân biệt ma đạo hay chính đạo, nếu có thể mạnh lên, quân nó là cứ chỗ ma đạo hay chính đạo, ta đều có thể tu luyện." Nam Cung Lưu Vân khinh thường, đáp.

"Ngươi..." Nam Cung Sở Dương phẫn nộ đến run rẩy, hai ngón tay chỉ vào mặt Nam Cung Lưu Vân, không nói được lên lời.

Lão cũng không thể phản bác được lời nói của Nam Cung Lưu Vân.

Rất lâu sau đó.

Hai cha con, một người lạnh lùng ngồi trên huyết trì, một người phẫn nộ đứng đó.

Nhìn nhau không nói gì!

Những lời này của Nam Cung Lưu Vân khiến Nam Cung Sở Dương đau lòng, triệt để hết hy vọng.

Người trước mắt, không bao giờ...là con trai của hắn nữa, mà là Ma Đạo yêu nhân, cùng hưng cực ác ăn thịt uống máu ma đầu.

"Hôm nay, mặc kệ ngươi phản ứng như thế nào, ngươi tu Ma Đạo hay Chính Đạo công pháp ta không quan tâm, bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, để ngươi ở trong Thiên Thủy Cẩm Địa này sám hối.""

Chung quy, Nam Cung Lưu Vân là con hắn, hắn cũng không nhẫn tâm giết con.

"Ta muốn rời đi, phụ thân ngươi cũng không thể ngăn cản."" Nam Cung Lưu Vân cười lạnh, xoay người ý đồ đi.

"Đứng lại!"" Nam Cung Sở Dương vung tay, ý đồ trấn áp Nam Cung Lưu Vân, nhưng đột nhiên sắc mặt hắn đại biến.

Bởi vì cả người hắn như bị thứ gì đó hút khô, không thể động đậy, ngay cả linh hồn cũng bị giam cầm, không thể điều động một chút linh hồn chỉ lực.

Giờ khắc này ngoài Võ Hoàng thể chất, hắn chẳng khác gì người phạm.

"Đây là cái gì? Ngươi Hạ Độc ta? Từ lúc nào?"" Nam Cung Sở Dương phần nộ cùng khó hiểu hỏi.

"Đây là Huyết Ma Thiên Độc, Không màu không mùi không vị, Độc Công này chính là bí pháp đặc thù của ta, cho dù là Võ Hoàng chi cảnh nếu không biết trước đều sẽ trúng chiêu."" Nam Cung Lưu Vân đột nhiên xuất hiện từ đằng sau lưng Nam Cung Sở Dương, mỉm cười nói.

Nam Cung Sở Dương nghi hoặc nhìn đằng trước lại ngoáy đầu nhìn đằng sau, lão mới bất ngờ ngộ ra, thì ra Nam Cung Lưu Vân tu luyện ra Phân Thân thuật, rất cao minh, giống như chính là bản thân hắn, một phân thân thì đang tu luyện, mà bản tôn thì thu liễm khí tức xuất hiện sau lưng hắn hạ độc.

"Phân Thân thuật cùng Liễm Tức Thuật thật cao minh, ngay cả ta cũng có thể lừa gạt."" Nam Cung Sở Dương thờ dãi một hơi, cảm thán nói.

"Đây cũng không phải là phân thân, mà chính là một nửa kia của ta, ta dùng bí pháp chặt đứt một nửa thân thể cùng linh hồn, rồi dùng vô số máu tươi của nhân loại bù đắp lại thân thể thiếu hụt, chúng ta chính là hai người, một linh hồn."" Nam Cung Lưu Vân mỉm cười giải thích.

"Trên đời này cũng có bí thuật cao siêu như vậy sao? Chẳng trách....!" Nam Cung Sở Dương thờ dãi, than thở tự nói.

"Hảo phụ thân, nói nhiều như vậy rồi, giải thích hết nghi hoặc của ngươi, đạo làm con ta cũng đã làm xong, để ta tiễn ngươi lên đường!" Nam Cung Lưu Vân đưa miệng ghé tai Nam Cung Sở Dương, thầm thì nói.

"Ngươi...Nghiệt Chung...ngươi muốn giết cha à...? Vì...vì cái gì?!" Nam Cung Sở Dương kinh hãi thét lên.

Nam Cung Sở Dương phần nộ nhìn Nam Cung Lưu Vân, gào thét nói: "vì cái gì? Vì cái gì! Vân Nhi, ta là phụ thân ngươi, một tay ta nuôi ngươi khôn lớn, ngươi có được như ngày hôm nay một phần là do ta? Ngươi vì cái gì muốn giết ta, vì cái gì muốn lấy oán trả ơn? Vì cái gì? Vì cái gì!"

Đối mặt với sự chất vấn mãnh liệt của phụ thân, Nam Cung Lưu Vân khẽ cười một tiếng, đáp:

"vì cái gì? điều này ta chưa thật sự nghĩ tới, chỉ đơn thuần muốn giết ngươi,... ần..... Nếu thật muốn nói nguyên nhân vì sao ta muốn giết phụ thân ngươi, có thể là bởi vì ta khó chịu và uất ức đi."

"khó chịu? Uất ức?!" gia gia khó hiểu hỏi.

"Ta ưu tú hơn đại ca về mọi mặt, nhân mạch của ta trong tông môn cũng rất nhiều, vì cái gì ngươi dẹp hết thầy nghị luận phản đối của mọi người để giao Chức môn chủ cho đại ca?!"

"Ngươi từ nhỏ đã thiên vị đại ca, tất cả những thứ tốt ngươi đều cho đại ca, ta chỉ hưởng cái thừa cái cận của đại ca không dùng tới nữa, vì cái gì...ngươi bắt công với ta như vậy?!"

"Tất cả tâm phúc của ta, ngươi vì cái gì không nghĩ đến tình cảm cha con mà âm thầm liên hợp với đại ca diệt trừ hết thầy những gì của ta...ngươi...vì cái gì?... Ta không phải con trai của ngươi sao? Vì cái gì....ngươi thiên vị đại ca? Chỉ vì hắn chính là con vợ chính...còn ta chỉ là con của tỳ nữ bị ngươi say rượu cường bạo mà đẻ ra nên ngươi thiên vị hắn hơn ta hay sao?" Nam Cung Lưu Vân mỉm cười liên tục hỏi, nhưng đôi mắt hắn chảy ra nhiều dòng lệ.

Đây là những nỗi uất ức thống khổ mà từ khi sinh ra đến giờ Nam Cung Lưu Vân phải nhẫn nhục chịu đựng, đến giờ hắn chịu đựng không nổi nữa, đem những lời trong lòng bấy lâu nay dấu kín nói ra.

"Chỉ là những điều như thế này ngươi muốn giết ta?!" Nam Cung Sở Dương tròn mắt, vô cùng phần nộ, tức giận đến gân xanh nổi lên, Nam Cung Sở Dương chỉ tay vào mặt Nam Cung Lưu Vân chửi ầm lên: "Từ khi nào ngươi biến thành con người như vậy? Trong óc ngươi đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì? Ta thật sự là mắt bị mù, không công bồi dưỡng ngươi nhiều năm như vậy! Ngươi là đồ biến thái....không bằng heo chó, ngay cả súc vật nuôi còn có tình người...ngươi...thì không!!"

"Đúng là chỉ như thế, phụ thân, ngươi đừng buồn, đại ca sẽ rất nhanh xuống với ngươi! Ngươi yêu thương đại ca như vậy, thì ta để hắn xuống dưới phụng

đường người! Còn ta? không có tư cách phụng dưỡng người a...” Nam Cung Lư Vân sắc mặt vẩn vơ, dừ tợn hết lên, bàn tay vung lên, đầu lâu của phụ thân hắn liền rơi xuống đất.

Hắn khóc lớn, khóc thật to, khóc một hồi Nam Cung Lư Vân ngừng lại, bàn tay lấy ra Quỷ Hồn Phiến, sắc mặt âm lãnh kèm theo vẻ yêu thương, ôn nhu nói:

“Phụ thân, ta nghĩ lại rồi, ta không nỡ xa người, ta giam cầm linh hồn người trong Quỷ Hồn Phiến này, chỉ cần ta còn sống, phụ thân người đừng hòng đầu thai chuyển thế, ta muốn người ở mãi bên cạnh ta, xem ta như thế nào đưa đại ca đoàn tụ với người, như thế nào nắm giữ quyền to của Bá Đạo Môn, trở thành Môn Chủ!”

Nói xong, Nam Cung Lư Vân đưa bàn tay chạm lấy linh hồn của Nam Cung Sở Dương, ném vào trong Quỷ Hồn Phiến, thấp thoáng Nam Cung Lư Vân nghe được tiếng phụ thân không cam lòng cùng tuyệt vọng hét: “Nghịch Chủng!..Ta Hận a...!!”

.....

P/S: Vì sao chương này kể về hồi ức của Nam Cung Lư Vân? đơn giản là hắn chính là một trong những nhân vật chính của Vị Diện này, hắn sẽ không bị Ngũ Quỷ giết chết, sau này còn tu luyện đến Ma Đế! Cũng là một trong những thuộc hạ đặc lực nhất của Vương Bá Ngư.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Cỗ đời này, ai chân chính tự do?

Giờ khắc này tại Thiên Thủy chi đình...

Ngũ Quỷ Tà tu đang tham lam phân chia thân thể của Nam Cung Lư Vân.

Tam Quỷ cùng Tứ Quỷ đan hung hăng cắn phân chia thân thể của Nam Cung Lư Vân mà cắn nuốt, Tam Quỷ nuốt gọn cả cánh tay trái của hắn, hàm răng sắc bén như lưỡi kiếm cắn nát cánh tay hắn.

Máu tươi từ bả vai phun ra tuôn tóe.

“rột...rột...”

Tam Quỷ nhai xương cánh tay cùng máu thịt nát nhừ, rồi nuốt.

Cảm giác đau đớn kịch liệt truyền tới não bộ kéo Nam Cung Lư Vân trở về thực tại, tuy cả người đau đớn nhưng khuôn mặt Nam Cung Lư Vân vẫn lạnh lùng nhìn Tam, Tứ Quỷ.

Tam Quỷ Tứ Quỷ thấy vậy hơi kinh ngạc, Võ Hoàng cảnh tuy khác với các cảnh giới khác, dù thân thể bị hủy chỉ cần linh hồn tồn tại vẫn sống mãi, nhưng cảm giác đau đớn khi thân thể dần bị cắn nuốt không phải ai có thể tiếp nhận được, nhưng bọn họ kinh hãi phát hiện sắc mặt Nam Cung Lư Vân như không cảm giác đau đớn gì, còn lạnh lùng nhìn bọn họ.

Hai người nhìn nhau, cũng từ ánh mắt của nhau thấy được sự khiếp sợ của đối phương, nghĩ nghĩ, hai người lắc đầu, tiếp tục cắn nuốt hắn.

Cảm giác đau đớn thống khổ kịch liệt đánh sâu vào tâm trí của Nam Cung Lư Vân, nhưng sắc mặt của hắn không chút thay đổi, ngay cả đôi chân mày cũng không nhăn một chút.

“Người nhìn, nuốt người thật ngon...” Tứ Quỷ cười hắc hắc, cảm nuốt của Nam Cung Lư Vân đưa trước mặt hắn ý đồ trêu chọc hù dọa Nam Cung Lư Vân, nhưng Nam Cung Lư Vân chỉ lạnh lùng nhìn hắn, Tứ Quỷ chợt cảm giác sâu trong nội tâm hơi sợ hãi, ngay cả miếng ruột chui vào trong miệng cũng không có cảm giác ngon lành, giống như ăn sáp.

“Người rất đặc biệt, cùng những đám gia súc(ám chỉ con người) chúng ta từng ăn rất khác biệt, một điểm hoảng sợ cũng không có.” Tam Quỷ liếm liếm máu tươi dính trên ngón tay, ánh mắt kinh diễm nhìn chăm chăm Nam Cung Lư Vân, giống như con người nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy.

“Đúng thế, chúng ta ăn thịt sống ngoại trừ để thôn phệ tinh hoa tẩm bổ tự thân, còn mượn cái cảm xúc hoảng sợ kinh hãi khi bị chúng ta ăn, giúp chúng ta tiến hóa, Công pháp chúng ta tu luyện chính là bắt buộc Thất Tinh Lục Dục Thánh Quỷ, hấp thu cảm xúc sợ hãi của sinh linh mà tiến hóa, mà người....một chút sợ hãi cũng không có.” Tứ Quỷ vẻ mặt bất mãn nói.

“Thịt ta ăn ngon không?”

Đột nhiên, Nam Cung Lư Vân mở miệng, sắc mặt hiện vẻ tò mò nhìn Tam, Tứ quỷ, nghi hoặc.

"Ngon lắm!" Tam, Tứ quý mồm nhai cả tảng thịt nên không thể mở miệng, chỉ đồng loạt gật đầu.

"Cho ta ăn với, ta từng ăn qua rất nhiều thịt, từ thịt người, thịt yêu thú, thịt Ma Thú...nhưng thịt của chính ta thì chưa từng....nhìn các người ăn ta cảm giác buồn mồm quá!" Nam Cung Lưu Vân hào hứng mở miệng, ánh mắt sáng rực nhìn bọn quý.

"....."

Hai quý bốn mắt nhìn nhau, cảm giác lạnh lẽo sau ót, bọn họ lúc này thật sự sợ hãi người đàn ông trước mắt này, bọn họ cảm giác miếng thịt trong miệng giờ không khác gì cục nhão cả.

"Cho hân!" Quý Đầu về mặt hứng thú nói.

Nghe vậy tam quý bọn họ đưa một miếng thịt đùi đưa vào miệng Nam Cung Lưu Vân.

Nam Cung Lưu Vân há miệng to cắn vào, từng giọt máu chảy vào miệng, từng miếng thịt dai dai đến nỗi hân nhai vài lần mới nuốt được, hân đột nhiên bật khóc.

Ngũ quý, kể cả Diệp Minh cũng nghi hoặc nhìn hân.

"Ăn quá ngon, ta từng ăn qua thịt người, nhưng chưa bao giờ ăn thịt của chính ta, cũng chưa từng bị người khác ăn thịt, cảm ơn các người cho ta cơ hội được ăn thịt của mình..ta cảm giác dường như linh ngộ ra cái gì đó..là Thực Đạo,...Thực Đạo giả, Trên đời này cái gì cũng có thể ăn, cái gì cũng có thể nuốt...." Nam Cung Lưu Vân về mặt cảm kích nói.

Toàn trường câm lặng

"....."

"Diệp Minh, Tiểu tử này giữ lại, có vẻ hân có tiềm chất đấy..." Đột nhiên giọng nói của Vương Bá Nguu tàn hồn truyền âm cho Diệp Minh.

"Vâng phụ thân!" Diệp Minh gật đầu, bản thân hân cũng cảm giác người này không đơn giản, biểu hiện của người này khó có thể hình dung được, quá kinh điển, quá đặc biệt!

Nhanh Chóng, Tam Quý Tứ Quý cắn nuốt từ từ chỉ, lục phủ ngũ tạng, ruột gan phèo phổi, chỉ còn chừa mỗi cái đầu Nam Cung Lưu Vân.

Chẳng sợ chỉ còn lại có một cái đầu, thần thái của Nam Cung Lưu Vân vẫn không thay đổi, bình thản nhìn Tam Quý cùng Tứ Quý.

"Ngũ muội, đầu của hân kìa, đến người xử lý.." Tam, Tứ quý nhanh chóng nói, trong lòng thì âm thầm cười lạnh, người muốn tranh ăn não thì lên mà ăn, xem có nuốt được không.

Ngũ muội sắc mặt hơi khó coi, nàng thấy biểu hiện của Nam Cung Lưu Vân, khoe miệng tuy thèm nhưng lại không dám đến ăn.

Nàng nuốt một ngụm nước miếng, cảm giác cổ họng đều có chút bết tắc.

Chẳng sợ Nam Cung Lưu Vân chỉ còn một cái đầu..

Nàng cũng cảm giác sợ hãi hân!

Một người ngay cả thịt của bản thân cũng ăn, thì còn cái gì hân không dám ăn? Còn chuyện gì hân không dám làm?

Trong lúc nàng đang do dự, đằng sau bọn họ thấp thoáng một thân ảnh từ hư phản thật xuất hiện.

"Các vị sao không ăn tiếp?" Đột nhiên một giọng nói nghi hoặc vang lên từ đằng sau ngũ quý.

"Người?...!?" Ngũ Quý Tà tu quay đầu lại, chỉ thấy Nam Cung Lưu Vân đang đứng đằng sau bọn họ, trong chớp lát, bọn họ kinh hãi không nói lên lời.

"Làm sao có hai cái Nam Cung Lưu Vân?!" Ngũ Quý Tà Tu ánh mắt mờ mịt, không rõ nguyên nhân.

Nếu phân thân thuật thì không phải, bởi vì người bọn họ ăn là bằng xương bằng thịt.

"Đây là ta, đây cũng là ta, chúng ta tuy hai mà một." Dường như thấy vẻ mặt khó hiểu của mọi người, Nam Cung Lưu Vân mỉm cười giải thích.

"Hân là một loại huyết thống bí pháp, đem bản thân chia ra làm hai, hai linh hồn, hai thể xác." Quý Đầu kiến thức sâu rộng nhanh chóng phân tích, nói.

"Quý Đầu huynh quả nhiên kiến thức sâu rộng, quả thật là một loại huyết thống bí pháp, Ta với Huyết Đạo cũng có nghiên cứu, năm người các người ăn thịt ta nhiều vậy, thật sự nghĩ thịt ta dễ dàng ăn vậy sao?" Nam Cung Lưu Vân cười tìm tìm, trên tức hỏi.

"Cái gì..?" Năm người đột nhiên cảm thấy không thích hợp, nhanh chóng dùng bí pháp ói ra những gì bản thân nuốt, nhưng vô dụng.

Những mảng xương mảnh thịt của Nam Cung Lư Vân đột nhiên biến thành những con Huyết Trùng lớn nhỏ, chui vào trong khắp cơ quan nội tạng của bọn họ, tiến hành cắn nuốt, mà con huyết trùng to nhất lại chui vào não của bọn hắn, chỉ trong nháy mắt, linh hồn của Ngũ Quỷ Tà Tu bị Huyết Trùng thôn phệ chiếm đoạt thân thể.

Ngũ Quỷ Tà Tu quý dị nhìn nhau cười, đi thẳng tới Nam Cung Lư Vân bản thể, khẽ quỳ một chân xuống, cung kính hô:

""Chủ nhân!""

Tình thế đột nhiên đảo ngược khiến mọi người ở đây không thể tin được.

Nam Cung Lư Vân không những không chết, mà còn không chế Ngũ Quỷ Tà Tu, đảo ngược lại thế cuộc.

Những người đầu hàng ánh mắt hi vọng nhìn Nam Cung Lư Vân, mong rằng hắn đuổi đi những kẻ xâm lấn này, bảo vệ Bá Đạo Môn cơ nghiệp.

""Hào!Hào!Hào! Quả nhiên là kỳ nhân, Nam Cung Môn Chủ làm ta động ái tài, muốn thu người làm thuộc hạ, người cũng không cần phải chết, Bá Đạo Môn cũng vẫn là của người, ta còn cho người rất nhiều chỗ tốt khác, người cảm thấy thế nào?"" Ánh mắt Diệp Minh sáng rực nhìn Nam Cung Lư Vân như nhìn thấy bảo vật kỳ thế, không nhịn được lên tiếng hỏi.

""Làm thuộc hạ người? Tiểu tử, ta biết người thân phận không đơn giản, nhưng ta nghĩ thứ ta muốn người không đáp ứng được."" Nam Cung Lư Vân nhìn thẳng vào Diệp Minh, lắc đầu nói.

""Huyết Đạo chân truyền, Thực Đạo Chân Truyền giúp người tu đến Vô Đế, hai chân truyền này tùy ý người tuyển một cái, khi nào công huân đủ có thể hồi đoái đầy đủ, làm sao?"" Diệp Minh thành ý mời phân nói.

""Xin lỗi, ta không có thói quen làm chó người khác, ta muốn tự do! Với lại thứ ta muốn, ta nghĩ mình tự tìm hiểu không cần người khác phải đưa cho ta."" Nam Cung Lư Vân lắc đầu, ngữ khí lãnh đạm đáp.

""Tự do? Tự Do căn nguyên nằm ở thực lực, dưới gầm trời này, ai dám nói mình chân chính tự do? số mệnh khi sinh ra bị Thiên Địa ràng buộc, đến khi chết còn xuống âm ty địa ngục, Phàm Giới trên đầu chính là Chúng Thần Giới, núi cao tất có núi cao hơn, ai dám nói mình chân chính tự do?"" Diệp Minh gần từng chữ nói.

Nghe Diệp Minh nói, sắc mặt Nam Cung Lư Vân hơi sùng sốt một giây, cuối cùng hắn hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

""Tiểu tử người nói đúng, mặc dù sinh linh khi sinh ra đều chịu hạn chế, không cách nào được tự do chân chính cũng như có thể truy tìm tự do chân chính....nhưng ít ra chúng ta còn có một thứ tự do, đó chính là chúng ta có thể tự do lựa chọn dùng thái độ bất kỳ đối mặt với bất kỳ tình huống nào, mà ta...chọn Chiến từ một lần, cho mình một đường sinh cơ!""

""Hào! Nam Cung Môn Chủ là một nam tử đáng để ta kính trọng, mà người như người ta càng muốn thu người làm thuộc hạ, cùng ta chinh chiến vạn giới, thế nên...đắc tội!"" Diệp Minh tôn trọng nói.

Sau đó Diệp Minh hét lớn:

""Thiên Lý thúc, đến phiên người!""

P/S:

Thế giới như cái lồng giam, chúng ta chỉ như tù binh sống tạm bợ ở cõi đời này, thế giới này lớn thế nào, vũ trụ bao la ra sao, con người chỉ là hạt bụi trong đó, các người từng hỏi mình, mình sống để làm gì chưa? Tại sao mình lại sống?

Tất cả chúng ta luôn chạy theo những ảo ảnh để rồi kết thúc cuộc đời mình trong một sự trống tuếch và vô vị.

Tất cả chúng ta đang bị lạc lõng trong một thế giới đầy rẫy những tiếng ồn. Tivi, radio, báo chí, internet... tất cả mọi phương tiện thông tin đại chúng đang nhồi nhét vào não chúng ta biết bao nhiêu loại thông tin. Từ vụ đánh bom trong một thành phố nào đó làm hàng trăm người thiệt mạng, cho tới những quảng cáo đầy trơ trẽn về những món hàng nào đó...

Khi còn đi học chúng ta được giáo dục rằng phải có điểm tốt, khi trưởng thành thì muốn thành đạt hơn trong cuộc sống, kiếm được nhiều tiền hơn, có được nhiều quyền lực hơn, mua được chiếc xe tốt hơn... Song không một ai chịu dừng lại để suy ngẫm giữa một chuỗi hành động cuồng điên đó, thì vẫn dề dang sau có thể làm cho họ tỉnh ngộ: "Nếu ta có được công việc mới này, nếu tạc được cái xe hơi mới này, nếu ta có được căn nhà mới này... rồi thì sao? Đầu là mục đích cuối cùng của tất cả những cái đó? Có thật là bản thân ta muốn chúng hay không? Phải chăng ta đang chạy theo những mục tiêu được cho là sẽ khiến bản thân ta hạnh phúc, thứ hạnh phúc đó có tồn tại sau khi ta đạt được chúng hay không?"

Thế nhưng khi những câu hỏi này được đặt ra trong đầu ta thì ta cảm giác nó thật khủng khiếp, bởi vì nó đã phủ nhận toàn bộ mọi hoạt động sống của con người. Thế nên những con người bình thường có xu hướng rũ bỏ càng sớm càng tốt những suy nghĩ phiền hà này, họ thấy mình bị làm phiền bởi những câu hỏi đó, họ cảm thấy mệt mỏi hay chán chường vì nó quá khủng khiếp đối với họ, họ tìm cách che đậy những suy nghĩ về vấn đề ý nghĩa của hành động bởi những thói quen trong hoạt động hàng ngày, bởi niềm vui mà con người tìm thấy trong các mối quan hệ riêng tư hay quan hệ xã hội, bởi thành công trong công việc, bởi bất kì những trò tiêu khiển nào, bởi việc "tận hưởng niềm vui", "tạo ra các mối quan hệ", "đi đây đi đó"...

Thế nhưng một ngôi sao không thể làm sáng lên cả bầu trời, nỗi cô đơn sợ hãi khi bị bỏ lại trong sự tối tăm của cuộc đời dù sớm hay muộn thì người ta

cũng nhận ra, nó khiến cho người ta không thể nào chịu đựng thêm được nữa, nhưng làm người bình thường thì cũng có cái hay của nó: họ lại ráng chịu đựng và tiếp tục theo đuổi những mục tiêu mà họ cho là của mình. Song tất cả những điều trên chỉ chứng tỏ một sự lạc lối của con người: họ cho rằng mình muốn cái gì và mình sống vì cái gì nhưng thật ra họ chẳng biết được mình muốn cái gì và mình sống vì cái gì.

Để nhận thức được vấn đề này thì người ta cần phải nhận thấy rằng: biết được mình thực sự muốn gì là việc làm không hề dễ dàng như người ta thường nghĩ, đây là một trong những vấn đề khó khăn nhất mà bất kì ai cũng phải đối mặt: Tôi muốn gì? Đây là một câu hỏi mà người ta thường hay né tránh bằng cách chấp nhận những mục đích, sở thích của người khác hay một nhóm người nào đó và cho đó là của mình, việc này tương tự như câu nói: Anh thích gì? Tôi thích những thứ mà người ta bắt tôi phải thích.

Lý do ta viết bộ truyện này cũng thế, từ những nhân vật xuất hiện trong truyện như Vương Bá Nguru, Diệp Minh, Diệp Thiên Hùng, Nam Cung Lưu Vân, Alucard, Ngạo Thiên...vv...cũng thế, bọn họ đều có mục đích sống riêng của mình, như Diệp Minh chỉ đơn giản là mạnh lên, vì mạnh lên, hắn có thể không từ thủ đoạn nào, nhưng hắn vẫn có tình người, hắn cũng biết yêu,...hay Vương Bá Nguru, mục đích sống của hắn chỉ đơn giản là Làm những gì mình thích, và sống để trải nghiệm sự phấn khích, nếu hắn coi trọng nữ nhân nào đó, hắn không chút do dự bắt lấy dù phải dùng vũ lực, như hắn muốn giết ai đó, hắn sẽ giết mặc kệ dùng thủ đoạn tồi tệ nào, những việc mà Vương Bá Nguru làm khiến người khác nghĩ là Ma Đầu chẳng qua là những việc mà nội tâm người ta mong muốn làm nhưng ngại Đạo Đức ràng buộc. Giống như thấy người khác giàu hơn mình, các người không phải nghĩ là sẽ đi cướp của người khác sao? Hay thấy gái kia xinh quá, ngon quá, mà bản thân lại nghèo, xấu trai, không phải các người nghĩ sẽ bắt nạt và xxx sao? Nhưng các người ngại pháp luật, ngại thực lực không đủ, ngại đạo đức ràng buộc, các người không dám! Hắn lại dám!

Các người vĩnh viễn sống dựa theo quy củ của người khác, các người vĩnh viễn không thể thật sự được "sống".

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Cùng thiên đạo giao dịch(end phần 1)

Phần 1 Ma Từ Hàng Lâm kết thúc, cảm ơn mọi người đã ủng hộ Đại Ma Đầu Hệ Thống trong xuống thời gian qua!

"Haha, đến phiên lão tử ra sân rồi!" Một tiếng cười cuồng vọng vang lên khắp Bá Đạo Môn, chỉ thấy từ trong hư không, một nam tử mặc trang phục siêu nhân bước ra, cả người vai u thịt bắp, khuôn mặt chữ điền cương nghị, đầu trọc lóc không một cọng tóc, áo choàng đằng sau lưng tùy ý bay phấp phới, khiến mọi người không nhìn được nghĩ:"Hảo một cái bá khí nam tử!"

Sắc mặt Nam Cung Lưu Vân hiện lên vẻ ngưng trọng, bởi vì khí thế của Diệp Thiên Lý quá mạnh mẽ, làm hắn ần ần có chút áp lực.

"Người, rất khá, ta chính là thuộc hạ của Vương Bá Nguru thiếu chủ, thiếu chủ nhà ta cùng phụ thân Diệp Minh tiểu tử chính là bạn thân, thế nên người hôm nay không muốn quy phục cũng phải quy phục!" Diệp Thiên Lý cười dài, bá đạo nói.

Diệp Thiên Hùng cùng Vương Bá Nguru đều là một, chẳng qua vì thuận tiện nên Vương Bá Nguru biến một cái thân phận cho cả hai từng có giao tình quá mệnh bạn thân.

Vương Bá Nguru theo hệ thống nhiệm vụ xuyên qua Đấu Phá Thương Khung tiểu tinh cầu làm việc ác, ở huyện huyện đại lục hắn chỉ còn phân thân Diệp Thiên Hùng chủ trì đại cục.

"Vây thử xem!" Nam Cung Lưu Vân trầm giọng nói, khí thế của hắn cũng bắt đầu kéo lên, khiến đại địa chấn động.

"Người...quá yếu! Ta sợ ra tay là người sẽ hồn phi phách tán, thôi được, để ta tùy tiện triển lộ một ít thực lực cho người xem!"

Diệp Thiên Lý đứng ngạo nghễ hư giữa không trung, áo choàng đỏ theo gió bay phất phới, hắn muốn kích hoạt cổ sức mạnh mà mấy hôm trước thiếu gia gửi tới cho mình.

Phải, từ khi hệ thống cho phép hồi đoái đồ của hệ thống cho thuộc hạ hoặc người thân, Vương Bá Nguru liền dùng vô số điểm hồi đoái những thứ hữu dụng, tăng sức chiến đấu cho thuộc hạ đi theo mình.

Vương Bá Nguru hồi đoái cho Diệp Thiên Lý chính là Lực Đạo cảm ngộ cùng Lực Đạo Sát Chiêu của một tôn chuyên tu Lực Đạo Đế cảnh bị Đại Ma Đầu hệ thống chủ nhân các đời trước giết chết, linh hồn tước ra ném cho hệ thống để đổi vật phẩm khác, nay bị Vương Bá Nguru mua lại, khá là mắc, tổn của hắn bốn mươi ba tỷ điểm, gần như khiến Vương Bá Nguru cạn sạch túi, khiến Diệp Thiên Lý có thể tu luyện từ Vô Hoàng tới Vô Đế không có bình cảnh, chỉ cần tâm cảnh tới là tu vì hắn tự động đột phá.

Diệp Thiên Lý nắm chặt tay phải, hắn chỉ cảm thấy dường như bản thân có vô tận sức mạnh, vượt qua hết thấy ràng buộc thiên địa, hắn mơ hồ cảm giác nếu giờ hắn vùng quyền lên không trung, ngay cả Thiên Địa dưới một quyền của hắn cũng phải vỡ nát.

Giờ khắc này, Diệp Thiên Lý chậm rãi giơ lên tay phải.

“Ầm ầm!”

Trên bầu trời, hư không triệt để rung động, sau đó hư không giống như tấm kính rạn nứt từng đường rồi vỡ vụn, lộ ra Vũ Trụ không gian trên đầu.

Trên không Bá Đạo Môn, ngay cả thiên khung cũng bị cái nhấc tay của Diệp Thiên Lý mà nổ nát, giờ khắc này vũ trụ không gian hiện ra trước mắt mọi người.

Cảnh tượng như vậy, chấn động bát phương.

"trời ạ, nam tử thần bí kia chỉ nhấc tay mà thiên khung cũng vỡ tan, đây tuyệt đối là Tôn Cấp cường giả, Chỉ có Tôn Cấp cường giả mới có thể tùy ý làm không gian vỡ nát, thiên địa tịch liêu!"

"..."

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều đưa ánh mắt kinh hoàng cùng khiếp sợ nhìn Diệp Thiên Lý.

Tôn cấp, dù ở Huyền Huyền Đại Lục cũng là cường giả thấp nhất một phương cực đầu, cho dù Nhất lưu thế lực nhiều nhất chỉ có hai vị Tôn cấp cường giả tọa trấn, dù thấy Tôn cấp cường giả mạnh mẽ thế nào.

Lúc này đây, Diệp Thiên Lý hít sâu một hơi, dường như muốn xuất ra sát chiêu, chỉ thấy Một đạo thân ảnh to cao vĩ đại mơ hồ xuất hiện sau lưng hắn, đạo thân ảnh này như cừu thiên thần mình, toàn thân toát ra một cỗ Đế uy chấp áp thập phương đại địa, hắn đứng ngạo nghễ trên bầu trời, ánh mắt khinh thường nhìn xuống chúng sinh.

"Đại Lục Chân Ma Quyền! Trần Thiên! Diệt Địa!"

Diệp Thiên Lý hét lớn, nắm đấm hắn vùng mạnh hướng trên không trung, hư ảnh nam tử vĩ đại cũng đồng thời vùng một quyền lên trời!

"Đế cảnh, bóng người kia tuyệt đối là đế cảnh cường giả." Giờ khắc này, cả Đông Châu, Bắc Châu, Nam Châu, Trung Châu sinh linh đều bị cỗ đế uy này trấn áp, quỳ rạp xuống đất, cho dù Ngũ Vực cùng Tứ Hải sinh linh đều cảm nhận được cỗ đế uy này, nếu không phải Ngũ Vực, Tứ Hải đều có Đế cảnh cường giả tọa trấn, vùng tay trấn áp cỗ Đế uy này, thì sợ rằng cả Huyền Huyền đại lục đều bị khí thế của hư ảnh này trấn áp.

Giờ khắc này, một quyền giống như Trần Thiên Diệt Địa mạnh mẽ đập thẳng tới bầu trời, mang theo cỗ khí thế Duy Ngã Độc Tôn trấn áp bốn phương tám hướng.

Một quyền này đâm nát cả bầu trời, dư uy đâm thẳng tới vô số khoảng không, những chòm sao gần đó đều bị dư uy một quyền này chấn nát thành bụi bặm.

Một quyền này, Diệp Thiên Lý vận dụng một tia ý chí của Đại lục Chân Ma Thần Đế, tuy chỉ là một tia ý chí sức mạnh, nhưng thiên địa này trừ Vô Đế ra không ai có thể chống lại!

Diệp Thiên Lý kinh động nhìn bầu trời, thấp giọng lầm bầm:

"Trừ bỏ Đại Lục Chân Ma ý chí, thì Đại Lục Chân Ma Quyền cũng đủ khiến ta sát Tôn cảnh cường giả hơi yếu, đại lục chân ma quyền, thật cường đại!"

Lúc này bầu trời dưới Thiên Đạo chi lực tầm mắt cũng bắt đầu khép lại, chưa tới mười giây bầu trời liền khôi phục như cũ.

Diệp Thiên Lý nhanh chóng bình phục những suy nghĩ trong lòng, ngăn mắt lên nhìn Nam Cung Lưu Vân sắc mặt tái nhợt quỳ xuống, hắn cười "haha" một tiếng, bá khí nói:

"Làm sao? ngươi có phục?"

"Ta...." Nam Cung Lưu Vân nuốt ngụm nước miếng, thở dài một hơi, nói tiếp: "...Phục..."

"Haha, tốt lắm, chuyện tiếp theo thì Diệp Minh tiểu tử xử lý, ta đi trước." Diệp Thiên Lý cười dài, thân ảnh hòa vào hư không biến mất.

"Nam Cung môn chủ tốt, chúc mừng ngươi gia nhập!" Diệp Minh mỉm cười, từ trên phi thuyền nhảy xuống, nâng đỡ Nam Cung Lưu Vân đứng lên.

"Diệp Minh thiếu chủ khách khí, gọi ta là Lưu Vân là được! Dù sao ta cũng là thuộc hạ của ngươi." Nam Cung Lưu Vân chấp tay, cười khổ nói.

"Nếu vậy Nam Cung môn chủ gọi ta là Minh đệ, ta gọi ngươi là Lưu Vân ca đi?!" Diệp Minh mỉm cười, bình thản nói.

"Chính là có ý đó." Nam Cung Lưu Vân gật đầu, đáp.

"Keng..ký chủ thuộc hạ giết đến Thần Đan Môn, Bá Đạo Môn trăm ngàn môn nhân, khiến hai tông phái tông chủ cam nguyện đầu hàng, hoàn thành đệ nhất chinh tuyến nhiệm vụ tàn sát hoặc thu thập Ngũ đại thế lực, quest thưởng Thương Mạng thành chính là địa bàn của túc chủ, trong địa bàn mình có tuyệt đối quyền khống chế, không phải vô để vào địa bàn gây sự cũng phải quý. Cho dù vô để đích thân đến cũng không làm gì được túc chủ."

""Keng...Hệ Thống bắt đầu cùng Huyền Huyền Thiên Đạo tiến hành giao dịch! đếm ngược...ba...hai...một...""

Vương Bá Ngu đang cùng Alucard, Ngạo Thiên theo truyền tống trận mà hắn lập ở Diệp gia địa cung phản phòỉ Huyền Huyền giới, đột nhiên nghe tiếng hệ thống thông báo, Vương Bá Ngu sáng khoái mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ:

""Xem ra ta về đúng lúc, đảm thuộc hạ hoàn thành mỹ mãn nhiệm vụ, hắc hắc, có thuộc hạ đắc lực thật tốt.""

Vương Bá Ngu tinh thần đi vào hệ thống đại diện, nhìn hệ thống làm sao cùng Thiên Đạo giao dịch.

Chỉ thấy lão quân gia thuận đi đi tới vùng không gian đen kịt, cùng một bóng người không phải nam cũng không phải nữ nói chuyện, hẳn là Thiên Đạo ý chí, hai người lúc đầu cãi nhau rất to, nhưng hệ thống lão quân gia nói gì đó khiến Thiên Đạo ý chí sợ hãi cùng mừng rỡ, gật đầu đồng ý.

Thấy vậy lão quân gia cười to, từ trong hư không lấy ra một đạo khế ước, Thiên Đạo ý chí không chút do dự vung vẩy ngón tay trong hư không, ký vào khế ước.

Cùng lúc đó, một cảm giác vô cùng huyền diệu truyền vào linh hồn của Vương Bá Ngu.

Giờ khắc này Vương Bá Ngu cảm giác Thương mang thành phạm vi Trăm ngàn vạn dặm đều được bản thân khống chế hết thảy, từ thiên địa, từ sinh linh sinh sống trong Thương mang thành, hẳn đều có thể khống chế.

Hắn chính là chủ nhân của phiên Thiên Địa trong Thương Mang thành!

Nhất Niệm Hóa Thương Hải, Nhất Niệm Phân Sinh Từ.

Nhất Niệm Từ Vong, Nhất Niệm...Vĩnh Hằng!

Nghĩa là trong phạm vi Thương mang thành, Vương Bá Ngu chính là Thần! Hắn có được vô tận quyền năng! Trong phạm vi địa bàn của hắn, không gì hắn không làm được.

Trong Địa Bàn của hắn, không ai có thể ngỗ nghịch ý chí của hắn, không ai có thể giết chết hắn, trừ khi có thể hủy diệt Thiên Địa này.

Huyền Huyền Đại Lục là đại thế giới, cho nên Thiên Đạo rất mạnh mẽ, có Thần Đế cảnh thực lực, cộng thêm Đế Cảnh tu sĩ không dưới mười người, rất khó có ai có thể hủy diệt vùng Thiên Địa của hắn, cho dù Đế Cảnh sinh linh, cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Sát Lục Ma Tông! (câu đề cử!)

Phần 2: Ma Từ Rời Núi

Đối với địa bàn của mình, Vương Bá Ngu có trăm phần trăm quyền khống chế, trong địa bàn của hắn, hắn tuyệt đối là chúa tể, hắn có thể tùy ý sửa đổi thiên địa quy tắc, tùy ý khống chế thiên địa chi lực, đối với những sinh linh sinh ra ở Thương mang thành, hắn có tuyệt đối quyền khống chế, một niệm sinh, một niệm diệt! Không ai có thể ngỗ nghịch ý chí của hắn.

Nếu có cường địch xâm lấn, Vương Bá Ngu có tuyệt đối quyền năng trấn áp, kể cả đế cảnh xâm nhập, Vương Bá Ngu cũng có thể duy trì vị thế bất bại.

Và nếu bản thân hắn ở mãi trong địa bàn của mình, hắn tuyệt đối chính là trường sinh bất tử! trừ khi thiên địa tuyệt diệt!

Phải nói rằng Vương Bá Ngu chính là một trong số ít sinh linh khắp chư thiên vũ trụ có thể nắm giữ thế giới của riêng mình, cho dù Đế cảnh cường giả bên trong cơ thể cũng là tiểu thế giới, nhưng không thể bằng việc nắm giữ thế giới ở chư thiên thế giới này.

Thương Mang thành nói trắng ra là được ví như là tiểu thế giới riêng của hắn, được hệ thống mua lại từ Huyền Huyền thiên đạo, mà từ vạn cổ tới nay có tư cách để giao dịch với Thiên Đạo thường như phương mao lân giác, trừ những tuyệt thế thiên kiêu thiên tư cao ngất trời có tư cách thoát khỏi Vũ Trụ ràng buộc phi thăng mới có tư cách cùng thiên đạo bàn điều kiện!

""Keng...Nhiệm vụ chính tuyến hai bắt đầu, ký chủ trong thời gian mười năm tuyệt đối thu phục, hoặc hủy diệt hết thảy thế lực chống đối, trở thành thế lực mạnh nhất, nắm giữ Thiên Khung Hoàng Triều trong tay! Quest thưởng: Thiên Khung Hoàng Triều thuộc về ký chủ!""

""Keng...nhiệm vụ phụ tuyến một, ký chủ thân là Ma Đầu, há lại không có thế lực tà ác cho riêng mình, hạn định ký chủ trong vòng một ngày mở ra Ma Tông! Quest thưởng: Tùy vào thủ đoạn của ký chủ!""

"Keng..nhiệm vụ phụ tuyến 2: Ký Chủ thân là Ma Đầu, há lại bừa bãi vô danh, hạn định ký chủ trong vòng một tháng làm một kiện đại việc xấu khiến cả Thiên Khung Hoàng Triều sinh linh đều biết đến ký chủ! Quest thưởng: Bí Mật!"

Vương Bá Ngu đang tham tường Thiên Đạo quyền năng, đột nhiên nghe tiếng hệ thống vang lên trong đầu.

Vương Bá Ngu cười hắc hắc, tà ác lắm lắm

"Xem ra ta không muốn nổi danh cũng không được! Trước tiên nên mở Ma Tông!"

Nghĩ là làm, Vương Bá Ngu mở ra Thiên Đạo quyền năng đóng băng thời gian, khiến thời gian đứng im một chỗ, hắn không muốn những người này biết quyền năng của hắn, thấy tất cả mọi sinh linh đứng im, Vương Bá Ngu đòi một phần Cửu Long Sơn Mạch thuộc Thương Mang thành địa bàn dời vào trung tâm Thương Mang Thành, hắn phát tay một cái, Thương Mang thành tri biến mất, thay vào đó là vô tận dãy núi cùng sơn mạch, sau đó Vương Bá Ngu dùng ý niệm hư không tạo vật, tạo ra một cái tông môn, cung điện, đài các nguy nga long lanh đại khí, tường sơn môn kéo dài vòng quanh khắp Cửu Long sơn mạch bao trọn cả Cửu Long Sơn Mạch lại, sau đó Vương Bá Ngu phát tay một cái, một cái bản hiệu ghi "Sát Lục Ma Tông" ẩn chứa một phần Thiên Đạo chi lực kèm theo sát ý trong lòng hắn, khiến những kẻ đạo chích muốn gây sự khi nhìn bản tên tông môn liền phải cúi đầu, nếu không..từ!

Sau Đó, Vương Bá Ngu tà ác cười, dùng vô thượng quyền lực xóa đi hết thủy trí nhớ của các sinh linh sinh ra trong Thương Mang thành, đưa vào trong trí nhớ bọn họ chính là trí nhớ bản thân chính là đệ tử/trưởng lão/tập dịch của Sát Lục Ma Tông.

Mỗi sinh linh khi sinh ra đều lưu lại ba cái ấn ký trong thiên địa, một là số mệnh ấn ký, hai là Linh Hồn ấn ký, ba là thân thể ấn ký, cho nên Những sinh linh này khi sinh ra tại Thương Mang thành đều bị Vương Bá Ngu khống chế hết thủy sinh tử, kể cả linh hồn cùng số mệnh!

Phải, Vương Bá Ngu thu hết thủy sinh linh trong Thương Mang Thành chính là người của Sát Lục Ma Tông.

Trong đó chỉ trừ những thuộc hạ thân thuộc của mình Vương Bá Ngu không xóa đi trí nhớ của họ mà thôi.

Sau đó Vương Bá Ngu dùng vô thượng quyền lực kéo tất cả sinh linh tụ tập trong Sát Lục Ma Tông, dựa vào thực lực, năng lực từng người mà hắn phân chia những người này thuộc các vị trí cao thấp khác nhau trong Sát Lục Ma Tông.

Sát Lục Ma Tông chia làm Tập Dịch Khu, Ngoại Tông, Nội Tông, trong đó tông môn từ thấp đến cao do Nhân Phong, Yêu Phong, Ma Phong chưởng quản.

Trong đó nhân loại thuộc Nhân Phong, Yêu loại thuộc Yêu Phong, Ma loại thuộc Ma Phong.

Theo đó thì Nhân Phong chức vị đệ tử từ thấp tới cao chia làm: Tập Dịch Sơ Cấp, nơi các phạm nhân chưa tu luyện công pháp ở lại tông môn làm các việc vặt.

Tập Dịch Trung Cấp, Nơi các phạm nhân tu vi dưới Đại Võ Tông sinh hoạt, làm việc và phục vụ các đệ tử ngoại môn sinh hoạt.

Tập Dịch Cao Cấp, là nơi các sinh linh dưới Võ Quân sinh hoạt, cố gắng tu luyện để tiến cấp tới đệ tử Ngoại Tông.

Ngoại Tông Đệ Tử tu vi Võ Tông, trong đó tuổi tầm ba trăm chưa đột phá Võ Quân cảnh đệ tử trở thành Ngoại Tông chấp sự, tuổi tầm một ngàn năm đệ tử mới đột phá Võ Vương thì sẽ trở thành Ngoại Tông trưởng lão.

Nội Tông chính là tinh anh của Sát Lục Ma Tông, Trưởng lão tất cả đều tu vi Võ Hoàng, chấp sự tu vi tất cả đều là Võ Vương chi cảnh.

Đệ tử hết thủy đều là thiên tung chi tử, dưới hai mươi tuổi đột phá Võ Quân, dưới ba mươi đột phá Võ Vương chi cảnh đều đặc cách vào Nội Tông tu hành.

Là Ma Tông, cho nên những đệ tử này được Vương Bá Ngu nuôi thả như nuôi cỏ, kẻ mạnh là vua, kẻ yếu phải bị đào thải.

Mà Yêu Phong chính là Yêu Tộc chưởng quản, các yêu thú dưới phạm thú đều được tập trung ở Sát Lục Sơn Mạch sinh sống, có thiên tư sẽ được ban cho công pháp yêu tộc tu luyện.

Yêu thú đệ tử cấp một vào Ngoại Tông tu hành, yêu thú cấp hai đệ tử sẽ vào nội tông tu hành, Yêu tộc cường giả yêu thú cấp ba sẽ làm trưởng lão.

Yêu Phong tồn tại dựa theo quy tắc cường giả vi tôn, kẻ yếu bị đào thải, chém giết thôn phệ lẫn nhau để mạnh lên, mỗi tháng Nhân Phong đưa chúng đệ tử Ngoại Tông vào Ngoại Tông Yêu Phong cùng nhau chiến đấu, để đào thải những kẻ yếu, những kẻ còn sống chính là kẻ mạnh đáng được bồi dưỡng đưa vào Nội Tông.

Còn Ma Phong chính là Vương Bá Ngu nhất mạch, là những thủ hạ đắc lực của hắn mới được vào Ma Phong, Vương Bá Ngu tự mình hỏi đòi đồ vật từ hệ thống cho Ma Phong môn nhân tu hành! Hoặc điều động Thiên địa chi lực nâng thực lực của môn nhân lên.

Vương Bá Ngu khống chế dòng chảy thời gian trở lại bình thường, đám người này như được lập trình tiếp nhận sự thật bản thân là Sát Lục Ma Tông môn nhân, bắt đầu dựa theo tu vi và thiên phú tự mình sắp xếp vị trí của mình trong tông môn.

Thời gian chưa tới nửa tiếng, hơn năm trăm triệu sinh linh đã sắp xếp vị trí của mình xong, tông môn bắt đầu vận chuyển binh thường!

Tuy tông môn cường giả không nhiều, nhưng nếu bàn về môn nhân thì Vương Bá Ngu có thể so sánh với các nhất lưu đại tông môn.

Diệp Minh đám người sau khi ngạc nhiên, kinh hãi, sùng bái, bắt đầu tiếp nhận sự thật mình là Sát Lục Ma Tông đệ tử.

P/S: Phần một kết thúc, những ngày này vui có, buồn có, nhưng ta rất vui vì các người đã luôn ủng hộ ta!

Ta biết thể loại truyện của bản thân rất kén người đọc, nhưng ta không quan tâm, quan trọng nhất chính là viết ra những gì mình nghĩ là được.

Sau tất cả.....câu các người có gì buff nấy cho ta với, khụ khụ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Tàng thiên cơ!

Giờ khắc này ở Sát Lục Ma Tông Đại Ma Cung, Vương Bá Ngu ngạo nghễ ngồi trên Ma Đế bảo tọa, ở dưới trưởng hãn chính là các Ma Tướng Ma Binh đặc lực của hắn.

"Các người có phải nghi hoặc tại sao ta triệu hồi các người ở đây không?" Vương Bá Ngu liếc nhìn chúng ma, ngữ khí uy nghiêm hỏi.

"Chúng ta/thuộc hạ không biết!" Diệp Minh đám người trấm miệng một lời đáp.

Diệp Minh đâu!" Vương Bá Ngu lớn giọng quát.

"Hài nhi có mặt!" Diệp Minh bước ra đoàn người, quỳ một chân xuống, chấp tay cung kính đáp.

"Những gì ta giao cho người, người đều hoàn thành coi như mỹ mãn, nay ta nhận thấy thực lực người hơi thấp, cho nên ta ban cho người sức mạnh!" Nói rồi Vương Bá Ngu dùng Thiên Đạo quyền lực mạnh mẽ lấy Kiếm đạo pháp tắc từ trong thiên địa ra đánh vào sâu trong linh hồn Diệp Minh, trong nháy mắt, Diệp Minh phảng phất cảm giác linh hồn mình trở nên cường đại, vô số Kiếm đạo cảm ngộ tràn vào linh hồn hắn, vô số những khúc mắc trong Kiếm Đạo giờ khắc này trở nên thông suốt, Diệp Minh cảnh giới cùng tâm cảnh bắt đầu tăng mạnh.

Chưa hết, Diệp Minh tróc lấy Thiên Địa chi lực mạnh mẽ cải tạo thân thể Diệp Minh, từng giọt huyết nhục, từng mảnh xương cốt, lực phủ ngũ tạng đều được cường hóa, sau đó "Oanh" một tiếng, Thiên Địa bắt đầu hàng lâm Thiên Kiếp, đây là Cửu Tiêu Thiên Kiếp, khi Vô Vương chi đỉnh cường giả đột phá Vô Hoàng sẽ phải vượt qua mới tấn cấp.

Vương Bá Ngu hừ nhẹ một cái, Thiên Kiếp hóa thành từng đạo lôi lực ôn hòa nhanh chóng mài dũa thân thể của Diệp Minh, trong nháy mắt, Diệp Minh từ Đại Vô Tông chi cảnh, tấn cấp Vô Hoàng chi cảnh!

Khi Diệp Minh tấn cấp Vô Hoàng chi cảnh xong, Thiên Địa chi lực trong tiểu thể giới liền trở nên bạc nhược, linh khí thiếu thốn, Vương Bá Ngu tiếc nuôi thờ dài một hơi, thâm nói:

"Xem ra Thiên Địa chi lực của vùng thiên địa này chỉ đủ giúp Diệp Minh đột phá Vô Hoàng chi cảnh, muốn Thiên Địa khôi phục nguyên khí cần thời gian mấy chục năm, xem ra ta phải nhanh chóng xâm chiếm từng mảnh cơ nghiệp, mở rộng Sát Lục Ma Tông bản đồ mới được."

Diệp Minh cảm nhận huyết thân trở nên mạnh mẽ vô cùng, chỉ cần hắn muốn, ngay cả không gian đều có thể bằng thân thể xé rách, mà linh hồn của hắn cũng mạnh mẽ không kém, đạt tới Địa Hồn cảnh giới, chính là cảnh giới linh hồn tiêu chuẩn của Vô Hoàng.

Mặc kệ Diệp Minh cùng đám người rung động, Vương Bá Ngu mỉm cười nói:

"Hiện tại ta chỉ có thể nâng tu vi mỗi Diệp Minh, Thiên địa chi lực chỉ đủ cung cấp mỗi hắn đột phá Vô Hoàng, các người cố gắng làm việc, sau này ta sẽ tự tay nâng cao tu vi cho các người!"

"Vương lão, ngài lại đây!" Vương Bá Ngu liếc nhìn lão giả đứng ở hàng cuối cùng, mở miệng nói.

"Diệp gia gia chủ, à không Diệp Tông Chủ, người gọi lão già ta có chuyện gì không?" Vương lão chấp tay, nghi hoặc hỏi.

"Nghe nói người hồi trẻ bị kẻ thù hủy đi căn cơ, tu vi trì trệ không tiến, Tiểu Ngu huynh đệ nhờ ta đưa cái này cho người, viên màu đỏ này là Cửu Khiếu Kim Đan, có thể khiến người chữa trị toàn bộ ám tật trong người! Viên đan dược màu xanh này chính là Sinh Cơ Kim Đan, giúp người cải lão hoàn đồng, sinh cơ hồi phục về thời Thanh Niên." Vương Bá Ngu từ túi trữ vật ném ra hai viên đan dược về phía Vương Lão.

Nghe Vương Bá Ngu nói vậy, ánh mắt Vương Lão lóe lên vẻ kinh hỷ, không thể tin, hô hấp dồn dập nhìn hai viên đan dược lơ lửng trên không trung,

sắc mặt trở nên phức tạp.

Hắn là được phụ thân của Vương Bá Nguo vô tình cứu, lúc đấy hắn hai mươi bảy tuổi đã là Cái Thế Võ Hoàng cảnh giới, là thanh niên Chí Tôn một đời, nhưng căn cơ bị kẻ thù đánh cho triệt để tổn thương vĩnh cửu, lúc ấy bản thân hắn hấp hối chỉ còn nữa mạng chạy trốn được phụ thân Vương bá Nguo cứu, biết tu vi mình trì trệ không tiến, vô pháp báo huyết cừu, lại không có mặt mũi trở về gia tộc, liền trở thành quân gia của Vương Gia, đồng thời cũng được Vương Thiên Không giao trọng trách bảo vệ Vương Bá Nguo.

"Cảm tạ Diệp Tông Chủ, cảm tạ Nguo thiếu chủ!" Hai mắt Vương Lão chảy ra giọt lệ, khuôn mặt già nua nở nụ cười mừng rỡ, không phải nam nhi không bao giờ khóc, mà là chưa đụng tới chỗ thương tâm, hơn hai mươi năm trôi qua, lão dường như tuyệt vọng, ngờ như cứ như vậy đến cuối đời, đại thù không thể tự tay báo, ai ngờ Vương Bá Nguo lại cho lão kinh hỷ như vậy

Không kịp chờ đợi, Vương lão lấy ra Cửu Khiếu Kim Đan bỏ miệng nuốt vào.

Nhanh chóng vô số Tào Hóa khí tức từ trong Cửu Khiếu Kim Đan lan ra khắp cơ thể, chỉ thấy rất nhiều ám thương bị Cửu Khiếu Kim Đan được lực bồi bổ, bắt đầu khép lại, trong nháy mắt, căn cơ của Vương lão hồi phục như cũ, thân thể ần ần cường đại hơn trước.

Thấy hiệu quả, Vương Lão không chút do dự nuốt viên Sinh Cơ Kim Đan còn lại, chỉ thấy làn da nhăn nheo bắt đầu trở nên mịn màng, huyết khí, xương cốt bắt đầu trở về thời trẻ, thân thể chức năng phản lão hoàn đồng, trong nháy mắt, một thanh niên nam tử anh tuấn tiêu sái dung mạo xuất hiện, thay thế đi đáng về già cõi lúc trước.

"Tại hạ Tàng Thiên Cơ cảm tạ Diệp Tông Chủ ân tái tạo!" Tàng Thiên Cơ nhanh chóng quỳ xuống, cúi đầu nhất bái.

"Tàng Huỳnh khách khí!" Vương Bá Nguo vội vàng phát tay một cái, một luồng sức mạnh mẽ nâng đỡ Tàng Thiên Cơ đứng dậy, đây là Vương Bá Nguo vận dụng Thiên Địa chi lực, chứ Tàng Thiên Cơ thật tình muốn lạy với tu vi Cái Thế Võ Hoàng của Tàng Thiên Cơ, Vương Bá Nguo cũng khó nâng dậy, trừ khi mạnh mẽ dùng sức!

"Àm! Âm!" Đột nhiên Thiên Kiếp bắt đầu hàng lâm, Tàng Thiên Cơ ánh mắt mừng rỡ, kinh hi nhìn Vương Bá Nguo, gấp gấp nói:

"Hơn hai mươi mấy năm tu vi trì trệ không tiến, nhưng tâm cảnh của ta cùng cảnh giới đã vượt qua Hoàng cấp, ta phải đi tìm chỗ bế quan độ kiếp, đột phá Tôn cảnh!"

"Tàng Huỳnh an tâm chứ vội, vùng Thiên Địa này ta nắm quyền to, bất cứ thiên kiếp nào trừ Đế Kiếp ta đều có thể che đi thiên cơ, giúp Tàng Huỳnh độ kiếp an toàn, không nguy hiểm tính mạng, Tàng huỳnh khác con ta, thiên kiếp Tôn cấp quá mạnh mẽ, ta cũng không thể dùng thiên địa chi lực giảm bớt đi được, và thân thể ngươi cần có Thiên Kiếp mới có thể rèn luyện ra Tôn Cấp thân thể, cho nên ngươi cứ yên tâm độ kiếp, cho dù thân thể hủy, linh hồn hủy ta vẫn có cách giúp ngươi sống sót." Vương Bá Nguo mỉm cười, nói.

Thiên Kiếp chính là do Vũ Trụ Thiên Đạo đặt ra Quy Tắc, khiến sinh linh có đại cơ duyên, đại nghị lực, đại số mệnh rèn luyện thân thể cùng linh hồn, nếu thực lực cường đại, như vậy Thiên Kiếp không gây hại, trái lại gia tăng thực lực của người độ kiếp.

Nhưng thực lực yếu, như vậy thì xin lỗi...không chết cũng thương nặng, căn cơ hư tổn, nguy hiểm có khi tu vi mãi mãi dừng bước tại chỗ.

Bởi vì Thiên Kiếp là do Vũ Trụ Thiên Đạo đặt ra quy tắc, cho nên Vương Bá Nguo cũng không thể hoàn toàn can thiệp, nếu như đế cấp cường giả độ Thiên Kiếp, cho dù Huyền Huyền Thiên Đạo có tâm cũng không thể giúp bọn hắn an toàn vượt qua.

"Vậy cảm tạ Diệp Huỳnh!" Tàng Thiên Cơ cảm động nói.

Giờ khắc này khắp bầu trời Sát Lục Ma Tông đen kịt như mực, rất nhiều đám mây đen tụ lại một chỗ, dần dần xoay tròn, hình thành một đám mây đen duy nhất, tỏa ra uy áp kinh người.

Thông Thiên Kiếp Đệ Nhất Kiếp, Thân Thể Kiếp chính thức bắt đầu.

Thân Thể Kiếp đối với các tu sĩ võ giả khác có lẽ sẽ là trắc trở, nhưng Vương Bá Nguo thân là thiên địa chi chủ trợ giúp thì Thân Thể Kiếp không tính là nguy hiểm!

Vô Số đạo Thiên Kiếp ần chứa năng lượng hủy thiên diệt địa đánh xuống Tàng Thiên Cơ, ý đồ đánh nát nhục thân của hắn.

Vương Bá Nguo thấy vậy liền ra tay, điều động Thiên Địa Chi Lực đánh tan từng đạo thiên kiếp, khiến Thiên Kiếp biến thành từng đạo năng lượng tinh thuần rơi xuống bị Tàng Thiên Cơ hấp thu.

Sau một khắc, mỗi cái tế bào trong thân thể Tàng Thiên Cơ đều bắt đầu sôi trào, điên cuồng hấp thu Thiên Kiếp năng lượng, khiến thân thể Tàng Thiên Cơ nhanh chóng lột xác, tăng cường.

Bán Bộ Võ Tổ tu luyện, chia làm Đạo Thân cùng Dẫn Kiếp hai cái cấp độ.

Cái Thế Võ Hoàng đỉnh phong đã tinh tu pháp tắc đến viên mãn, bắt đầu nhòm ngó Thiên Địa Quy tắc, mà muốn đột phá Tôn cấp, Cái Thế Võ Hoàng đỉnh phong phải đưa Nhục Thân cùng Thiên Địa Quy Tắc thành lập liên hệ, bắt đầu triệu hồi Thiên Kiếp, trong lúc độ kiếp, tu sĩ mượn nhờ Thiên Địa Quy Tắc, cải tạo thân thể.

Huyền Huyền Đại Lục Vô Giả vô số, Ngoài Đế cấp truyền thuyết cường giả truyền kỳ bẽ quan không ra, thì chỉ có Tôn cấp cường giả đứng ở Đỉnh phong kim tự tháp, bọn họ không những thực lực cường đại, cũng nắm giữ quyền lực mạnh mẽ!

Mỗi một cái Tôn Cấp cường giả đều là bá chủ cấp độ! Trấn áp một phương!

Cho nên đa số Vô Giả mục tiêu phấn đấu cả đời liền là muốn đột phá Tôn cấp, nhưng đáng tiếc cuối cùng chân chính có thể trở thành Tôn cấp cường giả rất hiếm.

Mà hiện tại Tầng Thiên Cơ chính là đang chạm tới cảnh giới mà vô số sinh linh thiết tha đột phá cảnh giới!

Lúc này hẳn có thể rõ ràng cảm giác được Nhục Thân được Thiên Kiếp tẩy lễ khiến thân thể ngày càng cường đại.

Thân Thể Kiếp không chỉ là kiếp nạn, đồng dạng cũng là một cơ hội tẩy lễ, Vô Giả chỉ có đã trải qua thiên kiếp tẩy lễ, mới có thể khiến thân thể tiến hóa, bước vào cấp độ sống mới, nhảy ra khỏi Phạm Nhân, có cơ hội truy tìm Vô Đạo Đỉnh Phong!

Thiên Kiếp lực lượng còn đang không ngừng ăn mòn thân thể, nhưng lại không cách nào tạo thành một chút tổn thương cho Tầng Thiên Cơ, ngược lại còn khiến thân thể hẳn trở nên cường đại.

Tôn cấp cảnh giới đầu tiên, Vô Tôn cảnh kỳ thật liền là một cảnh giới mà tu sĩ dần dần hiểu ra Thiên Địa Quy Tắc, Cảnh giới ngày càng cao, Vô Giả liền có thể nhìn thấu vạn vật quy tắc, nắm giữ sức mạnh không thể tưởng tượng được!

""Tiếp theo hẳn là Linh Hồn chi kiếp!"" Tầng Thiên Cơ nghiêm nghị nhìn kiếp vân, trong lòng trầm trọng.

Nếu nói Thân thể kiếp là nhằm vào thân thể, thì Linh Hồn kiếp lại nhằm vào linh hồn.

Linh Hồn kiếp quý dị khó dò, rất nhiều thiên kiêu vượt qua đệ nhất kiếp, liền ngã xuống bởi đệ nhị kiếp Linh hồn chi kiếp!

Đối với đệ nhị kiếp Linh Hồn chi kiếp, Vương Bá Nguru cũng bó tay, bởi vì kiếp nạn này phải do vô giả tự mình đối mặt, không thể nhờ cậy ngoại lực, nếu không tâm cảnh thiếu hụt, dù đột phá Tôn cấp cũng là Vô Tôn yếu nhất!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Tâm Ma Chi Kiếp

Trên bầu trời, Lôi Vân vẫn cuộn cuộn như cũ, ngay lúc này đây, từ trên cửu thiên thương khung, một tia chớp chậm chậm đánh xuống.

Khác với tốc độ nhanh như chớp của Thân thể Kiếp lúc nãy, không cho vô giả có đủ thời gian ứng phó, chỉ có thể lấy thân đỡ thiên kiếp, nhưng thiên kiếp này lại hàng lâm rất chậm rãi, giống như cho Tầng Thiên Cơ cơ hội để chống đỡ.

Nhưng Tầng Thiên Cơ vẫn không nhúc nhích.

Hắn lẳng lặng đứng thẳng, dường như là một tòa thái cổ thần sơn trầm trọng, bình thản chờ kiếp lôi bỏ xuống.

Hắn biết mọi công kích thiên hướng vật lý hay pháp thuật cũng không thể đánh tan đạo lôi kiếp này.

Bởi vì đạo lôi kiếp này là nhằm vào linh hồn, chỉ có thể dùng linh hồn chống đỡ Thiên Kiếp!

Linh Hồn chi kiếp đa dạng, nào là Linh Hồn Phi nhận công kích linh hồn, nào là Dùng Thất Tình Lục Dục mê hoặc linh hồn, nào là Mộng đạo thủ đoạn đưa linh hồn chìm vào mộng cảnh,..., Tầng Thiên Cơ không biết mình sẽ bị Thiên Kiếp đánh xuống thủ đoạn nào, chỉ đành bình tĩnh lấy bất biến ứng vạn biến.

Khi kiếp lôi bỏ xuống đầu của Tầng Thiên Cơ, hắn vẫn lẳng lặng đứng im không nhúc nhích.

Diệp Minh bọn họ nghi hoặc, tò mò hỏi:

""Phụ thân, hắn trúng chiêu sao?""

Vương Bá Nguru cũng không trả lời hắn, bởi vì hắn cũng căn bản không biết rõ về Thiên Kiếp cho lắm, nhưng hắn có Đại Giám Định Thuật, chư thiên không gì không thể giám định, cho nên hắn vận dụng Đại Giám Định thuật lên người Tầng Thiên Cơ, nhanh chóng đại lượng tin tức phản hồi về.

Linh Hồn Thiên Kiếp:Tâm Ma Chi Kiếp!

Giới Thiệu: Tâm Ma Chi Kiếp chính là kiếp nạn thứ hai của võ giả khi đột phá Tôn cấp! Phi Thường Ngụy Hiểm!

Tác Dụng: Tâm Ma Chi Kiếp đối thân xác không hề có chút thương tổn, lại trực tiếp câu dẫn ra ký ức bị bản thân dấu sâu trong đáy lòng không muốn ai biết được, có thể là ký ức đau thương thống khổ, thù hận, hoặc là ký ức mà cả đời bị ám ảnh...

Vương Bá Nguru sắc mặt trầm trọng, may mắn hắn đột phá dựa theo cây kinh nghiệm, cứ liên tục tấn cấp không có bình cảnh chỉ cần đủ kinh nghiệm, cho nên Thiên Kiếp hay gì đó đều không tồn tại với hắn, nếu bản thân hắn đụng phải Tâm Ma chi kiếp, khó có thể nói được có khả năng vượt qua hay không.

Vương Bá Nguru thuật lại cho Diệp Minh bọn họ nghe, sắc mặt ai nấy cũng kinh hãi và trầm trọng, đều tự nghĩ đến bản thân sau này đụng phải kiếp nạn này có thể vượt qua hay không.

Nam Cung Lưu Vân cảm thán:

""Câu cửa miệng nói rất đúng, bản thân mới là địch nhân lớn nhất của chính mình, nếu có thể vượt qua chính mình ràng buộc, đại đạo con đường tất có một chỗ cho hắn.""

Mọi người nghe vậy đồng tình đều gật đầu.

Hắn nghĩ đến bản thân sát phụ, sát huynh trưởng, sát rất nhiều sinh linh vô tội để thôn phệ, nếu là người bình thường làm như vậy chắc chắn đều lâm vào áy náy, đau khổ, bức rức.

Nhưng, nghĩ đến đây, Nam Cung Lưu Vân cười lạnh, trong lòng thầm nói:

""Các ngươi tất cả chết hết thành toàn ta là việc đương nhiên, các ngươi chết để ta đổi lấy sự cường đại thì chính là sứ mệnh của các ngươi, haha, các ngươi thống khổ, đau khổ, không cam lòng dấy dựa thì thế nào? chẳng liên quan đến ta.""

Nam Cung Lưu Vân chính là một kẻ điên, hắn nghĩ những việc hắn làm đều là những việc nên làm, là những việc đúng đắn, cho dù đối với người khác những việc hắn làm đáng ghê tởm, không đạo đức, không điểm mấu chốt, nhưng có quan hệ gì đến hắn đâu? Miễn hắn nghĩ hắn đúng là được.

Những người như Nam Cung Lưu Vân một là kẻ điên, hai là ý chí kiên định đến cực điểm, không bị ngoại vật sở nhiễu mà thay đổi quan niệm, ý chí, tư tưởng! Những người này nếu tu võ đạo đều có thành tựu rất cao.

Cho nên Tâm Ma chi kiếp đối với những người như Nam Cung Lưu Vân đều vô dụng!

Ai có thể không có nỗi đau khổ chôn dấu sâu trong nội tâm, Ai có thể nói bản thân không từng làm việc thẹn với lương tâm? Ai có thể chưa từng làm những việc mà trái với bản tâm đâu? từ nhỏ đến lớn ai có thể không bao giờ mắc phải sai lầm? Trừ số ít người như Nam Cung Lưu Vân ra, ý chí kiên định đến cực đoan, tư tưởng cực đoan thái quá, đều không bao giờ nghĩ mình sai, còn lại những người bình thường kia đối mặt với Tâm Ma chi kiếp đều vô lực ngã xuống trước Tâm Ma Kiếp này.

Tàng Thiên Cơ thân là Cái Thế Võ Hoàng thiên kiêu, cho nên hắn biết đạo thiên kiếp này chính là Tâm Ma chi kiếp, cho nên hắn yên lặng nhìn thiên kiếp bỏ xuống đầu mình, hắn biết cho dù bản thân làm cách nào đều không thể tiêu mất kiếp nạn này. Chỉ có dấn thân vào trong đó, trực diện với bóng ma sâu trong cõi lòng, mới có thể độ qua kiếp nạn này!

Trong chốc lát, quanh thân Tàng Thiên Cơ phát ra nhiều làn khói màu trắng, vô số hình ảnh xuất hiện trên đám khói này, kèm theo cả âm thanh, trong nháy mắt, đoạn ký ức bóng ma của Tàng Thiên Cơ hiện ra trước mắt mọi người.

Hiện trước mắt mọi người chính là thanh niên Tàng Thiên Cơ đang cầm kiếm lạnh lùng đứng trước mặt đám địch nhân, trong đó một nữ tử xinh đẹp bị Tàng Thiên Cơ đánh hấp hối sắp chết.

Tàng Thiên Cơ liếm liếm môi, nặng nề từng bước một tiến tới nữ tử đang trọng thương hấp hối.

Tuy đi rất chậm, nhưng từng cái bước chân rầm rầm như tiếng bom nổ chậm vậy, tùy thời lấy mạng kẻ thù.

Khuôn mặt nữ tử không những không hoảng sợ, trái lại lạnh lùng nhìn Tàng Thiên Cơ, hai con ngươi nhìn chăm chú vào Tàng Thiên Cơ.

Đến cạnh nữ tử, Tàng Thiên Cơ cũng dừng bước chân lại, cúi đầu xuống, hai con ngươi như đế vương vô tình nhìn nữ tử xinh đẹp.

""Roẹt!"" Một cái đầu lâu mỹ lệ bay lên không trung, máu tươi rải một đoạn dài mấy thước, đầu lâu xinh đẹp trôi nổi không trung mấy chục giây mới rơi xuống.

Tàng Thiên Cơ sau khi giết nữ tử xinh đẹp, cũng không có dừng tay, cầm kiếm, quay ngược về hướng thanh niên võ giả trọng thương.

""Các ngươi cứu ta."" Thanh niên có khuôn mặt tuấn lãng, một thân trang phục cao quý bất phàm, hiển nhiên có địa vị cực cao, giờ khắc này sắc mặt hắn tái nhợt gào lên, cầu cứu các tộc nhân.

Nhưng không ai dám lên, họ bị thủ đoạn của Tàng Thiên Cơ chấn nhiếp, dù sao bọn họ cũng chỉ là thanh niên nhân mà thôi.

Thấy cầu cứu không hiệu quả, Thanh niên tuấn lãng đành quay ngược lại Tầng Thiên Cơ, không để ý hình tượng cao quý xuống, giọng nói mang vẻ khúat nhục, cầu xin nói:

""Tầng Thiên Cơ, ngươi tha cho ta có được không, ta nguyện theo ngươi làm người hầu của ngươi, làm trâu làm ngựa cho ngươi, chỉ xin ngươi đừng giết ta!! ""

Nhếch môi, Tầng Thiên Cơ không nói gì, giọng cao thanh kiêu lên đỉnh đầu, ý muốn giết người thanh niên này, nhưng một giọng nói cay nghiệt cất lên:

""Tầng Thiên Cơ tiểu tử ngươi đừng tay lại, nếu không cô bé này chết!! ""

""Thiên Cơ ca ca, không cần cứu ta, cứ giết hết đám người xấu này đi!""

Chỉ thấy một thiếu nữ dung mạo quốc sắc thiên hương bị một thiếu nữ xinh đẹp không kém nhưng ánh mắt lại rất âm độc lạnh lùng cười, thiếu nữ bị bắt nước mắt như mưa điên cuồng lắc đầu, thê lương kêu lên.

Bộ dáng lạnh lùng của Tầng Thiên Cơ đã tiêu tán, thay vào đó là vẻ mặt mang theo vẻ lo lắng nhìn thiếu nữ.

Thanh niên tuấn lãng vẻ mặt tuyệt vọng chờ chết nhưng không ngờ muối muối hắt lại cứu hắn một tay, ngay thời khắc này hắn mừng như điên đứng dậy, chạy về hướng muối muối.

""Làm ta sợ muốn chết, may mà ngươi đến kịp. "" Cô Thần ôn nhu nhìn Cô Thanh Tuyền, vui vẻ nói.

""Hi hi, ta đến từ lâu rồi, nhưng đợi Tầng Thiên Cơ giết Dương mạch nha đầu, ta mới ra tay. ""

Cô Thanh Tuyền tỉnh nghịch đáp.

""Ngươi muốn.....? "" Cô Thần sắc mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, hỏi.

""Đúng rồi, ca ca ngươi thật thông minh. "" Cô Thanh Tuyền mỉm cười đáp, rồi nàng quay người, hướng về Tầng Thiên Cơ, quát to:

""Còn không mau bỏ kiếm xuống, không ta giết nàng.""

""Thiên Cơ ca ca, hu hu, Yên Nhi sợ, nhưng ca ca đừng nghe bọn hắn, bọn hắn muốn hại ca ca, hãy để muối chết một mình thôi. ""

""Im Miệng!!"" Cô Thanh Tuyền tức giận, giọng bàn tay đánh tới tấp vào mặt nàng.

""Oa..Phụt!! "" Thiếu Nữ phun một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt.

Hốc mắt Tầng Thiên Cơ đỏ lên, cũng không để ý nhiều, vội vàng thả kiếm xuống.

""Hahaha, Tầng Thiên Cơ ngươi mạnh miệng lắm mà, tu vi cao lắm mà, cũng có điểm yếu, hahaha.""

Nói rồi, Cô Thanh Phong giọng mạnh mẽ một chương đánh thiếu nữ bay xuống vách núi.

""Yên Nhi!!!!!!"" Tầng Thiên Cơ tê tâm liệt phế kêu lên, vội vàng nhảy xuống hòng cứu nàng.

Yên Nhi bay xuống, vội vàng nắm được sợi dây đã được treo thông thông ở vách núi, xem như thoát nạn.

Còn Tầng Thiên Cơ khi bay xuống, thấy nàng không bị rơi, tuy trong lòng hơi kỳ quái dây thừng đâu ra có mặt ở đây, nhưng hắn không để ý, chỉ cần Yên Nhi an toàn là được, trong lòng cũng thoáng yên tâm giọng tay ra tính bắt lấy tay nàng kéo nàng bay lên.

Cái Thế Võ Vương cảnh đỉnh phong tu vi đủ khiến hắn chẳng không cho nên hắn mới không sợ hãi nhảy xuống vực cứu nàng.

Nhưng thiếu nữ đột nhiên đánh một chương vào ngực hắn, trong nháy mắt một đạo cảm chế giam cầm hết thấy thân thể của hắn, Tầng Thiên Cơ kinh hãi vùng vẫy nhưng không được, hắn nhận ra đây chính là Thiên Cầm chi chú, cho dù là Tiên hạ phạm bị Thiên Cầm chi chú đánh trúng cũng phải rút xuống phạm trần, bằng vào tu vi của hắn muốn thoát khỏi chỉ sợ cần nửa tiếng! Nhưng không thể chẳng không, vội lại Thiên Cầm chi chú phong ấn hết thấy, từ thân thể cường độ đến linh hồn chỉ lực, giờ hắn chỉ là phạm nhân chi thể, rơi xuống vạn trượng vực sâu cũng chỉ có chết!

Ngay lúc đó Cô Thanh Phong cùng Cô Thanh Tuyền tu vi Võ Quân chỉ cảnh nhảy xuống hợp lực một chương đánh vào ngực hắn, nhưng may mắn Kim Quy Bảo Giáp đỡ hết chín phần tổn thương, nhưng bằng vào phạm nhân chi thân đỡ một phần tổn thương còn lại, Tầng Thiên Cơ kinh mạch hết thấy dưới hai người tu vi không kém mình toàn lực cùng đánh một chương liên nát bảy, xương cốt đứt đoạn từng khúc, máu tươi trong miệng chảy ra cả đồng lớn, cộng thêm lực trùng kích khiến hắn rút xuống nhanh hơn.

Lúc đó Tầng Thiên Cơ cảm giác như trời đất đều sụp đổ, ngay cả tâm hắn cũng sụp đổ. Tim hắn như muốn nát ra từng mảnh.

Lời cuối cùng hắn nghe được là tiếng "" muối xin lỗi!! ""

Rồi hắn rơi xuống vạn trượng vực sâu!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Hồi ức của tàng thiên cơ

Bị người thân yêu nhất phản bội, Tàng Thiên Cơ căn cơ hầu như tàn phế, mặc dù tu vi vẫn như cũ, nhưng hần vĩnh viễn không thể tiến thêm, sinh cơ của hần cũng gần như cạn kiệt, sinh mệnh lực mất đi khiến dung nhan hần dần trở nên già nua, hần biết bản thân không thể trả thù được, lại không có mặt mũi trở về gia tộc, nên nản lòng thoái chí, thống khổ đau đớn, một thân một mình đi lang bạt khắp đại lục.

Cho đến khi gặp nàng...

Tàng Thiên Cơ lúc này hành tẩu vô định trong phiếm rừng rậm, ngược lên nhìn bầu trời mờ mịt, trong lòng hần ngày càng mệt mỏi, mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần.

Trên vai hần gánh vác quá nhiều thứ, vinh quang gia tộc, trả thù cừ hận, nhưng bản thân lại bất lực, hần biết sinh mệnh lực chỉ có thể chống đến hơn hai mươi năm nữa là nhắm mắt xuôi tay, mang theo cảm xúc không cam lòng mà tử vong.

Đột nhiên, một tiếng quát lớn cắt đứt tâm trạng của hần.

"Minh Nguyệt, ngươi còn muốn chạy, giao ra Băng Linh Quả, không phải vậy ngươi chắc chắn phải chết."

Xuất hiện trước mặt hần là một thiếu nữ dung mạo thập phần xấu xí, bộ dáng có vẻ vô cùng chật vật, khoe miệng còn có lưu lại máu tươi đã khô, Bước chân lao đảo không ngừng chạy trốn, sau lưng nàng, mấy người truy đuổi gắt gao.

"Hừ, có bản lĩnh các ngươi cùng ta một mình đấu, đừng dựa vào đông người, nhìn ta Minh Nguyệt giết các ngươi như giết chó, các ngươi thật là một đám nhát gan.", Nàng tu vi Đại Võ Tông chi cảnh, mặt sau đuôi theo nàng chính là ba người cũng là Đại Võ Tông chi cảnh, hai nam một nữ.

"Thực sự là buồn cười, xấu xí bà nương ngươi là Bách Hoa Các thập đại ngoại môn cường giả, chúng ta tự nhận là không phải là đối thủ của ngươi, nhưng là ngươi cũng không phải đối thủ khi ba người chúng ta hợp sức."

Cát giọng là thiếu nữ tướng mạo thanh tú nhưng vẻ mặt lại khá giả hoạt, ba người từ ba phương hướng, đem Minh Nguyệt bao vây vào giữa, ba người hiển nhiên là sợ sệt nàng đảo tẩu.

"Minh Nguyệt, mọi người liều mạng tiến vào Hung Thú sơn mạch đều là vì tăng cao tu vi, Băng Linh Quả có thể tăng cao tu vi, giao ra Băng Linh Quả, chúng ta hứa thả ngươi đi."

Cát giọng là thiếu niên anh tuấn lạnh lẽo nhìn Nguyệt Nga, ánh mắt nơi sâu thẳm lóe lên sát ý, trầm ngâm: "Xấu xí tiểu tiện nhân, Chỉ cần ngươi giao ra Băng Linh Quả, ta khiến ngươi chết không toàn thây."

"Ha ha ha, thực sự là buồn cười, các ngươi thật sự cho rằng ta là tiểu hài ba tuổi sao? Ta giao ra Băng Linh Quả, các ngươi nếu thả ta rồi đi thì sẽ bị ta trả thù, giao hay không giao các ngươi chắc chắn đều sẽ giết ta, đã như vậy, ta việc gì thành toàn cho các ngươi?."

Minh Nguyệt bộc phát ra linh lực toàn thân, trên người nàng ẩn hiện ra một luồng khí tức Thê lương như muốn tung ra một kích liều mạng.

"Muốn chết!" "Ngu Xuân!!!" "Gian ngoan bất linh!"

Ba người đồng thời quát giọng mắng to, lẫn nhau âm thầm liếc mắt nhìn nhau, gật đầu. hiển nhiên muốn dùng ba đối một, ba người cũng bộc phát ra linh lực.

"Băng Hòa Chưởng."

Thực lực Minh Nguyệt quả thật không đơn giản, một chưởng này nàng đã gần tới cảnh giới viên mãn, Băng Hòa chưởng thượng phẩm võ kỹ trong tay nàng xuất thần nhập hóa, linh lực Cực Nóng cùng Cực Lạnh tuông trào ra, một ít hoa cỏ cây cối xung quanh nàng thậm chí trong nháy mắt khô héo, mặt đất càng là bị hòa diễm đốt cháy, nếu là tầm thường Đại Võ Tông chi cảnh đối đầu với nàng không tới hai chiêu sẽ phải chết.

"Minh Nguyệt, ngươi thật sự muốn làm liều chết sao? ba người chúng ta đối phó ngươi thừa sức, nhưng chúng ta không muốn đắc tội ngươi, chỉ cần ngươi giao ra Băng Linh quả là được, ngươi cần gì tự tìm đường chết đâu này?"

Thiếu nữ khó sở chống đỡ thế công của Minh Nguyệt, tuy nhiên ánh mắt vẫn ôn hòa nhìn Minh Nguyệt, thanh âm êm tai nói, tựa hồ ý tứ của nàng, không muốn giết chết Minh Nguyệt, nhưng thấy Minh Nguyệt vẫn cảnh giác nhìn mình, nàng thở dài một hơi, biết là phải huyết chiến một phen mới lấy được Băng linh quả, cho nên thiếu nữ đột nhiên thay đổi thái độ, âm thanh sát ý nói với hai tên thiếu niên bên cạnh:

""Giết nàng!""

Với kinh nghiệm ra đời, Minh Nguyệt rõ ràng biết nàng bắt quá là muốn cho nàng phân tâm mà thôi, nhanh chóng bạo phát linh lực phát ra toàn thân, ngưng trọng thủ thế.

Hai thiếu niên bên cạnh khê liếc nhau, đồng thời cười lạnh một tiếng, cũng dồn dập vận chuyển Linh lực, liên tiếp đánh ra trung phẩm võ kỹ.

Rầm rầm rầm..

"Oa!"

Chỉ là một chiêu võ kỹ đối chiến ba người hợp lực, cả người Minh Nguyệt hắt thời bị đánh bay ra ngoài, một ngụm máu tươi phun ra, ngã trên mặt đất, liều mạng giãy giụa đứng dậy.

"Ha ha ha, tựa coi như các ngươi giết chết ta, các ngươi cũng đừng hòng thu được Băng Linh Quả, ta đã sớm đem Băng Quả giấu đi, các ngươi đừng đánh phí công, nhưng muốn giết ta, ta liều mạng giết các ngươi!! " khuôn mặt Minh Nguyệt trắng bệch, sát ý nói, cộng thêm gương mặt xấu xí của nàng khiến cho mặt nàng trở nên dữ tợn.

"Minh Nguyệt, ngươi đừng nghĩ gạt được chúng ta, Băng Linh Quả ngươi vừa mới hái, làm sao không ở trên người ngươi, động thủ." Thiếu Nữ xinh đẹp này quả nhiên tâm cơ độc ác, căn bản không cho Minh Nguyệt bất kỳ cơ hội sống sót, Ngăn kiểm trong tay nàng càng ra sức hung ác đâm tới Minh Nguyệt.

"Ha ha, ta không cam lòng à, ta Minh Nguyệt chưa có người yêu mà phải chết ở đây, xấu xí như ta, cũng không có bạch mã hoàng tử đến giải cứu!" nàng thê lương nghĩ. Nàng biết với gương mặt của mình, không ai sẽ ra tay cứu nàng.

Minh Nguyệt tuyệt vọng từ từ nhắm mắt lại, nàng đã không ôm bất kỳ hi vọng, thế nhưng dù giờ khắc sinh tử tương giao, bàn tay nàng lại gắt gao nắm chặt túi trữ vật, Nàng tính vào lúc cuối cùng giữa sự sống và cái chết, nàng sẽ phá hủy túi trữ vật, cho dù chết, nàng cũng không thể để ba người lấy bất kỳ đồ trên người nàng.

""Cong!!""

Vào lúc nàng tính hủy túi trữ vật, cam chịu cái chết, thì một nam tử đeo mặt nạ mặc trường bào trắng xuất hiện tại trước người nàng, giờ ngón chỏ hướng mũi kiếm của thiếu nữ đang đâm tới nhẹ nhàng búng ra, thiếu nữ kia nhất thời bị đánh lui ra ngoài, cánh tay rung động, kiếm đều cảm không vững, nhất thời rơi xuống đất.

Giờ khắc này, Minh Nguyệt biết rằng cả cuộc đời dài đằng đặc sau này cũng không thể quên giờ khắc này...Trong lúc sinh mệnh của nàng lâm nguy, nàng chỉ còn là đèn cạn dầu, chỉ một cơn gió vô tình nhẹ thổi là nàng theo gió mà đi, nhưng giây phút ấy, một thân ảnh gầy gò cao lớn đứng trước mặt nàng, xung quanh là địch nhân bao vây bốn phía, cơn gió cuồng bạo muốn đem nàng đi, nhưng thân ảnh ấy đánh lui cơn gió, nhất quyết không cho nàng đi. Tuy thân ảnh đó so với bầu trời rộng lớn trước mặt chỉ là con kiến hôi, nhưng giờ phút này, bóng lưng ấy lại che khuất cả thiên địa, khiến nàng cảm thấy, có hấn ở đây, Thiên cũng không diệt được nàng!

Minh Nguyệt mở mắt, nhìn thấy một nam tử đeo mặt nạ đang che chắn cho nàng cứu nàng thoát chết, một bóng lưng tuy gầy yếu nhưng với nàng lại to lớn lạ thường.

Nàng tuy không thấy khuôn mặt hấn, nhưng lòng nàng đã đem trọn bóng lưng ấy lưu sâu trong trái tim.

"Cảm ơn ngươi, người lạ mặt " Nàng e lệ nói, thái độ trái hấn với vẻ cương liệt khi đối đầu với ba bọn kia.

Tàng Thiên Cơ xoay người nhìn nàng, cười nhạt.

Minh Nguyệt sâu trong nội tâm ngờ ngác nhìn mặt ân nhân cứu mình, tuy không thấy được khuôn mặt hấn, nhưng nụ cười ấm áp ấy lại khiến nàng không thể nào quên được.

"" Cao Thủ?" Thiếu nữ bị Tàng Thiên Cơ một ngón tay đánh bay lau đi vết máu trong miệng khổ sở đứng dậy, bàn tay run run, ánh mắt gắt gao nhìn Tàng Thiên Cơ.

""Ngươi là ai? Đây là chuyện giữa Ngũ Nhạc Phái đệ tử cùng Bách Hoa Các đệ tử, mời ngươi không nhúng tay chuyện riêng của chúng ta.."" Thiếu nữ biết Tàng Thiên Cơ tu vi sâu không lường được, bèn lấy ra Ngũ Nhạc Phái, ý đồ khiến vị nam tử này kiêng kỵ dừng tay.

"Cút! Không các ngươi chết!! " Đối với những thiếu nữ tâm cơ ác độc Tàng Thiên Cơ không ưa thích, vì bản thân hấn cũng bị thiếu nữ hại chết, cho nên giọng hấn trở nên băng hàn, sát ý hừng hực nổi.

"Hai vị sư huynh, hấn bắt quá tu vi chỉ cao hơn ta vài đoạn, vừa này ta không có phòng bị, mới sẽ bị hấn đánh lên, các ngươi nhanh chóng đối phó hấn, ta đến chém giết xú nữ nhân kia."

Tàng Thiên Cơ lạnh lùng nhìn ba người, từ lời của thiếu nữ, hấn biết cô gái này tâm cơ thật ác độc, nàng đây là muốn lợi dụng hai tên thiếu niên ngu ngốc này tới đối phó hấn, còn nàng đối phó Minh Nguyệt, sau đó đoạt được túi trữ vật, chỉ sợ nàng liền sẽ độc chiếm Băng Linh Quả, cao chạy xa bay

Đối với thiếu nữ âm mưu, Tầng Thiên Cơ mặc dù biết, nhưng lại không nói rõ cho hai tên kia biết, đối với hạng người này hắn hoàn toàn không có hảo cảm, nếu như những người này không biết sống chết, hắn không ngại nhắc tay giết hai cái tên này.

"Người... Muốn chết!"

Hai thiếu niên sắc mặt trở nên khó coi, người trước mặt thân hình gầy gò, giọng nói cũng trẻ trung, hắn là tu vi cũng không cao hơn bọn hắn bao nhiêu, dám trước mặt sỉ nhục bọn hắn, bọn hắn không ngại liên thủ giết người trước mặt này.

Bọn hắn quay sang thiếu nữ xinh đẹp, nịnh nọt nói: "Sur muội, nàng yên tâm, đợi bọn ta đi chém giết hắn, giúp ngươi đoạt được Băng Linh Quả."

]

"Sur muội trước liền đi tạt hai vị sư huynh."

Thiếu nữ ánh mắt nơi sâu xa, thoáng hiện một vết âm lãnh, nhưng bên ngoài vẫn ngọt ngào nói, âm thanh của nàng khiến người ta không nhận được sản sinh thương mến, nhưng là từ trong đáy lòng Tầng Thiên Cơ tự nhiên cảm thấy căm ghét, thiếu nữ này thật sự rất đáng ghét, bên ngoài ngọt ngào, bên trong hiểm ác, giống người thiếu nữ đã phản bội hắn lúc trước....

"Chết đi!! "

Hai thiếu niên cả người Linh lực lưu động, phát ra vũ kỹ tập kích tới. Dựa theo ý nghĩ của bọn hắn, hai người bọn hắn hợp sức tấn công, Tầng Thiên Cơ phải cẩn trọng ứng đối, đến khi Thanh Tâm sư muội giết chết Minh Nguyệt tiện nhân, ba người hợp sức lại vây công người trước mặt này.

""Không!""

Nàng biết thân thể nam tử trước mặt mình gầy gò, bị hai người đánh lên chắc chắn phải bị trọng thương, cho nên nàng thấy tình huống vậy, nước mắt lưng tròng, không quân thân thể bị thương phóng lên ôm Tầng Thiên Cơ, ý đồ lấy thân thể đỡ giùm Tầng Thiên Cơ.

Minh Nguyệt ôm chặt Tầng Thiên Cơ, hai mắt nàng nhắm lại, như đợi chết, nhưng khóe miệng vẫn treo vẻ ngọt ngào, hạnh phúc.

Tầng Thiên Cơ ôm chặt Minh Nguyệt, xoay người đón đỡ một quyền toàn lực của hai người này, thấy vậy ánh mắt hai thiếu niên lóe lên vẻ mừng rỡ, nhưng khi quả đấm của bọn hắn chạm vào thân thể Tầng Thiên Cơ, Tầng Thiên Cơ vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, Bọn hắn kinh hãi, bằng vào hai người bọn họ hợp lực, thân thể Tầng Thiên Cơ không có xuất hiện một điểm tổn thương.

"Làm sao có khả năng?"

Hai thiếu niên đứng im như tượng, vẻ mặt kinh hãi nhìn Tầng Thiên Cơ.

Tầng Thiên Cơ khinh thường, phẩm nhân tu vi, còn chưa đột phá Võ Quân dám ra tay với hắn, không biết sống chết. Tầng Thiên Cơ mở miệng lạnh lùng nói: "Chết!"

Một chữ "chết" vừa mới ra khỏi miệng, một tia ánh sáng lóe lên, Hai đầu lâu cấp tốc tung bay, huyết vũ tung tóe.

Khi bọn hắn ngã xuống, cách đó bọn hắn không xa, thiếu nữ đang chuẩn bị động thủ với Minh Nguyệt lại vô tình thấy Tầng Thiên Cơ nhẹ nhàng nhất tay giết chết hai người, thiếu nữ kinh hãi liều mạng chạy trốn.

"Muốn chạy!"

Tầng Thiên Cơ thoáng cái xuất hiện bên cạnh thiếu nữ xinh đẹp, một quyền tùy ý tung ra, thiếu nữ thân thể bị hắn một quyền đấm nổ nát.

Xử lý xong hết thảy, hắn xoay người lại nhìn thiếu nữ trong lòng, nghi hoặc nhìn nàng, hỏi:

""Vì Sao Đỡ Cho Ta??"

""Vì....Ta nợ ngươi, ta dùng cả đời, kể cả tính mạng để trả.""Minh Nguyệt gặp câu hỏi ngu ngơ của hắn, bật cười, ngọt ngào nói.

Giương mặt Minh Nguyệt nhăn nhó, mũi tẹt, mắt hí, lông mày một cái hướng lên trời, một cái hướng dưới đất, trên má còn có vết bột, răng lại hô, nàng cười nhìn rất xấu xí, nhưng giờ phút này Tầng Thiên Cơ cảm thấy nàng xinh đẹp hơn ai hết, bởi vì nụ cười này, hạnh phúc không một tia giả dối.

.....

Tầng Thiên Cơ cùng Minh Nguyệt tìm một chỗ sơn động sạch sẽ ở lại, hắn bắt vài con thỏ rừng ném cho Minh Nguyệt, Minh Nguyệt khoe khoang nấu ăn rất ngon, cho nên hắn đưa thỏ rừng cho nàng làm.

Minh Nguyệt từ túi trữ vật lấy ra gia vị ướp thịt thỏ, rồi dùng Hỏa Chưởng nướng thịt thỏ, chỉ trong hai phút, thịt thỏ đã chín vàng.

Tầng Thiên Cơ một thoáng đã "chén" sạch con thỏ nướng, tốc độ rất nhanh.

Minh Nguyệt nhìn Tăng Thiên Cơ ngon lành ăn đồ mà nàng nướng, nội tâm cũng hạnh phúc lên, phải rồi, nhìn nam nhân mà mình thích ăn đồ mình nấu lại khen ngon, thiếu nữ nào chả hạnh phúc.

Tăng Thiên Cơ liếm liếm môi, đột nhiên cảm giác thấy ai đang nhìn mình, mới quay đầu sang, bắt gặp khuôn mặt không mấy xinh đẹp, nếu không phải nói là xấu xí đang mỉm cười nhìn mình chằm chằm, nếu trước mặt hắn không phải là Minh Nguyệt mà là một cô gái xấu xí khác, hắn chắc không kìm được một chừng chup chết!! Quá Hiếp dâm thị giác rồi, mặc dù lúc này dung mạo hắn bởi vì sinh cơ mất đi cũng già nua xấu xí.

Tăng Thiên Cơ lúng túng, mở miệng trước:

""Sao ngươi nhìn ta chằm chằm vậy? ""

""Ta thích ngươi, không nhìn ngươi thì nhìn ai?"" Minh Nguyệt không xấu hổ, hắc hắc cười, đáp.

Tăng Thiên Cơ lạnh sống lưng, lần đầu tiên hắn gặp cô nàng thế này tò tính thật bá đạo, lý trí hắn nói không thích nàng, nhưng tim hắn hơi loạn nhịp vì nàng.

Tăng Thiên Cơ cười khỏ, nói:

""Ta có gì tốt mà nàng thích ta?""

Minh Nguyệt không suy nghĩ mà đáp ngay:

""Ta cũng không biết, nhưng tim ta đã có hình bóng của ngươi.""

""Xin lỗi, nhưng ta đã mất hi vọng với tình yêu rồi. Với lại dung mạo ta cũng xấu xí, không đáng để ngươi thích.""

Tăng Thiên Cơ ra vẻ lạnh nhạt từ chối, nhưng hai mắt bối rối làm sao qua mắt được Minh Nguyệt.

""Ta không quan tâm, bản thân ta cũng xấu xí mà, dù ngươi thích ta hay không, ta mãi không thay đổi tình cảm ta dành cho ngươi. "" Minh Nguyệt kiên định nói.Nội tâm thì không xấu hổ ỷ nghĩ thầm: "" Hắc hắc, mặt ta thế này làm gì có ai thích, nhất định phải bắt ngươi thích ta, vả lại, ta cũng thích ngươi.""

""Tùy Ngươi!! "" Tăng Thiên Cơ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Vạn lý truy sát! minh nguyệt tử vong!

Trong rừng.

Sương mù bao phủ, khiến cả Lạc Nhật rừng rậm mờ hồ không rõ, hai thân ảnh đang tình tứ nắm tay.

Nam Tử mang một cái mặt nạ màu đen, tóc trắng dài ngang vai, thân hình gầy gò, khí huyết suy bại, nhìn giống như một nam tử yếu nhược, nhưng ánh mắt lại sắc bén như một thanh lợi kiếm.

Nữ tử dung mạo phi thường xấu, tuy nhiên gương mặt lại hạnh phúc mỉm cười.

Đây chính là Tăng Thiên Cơ cùng Minh Nguyệt, hai người đã trải qua một thời gian dài lang bạt kỳ hồ, tình cảm dần sâu đậm.

Đột nhiên mi mắt Tăng Thiên Cơ nháy liên tục, lông tơ cả người dựng ngược, thần sắc kịch biến, nhưng hắn kinh mà không loạn, nhanh chóng quyết định lôi kéo Minh Nguyệt, sắc mặt trầm trọng găm nhẹ nói:

“Đi!”

Nói xong, thân hình Tăng Thiên Cơ vừa động, cả người hóa thành một đoàn ngọn lửa nóng rực, tựa hư tựa huyền, nắm chặt tay Minh Nguyệt, nhanh chóng xé rách hư không bỏ chạy.

Nhưng vào lúc này!

Oanh!

Một tiếng nổ cực lớn đằng sau chỗ hai người vừa đứng vang lên, cuồng phong gào thét, cây cối xung quanh bị nhổ tận gốc, trong thiên địa nhanh chóng

xuất hiện một đạo khí thể kinh thiên như khiến hư không đều phải sụp đổ, mang theo sát phạt khí thể tàn phá bốn phía xung quanh, trong đám bụi mờ mờ hồ một thân ảnh cường đại nhanh chóng xé rách không gian, đuổi theo Tàng Thiên Cơ.

Thân ảnh cường đại điên cuồng đuổi theo Tàng Thiên Cơ, Tàng Thiên Cơ quay đầu nhìn lại, khi nhìn thấy thân ảnh đó, hấn phần nộ đến cực điểm, ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên:

""Cổ gia muốn đuổi tận giết tuyệt sao?!""

Thanh âm phần nộ, cộng thêm cừu hận ngập trời khiến khắp thiên địa đều đang run rẩy, như không chịu nổi Hoàng cấp cường giả nổi giận.

“Lớn mật tiểu nhi! Dám can đảm truy sát con ta, nếu ngươi trở về Tàng gia thì chúng ta không có cách nào trả thù ngươi, nhưng tiểu tử ngươi không trở về gia tộc, haha, bị phế căn cơ xấu hổ không dám trở về gia tộc chứ gì? ngày này năm sau là ngày giỗ của ngươi!""

Trung niên nam tử vẻ mặt trêu tức nhìn Tàng Thiên Cơ, hấn đối với hư không trước mặt vung mạnh một quyền, ẩn chứa phô thiên cái địa uy năng đâm xuyên qua đầu không gian này bay tới đầu không gian khác sau lưng Tàng Thiên Cơ, ý đồ muốn đem hai người đánh trọng thương.

“Bại lộ?!”

Giờ phút này, Tàng Thiên Cơ vừa kinh vừa giận, vô luận như thế nào đều không thể tưởng được chính mình thế nhưng sẽ bại lộ vị trí, hấn đã rời khỏi Bắc Châu, đi tới Trung Châu này, khoảng cách xa như thế mà Cổ Gia vẫn không buông tha cho hấn.

“Trốn, trốn, trốn!”

Giờ phút này đã là thời điểm nguy cấp, căn cơ hấn bị phế, huyết khí cũng dần suy bại, lão già này là Cổ Gia đại trưởng Lão, Tôn cấp cường giả tuyệt thế, nếu hấn ở trạng thái đỉnh phong nắm chắc hai mươi phần trăm chiến thắng, nhưng với trạng thái hiện tại, chỉ có thể đào mạng, chưa kể còn có Minh Nguyệt tu vi phạm nhân ở bên cạnh hấn nữa.

Chỉ là Tàng Thiên Cơ huyết khí suy bại, thực lực suy giảm gần như bốn thành, làm sao có thể chạy trốn được một vị Tôn Cấp cường giả trạng thái đỉnh phong truy sát?

“Liều mạng! Ngươi đi trước, mục tiêu của hấn là ta!” Tàng Thiên Cơ cắn răng một cái quát khê nói.

Hấn muốn liều mạng buông tay nhắc bác, khiến cho Minh Nguyệt có một đường sinh cơ.

“Không, ngươi đi.”

Nhưng mà, nhưng vào lúc này, Minh Nguyệt vùng vẫy thoát ra khỏi lòng Tàng Thiên Cơ, nước mắt như mưa nhìn hấn, quyết tuyệt nói:

""Ta có một bí pháp có thể chặn hấn mười giây đồng hồ, ngươi phải chạy thoát, ngươi cho dù ngăn cản thì ta với tu vi phạm nhân cũng khó mà chạy thoát, ngươi phải sống, trả thù cho ta!""

“Đi mau!”

Nàng thiêu đốt sinh mệnh lực điều động Cẩm khí, xoay người chạy ngược lại hướng Trung niên nam tử.

“Nguyệt Nhi!”

Tàng Thiên Cơ sững sốt, nhìn thấy Minh Nguyệt té ra cầm khí đó, với tu vi phạm nhân của nàng muốn phát ra sinh mệnh lực kích hoạt Không Gian Cẩm Bảo, phong bế không gian bốn phía, sau đó ném mạnh Không Gian cấm khí tới chỗ Tàng Thiên Cơ, mỉm cười lưu luyến nhìn hấn.

“Đi đi, nếu không ta chết vô ích! Ngươi còn nhiều trọng trách phải gánh vác lắm, mối thù không đội trời chung với Cổ Gia và Yên Nhi tiện nhân, vinh quang Tàng gia, còn có thù của ta nữa, ngươi không thể chết, Thiên Cơ, ta yêu ngươi!”

Minh Nguyệt ánh mắt lưu luyến nhìn Tàng Thiên Cơ, sau đó khắp thân thể nàng bộc phát ra sinh mệnh lực kích hoạt Không Gian Cẩm Bảo, phong bế không gian bốn phía, sau đó ném mạnh Không Gian cấm khí tới chỗ Tàng Thiên Cơ, mỉm cười lưu luyến nhìn hấn.

Giương mặt nàng phi thường xấu, cộng thêm sinh mệnh lực dần xói mòn, gương mặt nàng chẳng khác gì ma quỷ, nhưng lúc này nàng cười, đối với Tàng Thiên Cơ, nụ cười nàng chẳng khác gì Tiên Nữ!

Ánh mắt Tàng Thiên Cơ phóng ra thâm tâm khắc cốt hận ý nhìn trung niên nam tử đang bị Không Gian cấm khí giam cầm không gian không thể xé rách không gian thuận đi, cuối cùng hấn vẫn cắn răng thu lấy Không gian Cẩm khí, xoay người xé rách hư không rời đi.

Không phải hấn là tham sống sợ chết, mà là hấn minh bạch lời nói của Minh Nguyệt là thật, nếu hấn lưu lại cho Minh Nguyệt rời đi thì kết cục cả hai cũng chết, chỉ có nàng ở lại, hấn mới có cơ hội sống.

Cho nên, việc bây giờ hấn phải làm đó là không cô phụ tình yêu cùng sự hi sinh của Minh Nguyệt, bình yên tránh được kiếp nạn hôm nay, ngày sau có cơ hội. .... gấp trăm lần hoàn trả!!!

“Cổ Minh, nếu như hôm nay ta chạy thoát, Sau này Cổ Gia từ trên xuống dưới tất cả đều phải chết, chó gà không tha!”

Một tiếng gầm phẫn nộ xa xa truyền đến, ẩn chứa hận ý thâm tâm khắc cốt, Tầng Thiên Cơ rút cuộc tranh thủ mười giây liên tục xé rách hư không chạy đi rất xa!

Nhìn thấy Tầng Thiên Cơ bình an rời đi, Minh Nguyệt vui sướng mỉm cười, quyền luyện không rời nhìn về phương hướng Tầng Thiên Cơ biến mất, cuối cùng thân hình nàng theo gió tan biến.

Ánh mắt Cổ Minh lóe lên về tham lam nhìn phương hướng Tầng Thiên Cơ rời đi, một phạm nhân sâu kiến thiêu đốt sinh mệnh lực có thể giam cầm Tôn cấp cường giả như hán mười giây, hiển nhiên là chí bảo, vì báo thù cho đôi nhi nữ, vì diệt cỏ tận gốc, vì chí bảo, hôm nay Tầng Thiên Cơ chắc chắn phải chết.

“Tiểu tử, chạy không thoát! Ngoan ngoan đầu hàng, dâng ra chí bảo, ta lưu ngươi toàn thân!”

Cổ Minh cười to nói, tuy là khoảng cách giữa hắn và Tầng Thiên Cơ cách nhau xa xôi như thế nhưng vẫn truyền tới trong tai Tầng Thiên Cơ.

Hắn thân là Tôn cấp cường giả, tốc độ không phải Tầng Thiên Cơ huyết khí suy bại có thể tưởng tượng được, chỉ năm mươi hô hấp, hắn đã cách Tầng Thiên Cơ gần trăm mét, Cổ Minh giơ ra bàn tay, Thiên Địa Quy Tắc bị hắn nắm giữ, hắn đánh ra không gian quy tắc, giam cầm bốn phía không gian, cho dù Tầng Thiên Cơ lúc này cũng không thể xé rách hư không chạy trốn.

Giữa phút nguy cơ sinh tử, Tầng Thiên Cơ bình tĩnh quay đầu nhìn về đằng sau, trong lòng hướng về phía nơi mà Minh Nguyệt và hắn gặp nhau, ánh mắt lóe lên về xúc động, đau khổ, thống khổ ngập trời.

“Muốn lưu lại ta, nằm mơ! Chuyện hôm nay ta Tầng Thiên Cơ nhớ kỹ! Cổ Gia sau này chó gà không tha!”

Tầng Thiên Cơ quát lớn, thanh âm vang vọng khắp thiên địa.

Hai đồng tử trong mắt Cổ Minh chợt co rụt lại!

Chỉ thấy điểm nhỏ đằng xa, Tầng Thiên Cơ thiêu đốt sinh mệnh lực, hóa thành huyết vũ đầy trời, bạo huyết biến mất.

“Phụt!”

Tầng Thiên Cơ máu huyết liên tục rơi xuống đại địa, nhưng tốc độ hắn không giảm chút nào, giây lát gian thể nhưng biến mất khỏi tầm nhìn của Cổ Minh.

Nghe vậy, Cổ Minh vừa ngạc nhiên vừa giận dữ, ngửa mặt lên trời rống giận.

“Sao có thể? Bốn tọa chính là Tôn cấp cường giả, hắn cho dù thời kỳ toàn thịnh là Cái Thế Võ Hoàng chi cảnh gặp bốn tọa chỉ có con đường chết, sao có thể ở trong tay bốn tọa chạy thoát! Hắn có thể nhảy qua quy tắc thiên địa ràng buộc chạy trốn, Đây là bí pháp gì?! Hắn rút cuộc gặp được kỳ ngộ gì?!”

Tuy Cổ Minh thực lực thông thiên, ngay cả Thiên Địa quy tắc hắn cũng hiểu một hai, giờ phút này toàn thân không khỏi phát lạnh.

“Không có khả năng!”

Liên tính là Cổ Minh thân là Tôn Cấp cường giả, vào giờ phút này thế nhưng dựa vào Tôn Cấp cường giả tốc độ chính là đuổi không kịp, trong lòng vừa kinh vừa giận, hắn cũng liều mạng thiêu đốt sinh mệnh chi lực, mạnh mẽ dùng Huyết Động cấm thuật đuổi theo.

Tôn cấp cường giả tinh huyết quý báu cỡ nào, cho dù Quân cảnh võ giả hấp thu một giọt cũng đột phá Hoàng cảnh đơn giản, tuy nhiên tác dụng phụ là mãi mãi chỉ dừng ở Hoàng cấp, nhưng không phủ nhận Tôn Cấp cường giả mạnh mẽ, ngay cả tinh huyết cũng thế.

Cho nên Cổ Minh thiêu đốt tinh huyết bạo phát ra tốc độ cực nhanh, mắt thấy Cổ Minh sắp đuổi kịp, trong khi huyết khí bản thân sắp khô cạn, sắc mặt Tầng Thiên Cơ lộ ra vẻ tuyệt vọng!

Giờ phút này Tầng Thiên Cơ gần như vô lực hồi thiên!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 100: Tầng Thiên Cơ đột phá!

Trong lúc nguy cấp, một đôi già thiên chi chường từ trên cửu thiên bầu trời trấn áp xuống, khiến Cổ Minh cảm thấy uy hiếp, hắn liền Thuận di tránh né cự chường phô thiên cái địa đập xuống, cự chường này đập xuống mặt đất, khiến mặt đất dưới chân Cổ Minh sụp xuống hơn trăm trượng, một dấu bàn tay khổng lồ liền in trên mặt đất, lõm xuống mười mấy mét.

Cổ Minh thấy vậy ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía bầu trời.

Cửu Thiên Thương Khung, một trung niên nam tử ngao nghể đứng thẳng, nam tử này khuôn mặt chữ điền, có một đôi lông mày rậm rạp, đôi mắt sáng ngời hữu thần, mũi to và cao, nhưng môi lại mỏng, khiến người khác cảm giác trung niên nam tử này là người bạc bẽo, từ trên người trung niên nam tử này tỏa ra uy áp rất mạnh, không gian phải rung rẩy trước khí tức của hắn.

Cổ Minh sắc mặt trầm xuống, từ khi thể thì hắn cảm thấy đối phương giống như là một đầu Hồng Hoang cự thú, có thể thôn thiên thực địa, chỉ là bình thân đứng ở trên bầu trời, lại có một cổ uy nghiêm, nhường người khác không dám đối mặt, lại không dám mạo phạm.

"Bằng hữu, chuyện hôm nay dừng ở đây như thế nào." Thanh âm trung niên nam tử phiêu miểu nhẹ nhàng, khác hẳn với bề ngoài hung sát, lộ ra một tia cảm giác tang thương.

"Bằng Hữu thực lực hảo cao cường, thứ cho ta nói thẳng, tên tiểu tử này có thù với ta, là đại thù, không thể tha hắn được, mong bằng hữu có thể xem như không thấy, ta Cổ Gia Bắc Châu tất cảm ơn bằng hữu rất nhiều!" Cổ Minh sắc mặt kiên định, thanh âm không lớn không nhỏ, nhưng lộ ra quyết tâm phải giết của hắn, ý đồ làm đối phương rời đi, hắn khá e ngại cùng đối phương trở mặt, một phần vì thiêu đốt tinh huyết khiến thực lực hắn không bằng thời kỳ toàn thịnh, hai là từ khi thể hắn cảm nhận được áp lực, nếu giờ cùng người này trở mặt tất phải khổ chiến.

"Ta quan sát rất lâu, tiểu tử này có thể chạy thoát bằng hữu truy sát, lại bức bằng hữu thiêu đốt tinh huyết truy đuổi, tất nhiên có chỗ bất phàm, nay ta Vương Thiên Không đại diện Trung châu Vương Gia thu tiểu tử này làm Vương Gia khách khanh, nếu hắn là khách khanh Vương gia, xem như người một nhà, tính mệnh tiểu tử này ta quản định!" Vương Thiên Không bá đạo cười nói, mặc kệ Cổ Minh sắc mặt khó coi.

"Người vì một kẻ hèn Hoàng cấp muốn gây thù với Cổ Gia chúng ta?" Ánh mắt Cổ Minh gắt gao nhìn Vương Thiên Không, giọng nói ảm ảm tia sát ý gần từng chữ hỏi.

"Cổ Gia? Tính là thứ gì? Hiện tại ngươi muốn chiến thì cứ lại đây, dài dòng làm gì, thắng ta, tính mệnh tiểu tử đó tùy các ngươi xử trí! Ta Vương Thiên Không lập tức rời đi, còn không chiến thì rút, thời gian của ta không có để nghe ngươi nói nhảm!" Vương Thiên Không sắc mặt không kiên nhẫn quát lớn, mười phần đánh mặt.

"Được..được..Non son còn đó, nước biếc chảy dài, Trung Châu Vương Gia, chuyện hôm nay Cổ gia ta nhớ kỹ!" Cổ Minh sắc mặt xám xịt rời đi, trước khi rời đi không quên lưu lại câu ngoan thoai nói.

Vương Thiên Không ánh mắt khinh thường nhìn Cổ Minh rời đi, cười lạnh nói:" rút thì rút, còn lưu lại ngoan thoai làm gì, không sợ ta vì diệt cỏ tận gốc mà lưu lại ngươi vĩnh viễn ở đây hay sao?"

Thân ảnh Cổ Minh khẽ run lên, cũng không dám đáp lại, liên tục xé rách không gian rời đi.

"Tiểu tử cảm ơn tiền bối tiện tay cứu mạng!" Tàng Thiên Cơ khỏe miệng chảy xuôi máu tươi, sắc mặt tái nhợt, khẽ gấp hai chân quỳ xuống, cảm kích nói.

"Tiểu tử, ta xem ngươi cốt linh mới hai mươi hai, làm sao sinh cơ lại như những lão già xé chiêu thế này, cho dù bạo tinh huyết cũng không thể lưu lại di chứng nặng nề như vậy chứ?" Vương Thiên Không nghi hoặc hỏi.

Nghe Vương Thiên Không hỏi, ánh mắt Tàng Thiên Cơ lóe lên vẻ cừu hận, đau đớn, hơi cắn răng, thuật lại tất cả cho Vương Thiên Không nghe.

"Hào một cái tiện nhân, nếu bốn tọa gấp nằng chắc chắn xé xác nằng, trên đời này bốn tọa ghét nhất là phản bội, ngươi theo ta về Vương gia, ta sẽ sai người tìm Sinh Cơ bảo vật giúp ngươi áp chế sinh mệnh trôi đi, ta vừa cho ngươi coi một quẻ, khoảng chừng hai ba mươi năm sẽ có quý nhân giúp ngươi khôi phục căn cơ." Vương Thiên Không an ủi nói.

"Được! Tiền Bối ân cứu mạng lớn tựa thái sơn, tiểu tử nhất định vì Tiền bối hiệu lực!" Tàng Thiên Cơ mặc kệ cơ thể trọng thương, quỳ xuống kiên định nói.

"Hào, hào!" Vương Thiên Không hài lòng gật đầu, kéo lên Tàng Thiên Cơ chẳng không, xé rách hư không trở về Vương Gia.

....

Vương Bá Nguru trầm tư, mở miệng nói:

"Linh Hồn Thiên Kiếp-Tâm Ma chính là Thiên Đạo diễn hóa mà thành kiếp nạn, đặt bản thân hòa nhập vào quá khứ, không chỉ là trải nghiệm nhân sinh bóng ma, đứng ngoài xem bản thân lúc đó như khán giả, mà còn vô hạn phóng to cảm xúc thất tình lục dục của bản thân trong lúc đó, khiến bản thân lạc lối, độ kiếp thất bại, rất khó có thể đột phá lần nữa, nếu nguy hiểm thì có thể trầm luân quá khứ, mãi không tỉnh dậy.

Lúc này đây Tàng Thiên Cơ dường như là một tòa núi lớn trầm lắng đứng đó, mặc dù vô số bão giông đánh xuống vẫn lù lù bất động, đây chính là thành quả của sự trưởng thành, mặc dù hơn hai mươi mấy năm nay hắn trở thành kẻ gần như tàn phế sống trốn chui trốn lủi không dám về gia tộc, không dám đối diện với sự thật, không dám đối diện với tất cả những người hắn thân yêu, khiến hắn không bằng lòng, không hấp tấp, không dễ dàng phẫn nộ như lúc trẻ, giờ đây nếu lấy tâm thái của hắn đối diện với cảnh tượng từng là bóng ma trong lòng hắn, hắn chỉ hơi cảm khái mà thôi, không có chút nào run động bởi cảm xúc.

Tàng Thiên Cơ từng bước từng bước trải nghiệm tâm ma, lúc đầu hần có phần nộ, đau khổ, mất lý trí, nhưng dần dần về mặt hần trở nên bình tĩnh, cho đến cuối cùng, khỏe miệng hần mỉm cười.

Pháp tắc tự thành, Trăm sông đổ về biển, Kiếm chi Quy Tắc, Thành!"" Tàng Thiên Cơ nhìn lên thương khung, uy nghiêm nói to.

Vô số Kiếm Chi Pháp Tắc tụ tập trên đầu Tàng Thiên Cơ, khiến hần như kiếm đạo chứa tể.

Kiếm chi Pháp Tắc là Chung Cực Pháp Tắc mà Tàng Thiên Cơ tu luyện, hần từng vô ý đi dạo ở một tòa Kiếm mộ ngoài tình cầu bí ẩn ở vũ trụ thu hoạch được Kiếm đạo truyền thừa, kiếm giả bình thường chỉ tu một vài Pháp tắc, như phong chi Kiếm Pháp tắc, Hỏa chi Kiếm Pháp Tắc,.... sau này đột phá Tôn Cảnh, pháp tắc tiến hóa thành Quy Tắc hình thức ban đầu, nhưng lúc đó Tàng Thiên Cơ tu vi Cái Thế Vô Vương đỉnh phong, tham khảo Kiếm Đạo pháp tắc chung cực áo nghĩa trong truyền thừa, kiếm tu ba ngàn Kiếm Đạo pháp tắc, đột phá Hoàng cấp, hần nắm giữ Chung Cực Kiếm Đạo pháp tắc, cho nên đây chính là khiến Tàng Thiên Cơ tự tin nếu tu vi đỉnh phong hần có hai mươi phần trăm cơ hội chém rớt Tôn cấp.

Phải biết rằng Tôn cấp cường giả chương quy tắc, dường như siêu thoát khỏi thiên địa, lúc này đây Thiên Địa cũng không thể nắm giữ vận mệnh của Tôn Cấp cường giả, bản thân Tôn cấp cường giả chính là chứa tể tiểu thế giới của mình, dưới Tôn Cấp đều là con sâu cái kiến, mà Tàng Thiên Cơ dám nói mình dùng Cái Thế Vô Hoàng tu vi đồ Tôn cấp cường giả có thể nói là Vạn Cổ Thiên kiều một đời! Vũ Trụ thiên tài cũng rất ít người có thể có chiến lực ấy như Tàng Thiên Cơ.

Kiếm Chi Pháp tắc, bao dung ngàn vạn Pháp Tắc, một kiếm diễn hóa ra ngàn vạn pháp tắc, mà Kiếm giả tu thành Kiếm chi pháp tắc, một kiếm phá Vạn Pháp không phải nói chơi!

Rất nhanh, Kiếm chi quy tắc hình thức ban đầu đã thành hình!!

Rất nhanh, Tàng Thiên Cơ toàn thân tỏa ra Kiếm Đạo chứa tể hơi thở, khiến phong vân biến sắc, thiên địa run rẩy.

Chưa hết, tiểu thế giới bên trong cơ thể hần bắt đầu tiến hóa, Hoàng cấp cường giả đã tạo ra trong cơ thể tiểu thế giới của riêng mình, cho nên bản thân không cần thiên địa cung cấp năng lượng, vì thế Hoàng cấp cường giả có thể sống sót trong hư không vũ trụ mà không cần bất kỳ thứ gì trợ giúp, mà tiểu thế giới mạnh hay yếu, to hay nhỏ tùy thuộc vào pháp tắc người đó tu có mạnh hay không, mà Tàng Thiên Cơ tu Kiếm chi pháp tắc, có thể diễn hóa ra ngàn vạn pháp tắc, cho nên bên trong tiểu thế giới của hần sinh cơ bùng bùng, sống động như thế giới thật.

Mà giờ khắc này Tàng Thiên Cơ kiếm chi pháp tắc tiến hóa thành Kiếm chi quy tắc, khiến tiểu thế giới của hần sống động như thật, biến thành chân chính thế giới!

Nếu là tâm thường Tôn cấp cường giả, muốn tiểu thế giới biến thành chân chính thế giới, cần phải hội tụ đủ ba điều kiện:

Bên trong tiểu thế giới ít nhất bắt buộc phải có Không gian quy tắc, Thời Gian Quy Tắc, Thiên Địa quy tắc gia trì mới có thể biến thành chân chính thế giới, mới có thể khiến sinh linh sinh ra, có thể nuôi trồng tài nguyên trong tiểu thế giới của mình.

Tâm thường Tôn Giả nếu muốn như Tàng Thiên Cơ có thể tiến hóa ra hoàn chỉnh thế giới thì phải thả tiểu thế giới của mình ra bên ngoài, khiến nó hấp thu Thiên Địa quy tắc chi lực!

Thiên Địa quy tắc chỉ độc nhất Thiên Đạo sinh linh mới có thể tu luyện ra, Thiên Địa quy tắc có thể diễn sinh ra ngàn vạn quy tắc, khiến thế giới được hoàn chỉnh, phải đưa tiểu thế giới hấp thu Thiên Địa quy tắc chi lực, nhưng nếu làm như vậy thì vô giả sẽ đối mặt với Vũ Trụ tai kiếp.

Tôn cấp chia làm: Vô tôn, cái thế vô tôn, Đại La Thiên Tôn, Thần Tôn, Đế Tôn, theo đó tai kiếp lần lượt là Trăm Kiếp đối ứng Đại La Thiên Tôn cảnh, Ngàn kiếp đối ứng Thần Tôn chi cảnh, cuối cùng là Vạn Kiếp, đối ứng Đế Tôn chi cảnh.

Mà những vô giả mở ra hoàn chỉnh thế giới, vượt qua Vạn Kiếp đột phá Đế Tôn, chắc chắn chính là Vô Địch Đế Tôn!

Thường thì tôn cấp vô giả tâm thường khi đột phá Tôn cấp đều không dám tạo ra hoàn chỉnh thế giới, chỉ để tiểu thế giới của mình có mỗi một hoặc hai thuộc tính, ví dụ như Hỏa đạo cường giả từ Hoàng cấp đột phá Tôn cấp, tu luyện chỉ mỗi Hỏa thuộc tính, thì Hỏa chi pháp tắc sẽ tiến hóa thành Hỏa chi thế giới, tiểu thế giới biến thành đơn thuộc tính thế giới!

Mà Tàng Thiên Cơ không cần phải dung nhập Thiên Địa quy tắc, cho nên không cần phải vượt qua kiếp nạn, thực lực vẫn sánh ngang, có khi nhìn hơn cường giả dung nhập Thiên Địa quy tắc.

Còn Tu chân thế giới, Tu tiên giả đều lệ thuộc vào Thiên Đạo, hấp thu thiên địa linh khí trong thiên địa để cường hóa bản thân, cho dù đột phá Thánh Nhân cũng lệ thuộc vào thiên đạo, cùng thiên đạo đồng sinh cộng tử, Thiên địa bất hủ thì Thánh Nhân bất hủ, thiên địa diệt tuyệt thì thánh nhân diệt tuyệt!

Cho nên Tiên Đạo vẫn minh tu luyện, sinh linh với Thiên Đạo có quan hệ rất thuần thuộc! Tu tiên giả trừ khi nào nhúng nước hoặc tham lam vô độ cùng các tu tiên giả khác đánh nhau cướp đoạt tài nguyên nên tử vong, nếu không thì đa số tu giả có tư chất dựa vào Thiên địa cung cấp đều tự nhiên đột phá cảnh giới nhẹ nhõm.

Nhưng Võ Đạo vẫn minh thì khác hoàn toàn Tiên Đạo vẫn minh, Võ Đạo cướp lấy Thiên địa tẩm bổ tự thân, tự tạo ra tiểu thế giới, trở thành chứa tể của bản thân, chứa tể sinh mệnh, nhưng con đường tu luyện lại khắc khe hơn, khó khăn hơn, muốn đột phá lại khó khăn gấp ngàn vạn lần tiên đạo vẫn minh, vô giả dễ dàng tử vong hơn tu giả, Võ Giả phải liên tục chinh chiến, trải qua máu tươi tẩy lễ, khiêu vũ dưới sinh tử, mới có thể đột phá cảnh giới cao hơn, còn tu giả chỉ cần có tư chất, chuyên tâm bế quan khổ tu, chịu được tịch mịch bế quan tu luyện, tu vi sẽ thuận nước thành sông đột phá.

Giờ khắc này đột phá Tôn cảnh, thân thể sức mạnh của Tàng Thiên Cơ đã dùng đến từ "khủng bố" để hình dung, thế giới của hắn là hoàn chỉnh tiểu thế giới, mà thân thể hắn muốn chứa tiểu thế giới hoàn chỉnh bên trong thân thể, có thể tưởng tượng được sức mạnh thân thể của hắn mạnh mẽ đến cỡ nào, một quyền đâm bể tinh cầu loại trung không phải ngoa.

Giờ phút này thân thể Tàng Thiên Cơ giống như Bất tử Bất diệt chi thân, cho dù có người đánh nổ thân thể hắn thì thân thể hắn tự tái sinh lại, nếu như đánh nát bảy, khiến thân thể hắn không còn một mảnh vụn nào tồn tại để tái sinh, tiểu thế giới chi lực sẽ khiến thân thể hắn trong nháy mắt hoàn hảo trở lại, muốn giết chết hắn trừ khi diệt sát linh hồn hắn, hoặc ngăn cản thân thể hắn liên hệ cùng tiểu thế giới của hắn!

Đây là quyền lợi của Tôn cấp võ giả khi mở ra hoàn chỉnh thế giới.

Tuy nhiên đối mặt với tai kiếp Tôn cấp thân thể cũng bó tay, tai kiếp là nhắm vào tiểu thế giới mà tàn phá, cho nên chỉ có thể dựa vào tiểu thế giới sinh ra sinh linh hoặc bắt sinh linh khác từ bên ngoài đưa vào giúp tiểu thế giới độ kiếp nạn.

Đừng nghĩ chỉ cần bắt sinh linh khác vào là đơn giản có thể vượt qua kiếp nạn, muốn vào tiểu thế giới sinh sống trước tiên phải thật lòng trở thành phụ thuộc của chủ nhân thế giới và tu vi phải thấp hơn chủ thế giới một đại cảnh giới, khi vào tiểu thế giới thì sinh tử bản thân ký thác vào tiểu thế giới chủ nhân, thứ hai là kiếp nạn độ khó sẽ tăng lên theo cấp số nhân, nếu là trăm kiếp, ít nhất mỗi kiếp phải có một mươi vị Hoàng cấp cường giả độ kiếp, mà trăm kiếp là trăm vị vô hoàng độ kiếp!

Tính ra nếu muốn đột phá Đế Tôn, độ Vạn kiếp thì ít nhất phải cần một trăm ngàn vị Hoàng cấp cường giả độ kiếp.

Mà muốn một trăm ngàn vị Hoàng cấp cường giả cam tâm tình nguyện trở thành sinh linh bên trong tiểu thế giới thì khó khăn đến cỡ nào?

Bản chất Thiên Đạo ở mỗi tinh cầu có sự sống cũng là một sinh linh được Vũ Trụ thai nghén ra, tự mở ra thế giới, nuôi thả hoặc tạo ra sinh linh bên trong, ví dụ như nếu sinh linh bên trong tiểu thế giới muốn đột phá Hoàng cấp phải độ lỗi kiếp, cái kiếp nạn đó bản chất chính là thay Thiên Đạo độ kiếp.

Mà tùy theo cấp độ tinh cầu mà cảnh giới sinh linh cần đột phá để độ lỗi kiếp khác nhau.

Nếu như tinh cầu cấp thấp, sinh linh đột phá Quân cấp phải độ kiếp mới có thể rời khỏi tinh cầu, đi đến tinh cầu khác tu luyện.

Nếu như tinh cầu trung cấp, sinh linh đột phá Quân cấp, Vương Cấp, Hoàng Cấp cũng phải độ kiếp.

Mà Huyền Huyền Thế giới Thiên Đạo thực lực mạnh mẽ, cho nên Hoàng cấp cường giả trở lên mới bắt buộc phải độ kiếp mới đột phá.

Cho nên Thiên Đạo sinh linh tuy mạnh yếu khác nhau, nhưng cơ bản thực lực đều mạnh mẽ hơn đồng cấp sinh linh vô số lần.

"Chúc mừng Tàng huynh đột phá Tôn cấp-Võ Tôn cảnh!" Vương Bá Nguru chấp tay vui vẻ chúc mừng.

"Ôn tái tạo Tàng mỗ không dám quên, nếu như Diệp huynh có chuyện gì cần Tàng mỗ trợ giúp, ta nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ!" Tàng Thiên Cơ chấp tay đáp lễ lại, ánh mắt kiên định nói.

"Chờ Tàng huynh nói ra câu này!" Vương Bá Nguru mỉm cười, đáp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Hưng sư văn tội!

Vương Bá Nguru sau khi trợ giúp Tàng Thiên Cơ độ kiếp thành công, đột nhiên cảm nhận được phạm vi Sát Lục Ma Tông xuất hiện khách không mời mà tới.

Một đám người đi nghênh ngang tiến tới Sát Lục Ma Tông sơn môn, những người này có ba người tu vi sâu không lường được, mà một người trong số đó chính là thúc thúc của hắn Diệp Thiên Tinh, hắn có một đôi mắt trong mắt sáng và sắc bén, mà một thân tu vi đã gần như chạm tới Tôn Cấp.

Mà hai người còn lại phân biệt là một cái bà lão cùng một cái ông lão, ánh mắt Vương Bá Nguru chột ngurug lại, bởi vì hắn cảm nhận được hai ông bà lão này đều không ngoại lệ chạm tới Tôn Cấp ranh giới, tức là Bán Bộ Võ Tôn chi cảnh.

"Không thể tưởng được Tinh thúc lại từ Tông tộc trở về, hắn là nghe tin ta thống nhất Thương Mang Thành lập ra thế lực mới cho nên đại biểu Diệp Gia Tông Tộc đến nhúm chằm Sát Lục Ma Tông của ta, hay là vì chuyện ta "xử lý" Diệp Thiên Hà mà tới muốn tìm phiền toái cho ta.....?"

Vương Bá Nguru âm thầm tự nói.

Trung niên nam tử này tên là Diệp Thiên Tinh, là em trai của phụ thân Diệp Thiên Hùng, cũng là người sủng ái Diệp Thiên Hà nhất, ngay cả cái tên Diệp

Thiên Hà, chữ "Thiên" và chữ "Hà" cũng là do dựa theo chữ lót của hân mà đặt, Thiên Hà kết hợp với Thiên Tinh nghĩa là Biển Sao trên trời.

Đối với vị thúc thúc này trong trí nhớ của Diệp Thiên Hùng, bản thân Diệp Thiên Hùng cũng không có quá nhiều tiếp xúc, bởi vì hân sùng ái Diệp Thiên Hà cho nên thường cố ý chèn ép hân, nhất là khi tranh đoạt chức gia chủ Diệp gia phân tông, hân cũng nhúng tay vào đó, ý đồ nâng đỡ Diệp Thiên Hà làm tộc trưởng nhưng không thành, cũng là cái gai trong mắt Diệp Thiên Hùng, càng thêm Vương Bá Ngu đoạt xá Diệp Thiên Hùng, lại càng không có chút gì tình cảm đối với vị thúc thúc này.

"Hừ, cho dù muốn nhúm chàm Sát Lục Ma Tông, hay muốn vì cái chết của Diệp Thiên Hà mà công báo tư thù, hiện tại Sát Lục Ma Tông đã bị ta khống chế, dám ở địa bàn của ta gây sự, dù là thúc thúc cũng sát không tha!" Ánh mắt Vương Bá Ngu lóe ra vẻ sát ý thâm nghị.

Nghĩ vậy, Vương Bá Ngu bình thần quan sát Diệp Thiên Tinh đám người, chỉ thấy ngoài Diệp Thiên Tinh ra, những người còn lại một phần ba Diệp Gia thanh niên con cháu, còn hai phần ba những người còn lại là đệ tử gia tộc khác, những thanh niên thiếu nữ này ai nấy đều mang khí thế bất phàm, ăn mặc quần áo xa hoa đắt tiền, vẻ mặt kiêu ngạo liếc nhìn Sát Lục Ma Tông đệ tử, tuy rằng bọn họ chỉ có mười tám người, nhưng là tu vi thấp nhất đều là Đại Võ Tông chi cảnh.

Mà dẫn đầu đám thanh niên thiếu nữ này chính là một vị thanh niên nam tử khuôn mặt tuấn lãng, anh tuấn tiêu sái, cái đầu đặt biệt đều ngẩng lên cao, cái mũi héch lên, bộ dáng như lão tử chính là vô địch nghênh ngang đi vào Sát Lục Ma Tông Sơn Môn.

"Đây là Diệp Bắc, con trai Diệp Gia Gia Chủ Diệp Sơ Thần, hân tới đây làm gì? Hân đại biểu vị gia chủ kia đến đây muốn ta giao ra một phần ích lợi hay là....muốn lập uy với ta?" Vương Bá Ngu thoáng cau mày suy nghĩ.

Bước vào Sát Lục Ma Tông sơn môn, nhờ vào Sát Lục Ma Tông đệ tử dẫn dắt, đoàn người lập tức đi vào Sát Lục Điện, nơi Diệp Thiên Hùng đã ngồi sẵn đó chờ đợi.

Nhìn thấy Diệp Thiên Tinh đi tới, Vương Bá Ngu lười biếng xoay người nằm ngửa trên Sát Lục Ma tọa, hai mắt hân khép hờ nhìn Diệp Thiên Tinh đám người băng nữa con mắt, lạnh nhạt gật đầu nói:

"Thiên Tinh Thúc Thúc vạn dặm đường xa từ tông tộc đến đây thăm ta, lòng ta thật vui vẻ a!"

Tuy miệng nói là vui vẻ, nhưng Vương Bá Ngu không chút nào cử động thân thể đứng lên tiếp đón, vẫn lười biếng nằm trên Ma Tọa, hai mắt khép hờ như muốn ngủ.

"Tiểu tử to gan, ý mình lớn rồi, cánh cứng rồi, gặp Thúc Thúc cũng không đến vấn an hay sao?!" Sắc mặt Diệp Thiên Tinh âm trầm nhìn Vương Bá Ngu, quát khê.

Thấy Diệp Thiên Tinh tức giận, Vương Bá Ngu vẫn lạnh nhạt gật đầu một cái, hai mắt khép hờ không nói gì.

]

Phạm Tuấn cùng Diệp Thiên Lý liếc nhau rồi gật đầu, biết là Tông Chủ không muốn mở miệng nói chuyện với đám người này, liền bạo phát Cái Thế Võ Hoàng khí tức nhảy ra chỉ thẳng mặt Diệp Thiên Tinh, quát lớn:

"Hừ! Diệp Thiên Hùng thân là Sát Lục Ma Tông tông chủ, đây là Sát Lục Ma Tông, các ngươi chỉ là khách nhân, dám bảo Tông Chủ vẫn an?! Lớn mật chính là ngươi! Các ngươi tới đây muốn gây sự hay gì?" Nghe Diệp Thiên Lý, Phạm Tuấn quát lớn, Sát Lục Ma Tông trưởng lão đồng loạt đứng ra, ánh mắt sát ý nhìn chằm chằm Diệp Thiên Tinh bọn họ, ngữ khí giống như một lời không hợp liền đánh nhau.

"Hừ!" Diệp Thiên Tinh cũng bạo phát Cái Thế Võ Hoàng đỉnh phong tu vi ngạnh kháng khí thế của đám người, không rơi hạ phong một chút nào.

Phải biết Hoàng cấp cường giả sau khi Vương Bá Ngu thu phục ngũ đại thế lực liền có gần mười người, mười vị Hoàng cấp cường giả bạo phát khí thế cũng bị khí thế Diệp Thiên Tinh ngăn lại, không chút nào chiếm thượng phong, đủ để biết Hoàng cấp cường giả mỗi tiểu cảnh giới thì thực lực lại khác biệt rất lớn!

"Đù rồi, hân là thúc thúc của ta, chúng trưởng lão không nể mặt hân cũng nể mặt ta một chút..!" Vương Bá Ngu đột nhiên mở miệng can ngăn, nhưng khi nghe Vương Bá Ngu nói vậy, sắc mặt Diệp Thiên Tinh càng ngày càng đen hơn, mà chúng trưởng lão Sát Lục Ma Tông thì che miệng cười khúc khích, đồng thanh nói:

"Thì ra là Thúc thúc của tông chủ, chúng ta không biết không có tội a, chỉ tưởng là con khỉ nào dám vào Sát Lục Điện khua môi múa mép muốn gây sự, đắc tội a! Ta thay mặt chúng trưởng lão xin lỗi Thiên Tinh huynh a. " Diệp Thiên Lý vẻ mặt xin lỗi, chân thành nói.

"Cmm, dám so sánh ta với con khỉ, đám súc sinh này quả thật lần người quá đáng!!" Trong lòng Diệp Thiên Tinh âm thầm gào thét, nhưng bên ngoài vẫn duy trì phong độ trường bối, trầm giọng quát:

"Thiên Hùng tiểu tử, ngươi biết tội của ngươi chưa?! Thân là Diệp gia gia chủ mà không biết xấu hổ, vụng trộm với em dâu sinh ra cẩu tạp chủng Diệp Minh còn không nói, lại mặc kệ thân tình sát em trai của mình, là bất trung bất nghĩa bị thế gian chúng tu sĩ phi nhổ, lại để gia tộc phân mộ bị người tiêu hủy, chính là hành sự bất lực thẹn với liệt tổ liệt tông, đám cưới con dâu bị kẻ địch cưỡng hiếp, con trai bất lực bị phế đi mệnh căn, làm cho cả Diệp Gia gia tộc bị thiên hạ chê cười, không để thúc thúc của mình vào trong mắt, chính là bất hiếu! Ngươi là thứ bất trung bất nghĩa bất lực bất hiếu!"

Trong khoảng thời gian này, từng sự kiện, từng lần hành động không khác gì súc sinh của Diệp Thiên Hùng, chúng tu sĩ khắp Thương Khung Hoàng triều

đều biết được, sau lưng rất nhiều người âm thầm phi nhỏ, dè bii, khiến Diệp gia Tông Tộc tộc nhân xấu hổ không dám đi ra đường, cho dù ra đường cũng vụng trộm che dấu thân phận sợ người khác biết được, khiến Diệp Gia tộc nhân cảm thấy khuất nhục cực kỳ, cho dù không có thù riêng với Diệp Thiên Hùng, hẳn cũng phải ra mặt hỏi tội Diệp Thiên Hùng.

Cùng em dâu có một chân, đội nón xanh em trai mình, khiến em trai mình nuôi con của mình hai mươi mấy năm, khi em trai phát hiện sự thật thì đứng ra giết chết em trai mình, chính thức cùng em dâu công khai yêu đương luyện ái, những việc này nếu là con người có thể làm được sao? Quả thực chính là cầm thú a!

Càng nghĩ, nội tâm Diệp Thiên Tinh càng phần nộ.

Nhìn Vương Bá Nguru, Diệp Thiên Tinh liền cảm giác được mắt mất!

Đặc biệt là mấy người bên trong đám người này đều đến từ đại gia tộc không kém Diệp Gia, mà hai ông bà lão lại là người quen của hắn, ánh mắt bọn họ kỳ dị nhìn Diệp Thiên Tinh, quả thực khiến hắn hồ thẹn muốn chết.

Ngày thường hắn thật vất vả tích lũy thanh danh giờ phút này bởi vì Vương Bá Nguru chế dễu liền tiêu tan hết.

Càng nghĩ, trong lòng Diệp Thiên Tinh càng phần nộ.

“Nghịch chương, ngươi còn không quỳ xuống cho ta!”

Giờ phút này, hắn muốn lấy trường bối quyền uy cùng tu vi cao hơn áp bách Vương Bá Nguru, ý đồ cứu vãn lại thể diện của bản thân.

Chẳng qua đây là hắn tự mình đa tình mà thôi.

Mặc cho hắn rống giận như thế nào, khuôn mặt Vương Bá Nguru vẫn bình thản, khóe mắt cũng không nhấc lên vẫn khép hờ như cũ, chỉ có khóe miệng hắn nhếch nhẹ một cái, tỏ vẻ khinh thường nói:

“Thân ái thúc thúc, ngươi lặn lội đường xa đến thăm chất nhi, lẽ ra chú cháu chúng ta hảo hảo ôn chuyện, nhưng ngươi đến gặp ta lại cứ vo ve bên tai ta, ngươi phiền phức như con ruồi vậy, nhiều lúc ta nghĩ nếu không phải ngươi là thúc thúc của ta, ta không nhịn được muốn đập con ruồi một cái cho nó im miệng lại, ngươi sống mấy trăm năm rồi, tu vi cũng gần chạm tới Tôn cấp rồi, ngay cả một điểm định lực còn không có hay sao?”

“Còn nữa, ta làm chuyện gì cần phải theo ý ngươi hay sao? Ngươi...tính là thứ gì?”

“Ta cùng em dâu có một chân, ta đội nón xanh em trai mình, khiến em trai mình nuôi con của mình hai mươi mấy năm, khi em trai phát hiện sự thật thì đứng ra giết chết em trai mình, sau khi em trai ta chết ta chính thức cùng em dâu công khai yêu đương luyện ái thì sao? Ngươi làm gì được ta?”

“Đừng tưởng mang đám ô hợp này đến Tông môn của ta rồi muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói, ngươi...không có tư cách!”

“Từ đâu đến thì từ chỗ đấy về, đừng để ta đuổi đi, lúc đó khiến tình cảm chú cháu súc mẹ thì không tốt lắm.”

Tuy giọng nói của Vương Bá Nguru không lớn, nhưng những lời đại nghịch bất đạo này khiến cho Diệp Thiên Tinh thất thần!

Dem, đây là lời của một đứa cháu có thể nói với chú của mình sao?

Đây là trần trụi khiêu khích!

Không coi chú mình ra cái đing gì!!!

Đây là trước mặt mọi người đánh mặt hắn a!!

Nguyên bản Diệp Thiên Tinh đã rất phần nộ, nhưng nghe Vương Bá Nguru trước mặt mọi người sỉ nhục hắn, khiến hắn tức đến run rẩy toàn thân, khóe mắt nứt ra, ngón tay run rẩy chỉ thẳng vào mặt Vương Bá Nguru, khuôn mặt đỏ chót run rẩy nói:

“Ngươi.....Súc sinh, ngươi nói cái gì? Có bản lĩnh ngươi lặp lại lần nữa?”

“Hừ, ta nói ngươi không nghe rõ sao? Những chuyện đó ta làm đấy thì sao, đừng có ở đây sủa nặng bên tai ta nữa, từ đâu tới thì từ chỗ đó rút về, đứng có đứng đây làm ta mất mặt xấu hổ!” Vương Bá Nguru không kiên nhẫn phát tay, như phui đi con ruồi.

Cái gì?

Ta khiến ngươi mất mặt xấu hổ? Cmm, là ngươi mới đúng a!

Nghe Vương Bá Nguru nói vậy, Diệp Thiên Tinh tức giận đến hộc máu.

“Nghịch chương, lão tử làm thịt ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 102: Tại sao luôn có người tiệt như vậy?

“Nghịch chương, lão tử làm thịt người!”

Diệp Thiên Tinh phần nộ gầm lên, bàn tay mang theo một cỗ khí thế phô thiên cái địa đập xuống Vương Bá Ngu, Vương Bá Ngu cảm nhận được bên trong cỗ khí thế ấy có một tia Quy tắc khí tức, là Hóa chi pháp tắc diễn quá đến cực hạn hình thành một tia Hóa quy tắc chi lực.

Quy tắc chi lực áp đảo pháp tắc chi lực, cho dù là Vương Bá Ngu nếu chỉ dựa vào thuần túy lực lượng ngành kháng thì không thể đấu lại, tuy nhiên hắn thù đoạn vô số, bí pháp mạnh mẽ, cho dù là Tàng Thiên Cơ ở Cái Thế Vô Hoàng cảnh muốn chiến với hắn thì Vương Bá Ngu vẫn nắm chắc bảy thành thắng lợi.

Tuy nhiên, hắn thân là chúa tể vùng thiên địa này, không cần dùng bí pháp, cho dù Vô Tôn chân chính hàng lâm cũng phải quỳ, nếu hiện tại hắn muốn làm thịt Diệp Thiên Tinh đơn giản, nhưng Vương Bá Ngu không muốn thế.

Giờ khắc này Diệp Thiên Tinh bị Vương Bá Ngu trêu đến tức giận mất đi lý trí, trong lòng hắn giờ phút này chỉ có một ý niệm, đó chính là làm thịt Vương Bá Ngu.

Vương Bá Ngu liếc nhìn Diệp Thiên Tinh, khinh thường mà cười nhạt một tiếng, nói:

“Ha ha, chi là đạt tới Bán Bộ Vô Tôn chi cảnh liền ảo tưởng muốn làm thịt ta? Thật sự sự mơ mộng hảo huyền!”

Nói xong, Vương Bá Ngu vận dụng Hắc Âm Áo Choàng trốn vào bóng đêm thế giới, phô thiên cái địa Hòa Chương liền vỗ huyệt, đánh vào Sát Lục Ma Tọa, tuy nhiên khi cỗ Hòa Chương này chạm tới Sát Lục Ma Tọa liền bị một cỗ khí tức phiêu miểu phân giải, Hòa chương năng lượng đột ngột kỳ dị biến mất, khiến Sát Lục Điện liền không chút hư hao nào.

Diệp Thiên Tinh vận dụng thần hồn chi lực tìm kiếm, nhưng kỳ lạ là không phát hiện một tia khí tức của Vương Bá Ngu khiến Diệp Thiên Tinh ngạc nhiên cực kỳ, cho dù Hoàng cấp cường giả có thể ẩn nấp hư không, nhưng hắn thân là Bán Bộ Tôn Giả, thần hồn mạnh mẽ cực kỳ, vậy mà không tìm được một tia khí tức của Vương Bá Ngu, giống như hắn hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa này vậy.

Sau khi hòa chương của Diệp Thiên Tinh đập huyệt, thân ảnh Vương Bá Ngu liền xuất hiện, ánh mắt khinh thường nhìn Diệp Thiên Tinh.

“Người. ....”

Diệp Thiên Tinh đám người trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nhìn Vương Bá Ngu.

Sau đó Diệp Thiên Tinh liên tục toàn lực xuất thủ, nhưng kết quả đều là giống nhau, mặc cho hắn dùng thủ đoạn công kích như thế nào như thế nào đều không thể đánh trúng Vương Bá Ngu, liền ngay cả khi một chương của hắn đập xuống Sát Lục điện kiến trúc, liền ngay cả một mảnh nhỏ hư hao cũng không xuất hiện, khiến trong lòng Diệp Thiên Tinh thoáng mờ mịt.

Nếu ở ngoại giới, một chương của hắn cho dù ngọn núi lớn cũng phải nát bấy, nhưng chất liệu của cung điện này thật quý dị, khiến hắn cảm giác như mình không phải là Bán Bộ Vô Tôn cường giả, mà là phạm nhân vô giá!

Diệp Thiên Tinh nhận ra tình cảnh quý dị như thế, trong lòng vừa phần nộ vừa ức chế, chỉ thẳng vào mặt Vương Bá Ngu ức chế mắng to:

“Súc sinh, ngươi chỉ biết chạy trốn thôi sao?”

“Ngươi già rồi Tinh thức a, thôi được, thấy ngươi tội nghiệp ta đứng im cho ngươi đánh, nếu ta tránh né là con chó con.” Vương Bá Ngu ngồi xuống Sát Lục Ma Tọa, lười biếng nói.

“Hào, đây là ngươi nói!” Diệp Thiên Tinh đáy lòng mừng rỡ, vận dụng toàn lực đập xuống đầu Vương Bá Ngu, Vương Bá Ngu vẫn ngồi im không tránh không né, khép hờ đôi mắt như đang ngủ.

Mất thấy Vương Bá Ngu không tránh cũng không né, ánh mắt Diệp Thiên Tinh lóe ra vẻ oán độc, đắc ý, hắn đang tưởng tượng bản thân toàn lực một chương có lẽ đập nát đầu Vương Bá Ngu, máu tươi, não, xương của Vương Bá Ngu sẽ văng tung tóe, nghĩ như vậy, trong lòng hắn chợt vui sướng.

“Bịch!” Nhưng ánh mắt vui vẻ của Diệp Thiên Tinh liền nháy mắt tan biến, khuôn mặt hắn thoáng ngơ ngác, hai mắt sung huyết, vẻ mặt khó có thể tin nhìn Vương Bá Ngu.

Chỉ thấy bàn tay Diệp Thiên Tinh vỗ vào đầu Vương Bá Ngu nhưng giống như đang vỗ vào một cái gối êm, không đau thương được Vương Bá Ngu một cọng lông, mà Vương Bá Ngu vẫn nhắm mắt giống như ngủ quên, khóe miệng hắn còn chảy nước miếng, giống như đang mơ thấy cái gì đó thú vị.

Diệp Thiên Tinh không tin tà, liên tục vỗ vào mặt, đâm vào ngực Vương Bá Ngu nhưng không thể đã thương được hắn, hết cách, Diệp Thiên Tinh sử dụng Liêu Âm Cước đá vào hạ bộ của Vương Bá Ngu nhưng Vương Bá Ngu vẫn không chút nào bị tổn thương, sắc mặt Diệp Thiên Tinh tức tối, ngay lúc hắn đang bị phần tuyệt vọng, hạ bộ của Vương Bá Ngu chợt biến hóa.

Diệp Thiên Tinh mừng rỡ, tưởng mình thi triển một chân Liêu Âm Cước tổn thương được mệnh căn của Vương Bá Ngu, nhưng không, thì ra Vương Bá Ngu đang mơ đến Mộng xuân, tiểu đệ đệ của hắn lúc này đột nhiên vươn mình ngao nghể đứng thẳng như muốn đâm rách quần.

Nhìn thấy một màn này, khuôn mặt Diệp Thiên Tinh liền đen như đất nòi, bị phần đến cực điểm.

Vương Bá Ngu đột nhiên cười khúc khích, khoe miệng liên tục chảy nước dãi, hai mắt nhắm nghiền, giống như đang mơ cái gì thú vị lắm, mơ hồ nói:

“Cơ nhi, ngươi xem lão công lợi hại không, hắc hắc, Thiên Hà tiểu tử chết rồi cũng tốt a, hắn sống cũng không có tác dụng gì, ngay cả ruộng của mình cũng cây không được phải để ca ca cây giùm, phế vật a...”

Diệp Thiên Tinh cho dù làm thế nào cũng không đã thương được Vương Bá Ngu, hắn tức đến sùi bọt mép, vò đầu bứt tai, về mặt ủy khuất đến cực điểm, cộng thêm vừa nghe Vương Bá Ngu nói lời này, Diệp Thiên Tinh thật sự là chịu không nổi kích thích, lập tức phần uất ho ra ngum máu tươi.

“Ngươi..... Ngươi..... Ngươi.... Nghiệp chương.....Tức chết ta rồi, Tức chết ta rồi.”

Diệp Thiên Tinh đột nhiên bật khóc, hai mắt chảy ra hai hàng huyết lệ, hắn ức chế đến nỗi bật khóc, ngón tay run rẩy chỉ vào mặt Vương Bá Ngu, nghẹn ngào không nói được câu nào.

Đám người sau lưng Diệp Thiên Tinh thấy Diệp Thiên Tinh bị phần như vậy, nhìn nhau không nói lên lời, khiến không khí trong Sát Lục điện lúc này trở nên quỷ dị.

“Thiên Hùng đường đệ, Tinh thúc tốt xấu gì hắn cũng là chú của ngươi, ngươi sao lại có thể làm thế với hắn? trong mắt ngươi có còn để trường bối vào mắt không? Ta nghĩ người khác nói xấu ngươi, cho nên ta nghe Tinh thúc muốn tìm ngươi phiền toái liền đi theo hắn để ngăn cản...nhưng biểu hiện của ngươi hiện tại khiến ta quá thất vọng...”

Diệp Bắc tức giận cùng bị thương bạo quát.

Tuy Diệp Thiên Hùng là em họ của hắn nhưng hiện tại trong mắt hắn lúc này Diệp Thiên Hùng quả thực chính là vô pháp vô thiên!

Lúc trước làm chuyện cặn bã khiến cả Diệp Gia tộc nhân xấu hổ với mọi người không dám vác mặt ra đường, hiện tại bọn họ đi đến gặp hắn cũng bị hắn làm cho tức giận đến hộc máu, chưa kể ở đây không phải chỉ có mỗi Diệp gia tộc nhân, còn có hai đại gia tộc khác đi theo nữa, Vương Bá Ngu làm vậy khiến bọn hắn cảm giác khuất nhục, xấu hổ cực hạn.

Diệp Bắc cảm phần tự hỏi đến tột cùng là nội tâm của bọn họ quá mức yếu ớt không chịu nổi Vương Bá Ngu đã kích, vẫn là Vương Bá Ngu quá mức cảm thú?

Giờ khắc này nội tâm của Diệp Bắc tràn ngập bị thương.

Vì cái gì mà Thiên Hùng em họ từ một người uy nghiêm ít nói liền trở nên tiện như vậy?

Nguyên bản hắn tưởng rằng những cái clip cảm thú kia chỉ là người xấu cố ý phục chế hãm hại Thiên Hùng em họ, nhưng giờ đây nhìn lại biểu hiện của hắn thì có lẽ không cần phải suy đoán nữa.

Gia môn bất hạnh, cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi!

Vương Bá Ngu trên tức nhìn Diệp Thiên Tinh, rồi xoay đầu nhìn Diệp Bắc, lạnh lùng nói:

“Thứ nhất, Lúc lão tử chinh chiến tứ phương thì tiểu tử ngươi còn chưa ra đời, ngươi có tư cách gì kêu ta đường đệ, chỉ bằng ngươi là con của đại bá liền gọi ta là đường đệ, thứ hai, Tinh thúc không phải yếu ớt như ngươi nghĩ, hắn chỉ mới tức hộc một họng máu, còn chưa đủ để hắn tức chết đâu.”

“Voi lại, ta giống như không có thân thiết với hắn a?”

“Ta khi nhậm tộc trưởng phân gia, hắn vì tên đệ đệ bắt tranh khí kia của ta mà cố ý chèn ép ta, luôn soi mói tìm kiếm nhược điểm của ta để tâu với đại bá, hôm nay đến địa bàn ta cậy già lên mặt, nếu không phải nghĩ hắn là em trai phụ thân của ta, ta cho hắn ngậm cục rồi! Chứ không đơn giản chỉ động khẩu mà không động thủ!”

Cmm, ngươi động khẩu đã có thể cách không đã thương người, nếu động thủ nữa thì...

Diệp gia đám người trong lòng thầm nghĩ.

“Hừ, tiểu tử ngươi đừng có nói sáo ***, ngươi có bản lĩnh có thể đã thương ta thì ngươi.....” Diệp Thiên Tinh sắc mặt tái nhợt gồng cổ lên quát, nhưng hắn chưa kịp nói xong, đột nhiên một bàn chân to đơ và hôi đã đạp vào mặt hắn!

“A.....Thúi chết lão tử!”

Một thanh âm thảm thiết rống lên, theo sau đó Diệp Thiên Tinh bị Vương Bá Ngu một chân đá bay khỏi Sát Lục Điện.

Vương Bá Ngu vẫn giữ động tác giờ chân, hần thở dài một hơi, buồn bã nói:

""Làm sao có người tiện như vậy, luôn muốn người khác đánh mình? Aizz, ta bắt đắ dĩ a, làm người tốt một lần, giúp người thực hiện nguyện vọng bị đánh của mình...Tình thúc thân ái của ta..!""

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Liếm ngón chân!

“Tình Thúc!”

Mọi chuyện phát sinh đến quá mức đột nhiên, không ai có thể ngờ được Vương Bá Ngu không nói một câu liền hạ thủ, khiến mọi người ở đây trong phút chốc ngơ ngẩn, đến khi chợt tỉnh lại nhìn thấy Diệp Thiên Tinh bị Vương Bá Ngu đá bay đi ra ngoài, Diệp Bắc tỉnh hồn lại, sắc mặt kinh hãi, không cần suy nghĩ liền chạy ra khỏi Sát Lục ma Điện.

Cùng lúc đó, đám người của hai đại gia tộc đồng loạt đưa mắt nhìn Vương Bá Ngu, sắc mặt ai nấy đều lóe lên vẻ quý dị.

Vương Bá Ngu mỉm cười nhìn đám người, ánh mắt thâm thúy như vực thẳm của Vương Bá Ngu giờ khắc này lóe lên vẻ hung ác.

Thấy thế đám đệ tử hai đại gia tộc tràn ngập đề phòng nhìn Vương Bá Ngu, đồng loạt núp sau hai đại cao thủ của gia tộc mình, cảnh tượng vừa rồi bọn họ nhìn thấy nhất thanh nhị sở, Vương Bá Ngu thực lực quá mạnh mẽ, ngay cả Bán Bộ Vô Tôn chi cảnh như Diệp Thiên Tinh đều bị hấn đơn giản đánh bại, chưa kể hấn còn đứng im cho Diệp Thiên Tinh công kích nhưng vẫn không hề hấn gì, như vậy thì thực lực của hấn lại cường hấn đến mức nào?

Ngay cả hai đại cao thủ của hai đại gia tộc Lâm gia và Cao gia đều ngưng trọng nhìn Vương Bá Ngu, bọn hấn tự hỏi bản thân chắc chắn không phải đối thủ của Vương Bá Ngu, cho nên bọn họ quyết định không nhúng tay vào việc nội bộ của Diệp gia, tránh cho Vương Bá Ngu nổi lên sát tâm khiến bọn hấn có nguy cơ vẫn lạc ở nơi đây.

Ngoài ra bọn hấn còn cảm nhận được một khí tức nguy hiểm, cho nên bọn hấn càng không dám động thủ can thiệp, tuy nhiên ánh mắt Vương Bá Ngu vẫn hung quang nhìn bọn hấn, khiến hai đại cao thủ Lâm, Cao gia đều ngưng trọng, lo lắng.

“Lần này nếu hấn thật muốn động thủ, chúng ta muốn toàn thân mà lui sợ rằng khó khăn a. ....”

Cao gia Cao Bá Quát về mặt bất an siết chặt tay, âm thầm truyền âm cho Lâm Gia Lâm Kiên Mặc.

""Người xem ngay cả em trai của hấn hấn còn làm thịt, ngay cả chú của mình cũng hạ độc thủ, người nghĩ còn chuyện gì hấn không dám làm?"" Lâm Kiên Mặc cười khổ truyền âm.

“Hào, rốt cuộc chú của ta cũng yên tĩnh một lát, hiện tại nên đến phiên các người.”

“Nói một chút đi, các người tới tông môn của ta làm gì?” Vương Bá Ngu đặt mông ngồi xuống Sát Lục Ma Tọa, vắt một chân lên đầu gối, hếch mũi lên trời nhìn Lâm Gia, Cao gia đám người, vẻ mặt cao ngạo nhàn nhạt hỏi.

""Chúng ta được gia tộc phân phó đưa tuổi trẻ đệ tử tiến nhập Đình cấp tông môn Thánh Thiên Tông, nghe nói Diệp Thiên Tinh có phân tông ở Thương Mang thành liền tiến đến để nghỉ ngơi giữa đường, chứ bọn ta không có ý gì với Sát Lục Ma Tông cả."" Cao Bá Quát chấp tay, thấp phần khách khí nói.

""Ra là thế!"" Vương Bá Ngu gật đầu đáp, ánh mắt hiện vẻ suy tư, trầm mặt không nói.

Thấy Vương Bá Ngu vẫn im lặng không nói câu nào, biểu tình Cao Bá Quát cùng Lâm Kiên Mặc trở nên thấp thòm, hai người đột nhiên lên tiếng:

""Chúng ta giờ phải lên đường rồi cho kịp tiến độ, Diệp Tông chủ, cáo từ!"" Nói xong, hai người xoay người lại kéo mấy tên đệ tử về mặt đang mộng bức nhanh chóng rời đi.

""Ta cho các người rời đi sao?"" Vương Bá Ngu đột nhiên lên tiếng, Diệp Thiên Lý đám người liền ngăn cản đường đi, hai người thấy vậy sắc mặt đại biến, giần dử quát:

""Diệp tông chủ, chúng ta cùng người không thù không oán, không quen không thân, việc gì phải mạnh mẽ lưu chúng ta ở lại đây, người muốn đối mặt với lửa giận của hai đại thế gia chúng ta hay sao?""

""Hahá, đến địa bàn của ta, đâu phải muốn đi là đi, muốn về là về...đâu dễ dàng như thế, với lại....hai đại thế gia, ta còn không để vào mắt!"" Vương Bá

Ngưu cười ha hả, khinh thường nhìn Cao Bá Quát bọn họ, lạnh lùng nói.

""Liều mạng!" Cao Bá Quát cùng Lâm Kiên Mặc liếc nhau, bắt đầu thiêu đốt tinh huyết mở đường máu xông lên.

Nhưng Diệp Thiên Lý đám người không phải dạng vừa, tuy Cao Bá Quát hai người thực lực cường hãn, là bán bộ võ tôn cảnh cường giả, nhưng Diệp Thiên Lý đám người đều là thiên kiêu, cộng thêm bảy người đánh hai người, dù cho Cao Bá Quát hai người thiêu đốt tinh huyết cường ép lâm thời đột phá Võ Tôn cảnh nhưng vẫn không thể mở đường máu mà chạy.

Cao Bá Quát hai người vẻ mặt dần suy bại, khi thấy không thể lật bàn, hai người liền liếc nhau, sắc mặt hiện vẻ quyết tuyệt, đồng thời tụ tập khí huyết còn lại vào Thần Hồn, ý đồ tự bạo.

""Aizz, lại thêm hai người bị ta bức tử muốn chết a..." Vương Bá Ngưu cảm khái, hần phát tay một cái, Thiên Địa Chi Lực hình thành lên hai cánh tay khổng lồ, Cao Bá Quát hai người đột nhiên bị hai cánh tay khổng lồ này giam cầm lại, ngay cả tự bạo cũng không thể.

Thấy Vương Bá Ngưu có thể tùy ý điều khiển Thiên Địa chi lực, mà lại có uy lực mạnh mẽ như thế, Cao Bá Quát hai người vẻ mặt hoảng sợ cùng tuyệt vọng.

Cảnh tượng trước mắt khiến tri giác của bọn hắn bị điên đảo!

Bọn hắn chưa từng có nghĩ đến Vương Bá Ngưu lại nghịch thiên như vậy, tùy ý dẫn động Thiên địa chi lực không lồ như thế, giống như chúa tể thiên địa, cái này cho dù truyền thuyết Đế cảnh cũng không hơn gì đi?!

Chưa hết, một cánh tay khổng lồ vương ra khỏi Sát Lục Ma Điện, bàn tay khổng lồ xuyên qua vô tận hư không, bắt lấy hai thân ảnh đang liều mạng phi độn cách mấy vạn mét kéo vào hư không rồi đến trước mặt Vương Bá Ngưu.

Hai người này chính là Diệp Thiên Tinh cùng Diệp Bắc, lúc này bị Vương Bá Ngưu đá ra khỏi Sát Lục Ma Điện, biết không phải đối thủ của Vương Bá Ngưu, bọn hắn liền liều mạng xé rách không gian liên tục chạy trốn, nhưng bọn hắn vạn vạn không thể ngờ tới bọn hắn liều mạng chạy trốn mấy vạn mét liền bị Vương Bá Ngưu thi triển thần thông kéo lại.

“Quý xuống!”

Không để ý tới sắc mặt đám người tuyệt vọng cùng hoảng sợ, Vương Bá Ngưu lạnh nhạt nói.

Bọn hắn làm sao nghe lời Vương Bá Ngưu quý xuống, nhưng bọn họ cảm giác thiên địa đột nhiên áp bách bọn hắn, đám người không thể phản kháng liền quỳ gối trên mặt đất.

“Diệp Thiên Hùng, ngươi dám như thế đối ta, ta là đại thiếu gia Diệp gia, ta lặn lội đường xa đến để giúp ngươi nhưng ngươi lại nhục nhã ta như thế này, ta hận a...” Diệp Bắc bị phần gào thét.

“Súc sinh, ngươi dám vũ nhục thúc thúc của mình, đúng là lòng lang dạ thú, không bằng cầm thú, nếu ta bắt từ nhất định băm thầy của ngươi ra thành vạn đoạn, nghiền xương thành tro cho chó ăn!” Diệp Thiên Tinh khóe mắt chảy ra huyết lệ, vẻ mặt khúat nhục mắng to.

""Thiên Hùng thúc, chúng ta vô tội a, ngươi tại sao lại bắt bọn ta quý?" Diệp gia đệ tử bị phần hét to.

“Diệp Thiên Hùng, ngươi bị điên à? Bọn ta có làm gì ngươi mà ngươi lại sỉ nhục bọn ta..." Cao Bá Quát đám người điên cuồng gào thét.

""Diệp Thiên Hùng, bọn ta là hi vọng của Lâm, Cao gia, ngươi dám làm gì bọn ta, Cao Gia cùng Lâm Gia đối với ngươi không chết không thôi!" Cao, Lâm hai nhà đệ tử phần hận nói.

Bị trấn áp quỳ trên mặt đất, thân là người xuất thân từ đại gia tộc, từ nhỏ bọn họ cao cao tại thượng, trừ phụ mẫu ra, chưa từng quỳ gối trước mặt người nào, giờ khắc này bị Vương Bá Ngưu cường ép bắt quỳ xuống, khiến đám người luôn cao cao tại thượng làm sao chịu nổi? Có đệ tử không chịu được khúat nhục liền chết ngất đi.

Giờ khắc này nội tâm của đám người phần hận đến cực điểm, ai nấy đều hung quang, oán độc cùng chung mối thù nhìn Vương Bá Ngưu, nếu ánh mắt có thể giết người, Vương Bá Ngưu có lẽ này giờ bị giết trên vạn lần.

Nhìn thấy đám người phần hận, bị phần, trong lòng Vương Bá Ngưu thoải mái đến cực điểm.

""Cửu hận điểm+100000..."

""Cửu hận điểm+230540..."

"".....""

Đám người này càng hận, Vương Bá Ngưu càng thoải mái, điểm cửu hận nhiều, hắn có thể đổi thành kinh nghiệm tăng cao tu vi, hoặc dùng để mua vật phẩm trong hệ thống cửa hàng, cho nên giờ khắc này ánh mắt Vương Bá Ngưu nhìn đám người nhu hòa đi một tít, khác với ánh mắt hung quang hung sát

lúc này.

Sát Lục điểm thu được từ việc đồ sát sinh linh, nhưng mỗi sinh linh chỉ có một mạng, giết rồi liền chỉ thu hoạch được một lần, còn cừu hận điểm thì chỉ cần người khác càng hận hấn, hấn liền không ngừng thu hoạch được cừu hận điểm, mà Vương Bá Ngu là người thông minh, hấn biết câu: bắt cá trong hồ để ăn, đến khi cá hết thì sẽ đói, không bằng vừa nuôi cá, khi cá hết giá trị liền bắt lấy ăn thì tuyệt vời làm sao....

Càng nghĩ, Vương Bá Ngu liền cảm thấy mình quá thông minh, chủ ý kỳ diệu vậy cũng nghĩ ra được, xem ra bản thân hấn chính là vai phản diện hợp cách đi?

""Cừu hận điểm tỷ lệ thuận với tu vi, nếu người hận hấn tu vi càng cao, cừu hận điểm liền càng nhiều, nhất là những người có tính cách "chết đứng còn hơn sống quỳ" "thà chết không phục", như vậy khi bị si nhục cùng khuất nhục đến cực điểm mà không thể chết, thì cừu hận điểm phản lại hấn càng nhiều.

"Đúng rồi, ta có thể dùng Thiên Địa quyền hạn mạnh mẽ khống chế bọn hấn, khiến bọn hấn dù trong lòng không muốn cũng phải làm việc cho ta, đến lúc đó ta bắt bọn hấn làm việc xấu, việc trái lương tâm, kiểu như nếu bọn hấn có người yêu thì ra lệnh bọn hấn giết người yêu, nếu bọn hấn có người thân thì bắt bọn hấn giết hoặc si nhục người thân của mình, lúc đó trong lòng bọn hấn chắc chắn sẽ phẫn nộ cùng khuất nhục đến cực điểm, nhưng thân thể không nghe bản thân sai xử, cừu hận điểm chắc chắn tăng vọt, so với giết bọn hấn rồi giam linh hồn trong Linh Hồn tháp càng có lợi hơn..." Ánh mắt Vương Bá Ngu lóe lên một tia hưng phấn nhìn đám người, hấn nở nụ cười dễ tiện, mở miệng nói:

""Nhân danh Chúa tể thiên địa, linh hồn cùng thân thể các ngươi hết thảy thuộc về ta, nghe ta điều khiển, không thể làm những việc có hại đến mệnh lệnh của ta!""

Vừa dứt lời, Thiên Địa Quy Tắc liền hàng lâm, tạo ra một cái hư ảnh dây xích, chui vào thân thể của đám người, khóa lại thần hồn cùng thân thể, trong nháy mắt, đám người sắc mặt kinh hãi cùng tuyệt vọng, ba tên bán bộ võ tôn cảnh điều động thần hồn chỉ lực tìm kiếm, nhưng mặc kệ bọn hấn truy tìm từng góc ngách trong thân thể, vẫn không thể tìm thấy được thiên đạo khóa xích, giống như thiên đạo khóa xích chưa từng tồn tại bao giờ.

""Đừng tìm, cho dù Đế cảnh vẫn không thể tìm thấy, các ngươi đừng hi vọng đi tìm người khác mở khóa cho các ngươi, haha, cam nguyện làm nô bộc của ta đi."" Vương Bá Ngu đắc ý cười tiện tiện, đột nhiên, hấn nghĩ tới một chủ ý hay để kiếm thêm cừu hận điểm.

""Kạc Kạc Kạc, Các ngươi thân là nô bộc, vì một người đẹp trai tốt bụng quang minh lỗi lạc ông chủ như ta làm việc là các ngươi có phúc ba đời, lại đây, ta cho các ngươi cơ hội biểu đạt yêu thương với ta, từng người bò lại đây liếm chân, hôn chân ta đi, à khoan, các ngươi khi liếm ngón chân và hôn bàn chân ta phải thể hiện khuôn mặt say mê thỏa mãn."" Vương Bá Ngu nở nụ cười dâm dăng, chìa bàn chân hôi của mình ra, ngoắc ngón tay ra lệnh.

Khi nghe mệnh lệnh của Vương Bá Ngu, đám người dù trong lòng vạn vạn không muốn, nhưng thân thể lại không tự chủ xếp hàng từng người bò lại bên chân Vương Bá Ngu.

Người xếp hàng đầu tiên là Diệp Thiên Tinh, linh hồn hấn liều mạng ngăn cản bản thân, nhưng thân thể lại không nghe sai xử, bàn tay Diệp Thiên Tinh cung kính nâng lên bàn chân thối của Vương Bá Ngu đặt lên mặt mình, cái mũi không tự chủ hít sâu một hơi dài.

""Cmm, thú vị quá..." Trong lòng Diệp Thiên Tinh điên cuồng gào thét, nhưng khuôn mặt hấn hiện vẻ say mê, cảm bàn chân Vương Bá Ngu mon trón mặt mình, sau đó Diệp Thiên Tinh dần dần đưa miệng lại gần ngón út, chiếc lưỡi đỏ của hấn thè ra rồi liếm nhẹ một đường của mặt dưới ngón út của Vương Bá Ngu.

""Ừm..."

Vương Bá Ngu không tự chủ được khẽ rên rỉ, hấn ngã người ra đằng sau ghế, vẻ mặt hưởng thụ Diệp Thiên Tinh massager.

Đám người nhìn thấy vẻ mặt dễ tiện của Vương Bá Ngu, trong lòng âm thầm mắng hấn vô số lần, ngay cả Diệp Thiên Tinh trong lòng muốn nôn mửa nhưng khuôn mặt hấn lại không thể sai xử biểu lộ ra vẻ thèm muốn, dễ mê.

Diệp Thiên Tinh bắt đầu đưa lưỡi liếm vào khe ngón chân giữa ngón út và ngón áp út của Vương Bá Ngu, khiến bàn chân của hấn mạnh run kịch liệt, những ngón chân cũng vì thế mà co rúm lại chặt hơn.

"" Hmmmm..." Vương Bá Ngu lại rên rỉ, bàn tay hấn vô lấy đầu của Diệp Thiên Tinh nắm chặt, cố gắng kiềm nén cảm xúc.

Đầu lưỡi của Diệp Thiên Tinh sau một lúc liếm nhẹ qua những khe ngón chân của Vương Bá Ngu, liền tập trung vào ngón út, liếm một vòng ngón út. Vài giây sau thì miệng hấn áp đến, ngậm trọn ngón út của Vương Bá Ngu vào miệng mút nhẹ, mùi mồ hôi, mùi chân thối lâu ngày không rửa dưới nước bọt của Diệp Thiên Tinh, liền hóa thành nước bắn, chảy vào trong miệng Diệp Thiên Tinh, linh hồn của Diệp Thiên Tinh kịch liệt run rẩy nhưng vô ích.

cứ thế, vài giây sau Diệp Thiên Tinh lại đôi ngón, từ ngón áp út đến ngón giữa, ngón trỏ, ngón cái, sau đó là liếm đến mặt trên bàn chân rồi nhẹ nhàng hôn ở một số nơi có điểm mẫn cảm trên bàn chân Vương Bá Ngu, khiến thân hình Vương Bá Ngu khẽ run rẩy.

Sau một hồi liếm từ bàn chân này sang bàn chân khác, chân thối của Vương Bá Ngu liền được nước bọt của Diệp Thiên Tinh tẩy sạch.

""Lưỡi của ngươi tuy dài nhưng lại không mềm mại cho lắm, nhưng không sao, ta không chê, bò qua một bên kia đi, người khác tiến đến!"" Vương Bá Ngu hài lòng nói.

Nghe vậy, Đám người liếc nhìn nhau, vẻ mặt tuyệt vọng, liền từng người bò lại liếm ngón chân Vương Bá Ngu.

Diệp Thiên Lý đám người từ lâu đã xoay mặt ra chỗ khác, bọn hắn là người cực hung cực ác, giết người không thiếu, phân thân vạn đoạn hay kẻ cả ăn thịt người cũng đã từng, nhưng bọn họ chưa bao giờ cảm thấy không thoải mái, trừ lần đầu tiên giết người ra, nhưng khi nhìn cảnh tượng này trong lòng bọn họ mặc nhiên sợ hãi, ói mửa liên tục, không dám nhìn dù một lần, trong lòng âm thầm nhắc nhở bản thân, cho dù chọc Diêm Vương cũng không nên chọc Vương Bá Ngu, quá cảm thú rồi!

""Cừu hận điểm 1000000...""

""Cừu Hận Điểm 5000000..""

"" .... ""

""Cmm, thoải mái!"" Vương Bá Ngu hài lòng gật đầu, bàn chân khỏi cần rửa cũng được làm sạch, lại có thể kiếm thêm cừu hận điểm, quả thật sung sướng a.

P/S: Các người đọc truyện thì cmt ủng hộ tác giả với, nếu có thể thì buff cho ta nữa ~

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Cổ Tôn Quận Thành!

""Giờ ta có nhiệm vụ cho các người, thứ nhất là Diệp Bắc, Lâm Lưu Vân, Cao Minh, các người đều có địa vị cao trong gia tộc của mình, trở về nằm vùng Diệp Gia Bắc Phù Thành, Lâm Gia Thiên Hành Thành, Cao Gia Thiên Thanh Thành, nhiệm vụ cụ thể ta sẽ bàn giao với người sau, Diệp Bắc đi theo ta, Lâm Lưu Vân đi theo Diệp Thiên Lý, Cao Minh đi theo Diệp Minh, còn Diệp Thiên Tinh, Cao Bá Quát, Lâm Kiên Mặc, các người tạm thời ở lại Sát Lục Ma Tông tu hành, chờ ta bình ổn Diệp Gia tông tộc thì theo ta chinh chiến!"" Vương Bá Ngu ánh mắt lóe lên vẻ đề tiện, giống như nghĩ tới chủ ý gì xấu, thần nhiên nói.

Đám người đang nằm bò nghe Vương Bá Ngu nói vậy thở dài một hơi, giống như được giải thoát, trừ Diệp Bắc, Lâm Lưu Vân, Cao Minh ba người.

Bọn hắn tuy không biết nhiệm vụ là gì, nhưng Vương Bá Ngu nói đến chuyện nằm vùng, cộng thêm sắc mặt đề tiện của hắn, Diệp Bắc biết không có chuyện gì tốt.

Nhưng bọn hắn bị Vương Bá Ngu gieo vào thân thể cùng linh hồn một cái Thiên Đạo khóa Xích, không thể phản kháng mệnh lệnh của Vương Bá Ngu.

.....

Muốn đi tới Cổ Tôn Quận, cần vượt qua Cửu Long Sơn Mạch một phần tư đoạn đường, Cửu Long Sơn Mạch rộng lớn vô hạn, Vương Bá Ngu nắm lấy đầu của Diệp Bắc, Diệp Thiên Lý nắm lấy đầu Lâm Lưu Vân, Diệp Minh cùng Cao Minh cùng ngồi cực phẩm phi hành linh khí có thể xé rách hư không phi hành cho nên tốc độ không thua kém Vương Bá Ngu bọn người là mấy, Vương Bá Ngu bọn người không ngừng xé rách hư không, mất thời gian ba bốn ngày mới vượt qua được Cửu Long Sơn Mạch, một đường cũng không gặp cái gì hung hiểm.

Trên đường bay, Vương Bá Ngu thấy phía dưới có rất nhiều võ giả tiến vào Cửu Long Sơn Mạch lịch luyện, hơn nữa còn có những tán tu mỗi ngày đều đang vì tài nguyên tu luyện mà liều mạng xông vào Cửu Long sơn mạch săn giết yêu thú hoặc thu thập Linh thảo

Tiếp tục thuận di nửa canh giờ thì một tòa Cự Thành liền xuất hiện ở trước mắt hắn.

Tường thành màu vàng kim nhật, cao tới hơn ngàn trượng, vờn quanh bốn phương tám hướng, kh í thể nguy nga bao la hùng vĩ.

Vương Bá Ngu hạ xuống mặt đất, cùng Diệp Bắc đi bộ vào thành, đến đây bọn họ chân chính tách nhau ra, Diệp Thiên Lý cùng Lâm Lưu Vân đi đến Lâm gia, Diệp Minh cùng Cao Minh đi đến Cao gia.

Vương Bá Ngu lúc này đây nguy trang thành một lão giả tiên phong đạo cốt, sóng vai cùng Diệp Bắc đi vào thành, thủ vệ cửa thành dường như biết Diệp Bắc, liền cung kính cúi người chào hắn, cũng dám không thu một đồng tiền vào thành, thu tiền chỉ thu bình dân võ giả, nếu thủ vệ dám thu tiền của đại gia tộc con em sẽ khiến họ cảm thấy nhục nhã, bởi vì đại gia tộc con em mà phải bị phủ thành chủ thu tiền hay sao.

Cửa thành, người đi đường đủ loại kiểu dáng, thương đội xe ngựa, ra ra vào vào phi thường náo nhiệt.

Những người này tu vi trung bình đều đạt tới Quân Cấp, Vương cấp võ giả cũng không hiếm gặp, Hoàng cấp cũng có vài người đi ra đi vào, người đi đường nối liền không dứt, các loại xe ngựa tới tới lui lui, tiếng ồn ào quanh quẩn, so với Thương Mang thành thành nhỏ thì võ giả ở đây tu vi cảnh giới trung bình cao hơn nhiều lắm, đủ thấy Cổ Tôn Quận Thành phồn hoa và cường đại.

Trong thành đường đi đều làm bằng bạc, có đoạn đường còn lát bằng vàng nguyên chất, tuy vàng bạc ở thế giới này đối với võ giả chỉ là đồ cho đẹp

mất, nhưng vàng bạc đối với người thường có lẽ là tài sản quý giá nhất.

Thế giới nào cũng thế, người phàm không thể tu luyện là có rất nhiều.

Cổ Tôn Quận Thành rất lớn, đường phố rộng rãi, mà ở đây phương tiện di chuyển chủ yếu chính là Phi Chu, Phi Chu giống như xe hơi của địa cầu, nhưng tốc độ của nó rất nhanh, lại có thể bay, nhưng giá cả của phi chu khá mắc, võ giả bình thường chỉ có đủ tiền mua hạ phẩm phi chu, nếu không có tiền có thể đi nhờ phi chu, trả tiền giống như đi taxi vậy, nhưng giá cả cũng khá đắt, bởi vì Phi Chu động cơ chính là Linh Thạch, cho nên muốn chạy phi chu kiếm lời thì giá phải mắc hơn mấy phương tiện khác, thế nên phương tiện thiết yếu để võ giả có thể di chuyển chính là Phi xa, Phi Xa giống như xe buýt hay xe lửa kiếp trước, có thể chở nhiều người, phí tổn mọi người chia nhỏ ra cùng đóng, khiến võ giả dưới Quân cảnh có thể đi đến nơi mình muốn nhanh nhất.

Mà tại sao phải dùng phương tiện di chuyển trong thành? phải biết Cổ Tôn Quận thành chiếm diện tích không biết bao nhiêu, phân làm rất nhiều khu, ở trong thành không thể lãng không phi hành, nếu như người dựa vào đi bộ thì thời gian tiêu tốn khá lớn.

Trong Cổ Tôn thành cao thủ nhiều như mây, trị an tốt vô cùng, ai cũng không dám nháo sự, bất quá những cái nơi bẩn thỉu nơi hẻo lánh như xóm nghèo chắc chắn sẽ có chút bí mật không muốn người biết, tuy nhiên mặt ngoài thì Cổ Tôn Thành khá hòa bình.

Diệp Bắc thân là Diệp gia đại thiếu gia, trước khi rời đi cũng có gửi phi chu của mình trong nhà xe, phi chu của hắn là thượng phẩm phi chu, khá là mắc, bên trong phi chu tự thành tiểu không gian, là một căn phòng rộng lớn có đủ trang thiết bị tiện nghi phục vụ sinh hoạt hằng ngày, phi chu cũng có thể tự lái một cách an toàn đến địa điểm mình muốn đến, chỉ cần có bản đồ hoặc nhớ địa chỉ.

Dựa theo bản đồ phòng chừng, tòa quận thành này có diện tích gần bằng một nửa địa cầu, bên trong quận thành còn có biển cả, có thể nghĩ Cổ Tôn Quận Thành lớn bao nhiêu, người bình thường nếu đi bộ có lẽ đến chết cũng không ra khỏi tòa quận thành này.

Cái này không giống một tòa quận thành, ở bên trong này Vương Bá Ngự thấy sẽ thấy núi non trùng điệp, biển cả rộng lớn, sơn mạch rừng rậm ngút ngàn, vô số sinh linh tồn tại không chỉ mỗi nhân loại, có người bình thường, có cường đại tu sĩ, có cường đại yêu thú, có cường đại quái thú, có cường đại chủng tộc sinh linh sinh hoạt, có thể nói là ngư long hỗn tạp, chân chính hòa bình, đó là không có khả năng, mà tất cả những thứ này đều bị Cổ Tôn Quận Thành Tường thành bao bọc lại giống như một tiểu thế giới nhỏ.

Vương Bá Ngự tâm thần câu thông ngoại giới, hắn thấy hiện tại liền có rất nhiều địa phương khuất tầm nhìn diễn ra đố kỵ cướp đoạt, ** dâm phụ nữ, hãm hại lẫn nhau,...

Thương Khung Hoàng Triều nhân thủ không có khả năng có thể quản lý hết Cổ Tôn Quận Thành, trong này có vô số tiểu thế lực lớn nhỏ cùng nhau cai quản, hợp tác giữ gìn Cổ Tôn Quận Thành.

Cổ Tôn quận thành chia làm chín mươi chín thành trì, do chín mươi sáu cường giả Hoàng Cấp Thống Lĩnh cai quản, mà đứng đầu là Cổ Tôn Quận Chủ, Hoa Thiên Song, Tôn Cấp cường giả tuyệt thế tọa trấn, mà Cổ Tôn Quận Thành có ba đại thế lực lớn tọa trấn ba cái đại thành còn lại, phân biệt là Diệp Gia Bắc Phù Thành, Lâm Gia Thiên Hành Thành, Cao Gia Thiên Thanh Thành.

""Ta đói quá, chúng ta đi ăn trước đi? Đi một tý phía trước là đến Diệp gia rồi, tửu lầu này rượu thịt rất ngon."" Đi qua một nhà nổi danh quán rượu, Diệp Bắc dừng phi chu lại, xoay đầu nhìn Vương Bá Ngự dò hỏi.

Vương Bá Ngự nghe vậy, nhớ tới bản thân lâu rồi chưa ăn, dù là võ giả cảnh giới như hắn không ăn cũng không sao, nhưng trước kia từng là phàm nhân, không ăn uống cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, cho nên Vương Bá Ngự gật đầu nói: ""Có thể.""

Sau đó hai người liền đi vào Vạn Hương Lâu Quán rượu.

Trong tửu lầu, lầu một đã chật kín người, hai người trực tiếp liền đi lên lầu hai, lầu hai có mấy trăm phòng độc lập nhưng hiện tại cũng đã đầy phòng.

Bọn hắn tiếp tục trên lầu ba, lầu ba mỗi phòng là một tòa biệt viện nhỏ, phong cảnh tú lệ, nhưng lúc này đã đủ người.

Bọn hắn tiếp tục bước vào lầu bốn, cũng là lầu cuối cùng, chỉ dành cho khách quý, Diệp Bắc thân là đại gia tộc con em, lại là con trai độc nhất của Diệp Sơ Thần, cho nên cũng tính là khách quý, có vé vip đi vào tầng hoàng, lúc này đây lầu bốn chỉ còn một phòng trống.

""May quá, vẫn còn một phòng trống!"" Diệp Bắc nở nụ cười, tiến đến ý đồ đặt phòng.

""A...u...đây là ai đây, không phải là tiểu Bắc hay sao..."" Đột nhiên một thanh âm quái dị cất lên từ đằng sau lưng.

Diệp Bắc về mặt tức giận nhìn về phía thanh niên về mặt tà khí đằng sau, quát khê:

""Hoa Nhật Quỳnh, lão tử với ngươi không quen không thân, đừng gọi như thể thân quen lắm vậy.""

""Ai...nga...ngươi khi dễ nhân gia, lần trước ngươi còn hôn ta, giờ này lại biểu lộ vô tình vậy, nhân gia đau lòng a."" Thanh niên phía sau giả bộ ôm ngực, sắc mặt u oán nhìn Diệp Bắc, ánh mắt phảng phất đột nhiên toát ra hơi nước, giống như muốn khóc.

""Lăn...!"" Sắc mặt Diệp Bắc khó coi, nhanh chóng đi tới quầy đặt phòng.

""Chậm đã, phòng này bản cô nương muốn!"" Hoa Nhật Quỳnh thanh niên lướt nhanh đến quầy, khi hắn đi ngang qua Vương Bá Ngự, Vương Bá

Ngưu ngừi thấy một mùi thơm ngát, lúc đi ngang qua, Vương Bá Ngưu nhìn rõ được khuôn mặt thanh niên này, mắt hai mí to tròn, da trắng bạch, môi hồng, ăn mặc nữ trang quần áo, tóc dài xòa ngang vai, nếu không phải cái hầu kết dưới cằm, Vương Bá Ngưu còn tưởng phía trước là một đại mỹ nhân đâu, sắc mặt hần khê nhủ lại, trong lòng thầm mắng:

"Cmn, ở đâu cũng có nhân yêu!"

"Ta đến trước mà?" Diệp Bắc phần nộ nhìn Hoa Nhật Quỳnh, quát.

"Làm sao, muốn ăn đòn hả?" Hoa Nhật Quỳnh giọng lên phần quyền, uy hiếp nói.

Nghe vậy sắc mặt Diệp Bắc lóe lên vẻ kiêu kỳ thật sâu, nhưng khi nhìn thấy Vương Bá Ngưu tùm tùm nhìn mình, hần lấy lại dũng khí, quát lớn:

"Lăn, hôm nay ta đi với Vương lão, ngài thân phận tôn quý, tiểu tử nguoi dám cả gan dành chỗ với ta?"

Nghe vậy Hoa Nhật Quỳnh tò mò xoay đầu lại nhìn Vương Bá Ngưu.

Chỉ thấy Vương Bá Ngưu tuy trang lão già khuôn mặt, nhưng khuôn mặt lại không có một nếp nhăn, chỉ có râu bạc khiến hần trở nên già dặn hơn, tóc bạc dài bay phất phới, lại mặc thêm cổ trang trang phục nhìn có vẻ rất có phong thái Tiên Phong Đạo Cốt.

Hoa Nhật Quỳnh thanh niên đưa ánh mắt nhìn chăm chăm Vương Bá Ngưu, trong mắt nổi lên hơi nước, vút cái mị nhãn cho Vương Bá Ngưu, giọng nói diễm đạm đáng yêu nói:

"Vị lão nhân gia đẹp trai này, ta đói bụng, nguoi có thể nhường cho nhân gia lần này được không?"

Vương Bá Ngưu liếc xéo Hoa Nhật Quỳnh một chút, nói: "Hư hỏng đồ vật, lập tức từ trước mặt lão phu biến mất!"

"Nguoi nói cái gì?" Hoa Nhật Quỳnh phần nộ quát khê.

"Bò sát! Thật sự là quá ồn ào!" Vương Bá Ngưu lạnh lùng quát lớn một tiếng, thân hình như thoáng hiện, chớp mắt tới gần trước mặt Hoa Nhật Quỳnh, bàn tay mạnh mẽ nắm chặt cổ Hoa Nhật Quỳnh, đưa lên cao, lạnh lùng nói: "Nguoi nói quá nhiều lời."

Nói xong, Vương Bá Ngưu mặc kệ ánh mắt kinh hoàng của Hoa Nhật Quỳnh, mạnh mẽ bóp chặt bàn tay lại, đầu lâu của Hoa Nhật Quỳnh liền bị hần bóp nát, não óc đỏ trắng trong hư không phun trào văng tứ tung.

Khê liếc nhìn Diệp Bắc, Vương Bá Ngưu lạnh lùng nói:

"Còn không mau đặt phòng?!"

Nghe Vương Bá Ngưu nói vậy, Diệp Bắc kinh hoàng liền bắt đầu đặt phòng, trong lòng âm thầm hoảng sợ nói:

"Ngoài biến thái ra, Diệp Thiên Hùng cầu vật này lại sát ý quả quyết như vậy, Hoa Nhật Quỳnh tiện nhân chỉ hơi nói nhiều liền bị hần giết chết, quả thật cảm thú!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Diệp gia phần nộ!

Lầu bốn, hết thảy liền có tám cái biệt viện vô cùng xa hoa, bên ngoài còn có hộ vệ của Vạn Hoa Lâu canh giữ tránh khách vip bị làm phiền, hộ vệ đều là Quân cấp võ giả, Diệp Bắc dẫn Vương Bá Ngưu đến biệt viện cuối cùng, Diệp Bắc nhét vài tay hai tên hộ vệ vài viên trung phẩm linh thạch, liền nghiêng ngang đi vào.

Biệt viện bên trong có hồ bơi, có linh thảo thơm ngát, nội thất thì xa hoa, tất cả đều viên vàng lấp lánh, đặt biệt ngay phòng ăn có một cái bàn ăn hoàn toàn làm bằng linh thạch, khiến người ngồi ăn cảm giác thư sướng hít thở liền thoải mái.

Vương Bá Ngưu tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống, ngồi xuống, hần ngó nghía xung quanh, cau mày nói: "Tại sao không có phục vụ viên?"

Nhắc tới cũng kỳ quái, sau khi đi vào, hần liền chưa từng thấy một vị phục vụ viên.

Diệp Bắc ánh mắt kỳ lạ nhìn Vương Bá Ngưu, giống như thành phố công tử ca nhìn thấy nông thôn thiếu niên, một lúc sau hần mới giải thích:

"Nguoi hãy nhìn menu, lựa chọn nó, sau khi xác định, ấn nhẹ nút đỏ bên cạnh món ăn đó, liền sẽ có người đưa tới."

""Còn phục vụ viên thì chỉ có người muốn thuê hẳn phòng vip mới có thể gọi phục vụ viên, phục vụ viên có thể đi chơi chung với người, cùng người dạo phố, cùng người tắm rửa, cùng người ca hát, nếu nàng thích người, có thể làm ấm giường cho người, ta rất ít gọi phục vụ viên cho nên lão bản nơi này khi thấy ta vào phòng vip này thì không gọi các nàng đến phục vụ, bởi vì ta có bệnh thích sạch sẽ..."

Nói tới bệnh thích sạch sẽ, sắc mặt Diệp Bắc liền tái nhợt, hẳn không khỏi nhớ tới bản thân liếm mút ngón chân Vương Bá Nguru, liền cảm giác bụng sôi trào, mặt tái xanh, đồ ăn trong miệng liền ói ra hết.

Vương Bá Nguru thấy bộ dáng của Diệp Bắc, chỉ khẽ cười lạnh một tiếng, không nói gì, ấn nút chọn món mắc nhất trong Vạn Hương Lâu.

Diệp Bắc cùng Vương Bá Nguru sau khi ăn xong liền bắt đầu rời đi, giờ khắc này màn đêm buông xuống, đèn đuốc sáng chói, người đi đường tấp nập.

“Đến!”

Đi đại khái nửa giờ đồng hồ, hai người tới một con đường rộng lớn nhưng rất vắng người, cỡ 3 thụ mộc khắp hành lang, cảnh lá rậm rạp, linh khí nồng nặc.

Và phía đằng trước là một khu kiến trúc vô cùng khổng lồ, từng dãy nhà lầu san sát nhau, cung điện chọc trời, lâm viên rộng lớn, còn có cả sông hồ phân bố chằng chịt, cho dù với thị giác của Vương Bá Nguru, vẫn không thể thấy phần cuối.

Khẽ liếc lên trên cửa lớn, có một cái bảng hiệu làm bằng Hoàng Kim treo cao, trên đó viết "Diệp Gia Thị Tộc" tràn đầy cảm giác uy nghiêm, cổ kính cùng tang thương, nếu dụng tâm nhìn kỹ sẽ cảm thấy bảng hiệu ẩn dấu một cỗ khí thế cường đại, không dung xâm phạm, vừa nhìn liền biết chính là Diệp Gia Lão Tổ Tông đời đầu viết lên.

Cho dù là ban đêm còn có rất nhiều Diệp gia đệ tử đi ra đi vào, trên thân mặc đủ loại quần áo màu sắc khác nhau, Diệp Gia Tông Tộc đệ tử quần áo phân làm Bạch y đối với ngoại hệ Diệp Gia đệ tử, Hắc y đối ứng nội hệ Diệp Gia đệ tử, Lam y đối ứng với Trục hệ huyết mạch Diệp Gia đệ tử, Tử y đối ứng với Tinh Anh Diệp gia đệ tử, mà Diệp Bắc thân trang phục chính là Tử y trang phục.

Ngoại hệ chính là Diệp Gia cùng người ngoài thông hôn, thiên phú không xuất sắc, phân bố cũng nhiều nhất trong hàng đệ tử, Nội hệ đệ tử chính là ngoại hệ đệ tử có thiên phú xuất chúng hay thực lực mạnh mẽ được đặc cách đưa vào.

Trục hệ đệ tử chính là Diệp gia đệ tử dòng chính, cho dù thiên phú không xuất chúng vẫn chính là trục hệ đệ tử, đây là quy củ từ xa xưa đến giờ.

Còn Tinh Anh đệ tử chính là tổng hợp những đệ tử từ ngoại,nội hệ và Trục hệ đệ tử tuyển ra, chỉ có đệ tử thiên phú xuất sắc, vượt qua đồng lứa rất nhiều, trải qua thực chiến võ đài sàng lọc ra chân chính tinh anh, chính là nội tinh của Diệp gia tộc.

Diệp Bắc thân là con trai gia chủ Diệp Gia, thiên phú cũng bất phàm, ngoài tính cách hơi kiêu ngạo một tý, nhưng tu luyện cũng cần cù chịu khó, cho nên mới mười chín tuổi đã có tu vi Quân cấp đỉnh phong chi cảnh, tuy so với chân chính thiên kiều tuyệt thế còn kém xa, nhưng ở Năm Châu Diệp Bắc đều thuộc hàng nhất lưu thiên tài.

""Bác thiếu gia!"" Đám đệ tử không quản là nội viện đệ tử hay kể cả tinh anh đệ tử đều gọi hắn là thiếu gia, ngoài thân phận con trai Diệp Sơ Thần ra, Diệp Bắc cũng là chân chính thiên kiều, mà muốn được mọi người tin phục kính trọng cần có thực lực và quyền lực, địa vị, tính cách mị lực Diệp Bắc đều có.

Hắn dẫn theo Vương Bá Nguru một mạch đi vào Diệp gia, cho đến khi đến phòng riêng của phụ thân hắn, Diệp Sơ Thần, Diệp Bắc mới ngừng lại gõ cửa.

""Vào đi."" Một giọng nam trầm ổn vang lên.

Diệp Bắc tuy là con trai, nhưng Diệp Sơ Thần là một cái người đàn ông rất quy củ, cho dù là con trai hắn muốn gặp hắn đều phải gõ cửa.

Diệp Bắc đẩy cửa vào, thấy phụ thân đang mài mực luyện thư pháp, hắn cũng không dám nói gì, đến khi Diệp Sơ Thần viết xong thư pháp, hắn mới ngẩng đầu lên nhìn Diệp Bắc, ánh mắt dừng lại ở Diệp Bắc chưa tới một giây, liền đưa qua nhìn Vương Bá Nguru, đôi mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

""Sao ta cảm giác người này lại quen thuộc như thế..."

Lắc đầu, hắn cau mày nghi hoặc hỏi:

]

""tiểu Bắc, vị lão huynh này là ai?""

""Bẩm phụ thân đại nhân, đây là Vương lão, ta cảm giác tu luyện ngọt ngào liền muốn chạy ra ngoài chơi, thấy Tinh thúc dẫn đội gia tộc tinh anh đệ tử đi đến Thánh Vương Tông rèn luyện, liền vụng trộm đi theo, nửa đường chúng ta có ghé Diệp Gia phân tộc Thương Mang Thành ý đồ dừng chân nghỉ ngơi, nhưng hiện tại nơi đó đã biến thành một cái đại tông môn mang tên Sát Lục Ma Tông, mà tông chủ chính là đường đệ Diệp Thiên Hùng, Tinh thúc ra gây sự với hắn, bị hắn đánh cho học máu, sau đó Thiên Hùng đường đệ nổi sát tâm, gọi chúng trưởng lão Sát Lục Ma Tông ra vây công chúng ta, Lâm gia Mặc Thúc, Cao Gia Bá Quát Thúc, Tinh Thúc đều liều mạng tự bạo vì chúng ta chạy trốn, nửa đường chúng ta bị đệ tử Sát Lục Ma Tông vây giết, chỉ còn có ta, Cao Minh, Lâm Lưu Vân còn sống, nhờ có tán tu Vương Lão cùng huynh đệ của hắn giúp chúng ta chạy trốn, đệ đệ của Vương lão đã mang Lâm Lưu Vân rời đi, Đệ tử của Vương Lão mang Cao Minh rời đi, còn Vương lão mang ta rời đi mới may mắn bảo tồn mạng sống."" Diệp Bắc sắc mặt

kinh hoàng thuật lại câu chuyện.

""Cái gì?"" Diệp Sơ Thần kinh ngạc gầm lên, một lúc sau ánh mắt hắn lóe lên sát ý ngập trời, gầm lên một tiếng:

""Diệp gia trưởng lão, tập hợp!""

.....

“Diệp Minh Huyền, con của ta.....”

""Diệp Hàn bảo bồi cháu trai của ta...""

""Diệp Càn con ta...ngươi chết thật thảm a..""

""Súc sinh...ai dám giết con trai lão từ!..""

Ngay lúc này, Diệp Gia Nghị Sự Điện vang lên vô số thanh âm bi thương thảm thiết, khiến đám đệ tử Diệp Gia ở bên ngoài kinh hãi không biết chuyện gì đang xảy ra.

Những thanh âm bao hàm cảm xúc bi thương cùng thống hận vô hạn, còn có sát ý kinh thiên.

Giờ phút này nghị sự điện đã đứng đầy bóng người, ước chừng có hơn một trăm người, hơn nữa khí thế của mỗi người đều ẩn chứa khí tức cực đại, yếu nhất chính là Vương cấp cao thủ, Hoàng cấp cường giả cũng không thiếu.

Thực hiện nhiệm vụ này đều là cường giả Diệp Gia tông tộc.

Nhưng mà giờ phút này sắc mặt bọn hắn lại là vô cùng khó coi, tuyệt đại đa số người đều gắt gao chặt nắm tay, trong mắt tràn ngập phần hận ngập trời, mãnh liệt sát khí từ trong thân thể của bọn hắn điên cuồng toát ra.

Những đệ tử được Diệp Thiên Tinh đưa đi đều là chân chính tinh anh của Diệp gia, nay đã vẫn lạc gần hết chỉ còn lại Diệp Bắc, phải biết muốn bồi dưỡng một đệ tử tinh anh, tài nguyên cần thiết không phải nhỏ, hiện tại liền chết đi năm người, mà năm người này đều là nằm trong Thập đại đệ tử tinh anh đứng đầu, thiên phú xuất chúng vượt xa cùng thế hệ đều bất hạnh vẫn lạc, ngay cả Diệp gia nhị trưởng lão cũng táng thân nơi đất khách, khiến Diệp Gia gặp phải đả kích quá trọng đại.

một tôn Bán Bộ Vô Tôn có tiềm năng đột phá Vô Tôn cấp lại vẫn lạc, khiến Diệp Gia gia tộc suy yếu một phần nội tình, phải biết rằng cả Diệp gia chỉ có một tôn Tôn cấp cường giả chính là Lão Tổ Tông, Tôn cấp hậu kỳ cường giả đã sống hơn mấy vạn năm giờ cũng sắp xuống lỗ trong vòng trăm năm nữa, mà bán bộ vô tôn chỉ cảnh chỉ có bốn người, nhị trưởng lão Diệp Thiên Tinh, đại trưởng lão Diệp Văn Thiên, gia chủ Diệp Sơ Thần, tam trưởng lão Diệp Trần.

Tuy lão tổ tông có thể tìm thân xác khác đoạt xá trọng sinh, nhưng muốn trở về Tôn cấp cảnh giới không biết đến khi nào, ít nhất cũng tầm ngàn năm, tu luyện là một quá trình từ từ tích lũy nội tình, cho dù cảnh giới đã có nhưng vẫn phải làm lại từ đầu bồi đắp cơ sở, nếu như lão tổ tông tìm đại thân xác nào đoạt xá rồi liền mạng tăng mạnh tu vi, cảnh giới vĩnh viễn dừng lại Vô Tôn cảnh, cho nên muốn hoàn mỹ trọng sinh phải đoạt xá sinh linh từ trong bụng mẹ, nhưng đại giới là bị Thiên Đạo khóa lại ký ức, tạm thời mất đi ký ức, phải đến một lúc nào đó thích hợp thì ký ức mới thức tỉnh.

Cho nên Diệp gia nếu chỉ còn mỗi Diệp Sơ Thần bọn người khó có thể khiến Diệp gia phát triển, kẻ thù sẽ tìm cơ hội báo thù.

Diệp gia kẻ thù khá nhiều, Tôn cấp cường giả cũng có, tuy nhiên đằng sau có lão tổ tông tọa trấn, kẻ thù cũng không dám đến gây sự, nhưng nếu chỉ mỗi Diệp Sơ Thần thì Diệp Gia có nguy cơ sinh tử, cho dù là Hoàng cấp cường giả kẻ địch, kẻ địch nếu không đánh lại, nhưng quyết tâm núp trong bóng tối đánh ra một kích hủy diệt Diệp Gia địa bàn rồi chạy trốn, thì Diệp Sơ Thần cũng khó mà ngăn cản.

Dù sao Hoàng cấp cường giả chỉ khi cảnh giới vượt qua mới có thể chém giết nhau, bình thường một khi Hoàng cấp cường giả một lòng chạy trốn, đồng cấp cường giả cũng khó mà giết chết, cho nên dù là Vương Bá Ngưu muốn thống nhất thương mại thành, chủ yếu chính là dùng mưu kế hãm hại hoặc uy bức lợi dụng từng bước suy yếu kẻ địch, khi nào bên hắn Hoàng cấp cường giả quân số chiếm ưu thế hắn mới phát động tấn công Bá Đạo Môn cùng Thần Đan môn.

Cho nên khi Diệp Thiên Tinh bị sát hại, cả Diệp gia đều phần nộ chính là thế, dù lục đục nội bộ nhưng dính đến lợi ích chung, đám người này rất cùng chung mối thù.

""Súc sinh Thiên Hùng, ý mình thống nhất Thương Mang thành liền không coi tông tộc Diệp gia ra cái gì, lần trước hắn làm nhiều việc cảm thù khiến danh vọng Diệp gia rớt xuống ngàn trượng, lão từ đi ra ngoài cũng bị mấy tên kia chế diễu, lão từ chưa tìm hắn tính sổ, lần này lại dám cả gan tàn sát tộc nhân, tội đáng muôn lần chết, gia chủ, chuyện này không thể cứ tính như vậy, cần thiết muốn giết chết Diệp Thiên Hùng cầu tặc!""

Đột nhiên, một thanh âm phần hận vang lên, cất giọng chính là một nam tử vai hùng lưng gấu, hắn là ngũ trưởng lão, một thân tu vi đã đạt tới Cái Thế Hoàng giả trung kỳ, cho dù ở hàng Diệp gia trưởng lão cũng được xếp vào hàng nhất lưu cao thủ!

“Không tội, Ngũ trưởng lão nói quá đúng, Diệp Thiên Hùng sỉ nhục danh dự của Diệp Gia, hủy đi gia phong, lại tàn sát tộc nhân, quả thực liền cảm thù đều không bằng, giống như cái đồ bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa như hắn chúng ta không cần thiết nói nhiều, nhanh chóng muốn giết chết hắn đền tội!”

“Ta muốn đem thân thể hán bầm thây vạn đoạn, sau đó nghiền xương thành tro!”

“Cái thù hận này quyết không đội trời chung, Diệp Thiên Hùng phải chết, Sát Lục Ma Tông gì đó cần thiết phải xóa sổ.”

“Gia chủ, hạ lệnh đi, thù này ta nhất quyết muốn báo, không chết không thôi!”

“.....”

Sau khi Ngũ trưởng lão lên tiếng, liên tiếp vô số thanh âm phản nộ liên vang lên không ngừng.

Hầu như tất cả mọi người đều lộ vẻ phẫn hận, khuôn mặt ai nấy đều vô cùng dữ tợn ngoại trừ Đại trưởng lão Diệp Văn Thiên.

Diệp Thiên Hùng là con hán, Diệp Thiên Tinh là đệ đệ của hán, tuy giữa hán và đệ đệ đều khác khẩu, tuy nhiên cũng đều là vì Diệp Thiên Hùng cùng Diệp Thiên hà mà cãi nhau, nhưng giờ đây đệ đệ hán bị con trai giết, con trai hán cũng sắp bị Diệp Gia tông tộc liên hợp diệt sát, bản thân hán tuy là đại trưởng lão cũng không thể ngăn cản, đây là nhân tâm sở hướng, đây là đại thế, hán cũng không thể ngăn cản, cũng không có thực lực ngăn cản.

Thiên Hà chết, Thiên Tinh chết, giờ Thiên Hùng chuẩn bị có nguy cơ sinh tử, người thân người nhà của hán giờ khắc này cũng tận diệt gần hết.

Diệp Văn Thiên sắc mặt cô đơn thất thểu rời đi, không ai để ý hán rời đi..

....

“Gia chủ, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Ngũ Trưởng Lão lại lần nữa ra tiếng hỏi.

Mà nghe được ngũ trưởng lão lên tiếng hỏi, tức khắc ánh mắt mọi người đều tập chung nhìn vào Diệp Sơ Thần.

Mà Diệp Sơ Thần thì liếc qua Diệp Cơ Từ, trầm giọng hỏi:

“Tứ trưởng lão, theo người thì việc này là thế nào?”

Tứ trưởng lão Diệp Cơ Từ là Diệp Sơ Thần nhất mạch, đồng thời là đệ đệ của hán, cả Diệp gia ngoại trừ Diệp Sơ Thần, địa vị của Diệp Cơ Từ không thua kém đại trưởng lão Diệp Văn Thiên.

Bởi vì tính cách hán tương đối trầm tĩnh, đa mưu túc trí, lại tinh tu Trí Đạo nhất mạch, cho nên rất nhiều việc đại sự Diệp Sơ Thần đều hỏi qua ý kiến của Diệp Cơ Từ.

“Diệp Thiên Tinh, Lâm Kiên mặc, Cao Bá Quát đều là bán bộ võ tôn chi cảnh, nếu ở Thương Mang thành nhị lưu thành trì kia bọn hán tuyệt đối coi như cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng mà bọn hán đều bị Diệp Thiên Hùng cùng đồng bọn vây công chết, phải biết Bán Bộ Võ Tôn cảnh cường đại, đã chạm tới quy tắc cảnh cửa, không phải Hoàng cấp cường giả nhiều có thể chống lại, dù một người Bán Bộ Tôn cảnh đủ để chiến với mười tên Cái Thể Hoàng Gia chi cảnh đỉnh phong, không phải là nhân số có thể xen lấp được khoảng cách thực lực chênh lệch, chưa kể Diệp Thiên Hùng thông qua Diệp Bắc mô tả còn đánh Diệp Thiên Tinh hộc máu, sau đó Diệp Thiên Tinh đám người còn liều mạng thiêu đốt tinh huyết tăng thực lực lên Tôn cấp cảnh ban đầu, vẫn không thể mở đường máu xông ra, thực hiện nhiên, Diệp Thiên Hùng nhất định là nắm giữ ít nhất bốn đến năm tên Bán Bộ Võ Tôn cảnh võ giả, nếu chuyện này không điều tra rõ ràng, chúng ta cho dù đưa nhiều người hơn nữa chỉ có chịu chết.”

“Chúng ta tổn thất thực lực chinh chiến với Sát Lục Ma Tông, tất nhiên sẽ hao tổn thực lực, dẫn đến các thế lực khác ngấp nghé Diệp gia chúng ta, đây không phải là điều nên làm, vì giết Diệp Thiên Hùng liền đem cả Diệp Gia bồi đắp vào, không đáng.”

“Vội lại thông qua tiểu Bắc nói, Lâm Gia cùng Cao gia cũng bị Diệp Thiên Hùng hạ độc thủ, cho nên chúng ta có thể liên hợp với hai nhà còn lại thành lập liên minh Tru Ma vây giết hán, có thể giảm bớt thương vong cho Diệp gia chúng ta, có phải diệu tai hơn không?”

“Tốt, cứ theo chủ ý của tứ trưởng lão.”

“Tuy nhiên cũng làm tốt chuẩn bị, Diệp Trần, lập tức triệu tập tu vi từ Quân cấp trở lên cao thủ, chuẩn bị chiến tranh!”

“Ta lập tức liền đi!” Diệp Trần chấp tay, nhanh chóng rời đi.

“Tứ trưởng lão, người sang hai nhà Lâm, Cao nêu ra ý muốn thành lập liên minh, lập tức tiến hành!”

“Rõ!” Diệp Cơ Từ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Mẫu thân tuyệt sắc!

Giờ khắc này Diệp Bắc sắc mặt hơi tái nhợt nhanh chóng rải bước mà đi, hần đi một đoạn đường dài ngoằng nghèo, cuối cùng dừng chân ở phòng riêng của mẫu thân.

Hắn hít sâu một hơi, bàn tay run rẩy giờ lên, cuối cùng dường như hạ quyết tâm, hắn đập cửa, miệng nói:

""Mẫu thân.""

Một lúc sau, một giọng nói trong trẻo, ôn nhu vang lên:

""Tiểu Bắc à, vào đi..""

Diệp Bắc đẩy cửa đi vào, xuất hiện trước mặt hắn là một vị trung niên mỹ phụ mặc cung trang trang phục, đang ngồi cạnh bàn phấn ngắm mình trong gương.

Qua tấm gương phản chiếu lại một dung nhan thanh tú thoát tục, mái tóc đen dài của nàng được cột theo kiểu tóc mái đuôi ngựa, trên đầu cài một cây trâm Phụng ngậm ngọc (hàm châu Phụng Thoa).

Bởi vì thời tiết đang là đầu hạ, trên người nàng chỉ mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, cùng quần lụa mỏng màu trắng. Trên mặt không trang điểm, một chút trang sức dư thừa cũng không có, nhưng dung nhan lại càng thêm thanh nhã. Trung niên mỹ phụ nhìn bóng mình trong gương rồi mỉm cười, ngay cả trong lúc cười, cả người vẫn không mất vẻ cao quý, nghiêm cẩn, lộ ra vài phần thanh tao của một người đã nhiều năm đứng ở địa vị cao.

“Huyền Tỷ Tỷ..” Giọng nói kính cẩn của Diệp Bắc vang lên đánh gãy sự trầm tư của Tiêu Huyền, nàng hơi hơi quay đầu, ánh mắt sắc xảo kèm theo vẻ cung chiêu nhìn Diệp Bắc, ôn nhu nói: ""Tiểu bắc, mẫu thân à không, tỷ tỷ nhớ người.""

Diệp Bắc kha khá nhiều lần nhìn dung mạo của mẫu thân, nhưng lần này hắn đến gặp mẫu thân với ý đồ xấu, cho nên cái nhìn của hắn lúc này đột nhiên thay đổi, không còn cái nhìn của một đứa con trai nhìn mẫu thân mình, mà dùng cái nhìn của một thanh niên nhìn nữ tử xinh đẹp khác, giờ khắc này nhìn mẫu thân dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, một cổ cảm xúc khác lạ nảy sinh trong lòng hắn, hắn ngơ ngác nhìn mẫu thân, quên mất đi thực tại, hắn cứ nhìn vậy cho đến khi giọng nói mẫu thân vang lên bên tai hắn.

""Tiểu Bắc, làm sao? tỷ tỷ xinh đẹp quá hả?"" Tiêu Huyền thấy ánh mắt kinh diễm cùng say mê của Diệp Bắc khi nhìn nàng, khiến nàng hơi đỏ mặt.

""Hi hi, Huyền tỷ tỷ, ngài thật sự quá xinh đẹp, ở ngoài kia những nữ tử được thiên hạ tôn sùng gọi là thiên chi kiều nữ cũng không hơn gì mẫu thân người."" Diệp Bắc hưng hăng gật đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt của mẫu thân, trầm mê nhìn.

Những lúc chỉ có hai người, Diệp Minh cùng Tiêu Huyền đều xưng hô với nhau là tỷ đệ, bởi vì dung mạo hai người quá giống nhau, Diệp Huyền dung mạo càng giống nữ tử đôi mươi, nên khi ra ngoài đường đều bị nhầm là tỷ muội, đây là lý do Hoa Nhật Quỳnh tưởng Diệp Bắc cũng là Nam giả nữ giống như mình, có sở thích nhân yêu, nên Hoa Nhật Quỳnh hanh niên luôn tìm cơ hội đuổi theo tán tỉnh Diệp Bắc, khiến Diệp Bắc khóc không ra nước mắt.

Nghe Diệp Bắc nói vậy, Tiêu Huyền có chút ngại ngùng, nhưng trong lòng cũng nổi lên cảm giác ngọt ngào, phụ nữ mà, ai không thích người khác khen mình đẹp, mà đây lại là con trai bảo bối của nàng khen nàng, khiến nàng cảm giác tự hào.

Giờ khắc này nàng mới cẩn thận nhìn kỹ, Diệp Bắc chỉ mới hai mươi hai tuổi, nhưng trời sinh tuấn mỹ phong lưu, nhất là đôi mắt đào hoa hơi nhếch lên kia, không biết đã quyến rũ biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ đang hoài xuân trong gia tộc cùng với các nữ tử trong Cổ Tôn Quận.

Ở Cổ Tôn Quận, Diệp Bắc chính là tuấn mỹ thanh niên đệ nhất, tu vi cũng đứng hàng đầu trong hàng thanh niên tài tử, lại là Diệp Gia thiếu chủ, nên hắn được khá nhiều hoài xuân nữ tử theo đuổi, thầm mến.

Dung mạo của Diệp Bắc bảy phần tương tự Tiêu Huyền, chỉ có ba phần nam tính của Diệp Sơ Thần, cho nên Diệp Bắc dung mạo không khác gì Tiêu Huyền là mấy, bảy phần nữ tính, ba phần nam tính, một cái mỹ thanh niên.

Càng nhìn, nàng càng cảm thấy Diệp Bắc dung nhan xinh đẹp, trong lòng đột nhiên cảm giác hơi khác lạ.

“Sắc mặt nương nương có chút không tốt.” Diệp Bắc vươn tay, đem ly trà trong tay Tiêu Huyền đặt xuống bàn. Nước trà sánh ra ngoài đổ lên tay Tiêu Huyền, hắn lấy khăn lụa, cẩn thận giúp Tiêu Huyền lau sạch. Ngón tay thon dài của Diệp Bắc xẹt qua mu bàn tay Tiêu Huyền, đầu ngón tay có một vết chai mỏng, cảm giác thô ráp lại nóng rực khiến trên mu bàn tay, khiến Tiêu Huyền cảm thấy một trận tê dại.

Cảm giác mặt mình bắt đầu nóng, Tiêu Huyền xấu hổ, nhưng trên mặt vẫn không có một tia khác thường, chỉ thản nhiên nói: “Ta hơi mệt.”

""Nương người mệt ở đâu, ta có học được thủ pháp trị mệt mỏi, để ta xoa bóp cho người!"" Diệp Bắc ánh mắt lóe lên vẻ hưng phấn, vội vàng nói.

Ánh mắt Tiêu Huyền lóe lên vẻ bất ngờ, vốn dĩ bình thường khi hắn đến thăm nàng, nàng nói nàng mệt, Diệp Bắc sẽ không chút do dự rời đi, nhưng hôm nay biểu hiện của Diệp Bắc khá khác lạ, nhất là đôi mắt của hắn nhìn nàng quá kỳ dị, giống như....ánh mắt thèm muốn của nam nhân nhìn nữ nhân khác phái.

Nhưng nàng cũng không từ chối, thuận miệng nói:

"Nương đâu đằng sau gáy với bả vai, khổ, hồi trước nương cùng địch nhân chiến đấu lưu lại ám thương, cũng không thể chữa khỏi, nên cứ một thời gian là nó đau nhức.""

Diệp Bắc nghe vậy ánh mắt lóe lên vẻ kinh hỷ, vội vàng chạy tới đằng sau lưng Tiêu Huyền, bàn tay run rẩy chạm nhẹ vào cổ nàng, cảm giác đầu tiên của Diệp Bắc chính là...mềm mại.

Hắn hít nhẹ mùi hương trên người của Tiêu Huyền, ánh mắt lóe lên vẻ say mê, bàn tay hắn đột nhiên hiện lên lên Mộc chi sinh khí, sau đó hắn chạm vào cổ và vai nàng, nhẹ nhàng xoa bóp.

Tiêu Huyền cũng không trông mong gì lắm thủ pháp của Diệp Bắc hiệu quả đối với nàng, đột nhiên nàng cảm giác một cổ mát lạnh khí tức chạm vào vai và cổ nàng, cổ khí tức này thấm vào da thịt, khiến cổ đau đớn do ám thương liền biến mất, thay vào đó là cảm giác thoải mái và thư sướng lạ kỳ, nàng hoàn toàn thả lỏng người hưởng thụ, giờ khắc này nàng hoàn toàn buông đi đề phòng.

Đợi đến lúc này, Diệp Bắc mới lộ ra chân diện mục thực sự, hắn đột ngột khống chế Tiêu Huyền, vớt ra Định Thân Thuật từ Vương Bá Nguỵ dạy cho hắn giam cầm thân thể Tiêu Huyền, Tiêu Huyền đột nhiên cảm nhận thân thể mình bị giam cầm không thể vận dụng một tia lực lượng, nàng kinh hãi hét:"Tiêu Bắc...ngươi..."

Nhưng nàng chưa kịp nói xong, cái miệng Diệp Bắc liền ngậm lên môi nàng, chặn lại tiếng hét của nàng.

"Um...um..." Tiêu Huyền liên mạng vùng vẫy dấy dựa nhưng nàng bị Định Thân Thuật khống chế không có một tia sức lực, làm sao tránh được ma trảo của Diệp Bắc, Diệp Bắc bá đạo hôn môi nàng, đầu lưỡi cạy ra hàm răng ngọc ngà của nàng, luồn đầu lưỡi vào cuốn lấy lưỡi Tiêu Huyền.

Tiêu Huyền mạnh mẽ cắn một cái, nhưng cho dù nàng liều mạng cắn vẫn không tổn thương được đầu lưỡi của Diệp Bắc, Quân cảnh thể chất không phải một vị nữ tử bị giam cầm hết thấy lực lượng

có thể tổn thương được.

Tiêu Huyền chảy nước mắt, rốt cuộc từ bỏ phản kháng, mặc cho lưỡi của Diệp Bắc càn quét vòm họng của nàng.

Hôn chán hôn chê một lúc lâu, Diệp Bắc mới buông ra đôi môi của Tiêu Huyền, cả hai đều đồng thời thở hồng hộc.

"Ngươi...ngươi...sao ngươi lại dám làm chuyện loạn luân như thế này...ngươi..." Giọng nói của Tiêu Huyền run rẩy kịch liệt, nói xong, từng hạt nước mắt như hạt mưa chảy xuống như vỡ òa, giờ khắc này Diệp Bắc có thể dễ dàng thấy được của mẫu thân thật sự đang thương tâm đến cực điểm.

"Ta....mẫu thân, thật sự từ rất lâu rồi ta đã thích ngươi, từ lúc nhỏ cũng thế, càng lớn, ta càng cảm giác tình cảm của ta dành cho ngươi khác với tình cảm mẹ con, ngươi nết, ngươi ôn nhu, ngươi dịu dàng, ngươi hào hoa phong nhã, ngươi phong hoa tuyết nguyệt khiến ta rung động....mẫu thân, khi ta biết ta yêu ngươi, ta rất đau khổ, ta cố ý đi thật xa để mình quên đi tình cảm sai trái này, nhưng càng xa ngươi, ta càng đau khổ, ta không chịu nổi nữa, lần này gặp lại ngươi, ta nhận ra ta không thể nào kiềm nén được thứ tình cảm này nữa, ta muốn ngươi, mẫu thân xinh đẹp của ta."

Ngươi mê sáng rồi!! " Tiêu Huyền kích động cả giận, nàng không thể tin được Diệp Bắc lại luyến ái mình, mà mình lại là mẫu thân của hắn.

Diệp Bắc tiếp tục nói:

- Ta không có mê sáng, ngươi nghĩ đi, vì sao khi không ai ta không gọi ngươi là mẫu thân, mà là tỷ tỷ. Bởi vì trong đáy lòng ta luôn coi tỷ là thể tử của ta, ta luôn yêu tỷ.""

- Ngươi im miệng!! Ngươi không phải người, là ma quỷ!! "Con mắt Tiêu Huyền bao hàm nước mắt, biểu tình phẫn nộ tiến lên mắng Diệp Bắc:

- Ngươi không thể có suy nghĩ điên cuồng như thế, ta là mẫu thân ngươi, là người sinh ra ngươi..."

Đôi mắt của Diệp Bắc lúc này cũng rung rung, hắn nghẹn ngào nói:

- Tin hay không tùy tỷ, từ lần đầu thấy tỷ, lòng ta đã thích tỷ rồi. Khi đó ta không biết đây là tình yêu, chỉ biết lúc ở cùng tỷ rất vui vẻ. Trong cái gia đình này, tỷ là người hiểu rõ ta nhất, tỷ thương ta, cưng ta. Có tỷ làm bạn cả ngày, ta cả đời đều không quên được, ta đã âm thầm hạ quyết tâm, ta lớn lên nhất định phải lấy tỷ, hảo hảo yêu tỷ, để tỷ vĩnh viễn bên ta, cho tỷ hạnh phúc và hưởng đầy ắp tình yêu. Ta vì tỷ làm việc tỷ thích, không để cho bất luận kẻ nào khi dễ tỷ. Tỷ vui vẻ, ta sẽ vui vẻ, tỷ không vui, ta liền trừu cho tỷ vui. Trong lòng ta, tỷ vĩnh viễn đẹp nhất, nữ nhân trong mộng ta thấy chỉ có một, đó chính là tỷ đó!"

Thân thể của Tiêu Huyền khi nghe Diệp Bắc nói vậy đột nhiên run lên, cả người cũng như choáng váng, run giọng nói:

"Ta đối với ngươi, hết thảy đều là tình mẫu tử, ngươi hiểu không?"

"Tùy ngươi nghĩ thế nào, vì ta yêu ngươi nên ta chưa có xxx với ai bao giờ, ta vẫn còn trinh trắng, cho nên hôm nay hôm nay ta muốn động phòng với ngươi, ta cho ngươi lần đầu của ta, mẫu thân tỷ tỷ."" Diệp Bắc lắc đầu, ôm lên thân thể của Diệp Huyền để lên giường, bắt đầu loạn luân chính pháp.

Hắn đây là thật bất đắc dĩ, mặc dù bản thân hắn khi dậy thì từng thâm mến mẫu thân, nhưng cũng không dám làm cái chuyện động trời trái với luân thường đạo lý này, nhưng....

Tối hôm qua...

Vương Bá Ngu ánh mắt lập lòe quang mang khác thường nhìn Diệp Bắc, nói:

"Nhiệm vụ đầu tiên của ngươi ngày mai chính là đến phòng ngủ mẫu thân ngươi, xxx nàng, ta sẽ dạy ngươi Định Thân Thuật khiến ngươi hoàn thành mỹ mãn nhiệm vụ."

Nghe Vương Bá Ngu nói vậy, sắc mặt Diệp Bắc liền biến đổi, thất thanh hô to:

"Không thể, nàng là mẫu thân ta, ta không thể làm vậy với nàng!"

"Haha, là nô bộc của ta, mệnh lệnh của ta ngươi không làm cũng không thể, thân thể ngươi, linh hồn ngươi sẽ thay lòng ngươi làm việc, nhưng nếu ngươi không muốn, ta sẽ lập ra kế hoạch khác, tỷ như...ta sẽ sai ngươi bắt cóc nàng, và ta chính tay xxx nàng để kích thích lửa giận của Diệp Sơ Thần, dù sao ngươi làm hay ta làm cũng như nhau, ta vẫn đạt được mục đích cuối cùng." Vương Bá Ngu khinh thường cười lạnh, nói.

"Để ta...chủ nhân không cần!" Diệp Bắc một hồi đấu tranh tư tưởng, nghĩ đến mẫu thân xinh đẹp của mình bị mình chà đạp còn hơn tiện nghi Vương Bá Ngu, với lại hắn cũng thâm mến mẫu thân từ rất lâu, liền liều mạng nhận nhiệm vụ.

"Hắc hắc, đây là khẩu quyết Định Thân Thuật." Vương Bá Ngu vẽ mặt như biết chắc hắn sẽ lựa chọn cái đó, liền lấy ngón tay điểm vào đầu Diệp Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Mẫu tử tình thâm!

Không phải tự dưng Vương Bá Ngu nghĩ ra kế khiến Diệp Bắc xxx mẫu thân mình, suy nghĩ của hắn cũng không cảm thú đến thế, mà là khi hắn dùng vô thượng quyền lực lục soát ký ức của Diệp Bắc bọn họ, xem có thông tin nào bổ ích không, khi hắn dò xét ký ức của Diệp Bắc, Vương Bá Ngu ngạc nhiên nhận ra thì ra Diệp Bắc thâm mến mẫu thân mình, lúc nhỏ hắn còn nhìn lên mẫu thân tắm rửa, lúc dậy thì Diệp Bắc còn trộm đồ lót của mẫu thân mà xxx, quả thật là cảm thú, và tiểu tử này còn có một mơ ước, chính là phụ thân hắn ngoài ý muốn chết đi, để hắn có thể đường đường chính chính cưới mẫu thân, cho nên Vương Bá Ngu liền nghĩ ra mưu kế này, khiến Diệp Bắc tiểu tử được thỏa nguyện vọng.

.....

"Huyền tỷ...ta yêu ngươi..." Sau khi trải qua bốn hiệp liên tiếp, Diệp Bắc mới ngừng lại, ôm chặt lấy thân thể mềm mại không xương của mẫu thân vào ngực mình, thâm tình nói.

"Ngươi..." Tiêu Huyền nước mắt không ngừng chảy dài, nàng đau đớn, tủi nhục khi con trai bảo bối của nàng lại làm chuyện này với nàng.

"Huyền tỷ...ngươi không cần nói gì nữa, ngươi cũng đừng khóc nữa, ta đau lòng lắm, chuyện đã xảy ra rồi, đây là sự thật, ngươi giờ chính là thê tử của Diệp Bắc ta rồi." Diệp Minh vẽ mặt đau lòng lau đi nước mắt trên mặt nàng, giọng nói run rẩy.

Tiêu Huyền thờ dài, cắn răng nói:

"Nghiệp chướng, ngươi Không cần nói nữa, hai người chúng ta đã làm ra chuyện như vậy, e rằng chỉ có chết đi mới có thể tạ lỗi với liệt tổ liệt tông trên trời..."

Diệp Bắc cả kinh, khó hiểu hỏi:

"Huyền tỷ, chúng ta tại sao phải chết?"

Tiêu Huyền đau đớn nói:

"Cái này còn phải hỏi sao? Chuyện này nếu truyền ra ngoài, Diệp gia làm sao còn thể diện, Tiêu gia ta sẽ nhục nhã với thiên hạ, phụ thân ngươi sẽ không còn mặt mũi đối diện với tổ tiên..."

"Mẫu thân, thứ cho ta nói thẳng, chúng ta sống chẳng lẽ lại là vì thể diện của Diệp gia, Tiêu Gia, vì phụ thân hay sao? Chẳng lẽ tính mạng của chúng ta không đáng quý trọng bằng thứ thể diện giả tạo kia sao? Chúng ta là võ giả, sống là để khoái ý ân cừ, việc gì phải quan tâm cái nhìn của thế tục như đám phàm nhân kia? Nhất là đế vương gia hay huyết mạch gia tộc, bọn hắn thông hôn trong gia đình với nhau để giữ lại huyết mạch không bị truyền ra ngoài, bọn họ làm được chúng ta sao không thể?" Diệp Bắc biến sắc, kích động hỏi.

"'Ngươi..." Tiêu Huyền nhất thời bị Diệp Bắc hỏi ngược lại, cứng họng một lúc, mới ngập ngừng nói:

"'Được, ngươi có thể không chết, nhưng chuyện hôm nay tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, ta đã làm hoen ố Tiêu gia, Diệp gia, làm nhục trượng phu, chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội!"

"'Ta không đồng ý, nếu như ngươi chết, ta sẽ tự sát, mẫu thân, chẳng lẽ ngươi là mẫu thân của ta, để ta phải chết hay sao? Ngươi có thương Tiểu Bắc hay không? Ta biết ngươi yêu ta, rất đau lòng ta, ngươi có thể nhìn ta tự tay kết liễu tính mạng của ta sao?!"

"'Diệp Bắc phẫn nộ gắt gao ôm chặt Tiêu Huyền vào lòng, cắn chặt răng gần từng chữ nói.

- Ngươi..." Tiêu Huyền nước mắt vô thức chảy ra, nàng bị Diệp Bắc thâm tình ôm chặt, chẳng biết trả lời ra sao.

Diệp Bắc lại cướp lời, mạnh mẽ nói:

- Nếu người thấy có lỗi với phụ thân, cách tốt hơn, là ta cưới ngươi, quang minh chính đại cưới ngươi."

"'Hoang đường!'" Tiêu Huyền lập tức quát lên:

"Ta là nữ nhân đã có chồng, mà hắn lại là cha ngươi, ngươi như thế nào có thể lấy ta?"

"'Ta vì cưới ngươi mà không làm cái gì Diệp gia thiếu chủ, ta từ đi phụ thân, ta tự tay rút ra Diệp gia huyết mạch, khiến ta với hắn không còn là cha con, ta sẽ tự mình rời bỏ Diệp gia, chính thức không còn quan hệ gì với Diệp gia, ngươi cũng từ đi Diệp gia phụ nhân, lúc đó ta với ngươi không còn quan hệ gì với Diệp gia, ta lấy ngươi chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa." Diệp Bắc không hề lùi bước, thâm tình nhìn mẫu thân, chân thành nói.

Tiêu Huyền sững sờ, kinh ngạc há hốc miệng, nói không ra lời, ai có thể nghĩ đến Diệp Bắc cư nhiên lại có ý nghĩ như thế, chuyện không hề thực tế, mơ mộng hảo huyền như vậy cũng có thể nghĩ ra.

- Cái này... Cái này như thế nào có thể được chứ?'" Tiêu Huyền lắp bắp hỏi.

"'Huyền tỷ chuyện này sao lại không được, người, ngươi không phải thường xuyên ở một mình trong phòng riêng oán trách phụ thân đối với ngươi không tốt hay sao? Hơn nữa các người cũng có mười năm không chung phòng, ông ấy cách đây mười năm đột phá Bán Bộ Vô Tôn, hắn muốn đột phá Tôn cảnh cho nên ban ngày là giải quyết gia tộc sự vụ, ban đêm là đóng cửa bế quan tu luyện, đâu còn thời gian cùng ngươi, phụ thân... Ông ấy có thể coi như là trượng phu của ngươi sao? Nhiều lần ngươi ở một mình trong phòng tắm vọc ngón tay tự an ủi mình, ta đã nhìn thấy hết, nhưng lúc đó ta bất lực nhìn ngươi tự an ủi mình mà bản thân không làm gì được, ta thống hận phụ thân, lại thống hận mình hèn nhát, để mẫu thân phải cô đơn một mình như vậy, nhưng đến hôm nay ta không kiềm chế được lòng mình nữa, ta muốn ngươi trở thành một người phụ nữ hạnh phúc nhất! Trở thành thê tử của ta..."

"'Mẫu thân...lúc này ngươi rên to như vậy, không phải là do ngươi bị dồn nén quá lâu nên mới như thế hay sao, là do phụ thân, ta hận hắn, có người vợ xinh đẹp, thiện lương, ôn nhu như vậy mà vì tu luyện mà bỏ bê người.'" Diệp Bắc đau lòng nói.

"'Ngươi im miệng....ngươi....dám nhìn lên ta tầm..."

Sắc mặt Tiêu Huyền đột nhiên tái nhợt, hiển nhiên lời của Diệp Bắc nói ra đều là sự thật, hơn nữa lại đều chạm trúng chỗ đau của nàng. Bí mật này bình thường đến cả thiếp thân thị nữ chăm lo sinh hoạt hằng ngày của nàng cũng không biết.

Ta đã không còn thể diện sống trên đời nữa..."

Tiêu Huyền thống khổ nói xong, cử chương đánh xuống Thiên Linh Cái của mình, ý đồ tự sát, nhưng Diệp Bắc giữ được tay nàng trước một bước, nói:

"'Phụ thân không muốn ngươi, ta muốn ngươi, ta yêu ngươi như vậy, ta lấy ngươi chẳng lẽ là đại nghịch bất đạo sao? Ta chưa bao giờ coi ngươi là mẫu thân của ta. Cùng lắm ngươi cũng chỉ so với Long Nghiên đường tỷ lớn hơn vài tuổi, Huyền tỷ tỷ, ta yêu ngươi!"

Tiêu Huyền từ khi trở thành vợ của Diệp Sơ Thần, đã từ lâu chưa nghe những lời biểu lộ tình yêu trực tiếp như vậy, nhất thời tròn tròn mắt, lẩm bẩm nói:

"'Hoang đường! Hoang đường!"

Diệp Bắc trực tiếp lại ôm chặt lấy Tiêu Huyền, ánh mắt rung rung, nói:

"'Ngươi đừng cố hại bản thân, ta đau lòng lắm, còn sống, so với cái gì cũng đều tốt hơn."

Tiêu Huyền nhất thời không biết nói sao cho tốt:

"'ngươi buông ra..."

Hai mắt Diệp Bắc chảy ra dòng lệ, đau đớn nói:

- Không, mẫu thân, từ xưa tới nay, ví như việc phu thê bất hòa cái giá cũng rất nhiều, nếu phụ thân đối với người không tốt, hà tất phải khổ sở vì ông ta thù tiết, chúng ta thân là vợ giả, thời gian sống rất dài, hà tất phải quan tâm đến trinh khiết, thể diện hiện tại! Nếu như ngươi cứ một mực đòi chết, vậy hãy giết ta trước đi, ta chết rồi thì không còn nhìn thấy ngươi tự tay tổn thương mình nữa, chỉ cần ta còn sống, ngươi đừng hòng chết!"

"'Ngươi..."

Tiêu Huyền nghẹn họng không nói được, nếu khiến nàng tự tay giết con trai bảo bối nàng vạn vạn không thể động thủ được, nhưng nếu nàng tự sát thì Diệp Bắc cũng không cho, nhất thời nàng không biết làm thế nào cho tốt.

"Mẫu thân, chúng ta bỏ trốn đi, thiên hạ này to lớn vô cùng, chả lẽ không có chỗ dung hai mẹ con ta, chúng ta rời đi phạm vi Diệp gia thể lực, với tu vi của ngươi cùng ta, tiền bạc tục vật sẽ không thiếu, chúng ta sống sẽ rất hạnh phúc, ổn định một thời gian, ta sẽ tự tay chuẩn bị lễ cưới, ta sẽ cưới ngươi! Chúng ta cũng không ai cần phải chết cả, mẫu thân ngươi thấy sao?" Diệp Bắc hai tròng mắt xoay chuyển, rốt cuộc nói ra chủ ý.

"Này...được chứ..." Tiêu Huyền ngập ngừng, run giọng hỏi.

Nàng cũng hơi tâm động, dù sao có thể sống ai lại muốn chết đâu, với lại con trai nàng yêu nàng như vậy, nếu nói nàng không động lòng chỉ là giả dối, chỉ là trở ngại Luân thường đạo lý đạo đức ràng buộc mà thôi, nay Diệp Bắc chuẩn bị con đường sáng, thì nàng rút cuộc đồng ý.

"Được, giờ chúng ta phải nhanh chóng rời đi Diệp gia, kéo chậm thì sinh biến, càng nhanh càng tốt chạy khỏi phạm vi Diệp gia." Diệp Bắc vội vàng nói, bàn tay nhanh chóng mặc áo quần lại cho mẫu thân và bản thân, rồi sau đó nắm tay mẫu thân bí mật rời đi Diệp gia.

Nhìn thấy Diệp Bắc y như kế hoạch quyến rũ mẫu thân rồi dụ nàng bỏ trốn thành công, Vương Bá Nguu hài lòng cất đi Thu Hình Thu Âm phù lại, mặc vào áo choàng hắc ám lặng lẽ rời đi Diệp Gia.

.....

Nửa ngày sau...

"Vẫn không thấy tiểu Bắc cùng Huyền nhi đâu sao?" Diệp Sơ Thần cau mày hỏi thuộc hạ.

"Thiếu chủ dường như bốc hơi vậy không thấy tung tích, ngay cả phu nhân cũng không thấy trong Diệp Gia phạm vi." Hai người mặc áo bào đen cúi đầu cung kính đáp.

"Lạ nhỉ." Diệp Sơ Thần cau mày, trong lòng đột nhiên cảm giác bất an mãnh liệt, liền lớn tiếng phân phó, nói:

"Lập tức điều động Diệp gia thám tử đội toàn lực tìm kiếm tung tích Tiểu Bắc cùng Phu nhân của ta! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

"Vâng!" Hai người mặc áo bào đen đồng loạt gật đầu, hóa thân vào hắc ám rời đi.

"Sao trong lòng ta có cảm giác bất an mãnh liệt, chẳng lẽ tiểu Bắc cùng Huyền nhi có nguy hiểm tính mạng?" Diệp Sơ Thần vỗ ngực tự hỏi.

"Ân, ngươi cầm đồng ngọc giản hình chiếu này đem đi rải rác hết khắp Cổ Tôn Quận Thành, đương nhiên phải bí mật không thể để lộ tung tích, cứ ném xung quanh, tự khắc hoàn thành, ta muốn sáng ngày mai dân chúng tu sĩ ai nấy đều phải biết hết tin tức này..." Vương Bá Nguu dùng ngón tay chỉ một đồng ngọc giản được chất thành núi trong đại điện.

"Vâng, thuộc hạ làm ngay." Diệp Thiên lý gật đầu, bàn tay khẽ hấp, một núi ngọc giản chui vào trong túi trữ vật, hần lập tức xoay người rời đi.

Ra khỏi đại điện, Diệp Thiên Lý tò mò lấy ra một cái ngọc giản mở ra, đột nhiên một đoạn phim ngắn hiện lên, mà đoạn phim đó khiến trong lòng Diệp Thiên Lý nổi lên sóng to gió lớn.

"Đậu xanh, Diệp Bắc tiểu tử quả cầm thú, không chế cường hiếp mẫu thân mình không nói, còn dụ mẫu thân mình cùng hắn bỏ trốn, còn nói gì mà mẫu thân theo hắn bỏ trốn, hắn sẽ từ đi phụ thân, cùng đi một nơi thật xa sống và cưới mẫu thân nữa chứ, cầm thú a..."

"Lần này là full HD mười sáu gi-bê không che...chắc..sắc nét a..." Diệp Thiên Lý lắc đầu, tưởng tượng cảnh những đồng ngọc giản này bị tung ra khắp Cổ Tôn Quận thành.

Thấy Diệp Thiên Lý biến mất, Vương Bá Nguu lẳng lặng ngồi, khóe miệng nhếch lên một đường cong tà dị, lạnh băng

"Có lên Diệp Bắc tiểu tử, ta có lưu lại một thủ đoạn bảo vệ tính mạng cho ngươi, ráng chạy thoát phụ thân mình truy sát a, ta đã hứa nếu ngươi làm xong, ta sẽ thả ngươi tự do. Hắc hắc, ta có phải quá thiện lương hay không... nếu chạy thoát có lẽ ngươi và mẫu thân sẽ sống hạnh phúc, nhưng nếu chạy không thoát....hắc hắc....phụ tử chém giết cảnh tượng cũng rất thú vị..."

Cảm giác chứa tở vận mệnh, làm hắc thủ sau màn, xem chúng sinh như quân cờ lúc này khiến Vương Bá Nguu thoải mái cực kỳ. Việc này càng làm hần kiên định một viên cương giả chí tâm! Nếu không muốn làm quân cờ, thì hãy mạnh đến nỗi trở thành người chơi cờ thôi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 108: Diệp Sơ Thần xem phim!

Rạng sáng hôm sau ngọc giản được phân tán khắp Cổ Tôn Quận Thành, không cần Vương Bá Ngưu phân phó, Diệp Thiên Lý đặt biệt rải những ngọc giản ở xung quanh Diệp gia nhiều nhất, và cuối cùng lúc sáng sớm hán đã đưa ngọc giản truyền khắp Thiên Khung Hoàng triều, thoáng chốc hàng trăm ngàn vạn tỷ tu sĩ, phạm nhân đều biết được, Diệp gia tông tộc đều trở thành chuyện cười, mà lần này đã kích Diệp gia gấp trăm lần chuyện lần trước mà Diệp Gia gia chủ chỉ nhánh Diệp Thiên Hùng làm ra.

"Cái gì, con trai bảo bối của Diệp Sơ Thần ngủ với mẫu thân mình..quả là cảm thú a.."

"Không chế cường hiếp mẫu thân, Diệp Bắc tiểu tử quả nhiên cảm thú..."

Cái gì? Diệp Bắc tên cảm thú này sau khi xxx mẫu thân xong còn muốn cùng nàng bỏ trốn, rồi sau này cưới nàng a!"

"Tuy hành động cũng Diệp Bắc đáng lên án, tuy nhiên ta không quan tâm a, Tiêu Huyền thân thể thật nuốt, lần trước Phạm Băng Băng thê tử của Diệp Sinh, Lãnh Tuyết Cơ thê tử của Diệp Thiên Hà cùng Diệp Thiên Hùng xxx khiến ta quay tay mấy ngày mấy đêm, lần này Tiêu Huyền thê tử của Diệp Sơ Thần còn ngọt nước gấp mười lần Lãnh Tuyết Cơ a...không được, ta phải kiềm chế, nếu không tiểu jj của ta sợ rằng thật phé!!"

"Diệp Sơ Thần quả thật không đáng mặt đàn ông, có cô vợ tuyệt trần ôn nhu hiền lành như vậy mà không màng tới, để nàng phòng không gối chiếc gần mười năm, khiến con trai hán không nhận được phải liều mạng thay phụ thân an ủi mẫu thân, chắc chắn, nếu là ta ta tự thiên luyện Quỷ Hoa Bảo Điện để đột phá Tôn Cấp còn hơn nhấm tâm để thê tử tự an ủi bằng tay mười năm a, quả thật phé vật..."

"Aizz, Diệp Bắc quả nhiên là con trai bảo bối a, thấy phụ thân bỏ mặc mẫu thân, hán đành phải thay thế phụ thân hảo hảo an ủi mẫu thân để mẫu thân bớt cô đơn, quả thật là con trai ngoan a!"

"....."

Mà giờ khắc này, tại Diệp gia....

Diệp Sơ Thần được một vị thuộc hạ giao cho một cái ngọc giản, bảo hán rằng xem xong đừng kích động, trong này có manh mối về việc Diệp Bắc cùng Tiêu Huyền biến mất.

Diệp Sơ Thần tò mò mở ngọc giản, ngưng thần quan sát.

Mà đã không quan sát thì thôi, mà khi quan sát rồi, nhất định phong vân biến động.

Đầu tiên đập vào mắt hán là cảnh Diệp Bắc đi vào khuê phòng của Tiêu Huyền vấn an, khi thấy mẫu thân đau vai đau cổ, Diệp Bắc liền tới xoa bóp massager cho nàng, đây quả thật là một cảnh tượng ấm áp, con trai ngoan giúp mẫu thân đầm ấm, khiến trong lòng Diệp Sơ Thần cảm thấy vui vẻ, thậm chí nghĩ: "Con trai lớn rồi đúng là khác, biết thay phụ thân chăm sóc mẫu thân."

Tuy nhiên cảnh tượng chớp mắt liền thay đổi, Diệp Bắc đột nhiên thi triển ra thuật pháp kỳ lạ, khống chế Tiêu Huyền lại, Tiêu Huyền biến sắc phản kháng, nhưng đáp lại chính là Diệp Bắc mạnh mẽ cường hôn nàng.

Chợt nhìn thấy một màn này, Diệp Sơ Thần tức khắc cảm giác được một đạo sét đánh giữa trời quang nên ở trên đầu, khiến cả người hán trực tiếp cứng lại, sắc mặt ngơ ngác, hai mắt trợn trừng.

Dần dần, hô hấp của hán bắt đầu trở nên dồn dập lên, một đôi mắt chần chịt tia máu tươi...

Sắc mặt của Diệp Sơ Thần trong nháy nháy mắt trở nên vô cùng âm trầm, sắc mặt phần nộ đỏ bừng.

Nón xanh, tuyệt đối là nỗi đau mà bất luận một người nam nhân ý chí kiên định như thế nào cũng không thể thừa nhận, mà hung thủ lại là con trai bảo bối của hán!

Mặc kệ sắc mặt âm trầm của Diệp Sơ Thần, cảnh tượng vẫn cứ vô tình tiếp diễn...

Lúc này đây, Diệp Bắc đang mãnh liệt hôn môi đá lười Tiêu Huyền, hán hôn chán hôn chê một lúc lâu, Diệp Bắc mới buông ra đôi môi của Tiêu Huyền, cả hai đều đồng thời thờ hồng học.

"Người...người..sao người lại dám làm chuyện loạn luân như thế này...người..." Giọng nói của Tiêu Huyền run rẩy kịch liệt, nói xong, từng hạt nước mắt như hạt mưa chảy xuống như vỡ đê, giờ khắc này Diệp Bắc có thể dễ dàng thấy được của mẫu thân thật sự đang thương tâm đến cực điểm.

"Ta....mẫu thân, thật sự từ rất lâu rồi ta đã thích người, từ lúc nhỏ cũng thế, càng lớn, ta càng cảm giác tình cảm của ta dành cho người khác với tình cảm mẹ con, người mỹ lệ, người ôn nhu, người dịu dàng, người hào hoa phong nhã, người phong hoa tuyết nguyệt khiến ta rung động....mẫu thân, khi ta biết ta yêu người, ta rất đau khổ, ta cố ý đi thật xa để mình quên đi tình cảm sai trái này, nhưng càng xa người, ta càng đau khổ, ta không chịu nổi nữa, lần này gặp lại người, ta nhận ra ta không thể nào kiềm nén được thứ tình cảm này nữa, ta muốn người, mẫu thân xinh đẹp của ta."

Người mê sáng rồi!! " Tiêu Huyền kích động cả giận, nàng không thể tin được Diệp Bắc lại luyện ái mình, mà mình lại là mẫu thân của hán.

Diệp Bắc tiếp tục nói:

"Ta không có mê sáng, người nghĩ đi, vì sao khi không ai ta không gọi người là mẫu thân, mà là tỷ tỷ. Bởi vì trong đáy lòng ta luôn coi tỷ là thê tử của ta,

ta luôn yêu tỷ."

"Ngươi im miệng!! Ngươi không phải người, là ma quỷ!! "Con mắt Tiêu Huyền bao hàm nước mắt, biểu tình phần nộ tiến lên máng Diệp Bắc:

"Ngươi không thể có suy nghĩ điên cuồng như thế, ta là mẫu thân ngươi, là người sinh ra ngươi..."

Đôi mắt của Diệp Bắc lúc này cũng rung rung, hấn nghẹn ngào nói:

"Tin hay không tùy tỷ, từ lần đầu thấy tỷ, lòng ta đã thích tỷ rồi. Khi đó ta không biết đây là tình yêu, chỉ biết lúc ở cùng tỷ rất vui vẻ. Trong cái gia đình này, tỷ là người hiểu rõ ta nhất, tỷ thương ta, cưng ta. Có tỷ làm bạn cả ngày, ta cả đời đều không quên được, ta đã âm thầm hạ quyết tâm, ta lớn lên nhất định phải lấy tỷ, hảo hảo yêu tỷ, để tỷ vĩnh viễn bên ta, cho tỷ hạnh phúc và hưởng đầy ấp tình yêu. Ta vì tỷ làm việc tỷ thích, không để cho bất luận kẻ nào khi dễ tỷ. Tỷ vui vẻ, ta sẽ vui vẻ, tỷ không vui, ta liên tục cho tỷ vui. Trong lòng ta, tỷ vĩnh viễn đẹp nhất, nữ nhân trong mộng ta thấy chỉ có một, đó chính là tỷ đó!"

Thân thể của Tiêu Huyền khi nghe Diệp Bắc nói vậy đột nhiên run lên, cả người cũng như choáng váng, run giọng nói:

"Ta đối với ngươi, hết thảy đều là tình mẫu tử, ngươi hiểu không?"

"Tùy ngươi nghĩ thế nào, vì ta yêu ngươi nên ta chưa có xxx với ai bao giờ, ta vẫn còn trinh trắng, cho nên hôm nay hôm nay ta muốn động phòng với ngươi, ta cho ngươi lần đầu của ta, mẫu thân tỷ tỷ." Diệp Bắc lắc đầu, ôm lên thân thể của Diệp Huyền để lên giường, bắt đầu loạn luân chính phạt.

Xem đến đây, con phần nộ trong lòng Diệp Sơ Thần đã dâng đến đỉnh, tuy nhiên hấn là một người nam nhân tàn nhẫn, tàn nhẫn với kẻ địch bao nhiêu, tàn nhẫn với bản thân bấy nhiêu, hấn vẫn cố nén thống khổ xem tiếp.

"Huyền tỷ...ta yêu ngươi..." Sau khi trải qua bốn hiệp liên tiếp, Diệp Bắc mới ngừng lại, ôm chặt lấy thân thể mềm mại không xương của mẫu thân vào ngực mình, thâm tình nói.

"Ngươi..." Tiêu Huyền nước mắt không ngừng chảy dài, nằng đau đớn, tui nhục khi con trai bảo bối của nàng lại làm chuyện này với nàng.

"Huyền tỷ...ngươi không cần nói gì nữa, ngươi cũng đừng khóc nữa, ta đau lòng lắm, chuyện đã xảy ra rồi, đây là sự thật, ngươi giờ chính là thê tử của Diệp Bắc ta rồi..." Diệp Minh về mặt đau lòng lau đi nước mắt trên mặt nàng, giọng nói run rẩy.

Tiêu Huyền thờ dài, cắn răng nói:

"Nghịch chương, ngươi Không cần nói nữa, hai người chúng ta đã làm ra chuyện như vậy, e rằng chỉ có chết đi mới có thể tạ lỗi với liệt tổ liệt tông trên trời..."

Diệp Bắc cả kinh, khó hiểu hỏi:

"Huyền tỷ, chúng ta tại sao phải chết?"

Tiêu Huyền đau đớn nói:

"Cái này còn phải hỏi sao? Chuyện này nếu truyền ra ngoài, Diệp gia làm sao còn thể diện, Tiêu gia ta sẽ nhục nhã với thiên hạ, phụ thân ngươi sẽ không còn mặt mũi đối diện với tổ tiên..."

"Mẫu thân, thứ cho ta nói thẳng, chúng ta sống chẳng lẽ lại là vì thể diện của Diệp gia, Tiêu Gia, vì phụ thân hay sao? Chẳng lẽ tính mạng của chúng ta không đáng quý trọng bằng thứ thể diện giả tạo kia sao? Chúng ta là võ giả, sống là để khoái ý ân cừu, việc gì phải quan tâm cái nhìn của thế tục như đám phàm nhân kia? Nhất là đế vương gia hay huyết mạch gia tộc, bọn hấn thông hôn trong gia đình với nhau để giữ lại huyết mạch không bị truyền ra ngoài, bọn họ làm được chúng ta sao không thể?" Diệp Bắc biến sắc, kích động hỏi.

"Ngươi..." Tiêu Huyền nhất thời bị Diệp Bắc hỏi ngược lại, cứng họng một lúc, mới ngập ngừng nói:

"Được, ngươi có thể không chết, nhưng chuyện hôm nay tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, ta đã làm hoen ố Tiêu gia, Diệp gia, làm nhục trọng phụ, chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội!"

"Ta không đồng ý, nếu như ngươi chết, ta sẽ tự sát, mẫu thân, chẳng lẽ ngươi là mẫu thân của ta, để ta phải chết hay sao? Ngươi có thương Tiểu Bắc hay không? Ta biết ngươi yêu ta, rất đau lòng ta, ngươi có thể nhìn ta tự tay kết liễu tính mạng của ta sao?!" Diệp Bắc phần nộ gất gao ôm chặt Tiêu Huyền vào lòng, cắn chặt răng gần từng chữ nói.

- Ngươi..." Tiêu Huyền nước mắt vô thức chảy ra, nằng bị Diệp Bắc thâm tình ôm chặt, chẳng biết trả lời ra sao.

Diệp Bắc lại cướp lời, mạnh mẽ nói:

- Nếu người thấy có lỗi với phụ thân, cách tốt hơn, là ta cưới ngươi, quang minh chính đại cưới ngươi."

"Hoang đường!!" Tiêu Huyền lập tức quát lên:

"Ta là nữ nhân đã có chồng, mà hán lại là cha người, người như thế nào có thể lấy ta?"

"Ta vì cưới người mà không làm cái gì Diệp gia thiếu chủ, ta từ đi phụ thân, ta tự tay rút ra Diệp gia huyết mạch, khiến ta với hán không còn là cha con, ta sẽ tự mình rời bỏ Diệp gia, chính thức không còn quan hệ gì với Diệp gia, người cũng từ đi Diệp gia phụ nhân, lúc đó ta với người không còn quan hệ gì với Diệp gia, ta lấy người chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa." Diệp Bắc không hề lùi bước, thâm tình nhìn mẫu thân, chân thành nói.

Tiêu Huyền sững sờ, kinh ngạc há hốc miệng, nói không ra lời, ai có thể nghĩ đến Diệp Bắc cư nhiên lại có ý nghĩ như thế, chuyện không hề thực tế, mơ mộng hảo huyền như vậy cũng có thể nghĩ ra.

- Cái này... Cái này như thế nào có thể được chứ!?" Tiêu Huyền lắp bắp hỏi.

"Huyền tỷ chuyện này sao lại không được, người, người không phải thường xuyên ở một mình trong phòng riêng oán trách phụ thân đối với người không tốt hay sao? Hơn nữa các người cũng có mười năm không chung phòng, ông ấy cách đây mười năm đột phá Bán Bộ Võ Tôn, hán muốn đột phá Tôn cảnh cho nên ban ngày là giải quyết gia tộc sự vụ, ban đêm là đóng cửa bế quan tu luyện, đâu còn thời gian cùng người, phụ thân... Ông ấy có thể coi như là trọng phụ của người sao? Nhiều lần người ở một mình trong phòng tắm vọc ngón tay tự an ủi mình, ta đã nhìn thấy hết, nhưng lúc đó ta bất lực nhìn người tự an ủi mình mà bản thân không làm gì được, ta thống hận phụ thân, lại thống hận mình hèn nhát, để mẫu thân phải cô đơn một mình như vậy, nhưng đến hôm nay ta không kiềm chế được lòng mình nữa, ta muốn người trở thành một người phụ nữ hạnh phúc nhất! Trở thành thê tử của ta..."

"Mẫu thân...lúc này người rên to như vậy, không phải là do người bị dồn nén quá lâu nên mới như thế hay sao, là do phụ thân, ta hận hán, có người vợ xinh đẹp, thiện lương, ôn nhu như vậy mà vì tu luyện mà bỏ bê người." Diệp Bắc đau lòng nói.

"Người im miệng...người...dám nhìn lên ta tầm..." Sắc mặt Tiêu Huyền đột nhiên tái nhợt, hiển nhiên lời của Diệp Bắc nói ra đều là sự thật, hơn nữa lại đều chạm trúng chỗ đau của nàng. Bí mật này bình thường đến cả thiếp thân thị nữ chăm lo sinh hoạt hằng ngày của nàng cũng không biết.

Ta đã không còn thể diện sống trên đời nữa..." Tiêu Huyền thống khổ nói xong, cử chương đánh xuống Thiên Linh Cái của mình, ý đồ tự sát, nhưng Diệp Bắc giữ được tay nàng trước một bước, nói:

"Phụ thân không muốn người, ta muốn người, ta yêu người như vậy, ta lấy người chẳng lẽ là đại nghịch bất đạo sao? Ta chưa bao giờ coi người là mẫu thân của ta. Cùng lắm người cũng chỉ so với Long Nghiên đường tỷ lớn hơn vài tuổi, Huyền tỷ tỷ, ta yêu người!"

Tiêu Huyền từ khi trở thành vợ của Diệp Sơ Thần, đã từ lâu chưa nghe những lời biểu lộ tình yêu trực tiếp như vậy, nhất thời tròn tròn mắt, lẩm bẩm nói:

"Hoang đường! Hoang đường!"

Diệp Bắc trực tiếp lại ôm chặt lấy Tiêu Huyền, ánh mắt rung rung, nói:

"Người đừng có hại bản thân, ta đau lòng lắm, còn sống, so với cái gì cũng đều tốt hơn."

Tiêu Huyền nhất thời không biết nói sao cho tốt:

"người buông ra..."

Hai mắt Diệp Bắc chảy ra dòng lệ, đau đớn nói:

- Không, mẫu thân, từ xưa tới nay, ví như việc phu thê bất hòa cái giá cũng rất nhiều, nếu phụ thân đối với người không tốt, hà tất phải khổ sở vì ông ta thù tiết, chúng ta thân là vợ giả, thời gian sống rất dài, hà tất phải quan tâm đến trinh khiết, thể diện hiện tại! Nếu như người cứ một mực đòi chết, vậy hãy giết ta trước đi, ta chết rồi thì không còn nhìn thấy người tự tay tổn thương mình nữa, chỉ cần ta còn sống, người đừng hòng chết!"

"Người..." Tiêu Huyền nghẹn họng không nói được, nếu khiến nàng tự tay giết con trai bảo bối nàng vạn vạn không thể động thủ được, nhưng nếu nàng tự sát thì Diệp Bắc cũng không cho, nhất thời nàng không biết làm thế nào cho tốt.

"Mẫu thân, chúng ta bỏ trốn đi, thiên hạ này to lớn vô cùng, chả lẽ không có chỗ dung hai mẹ con ta, chúng ta rời đi phạm vi Diệp gia thế lực, với tu vi của người cùng ta, tiền bạc vật sẽ không thiếu, chúng ta sống sẽ rất hạnh phúc, ổn định một thời gian, ta sẽ tự tay chuẩn bị lễ cưới, ta sẽ cưới người! Chúng ta cũng không ai cần phải chết cả, mẫu thân người thấy sao?" Diệp Bắc hai tròng mắt xoay chuyển, rốt cuộc nói ra chủ ý.

"Này...được chứ..." Tiêu Huyền ngập ngừng, run giọng hỏi.

Nàng cũng hơi tâm động, dù sao có thể sống ai lại muốn chết đâu, với lại con trai nàng yêu nàng như vậy, nếu nói nàng không động lòng chỉ là giả dối, chỉ là trở ngại Luân thường đạo lý đạo đức ràng buộc mà thôi, nay Diệp Bắc chuẩn bị con đường sáng, thì nàng rốt cuộc đồng ý.

"Được, giờ chúng ta phải nhanh chóng rời đi Diệp gia, kéo chậm thì sinh biến, càng nhanh càng tốt chạy khỏi phạm vi Diệp gia." Diệp Bắc vội vàng nói, bàn tay nhanh chóng mặc áo quần lại cho mẫu thân và bản thân, rồi sau đó nắm tay mẫu thân bí mật rời đi Diệp gia.

.....

Xem hết đoạn phim này, cũng là sự kiên nhẫn cuối cùng của Diệp Sơ Thần đã hết, hán ngửa mặt lên trời nộ rống, phần nộ hết lớn, vang vọng khắp Diệp Gia:

"Cho ta đi tìm hai cái súc sinh kia, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, tìm thấy nhất định thông báo cho ta, ta phải chính tay làm thịt hai cái tiện nhân kia!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Tuyệt Cảnh?! (Cầu phiếu!)

"Cái gì, có tin tức của hai cái tiện nhân kia?" Diệp Sơ Thần đang dùng thần thức truy tìm tung tích, bỗng nhiên được thuộc hạ dùng vắn dậm truyền tin phù thông báo.

"Vâng gia chủ, Diệp Bắc cùng Tiêu Huyền chạy vào Cửu Long Sơn Mạch, cùng mấy tên tán tu võ giả đánh nhau gây ra động tĩnh khá lớn, cho nên khi lệnh truy nã dán lên có tán tu đến báo cho ta! Hiện tại nhóm của ta đang lần theo dấu vết truy sát hần, tiểu tử đó chạy không thoát! " Thuộc hạ rành mạch đáp.

Diệp Sơ Thần nghe vậy âm trầm cười nói:

"Không nên chủ quan, lập tức kêu đám trưởng lão toàn lực đưa đệ tử vào Cửu Long Sơn mạch tìm tòi, tốt nhất dụ dỗ đám tán tu xung quanh đây cũng tiến vào tìm kiếm, Cửu Long Sơn Mạch rộng lớn vô ngần, có bọn tán tu này chúng ta dễ dàng tìm ra hần hơn, nhớ là phát hiện tung tích liền truyền cho ta, không được vọng động, kéo rút dây động rừng!"

"Vâng!"

Lời nói của Diệp Sơ Thần vừa dứt, gã thuộc hạ không kịp đáp liền bị tập kích, hần tuyệt vọng hét lên, phun một ngụm máu tươi, thê lương nói:

"Diệp Bắc nguoi..." Nói được một nửa, gã thuộc hạ khí tuyệt bỏ mình.

Sau đó một đạo tàn ảnh mờ hồ lướt qua, mà bản thể giống như quỷ mị không biết đã biến mất từ khi nào.

"Diệp Bắc kia, bắt lấy hần!" Đám đệ tử kinh hãi hét lớn, nhanh chóng đuổi theo.

"Cái gì, hần dám tập kích người của ta! Diệp gia đệ tử nghe lệnh, Diệp Bắc nghiệt tử ở phương vị hai năm bốn, nhanh chóng tụ tập lại vây quanh ngàn dặm xung quanh phương vị này, Nghiệt tử, nguoi chạy không thoát!" Diệp Sơ Thần khuôn mặt dữ tợn bạo rống, phát tay xé rách không gian biến mất.

Lúc thân thể Diệp Sơ Thần biến mất, các cường giả Diệp gia ở xa phương vị hay ở gần đều với khí thế nghiêng trời lệch đất cũng dựa theo phương vị Diệp Sơ Thần nói mà toàn lực chạy tới. Bất kể nói thế nào thì Cổ Tôn Quận Thành đều ở gần Cửu Long Sơn Mạch, cho nên Diệp gia cũng có chút năng lực, từng đạo tàn ảnh phân ra bốn phương tám hướng lao đi giống như mạng nhện bắt đầu bao vây lấy Diệp Bắc mà truy sát.

Diệp Bắc mấy ngày trước đột nhiên cảm thấy võ giả xuất hiện trong Cửu Long Sơn Mạch đặt biệt nhiều, bộ dáng giống như tìm kiếm thứ gì đó, sau khi chặn đường ép hỏi một tán tu võ giả, hần liền biết mình bại lộ, bị toàn thể Diệp gia truy sát.

Nghe tin tức này hần dùng cái miệng suy nghĩ cũng biết là Vương Bá Ngưu đứng sau giờ trò quỷ, Diệp Bắc hận đến ngứa răng, chủ ý cũng là Vương Bá Ngưu đưa ra, hần làm theo, giờ khắc này còn cố ý nói ra để hần tự chịu hậu quả, quả thật là cay nghiệt!

Mấy hôm nay hần đã sát một đợt võ giả có ý đồ xấu, tuy nhiên võ giả truy tìm hần thật sự quá nhiều, sát hết lớp này đến lớp khác, sát xong còn phải vì bọn hần chôn thi thể tránh để lộ vết tích, quả thật cực khổ đến cực hạn.

Diệp Bắc nắm lấy tay mẫu thân nhanh chóng xê dịch, thân thể hần gần như thi triển tốc độ đến cực hạn, chỉ có điều số lượng cường giả Diệp gia thực sự là quá nhiều, chưa kể đám tán tu cũng vì phần thưởng mà nhanh chóng phân ra tìm kiếm hần, bốn phương tám hướng đông nghìn nghịt, chỉ trong chốc lát đã có bốn tên Quân cấp võ giả tìm thấy hần, dẫn đầu ra tay, Thiên địa Nguyên Tổ hùng hậu mang theo Pháp Thuật cường hần thúc dục đánh tới.

"Cút!"

Ánh mắt Diệp Bắc lạnh như băng, bàn tay siết chặt Hỏa chi nguyên tố không hề rất nhanh ngưng tụ, không chút lưu tình nện mạnh xuống, trực tiếp đem bốn gã Quân cảnh võ giả nện đến học máu văng ngược trở lại.

"Diệp Bắc nghiệt súc, đừng hòng chạy thoát!"

Lúc Diệp Bắc ngưng tụ Hỏa hệ nguyên tố đánh văng bốn gã võ giả Võ Quân chi Cảnh thì phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hét quen thuộc. Ánh mắt hần nhất thời trở nên ngưng đọng. Nghe thanh âm thì đó chính là Diệp gia thập tam trưởng lão, Diệp Hàn Thông, một thân tu vi đã đạt tới Cái Thế Võ Vương chi cảnh, lấy trạng thái của hần khó mà đánh nổi, chỉ phải chạy trốn, tới thời gian mấu chốt mẫu thân sẽ ra tay, năng chính là Hoàng cấp cường giả, tuy thân thể có ám thương, mỗi khi xuất thủ đều động đến vết thương cũ khiến Tiêu Huyền phải chịu đau đớn, cho nên bình thường đều là Diệp Bắc xuất thủ, tuy vậy một khi Tiêu Huyền không màng thân thể xuất thủ, dưới Võ Hoàng chi cảnh võ giả tầm thường nằng sát như sát con kiến hôi!"

Ầm ầm ầm!

Thân hình của Diệp Bắc cùng Tiêu Huyền nhanh chóng lao nhanh đi, Hòa hệ pháp thuật trong tay hắn sinh long hoạt hổ, lại đem mấy tên Quân cấp võ giả đánh cho học máu văng ra. Mà lúc bọn hắn sắp đào thoát khỏi truy binh thì phía sau bỗng nhiên vang lên một đạo kinh phong lẫm lẫm, nện mạnh về phía hắn.

""Diệp Bắc nghiệt súc, chết đi cho ta!""

Cùng với kinh phong sắc bén đánh đến còn có tiếng rống giận của Diệp Hàn Thông. Diệp Hàn Thông với Diệp Bắc có chút khúc mắc, ngày đó Diệp Bắc vì con trai bảo bối của hắn chỉ hơi sai phạm, liền đánh con trai hắn như con đê, ngay cả hắn cũng bị Diệp Bắc rằng dạy một phen, lúc trước trở ngại Diệp Bắc thân phận cùng địa vị, Diệp Hàn Thông chỉ còn cách ngấp bô hồn ngọt, nay có cơ hội thì mối thù này Diệp Hàn Thông cũng không ngại bỏ một đao.

""Cút qua một bên!""

Nhìn thấy kẻ này gắt gao quán lấy, còn có ý đồ công kích Diệp Bắc, ánh mắt xinh đẹp của Tiêu Huyền trở nên âm lãnh, nòng mạnh mẽ xoay người lại, đôi mày liễu khẽ nhíu lại, ánh mắt lộ ra một tia đau đớn, nòng cắn răng đánh ra một quyền, bao hàm Thủy chi Pháp Tắc!

""Phốc.""

Diệp Hàn Thông thân thể gần như chỉ trong chớp lát bị quyền kinh của Tiêu Huyền đánh thủng một lỗ, Thậm chí kiện nội giáp Linh bảo Trung cấp mà Diệp Hàn Thông mặc bên trong cũng trực tiếp bị đánh nát. Thân hình hắn ở trên bầu trời bắn đi, tạo thành một đường cong tuyệt mỹ, kèm theo đó là từng đoàn huyết vụ phun ra, cực kỳ chặt vật rơi xuống mặt đất, không còn khí tức.

Một quyền đánh chết Cái Thế Võ Vương đỉnh phong!

Một màn khủng bố chỉ trong khoảnh khắc như vậy khiến cho đám cường giả đang muốn đánh tới phía Diệp Bắc bọn họ chột khựng lại bước chân, trong ánh mắt lộ ra sự sợ hãi vô tận.

Bọn hắn ngoài là Diệp gia đệ tử thì là võ giả tán tu, tu vi cao nhất là Diệp Hàn Thông cái thế võ vương chi cảnh cũng không đón được vị mỹ phụ này một quyền, hắn là Hoàng cấp cường giả, bọn hắn rút cuộc nhớ tới Diệp Sơ Thần dặn dò, phát hiện tung tích liền báo cho hắn, không được rút dây động rừng, thì ra là Diệp Bắc đằng sau có Hoàng cấp cường giả, bọn hắn bị lợi ích làm choáng váng đầu óc, giờ thấy Diệp Hàn Thông chết thảm, bọn hắn mới sợ hãi tỉnh ngộ, không dám đuổi theo.

"" Trốn!""

Mà lúc vô số người bị hung uy của Tiêu Huyền dọa cho thất thần, thì Tiêu Huyền cũng nhanh chóng thu quyền lại, điên cuồng nắm lấy tay Diệp Bắc phóng đi. Nàng tự nhiên hiểu rằng loại uy lực này là bởi vì nàng bỏ qua âm thương cô tình xuất thủ, mà trạng thái này nàng cũng không duy trì được lâu, Đến lúc đó một khi cường giả Diệp Gia xúm lại thì hôm nay cho dù nàng hay con trai bảo bối cho dù có chấp thêm cánh cũng khó mà thoát được.

Tốc độ đã thi triển đến mức tận cùng, Tiêu Huyền liều mạng âm thương tái phát mạnh mẽ xé rách không gian chạy trốn, rút cuộc cũng đã chạy ra khỏi đám người truy sát, sau đó sắc mặt Tiêu Huyền tái nhợt dừng lại, Diệp Bắc hiểu ý ôm lấy thân hình Tiêu Huyền điên cuồng phi độn, Tiêu Huyền giờ phải dưỡng thương, việc chạy trốn chỉ có hắn có thể thực hiện.

Diệp Bắc đào mạng chạy thật nhanh, điên cuồng phi hành hai ngày hai đêm, thấy Cửu Long Sơn mạch biên giới sắp tới, Diệp Bắc khe khẽ thở dài một hơi, chỉ cần chạy tới Sát Lục Ma Tông địa bàn, Vương Bá Ngưu chắc chắn sẽ ra tay giải quyết, nhưng ngay lúc tâm thần hắn hơi nhẹ nhõm, Tiêu Huyền đang nằm trong lòng ngực hắn sắc mặt khẽ biến sắc, hoảng sợ quát khẽ nói:

""Hắn đến rồi!""

Ầm ầm!

Thanh âm của Tiêu Huyền vừa dứt thì phía trước đột nhiên truyền đến từng đạo gợn sóng. Một đạo thân ảnh giống như Ma Thần vô cùng quỷ mị thoáng hiện từ trong hư không bước ra, hiển nhiên chính là Diệp Sơ Thần!

""Con trai bảo bối, sao ngươi không chạy nữa đi?""

""Phụ thân, ngươi cần phải đuổi tận giết tuyệt như vậy sao?"" Sắc mặt Diệp Bắc tái nhợt, không cam lòng nói.

Hắn biết với trạng thái của hắn và mẫu thân hiện tại, muốn chạy thoát khỏi Diệp Sơ Thần hiển nhiên không có một chút cơ hội, trong lòng hắn lúc này đã ôm từ chí, ánh mắt chăm chăm nhìn vào phụ thân.

""Nghiệt tử, ngươi còn nói ta đuổi tận giết tuyệt, ngươi lên lút cổng lão bà của ta, ngươi cảm thấy không ai bằng, lão tử nếu biết thế thì đã bóp chết ngươi lúc ngươi mới sinh ra rồi!""

""Còn ngươi, tiện nhân..ta bế quan tu luyện là vì cái gì? là vì gia tộc mạnh mẽ, khi ta cường đại, gia tộc mạnh mẽ, chúng ta võ giả sống rất lâu, thời gian ta dành cho ngươi chẳng lẽ thiếu, ngươi thấy ta có cưới thêm ai ngoài ngươi không? Tình cảm ta dành cho ngươi chẳng lẽ ngươi không hiểu?"" Ánh mắt Diệp Sơ Thần phức tạp, đau đớn, thống khổ, bị ai nhìn Tiêu Huyền.

Nón xanh, không phải là nỗi đau mà bất cứ người nam nhân nào có thể chịu đựng được, nhất là người con gái mà mình yêu nhất...

Tiêu Huyền nghe Diệp Sơ Thần nói vậy, hai mắt nàng ngập nước, khẽ liếc nhìn Diệp Bắc, rồi quay sang nhìn Diệp Bắc, nàng đau khổ lắc đầu, ghen ngào nói:

""Tất cả đều muộn rồi, nếu ngươi nghĩ tình xưa thì hãy tha cho chúng ta!""

""Tha? Con trai ta đội nón xanh cho ta, người phụ nữ ta yêu nhất giờ đã không phải là của ta, nếu ta là một người nam nhân, thì không thể tha thứ cho đám súc sinh các ngươi!"" Sắc mặt Diệp Sơ Thần dữ tợn bạo rống, sát lực trong ánh mắt không giảm trái lại càng ngày tăng!

""Mẫu thân, không cần cầu xin hắn! Hắn căn bản không muốn tha cho chúng ta!""

“Diệp Sơ Thần, ngươi nhìn lại ngươi, sống lâu như vậy rồi còn hòa khí lớn như vậy, ngươi cũng không sợ bản thân mình tức điên học máu mà chết?”

“Nói nữa, ngươi nhìn lại bản thân mình xem, ngươi giống như cái loại gì? Cưỡi một cái tuyệt sắc mỹ nhân làm vợ, đã tuổi trẻ lại xinh đẹp, hơn nữa tư chất căn cốt cũng tương đương kiệt xuất, lại ôn nhu hiền thực đoan trang, thế mà ngươi lại vì gia tộc, vì bản thân tư lợi bỏ bê mẫu thân nàng một mình gần mười năm trời?”

“Ngươi không muốn nàng, ngươi không tịch mịch, không đại biểu mẫu thân nàng cũng như vậy a.”

“Ngươi trâu già gặm cỏ non cũng liền thôi, ngươi còn bỏ bê ruộng nương không chịu cày cấy, ta thân là con trai ngươi cũng không nhìn được, phải thay ngươi chăm sóc mẫu thân nàng, nếu để nàng một mình như vậy thêm một thời gian nữa không thì nàng sẽ hư mất...ahahaha”

""Còn nữa, ngươi kêu ta là tiểu súc sinh, vậy ngươi là cha ta, ngươi là đại súc sinh nhĩ...hahaha""

Diệp Bắc ôm lấy Tiêu Huyền cười haha, không kiêng nể gì si nhục Diệp Sơ Thần.

Hắn biết đây chính là tử lộ, cho nên càng thêm can rở, càng thêm không kiêng nể.

Vương Bá Nguru ẩn núp trong hư không, thấy Diệp Bắc thống khoái chửi phụ thân mình như vậy, âm thầm gật đầu, không nhìn được thậm khen:

""Quả nhiên có tố chất, nếu nói đội nón xanh là một nghệ thuật, thì Diệp Bắc tiểu tử hẳn thuộc hàng đại sư, miệng hắn quả thật tiện...chắc chắn, Đội nón xanh chỉ lộ lão Nguru ta không cô đơn a...ta còn có đồng chí!""

Vương Bá Nguru phong cầm chừng, giờ phút này tâm trí của Diệp Sơ Thần hẳn là muốn nát...

Hơn nữa, Diệp Sơ Thần nhanh muốn nổi điên rồi, Diệp Bắc tiểu tử có họa sát thân!

Quả nhiên!

Thanh âm Diệp Bắc can rở, trào phúng vừa vang lên, Diệp Sơ Thần ngửa mặt lên trời phẫn nộ gầm thét, con ngươi sưng huyết gắt gao nhìn chằm chằm vào Diệp Bắc.

“Nguyệt Chung! Khinh ta quá đáng! Ngươi khinh ta quá đáng a!”

“Chết! chết! chết!, các ngươi hết thấy đều phải chết!”

Giờ khắc này, Tâm trí của Diệp Sơ Thần gặp phải kích thích cực lớn, dường như hóa thành tâm ma, cả người đã đánh mất lý trí.

Giờ phút này Diệp Sơ Thần chỉ còn có một ý nghĩ, đó chính là làm thịt đôi cầu nam nữ này!

Cho nên, hắn không màng tất cả xông lên, bàn tay Diệp Sơ Thần vung ra một trào, Vô tận Thiên Địa pháp tắc chi lực phô thiên cái địa hàng lâm, trong đó còn ẩn chứa một tia Quy Tắc chi lực.

Hiển nhiên sát tâm đã hiện, Diệp Sơ Thần muốn toàn lực ra tay giết chết đôi cầu nam nữ này!

""Chúng ta phải chết sao?"" Tiêu Huyền ngờ ngác nhìn đại thủ phô thiên cái địa kia đập xuống, thấp giọng ní non.

""Mẫu thân, kiếp này là do ta sai, kiếp sau ta muốn hảo hảo yêu ngươi, cưới ngươi làm vợ, mang cho ngươi hạnh phúc!"" Diệp Bắc xoay người đặt hai bàn tay lên má Tiêu Huyền, ngón tay cái lau đi nước mắt trên mặt nàng, thâm tình nói, sau đó mạnh mẽ đặt môi áp môi Tiêu Huyền, hôn thật sâu.

Tiêu Huyền cũng ôm chặt lấy Diệp Bắc, cũng hôn lại!

Thời gian phẳng phất như dừng lại giờ khắc này!

Chưa bao giờ Diệp Bắc lại cảm thấy thời gian tại sao lại trôi đi nhanh thế..

Hắn thấy tử vong khí tức đang vẫy gọi hắn, nhưng Diệp Bắc không sợ.

Có Tiêu Huyền trong ngực mình....thế giới này có vẻ không còn gì để quyến luyến nữa....có mẫu thân nàng bởi hắn đi xuống Hoàng Tuyền....là đủ rồi!

Tử Vong, không phải không tốt...

Và.....Tử Vong giờ khắc này cũng không có ý nghĩa!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Thiên Mệnh chi Tử, Vương Bá Nguru rời đi!

Một chương toàn lực của Diệp Sơ Thần uy năng phải nói hủy thiên diệt địa, Tiêu Huyền đột nhiên cắn răng, thiêu đốt toàn thân sinh mệnh lực tạo ra một thủy chi pháp pháp tắc vòng bảo hộ mới miễn cưỡng đỡ được đại bộ phận lực lượng, tuy nhiên đại giới là Tiêu Huyền khuôn mặt trở nên già nua, sinh mệnh chớp tắt sớm tối, còn một chút dư uy ý đồ lan đến Tiêu Huyền, Diệp Bắc liền lấy thân đón đỡ, tuy chỉ là dư uy nhưng không phải kẻ hèn Quân cấp có thể chống lại, Diệp Bắc toàn thân bị cháy bỏng, toàn thân không còn một miếng da thịt nào hoàn hảo, ít nhất một phần ba thân thể đã lộ ra xương bên trong, ngực bụng bị thủng lỗ chỗ, nội tạng liên lori ra ngoài.

Da mặt của hắn đã không thấy, chỉ lộ ra một cái đầu lâu trơ trọi máu thịt, trên đầu lâu còn dính một ít thịt vụn, nhìn sơ qua cảm thấy đặt biệt kinh khủng.

Cho dù trở nên thê thảm như thế, còn có một tầng hỏa diễm đang đốt cháy thân thể hắn, da thịt cấp tốc biến mất, máu tươi cấp tốc bốc hơi, Diệp Bắc dựa vào Quân cấp sinh mệnh cường đại vẫn sống sót. Diệp Bắc dường như không còn cảm giác đau đớn, miễn cưỡng bò từng bước lại gần Tiêu Huyền giờ khắc này dung nhan đã biến thành bà lão.

Tính mạng của hắn thật ra thì đã đem muốn đi đến cuối, nếu không phải Tiêu Huyền liều mạng thiêu đốt sinh mệnh lực chống đỡ đại bộ phận năng lượng, không thì giờ phút này Diệp Bắc hài cốt đã không còn.

Giờ bàn tay lộ ra xương trắng hếu sò vào khuôn mặt già nua nhiều nếp nhăn của Tiêu Huyền, trong lòng Diệp Bắc cảm thấy chua xót, nếu không phải là hắn, nếu không phải là Vương Bá Nguru, tuy hắn vẫn thâm lặng yêu thâm Tiêu Huyền, nhưng cũng không đến mức như giờ phút này, Tiêu Huyền và hắn chuẩn bị vẫn lạc, dựa vào độ tàn ác của Diệp Sơ Thần, bọn hắn sợ liền là hồn phi phách tán không thể vào luân hồi, cho dù không chết cũng bị hắn nhục nhả tra tấn, sống không bằng chết, hắn không cam lòng, không cam lòng cứ như vậy chết đi, Hắn hận, hận Vương Bá Nguru, Hận Diệp Sơ Thần!

""Mẫu thân yêu người, tiểu Bắc!"" Tiêu Huyền cuối cùng mỉm cười xoa đầu hắn, nàng trút đi hơi thở cuối cùng nói ra tâm tư của mình rồi tử vong.

""Khôngggggg!!!!!!!!!!"" Diệp Bắc phần hận run rẩy ôm lấy thân hình Tiêu Huyền vào lòng, ngửa mặt lên trời rống to, vô tận hận ý từ trong thân thể hắn bay ra, xông thẳng cửu thiên, đâm thủng thương khung!

Cổ hận ý này rất nồng đậm, phảng phất linh hồn hắn đang bị cừu hận hỏa diễm thiêu đốt, hơn nữa, khi nhớ tới Vương Bá Nguru bắt hắn liếm ngón chân, sự ghê tởm cùng phần hận đã đạt tới đỉnh điểm, hắn hận Vương Bá Nguru còn hơn phụ thân hắn Diệp Sơ Thần lúc này, hắn không cam lòng, hắn chưa trả thù được Vương Bá Nguru, hắn chưa làm xong lời hứa với mẫu thân sẽ cưới nàng, hắn còn rất nhiều mộng tưởng chưa thực hiện, hắn không thể chết!

Trong lòng hắn bộc phát lên một cỗ khí tức cuồng bạo, ngay cả hư không cũng không chịu được cỗ khí thế này, nhanh chóng tan vỡ đi...

Wương Bá Nguru ẩn thân trong hư không, bên tai vang lên hệ thống thanh âm:

""Diệp Bắc cừu hận +100000..""

""Diệp Bắc cừu hận +100000..""

"" .... ""

""Keng...Diệp Bắc hận ký chủ đến tột đỉnh, cổ hận ý này khiến Thiên Địa phải biến sắc, vượt qua đã từng chiếm cứ Cừu Hận Chí Tôn Bảng Diệp Sinh, Diệp Bắc đăng lâm Cừu Hận Đỉnh đệ nhất nhân.""

""Hệ thống mở Cừu Hận Chí Tôn Bảng."" Vương Bá Nguru âm thầm nói.

Cừu Hận Bảng:

Đệ nhất cừu hận sinh linh:Diệp Bắc-Giới tính:Nam-tích phân:Ba mươi ba vạn!

Đệ nhị cừu hận sinh linh:Diệp Sinh-Giới tính:nam-tích phân:Hai mươi ba vạn!

Đệ tam cừu hận sinh linh:Diệp Thiên Hùng-giới tính:nữ-tích phân:Mười bảy vạn!

Đệ tứ cừu hận sinh linh: Thái Diệp tiên tử-giới tính:nữ-tích phân:sáu vạn!

Đệ ngũ cừu hận sinh linh:Phạm Băng Băng-giới tính:nữ-tích phân:Năm ngàn!

"".....""

Vương Bá Nguru xem xong Cừu hận chí tôn bảng, âm thầm gật đầu, thầm nghĩ:

""Xem ra đám sâu kiến này trong thời gian qua có cố gắng, ngoại trừ Diệp Bắc, thì Diệp Sinh, Diệp Thiên Hùng, Thái Diệp, Phạm Băng Băng bị Vương toàn bộ nhốt trong Ma Quý tháp rất tích cực cho ta sinh ra cừu hận điểm, quả thật là công nhân chăm chỉ a, tiếc là ta không thể thưởng cho bọn hắn!""

Rời khỏi Cừu Hận Chí Tôn bảng, Vương Bá Nguru khẽ liếc nhìn Diệp Bắc khi thể đang ngày càng dâng cao, ngày càng cuồng bạo, ánh mắt lóe lên một tia sáng, mỉm cười nói:

""Không tồi tiểu tử, cuối cùng cũng kích phát ra thủ đoạn ta lưu lại trong người ngươi, ta phải rất tốn kém Thiên địa chi lực khi dùng Thiên địa quyền hạn ban cho ngươi cỗ sức mạnh này, muốn kích phát ra thủ đoạn này cần phải có một viên không cam lòng cùng phần hận chí tâm, xem ra ngươi rất hận ta đâu? Nhưng không quan hệ, ngươi càng hận ta, ta ngày càng cường đại..haha..""

""Vội lại, tiểu tử ngươi khi biết được sự thật sợ rằng sẽ sùng bái ta đi?! Aizz, vì có chút hứng thú với tiểu tử ngươi, ta phải bỏ ra cái giá rất lớn nha..""

....

Lúc này vận mệnh sông dài từ trong hư không tối tăm rơi xuống một dòng vận mệnh chi thủy ẩn chứa số mệnh, cơ duyên, mệnh số bằng bạc.

Tại số mệnh, cơ duyên cùng mệnh số khi tức bao phủ khắp người, ý niệm trong đầu Diệp Bắc trở nên thông suốt, hận ý giờ khắc này cũng bị áp chế, vô số Chí Tôn Pháp tắc như Thời Gian Pháp Tắc, Không gian pháp tắc, Nhân quả pháp tắc, Luân Hồi Pháp Tắc, Hủy Diệt pháp tắc, Sinh tử pháp tắc đột nhiên mơ hồ xuất hiện.

Những ảo nghĩa tối nghĩa khó hiểu lúc trước hắn không thể hiểu, giờ khắc này được thông suốt rõ ràng.

Cảnh giới của hắn tại đây tìm hiểu pháp tắc ảo nghĩa đang nhanh chóng tăng lên.

Ngay lúc cảnh giới của Diệp Bắc đang không ngừng gia tăng, thì từ Sát Lục Ma Tông địa bàn,

Diệp Bắc linh hồn cùng Sát Lục Ma Tông thiên địa bốn nguyên triệt để hòa hợp cùng một chỗ, cùng hô hấp, chung Vận Mệnh!

Đây là một loại cảm giác rất huyền diệu!

Sát Lục Ma Tông Thiên Địa Vận Mệnh ý chí gia trì trên người Diệp Bắc.

"Thì ra là thế!"

Trong lòng của hắn đột nhiên hiểu rõ tất cả nhân quả.

Đây là Vương Bá Nguru bố cục tác thành hắn!

Vương Bá Nguru biến hắn trở thành Thiên Mệnh chi tử của vùng lãnh địa Sát Lục Ma Tông, ngoài Vương Bá Nguru ra, hắn tuyệt đối có chí cao quyền lợi, mà nơi này lại nằm trong địa bàn Sát Lục Ma Tông, cho nên ngoài Vương Bá Nguru ra, hắn tuyệt đối là mạnh nhất.

Diệp Bắc cơ bản có thể đại biểu Vận Mệnh ý chí.

Thay trời hành đạo!

Cái gọi là thiên mệnh chi tử, cũng không phải là vĩnh cửu, mà bản thân hắn bắt buộc phải ở trong lãnh địa của Vương Bá Nguru, nếu ra khỏi giới hạn này, hắn vẫn chỉ là một tiểu Quân cấp võ giả tầm thường, thân phận Thiên Mệnh chi tử cũng biến mất.

Mà nắm giữ Thiên Mệnh chi tử quyền lực, hắn rốt cuộc biết vì sao Vương Bá Nguru phải như vậy.

Tuy là Thiên Địa chúa tể, nhưng Vương Bá Nguru cũng không thể tùy ý ban phát quyền năng của mình cho thuộc hạ, thuộc hạ phải đủ tiêu chuẩn mới có thể nắm giữ quyền năng này.

Muốn trở thành thiên mệnh chi tử, Diệp Bắc phải trải qua vô tận phần hận, đau thương, thống khổ, dưới tình huống thập tử vô sinh Diệp Bắc có một viên không cam lòng chi tâm, cùng nỗi phần hận rất lớn, lúc đó Vương Bá Nguru mới có thể cho Diệp Bắc thân phận Thiên Mệnh chi tử!

Trở thành Thiên Mệnh chi tử, biết rõ tất cả nhân quả, Diệp Bắc rốt cuộc quên hết hận ý đối với Vương Bá Nguru, hắn khẽ liếc thân thể mình, ý niệm vừa ra, trong tích tắc thiên địa chi lực vận chuyển, thân hình Diệp Bắc hoàn hảo không một chút tổn hại.

Lại nhìn mẫu thân, Diệp Bắc phát tay, thân thể già nua của Tiêu Huyền cấp tốc khôi phục dung mạo như lúc hai mươi, ám thương trong thân thể hoàn toàn được chữa khỏi, sinh cơ của nàng đang dần kéo lên, một lúc sau Tiêu Huyền mở mắt, sắc mặt mờ mịt nhìn xung quanh, khi thấy Diệp Bắc hoàn hảo không chút tổn hại ôm nàng, Tiêu Huyền sờ sờ khuôn mặt hần, đau khổ nói:

""Tiểu Bắc, chúng ta tới địa ngục rồi à?""

""Mẫu thân, ngươi không chết, chúng ta vẫn còn sống!"" Diệp Bắc ôm chặt Tiêu Huyền, hưng phấn hôn lên môi nhỏ một ngụm.

Tiêu Huyền sắc mặt ngơ ngác, ngó đông nhìn tây, khi thấy Diệp Sơ Thần đứng im trước mặt mình, mới nghi hoặc hỏi:

""Hắn bị làm sao?""

""Ta quên mất! Còn con hàng này chưa giải quyết!""

Quay đầu lại nhìn Diệp Sơ Thần, Diệp Bắc phát tay, khiến thời gian chỉ sông tiếp tục vận chuyển.

Lúc này Diệp Sơ Thần đột nhiên thấy Diệp Bắc Tiêu Huyền đón đỡ một đòn toàn lực của mình vẫn hoàn hảo, còn đứng đó ôm nhau hôn nhau, sắc mặt hần kinh nghi bất định, một lúc sau mới phản nộ quát:

""Nghiệt súc, các ngươi cho lão tử đi chết!"

Vô tận Hóa chi pháp tắc hàng lâm trên đầu Diệp Bắc, Tiêu Huyền sắc mặt tuyệt vọng ý đồ tiếp tục thiêu đốt sinh mệnh, nhưng Vương Bá Ngưu nắm chặt tay nhỏ của nàng, khẽ lắc đầu, tự tin nói:

""Không cần, sâu kiến một dạng đồ vật, không thể tổn thương chúng ta.""

Lúc này Vô Tận Hóa chi Pháp tắc hưng phấn đập xuống đầu Diệp Bắc, nhưng khi gần chạm tới thân thể bọn hần thì Hóa pháp tắc chỉ lực đột nhiên hoàn toàn tiêu tán, biến mất khỏi thiên địa, mà Diệp Bắc sắc mặt trên tức nhìn Diệp Sơ Thần, ngang ngược nói:

""Làm sao? Ngươi là đang gãi ngứa cho ta à thân ái phụ thân, khí lực của ngươi đâu, ngươi yếu ớt như đàn bà thể, chẳng lẽ chỗ kia của ngươi không được, hèn gì ngươi mười năm không chạm tới mẫu thân, thì ra chỗ đó không được.""

""Ngươi..Nghiệt súc!"" Diệp Sơ Thần cảm tức đến mặt đỏ bừng, liên tục đánh ra vô số chương, nhưng đều không ngoại lệ đều tan biến trước khi chạm tới người Diệp Bắc.

""Quý xuống!"" Diệp Bắc lạnh lùng nói.

""Mơ tưởng..."" Diệp Sơ Thần chưa kịp nói xong, hai chân hần không nghe bản thân sai sử liền quý xuống, sắc mặt Diệp Sơ Thần kinh hãi khó hiểu nhìn Diệp Bắc, hần không hiểu tại sao bản thân không nghe sai sử liền theo lệnh Diệp Bắc cấp quý gối.

""Tự tát mặt mình cho đến khi ta bảo ngừng!"" Diệp Bắc cười lạnh, tiếp tục ra lệnh.

""Không..gg.."" Diệp Sơ Thần hai bàn tay không tự chủ và vào mặt mình, cho đến khi hần bị tát thành đầu heo, toàn bộ hàm răng đều rơi rụng, máu tươi đầy mặt thấm ướt quần áo, Tiêu Huyền không đành lòng ôm chặt lấy Diệp Bắc ý bảo hần ngừng tay, Diệp Bắc mới ra lệnh dừng lại.

""Tội của ngươi đáng lẽ ra nên phải bị tra tấn ngàn vạn năm, tuy nhiên vì ngươi là phụ thân ta, cộng thêm mẫu thân can ngăn ta sẽ tha thứ cho ngươi một con đường sống, nhưng..."

""Tội chết có thể miễn, tội sống lại khó thể tha!""

""Thứ nhất,ta sẽ phế bỏ cái đó của ngươi, coi như trừng phạt nho nhỏ, việc thứ hai, trở về gia tộc, không cần biết ngươi làm bằng cách nào, di chuyển toàn tộc đến Sát Lục Ma Tông địa bàn, nếu chậm trễ đại sự, sống không bằng chết!""

Nói xong Diệp Bắc phát tay phế bỏ cái đó của Diệp Sơ Thần, đem Thiên Địa khóa xích khóa lại toàn thân Diệp Sơ Thần, rồi mới đuổi hần rời đi.

Nắm giữ thiên mệnh chi tử quyền năng, Diệp Bắc rút cuộc biết ý đồ của Vương Bá Ngưu, liền thuận tay sai Diệp Sơ Thần mang toàn tộc đến đây.

Một khi toàn tộc Diệp gia đi vào Sát Lục Ma Tông địa bàn, thì mệnh của bọn hần, tư duy, suy nghĩ, tình cảm, cảm xúc của bọn hần không phải do bọn hần nắm giữ, mà là Vương Bá Ngưu nắm giữ!

""Hào tiểu tử, thay ta quản lý lãnh địa, và nhanh chóng xâm chiếm Cổ Tôn Quận Thành và các quận thành khác, mau chóng mở rộng cương thổ, từng bước cắn nuốt Thiên Khung Hoàng Triều, ta có việc phải rời khỏi Tinh vực này một thời gian!"" Vương Bá Ngưu gật đầu, âm thầm truyền âm, sau đó hần lôi kéo Tàng Thiên Cơ, Ngạo Thiên tiểu tử, Alucard tiểu tử cùng một số Vương cấp đệ tử trưởng lão tiến đến Tu Chân Thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Tiên Ma Thành Chủ!

Vương Bá Ngu không phải tự nhiên lựa chọn Diệp Bắc làm thiên mệnh chi tử mà không phải là Diệp Minh hay người khác, đơn giản vì Diệp Bắc quá tiện, ngay cả phụ thân mình cũng dám đối nỏn xanh, ngay cả mẫu thân cũng dám mơ ước, nhìn Diệp Bắc, Vương Bá Ngu cảm thấy giống bản sao của mình lúc trẻ, cho nên Vương Bá Ngu liền cho Diệp Bắc trở thành thiên mệnh chi tử, còn bản thân Vương Bá Ngu cũng không thể ở lại tinh vực này, bởi vì tinh vực này chính là đại bản doanh của hắn, hắn không thể tàn sát để kiểm sát lực điểm được, những sinh linh ở vô đạo tinh vực này chủ định thuộc về hắn sở hữu, số mệnh của bọn chúng chính là trở thành nô bộc của hắn, chỉ cần tu vi hắn càng cao, hệ thống giúp hắn cùng Thiên Đạo giao dịch, nắm giữ tối cao quyền năng.

Cho nên Vương Bá Ngu quyết định mang ma trảo của hắn đưa tới Tu Chân tinh vực, sau này khi Diệp Bắc thu phục thể lực, địa bàn càng nhiều, thì đệ tử trưởng lão sẽ càng nhiều, hắn sẽ không ngừng mang những người này đến tu chân thế giới chinh chiến, chém giết, thu hoạch sát lực điểm.

Diệp Minh tuy rất nghe lời, nhưng Vương Bá Ngu biết tính của hắn, người này tuy không phải là người tốt, nhưng hắn cũng không phải là người xấu, Diệp Minh có lẽ sẽ nghe lời Vương Bá Ngu làm việc xấu, việc tán tận lương tâm, nhưng hắn vĩnh viễn không thể tự mình suy nghĩ ra việc xấu mà hành động, nhưng Diệp Bắc lại có thể.

Alucard, Ngạo Thiên hai tiểu tử này nếu bảo bọn hắn giết người thì được, nhưng động não thì..không được.

Thông qua Đại Không Gian Trận Pháp thông đạo, Vương Bá Ngu dẫn theo chúng trưởng lão đệ tử hàng lâm Tu Chân thể tinh vực, Việt Cổ tinh cầu, Tiên Ma thành, Túy Tiên Lâu.

Vương Bá Ngu rời đi tu chân thế giới được bốn ngày, Túy Tiên Lâu vẫn hỗn độn như cũ, không ai dám bén mảng vào đây, ngay cả Tiên Ma Thành Chủ cũng mất nhấm mắt mở.

Vương Bá Ngu mang đến đây tầm hai mươi vạn người đệ tử cùng trưởng lão, tuy nhiên Túy Tiên Lâu diện tích rất lớn, hai mươi vạn người vẫn rộng rãi đứng, không chen chúc.

""Đây là Tu Chân tinh vực?"" Ánh mắt Tàng Thiên Cơ sáng lên, ngắm nhìn dòng người bên ngoài túy tiên lâu, ánh mắt hắn khẽ lộ vẻ khinh thường.

Tuy đám người này tu luyện phương thức tu luyện nghiêng về linh hồn thật sự mạnh mẽ, nhưng thân thể bọn họ quá yếu nhược, cho dù có pháp bảo hộ thân, chỉ cần bị bọn hắn cận thân liền chỉ có con đường chết, nghe Vương Bá Ngu nói bọn tu chân giả này tu luyện Linh Hồn công kích công pháp mười phần quý dị, vô giả đồng cấp nếu sơ ý liền bị bọn hắn công kích linh hồn, mười phần khó chơi, nhưng nếu vô giả tu vi càng cao liền càng không sợ hãi, bảo vật phòng ngự linh hồn cũng không khó chế tạo, cho nên tu vi càng cao, vô giả càng mạnh và chiếm lợi thế khi đánh nhau hơn tu chân giả.

""Đệ tử sát lục ma tông nghe lệnh, hết thảy thể lực trong Tiên Ma Thành, không phục liên sát, ta muốn trong hôm nay Tiên Ma Thành phải luân hãm, trở thành địa bàn của ta!"" Vương Bá Ngu ánh mắt lạnh lùng quét chúng đệ tử, lớn giọng nói.

""Vâng Ma Chủ!"" Đám đệ tử gật đầu quỳ xuống một chân, cung kính hô.

Vương Bá Ngu lạnh lùng quay đầu, mục tiêu hàng đầu của hắn chính là Tiên Ma Thành Chủ, nếu sát Tiên Ma Thành Chủ, Tiên Ma Thành chính là của hắn.

Đại quân của Vương Bá Ngu sát khí nghiêm nghị đi ra khỏi Túy Tiên Lâu, hơn hai mươi mấy vạn người cùng đứng một chỗ, tạo thành thanh thế thật khủng bố, hơn hai mươi vạn người tỏa ra sát khí khiến thương khung cũng biến sắc, phong vân biến động.

""Trời ạ đây đám người này là ai, trang phục thật kỳ lạ.""

""Bọn hắn muốn đồ thành hay sao thế?!"

""Mau mau thông báo thành chủ, có địch nhân xâm lấn Tiên Ma Thành!""

""...""

Vô số đám người sắc mặt khủng hoảng, kinh hãi, gào thét liên tục, thoáng chốc cả khu thứ nhất sinh linh đều bị kinh động.

“Àm ầm!” Vương Bá Ngu đằng không mà đi, đại quân của hắn thanh thế quá khủng bố, những tiểu binh trấn thủ các khu của Tiên Ma Thành cũng không dám đứng ra ngăn cản, cho nên Vương Bá Ngu đại quân một đường thông suốt mà đi.

Hai mươi mấy vạn đệ tử trưởng lão đứng tập chung lại gần nhau cùng tỏa ra sát phạt khí thế quá kinh khủng, cơ hồ đè ép tất cả tu chân giả ở đây, đám người mặc kệ là ai, tu vi gì đều bị khí cơ của đại quân của Vương Bá Ngu áp chế phải hoảng sợ, tất cả sinh linh đều kinh hoàng quỳ rạp xuống đất không dám ngẩng đầu lên, rất sợ đại quân tiến đến làm thịt bọn họ.

“Các hạ là ai, các hạ điều binh khiến tướng ý muốn gây sự với Tiên Ma Thành sinh linh hay sao?!”

Ngay khi Vương Bá Ngu đại quân gần tới biên giới khu thứ hai, chuẩn bị đi vào khu thứ nhất, liền bị tám vị tu chân giả ngự không mà đi đáp xuống ngay truyền tống trận, chặn đường bọn họ.

Tám vị tu chân giả này ăn mặc một thân khôi giáp, mỗi người tay cầm một cây trường thương, đứng ngạo nghễ tại truyền tống trận, khí thế mạnh mẽ giống như lấy năm người địch ngàn vạn quân!

“Ha ha! Tới, đây là tám đại truyền kỳ chiến tướng của Tiên Ma Thành chúng ta, mỗi một người đều có tu vi Cửu Thiên Huyền Tiên chi cảnh, có bọn họ ngăn cản, vạn vạn quân đừng hồng bước vào nữa bước.

Đám người quý rập hai bên đường khi thấy tám vị tu chân giả này, sắc mặt ai nấy đều vô cùng hưng phấn, giống như có bọn họ chống lưng, trời cũng đừng hồng sập xuống.

“Tám vị truyền kỳ tướng quân Tiên Ma Thành xuất thủ, đám người này chắc chắn bị cưỡng ép trấn áp.”

“Không biết đám người này là ai, dám đến Tiên Ma Thành giương oai, không biết sống chết.”

“...”

“Các hạ sao không nói gì, chúng ta Tiên Ma Thành nếu có đắc tội xin các hạ khoan dung thứ lỗi, biến chiến tranh thành tơ lụa..”

Một người có vẻ là thủ lĩnh trong tám vị tu chân giả kia bước ra một bước nhìn Vương Bá Ngu, ngữ khí mềm mỏng nói.

Vương Bá Ngu khẽ liếc vị tu chân giả này, âm thầm gật đầu, không thể không nói người này rất thông minh, tuy Tiên Ma thành là đại bản doanh của bọn họ, nhưng bọn họ vẫn không chút kiêu ngạo hạ thấp tư thái, nếu là tình huống bình thường, Vương Bá Ngu có thể cân nhắc không động thủ, tuy nhiên...

“Tàng thiên Cơ!” Vương Bá Ngu lạnh lùng quát to.

“Tốt!” Tàng Thiên Cơ vận dụng Luyện thể đại pháp, thân hình biến thành cự nhân khổng lồ, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn thoáng qua tám người kia, thân hình cuồng bạo đập không mà tới, mỗi một bước Tàng Thiên Cơ bước ra, hư không liền không chịu được liên sụp đổ, tám vị tu chân giả thấy vậy ánh mắt khẽ kinh biến, nhưng Tàng Thiên Cơ không quan tâm, hân giơ lên bàn tay đập xuống một chưởng.

“Ầm ầm...” Cự chưởng che khuất bầu trời phô thiên cái địa trấn áp xuống, trong cự chưởng ẩn dấu một vòng xoáy năng lượng màu đen cấp tốc chuyển động xoay tròn, phảng phất muốn đem tất cả đều hút vào vòng xoáy, lúc này đây trong thành vô số kiến trúc lay động kịch liệt rồi bị nhắc bổng lên không trung, cùng với vô số sinh linh tu vi thấp đồng loạt bị vòng xoáy hấp vào, chuyển hóa thành năng lượng cho vòng xoáy.

Cảnh tượng khủng bố như thế khiến những người không bị vòng xoáy hấp vào không chút nghĩ ngợi nhanh chóng cấp tốc thoát đi khỏi nơi đây.

Cảnh tượng trên bầu trời lúc này thật khủng bố, mặt trời bị cự chưởng tạm thời che khuất, vòng xoáy màu đen càng ngày càng lớn, từ vòng xoáy nhỏ nhỏ giờ biến thành một vòng xoáy khổng lồ, bao phủ phạm vi hai cây số.

“Rút lui! cự chưởng này không phải chúng ta có thể ngăn cản.” Nhìn cự chưởng đang muốn đập tới, Tám vị tu chân giả liền biến sắc, rống to một tiếng, không may may đây đưa dài dòng, quay người liền muốn bộc phát toàn lực bỏ chạy.

“Đáng chết, người này tuyệt đối không phải chúng ta có thể ngăn cản, người này e là có Cửu Thiên Huyền Tiên đỉnh phong tu vi!”

Đây là Tàng Thiên Cơ cố ý che dấu thực lực, đối phó tám chỉ sâu kiến sinh linh tu vi tương đương với cái thế võ hoàng chi cảnh, hân cần dùng toàn lực sao?

Bọn họ có tâm muốn chạy đi nhưng Tàng Thiên Cơ sẽ để bọn họ rời đi sao? Đáp án là phủ định, Tàng Thiên Cơ đột nhiên thuận đi xuất liền xuất hiện cách tám người khoảng cách năm mét, cự chưởng che trời cùng vòng xoáy khổng lồ thái sơn áp đỉnh vào đầu bọn họ.

Cảnh tượng như vậy, chấn động tâm hồn.

“A... Không muốn a!” Tám vị tu chân giả sợ hãi mất mặt không cam lòng rống to nhưng vô dụng, cự chưởng cộng với vòng xoáy trực tiếp cắn nuốt thân ảnh của bọn họ.

Oanh!

Cự chưởng cùng vòng xoáy nổ tung, ở trên vòm trời lưu lại một đám khí khói khổng lồ hình nấm, kéo theo dư chấn kinh thiên động địa, thiên địa tối tăm, nhật nguyệt vô sắc.

Tiên Ma Thành tám vị truyền kỳ chiến tướng tại thần bí nhân trước mặt không chịu nổi một kích, khiến vạn chúng tu sĩ liền sợ hãi mất mặt, vội vàng bỏ chạy ra khỏi khu thứ hai.

...

Vương Bá Nguu đám người một đường thẳng tiến vào khu thứ nhất, những nơi bọn hắn đi qua phong vân biến sắc, thiên địa tối tăm, hung uy ngập trời, đám dân chúng tu sĩ xung quanh quỹ phục xuống đất không ngừng run rẩy, sợ hãi.

Cuối cùng Vương Bá Nguu đám người rốt cuộc nhìn thấy Thành Phủ Chủ phía đằng trước.

Chỉ thấy cảnh tượng Tiên Ma Thành Phủ khí phái mà huy hoàng, tầng tầng cung điện san sát nối đuôi nhau, từng mảnh lâm viên, đình đài xen kẽ, tạo nên cảnh tượng huy hoàng.

Không có mệnh lệnh của Vương Bá Nguu, Tầng Thiên Cơ cũng không thu hồi khí thế của mình, trong khu thu nhất tất cả tu giả tu vi dưới Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh đều nằm rạp trên mặt đất, thân run rẩy, trong mắt ngập tràn vô tận sợ hãi.

Sắc mặt Vương Bá Nguu lãnh đạm quan sát Tiên Ma Thành Phủ, bây giờ trong thành phủ có thể đứng thẳng cũng không có mấy người.

“Vương Thành Chủ, ta nghĩ chúng ta nên mời lão tổ xuất quan, tên cường giả thần bí kia ăn bản không phải chúng ta có thể chống lại, cho dù là mở ra hộ thành đại trận, vậy cũng không được, khí tức của thần bí nhân kia đã tiếp cận bán bộ Đại La Kim Tiên chi cảnh, chưa kể trung niên nam tử có vẻ là người cầm đầu kia còn chưa ra tay, có thể càng mạnh, đạt tới trong truyền thuyết Đại La Kim Tiên cảnh giới!”

Trên đỉnh Tiên Ma Thành Phủ, thành chủ Vương Thần đứng phía sau bốn vị trung niên tướng quân, nhìn thấy đại quân của Vương Bá Nguu đang dần áp sát thành phủ, đều ngưng trọng nói.

“Không! Đối phương chưa hề chân chính chủ động động thủ, có lẽ đối phương không phải đến gây chuyện, mà là có chuyện.” Vương Thần dáng người thẳng tắp, đầu đội tử kim quan, người mặc Kim Long bào, toàn thân toát ra khí chất cao quý, phong thái tuyệt trần, khi liếc nhìn Vương Bá Nguu cùng Tầng Thiên Cơ thân ảnh, cau mày đáp.

“Các ngươi tại đây chờ, ta đi tới thương lượng một phen! Nếu như ta xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, lập tức đi tìm lão hoàng tổ.” Vương Thần hít sâu một hơi nói, sau đó liền thần kỳ biến mất tại chỗ.

“Thành Chủ...”

Bốn vị trung niên tướng quân sắc mặt lo lắng há to miệng tính ngăn cản, nhưng cuối cùng cũng không nói ra được câu nào, bọn hắn biết việc này chỉ có Thành Chủ ra mặt hoặc là lão tổ xuất quan mới giải quyết được.

Mà ở Uyên Cung uyển Lâu bên trong thành phủ chủ, một đạo dáng người tuyệt mỹ ngăn người nhìn lên bầu trời, nàng là Vương Ngữ Yên, lần trước có duyên gặp Vương Bá Nguu, nàng cảm thấy nam tử này có cỗ khí tức bất phàm, nghĩ trong bụng hẳn nam tử này không đơn giản, nhưng nàng vạn vạn không ngờ tới, Vương Bá Nguu lại cường đại đến mức này, hẳn dẫn đại quân đến có ý đồ bất chính với thành phủ chủ, mà phụ thân nàng cũng không nắm chắc thắng được hắn.

Vương Thần bay lên không trung đối mặt với Vương Bá Nguu, nhưng Tầng Thiên Cơ bay tới chắn ngang ngay giữa, sát phạt khí cơ áp sát Vương Thần.

Khi cảm nhận khí cơ của Tầng Thiên Cơ thâm bất khả trắc, ần ần vượt qua hắn, Vương Thần sắc lúc này ngoại trừ rung động, kinh hãi, thì không có biểu lộ nào khác.

Lúc này khi khí cơ của Tầng Thiên Cơ đè ép Vương Thần, thì tất cả mọi người khu thứ nhất mới có thể đứng dậy, giờ khắc này trong lòng tất cả mọi người đều có cảm giác như mới trở về từ cõi chết.

“Ngươi chính là Tiên Ma Thành Chủ?” Vương Bá Nguu lạnh nhạt mở miệng, mặt lộ vẻ vẻ đăm chiêu, một đôi mắt trắng dã thâm như u đàm liếc nhìn Vương Thần, không một chút sắc thái tình cảm.

“Là ta... không biết đạo hữu có ý gì?” Bị một đôi mắt lạnh lẽo của Vương Bá Nguu liếc nhìn, Tiên Ma thành chủ, chúa tể sinh tử mấy tỷ vạn nhân giờ khắc này lộ vẻ kiêng kỵ cùng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Cường bạo vương ngữ yên!

“Quỷ xuống, thần phục ta, tha cho các ngươi tiện mệnh, cơ hội chỉ cho các ngươi một lần, không phải, hậu quả rất nghiêm trọng.” Vương Bá Nguu cao cao ai thượng từ trên bầu trời liếc xuống quan sát Vương Thần, thần nhiên nói.

Vương Thần đám người nghe Vương Bá Nguu bá đạo nói, ai nấy sắc mặt đều vô cùng khó coi.

Hắn nói cái gì? Thần phục hắn? Đây là đang nói đùa a!

Tuy Vương Thần không đánh lại Vương Bá Ngu đêm người, nhưng bọn hắn gọi lão tổ tông xuất quan thì chưa chắc mèo nào cắn mỉu nào, chưa kể hậu trường sau lưng bọn hắn chính là Man Hoang Đại Bộ Lạc, Man Hoang Thần, chúa tể ngàn tỷ non sông Tây đại lục này!

“Cho các ngươi một phút đồng hồ thời gian để cân nhắc lời của ta, nếu thời gian qua đi mà các ngươi không thể cho ta một câu trả lời chắc chắn, đừng trách bốn Ma độc ác, cho các ngươi Vương gia truyền thừa hoàn toàn biến mất khỏi Tiên Ma Thành!” Vương Bá Ngu lạnh lùng nói, ánh mắt lóe lên vẻ thị huyết.

Khinh người quá đáng, thật khinh người quá đáng, Tiên Ma Thành được Vương gia bọn hắn chường quản mấy ngàn năm, đột nhiên xuất hiện quái nhân bảo bọn hắn thần phục hắn, thật để bọn hắn giận dữ tới cực điểm.

“Đã đến giờ, cho cái trả lời chắc chắn đi! Không cần khẩn trương, bốn Ma hiện tại sẽ không giết các ngươi.” Vương Bá Ngu đột nhiên xuất hiện trước mặt Vương Thần, nhẹ nhàng vỗ vai hắn, ánh mắt lóe lên một tia tà dị, lạnh nhạt nói: “Hi vọng ngươi thức thời....còn không..”

“Cái này... Ta khó lòng đáp ứng, cho dù ta đáp ứng, Vương Gia tộc nhân cũng không đáp ứng.” Vương Thần ánh mắt lộ một tia hoảng sợ, người này thân ảnh xuất quỷ nhập thần, đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, nếu người này muốn giết hắn chẳng phải là một cái nhấc tay, tuy nhiên nhớ tới Vương gia còn có lão tổ tông, hắn rùng rợn nội tâm hoảng sợ, cắn răng một cái run rẩy đáp.

“Thật sự là không thức thời nha!” Giọng nói Vương Bá Ngu hiện vẻ không vui, vỗ vỗ bả vai Vương Thần vài cái liền nhấc chân rời đi, sau đó Vương Bá Ngu đột nhiên cười lớn, nghiêng ngả nói: “Thú vị.”

Wương Bá Ngu thân ảnh liền biến mất khỏi bầu trời, đại quân của hắn cũng rút lui như thủy triều, thoáng chốc liền biến mất.

“Thành Chủ, Đồi phương đang có ý đồ gì? tự nhiên rời đi rồi?” Một vị trung niên tướng quân cau mày nói.

Ba người khác cũng gật đầu.

“Mặc kệ hắn đánh chính là ý định gì, ta luôn cảm giác sẽ có chuyện không tốt xảy ra.”

Wương Thần sắc mặt ngưng trọng quay người, vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Các ngươi chú ý động tĩnh của bọn hắn, ta đi tìm lão tổ.”

Ngoài thành, nào đó một chỗ trên bầu trời.

“Diệp huynh, vì sao không trực tiếp chụp chết bọn hắn?” Tàng Thiên Cơ nghi hoặc hỏi.

“Khắc khắc! Không vội, tất cả bọn sâu kiến ấy đều sẽ chết, quan trọng là chết như thế nào?” Vương Bá Ngu quay đầu từ trên cao nhìn xuống tòa Tiên Ma cự thành này, vẻ mặt hắn lộ vẻ tàn nhẫn cười lạnh.

“Vậy chúng ta nên làm gì?” Tàng Thiên Cơ cau mày hỏi.

“Haha, yên tĩnh nghỉ ngơi đi, ta muốn đi tìm một chút thú vị!” Vương Bá Ngu cười ti tiện, thân ảnh hóa thành u linh liền biến mất.

Tàng Thiên Cơ khó hiểu lắc đầu, Diệp Thiên Hùng người này tàn nhẫn dị thường, hành động kỳ quái khó hiểu, hắn thích trước khi sát lục liền làm hành động lão hồ vờn mồi, không dứt khoát sát phạt, phải tra tấn hành hạ kẻ địch. khiến kẻ địch phần nộ đau đớn rồi hắn mới kết liễu! Hào biến thái.

Tàng Thiên Cơ làm sao biết được Vương Bá Ngu làm vậy để thu hoạch Sát Lục, Cừu hận điểm, chứ không phải nội tâm hắn biến thái như vậy trước khi chết liền tra tấn địch nhân.

Giờ phút này Vương Bá Ngu khoác vào hắc áo áo choàng, bắt tri bắt giác mà xuyên qua Phủ Thành Chủ hộ Thành Đại Trận, dựa vào linh hồn, rút cuộc hắn tìm thấy mục tiêu hắn muốn gặp, nàng ở bên trong một tòa đình các u nhã thoát tục, bên ngoài có tám bảng ghi: Phiêu Hương Các.

Wương Bá Ngu thần không biết quỷ không hay bước vào Phiêu Hương Các, bên tai hắn tức khắc vang lên từng trận du dương tiếng đàn.

Tiếng đàn tuy nghe phiêu phiêu dục tiên, tuy nhiên lại chất chứa một cổ buồn bã thê lương, không cam lòng số mệnh an bài, muốn phản kháng nhưng không thể.

Wương Bá Ngu hơi nhíu mày, Vương Ngữ Yên tiểu cô nương này chẳng lẽ có chuyện buồn khó nói hay sao?

Lần trước lần đầu đến Tiên Ma Thành, Vương Bá Ngu có duyên nhìn thấy Vương Ngữ Yên, nghe nói nàng chính là con của Tiên Ma Thành Chủ, lần này quay trở lại, hắn muốn cho tên Vương Thần kia cảm nhận thế nào là tuyệt vọng, kiếm chút lợi tức, rồi mới xuất binh đồ sạch phủ thành chủ.

Khi tiếng đàn của Vương Ngữ Yên kéo lên đến đỉnh phong đột nhiên một loạt tiếng vỗ tay vang lên, khiến một nơi yên tĩnh như Phiêu Hương Các lộ ra vẻ quá chói tai.

“Ai?!”

Chợt nghe tiếng vỗ tay vang lên, Vương Ngữ Yên hơi giật mình quay đầu lại, dĩ vãng nơi này chỉ có nàng và phụ thân nàng hay lui tới, nhưng phụ thân nàng sẽ không tự nhiên vỗ tay như vậy, mà nơi này khi nàng bước vào đã khởi động cấm chế, ngoài phụ thân nàng ra thì không ai có thể đi vào, nhưng giờ khắc này ở đây lại xuất hiện người lạ khiến trong lòng nàng kinh hãi không dứt.

Nhưng khi nàng xoay người lại thì xung quanh không có bóng người nào, nhưng tiếng vỗ tay vẫn tiếp tục vang lên, sắc mặt nàng liền tái nhợt, âm thầm cảnh giác liếc bốn phía xung quanh.

Đột nhiên, Vương Ngữ Yên cảm giác có ai đang kề bên cổ nàng thổi một ngụm khí, nàng kinh hãi quay đầu lại nhưng vẫn không thấy một ai, trái tim nàng bang bang đập liên hồi, hai tay co lại ôm chặt thân thể, run lẩy bẩy, nói:

"Vị tiền bối này, người đừng trêu chọc Ngữ Yên...ta sợ hãi a.."

""Thật sao? Muốn càng thêm sợ hãi không?""

Một thanh âm tràn ngập tà ác từ sau lưng nàng vang lên.

Nghe vậy, Vương Ngữ Yên nhảy dựng cả người, trong lòng âm thầm kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy một trung niên nam tử vẻ mặt tà khí nghiêm nghị nhìn nàng, khi nhìn thấy khuôn mặt này, Vương Ngữ Yên thập phần hoảng sợ, run rẩy nói:

"Người...người...người sao lại ở đây?!"

Vương Bá Ngu tà dị mỉm cười không đáp, chậm rãi đi từng bước tới nàng.

Biết người trước mắt này là siêu cấp cường giả có thể địch nổi phụ thân nàng, nhưng nàng vẫn liều mạng xoay người chạy trốn.

"Tiểu mỹ nữ, người chạy không thoát!" Vương Bá Ngu thuận đi tới trước mặt nàng, vòng tay hữu lực ôm lấy thân hình mảnh mai đang sợ hãi vào trong lòng ngực, Vương Bá Ngu tham lam hít thở mùi xừ nữ trên người nàng, chép chép miệng, ca ngợi nói:

""Thật thơm.""

“Đáng chết hồn dân, người cho ta dùng tay!”

Mọi chuyện phát sinh quá nhanh, lại quá mức đột nhiên, Vương Ngữ Yên chưa kịp đề phòng liền bị Vương Bá Ngu ôm chầm vào trong lòng ngực.

Khi cảm nhận được một đôi ma thủ đang mò vô vạt áo của nàng rồi chạm tới hai đôi bông đào, thân hình Vương Ngữ Yên kịch liệt run rẩy lên, khuôn mặt tuyệt mỹ giờ khắc này lộ ra vẻ hoảng sợ vô tận cùng phần hận.

Bị Vương Bá Ngu mạnh mẽ sờ loạn, nàng thân là nữ nhân chưa từng có ai dám đụng đến thân thể nàng, đột ngột cảm thấy xấu hổ cùng giận dữ.

Hơn nữa, người này quả thực to gan lớn mật tới rồi cực điểm, thế nhưng ban ngày ban mặt dám trà trộn vào Phiêu Hương Các, không hề có kỳ mà xâm phạm thân thể nàng.

Lần đầu tình huống vô cùng nhục nhã này khiến Vương Ngữ Yên cắn giận Vương Bá Ngu đến tận xương tủy.

Nếu ánh mắt có thể giết người thì Vương Bá Ngu đã chết trăm ngàn lần.

Nghe thấy giọng nói phần hận của Vương Ngữ Yên, Vương Bá Ngu không chút nào quan tâm, mặc cho nàng có kêu to cỡ nào, cũng không thể thoát khỏi vận mệnh bị hấn xâm phạm, với lại hấn cam đoan rằng tỷ nữa nàng cũng không có khí lực mà kêu.

Vương Bá Ngu thân là lão tài xế, đôi bàn tay thi triển sờ mó chi thuật đã đạt tới cảnh giới đẳng phong tạo cực, chỉ trong chớp lát, cả người Vương Ngữ Yên đều bị đôi bàn tay của Vương Bá Ngu thăm dò hết thấy.

“Dùng tay! Người cho ta dùng tay!”

“Đề tiện vô sỉ đồ vật, người cho ta dùng tay a.”

“Ta chính là Tiên Ma Thành Chủ con gái cung, lão tổ tông cháu ngoan, người dám xâm phạm ta? Khi cha ta, lão tổ tông biết được thì chắc chắn người sẽ bị thiên đao vạn quả, nghiền xương thành tro.....” Vương Ngữ Yên hoảng sợ rống giận, uy hiếp mắng to.

Chẳng qua, những lời này cũng không có chút tác dụng nào với Ma Đầu Vương Bá Ngu, động tác của hắn không chút nào vì những lời này mà dừng lại, trái lại bàn tay hắn càng ngày càng can rở, chọt vào nơi tư mật của Vương Ngữ Yên, không ngừng ngoáy móc.

“Ta nếu dám đến nơi này, dám làm như vậy với người, căn bản là ta không sợ bất luận kẻ nào, càng thêm không sợ bất luận uy hiếp nào!”

“Kẻ hèn Vương Thần, chính là hắn đứng trước mặt ta cũng vô pháp làm gì được ta.”

“Ta xem khuôn mặt với dáng người của người cũng tính là tuyệt sắc mỹ nữ, có thể khiến ta có một chút hứng thú, aizz, thân là lão tài xế, không phải nữ nhân nào cũng có thể khiến ta hứng thú a, người miễn cưỡng khơi dậy hứng thú trong lòng ta.”

Vương Bá Ngu tà ác cười lạnh, ngạo nghễ nói.

Nghe được những lời ma quỷ này của Vương Bá Ngu, ánh mắt phần hận của Vương Ngữ Yên liền hóa thành vẻ sợ hãi, sắc mặt tái nhợt vô sắc.

“Ngươi đừng làm thế với ta, ta van cầu ngươi.”

“Nếu ngươi chịu buông tha ta, ta nguyện ý đáp ứng bất cứ yêu cầu gì của ngươi. ....”

Vương Ngữ Yên tu vi Địa Tiên cảnh, ngang với Võ Quân Cấp võ giả, nhưng đối với Vương Bá Ngu, nàng không thể phản kháng, ngay cả dây dũa cũng không thể, chỉ có thể khóc lóc cầu xin.

Vương Bá Ngu tà ác cười lạnh:

“Ha ha, buông tha ngươi? Ngươi cho rằng có khả năng sao?”

“Hôm nay, ngươi nhất định phải trở thành nữ nhân của ta, đó là phúc phận của ngươi, ha ha ha. ....”

Vương Bá Ngu càn rỡ ngửa mặt lên trời cười to, vang vọng khắp Phiêu Hương Các.

Sau khi cười xong, Vương Bá Ngu cúi người bế thốc Vương Ngữ Yên lên, tiến đến khuê phòng gần đó.

“Buông ta ra, súc sinh, cầm thú, ngươi buông ta ra.”

“Phụ thân, cứu ta a...”

“Ta chính là Thiên Khung Hoàng Triều Tứ Hoàng tử hôn thê, ngươi dám đụng đến ta, ngươi sẽ chết rất khó coi a...”

.....

Nhìn thấy Vương Bá Ngu bá đạo đặt nàng lên giường dọa đến Vương Ngữ Yên hoa dung thất sắc, không màng tất cả mà hét lên.

“Ha ha ha, ngươi kêu đi, liền tính là ngươi kêu khan cả cổ cũng không có ai nghe được.”

“Hôm nay, không ai có thể cứu được ngươi, hắc hắc. ....”

Vương Ngữ Yên càng giãy giụa, ngược lại càng khiến Vương Bá Ngu thêm phần kích thích, hần mạnh mẽ xé rách quần áo nàng vứt ra một bên, thân hình hần đè lên nàng, bắt đầu chinh phạt!

Sau đó, trong phòng liền vang lên tiếng hét chói tai, nhưng chỉ năm phút sau, tiếng hét chói tai liền biến mất, thay vào đó là tiếng rên rỉ khoái lạc vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Càn rỡ bá đạo!

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, trong phòng truyền đến thanh âm thỏa mãn của Vương Bá Ngu:

“Vương Thần lão đầu nuôi ngươi lớn như vậy mà ngươi vẫn chưa có bạn trai, chắc chắn, tiện nghi cho ta, tiểu mỹ nhân, ta đang thiếu một thị nữ hầu hạ, ngươi có thể theo ta.”

Bên trong khuê phòng, Vương Bá Ngu ôm lấy thân thể mềm mại như nước của Vương Ngữ Yên vào lòng, nhẹ nhàng vỗ sau lưng mềm mại, bình thản nói.

Hắn còn chưa chơi đã nghiền cổ thân thể này đâu, ở bên nàng hắn vẫn cảm thấy kích thích, cho nên hắn không ngại cho nàng cơ hội ở bên hắn hầu hạ, hắn sẽ giúp nàng tăng cao thực lực, muốn gì được đó.

Nhưng khi nghe Vương Bá Ngu nói, Vương Ngữ Yên cười lạnh, nói:

“Ha ha, làm thị nữ của ngươi, ngươi có thể cho ta cái gì?”

Vương Ngữ Yên là một người thông minh.

Bị Vương Bá Ngu xâm phạm đã là sự thật, nàng vô pháp phản kháng, cũng không thay đổi được, ở thế giới này quan trọng trình tiết, nếu lần đầu của nàng bị hắn phá hư, thì sau này ngoài hắn ra chẳng ai muốn lấy nàng, chưa kể nàng cũng rất bất mãn khi phụ thân bắt buộc nàng phải kết hôn với tên phế vật Tam Hoàng Tử, cái gì mà hôn ước từ bé, nàng thân là thành chủ thiên kim, lại phải đi làm thê tử một tên phế vật, dù cho thân phận hắn có là hoàng tử

đi chẳng nữa, nhưng tên phé vật đó cũng không có thực quyền gì trong triều đình, mà tên phé vật hoàng tử đó lại bị các vị huynh trưởng hay đệ đệ cố ý chèn ép, nàng nếu lấy hẳn xem như đời nàng tàn.

Tuy nàng là thành chủ thiên kim, nhưng nàng còn có hai vị ca ca còn hai vị đệ đệ muội muội, cho nên thành phủ chủ không có nàng cũng không sao, nàng căn bản chính là một kiện lễ vật thông hôn để trao đổi lợi ích, nàng không cam lòng vận mệnh, muốn phản kháng nhưng không thể, nay Vương Bá Ngu xuất hiện, dung mạo cũng tính là tuấn mỹ, tu vi lại cao cường không phân cao thấp với phụ thân, giờ thân thể nàng cũng thuộc về hắn, cho nên Vương Bá Ngu có lẽ là đường ra duy nhất của nàng.

Tuy vậy nàng cũng biết được Vương Bá Ngu không phải là một người nam nhân đáng để phó thác cả đời cho hắn, vì từ ánh mắt thâm trầm, từ tà ác khí chất, từ vô tình ngữ khí của Vương Bá Ngu, nàng khẳng định Vương Bá Ngu là một cái người bạc tình bạc nghĩa, Vương Ngũ Yên tuy rằng tự phụ bản thân dung nhan thiên hương quốc sắc, phong thái trác tuyệt kiệt xuất, nhưng nàng không có một phần trăm khả năng có thể chạm đến trái tim Vương Bá Ngu, muốn để hắn chỉ qua một lần xxx liền động tình rồi yêu nàng, quả thật càng khó hơn đi lên trời, tuy nhiên một người nam nhân bá đạo và cường thế như Vương Bá Ngu tuy không thể thật lòng yêu nàng, nhưng nàng biết hắn chắc chắn sẽ thỏa mãn những điều kiện của nàng nếu nằm trong tầm tay hắn.

“Đi theo ta đi, ở bên ta làm thị nữ hầu hạ ta so với ngươi trở thành hôn thê của của tam hoàng tử gì gì đó ngàn vạn lần, hắn có thể cho ngươi, ta cũng có thể cho ngươi; hắn không thể cho ngươi, ta lại có thể cho ngươi.”

“Hơn nữa, ngươi căn bản không có quyền lựa chọn!”

“Ta nếu nói làm ngươi làm ta thị nữ, vậy nhất định phải làm được, ngươi phản kháng đều không được!”

“Ta không muốn nữ nhân ta chạm qua sau này sẽ bị nam nhân khác đụng vào, một là ngươi bên cạnh ta, hai là chỉ có chết!”

“Cho nên, ngươi nhận mệnh đi.”

“Về sau ngươi có lẽ cảm thấy vinh quang không chừng. ....”

Vương Bá Ngu tà dị nhếch môi, lạnh lùng nói.

Ở cường giả trước mặt, kẻ yếu không có phản kháng cùng quyền lợi được lựa chọn! trừ bỏ nhận mệnh hoặc là chết, nàng căn bản không có lựa chọn nào khác!

Bởi vậy Vương Bá Ngu mặc kệ suy nghĩ trong lòng Vương Ngũ Yên, bắt đầu xoay người tiếp tục chinh phạt.

Thực mau bên trong khuê phòng liền vang lên thanh âm rên rỉ tiêu hồn.

Lần này Vương Ngũ Yên thật lòng phối hợp với hắn, khiến Vương Bá Ngu cảm giác sáng khoái tột cùng.

Chẳng qua ngay lúc Vương Bá Ngu mạnh mẽ đắm sâu vào, Vương Ngũ Yên chuẩn bị lên đỉnh thì đột ngột có tiếng bước chân vang lên bên ngoài sân.

Ầm!

Cấm chế liền bị giải khai, sau đó một nam tử thân ảnh uy nghiêm chậm rãi bước vào.

Trung niên nam tử đi vào phòng nhất thời chính là Vương Thần, Tiên Ma Thành Chủ, đồng thời là phụ thân của Vương Ngũ Yên.

Sau khi đi triệu kiến lão tổ nhưng bị lão tổ đuổi đi, bảo rằng không phải giờ khác sinh tử sẽ không xuất quan, khiến Vương Thần thâm mắng trong lòng, tâm tình hắn phi thường buồn bực, ý đồ tìm con gái cưng đàn cho hắn một bài khiến tâm tình trở nên thư giãn hơn.

“Ư...ummm...ư...”

“Phi phò..phi phò..!”

“bộp!bộp!”

Đột nhiên một thanh âm tiêu hồn cực lạc từ khuê phòng con gái cưng vang lên, Vương Thần tuy không là lão tài xế, nhưng hắn lại là người từng trải, lại là Tiên Ma Thành Chủ, cho nên chơi qua nữ nhân cũng không ít, cho nên khi nghe tiếng rên rỉ cực lạc cùng tiếng thờ đóc đồn dập, lại còn tiếng bộp bộp, đây là tiếng vang khi bàn tay tét lên mông, đây càng là động tác doggy khoái khẩu của Vương Thần, cho nên hắn liền biết là chuyện gì đã xảy ra.

Dcm, nữ nhi hắn dấu hắn cùng nam nhân giao hợp.

Nghĩ vậy, sắc mặt Vương Thần liền trở nên vô cùng âm trầm.

Trong cơn giận dữ, Vương Thần một chân đá văng ra khuê mật cửa phòng, một đôi con mắt hung lệ nhìn về phía chiếc giường.

Chỉ nhìn một thoáng, khóe mắt Vương Thần như muốn nứt ra, biểu tình dữ tợn đến cực điểm.

Chỉ thấy một trung niên nam tử hai chân quỳ xuống nệm, từ đằng sau dùng hung khí của mình hung hăng đâm từ đằng sau nữ nhi của hắn, chưa hết, trung niên nam tử này còn nắm tóc nữ nhi hắn kéo ra đằng sau, bàn tay còn lại hung hăng tét mông nữ nhi hắn, giống như một chiến tướng oai phong đang cười chiến mã chinh chiến tứ phương, sắc mặt hai người khi thấy hắn xông vào vẫn bình chân như vại, khuôn mặt hưởng thụ tiếp tục làm tiếp công việc tạo người.

Nhưng đó không phải vấn đề chính, vấn đề chính đó chính là trung niên nam tử này bất thành linh lại là kẻ thần bí hồi sáng dẫn đại quân đến ý đồ bất thiện, bá đạo bảo hắn thuần phục dưới chân vị nam tử này.

Chợt nhìn thấy một màn này, Vương Thần tức khắc cảm giác được một đạo sét đánh giữa trời quang nên ở trên đầu, làm cả người hắn chết chân đứng im tại chỗ, hai mắt trợn trừng.

Dần dần, hô hấp của hắn bắt đầu trở nên dồn dập, ánh mắt sung huyết, sau ba giây đờ người, biểu tình Vương Thần trở nên dữ tợn đến cực điểm.

Vương Ngữ Yên thất thần không quan trọng, quan trọng là nàng chính là chìa khóa giúp Vương Gia tiếp tục giữ vững địa vị trong triều đình, nhưng giờ nàng thất thần, mọi kế hoạch của hắn liền tan thành mây khói.

“Vương Ngữ Yên, ngươi dám lên phụ thân cùng nam nhân khác xxxx?!”

“Súc sinh, ngươi dám chơi con gái của ta?”

“Ta phải làm thịt các ngươi, chết đi.....” Vương Thần dường như mất đi lý trí, không màng đến tu vi của Vương Bá Ngu, té ra Thành Phủ Chủ Chí Bảo oanh giết Vương Bá Ngu bọn họ.

Chí Bảo, cộng thêm Cửu Thiên Huyền Tiên chỉ cảnh đỉnh phong toàn lực chém tới, uy lực kinh thiên động địa, nếu không phải nơi này có cấm chế thì một chém này của Vương Thần, Phiêu Hương Các có lẽ trong nháy mắt tan nát.

“Không tốt!”

Nhìn thấy phụ thân giống như tên điên điên cuồng té ra chí bảo sát khí nghiêm nghị chém tới, trong lòng Vương Ngữ Yên hoảng sợ muốn đứng dậy, tuy nhiên Vương Bá Ngu nắm chặt mông nàng, khinh thường liếc Vương Thần, nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười nói:

“Chớ sợ, có ta ở đây, không ai có thể tổn thương nữ nhân của ta!”

“Cửu Thiên Huyền Tiên đỉnh phong, không đủ thành đạo!”

Vương Bá Ngu vừa dứt lời, ngón tay hắn chậm rãi giơ lên một chỉ, chỉ thấy một hư ảnh một ngón tay tối đen vô cùng lẳng lẳng đứng sừng sững trên đầu hắn, hư ảnh ngón tay này giống như ngón tay của Ma Thần, lay động trời đất, lộ ra khí tức sát phạt cùng với sự mạnh mẽ vô tận, hư ảnh này tỏa ra một loại ba động khiến cho đầu tóc Vương Thần cảm giác mát lạnh, lúc này đây dường như cả hư vô cũng đều bị hư ảnh ngón tay chấn động, phát ra từng vòng gợn sóng, mà trên hư ảnh ngón tay này hiện ra những hoa văn kỳ dị, giống như hình dạng lao tù như muốn giam giữ thiên địa vào bên trong hoa văn. Mỗi một hoa văn đều thể hiện vẻ huyền ảo và tối nghĩa vô cùng, dưới ánh mắt hoảng sợ của Vương Thần, thanh âm Vương Bá Ngu lạnh lùng nói:

“Thiên Địa Hỗn Độn Ngũ Chỉ-Nhất Chỉ Yên Diệt!”

Sau đó, không có sau đó, liền tính Thành Phủ Chủ Chí Bảo cùng thân thể Vương Thần cùng nhau băng toái, mà ngay chỗ Vương Thần đứng lúc này giờ khắc này xuất hiện vô số lỗ đen to nhỏ, không gian bị một luồng hắc ám ăn mòn, Thiên Đạo chỉ lực cũng không thể cấp tốc hồi phục không gian, đủ thấy một chỉ này cường đại.

Giờ khắc này toàn thân Vương Thần không có một chỗ lành lặn, da thịt hầu như biến mất chỉ còn bộ xương, tuy nhiên Cửu Thiên Huyền Tiên sinh mệnh lực khiến hắn vẫn còn thoi thóp sống.

“Vương Thần, ngươi nhìn xem bản thân ngươi, sống mấy trăm năm rồi không khổng chế được con giận, quả thật phế vật, không phải là bản ma chỉ là xxx con gái ngươi thôi sao, cần gì động hỏa khí lớn như thế, không sợ học máu tức chết à?” Vương Bá Ngu trêu tức nói.

“Ngươi...” Vương Thần phần nộ cùng oán độc nhìn Vương Bá Ngu, cũng không nói được câu nào.

“Hắc hắc, nể tình ngươi là phụ thân nàng, lúc này tha ngươi mạng chó, ngày mai ta sẽ lên Phủ Thành Chủ, vẫn là câu hỏi như trước, thuần phục hoặc chết, chậm rãi trả lời a.” Vương Bá Ngu không kiêng nể gì cười to, vẫn tiếp tục cùng Vương Ngữ Yên mây mưa, nửa tiếng sau Vương Bá Ngu mới đứng dậy, Vương Ngữ Yên ôn nhu mặc quần áo cho hắn, Vương Bá Ngu đi tới Vương Thần, bàn chân hắn đạp lên mặt Vương Thần, cay nghiệt nói:

“Hảo nô tài, cố gắng suy nghĩ a, sáng mai cấp lão tử câu trả lời!”

Nói xong, Vương Bá Ngu khinh thường cười to, ôm lấy Vương Ngữ Yên thân hình, không kiêng nể gì đằng không bay đi.

Giờ khắc này cả Vương Phủ đều phát hiện thân ảnh Vương Bá Ngu cùng Vương Ngữ Yên rời đi, mà Phiêu Hương Các dưới một chỉ của Vương Bá Ngu liền hủy diệt, khiến cả Vương phủ tộc nhân đều bị kinh động chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114: Chuẩn bị đồ sát!

Khi thân ảnh Vương Bá Nguru xé gió rời đi, cộng thêm Phiêu Hương các bị Vương Bá Nguru nhất chỉ hủy diệt, lập tức kinh động toàn bộ Vương Gia tộc nhân, vô số đệ tử, trưởng lão lập tức không màng tất cả chạy tới, trong chốc lát một thân ảnh cường đại xé rách không gian xuất hiện bên ngoài Phiêu Hương Các, một thân trang phục cổ lão, sắc mặt già nua, khuôn mặt hiện lên vẻ vô tận tang thương, lão giả này chính là Vương Thiên Sư, lão tổ tông Vương Gia, tu vi hoàn toàn áp đảo Vương gia chúng nhân, đặt tới Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ tu sĩ.

Ở Vương Gia, hắn chính là thủ hộ thần, tự thân quyền uy và địa vị trong gia tộc là cao nhất, tuyệt đối có trọng quyền chưởng khống Vương gia tộc nhân!

Giờ phút này chúng trưởng lão thấy lão tổ xuất quan liền cung kính đi tới, nghi hoặc hỏi:

“Lão tổ tông, người biết chuyện gì đang xảy ra hay không, Phiêu Hương Các chính là tư nhân lãnh địa của Thành Chủ, tại sao lại bị hủy?”

“Đúng vậy, đến tốt cùng đã xảy ra cái gì? Người lạ mặt kia chính là hồi sáng dẫn đại quân đến gây sự phủ thành của chúng ta thì phải? trong lòng hắn hình như ôm lấy tam tiểu thư...”

“Đừng kinh động, hiện tại vẫn là trước tìm Thành Chủ, theo thủ thành đệ tử báo cáo hình như hắn chính là đi vào Phiêu Hương Các, hiện tại vẫn không thấy ra, chắc là vẫn còn ở trong đó đi?”

“Không thể nào, thực lực của thành chủ cao cường làm sao có thể còn ở bên trong Phiêu Hương Các?”

“Ta cũng không tin thành chủ sẽ bị vây ở bên trong. ....”

.....

Nhìn thấy phế tích của Phiêu Hương Các, tất cả chúng đệ tử cùng trưởng lão nghị luận sôi nổi.

Nghe bọn họ nói, sắc mặt của Vương Thiên Sư liền trầm xuống, thả ra cường đại linh hồn chỉ lực tìm tòi hư thật trong đám phế tích.

Đột nhiên, ánh mắt hắn co rút lại, vẻ mặt khó tin.

Hắn thấy Châu hắc Vương Thần nằm thoi thóp bên trong đám phế tích đằng trước.

“Không tốt, Vương Thần tiểu tử còn ở bên trong!”

Wương Thiên Sư nhíu mày, bàn tay hội tụ vĩ ngạn thiên địa chỉ lực bóp nát tất cả phế tích thành bột phấn, để lộ Vương Thần thân ảnh trọng thương hấp hối nằm đó.

“WTF, thật là Thành Chủ?”

“Thành chủ!”

“Sao có thể? Tại sao lại như vậy?”

“Đáng chết, là tên thần bí nam tử kia trọng thương thành chủ!”

“Thành Chủ trọng thương kia, mau ra tay cứu người. ....”

.....

Nhìn thấy Vương Thần thoi thóp nằm im, Một đám đệ tử cùng trưởng lão trong mắt toát ra vẻ lo lắng cùng phần nộ.

“Khụ khụ. ....”

Wương Thiên Sư phát tay, Mộc Chi Quy Tắc từ trong đám quy tắc hỗn loạn trong thiên địa hàng lâm, bao phủ lấy thân thể Vương Thần, sau chốc lát, Vương Thần cuối cùng là tỉnh dậy, tuy vết thương được Mộc chi quy tắc chữa trị hoàn hảo, nhưng nội thương thì không phải trong chốc lát là có thể chữa trị, cho nên sắc mặt Vương Thần tái nhợt vô lực, thần sắc uể oải.

Wương Thần chính là hi vọng của Vương Gia, lão tổ tông bế quan hàng năm, tất cả mọi việc từ trên xuống dưới đều do Vương Thần xử lý, nếu hắn trọng thương thậm chí tử vong, sẽ khiến Vương Gia chịu đả kích không nhỏ, cho nên về tình cảm hoặc về lợi ích, tất cả chúng trưởng lão cùng đệ tử đều lộ ra vô tận sát khí cùng phần hận, trong lòng bọn họ liên tục xuất hiện hàng loạt câu hỏi.

Đến tốt cùng đã xảy ra cái gì?

Nhìn thấy Vương Thần tỉnh lại, đám người nháy mắt đưa ánh mắt tụ tập về phía Vương Thần, trong đó Lão Tổ Tông Vương Thiên Sư liền cau mày nghi hoặc hỏi:

“Vương Thần tiểu tử, nơi này như thế nào sẽ biến thành như thế này?Người làm sao lại bị thương nặng đến thế?”

Vương Thiên Sư nhíu mày hỏi.

Đem còn hỏi, chẳng lẽ lão tử nói cho các người biết ta bị một tên cầm thú đến cường hiếp nữ nhi hần, hần thân là phụ thân Vương Ngữ Yên, đương nhiên phần nộ liễu chết tiến đến đánh, nhưng sau đó tên nam tử kia kiêu ngạo đánh tàn hần như một con chó, xxx nữ nhi trước mặt hần, sau đó nghênh ngang ôm nữ nhi hần rồi đi?

Nghe Vương Thiên Sư hỏi, nội tâm Vương Thần lộ ra vô tận căm hận cùng lửa giận, hai bàn tay nắm chặt, móng tay đâm sâu vào thịt nhưng hần dường như không để ý, phần nộ cùng đau khổ đã làm hần mất hết cảm giác đau.

Chuyện này thật sự quá mức mất mặt, vì tôn nghiêm cùng thể diện của chính mình, thậm chí toàn bộ thể diện của Vương gia, hần tuyệt đối không thể nói sự thật với đám người này, bởi vậy sau khi chửi mắng Vương Bá Nguru ngàn vạn lần trong lòng, hần liền hít sâu một hơi, áp chế cảm giác phần nộ xuống, cắn răng nói:

“Là tên nam tử hồi sáng dẫn đại quân đến, hần bảo chúng ta thuần phục hần, nhưng ta thân là Vương gia gia chủ sao có thể đồng ý, hần liền rời đi, chuyện này các người cũng biết rồi, nhưng đem ta đầu gối rằng hần lén lút đi vào Phiêu Hương Các đánh lén ta khi ta đang nghe nữ nhi đánh đàn không hề phòng, hần cường đại không kém ta, cộng thêm đánh lén nên ta không kịp phản kháng liền mất đi sức chiến đấu...”

“...Sau đó hần bắt lấy nữ nhi ta làm con tin, còn nói sáng mai sẽ đến, nếu ta không thuần phục, hần sẽ giết nữ nhi ta, sau đó dẫn đại quân đồ Vương gia chúng ta.” Vương Thần căm hận nói.

Chúng đệ tử cùng trưởng lão ngự người trong chốc lát, sau đó mọi người đều sôi nổi mắng to:

“Cầm đầu cầu tặc, thủ đoạn thật ti tiện, Vương gia chúng ta thà chết chứ không khuất phục!”

“Đúng thế, sáng mai hần dám đến liền phải chết!”

“...”

Nếu Vương Bá Nguru ở đây nghe Vương Thần tự biên tự diễn xuất thần như thế, hần có lẽ sẽ không nhận được khen Vương Thần một câu “Thật sự là nhân tài!”

“Được rồi, mọi chuyện ta đã biết, các người giải tán đi, Vương Thần tiểu tử, chữa thương xong tối nay đến phòng riêng gặp ta.” Lão Tổ Tông Vương Thiên Sư gạt đầu, sắc mặt bình thản, nghiêm nghị nói.

“Vâng lão tổ!” Chúng trưởng lão cùng đệ tử cung kính cúi đầu, sôi nổi rời đi.

Mà Vương Thần cũng được đám đệ tử mang trở về phòng, sau khi đuổi đi đám đệ tử, sắc mặt Vương Thần vận vẹo, dữ tợn thầm nói:

“Súc sinh, cường hiếp con gái ta, lại bắt ta làm chó cho người, mơ tưởng!”

“Nếu ngày mai người dám đến, lão tổ tông sẽ cho người không có đường về, người rơi vào trong tay ta....hắc hắc...ta cho người ném mùi thè nào là sợ hãi!”

“Keng...điểm cừu hận +123505”

“Keng...điểm cừu hận +343504”

“...”

Vương Bá Nguru ôm lấy Vương Ngữ Yên lên cừu thiên đám mây, tùy tiện thi triển vài Thiên Địa chi lực khiến đám mây trở nên dẻo dai mà mềm như bông, hần bắt đầu tiếp tục chinh phạt!

Nghe điểm cừu hận đang ngày càng tăng cao, trong lòng Vương Bá Nguru càng sáng khoái, thi triển công phạt ngày càng nhanh.

Có chuyện gì sung sướng hơn việc chơi con gái của kẻ địch, đánh nỏ kẻ địch rồi xx trước mặt hần, rồi khi kẻ địch càng hận bản thân càng mạnh đâu?

Sau khi mạnh mẽ chinh phạt Vương Ngữ Yên, Vương Bá Nguru tâm thần sáng khoái trở về Túy Tiên Lâu.

Tàng Thiên Cơ thấy Vương Bá Nguru đem nữ nhân xa lạ trở về, cho nên Tàng Thiên Cơ nghi hoặc hỏi:

"Diệp huynh, cái này..."

"À, là một vị mỹ nhân cảm thấy ta anh tuấn tiêu sái liền nhất kiến chung tình, nhất kiến định chung thân, liều mạng người nhà phản đối liền đi theo ta a, ai bảo bọn ma phong thái tuyệt mỹ người gặp người yêu làm gì, aizz..." Vương Bá Ngu ngửa mặt lên trời góc 45 độ, than thở nói.

Tàng Thiên Cơ: "... .."

Nhìn vẻ mặt mẩn đỏ của Vương Ngũ Yên, dùng cộng lông suy nghĩ cũng biết là Vương Bá Ngu lại đi cưỡng hiếp gái nhà lành. Vì sao hắn nghĩ vậy, chắc chắn, đơn giản là Vương Bá Ngu hảo biến thái a, thân là người bên cạnh hắn, Tàng Thiên Cơ rõ ràng nhất tất cả hành động của Vương Bá Ngu, từ đội nón xanh em trai, cho đến việc Diệp Minh lại là con của hắn mà không phải con em trai hắn, khi bị phát hiện liền giết chết em trai, cùng vợ em trai đường đường chính chính sống chung.

Chưa hết, ngay cả Diệp Minh còn bị hắn sai xử làm những việc trái với lương tâm cùng đạo đức, từ việc bá sự Thiên Kiếm Tông Phạm Tuấn, sau đó ngủ với sư nương, si nhục rồi thu phục sư phụ trở thành thuộc hạ của mình, việc nào việc nấy đều thể hiện sự căm thù của Vương Bá Ngu đến cực hạn.

Mới đây hắn còn chủ mưu Diệp Bắc xxx mẫu thân, bản thân thì núp một bên quay lén, sau đó tung ra khiến Diệp Bắc cùng mẫu thân hắn bị Diệp gia truy sát, lẽ ra Diệp Bắc phải hận Vương Bá Ngu mới đúng, nhưng thế nào quay đi quay lại Diệp Bắc lại căm kích, còn trở thành thuộc hạ của Vương Bá Ngu, khiến Tàng Thiên Cơ chỉ có thể căm thán thế đạo thay đổi, người người cũng thay đổi,

Cộng thêm Vương Bá Ngu chỉ vừa mới đi ra ngoài chưa được nửa ngày liền mang về tuyệt thế mỹ nữ, nhìn bộ dạng hiển nhiên hai người đã xxx với nhau, nếu không phải Vương Bá Ngu cưỡng ép thì hắn cũng không tin cái gì mà nhất kiến chung tình mà Vương Bá Ngu nói, đều gạt hải tử a.

"Nói cho chúng đệ tử cùng trưởng lão chuẩn bị tinh thần, tối nay bắt đầu đồ sát, khiến bọn hắn trở tay không kịp!" Vương Bá Ngu thị huyết nói.

"Rõ!" Tuy Tàng Thiên Cơ không hiểu vì sao tối nay công thành, không phải hắn nói là ngày mai đợi câu trả lời của Vương Thần, hàng hay chiến thì mới tiến quân đồ sát hay sao?!

Dường như biết Tàng Thiên Cơ nghi vấn, Vương Bá Ngu tàn nhẫn cười lạnh, nói:

"Đám mọi rợ này cứng đầu lắm, cứ sát cho đến khi bọn hắn sợ hãi, tuyệt vọng, thì mới có thể cho ta câu trả lời nhanh nhất, với lại đằng sau bọn sâu kiến này có lão gia hòa khá khó chơi, cùng tu vi với ngươi, tuy nhiên ngươi sát dễ dàng chứ?"

"Hừ, cho dù Vô Tôn trung giai ta dám cùng một trận chiến, nói gì một cái lão cổ đồng sắp xuống hòm, Diệp huynh cứ để ta lo!" Tàng Thiên Cơ ngạo nghễ nói, không đề Vương Thiên Sư vào mắt.

"Tốt!" Vương Bá Ngu gật đầu không nói gì thêm, ôm lấy Vương Ngũ Yên vào phòng riêng ngủ một giấc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Huyết thiên đại trận vs long mạch đại trận!

Đối với Vương Bá Ngu mà nói, việc chiếm lấy Tiên Ma Thành Chủ với hắn đơn giản, chỉ cần hắn và Tàng Thiên Cơ che lấp hành tung bí mật lên vào Tiên Ma Thành Phủ, dùng bí bảo mà hắn đổi từ hệ thống cửa hàng che lấp khí tức không cho trận pháp phát hiện, đi vào tùy tiện liền có thể diệt sát Vương Thần cùng Vương Thiên Sư, tuy nhiên, hắn lại không thích cách này.

Bởi vì ngoài sát lục, cừu hận điểm, còn có thanh danh điểm, Vương Bá Ngu muốn thu hoạch thanh danh điểm, thì mọi người phải biết đến hung danh của hắn mới thu hoạch được, cho nên hắn muốn đem quân đồ sát Tiên Ma Thành Phủ, để hung danh của hắn có thể vang khắp tu chân giới này.

Sau khi ngủ một giấc tỉnh dậy là gần bảy giờ tối, Vương Bá Ngu thấy Tàng Thiên Cơ cùng ba mươi vạn đệ tử trưởng lão đang xếp bằng tu luyện, hiển nhiên không phải thật sự tu luyện, mà là làm nóng người chuẩn bị cho chiến tranh xảy ra.

"Trong này có ba mươi vạn Ma Long khai giáp cùng Ma Long Vũ Khí, có ba mươi phần trăm miễn dịch vật lý công kích cùng phép thuật công kích, đám tu chân giả cấp thấp thường là sở tu pháp thuật công kích là chủ yếu, cho nên nếu cho quân ta mặc vào cái này thì sẽ tăng cường khả năng chiến thắng của quân ta, chưa kể càng nhiều người mặc Ma Long khai giáp thì khí thế càng đầy đủ, nội tại được kích hoạt, Ma Long chi uy sẽ hiện thể trợ giúp quân ta tăng cường khí thế, người phân phát mỗi người một cái, rồi bảo bọn họ chuẩn bị tinh thần, năm tiếng nữa là mười hai giờ đêm phải đồ thành!" Vương Bá Ngu ném ra một cái nhẫn trữ vật cho Tàng Thiên Cơ, thanh âm bao hàm sát ý kinh thiên nói.

"Còn đây là Huyết Thiên Cờ lệnh, tổng cộng có một ngàn cái, chỉ cần đám tiên phong đệ tử hoặc trưởng lão đem cờ lệnh này cầm xung quanh Tiên Ma Phủ Thành Chủ, đem trọn cái phủ thành này bao vây lại, sẽ kích hoạt Huyết Thiên trận pháp, dưới huyết thiên trận pháp gia trì, sĩ khí của quân ta sẽ tăng cao, hung hãn không sợ chết, chiến lực đề cao mới đầu thì tầm ba thành thực lực, mà địch nhân tu vi càng thấp sẽ bị áp chế thực lực càng nhiều, nếu ở trong Huyết Thiên trận pháp càng lâu, tâm tính sẽ bị nhiễm bạo ngược cảm xúc, lý trí của địch nhân sẽ bị áp chế trở nên điên cuồng, khi mà càng nhiều

người ngã xuống, Huyết Thiên Cờ Lệnh càng hấp thu được nhiều huyết, thực lực tăng phúc cùng việc áp chế địch nhân sẽ nhanh chóng tăng cường!"

"Rõ!" Tầng Thiên Cơ tuy tò mò Vương Bá Ngu làm sao có nhiều khải giáp vũ khí cùng Huyết Thiên cờ lệnh thần kỳ như vậy, nhưng hần thông minh không hỏi, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra ba mươi vạn khải giáp cùng vũ khí, ra lệnh chúng trưởng lão phân phát cho đệ tử của mình, rồi hần phân ra một ngàn cờ lệnh cho chúng trưởng lão hoặc đệ tử từ Quân cấp trở lên nắm giữ, hiển nhiên người nắm cờ lệnh này tu vi càng cao thì mới có khả năng không chết sớm, khi Huyết Thiên Cờ Lệnh ngày càng hấp thu đủ máu huyết, lúc đó sẽ khiến quân của Vương Bá Ngu càng ngày càng mạnh.

Ban đêm, ánh trăng bắt đầu nhỏ cao tới đỉnh điểm, các tầng mây bắt đầu nhuộm màu đen huyền ảo và dày đặc che phủ cả bầu trời Tiên Ma Thành, ngay cả ngôi sao sáng nhất cũng không thể quan sát được, khí trời âm u ngột ngạt, phảng phất báo hiệu Tiên Ma Thành sắp có huyết quang tai ương.

Tiên Ma Thành đệ nhị khu, hơn ba mươi vạn võ giả trên thân mặc Ma Long khải giáp mà Vương Bá Ngu dùng hơn chín trăm triệu điểm hối đoái được, khí thế bùng bùng, sát ý nội liễm lặng lẽ hành quân, mà đội quân trộn lẫn trong đám võ giả này là một ngàn võ giả cầm Huyết Thiên Cơ Lệnh, sát khí bức nhân từ truyền tống môn đi tới đệ nhất khu.

Vương Bá Ngu lúc này đang ngồi trên Ma Hoàng kiệu xe được bốn tên Vương cấp trưởng lão cõng đi, khi đội quân tới Tiên Ma Thành khoảng năm trăm mét, ánh mắt tàn nhẫn Vương Bá Ngu khẽ liếc tòa cự phủ này, khoe miệng của hần lộ vẻ tàn bạo, quát lạnh một tiếng:

“Giết!”

“Những nơi Ma Long quân đoàn đi qua không thể chứa một ngọn cỏ hay vật sống, giết!!”

""Gầm!!Gào!!""

Ba mươi vạn Ma Long võ giả rống to một tiếng, Ma Long khải giáp kích hoạt nội tại, biến thành một cỗ Ma Long chi uy bạo quát, chấn nổ hết công trình cùng kiến trúc xung quanh Tiên Ma Thành Phủ, kinh động hơn mấy chục vạn Vương gia quân đội cùng tộc nhân.

Tầng Thiên Cơ đứng dưới Ma Hoàng kiệu của Vương Bá Ngu, hần lãnh khốc phất tay một cái, một ngàn đệ tử cùng trưởng lão nhanh chóng đem trọn cái Tiên ma Thành Phủ Chủ này bao vây lại, rồi mới đồng loạt cầm Huyết Thiên Cờ Trận xuống đất, lúc này nội tại của Huyết Thiên Cờ Lệnh được kích hoạt, một ngàn cái huyết thiên cờ lệnh liên kết với nhau, ngay lập tức cả bầu trời cùng mặt đất của Tiên Ma Phủ Thành Chủ liền bị huyết quang bao phủ lại kín kẽ không có chỗ hở.

Cùng lúc đó, một cái huyết sắc quang mạc, từ tiểu Lệnh cờ trên thân lan tràn mà ra, tốc độ mau nói cực điểm, chăm chú là một lát không đến, liền đem cả tòa Hằng Thiên thành cho bao phủ tại trong đó, khiến cả bầu trời phủ thành chủ bị nhuộm thành màu đỏ rực như máu.

“Trời ạ! Xảy ra chuyện gì?”

""Có đại quân tụ tập cách đây năm trăm mét chuẩn bị tiến công Phủ Thành Chủ!!Không tốt!"

“Cả bầu trời tràn ngập huyết quang, đây là tình huống như thế nào? Những huyết quang này từ đâu mà đến?”

“Đáng chết, ta bị áp chế mất năm thành thực lực, không tốt, huyết quang này hình như là Tà Ma Ngoại Đạo đại trận pháp!!”

“...”

Chỉ một thoáng tất cả sinh linh bên trong phủ thành chủ đều kinh hãi kêu gào, vô tận sợ hãi bám lấy tâm trí của bọn họ.

Phủ Thành Chủ Tộc trưởng tư nhân lãnh địa, Vương Thần cùng Vương Thiên Sư đang bàn luận cách diệt trừ Vương Bá Ngu thì bọn hần nghe đệ tử báo cáo Vương Bá Ngu đại quân chuẩn bị tiến công, chưa kết, bọn hần kinh hãi cảm thấy một cỗ huyết khí áp chế thực lực của bọn hần khiến sắc mặt của hai người này thoáng chốc âm trầm, lấy tu vi của bọn hần còn bị áp chế một đến hai thành thực lực, nói gì chúng đệ tử hay quân đội của bọn hần?!

Lập tức, Vương Thần cùng Vương Thiên Sư thi triển thuật di thần thông xuất hiện trên đỉnh phủ thành chủ, lúc này bọn hần nhìn thấy cả Phủ Thành Chủ đều bị huyết quang bao phủ lại, từ trên mặt đất đến bầu trời chỗ nào cũng có huyết quang, tạo thành hình dạng quả cầu bao trọn cả Phủ Thành Chủ.

“Đối phương ra chiêu sao? Đáng chết, không phải nói là sáng mai hay sao?” Nhìn thấy Huyết Quang trận pháp, tâm tình của bọn hần đã chìm tới đáy cốc, Vương Thần không chịu được áp lực bạo phát tiếng mắng.

Vương Thiên Sư sắc mặt âm trầm không nói gì, sau đó hần bộc phát, trong nháy mắt toàn thân Vương Thiên Sư bao phủ một cỗ Man Hoang chi uy, tuy chỉ là một tia Man Hoang chi uy, tuy nhiên cũng đủ giúp hần bài trừ Huyết Thiên trận pháp áp chế thực lực, bọn hần tổ tiên từng là Man Hoang đại bộ lạc một thành viên, tuy không phải Hoàng tộc huyết mạch, nhưng cùng Hoàng Tộc có một tia dính líu.

Ngay lập tức, Vương Thiên Sư hóa thân thành Man Hoang chi thể, thân là man tộc thân hình hần đã cao to tới ba mét, nay thi triển Man Hoang Chi Thể, thân hình bạo phát tăng cao đến mười mét, trở thành một tôn người khổng lồ, Vô tận Lực Lượng Quy Tắc gia trì trên người hần, thân hình khổng lồ đập không mà đi lên thẳng tới phạm vi huyết quang năng lượng bao phủ, hần vung một quyền bao hàm chí cực lực lượng đâm thẳng lên huyết quang kết giới.

Man tộc chỉ tinh tu Lực Lượng chi đạo, Man Tộc sở trường chính là thân thể của bọn hần, cho nên Man Tộc không giống như nhân tộc, tinh tu rất nhiều loại đạo.

“Oanh!”

Một quyền của Vương Thiên Sư đập vào Huyết quang kết giới, lập tức một thanh âm như Cừ Thiên Thần Lôi phản chấn lại khiến tri giác của mọi người trong phủ thành chủ lúc này tạm thời biến mất, thực lực thấp tu sĩ lỗ tai xuất huyết, khoe ngực như có búa tạ đập vào, đau đớn dị thường, còn hơn một trăm vạn phạm nhân sinh sống trong Thành Phủ Chủ thì bị âm ba phản chấn thân thể nổ tung, mặc kệ già trẻ lớn bé đều tức tử vong, sinh linh đồ thán.

""Keng..sát lục điểm 30000000(ba mươi triệu)""

Đột

Vương Thiên Sư khoe miệng chảy ra tiên huyết, hần bị thanh âm phản chấn bị một chút nội thương, sắc mặt hần lập tức âm trầm, trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm không tốt, hần đã thi triển huyết mạch thiên phú cùng huyết mạch võ kỹ biến thành Man Hoang cự nhân, thực lực tăng phúc liền là ba thành, cộng thêm Lực Lượng quý tộc gia trị, vẫn không đánh nổ được huyết quang kết giới này.

""Cuồng Huyết bí pháp, mở!""

Vương Thiên Sư quát khê một tiếng, cuồng huyết bí pháp thiêu đốt huyết dịch trong cơ thể hần, khiến chiến lực hần tăng vọt đến đỉnh phong, cả người hần như huyết lò ở trong trời đêm giống như một tôn đại nhật, chiếu rọi cả bầu trời, thân thể hoành không phi độn, vung mạnh một quyền.

Cuồng bạo tuyệt luân một quyền, mang theo cỗ hủy diệt phá tan hết thấy ý cảnh đập tới Huyết Quang kết giới.

Nhưng mà huyết quang kết giới vẫn như cũ không bị tổn hại.

Thấy bản thân không thể làm tổn hại Huyết Quang kết giới, Vương Thiên Sư lý trí thu hồi cuồng huyết bí pháp, thân ảnh khổng lồ hóa thành trạng thái bình thường rơi xuống trên đỉnh Phủ thành chủ, sắc mặt vô cùng khó coi.

Lúc này, bốn đạo lưu quang bay tới, chính là Thành Chủ Vương Thần, Đại trưởng lão Vương Anh Tú, Nhị trưởng lão Vương Chiêu Sinh, Tam trưởng lão Vương Hoang, cũng là bốn người tu vi cao nhất trong Vương gia.

“Lão tổ tông...” Bốn người há hốc mồm, sắc mặt cũng là vô cùng khó coi, liền ngay cả lão tổ tông Đại La Kim Tiên sơ kỳ tu vi đều không thể đánh vỡ huyết quang kết giới trên bầu trời, vậy có nghĩa là Vương gia bọn hần bị địch nhân vây nhốt rồi! Nếu địch nhân dám vây nhốt bọn hần, rồi tiến vào chiến đấu cùng bọn hần, nghĩa là địch quân cũng không thể đi ra, chỉ khi một phương thất bại mới có thể thu hồi Huyết Quang kết giới, nhưng địch nhân phí công sức bày ra trận pháp siêu tuyệt như vậy nghĩa là bọn hần tự tin ăn hết Vương gia, nghĩ đến đây, sắc mặt năm người liền hoảng sợ cùng âm trầm, cuối cùng không thể làm gì khác hơn từ túi chữ vật rút ra một cái lệnh bài màu hoàng kim.

“Hội thành Phủ đại trận; Mở ra.” Hần đánh vào một đạo kim mang.

Toàn Thành Phủ Chủ đột nhiên chấn động, một cái hoàng sắc kim quang từ dưới mặt đất liền bay lên, ý đồ bao phủ cả Thành Phủ Chủ.

Đây là Long Mạch trận pháp, nó rút lấy Long mạch khí tức dưới mặt đất hội tụ lên, tiêu hao chính là Long Mạch chi khí ở dưới, tuy nhiên hơn ngàn năm tích lũy long mạch chi khí, hội thành đại trận này có thể cùng Huyết Thiên Đại Trận chống cự một hai.

Nhưng Huyết Thiên đại trận huyết quang liền gào thét chống cự, một đỏ một vàng màu sắc bắt đầu xâm chiếm, cắn nuốt nhau, cuối cùng mỗi người hùng cứ một nửa Phủ Thành Chủ, hai loại màu sắc tương quang với nhau, một vàng một đỏ, giống như hắc ám cùng quang minh đang đấu tranh.

“Lập tức chuẩn bị đại quân, phong tỏa cửa thành!” Vương Thiên Sư sắc mặt âm trầm nói.

“Rõ!” Bốn người sống già đời, tầm mắt cao, biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, không nói hai lời, nhao nhao rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Tàn sát bắt đầu!

Ba mươi vạn Ma Khôi vũ giả khí thế cùng chung một nhịp thở, những nơi đi qua đại địa sụp đổ, kiến trúc nổ tung, không gian run rẩy, từng bước một đi vào Phủ Thành Chủ phạm vi.

Vương Bá Nguru không có ý định xuất thủ, bởi vì hần xuất thủ chỉ là vô nghĩa, thuộc hạ của hần giết chóc hần vẫn thu hoạch được sát lục điểm nên không cần phải xuất thủ, hần lẳng lặng ngồi trên Hoàng kiệu, ánh mắt thị huyết nhìn đám tu chân giả phủ thành chủ.

“Phủ thành chủ gặp địch tập! Nguy hiểm! Mọi người mau mau đến giúp đỡ!” Động tĩnh đội quân của Vương Bá Nguru quá lớn khiến những binh sĩ phân

tán khắp sáu khu đều biết được, bọn hán cầm lên Phát Thanh pháp bảo rống lên khiến sinh linh khắp Tiên Ma Thành đều nghe được.

Trong lúc nhất thời toàn thành đều lâm vào khủng hoảng.

Tiên Ma Thành phồn vinh là nhờ Tiên Ma Thành Vương Gia chống lên, nếu Vương Gia bị sụp đổ thì bọn hán cũng không có quả ngon để ăn, Cho nên nhất thời các gia tộc lớn nhỏ một khắc cũng không dám trì hoãn đều dẫn theo người chạy tới chi viện.

Ba mươi vạn Ma Khôi chiến sĩ liền đi tới cửa thành phủ chủ, khi thấy Hộ Thành đại trận mà Vương Thiên Sư xuất ra ngăn cản Huyết Thiên đại trận của mình, Vương Bá Nguru cười lạnh, tâm thần chìm vào hệ thống không gian, liên hệ tới Lão quân gia, hỏi:

“Làm sao để phá trận này?”

“Trận này nhìn khí thế hẳn là rút ra Long mạch hộ thành, nhìn cường độ Long Mạch chi khí này có lẽ có thể chống được Huyết Thiên đại trận hai ba hôm, cũng không cần phải phá làm gì, chém giết càng nhiều sinh linh, Huyết Thiên đại trận hấp thụ càng nhiều máu tươi, Long Mạch chi khí liền bị ăn mòn càng nhanh.” Lão Quân Gia hơi suy tư một lát, đáp.

Vương Bá Nguru lui ra hệ thống không gian, lúc này đây sát ý của hán đã dâng đến đỉnh phong, hán vung tay, rống to:

“Sát! Một cái cũng không lưu!”

“Sát!Sát!Sát!” Ba mươi vạn ma khôi vô giả đồng thời hét lớn một tiếng, mắt người nào cũng đỏ chót, sát khí nghiêm nghị xông vào thành.

Huyết Thiên đại trận cộng thêm hộ thành đại trận, khiến nơi đây chính là vùng cấm, chỉ có vào chứ không thể ra, chỉ có thể ra khi một phương bị tàn sát sạch sẽ!

Đồ sát, bắt đầu!

“Giết!”

Ba mươi vạn Ma Khôi vô giả đàng đàng sát khí xông lên cùng bốn mươi vạn Tu chân giả binh sĩ chém giết, lúc này tràng đại chiến phải nói là kinh thiên động địa, vô số người lao lên, vô số người ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ đất, oán linh gào khóc thê lương.

Trong phúc chốc, cả Thành Phủ Chủ sân vườn trở thành tu la sát tràng, thi thể không phân địch ta trải dài vô số, tay cắt, chân cắt, đầu lâu, phanh thây thi thể đầu đầu cũng có.

Vô tận oán khí cùng Huyết Khí trở nên dày đặc, bị Huyết Thiên đại trận hấp thụ, khiến Long mạch đại trận bắt đầu bị Huyết Quang ăn mòn, trở nên suy yếu, mà lúc này đây, Huyết Thiên đại trận mới tái hiện sự huy hoàng của nó.

Vô số huyết khí, nhục nhục chi khí, tử vong chi khí bị Huyết Thiên Đại trận hút vào rồi thải ra vô tận vô biên sát lục chi khí áp chế thực lực của quân địch, mà Sát phạt chi khí lại ẩn dấu trong cơ thể quân của Vương Bá Nguru, khiến thực lực bọn hán tăng mạnh hai đến ba thành, khiến đội quân của Vương Bá Nguru càng chiến càng hăng, trong thoáng chốc hơn mấy ngàn tu chân giả ngã xuống dưới tay vô giả, trong khi bên vô giả chỉ ngã xuống vài trăm người, mà tình huống nghiêng về một phía đồ sát này lại tiếp tục tiếp diễn.

Tình huống lại càng bất lợi hơn khi Sát lục ý chí bắt đầu ăn mòn dần dần tâm trí của đám tu chân giả, khiến bọn hán càng ngày càng hung hăng không sợ chết, trong lòng bọn hán chỉ có lao lên liều mạng chém giết mà không biết tiến thoái hay rút lui bảo toàn lực lực, trong khi thực lực bản thân bị đại trận áp chế hai ba thành, khiến đám tu chân giả nhân số càng ngày càng ít đi.

Tuy nhiên nơi đây là địa bàn của bọn họ, cho nên số lượng người rất nhiều, sát hết lớp này lại có lớp khác không sợ chết xông lên.

Lúc này đây những đại gia tộc hoặc những tu sĩ yêu nước bắt đầu tràn vào bổ sung thêm quân số chống lại đại quân như lang như hổ của Vương Bá Nguru.

“Bảo vệ gia viên, thề chết không quay đầu!” Một vị tu chân giả Vương gia trưởng lão hai mắt sung huyết dẫn đầu hét lớn.

“Bảo vệ gia viên, thề chết không quay đầu!” Đám tu sĩ bị đại trận ăn mòn lý trí, càng thêm hung hãn không sợ chết phần đầu quên mình xông lên lấy thương đổi thương, lấy mạng đổi mạng.

Đám viện quân này khoảng chừng ba mươi vạn người, cộng với hai mươi vạn người còn sống sót, đạt tới con số kinh người năm mươi vạn người, nhiều gấp ba lần đại quân của Vương Bá Nguru!

“Giết!” Đám người của Vương Bá Nguru lúc này giết đến đỏ mắt, trong lòng bọn hán nghĩ, quân người có bao nhiêu đại quân, càng nhiều người chết thì thực lực bọn hán càng tăng, mà địch nhân thực lực ngày càng bị áp chế, như vậy nhiều người thì có ích lợi gì?

Lúc này trên chiến trường trong một giây liền có vô số mạng người ngã xuống, cũng có vô số người đột phá trong lúc chiến đấu, cũng không biết bao nhiêu người trọng thương ngã xuống bị đồng bạn vô tình đạp chết, vô số thi thể tay cắt chân cắt tùy ý rải rác khắp chiến trường, cảnh tượng lúc này có lẽ là kinh khủng đến cực điểm.

Vương Bá Nguru lãnh đạm từ trên cao nhìn xuống, tất cả sinh linh dưới chiến trường giờ khắc này là hơn bảy mươi vạn sinh linh đang tàn sát lẫn nhau, mỗi

một giây đều có sinh mệnh ngã xuống, không phải bị chém đứt đầu lâu, chính là bị đánh bạo thành huyết vụ, đơn giản huyết tinh đến cực hạn.

"Sát lục điểm 105460000+"

"Cửu hận điểm 15446600+"

"....."

Vô số sinh mệnh không phân địch ta ngã xuống khiến sát Lục điểm đang không ngừng tăng lên đến chóng mặt, mà những người bị giết hoặc chưa bị giết đều mang trong mình cửu hận với hân, khiến cửu hận điểm cũng không ngừng tăng cao, khiến trong lòng Vương Bá Ngu thoải mái cực kỳ.

Đây là bản chất thế giới này, nếu không cường đại đến nỗi không ai làm gì được mình, thì phải chịu cường giả nắm giữ sinh tử, không phải cường giả, mệnh ai cũng đều tiện như chó, không đáng một đồng, không nói đến đám ti tiện này, Vương Bá Ngu không phải bị Đại Ma Đầu Hệ Thống bày bố sao, khiến hân muốn sống sót giữa cái thế giới cá lớn ăn cá bé này, hân phải tàn nhẫn, tàn ác gấp trăm gấp ngàn lần người khác để thu hoạch lấy sự cường đại.

Không có ai cho không ai cái gì, muốn đạt được sự cường đại thì phải đánh đổi rất nhiều thứ, mà Vương Bá Ngu đánh đổi đó chính là đạo đức của mình, hân không thể thiện lương, hân không thể nhân từ, hân không thể thương hại bất kỳ ai, hân phải vĩnh viễn lạnh lùng, coi chúng sinh chỉ là sâu kiến, là thức ăn cung cấp cho hân trở nên cường đại, hân, vô đạo!

Từ khi Đại Ma Đầu Hệ Thống cứu vớt hân khỏi cảnh ở mười tám tầng địa ngục thụ tra tấn ngàn năm, rồi lại cho hân tân sinh mệnh mới, không có người nào so với hân hiểu hơn địa ngục, không có người nào so với hân chân trọng mạng sống của mình mỗi ngày cũng như mọi ngày, hai mươi bốn trên hai mươi bốn giờ linh hồn đều bị tra tấn bằng đủ loại hình phạt, hân cứ nghĩ bản thân mãi mãi chịu cảnh này, nhưng không, đại ma đầu hệ thống đã cứu rồi linh hồn tội ác của hân.

Vương Bá Ngu biết đời này kiếp này mệnh của hân thuộc về Đại Ma Đầu Hệ Thống, có thể Vương Bá Ngu tàn nhẫn, có thể hân xấu xa, có thể hân âm hiểm giả dối, nhưng sâu trong nội tâm hân vẫn rất biết ơn Đại Ma Đầu Hệ Thống, hân không biết đại ma đầu hệ thống là thứ gì, chủ nhân các đời trước của Đại Ma Đầu hệ thống đã đi về đâu, nhưng hân ảm ảm cảm giác có lẽ bọn hân đã từ vong.

Từ đầu khi trở thành ký chủ của Đại Ma Đầu Hệ Thống, Đại Ma Đầu Hệ Thống đã quán triệt tưởng cho hân, chung cực mục tiêu của hân chính là hủy diệt vũ trụ, hủy diệt hết thảy những thứ tồn tại, nhưng nếu mỗi đời của hệ thống đều là chúa tể hủy diệt, và thành công hủy diệt vũ trụ, nghĩa là sức mạnh của các đời ký chủ phải là rất mạnh mẽ, những vũ trụ còn lại chắc chắn sẽ bị các đời ký chủ hủy diệt hết.

Nhưng theo hân biết thì ba ngàn vũ trụ vẫn còn rất nhiều vũ trụ vẫn chưa bị hủy diệt, càng suy nghĩ, Vương Bá Ngu nghĩ đến một cái suy nghĩ khiến bản thân sợ hãi.

Có một thứ gì đó chống lại, hoặc thành công giết đi Đại Ma Đầu hệ thống các đời chủ nhân!

Hệ thống là một thứ vô cùng thần kỳ, có lẽ là một thứ bảo vật có thể tạo ra bất kỳ thứ gì chỉ cần năng lượng đủ, mà cách kiếm năng lượng phương thức khá nhiều loại, giết người, xâm chiếm tinh cầu, hấp thu năng lượng tinh cầu, vị diện, thậm chí vũ trụ.

Theo suy đoán của Vương Bá Ngu, có lẽ có một cái hệ thống khác tồn tại, chính là muốn diệt sát đại ma đầu hệ thống các đời ký chủ!

Mà sinh vật tạo ra thứ thần kỳ như hệ thống chắc chắn là tồn tại khủng bố, siêu thoát hết thảy ba ngàn vũ trụ, mà không chỉ là một người, có lẽ là hai người.

Bằng vào tu vi của bọn hân lại tạo ra thứ thần kỳ như hệ thống làm gì? Có rất nhiều lý do giải thích việc này, như là hai vị đại năng đó từ nhỏ là số mệnh kẻ địch, từ nhỏ mỗi khi gặp nhau đều chém giết lẫn nhau, cho đến khi tu vi cả hai đăng tới đỉnh phong, không ai làm gì được ai, bắt đầu thiết kế ván cục này, để các đời truyền nhân của bọn hân chém giết lẫn nhau, mà hai người truyền nhân đều đạt chung một cái tạo hóa bảo vệ chém giết lẫn nhau, chín mươi chín phần trăm phải chín chín chín chín phần trăm chính là cả hai vẫn lạc, hoặc là cả hai đều trọng thương, sau đó khi thương thể lành lặn lại chém giết nhau.

Hoặc là hai vị đại năng từ nhỏ là huynh đệ đồng thời cũng là đối thủ, cùng nhau trải qua nghịch cảnh đăng lâm tuyệt đỉnh, muốn so tài với nhau, để lại hai cái truyền thừa của nhau chính là hệ thống, để các đời truyền nhân so tài với nhau, cho đến khi tu vi đăng lâm tuyệt đỉnh như bọn hân, tiếp tục để lại truyền thừa, còn các đời ký chủ thì đuổi theo bước chân của hai vị tạo ra hệ thống.

Nhưng nghĩ đến mục tiêu của Đại Ma Đầu Hệ Thống chính là hủy diệt, cho nên Vương Bá Ngu nghiêng về suy nghĩ thứ nhất hơn.

Vương Bá Ngu biết nhìn bản thân hân đùa nghịch hay tàn sát đám người này đơn giản, nhưng bọn nó chỉ là đám sâu kiến, mà chân chính nguy cơ chính là một sinh vật nắm giữ hệ thống như hân, một cảm giác nguy cơ cứ bủa vây hân, khiến hân không thể không bức bách mình ngày càng tàn nhẫn hơn, nếu sinh mệnh của đám ti tiện này có thể khiến hân trở nên cường đại hơn, có tư cách chống lại số mệnh kẻ địch thần bí kia, bảo toàn mạng sống của bản thân, thậm chí giết tên thần bí đối thủ kia.

.....

Thời gian ngắn ngủi một ngày, tu chân giả quân số liền chết đi hai mươi mấy vạn, mà đại quân của Vương Bá Ngu cũng tổn thất sáu bảy vạn người, gần ba mươi vạn người ngã xuống, khiến đại địa biến thành biển máu, thì cốt huyết nhục chất đầy, mà hai bên đại quân đều giết tới đỏ mắt, không ai nhường ai.

Mà hai bên đại quân cường giả vẫn chưa chân chính ra tay, đều tùy ý để đám tu sĩ, võ giả cấp thấp chém giết nhau, đối với bọn hắn, muốn chân chính chiến thắng mấu chốt chính là số lượng cường giả hàng đầu, còn đám võ giả, tu chân giả cấp thấp này chém giết lẫn nhau chẳng là là món ăn khai vị mà thôi.

Phủ thành chủ ý đồ lấy chiến thuật biến người tiêu hao đại quân của Vương Bá Nguru, tuy nhiên Huyết Thiên đại trận lại khiến tình huống của phủ thành chủ quân sĩ ngày càng bất ổn, số lượng sinh mệnh phủ thành chủ người ngã xuống nhiều gấp hai gấp ba lần số lượng sinh mệnh đại quân của Vương Bá Nguru ngã xuống.

Bọn hắn đều là lão già thành tinh, liền phát hiện mảnh khỏe của Huyết Thiên đại trận, biết nó có thể hấp thu huyết khí, sát khí đến tâm bồ đại quân của Vương Bá Nguru, đồng thời áp chế đại quân của Thành Phủ Chủ.

Cho nên bọn hắn liền lập tức sai đại quân lui lại, kéo Huyết Thiên đại trận hấp thụ đủ nhiều sinh mệnh ngã xuống liền khiến tu vi của đám cường giả hàng đầu bên họ bị áp chế, lúc đấy mới là nguy hiểm chân chính.

Cho nên Vương Thiên Sư đám người cho lui đi đám tu chân giả cấp thấp, bọn hắn muốn chân chính ra tay, thắng thua liền nhìn thời khắc này.

Vương Bá Nguru thấy đối thủ học khôn lui lại, hắn mới ngồi thẳng người lên, khỏe miệng tà dị nhếch lên, cười lạnh lạnh bầm:

"Rốt cuộc bắt đầu chân chính đồ sát rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Đồ sát!

Tuy Vương Thiên Sư đám người có ý đồ muốn cho binh lính rút lui, nhưng Vương Bá Nguru há có thể cho bọn hắn rút lui, hắn ngồi trong Hoàng Kiệu, thanh âm lãnh đạm vang lên khắp chiến trường:

"Không cho bọn hắn lui, các ngươi cứ xông vào giết sạch bọn hắn, phạm là Vương gia Phủ Thành Chủ người, cho dù một con chó cũng phải giết, trong thành phủ này sinh linh rất nhiều, người phạm cũng rất nhiều, cứ sát hết cho ta!"

"Vâng Tông Chủ!" Đám đệ tử sát ý nghiêm nghị rống to, bắt đầu tràn vào mỗi kiến trúc tàn sát sinh linh sống trong phủ thành chủ.

"Đáng chết!" Tam trưởng lão Vương Hoang phẫn nộ bay đến ra tay ngăn cản đám võ giả, lão thật không ngờ Vương Bá Nguru có thể tàn nhẫn như vậy, ngay cả người phạm cũng muốn tàn sát, quả thật là súc sinh không có nhân tính.

Vương Hoang thân là Cửu Thiên Huyền Tiên hậu kỳ, cho nên mỗi lần ra tay liền có mấy ngàn võ giả cấp thấp ngã xuống, đơn giản nghiền áp giống như chạp con ruồi, nếu Vương Bá Nguru đám người không ra tay ngăn cản thì mười hai vạn võ giả này sẽ bị Vương Hoang tàn sát hết.

Đây là một thế giới mà cá nhân thực lực có thể nghiền ép tập thể, cường giả càng mạnh thì một đối vạn hay một đối trăm vạn sinh mệnh cấp thấp là chuyện bình thường.

Từ trong đám trường lão Sát lục Ma Tông, một trung niên nam tử cảm kiếm nhảy ra, hắn chính là Phạm Tuấn, đã từng là Thiên Kiếm Tông tông chủ, bị Diệt Minh tính kế liền trở thành thuộc hạ của Diệt Minh, nay là một trong trường lão của Sát Lục Ma Tông.

Hắn được Vương Bá Nguru từ hệ thống hỏi đoạt Đại Hư Không Kiếm Trận cùng Kiếm Chi Pháp Tắc cảm ngộ. khiến chiến lực của Phạm Tuấn giờ đây cấp tốc tiêu thăng, có thể giải quyết Cái Thế Võ Hoàng đỉnh phong!

Phạm Tuấn sát ý cuồng thịnh nhắm vào Tam trưởng lão Vương Hoang, bên thân thể vô số kiếm ý quanh quẩn tạo thành Hư Không Kiếm Trận, đây là Đại Hư Không chi Kiếm trận, tổng cộng hơn ba ngàn biến hóa, tu luyện môn kiếm quyết này tới cực hạn, Thiên Địa Vạn Vật cũng thành kiếm! Đồ Thần Diệt Thánh không phải nói chơi.

Tuy là Man Tộc, nhưng Tam Trưởng Lão lại tu luyện Đạo Đạo, đã ngưng ra Đạo chi pháp tắc, Vương Hoang thiên hướng Bá Đạo chi đạo, cho nên Đạo ý mười phần bá đạo cùng mãnh liệt, lúc này đây Tam trưởng lão Vương Hoang cả người dường như biến thành tuyệt thế bá đạo, Đạo khí trùng tiêu bay thẳng tới cứng đối cứng với Phạm Tuấn.

"Oanh!"

Hai người quanh thân khí thế phóng đăng tông thẳng vào nhau, Đạo chi pháp tắc cùng Kiếm chi pháp tắc ngạnh kháng nhau khiến không gian bên cạnh hai người liên tiếp nổ tung, vô số Đạo ý cùng Kiếm ý càn quét bốn phía, vô số kiến trúc cao tầng bị dư uy mạt sát thành phần.

"Thần Ma chi Đạo, Đồ Thần Thúc!!" Vương Hoang gầm nhẹ một tiếng, Đạo chi pháp tắc biến thành Đạo ảnh hư ảo dài năm mét, đạo ảnh tỏa ra khí tức

đồ thần diệt thánh quét ngang một cái.

"Lực Lượng Kiểm Trận, hiện!" Cùng thời khắc đó Phạm Tuấn cũng xuất thủ, Kiểm chi pháp tắc bắt đầu tập kết lại, theo một cái đồ án áo nghĩa khó hiểu cấu kết thành trận pháp, cứng đối cứng với Đồ Thần Thức của Vương Hoang.

""Oanh!""

Phạm Tuấn không chút sức mẻ nào ngao nghể đứng thẳng, mà ở cùng thời khắc đó, Vương Hoang đã bị một lực lượng tuyệt đối trùng kích bay ngược ra đằng sau, thân thể phá tan vô số nhà cửa quán xá mới ngừng lại.

"Tam đề! " Vương Thần ánh mắt run lên, cả kinh quát lên một tiếng, thân ảnh nhanh chóng bay tới đỡ lấy thân thể Vương Hoang, lúc này toàn thân Vương Hoang máu tươi chảy đầm đìa, xương sườn gãy vài khúc, Kiểm Trận chi uy hiển lộ không thể nghi ngờ, thấy vậy sắc mặt Vương Thần khẽ vận vẹo, nhanh chóng dứt vào miệng Vương Hoang vài khóa chữa thương thánh Đan.

"Ta không sao." Vương Hoang hít sâu một hơi, khí tức suy yếu cực kỳ, ánh mắt hần vẫn bá đạo, vẫn lăng lệ ác liệt như trước, nhưng là sắc mặt lại có chút tái nhợt.

"Đại ca, ta thực xin lỗi, ta quá yếu." Dưới mấy viên thánh đan chữa thương chữa trị, khí tức Vương Hoang dần bình ổn, hần hít sâu một hơi, vẻ mặt áy náy nói.

"Là chúng ta quá yếu." Vương Thần vẻ mặt bất đắc dĩ, ánh mắt nặng nề địa nhìn qua Vương Bá Nguru trận tuyến.

"Tộc trưởng đại nhân, chúng ta làm sao bây giờ?" Nhị trưởng lão cùng đám trưởng lão khác vội vàng chạy tới bên người Vương Thần, ánh mắt phần nò nhìn về phía chúng trưởng lão bên phe Vương Bá Nguru, thấp giọng hỏi.

""Ngoại trừ liều mạng ra, chúng ta không còn cách nào khác, bốn phía xung quanh đều bị trận pháp của kẻ địch bao vây, nơi đây là tử cục, chỉ có vào chứ không có ra, mà nghe ngửi khí của bọn hần thì cho dù đầu hàng cũng bị tàn sát, cho nên chúng ta chỉ có liều chết nhất bác cầu đường sinh lộ mà thôi." Vương Thần trầm mặc suy tư một hồi mới lạnh lùng nói ra.

"Tiếp tục, bát trưởng lão cùng cửu trưởng lão ngăn chặn bọn chúng đồ sát dân chúng, các trưởng lão còn lại cùng ta nghênh địch!" Vương căn rằng quyết đoán nói, thân ảnh khẽ động liều mạng xông tới bên phe Vương Bá Nguru.

Giờ khắc này không có động thủ chỉ có Vương Bá Nguru, Tàng Thiên Cơ cùng với Lão tổ tông Vương gia Vương Thiên Sư.

Vương Bá Nguru hai người không có động tác, Vương Thiên Sư cũng không dám có động tác, bọn họ thân là cường giả tối đỉnh ở nơi đây, chính là giống như vũ khí hạt nhân, tồn tại để uy hiếp kẻ địch, thuộc hạ dưới trướng có thể chết, duy nhất bọn họ là không thể chết.

Trong phủ thành chủ, đồ sát vẫn còn tiếp tục.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết liên tiếp vang lên, phàm nhân hay tu sĩ cấp thấp bọn họ cả đời sống ở Thành Phủ Chủ, có bao giờ thấy được tràng cảnh đồ sát như thế này, chỉ liều mạng chạy trốn không dám chống lại, nhưng cả Thành Phủ chủ đều bị bao vây, bọn hần có thể chạy đến nơi nào?

"Mẹ! Cứu Ta." Trong đám người, một gã tiểu nữ hài khoảng sáu bảy tuổi sợ hãi kêu to, bối rối chạy trốn.

Nhưng là ngay tại lúc này sẽ còn ai quan tâm một đứa trẻ như nàng chết hay sống, bọn họ còn hận không mọc ra thêm hai cái chân để chạy trốn đâu?

"Chết đi!" Mà ở thời điểm này, một gã võ giả cấp thấp tuổi tác chừng ba mươi về mặt khát máu rống to một tiếng, bàn tay nắm lấy cổ tiểu nữ hài, vận mạnh một cái, đầu của tiểu nữ hài liền tách ra khỏi cổ.

Gã võ giả này vẻ mặt biến thái ngửa mặt lên trời, đưa đầu lâu lên trên cao, tùy ý để máu tươi chảy thẳng vào cổ họng.

""Sảng khoái, đúng là chỉ có máu tươi xù nữ mới có thể khiến Ma Công của ta tiến bộ."" Gã võ giả cười sảng khoái, giống như giết chết hài nhi chỉ là việc nhỏ.

Đám người thấy đội quân này có người biến thái cầm thú như vậy liền kinh hãi liều mạng chạy trốn, những người này cuồng nhiệt được tựa như tên điên, liền bảy tám tuổi tiểu nữ hài đều không buông tha.

""Ba ba, đừng bỏ tiểu Lưu mà ba ba.."" Một tiểu nam hài khoảng bốn năm tuổi vẻ mặt lo lắng ôm lấy thi thể bị chặt ra thành hai nửa của phụ thân mình, liên tục đẩy, tiểu nam hài này còn quá nhỏ, không biết rằng phụ thân mình đã chết.

"Hắc hắc, ba ba ngươi đã chết rồi, để thúc thúc tiễn ngươi đi gặp ba ba nhé!" Một trung niên đại thúc tà tà cười, cầm trong tay đồ đao vung xuống tiểu nam hài đang ngơ ngác.

"Dừng tay!" Ngay tại lúc tiểu hài tử gặp nguy cơ sinh tử, một tiếng rống giận vang lên, ngay lập tức một cỗ cuồng lực gào thét mà đến, trung niên đại thúc ngay cả kêu cũng không có, lập tức biến thành bãi thịt nát.

Sau đó một đạo thân ảnh to lớn đáp xuống chắn trước người tiểu hài tử, thoáng cồng xuống thân hình bé tiểu nam hài lên, ánh mắt hiền lành xoa lấy đầu của tiểu nam hài.

"Lão Tổ!" Vương Thần đang cùng đám trưởng lão của Vương Bá Nguru liều mệnh giao chiến, chứng kiến lão tổ tông không nhận được ra tay, ánh mắt hắn không khỏi run lên, cả kinh kêu một tiếng.

Hắn làm sao có thể nghĩ đến lão tổ tông lại ra tay vào lúc này.

Bọn hắn muốn liều mạng giết địch để lão tổ tông có thể kéo đường máu đi ra kéo dài hương hỏa cho Vương gia, nhưng bọn hắn không ngờ Lão Tổ Tông lại ra tay, không phải bên phe kẻ địch còn hai người chưa ra tay hay sao, lão tổ ra tay không khác gì khiến bọn hắn phải ra tay.

"Súc sinh! Để lão già hèm hèm như ta chứng kiến con cháu, gia tộc của mình từng người bị địch nhân tàn sát, từng người ngã xuống vũng máu, ngay cả toàn thân cũng không thể lưu, tuy lão tổ ta.... sống mấy vạn năm, thất tình lục dục cũng phai nhạt đi, nhưng dù sao ta cũng là con người, mà các người chính là mạng huyết mạch của ta, nhìn các người chết.... ta lại không thể nhìn được a!"

Vương Thiên Sư phấn hận rống to một tiếng, gân xanh nổi khắp mặt, hai mắt sung huyết, hiển nhiên là thịnh nộ tới cực điểm.

"Lão Tổ Tông, không cần....!" Chứng trưởng lão hai mắt huyết lệ nhìn Vương Thiên Sư, liều mạng lắc đầu.

Lão Tổ Tông chính là chỗ dựa tinh thần của bọn hắn, nếu lão tổ tông gặp mệnh hệ gì, Vương gia các sinh linh lúc này chết đi chẳng lẽ uống công?

"Ta sống đủ lâu rồi, thà oanh oanh liệt liệt chết còn hơn cầu thả sống tạm, các người không để ý hay sao, đại trận này miễn là càng có người chết thì vẫn tiếp tục vận chuyển, dù các người chết hết, ta cũng không tránh khỏi cái chết, như vậy thì trốn tránh làm gì, chỉ cần ta Vương Thiên Sư còn thừa một hơi trụ cũng không lại cho các người mặc người tàn sát!" Vương Thiên Sư nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân khí thế điên cuồng bộc phát, giống như là một tòa núi cao, khí thế đỉnh thiên lập địa.

"Nga, lão súc sinh không nhận được ra tay rồi sao, Tàng Thiên Cơ, cho ta chơi chết hắn!" Ánh mắt Vương Bá Nguru toát ra vẻ tàn nhẫn, lạnh lùng nói.

Tàng Thiên Cơ lạnh lùng gật đầu, thân thể lập tức hòa tan trong không khí biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Ba chiêu ước hẹn!

Vương Bá Nguru khẽ liếc bốn phía xung quanh, bằng vào thực lực của hắn cảm thấy có khá nhiều cường giả đang ẩn núp quan sát trận chiến này, những người này ăn mặc trang phục khác lạ, hiển nhiên không phải Tiên Ma Thành dân chúng, trong tay mỗi người còn cầm một cái ghi hình hình chiếu, Vương Bá Nguru cúi đầu suy tư, một kế hoạch yên lặng này sinh trong lòng hắn.

"Khoan, lấy thực lực của ngươi chém giết lão bắt từ này đơn giản, nhưng ta muốn ngươi làm thế này..." Vương Bá Nguru đột ngột truyền âm cho Tàng Thiên Cơ, Tàng Thiên Cơ nghe Vương Bá Nguru nói, hai mắt lóe lên vẻ chờ chờ liếc nhìn đám phạm nhân dưới kia, nội tâm đang dằng co, nhưng cuối cùng nghĩ tới Vương Bá Nguru vẫn là người cứu hắn cho hắn tân sinh, nghĩ đến đây, Tàng Thiên Cơ thở dài một hơi, bài trừ đạo đức quan niệm trong lòng, hắn cắn răng, gật đầu đồng ý.

Vương Thiên Sư sắc mặt ngưng trọng nhìn Tàng Thiên Cơ, dựa vào cường giả giác quan, hắn nhận ra một cỗ khí tức nguy hiểm toát ra từ người Tàng Thiên Cơ, đây có lẽ là cường giả mạnh nhất mà cả đời hắn phải đối đầu, cho nên Vương Thiên Sư tập trung mười phần, sợ rằng sơ ý một chút là phải nuốt hận tại đây.

Cuối cùng, Vương Thiên Sư hít một hơi thật sâu, hai tay ôm quyền, mang theo cường giả kính ý nhìn Tàng Thiên Cơ, nói ra: "Không biết Đạo hữu là thần thánh phương nào, tuổi còn trẻ mà tu vi lại đạt tới cảnh giới này hẳn là một phương kiêu hùng."

"Ta chỉ là một người thị vệ bên người đại nhân mà thôi, không có ý nghĩa." Tàng Thiên Cơ duỗi ra lưng mỏi, tư thái rất tùy ý, phong khinh vân đạm.

Tàng Thiên Cơ bình đạm tùy ý nói vậy lập tức làm cho tất cả mọi người đều ghen tị, thậm chí ghen giọng xấu hổ, trong lòng kinh hoàng tuyệt vọng, thử nghĩ một chút, Tàng Thiên Cơ cường đại cỡ nào, tuy hắn chưa từng ra tay, nhưng lão tổ tông của bọn họ thực lực xếp hàng đầu cường giả trong Man Hoang Đại Bộ Lạc, mà hắn lại không dám chắc toàn thân sống sót dưới tay Tàng Thiên Cơ, đủ biết mạnh cỡ nào.

Cường giả như hắn mà lại tự xưng mình chỉ là một tiểu thị vệ bên người trung niên nam tử thần bí kia, không có một chút ý nghĩa nào, như vậy nếu như hắn đều không có ý nghĩa, Lão tổ tông Vương Thiên Sư và tất cả mọi người ở đây, ngay cả một chút tư cách "Không có ý nghĩa" đều không có.

Vương Thiên Sư sắc mặt cứng đờ, hắn cũng không biết nên đáp lời ra sao, chỉ có thể là cười khan một chút, thần thái có chút đắng chát, nói ra: "Là Vương gia chúng ta có mắt mà không thấy Thái Sơn."

Ý tứ của lão chính là Vương Bá Nguru đưa bọn hắn lựa chọn thuận phục hay chết, bọn hắn khinh thường và không coi lời nói đó quan trọng cho lắm, cho nên bọn họ không tuyên bất cứ cái nào, cho nên bây giờ kết cục của bọn hắn cũng vẫn chỉ là chết!

Vương Thiên Sư cay đắng cười, lập tức vứt bỏ tạp niệm trong lòng, giờ này khắc này, Vương Phủ nguy cơ sớm tối, hần thân là lão tổ tông, nhất định phải làm thứ gì đó.

"Lần này chính là Vương phủ chúng ta ngu muội vô tri, không biết trời cao đất rộng, mạo phạm các hạ..." Cuối cùng, Vương Thiên Sư cắn răng, lưng còng xuống, đầu cúi thật sâu, trầm giọng nói ra: "Hôm nay Vương Phủ cam nguyện làm nô, chỉ cần đại nhân cho chúng ta cơ hội sống, Không biết ý của đại nhân như thế nào?" Nói đến đây, Vương Thiên Sư khẽ quỳ một chân xuống, hướng về phía Vương Bá Ngu cung kính nói, lão biết Tàng Thiên Sư chỉ là thuộc hạ, người nắm giữ đại quyền lúc này là Vương Bá Ngu đang lười biếng ngồi trên Hoàng Kiệu.

Nhưng không ai biết, lúc cuối đầu, ánh mắt Vương Thiên Sư hiện vẻ khuất nhục cùng oán độc.

Lão từng này tuổi đầu, sống không biết bao nhiêu năm, tu vi cũng thuộc hàng cường giả đứng đầu, giờ khắc này giống như chó quỳ xuống chỉ mong Vương Bá Ngu khai ân không giết, đủ thấy cái nhục này lớn đến cỡ nào.

Nhìn thấy Vương Thiên Sư khuất nhục quỳ xuống, Vương gia tộc nhân trong nội tâm điên cuồng chấn động, không ít đệ tử trưởng lão ngờ ngác đứng đó, những tu sĩ cường giả từ nơi khác đến quan sát cũng đều không khỏi kinh ngạc há to miệng.

Mọi chuyện đến quá nhanh, lúc đầu Vương Thiên Sư còn quyết tuyệt đòi cá chết lưới rách, nhưng trong nháy mắt lại cúi đầu nhận thua, nguyện ý trở thành nô bộc, Vương Thiên Sư thân là cao cao tại thượng cường giả sống không biết bao nhiêu năm lại quyết đoán như vậy khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Còn có một số người đang còn choáng váng trước hành động mười phần nhục nhã của Vương Thiên Sư thì một số cao tăng Vương phủ trưởng lão lấy lại tinh thần, không khỏi âm thầm gật đầu.

Theo bọn hắn nghĩ, có được dẫn được, chính là đại trượng phu. Giống như lão tổ tông, hắn có thể tại trước mặt tất cả con cháu trong gia tộc hướng kẻ địch quỳ xuống nhận thua, đây không phải vì chính sinh mệnh của hắn, mà là vì Vương Phủ.

Với lại Vương Bá Ngu thuộc hạ đã cường đại như vậy, đi theo hắn tuy là làm nô cũng là vinh quang a, kẻ yếu dựa dẫm cường giả để sinh tồn chính là việc hiển nhiên, không bằng người thì phải cúi đầu nhận thua, nhẫn nhục mà sống mới có thể tồn tại trong thế giới người ăn thịt người này.

"Haha, Có thể dễ dàng như vậy sao? Ta đã cho các ngươi khá nhiều thời gian để cân nhắc, nhưng xem ra các ngươi không xem lời ta nói ra cái đĩnh gì..." Vương Bá Ngu cười lạnh, nhẹ nhàng lắc đầu.

Hắn không phải không cho bọn đệ tiện Man di này cơ hội, nhưng bọn chúng không biết trân trọng a.

Cơ hội chỉ nên có một lần, quá nhiều liền không có ý nghĩa.

Giống như việc thủ hộ, một đời người chỉ nên thủ hộ 1 kiện đồ vật, quá nhiều thì cũng không có ý nghĩa.

"Ngươi không chỉ có rất thông minh, cũng rất cơ trí, có được dẫn được, có thể nói là đại trượng phu." Vương Bá Ngu nhìn Vương Thiên Sư, nhàn nhạt nở nụ cười, chậm chậm nói ra: "Có thể gặp được nhân kiệt như vậy, đích thật là ít có. Hiện tại ta tâm tình không tệ, có thể mở một mặt lưới, để mỗi ngươi trở thành thuộc hạ của ta, còn lại tất cả nên đi chết."

Vương Bá Ngu đưa ra lựa chọn quá mức ác độc, khác gì muốn Vương Thiên Sư từ bỏ gia tộc mình nhận Vương Bá Ngu làm chủ mà cầu đường sống, tất cả mọi người không khỏi nhìn phía Vương Thiên Sư, dưới loại tình huống sinh tử bất định này, tất cả mọi người muốn biết hắn sẽ lựa chọn như thế nào?

Nhân tính bản ác, cầu con đường sống chính là bản tính của mỗi người, ở thời điểm này Vương Thiên Sư có thể lựa chọn như thế nào?

Vương Thần đám người càng mong Vương Thiên Sư sẽ rời đi, bởi vì lão tổ tông rời đi, Vương Phủ sẽ không đoạn lộ!

Vương Thiên Sư trầm mặc một chút, cuối cùng nghiêm nghị nói ra: "Không, nếu đại nhân nguyện ý, ta muốn ta chết đổi lấy một ngàn Vương phủ đệ tử còn sống..."

"Đây chính là ngươi không sáng suốt, đừng trách ta." Vương Bá Ngu lắc đầu cười, thản nhiên nói.

Những lời mà Vương Thiên Sư nói lập tức khiến rất nhiều người đều không khỏi nổi lên lòng tôn kính.

Dưới loại tình huống này Vương Thiên Sư không lựa chọn thuận phục để Vương phủ người chết hết, mà lại lựa chọn lưu lại đổi một đám đệ tử tính mệnh, lòng dạ của hắn lớn như vậy quả thật khiến người ta tôn kính.

Liền xem như Sát Lục Ma Tông đệ tử trưởng lão lúc này cũng không khỏi nổi lòng kính phục đối với Vương Thiên Sư, mặc dù Vương Thiên Sư là địch nhân, nhưng đều đáng giá bọn hắn lại tôn kính.

"Thôi được, đã vậy ta cho ngươi một cơ hội, trong vòng ba chiêu, ngươi có thể chống đỡ được thuộc hạ của ta công kích, ta tha cho ngươi và Vương Phủ một mạng sống, đồng thời thu ngươi làm thuộc hạ." Vương Bá Ngu lười biếng nói.

Vương Thiên Sư thần thái trịnh trọng, chậm chậm nói ra: "Hôm nay ta cũng không thể không dựa dựa trước nguy cơ tử vong, ta có một chút tài mọn,

không vào pháp nhãn của Đại nhân."

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Hết thấy đều hóa thành bụi bặm!

Tàng Thiên Cơ chỉ lẳng lặng đứng đó, vô số Kiếm Chi Quy Tắc tụ tập trên đầu Tàng Thiên Cơ, khiến hắn như kiếm đạo chúa tể, sau đó vô số kiếm chi quy tắc biến thành một thanh Quy Tắc chi kiếm, Tàng Thiên Cơ bàn tay khẽ động, cầm lấy Quy Tắc Chi Kiếm.

"Àm.!!!"

Một luồng thiên thiên diệt địa Kiếm quang quét ngang Phủ Thành Chủ, những nơi Kiếm Quang đi qua, kiến trúc cao tầng hay cả ngọn núi đều trở thành phần vụn.

Tuy Tàng Thiên Cơ cầm lấy Quy Tắc Kiếm bao dung ba ngàn kiếm đạo chi kiếm, nhưng cả người hắn đều rất tùy ý đứng đó, giống như Quy Tắc kiếm trong tay hắn chỉ đơn giản là một thanh kiếm bình thường mà thôi, hoàn toàn không có thần thái nghiêm nghị hay ngưng trọng khi gặp đối thủ đồng cấp.

"Ba chiêu chém lão tổ tông?" Mấy vị trưởng lão Vương Phủ trầm ngâm một chút, chầm chậm nói ra: "Có lẽ chỉ có Đại La Kim Tiên trung kỳ tu vi mới có thể đi, nếu không những người khác tu vi ngang với Vương Thiên Sư muốn tại trong vòng ba chiêu chém giết Vương Thiên Sư chỉ sợ là rất khó."

Nhất thời tất cả mọi người ngừng thở nhìn Vương Thiên Sư, bọn giờ giờ muốn biết thái độ của Vương Thiên Sư sẽ như thế nào?

"Tốt, ba chiêu liền ba chiêu." Vương Thiên cũng sáng khoái hét lớn một tiếng, nói ra: "Nếu như trong vòng ba chiêu bị các hạ chém giết, đời này của ta có thể chết bởi vì cường giả như vậy cũng không phải mất mặt xấu hổ."

"Ra tay trước đi" Tàng Thiên Cơ lạnh lùng nở nụ cười, cầm Quy Tắc kiếm xuống mặt đất, hắn đặt móng ngồi lên cán kiếm, bộ dạng mười phần tùy ý, dường như không có bất luận dự định phòng ngự, giờ khắc này bất luận một vị cường giả bất kỳ tùy tiện xem xét đều có thể tìm thấy mấy trăm nhược điểm trên người Tàng Thiên Cơ.

Tuy nhiên đám cường giả hiểu rằng Tàng Thiên Cơ là cố ý bán sơ hở cho bọn hắn, hoặc là tu vi của Tàng Thiên Cơ đã cao tới một mức nào đó, không sợ Vương Thiên Sư công kích.

Vương Thiên Sư hít sâu một hơi, nhanh chóng thiêu đốt tinh huyết, hóa thành một tôn Hoàng kim Cự Nhân, Huyết Khí hắn như Ngục, Huyết Khí hắn Như Lò đốt cháy không gian xung quanh hắn, sau đó Vương Thiên Sư hội tụ tất cả sức mạnh hướng vào mặt Tàng Thiên Cơ vung ra một quyền, quyền này mạnh đến cực hạn, quyền này như chớp giật, quyền này Vương Thiên Sư biết mình đã vận dụng một trăm hai mươi thành thực lực! Cho dù Đại La Kim Tiên trung kỳ đón đỡ cũng phải trọng thương.

Vương Thiên Sư hóa thân cự nhân, Tàng Thiên Cơ thân hình so với Vương Thiên Sư giống như một con cóc nhìn thấy con người, chỉ tiếng năm đám Vương Thiên Sư đã to bằng cả người Tàng Thiên Cơ.

Không ai có thể nghĩ Tàng Thiên Cơ có thể đón đỡ được một quyền này của Vương Thiên Sư.

Ngay khi Cự Quyền của Vương Thiên Sư chuẩn bị nghiền ép thân ảnh Tàng Thiên Cơ, đột nhiên một đạo kiếm quang kinh thiên động địa mang theo vô tận uy năng hóa thành một con đại hồng thủy quét ngang, những nơi đại hồng thủy đi qua cơ hồ bị nghiền ép thành phần vụn, mà những sinh linh đứng gần Vương Thiên Sư trong nháy mắt bị dòng nước lũ chôn vùi nghiền ép, ngay cả xương cốt liền biến thành nước máu, giờ phút này căn bản không ai có thể đào thoát tính mạng dưới một kiếm này.

Vô luận là Độ Kiếp kỳ tu sĩ, Địa Tiên kỳ tu sĩ, thậm chí ngay cả Cửu Thiên Huyền Tiên cảnh tu sĩ, dưới một kiếm này đều hóa thành vô tận hư vô, ngay cả Huyết Thiên đại trận đều không thể chịu được cỗ sức mạnh này liền nổ nát.

Dưới một kiếm này, không có bất kỳ sự khác biệt nào, dù tu vi cao hay nhân số đông đảo, dưới một kiếm này tất cả đều phải vẫn lạc.

Đây là Thủy chi Kiếm Đạo Pháp Tắc, bao hàm mấy trăm loại thủy chi biến hóa, một kiếm này Tàng Thiên Cơ diễn hóa thủy chi pháp tắc đến cực hạn, giống như một con đại hồng thủy tẩy sạch hết thảy ô uế dưới phạm trù.

Tàn mắt nhìn cả phủ thành chủ trăm vạn sinh linh giờ khắc này đều bị con đại hồng thủy cuốn lấy, nghiền ép tan thành mây khói, một màn này đối với đám cường giả già đời tu vi như bọn họ còn phải kinh hãi, đừng nói những đệ tử bình thường, không sợ ra quần quã thật không tệ rồi.

Phủ Thành Chủ nuôi dưỡng đặc chủng quân đội thì không có một người nào là kẻ yếu, bọn hắn chính là Nam Hoang đại bộ lạc dũng giả, cho dù bọn họ đến bất kỳ chỗ nào đều có thể ít nhất một mình cân hai tu sĩ đồng giai.

Nhưng là, giờ này khắc này mặc kệ là quân đội, mặc kệ là thường dân, thậm chí Vương Phủ kiến trúc dưới một kích này của Tàng Thiên Cơ liền tan thành mây khói, triệt để bị ép diệt, không còn một đệ tử có thể chạy trốn.

Tất cả mọi người đều rung động khi nhìn thấy trăm vạn sinh linh lập tức bị một kiếm đồ diệt, không biết có bao nhiêu người đang ẩn núp nhìn xem đều rung mình, không biết có bao nhiêu người hai chân nhịn không được run run, cũng không biết có bao nhiêu người bị dọa đến hồn phi phách tán.

"Oe ——" có chút tu sĩ cấp thấp theo chân trưởng bối lên lút quan sát, khi bọn hắn thấy một màn máu tanh như vậy cũng nhịn không được nôn mửa liên tục, khi bọn hắn nhìn thấy mùi máu tươi nồng nặc trên không khí, nghĩ đến cảnh trăm vạn sinh linh bị một kiếm bốc hơi, dạ dày của bọn hắn liền không nhịn được co rút lại, không thể nhịn được liên tục ói lên ói xuống, ngay cả mặt đều phun ra.

Trên thực tế, không ít tu sĩ trẻ tuổi cũng từng gặp qua huyết tinh, bọn hắn thậm chí đã từng giết người, cũng đã gặp không ít huyết tinh tàn khốc tràn điên, nhưng mà tận mắt nhìn thấy trăm vạn đại quân trong nháy mắt tan thành mây khói không ai có thể giữ bình tĩnh.

Nhìn thấy một màn này, không biết có bao nhiêu người sắc mặt trắng bệch, sợ hãi đặt mộng ngồi trên mặt đất thật lâu cũng không thể đứng lên, thậm chí liền một chút khí lực để đứng lên hoàn toàn không thể, toàn thân bọn hắn như nhũn ra, hai chân một mực run lấy bầy.

"Không!!!!!" nhìn thấy con cháu của mình cùng với trăm vạn sinh linh sinh sống trong Phủ Thành Chủ trong nháy mắt tan thành mây khói, mà bản thân lại không chút nào bị tổn thương, sắc mặt Vương Thiên Sư ngơ ngác, hai đầu gối quỳ xuống, về mặt khó có thể tin.

"Không, không, không...đây không phải là thật.." Ở thời điểm này sắc mặt Vương Thiên Sư vô cùng âm đạm, cả người lão như là bị rút ra hồn phách, triệt để điên dại.

Phủ Thành Chủ Vương gia có ngày hôm nay nắm quyền cao chức trọng trong Vạn tộc chính là nhờ mỗi vị tiên hiền ở mỗi thời đại trước kia cố gắng vun đắp và xây dựng, Vương gia mỗi một đời người đều tích lũy mới đặt vững địa vị Vương Gia trong Vạn Hoang Đại Bộ Lạc như ngày hôm nay.

Trăm vạn sinh linh, mấy ngàn đệ tử trưởng lão tinh nhuệ, đây là Vương Phủ hao tổn biết bao nhiêu là tâm huyết, bao nhiêu tinh lực, bao nhiêu tài nguyên mới bồi dưỡng ra được.

Hiện tại, Vương phủ hết thảy đều tan thành mây khói, trở thành lịch sử bụi bặm, đây hết thảy sai lầm của hắn, đây là hắn có mắt không trông không nhận ra thực lực cường đại của kẻ địch, cộng với quá tự tin vào thực lực của mình mới xảy ra cơ sự ngày hôm nay.

Ngày hôm nay hắn là tội nhân của Vương Gia, là hắn hại toàn bộ Vương Gia, bởi vì hắn quá yếu nhược mới khiến Vương Phủ hóa thành bụi bặm!

"Ta.." Trong lúc nhất thời khuôn mặt già nua của Vương Thiên Sư điên cuồng chảy ra hai hàng huyết lệ, thống khổ cực kỳ.

P/S: Cầu buff'a, tác giả thật khó khăn~~

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Ta chết không oan!

Khi nhìn thấy Phủ Thành Chủ hóa thành phế tích, lúc này đây tất cả mọi người đều biết Vương gia xong đời, Tiên Ma Thành rút cuộc muốn đổi chủ nhân.

Ở thời điểm này không ít cường giả dự đoán được đại thế mấy ngàn năm nữa của Tiên Ma Thành, Sát Lục Ma Tông chính là thiên!

"Giết!" ở thời điểm này Vương Thiên Sư rút cuộc thiêu đốt toàn thân khí huyết liều mạng, ngay cả da dẻ của hắn cũng phản lão hoàn đồng biến thành một trung niên nam tử tuấn kiệt, đây là hắn thiêu đốt sức sống đổi tạm lấy sức chiến đấu thời kỳ đỉnh phong, tuy nhiên Tàng Thiên Cơ chỉ hơi hơi vung kiếm ra, Vương Thiên Sư không cách nào tới gần được Tàng Thiên Cơ, bản thân lại bị đánh bay mấy chục mét.

Cho dù lúc này thực lực Vương Thiên Sư đạt tới trạng thái đỉnh phong y nguyên vẫn không ngăn trở được một kiếm của Tàng Thiên Cơ, tiếp tục như chó chết bị đánh bay.

"Nên kết thúc." Trong nháy mắt này, Tàng Thiên Cơ thờ dài một hơi, Quy Tắc Chi Kiếm chém ra một đòn, lúc này đây ngay cả vạn dặm hư không cũng bị một kiếm này chém xuyên qua, thiên địa Quy Tắc tạm thời bị kiếm quang mặt sát, tạm thời trở về con số không.

Một kiếm này vung ra không có khí thế Duy Ngã Độc Tôn, cũng không có uy lực chém giết chư thiên thần ma, một kiếm này Tàng Thiên Cơ chỉ vèn vèn chém ra một kiếm mà thôi, sau đó một đạo kiếm mang trong nháy mắt lướt qua Cửu Thiên Thập Địa, tuy nó chỉ sinh ra một đạo kiếm mang nhưng tựa hồ có thể xuyên thấu Hồn Độn, lướt qua muôn đời, không có thứ gì có thể chống đỡ được, bất luận là không gian hay là thời gian, thậm chí ngay cả thiên địa quy tắc dưới một đạo kiếm mang này giống như hải nhĩ yếu ớt, không chịu nổi một kích.

Một kiếm vung ra, bất kỳ người nào cũng không khỏi rung mình.

Trong chớp mắt này, Vương Thiên Sư sợ hãi phát hiện khi Tàng Thiên Cơ chém ra đao kiếm mang này trong nháy mắt, hắn liền thấy tử vong đang vẫy gọi, một kiếm này vung ra, hắn liền thấy kết cục duy nhất của chính mình, đó chính là tử vong!

Cho dù lúc này đây Vương Thiên Sư muốn chạy trốn nhưng không thể, bởi vì ngay khi Tàng Thiên Cơ vung ra một kiếm mặc kệ kẻ địch chạy trốn tới chỗ nào, mặc kệ tốc độ người có nhanh đến cỡ nào đều không làm nên chuyện gì, bởi vì một kiếm này của Tàng Thiên Cơ đã chém đứt không gian, chặt đứt thời gian, cho dù có dịch chuyển ra ngàn vạn dặm cũng y nguyên chạy không thoát khỏi một kiếm này, nó sẽ xuyên thấu qua vô tận khoảng cách cùng thời gian, y nguyên vẫn sẽ chém trên đầu người.

"Ta không tin không đỡ được một kiếm này, phải dùng át chủ bài thôi!" Vương Thiên Sư cuồng hống một tiếng, lúc này không thể chạy trốn và hắn cũng không muốn chạy trốn, ba chiêu ước hẹn mới đi qua một chiêu, hắn chỉ có liều mạng chống đỡ một lần.

Trong nháy mắt Vương Thiên Sư gia tốc thiêu đốt tiềm lực, chân huyết, thọ nguyên, sức sống ý đồ chống đỡ chiêu thứ hai của Tàng Thiên Cơ, cả thân thể hắn hóa thành huyết quang ngập trời đốt cháy bầu trời, luyện hóa vạn đạo, tề diện Âm Dương.

Tại thời khắc này thực lực Vương Thiên Sư mới gọi là khủng bố nhất, ngoài khí huyết rực rỡ như một tôn đại nhật ra, một tôn giống như cửu thiên thần ma Man Hoang Cực Nhân không thấy rõ mặt đứng sừng sững ở trên cửu thiên, sau đó như vượt qua tuyên cổ trở ngại tới bên cạnh Vương Thiên Sư, khí thế bề ngạnh giống như thế gian duy ta vô địch.

Đây là đời thứ nhất Man Hoang Thần, chỉ cần là hậu đại, mặc kệ huyết mạch mỏng đều có thể thiêu đốt tinh huyết triệu hồi Man Hoang Thần một tia uy năng đến trợ giúp hậu bối giết địch.

Man Hoang Thần trước khi thọ tấn vẫn lạc đã lưu lại ý niệm của mình trong Thiên Địa, Thiên Địa trường tồn hình chiếu bất diệt, muốn triệu hồi Man Hoang Thần ý niệm chỉ có hậu nhân huyết tề chính mình mới có thể, chỉ có huyết tề thì ý niệm của Man Hoang Thần mới không mất đi lực lượng mà trường tồn vĩnh cửu trong thiên địa, tuy cách này thập phần bất tiện, thua kém vô đạo văn minh Đế cấp cường giả lưu lại một tia vô đạo ý chí, bởi vì vô đạo ý chí có thể tích súc tồn tại trong thiên địa, tuy nhiên ý niệm lại không thể tồn tại trong thiên địa, chỉ có thể lấy ý niệm ký thác vào thiên địa, lưu lại lạc ấn trong thiên địa, tuy nhiên thắng ở ý niệm có thể thi triển mãi mãi chỉ cần hậu nhân không tuyệt diệt.

"Chư Thiên Thần Ma Quyền, Tru Thiên!" Man Hoang Thần ý chí gầm lên một tiếng, thanh âm to như sấm rền, mặc kệ hắn chỉ là Man Hoang Thần một tia ý niệm, Man Hoang Thần vẫn mạnh mẽ tuyệt luân, dưới uy lực như thế, không biết dễ bao nhiêu người cảm thấy run rẩy, Man Hoang Thần chỉ uy trong nháy mắt quét ngang Cửu Thiên Thập Địa, không biết có bao nhiêu người bị cỗ khí thế này ép nằm rạp xuống mặt đất, không biết có bao nhiêu Man tộc tộc nhân mù quáng quỳ bái, bọn hắn đều bị Man Hoang Thần uy thế trấn áp.

Một kích khủng bố như vậy khiến cho không biết bao nhiêu người kinh hãi hét lên một tiếng, khắp Tây Hoang Man Tộc cường giả cho dù ẩn tu hoặc bế sinh tử quan đều nhao nhao xuất hiện, kinh hãi nhìn về phía Tiên Ma Thành, mà kinh động nhất là Man Hoang bộ lạc tộc nhân, bởi vì có thể huyết tề đều là dòng chính Man Hoang tộc nhân, mất một người thì Man Hoang bộ lạc mất đi một phần thực lực, bởi vì chỉ có dòng chính mới có thể thiêu đốt khí huyết bản thân triệu hồi Man Hoang Thần tổ tông, có thể ví như mỗi vị man hoang thành tộc nhân chính là vũ khí hạt nhân, có tác dụng duy nhất là uy hiếp cường địch.

"Không tốt, là phạm vi Tiên Ma Thành, Vương Thiên Sư đường đệ nguy hiểm." Man Hoang Thần kế nhiệm Vương Sát Sinh kinh hãi quát lên một tiếng, sau đó nhanh chóng xé rách vô tận không gian cùng thời gian thông đạo, một đường lao đến Tiên Ma Thành.

Mà ngay lúc này đây cả người Vương Thiên Sư đã già nua, tóc rơi rụng, cả người bị teo lại chỉ còn da bọc xương, hấp hối thở dốc, hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều, sinh mạng như dầu tắt đèn tối.

Mà Tàng Thiên Cơ sắc mặt tuyệt vọng trông mắt nhìn Man Hoang Thần thân ảnh vung một quyền vượt qua không gian và thời gian đâm tới, lúc này đây một kích này tương đương với Thánh Nhân một kích, nghĩa là ngang với Đế cấp cường giả một kích, không phải là Tàng Thiên Cơ có thể chống lại, hắn tuyệt vọng đứng lặng chờ chết, cho dù muốn thiêu đốt khí huyết liều mạng cũng không kịp, bởi vì một quyền này quá nhanh.

"Hừ! Kẻ hèn một tia ý niệm, muốn mơ tưởng tồn thương thuộc hạ ta, muốn chết!" Một tiếng hừ lạnh vang lên, Vương Bá Ngựu nhanh chóng sử dụng Đại Dịch Chuyển thuật, một trong ba ngàn đại đạo bí thuật đến ôm lấy thân thể Tàng Thiên Cơ, sau đó hắn khoắc lên Hắc Ám áo choàng, lập tức biến mất tại chỗ.

Hắc Ám Áo Choàng thần kỳ luôn khiến Vương Bá Ngựu thoát chết trong gan tặc hay muốn lặng lẽ làm việc xấu đều có Hắc Ám Áo Choàng là trợ lực, ngay cả Thánh Nhân ý niệm một kích toàn lực cũng không khóa lại được khí tức của hắn, Chư Thiên Thần Ma Quyền mất đi mục tiêu liền đánh nổ cả không gian, đánh xuyên ra ngoài vũ trụ, phá hủy hàng loạt ngôi sao cùng tinh cầu tu chân cấp thấp gần Việt Cổ Tinh Cầu.

Mà lúc này Man Hoang Thần ý niệm cũng khẽ ngạc nhiên lên tiếng: ""Hắn đâu?""

Man Hoang Thần ý niệm thập phần nghi hoặc, thân là Thánh Nhân cường giả lưu lại ý niệm, hắn tùy ý khống chế Thiên Địa quy tắc tiến hành giết địch, tuy vậy như ng hấn lại không thể cảm giác bất kỳ khí tức nào của Vương Bá Ngựu, giống như hắn hoàn toàn tiêu tán khỏi Thiên Địa vậy.

Mất đi khí huyết của Vương Thiên Sư chèo chống, Man Hoang Thần ý niệm không cam lòng thấp giọng kêu gào, giống như sắp biến mất, tuy nhiên Vương Bá Ngựu lặng lẽ đi đến sau lưng Man Hoang Thần ý niệm, nhanh như chớp tắt đi chức năng của Hắc Ám áo choàng, dùng Đại Cướp Đoạt thuật lên ý niệm của Man Hoang Thần.

"Người...người làm gì..." Man Hoang Thần ý niệm đột nhiên cảm giác mình bị khống chế, sắc mặt kinh hãi nhìn Vương Bá Ngựu.

"Kẻ hèn một tia niệm dám trước mặt bốn ma giương oai điều võ, tuy ý niệm của người thấp phần nghịch thiên, có thể không chế Thiên Địa linh vực, ta cũng không phải đối thủ của người, tuy nhiên bản thân người cũng chỉ là một đoạn ý niệm, ngay cả tàn hồn cũng không phải, có thể chống cự lại thủ đoạn của bốn ma hay sao?" Vương Bá Ngu cười haha, ánh mắt trên tức nhìn Man Hoang Thần ý niệm.

Với người khác, ý niệm hay ý chí Cường giả lưu lại rất đáng sợ, nhưng đối với Vương Bá Ngu chẳng có cái rắm tác dụng, không phải ngay cả Diệt Phá Thiên ý chí cùng Vương Lâm ý chí lần trước trong mộ của Diệt gia gia tộc Vương Bá Ngu còn cướp đoạt được nói gì cổ ý niệm này.

Mặc kệ Man Hoang Thần phản kháng, Vương Bá Ngu cướp đoạt hết thảy ý niệm của Man Hoang Thần, ngay lập tức Man Hoang Thần ý niệm hoàn toàn tiêu tán khỏi thiên địa, sau này dù cho đám hậu nhân Man Hoang Thần dù hiển tế bản thân vẫn không thể triệu hoán được Man Hoang Thần, mà Vương Bá Ngu chỉ đơn giản là có thể điều động Man Hoang Thần lực lượng, không cần hiển tế bản thân.

Đây chính là Đại Cướp Đoạt Thuật uy năng, không gì không thể đoạt, từ thọ nguyên, thiên phú, gân cốt, huyết mạch, trí nhớ, thậm chí cả ý chí vô đạo cường giả, không gì không thể cướp.

"Ta chết Không oan." Nhìn thấy ngay cả chỗ dựa sau cùng là Man Hoang Thần ý niệm cũng bị Vương Bá Ngu tàn nhẫn đánh tan, Vương Thiên Sư đã buông tha hoàn toàn phần nợ cùng oán hận, sau một câu nói đầy vẻ kính sợ cùng cảm khái sau cùng từ trong miệng Vương Thiên Sư nói ra, nói xong một câu nói kia, hắn đã không có oán hận gì, không có hối hận gì, chậm rãi nhắm mắt lại, hắn chết mà nhắm mắt.

Cuối cùng thân thể Vương Thiên Sư hóa thành bụi bặm chậm rãi tiêu tán khỏi thiên địa, đây là đại giới thiêu đốt tinh huyết triệu hoán Man Hoang Thần.

Quần hán còn sống từng quát tháo phong vân một thời Tiên Ma Thành lão tổ, khi chết lại chẳng còn gì để lại, ngay cả xương cốt cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Thu phục chó săn!

Tại thời khắc này, tất cả mọi người có mặt tại nơi này không khỏi ngưng thở, bởi sự cường đại Vương Thiên Sư người trong thiên hạ không ai không biết, danh tiếng của Vương Thiên Sư không chỉ là tại trong Tiên Ma Thành, mà chính là vang vọng toàn bộ Tây Hoang, hắn thân một đời tiền bối cường giả, là một người đáng kính hết lòng vì gia tộc, là một vị tiền bối vì Tiên Ma Thành trăm vạn sinh linh mà cố gắng, lúc còn sống hắn vinh quang, hắn lừng lẫy cỡ nào mà khi từ vong ngay cả thi thể cũng không thể lưu lại thì là một điều bi ai đến cỡ nào.

"Thế gian này mất đi một vị tiền bối đáng kính." Có người vẻ mặt cảm khái thấp giọng nói ra.

Trên thực tế, trong quá khứ bất kể là ai đối địch với Vương Thiên Sư đều có một loại cảm giác kính phục, bất luận là quá khứ, hay là hiện tại, hắn không chỉ là một vị tiền bối cường giả, mà còn là một vị lão nhân sống rất quang minh lỗi lạc, để rất nhiều kẻ từng đối địch với lão cũng không khỏi bội phục hắn.

Vương Bá Ngu trong lòng cũng có chút bội phục lão già này, hắn cho lão một con đường sống, thế mà lại chịu chết cùng với gia tộc của mình, mà không phải tham sống sợ chết bỏ mặc gia tộc.

Nếu đổi thành Vương Bá Ngu, gặp kẻ địch khủng bố như bản thân trong khi bản thân không có sức chống lại, hắn liền quỳ xuống để cầu mạng sống cũng không phải không thể.

Chỉ là còn sống mới có hi vọng.

Chết đi tất cả đều hóa thành không.

Một vị tiền bối quang minh lỗi lạc như vậy ngày hôm nay vẫn lạc cùng gia tộc của mình, cứ như vậy tan biến thành mây khói, vì thế không biết bao nhiêu người không khỏi vì lão mà tiếc hận.

Càng nghĩ về cái chết của Vương Thiên Sư, đám người có mặt ở đây bất tri bất giác đều sợ hãi khi nhìn về thân ảnh của Vương Bá Ngu cùng với đám đại quân của hắn.

Bởi vì lúc sau cùng Vương Thiên Sư thi triển hiển tế chi thuật, triệu hồi Man Hoang Thần ý niệm ra nhưng cuối cùng cũng bị Vương Bá Ngu hoành không một quyền đánh cho tan biến.

Man Hoang Thần chính là tín niệm của man tộc bọn hắn, chính là thánh địa trong lòng bọn hắn, nhưng giờ thánh địa bị người vấy bẩn, tín niệm bị người đập nát, khiến tất cả những người đang ở đây lệ rơi đầy mặt, cảm giác những gì bọn hắn chứng kiến chỉ là hư ảo không phải thật.

Man Hoang Thần ý niệm cường đại đến cỡ nào, kinh khủng đến cỡ nào, trong lịch sử đã có rất nhiều cái chết chứng minh sự cường đại đó, trong lịch sử Man Hoang Đại bộ lạc gặp mấy lần nguy cơ diệt tộc từ các châu lục khác, sau đó Man Hoang tộc nhân dòng chính vì cứu lấy Man Hoang Đại Bộ Lạc liền tự tay huyết tế chính mình, lúc đó ngay cả Đại La Kim Tiên cảnh đều không đỡ được một quyền của nó, thế nhưng bây giờ Man Hoang Thần ý niệm

đều bị nam tử thần bí trước mắt này mạnh mẽ đánh nổ, hoàn toàn tan biến khỏi thiên địa, khiến những người có mặt tại đây âm thầm run rẩy, tự hỏi rằng Vương Bá Nguru chẳng lẽ đạt tới Thánh Nhân cấp tuyệt thế cường giả?!

Ở thời điểm này, trong lúc vô thanh vô tức, rất nhiều man tộc tu sĩ cường giả hai chân bát tri bát giác mềm nhũn, liền không tự chủ quỳ gối tại chỗ, sau đó bọn hắn đều cúi thấp đầu xuống, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn Vương Bá Nguru một chút, bởi vì trong lòng bọn hắn lúc này cảm nhận được sự sợ hãi xuất phát từ tận sâu linh hồn bọn hắn.

Vương Bá Nguru vẫn lười biếng nhắm mắt, thân thể tựa vào Hoàng kiệu hấp thu Man Hoang Thần ý niệm, mặc dù lúc này hắn không có tản ra bất kỳ khí tức khủng bố nào, cũng không có tản mát ra bất kỳ một biểu lộ nào trên khuôn mặt ngoài vẻ lạnh lùng, nhưng không có bất cứ người nào dám đứng lên.

Mà ngay lúc này, một thân ảnh lén la lén lút ý định rời đi.

"Nếu đã tới, còn muốn đi sao?" Ngay lúc này, Vương Bá Nguru chậm rãi mở mắt, ung dung nói.

Nghe Vương Bá Nguru đột ngột lên tiếng, mọi người lấy lại tinh thần, thuận theo ánh mắt Vương Bá Nguru nhìn qua chỉ thấy một trung niên nam tử đang lẫn trong đám người nằm bò rồi đi, người này nghe Vương Bá Nguru phát hiện hành tung của mình, lúc này thân thể hắn chợt cứng đờ, vẫn duy trì tư thế nằm bò, cho dù động một chút cũng không dám động.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều tụ tập trên người trung niên nam tử, lúc này không ít người kinh ngạc không khỏi thốt lên:

"Đây không phải Vương Sát Sinh hay sao, Man Hoang Thần chỉ vị người thừa kế, hắn xuất hiện ở đây làm gì?"

"Nghe nói Vương Thiên Sư là đường đệ của hắn, hắn là đến báo thù đi?"

"Hắn điên rồi sao, nam tử này là thứ mà hắn dám báo thù hay sao?"

"..."

"Chết tiệt đám súc sinh này, rõ ràng cố ý nói ra thân phận ta, muốn lôi kéo ta chết chung hay sao?" Vương Sát Sinh không khỏi mắng thăm trong miệng.

Lúc này thanh âm Vương Bá Nguru vang lên, lập tức Vương Sát Sinh bị dọa đến xém nữa hồn phi phách tán.

Tại thời khắc này, hai chân Vương Sát Sinh không khỏi run lập cập, ngay lúc này hắn phải cố gắng trấn định tâm tình của mình lắm mới khiến cho bản thân không bị sợ hãi quá mức rạp xuống mặt đất.

Thật vất vả khiến hai chân không run lay bầy, Vương Sát Sinh hít thật sâu một cái, cố gắng đè nén sự sợ hãi trong lòng mình, hắn cười khan một tiếng, nói ra: "A...mọi chuyện đã kết thúc rồi, Đại nhân đạo hạnh vô địch, vạn cổ duy nhất, tiểu nhân cũng không dám tiếp tục lưu lại nơi này, quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi."

Vương Sát Sinh khép nép nói như vậy khiến cho tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau một lúc.

Vương Sát Sinh thân phận chính là Man Hoang đại bộ lạc Man Hoang Thần chỉ vị một trong tám người thừa kế, địa vị cộng thực lực của hắn cũng coi như là bá chủ một phương, bản tính là thị sát thành thói quen, thường thường dẫn đại quân qua các châu lục khác chinh chiến sát hại rất nhiều sinh linh các châu lục khác, trong Tây Hoang hắn có biệt danh là Cuồng Sát Man Tôn, nhưng giờ này khắc này, hắn tự xưng mình là "tiểu nhân", bộ dáng như ăn nói càng nhỏ nhẹ càng khép nép bao nhiêu thì càng tốt.

Tuy nhiên ở thời điểm này cũng không có ai đi chế giễu Vương Sát Sinh, bây giờ đối lại là chính bọn hắn đối mặt với Vương Bá Nguru cũng chưa chắc có dũng khí nói chuyện với hắn, thậm chí nói không chừng cũng sớm quỳ rạp xuống đất cầu xin Vương Bá Nguru tha thứ.

Một người nam nhân ngay cả Man Hoang Thần ý niệm cũng đánh nát, chống lại hắn chẳng khác gì ngai bản thân sống lâu.

Hết cách, không phải ai cũng không sợ chết như Vương Thiên Sư, hắn là già rồi, cộng thêm bản tính của mình mới không sợ chết chống lại Vương Bá Nguru đại quân, còn bọn hắn, bọn hắn tu chính là Trường chi chi đạo, Tu Chân giả tu chính là sống lâu, chính là tiêu dao tự tại, cho nên bọn hắn càng sống lâu càng tốt, có thể không chết ai lại muốn chết đâu?

Tu Tiên giả lý niệm khác hoàn toàn vô giả lý niệm, vô giả lý niệm chính là truy cầu bản thân cường đại, truy cầu vượt qua cực hạn của bản thân, vì cường đại thậm chí ngay cả tính mệnh cũng không cần, điển hình dân liều mạng.

"Nhìn bộ dáng của ngươi lúc đầu mới xuất hiện tại đây không phải là muốn giết ta sao?" Vương Bá Nguru nhàn nhạt nở nụ cười, chậm rãi nói ra: "Muốn giết ta hôm nay còn muốn sống rồi đi sao? Tác phong ta chính là diệt cỏ tận gốc, không thì qua xuân gió lại mọc."

Vương Bá Nguru chỉ hỏi hỏi nói hai câu, nhưng lập tức khiến sắc mặt Vương Sát Sinh trắng bệch, ánh mắt hiện vẻ tro tàn, thân thể của hắn không khỏi run rẩy một chút.

Lúc này hai tay Vương Sát Sinh cũng liên tục run rẩy kịch liệt, cho dù bản thân hắn cực lực khống chế chính mình nhưng bàn tay hắn, thân thể hắn lại để lộ cảm xúc trong lòng hắn.

"Thật ra ta từ khi đại nhân giết hại đường đệ ta, ta cũng không có ác ý với đại nhân!" Lúc này Vương Sát Sinh cố nở ra nụ cười, hần cười so với quý khóc còn khó nhìn hơn, hần nhỏ giọng nói ra: "Chuyện hôm nay cầu đại nhân tha cho ta một mặt lưới, ta suốt đời nhớ ơn đại nhân..."

"Vậy thì thế nào?" Vương Bá Ngự đánh gãy lời nói của Vương Sát Sinh, lạnh nhạt cười, nói ra: "Ra tay đi, ta cho ngươi một cơ hội xuất thủ."

Nghe vậy Vương Sát Sinh không khỏi run người lên một cái, nhìn thấy Vương Bá Ngự thực lực, hần không có dũng khí xuất thủ, mặc dù tu vi hần cao tới Đại La Kim Tiên trung kỳ, ngang với Đại La Thiên Tôn cảnh võ giả.

Trên thực tế, mặc kệ là chính bản thân Vương Sát Sinh hay bất kỳ ai tại đây đều biết Vương Sát Sinh xuất thủ hay không không quan trọng, bởi vì kết cục đều là giống nhau, ngay cả Man Hoang Thần ý niệm còn bị Vương Bá Ngự đánh nổ huống chi là Vương Sát Sinh.

"Đại nhân, giết người bất quá đầu chạm đất." Vương Sát Sinh ổn định tâm tình của mình, nói ra: "Hôm nay ta đập đầu xin lỗi, đại nhân ta một mạng, cần gì phải đũa tợn giết tuyệt đâu? Ta chính là Man Hoang Thần người thừa kế, có lẽ ta sống sẽ có tác dụng hơn là ta chết..."

Vương Bá Ngự nhíu mày suy tư, một lúc sau mới gật đầu nói: "thôi được, ta tha ngươi mạng chó, trở thành chó săn của ta, nếu không được thì nên chết chỗ này."

"Nguyện làm chó ngoan cho đại nhân!" Vương Sát Sinh mừng phát khóc rống to, mừng phần ti tiện.

Trong lòng thì thầm nói: "cmm, cuối cùng cũng được sống!"

Đám người thấy Vương Sát Sinh nhận chủ nhanh như vậy nhao nhao tán thành, có người còn lộ vẻ ghen ghét, đi theo cường giả như vậy dù là một con chó cũng có thể thành tiên a.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Ma Chủng, Lâm Động trọng sinh

Sau khi bình định Tiên Ma Thành, Vương Bá Ngự sử dụng thiết huyết thủ đoạn, mạnh mẽ điều động mấy tỷ sinh linh sống trong Tiên Ma Thành nhanh chóng xây dựng Sát Lục Ma Triều kiến trúc, phải, hần muốn tự mình mở ra quốc gia riêng, mà Tiên Ma Thành chính là đại bản doanh đầu tiên của hần ở tu chân thế giới.

Thân là Ma Đầu, hần đi đến đâu cũng phải kéo lên tinh phong huyết vũ, những nơi hần đi qua, nhất định phải có xương cốt trải đường.

Chưa hết, Vương Bá Ngự bỏ ra bảy chục tỷ sát lục điểm nhờ Hệ Thống cùng Việt Cổ vị diện thiên đạo tiến hành giao dịch, đem cả Tiên Ma Thành trở thành lãnh địa của hần.

Hết cách, Vương Bá Ngự tuy cường nhưng hần một thân một mình, xây dựng Ma Triều chính là chủ định hần phải là địch nhân với tất cả thế lực trong Việt Cổ Vị Diện, Vương Bá Ngự bản thân thì không vấn đề, đánh không lại thì có thể chạy nha, nhưng thế lực của hần lại không chống được cả thế giới tu sĩ truy sát.

Đây chính là hần tự muốn giao dịch cho nên bản thân hần đành lấy một đường nhân quả với Việt Cổ vị diện thiên đạo, thân là Tu Chân Giới Thiên Đạo thế gia một thành viên, Việt Cổ Vị Diện thiên đạo cùng Vương Bá Ngự kết một hiệp ước bình đẳng, sau này Vương Bá Ngự cường đại, phải giúp hần thực hiện một việc.

Vương Bá Ngự sau khi nắm giữ thiên đạo quyền năng, liền bắt đầu cải tạo Tiên Ma Thành biến thành một cái Pháo Đài Chiến Tranh khổng lồ, bắt khả xâm phạm.

Vương Bá Ngự mở thiên đạo chỉ nhãn quan sát hết thấy Sát lục Ma Triều, dưới Thiên Đạo chỉ nhãn, bất kỳ thứ gì trong phạm vi lãnh địa của hần hần đều có thể biết rõ hết thấy, bất kỳ suy nghĩ, tâm tư, nguyện vọng của sinh linh sinh sống trong Sát Lục Ma Triều Vương Bá Ngự có thể nhìn thấy hết.

Nhìn thấy đám Man Tộc vẫn nhộn nhịp sinh sống, giống như Phủ Thành Chủ hay Sát Lục Ma Triều tồn tại hay không tồn tại cũng không liên quan đến bọn hần, Vương Bá Ngự tức khắc nhíu mày.

Hần lập ra Sát Lục Ma Triều, cái tên đã chủ định không phải là quốc gia lương thiện, đám Man Tộc này vẫn bình thường sinh hoạt khiến Vương Bá Ngự khó chịu.

Thân là Sát Lục Ma Triều con dân, không thể vui vẻ sinh hoạt như vậy, lý tưởng của Vương Bá Ngự chính là bọn hần mỗi người đều phải là một chiến binh mạnh mẽ, tàn nhẫn, thị huyết, như vậy mới có thể theo hần chinh chiến khắp tu chân giới, chứ không phải bộ dáng như thế này, gặp kẻ địch chắc chắn sẽ bị tàn sát.

""Xem ra ta phải cho đám tiện dân này có cơ hội lột xác trở thành cường giả, chứ không phải là một đám súc sinh cừu non chờ đợi người khác đến làm

thịt."" Vương Bá Ngu thì thảo trong lòng, ánh mắt lóe lên vẻ hung ác.

""Lão quân gia, có cách nào biến đám phạm nhân này trở thành chiến binh hung mãnh tàn ác không? võ tu hay tiên tu đều cần tư chất, mà tỷ lệ sinh ra võ giả hay tu sĩ trong đám phạm nhân này quá ít, không đủ khiến Sát lục Ma Triều có thể chinh chiến vạn giới."" Vương Bá Ngu tâm thần câu thông hệ thống khí linh, về mặt âm trầm hỏi.

""Không hổ là đại ma đầu hệ thống nhìn trúng ký chủ,ngươi tàn nhẫn, ngươi vô tình, ngươi máu lạnh, ngươi ích kỷ, ngươi độc đoán, ngươi trí tuệ, so với tám đời ký chủ trước, ngươi chính là hoàn hảo nhất, tuy sát tính của ngươi không phải chiếm vị trí đỉnh phong, nhưng ngươi tập hợp đủ loại ma đầu tính cách hoàn hảo nhất..""

"Phải, hệ thống có thể biến đám tiện dân thành trở thành quái vật hung ác, tàn nhẫn, thị huyết, hệ thống cửa hàng có Thi Ma Chủng, có Ác Ma Chủng, có Huyết Thi Chủng,vv... đủ loại Chủng Ma, chỉ cần bình thường phạm nhân cùng các sinh linh khác như thú, côn trùng...vv...bị Chủng Ma ký sinh đều sẽ biến thành quái vật, mà Chủng Ma cấp bậc sẽ căn cứ tính cách và trí tuệ của đám Phạm nhân này mà tiến hóa, đề giai thấp hèn cận bả nhất Chủng ma chính là zombie, Trùng ma, Thú Ma, bọn chúng chỉ có trí tuệ như loài người nhưng bọn chúng không có tư tưởng, bọn chúng sẽ không biết mình là ai, bọn chúng tư duy chỉ là một đường giết chóc thôn phệ để tiến hóa và nghe lệnh ngươi, bọn chúng còn trung thành hơn cả chó săn, bọn chúng không sợ chết, không sợ hãi bất kỳ thứ gì, và chúng bản thân lại cường đại hơn rất nhiều tu sĩ hay võ giả cùng cấp....""

""Còn các loại chủng ma cao cấp hơn lại có tư tưởng của mình, lại trí tuệ thông minh, nhưng huyết mạch bản chất khiến bọn chúng không có bất kỳ tình cảm nào, bọn chúng tập hợp đầy đủ hắc ám tính cách, bọn chúng chỉ cần liên tục giết chóc là không ngừng tiến hóa trở nên mạnh mẽ, tối cao nhất có thể đột phá Chí Tôn, mấy đời trước ký chủ từng tru diệt Huyết Ma Chí Tôn chính là chí tôn chủng ma, tự tay sáng tạo Thâm Uyên Giới, chuyên đi xâm chiếm các giới diện khác, tuy vậy nếu bọn chúng cũng mãi sẽ là chó săn trung thành với ngươi cho dù cảnh giới có cao đến thế nào."" Lão Quân Gia mỉm cười đáp.

Nghe Lão Quân Gia nói vậy, hô hấp của Vương Bá Ngu liền trở nên dồn dập, mỗi một giọt máu của hắn đều đang sôi trào, đây là biểu hiện khi Vương Bá Ngu bị kích thích trở nên phấn khích.

Còn gì tuyệt vời hơn chủng ma đại quân trung thành với bản thân đâu? Còn gì tuyệt vời hơn khi thân là Ma Đế, lại có đám thuộc hạ đều máu lạnh tàn nhẫn và thực thi mệnh lệnh của mình một trăm phần trăm đâu?

""Hahaha, tốt tốt tốt, ta muốn hỏi đóai ma chủng, tuy nhiên bọn chúng nên từ từ mà lây nhiễm, ta muốn nhìn thấy đám man tộc sâu kiến này tuyệt vọng, khiến nhân tính trong người chúng nó từ từ bị hắc hóa, như vậy mới thú vị hơn một lần liền tất cả đều trở thành ma chủng, và lại ta còn muốn thu cừu hận với sát lục diêm đầu?"" Vương Bá Ngu phấn khích cười ha ha, ánh mắt lạnh lùng của hắn lúc này lóe lên vẻ điên cuồng tàn nhẫn.

.....

Hôm nay chính Man Lịch ngày hai bảy tháng ba, khắp Tiên Ma Thành ức vạn dặm phạm vi đều đột nhiên xảy ra tai hoạ không ngừng, biến động, vòi rồng, núi lửa, gió lốc, tuy là ban ngày nhưng bầu trời lại bị hàng loạt đám mây đen bao phủ khiến ban ngày vẫn tối như ban đêm, những phạm nhân thậm chí tu sĩ đều cảm giác bất an, lo lắng, hoảng sợ, bọn hắn có tâm muốn đi ra khỏi Tiên Ma Thành nhưng đều bị ẩn mất tích hoặc biến mất, cho nên không ai dám đi ra khỏi Tiên ma Thành Phạm vi, giờ khắc này ngay cả vạn dặm truyền tin phù cũng không thể liên lạc với những người bên ngoài Tiên Ma Thành, truyền tống trận hay dịch chuyển phù cũng không ra khỏi Tiên Ma Thành khiến đám người nhao nhao đi đến Phủ Sát Lục Ma Đế tìm Vương Bá Ngu nhưng đều quỹ dị không thấy một ai, bọn hắn muốn xông vào phủ nhưng bị một kết giới vô hình ngăn trở không thể tiến vào, khiến tất cả sinh linh đều kinh hãi lo lắng không thôi.

Tuy nhiên qua ngày hôm sau tất cả những tai hoạ từ thiên nhiên hay đám mây đen kỳ lạ đều biến mất, mọi người bắt đầu trở về sinh hoạt bình thường như mọi ngày.

Mà ngay lúc này đây trong một căn nhà nhỏ không chút ánh sáng, xuyên thấu qua cửa sổ, một thiếu niên khề đưa mắt nhìn dòng người Man nhân đi lại trên đường cái, ai nấy đều vui vẻ cười.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng thiếu niên nở ra một nụ cười, tuy nhiên nụ cười này có chút cô đơn, có chút âm trầm, có chút bất đắc dĩ, có chút oán hận, có chút không cam lòng.

Man tộc đám ngu ngốc này không thể biết được mấy ngày hôm nay chuyện gì đang xảy ra, chỉ có hắn rõ ràng nhất hôm nay sẽ phát sinh cái gì, những tai hoạ đó chỉ mới là khởi đầu mà thôi.

""Vương Bá Ngu, nhất định có một ngày ta thân thủ chém ngươi, trả thù cho bản thân ta, ta chính là bị ngươi thu làm thuộc hạ, ngày đó vì bảo toàn tính mệnh, ngươi không tiếc ném ta ra làm bia đỡ đạn, ta hận a, năm ngàn năm sau vạn ức tỷ tỷ sinh linh khắp vũ trụ bị ngươi gieo rắc chủng ma trở thành công cụ giúp ngươi thực hiện những việc tàn ác thiên lý bất dung, nhưng năm ngàn năm trước.... ha ha, ngươi chắc sẽ không ngờ đến ta Lâm Động trọng sinh trở lại năm ngàn năm về trước, lúc này ngươi vẫn chưa là Tuyệt Thế Ma Đế, vũ trụ sinh linh cũng chưa bị đại quân của ngươi chà đạp nô dịch, ha ha, bằng vào trí nhớ kiếp trước, Vương Bá Ngu, chúng ta chậm rãi chơi a."" Lâm Động sắc mặt vận vận âm thầm tự nói.

Hắn biết chỉ còn hai mươi bốn tiếng nữa, đại lượng Ma Chủng chi mẫu sẽ hàng lâm, một phần ba dân số Tiên Ma Thành sẽ hóa thành Chủng Ma, càng đáng chết hơn khi tu sĩ biến thành chủng ma sẽ trở thành Ma Chủng cao cấp, bản thân tiến hóa đến khủng bố, tu sĩ đồng giai không chống được ma chủng tu sĩ hắc hóa một đòn.

Hai mươi bốn tiếng nữa, vô số côn trùng hóa thành Trùng Tộc ma chủng, vô số man tộc biến thành Zombie, cương thi, hấp huyết quỷ,... vô số thú tộc biến thành Ma thú,...và vô số sinh mạng thể tiến hóa thành tồn tại cực đoan...cả Tiên Ma Thành biến thành một lò sát sinh, mà tất cả sinh linh còn sống thì trở thành những con mồi bị đám ma chủng này tàn sát.

Không chỉ có như thế, những thi thể trong các mộ địa sẽ đội mồ sống dậy, trở thành một tồn tại khác, chính là Tử Vong ma tộc, tùy vào tu vi lúc còn sống, một khi biến thành ma chủng, tu vi càng cao thì bọn hắn sẽ trở thành ma chủng cao cấp nắm giữ trí tuệ cùng tư tưởng, chính là tồn tại thống lĩnh có thể sai khiến đám ma chủng cấp thấp khác.

Những con kiến, con gián, châu chấu, con nhện,... những con côn trùng nhỏ yếu này liền phát sinh dị biến, thân thể bắt đầu bành trướng, tiến hóa thành giống loài cao cấp hơn, bản thân lại mang theo nhiều công năng kỳ dị.

Trong vòng một đêm, ma tộc tu sĩ không còn là tồn tại cao cao tại thượng nữa, ma tộc sinh linh cũng không còn là chiếm tuyệt đối ưu thế đối với các sinh linh khác nữa.

Mà hán Lâm Động sẽ bị ma chủng ký sinh, biến thành một đầu Siêu Cấp Ma Chủng thuộc tính, nắm giữ vô hạn tiềm lực Huyết Ma Tộc.

Đã từng Huyết Ma Tộc chính là Hoàng Kim Tộc trong Ma Chủng, Huyết Ma Chí Tôn từng là vũ trụ chí cường Ma Chủng, nắm giữ vài cái vũ trụ trong tay nuôi dưỡng ma chủng đại quân.

Năm ngàn năm kể tiếp, Vương Bá Ngu tao ngộ một vị tuyệt thế cường giả, hắn đã đột phá Thần Đế chi cảnh trong khi Vương Bá Ngu thì chỉ là bán bộ Thần Đế, vị siêu cấp cường giả này săn giết đuổi giết Vương Bá Ngu khắp vũ trụ, sau cùng Vương Bá Ngu ném hán ra thí mạng để chạy trốn, mà thân là Ma Chủng, hán không thể cãi lời Vương Bá Ngu, thế nên hán liền bị siêu cấp cường giả kia tùy ý đập chết.

Không hiểu vì sao linh hồn trở về quá khứ năm trăm ngàn trước, nhưng không cái biến hán phải trả thù Vương Bá Ngu, kiếp trước hán dùng vô số tính mạng sinh linh để thử cách biến thành ma chủng nhưng không bị Vương Bá Ngu điều khiển, sau cùng hán thành công nghiên cứu ra, tuy nhiên bị ai chính là cách này chỉ hữu hiệu khi lần đầu tiên bị ma chủng ký sinh, cho nên mới diễn ra cái chết tức tưởi của hán năm ngàn năm nữa.

""Vương Bá Ngu người chờ đó cho ta, sẽ có một ngày ta cho người cảm nhận được thế nào là Siêu Cấp Ma Chủng lực lượng, người không phải ưa thích nô dịch chúng ta thành ma chủng sao, ta cho người nếm thử cảm giác bị ma chủng phản bội."" Lâm Động tàn nhẫn nhếch môi, cười gằn tự nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Thân tình!

Lâm Động lặng lẽ rời đi căn phòng tối tăm đi xuống dưới nhà, dựa theo trí nhớ, có lẽ lúc này đây mẫu thân và tỷ tỷ đã chuẩn bị sẵn buổi sáng ở dưới nhà, còn phụ thân thì nếu hán nhớ không lầm thì lúc này hán đang ngồi trên ghế, về mặt mặt mũi nhấm nháp đường thân.

Thân là phạm nhân, gia cảnh cũng không khá giả, phụ thân chính là gánh vác hết thảy chi phí sinh hoạt cho gia đình, phụ thân hán đi làm đến đêm mới trở về nhà, ngủ được năm sáu tiếng lại phải dậy đi làm, cho nên lúc nào khuôn mặt phụ thân đều tràn đầy mệt mỏi, mà hán và tỷ tỷ thì phụ giúp gia đình bằng cách đi vào tủ lều phụ bụng bé.

Nặng bước chân nặng nề đi xuống nhà bếp, nhìn căn nhà mà có lẽ từ lâu đã biến mất, không, phải nói là phủ bụi trong năm ngàn năm ký ức của hán, giờ khắc này lại hiện rõ như một, cảm giác vừa xa lạ vừa thân thuộc khiến trong lòng Lâm Động run lên.

Tình cảm cảm xúc, thân là ma chủng, hán không bao giờ có được, nhưng lúc này bản thân trở về quá khứ, nắm giữ ma tộc thân thể, loại cảm xúc tình cảm này bắt đầu bủa vây trái tim hán.

Trọng sinh năm ngàn năm trước, hán vừa hồi hộp vừa lo sợ, nội tâm ảm ảm có chút chờ mong nhìn thấy phụ thân, mẫu thân, và cả tỷ tỷ.

Đi tới nhà bếp, đập vào mắt hán chính là mẫu thân Tuyết Thị Thần đang mặc tạp dề nướng bánh, còn tỷ tỷ Lâm Thanh Nguyệt đang hi hục lau bàn, lau ghế chuẩn bị chỗ ăn, còn phụ thân đứng như trí nhớ của hán, về mặt mặt mũi ngồi trên ghế.

Khi nhìn cảnh tượng ấm áp ấy, trái tim Lâm Động như nghẹn lại, từng mảnh ghép quá khứ kiếp trước mà cả đời hán không muốn nhớ lại lúc này đây lại hiện rõ trong đầu hán, về mặt Lâm Động đại ra, dù bản thân hán có năm ngàn năm tuổi tác, nhưng giờ này khắc này hán lại không khống chế được cảm xúc trong nội tâm, mũi hán đột nhiên chua xót, không nhịn được lớn tiếng kêu:

""Cha!""

"Me!"

""tỷ tỷ!""

Nghe thấy Lâm Động lớn tiếng kêu, Lâm Chính chậm rãi mở hai mắt mệt mỏi lên, lên tiếng nói: "Động nhi dậy rồi à, đi rửa tay rửa mặt đi còn ăn sáng."

Lâm Chính, phụ thân Lâm Động, năm nay cũng ba mươi tám tuổi, năm nay mới bệnh nặng mới khỏi, thân là phạm nhân sinh lão bệnh tử là không thể tránh

khỏi, do làm công việc bán sức khỏe kiếm tiền cho nên dính một thân tật bệnh, khiến cho thân là Man Tộc thân thể to lớn như phụ thân liền dần trở nên gầy gò, làn da xanh xao vàng vọt, hần ăn bận trang phục làm công cũ kỹ, có vài chỗ rách nát.

Từ năm ngàn năm sau trùng sinh trở về, trông thấy từng khuôn mặt quen thuộc, từng giọng nói quen thuộc, Lâm Động kinh ngạc phát hiện khỏe mắt mình chảy xuống vài giọt nước mắt, liền vội vàng cúi đầu xuống che giấu.

Thân là siêu cấp ma chủng, năm ngàn năm cuộc đời hần theo Vương Bá Nguru chinh chiến vũ trụ, giết chóc vô số kẻ, bản thân lại không có tình cảm cho nên hần chưa bao giờ khóc, nhưng hôm nay hần lại khóc, khóc vì nhớ nhà, khóc vì nhớ gia đình!

Lúc này mẫu thân Tuyết Thị Thần từ phòng bếp đi tới mang lên hai tô canh khổ qua, ánh mắt từ ái nhìn Lâm Động, sau đó về mặt oán trách nhìn Lâm Chính, đau lòng nói:

"Người xem người kia, mới khỏi bệnh liền muốn đi làm việc, cả người thì gầy như que củi, da dẻ lại xanh xao, người gầy đi làm người không sợ chết hay sao?"

Lâm Chính khề thở dài, lắc đầu nói:

"Ta không muốn là gánh vác cho gia đình, Động nhi cùng Nguyệt Nhi mới mười bốn mười năm tuổi, bọn hần đi làm một bờ hơi tai để nuôi một kẻ tàn phế như ta, làm phụ thân của bọn hần, ta không nhận được."

Mẫu Thân Tuyết Thị Thần thở dài một hơi, vẻ mặt chua xót, cũng không nói gì thêm ngồi xuống bới cơm cho cả nhà.

Tỷ Tỷ Lâm Thanh Nguyệt sau cùng mang lên một tô thịt kho trứng mang lên, nàng đặt mông ngồi kế Lâm Động, khi thấy Lâm Động nhìn mình, hai mắt Lâm Thanh Nguyệt cong lên thành hình nguyệt nha, khề vươn tay sờ đầu hần, trêu trọc nói:

"Mặt tỷ tỷ có ghèn hay sao mà nhìn chăm chăm thế?"

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của tỷ tỷ, ánh mắt Lâm Động lóe lên vẻ thống khổ, hần vội vàng ôm chặt ngực trái của mình, cố gắng áp chế cảm xúc nổi loạn trong lòng.

"Làm sao?" Lâm Thanh Nguyệt kỳ quái hỏi.

"Không..có gì..!" Lâm Động hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười, nói.

"Thịt nè, tiểu Động ăn nhiều vào nhé! Mau ăn chóng lớn!" Lâm Thanh Nguyệt lấy đũa gấp miếng thịt nạc to để trong chén của hần, ân cần nói.

"Cảm...on...tỷ tỷ..." Lâm Động thanh âm hơi run run, vội vàng nói.

"Người một nhà nha...không cần khách sáo!" Lâm Thanh Nguyệt ảm áp mỉm cười, nói.

Nhìn khuôn mặt thiên chân vô tà của tỷ tỷ, nhìn nụ cười ảm áp tràn đầy quan tâm nhìn hần, tâm trí của hần quay về quá khứ..

Ma Chủng hàng lâm, vô số người biến thành Ma Chủng, cả nhà Lâm Động đóng chặt cửa tử thủ trong nhà, tuy nhiên thức ăn dần cạn kiệt, cả nhà ai cũng đói, phụ thân Lâm Chính lết thân thể đói khát đi ra ngoài tìm thức ăn, cũng không trở về, mà càng không may nữa chính là ma chủng lần thứ hai hàng lâm bán ra vô số Chủng Thạch, mẫu thân bị Chủng Thạch nện trúng chảy máu, sau đó mẫu thân biến thành zombie điên cuồng công kích tỷ đệ bọn hần, tỷ tỷ vì yểm hộ hần mà bị mẫu thân sinh sinh cắn nát cổ, nội tạng bị xé rách thành hai nửa.

Sau này khi ngoài ý muốn bị đồng bạn ám toán vì tranh dành thức ăn, vô tận oán niệm khiến hần liền sống lại trở thành Siêu Cấp Ma Chủng Huyết Ma, rồi sau này có dịp trở về nhà cũ, chỉ thấy mẫu thân cùng tỷ tỷ vẫn bị vây trong nhà cũ, hần cũng không còn cách nào khác tự tay giết chết mẫu thân và tỷ tỷ, giải thoát cho bọn họ.

"Tất cả là tại hần, hần vì tạo ra đội quân của mình không tiếc đem thương sinh trăm họ làm vật chứa, hần tạo ra bao ác nghiệt, biết bao nhiêu người vô tội chết đi trong lúc Ma Chủng hàng lâm, hần là một đầu súc sinh không có nhân tính!"

"Cha ta, mẹ ta, tỷ tỷ ta, tất cả đều là do người hại chết, khiến ta trở thành chó nhà có tang sống tạm bợ, rồi khi chết đi vẫn không yên, trở thành công cụ giúp người đi tàn sát tất cả sinh linh chống đối lại sự tàn bạo của người, ta làm chó của người suốt năm ngàn năm a Vương Bá Nguru, ta tạo ra bao nhiêu ác nghiệt, ta biến thành ma chủng, ta không có bất kỳ tình cảm, ta sống qua năm ngàn năm dài chẳng khác gì con rối gỗ...nay ta được trọng sinh về quá khứ, ta muốn nắm trong tay vận mệnh của mình, ta muốn giết chết người..Vương Bá Nguru!"

Giờ khắc này Lâm Động hận Vương Bá Nguru hơn bao giờ hết, cái hận này không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào có thể diễn tả hết được.

Thử nghĩ xem gia đình bị chết thảm, bản thân trốn chui trốn nhủi như chó nhà có tang tránh né ma chủng đuổi giết, sau này còn bị bạn thân phản bội đâm chết, sau khi chết đi lại không thể chết được yên thân đội xác sống lại, sống lại trở thành ma chủng, biến thành công cụ giết người cho Vương Bá Nguru cả năm ngàn năm, thử hỏi xem sự phẫn hận ấy lớn như thế nào?

Lâm Động lắc đầu, xua tan đi những suy nghĩ tiêu cực, thời gian Ma Chủng hàng lâm còn mười tám tiếng nữa, hần phải tranh thủ mười tám tiếng này hưởng thụ thân tình ảm áp, hưởng thụ cảm giác an tĩnh sinh hoạt mà sau này khi trở thành ma chủng, hần ít có cảm thụ cảm giác bình thân này..

Có lẽ đây là lần cuối cùng hắn được hưởng thụ thân tình...

Cả đời người thù họ đồ vật nên chỉ có một, quá nhiều liền mất đi ý nghĩa..

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Hồi ức(Phần 1)

Trong lúc Lâm Động cùng người nhà ăn cơm, thì ở ngoài cửa, một thiếu nữ thanh thuần đáng yêu bước vào nhà, bước chân như xe nhẹ đường quen chạy thẳng xuống nhà bếp.

"Ồ tiểu Tuyết, người kiếm Động Nhi a, ăn sáng chưa, vào ăn cùng gia đình chú." Lâm Chính thấy bóng dáng thiếu nữ liền niềm nở nói, ánh mắt nhìn Thiếu nữ giống như nhìn con dâu tương lai vậy, tràn ngập hòa ái cùng thương yêu.

"Ta ăn sáng ở nhà rồi, cảm ơn bá phụ." Tinh Tuyết cười mỉm lễ phép nói, sau đó ánh mắt sáng lên nhìn Lâm Động, lấy ghế ngồi kế bên hắn, ôm chặt hai cánh tay của hắn nũng nịu nói:

"Động ca, người hôm nay có đi làm không, đi chơi với ta nhé."

Lâm Động liếc mắt nhìn Tinh Tuyết, nàng có dung mạo xinh đẹp, ngũ quan đẹp đẽ, làn da trắng nõn ửng hồng, ánh mắt có chút ngây thơ của thiếu nữ mới lớn.

Khi nhìn cái khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc này, trong lòng Lâm Động chợt co thắt lại, đây là cảm giác đau đớn thống khổ vượt xa khi hắn nhìn thấy gia đình mình chết, ký ức sơ cũ chợt hiện về trong lòng hắn..

Sau khi tỷ tỷ bảo hộ hắn mà bị mẫu thân làm thịt, Lâm Động cuộc sống chính là nay đây mai đó, trốn chui trốn nhủi những nơi góc xó tối om tránh Ma Chủng săn giết, ban ngày hắn đi nhặt những thứ ăn được về lót dạ, có khi không nhặt được cái gì phải gồng mình chịu đói cả ngày.

Rồi bỗng một ngày hắn trong lúc tụ tập cùng những người còn sống sót chạy trốn đến nơi có thức ăn thì gặp được Tinh Tuyết cũng đang chạy trốn, bên cạnh nàng là Lập Hàn, bạn thưở nhỏ của hắn và Tinh Tuyết.

Đội ngũ còn sống sót lúc này đây có mười người, một là Lâm Động, hai là Tinh Tuyết, ba là trung niên Man nhân, bốn là lập Hàn, người thứ năm chính là duy nhất tu sĩ lão nhân, cũng là chỗ dựa cho năm người bọn hắn trong chặn đường chạy nạn thoát khỏi tầm thường zombie và ma chủng săn giết, còn năm người còn lại đều là trẻ nhỏ và người già yếu Man Nhân.

Tu vi lão nhân cũng khá thấp, chỉ là Kim Đan kỳ tiểu tu sĩ, tuy nhiên đối phó phạm nhân biến thành ma chủng cấp thấp hiển nhiên dư dãi.

"Chúng ta cùng nhau đi nha Tuyết Nhi!"

Lâm Động khi thấy Tinh Tuyết ở trong đội ngũ liền kích động lôi kéo Tinh Tuyết đi bên cạnh hắn, dù sao ở đây chỉ có mỗi tinh Tuyết là người yêu thương ai của hắn, biết nàng còn sống sót Lâm Động phi thường vui vẻ.

"Ủm Lâm Động ca ca!" Tinh Tuyết miễn cưỡng nở nụ cười đáp lại, nàng trải qua ma chủng hàng lâm, sắc mặt nàng đã bớt đi phần ngây thơ hồn nhiên của thiếu nữ, nhiều thêm một phần trưởng thành.

Mà lúc này Lâm Động vẫn không nhận ra được, một ánh mắt âm hàn lén lút liếc nhìn hắn, chính là ánh mắt của Lập Hàn.

Nhìn thấy tất cả mọi người sẵn sàng tiếp tục lên đường, Lão Nhân tu sĩ cũng dừng bước lại, lão quay đầu lại, trầm trọng nói: "Mọi người hãy chuẩn bị tinh thần, đoạn đường đến nơi trú nạn còn khá xa, trên đường nếu vận khí tốt sẽ gặp được vài con ma chủng cấp thấp, nếu vận khí kém."

Lời còn chưa dứt, đằng trước bọn hắn vang lên tiếng bước chân dồn dập, trung niên Man Nhân từ đằng xa hớn hớn chạy về, hắn được lão nhân phân công đi trước sát tung tích Ma Chủng.

Trung niên man nhân vừa chạy vừa thờ dốc, sắc mặt sợ hãi hô: "Có hơn 20 con Zombie đang di chuyển về phía chúng ta"

Lão nhân tu sĩ trông thấy Zombie nhiều như vậy, ánh mắt khẽ động, quay người liền muốn chạy.

Bất quá tượng tượng sau lưng đều có một đàn ma chủng đang hành quân, lão nhân tu sĩ cắn răng, cao giọng hô: "Đằng sau có một tộc đàn ma chủng, đằng trước chỉ có hai mươi con zombie cấp thấp, mọi người nhất định muốn tốc chiến tốc thắng, nếu không zombie sẽ đi tới càng nhiều."

Bọn hắn nghe vậy đều dồn dập nâng lên tinh thần, Trung niên Man Nhân cầm một cây búa tạ, Lập Hàn cầm một cây dao găm, Lâm Động cầm một cây gậy gỗ, về phần Tinh Tuyết, Lâm Động liền để nàng núp đằng sau hắn, bảo vệ phái nữ, đây là một người nam nhân nên gánh vác.

Lão Nhân tu sĩ nắm thật chặt pháp bảo của chính mình, nhìn xem zombie càng ngày càng gần, lão hét lên: ""Tiến Lên!!""

Nghe lão nhân cao giọng hô, mười người Man Nhân khí thế hung hăng cùng Zombie đụng vào nhau.

Kim Đan kỳ tu sĩ Lão Nhân phối hợp với hạ phẩm linh khí trong tay, hấn giết zombie tầm thường quá đơn giản, chỉ liền vung tay một cái, một đầu zombie liền bị chém đứt cổ, thủ đoạn gọn gàng tàn nhẫn.

Mà Trung niên Man Nhân trước kia cũng từng đi quân đội làm một chức binh sĩ cấp thấp, cho dù không phải là tu sĩ nhưng cũng là một hảo thủ, không hổ là binh sĩ, thân thủ hấn nhanh nhẹn, cộng thêm tốc độ cùng lực lượng cao hơn người bình thường không ít, tốn một chút thời gian hấn rút cuộc giết chết một đầu zombie.

Tuy nhiên mấy đứa bé cùng lão nhân thì là dẽ vào miệng cạp.

Một vị lão nhân hơn bảy mươi tuổi giờ lên cây gây chống lưng run rẩy quơ tay đập vào zombie trước mặt.

Tuy vậy một đòn toàn lực của lão ngay cả để zombie lùi một bước cũng không thể, liền bị Zombie xô ngã xuống đất, sau đó lập tức liền bị zombie cắn đứt yết hầu.

Ngấn ngừ trong vòng một phút, năm người đã chết đi, chỉ còn mỗi năm người bọn hấn.

Trong vòng một phút, vậy mà mất đi trọn vẹn mười người.

Lập Hấn vung mạnh dao phay trong tay chặt đứt hay tay zombie, sau đó hấn toàn lực chém mạnh, trực tiếp chém đứt nửa cái cổ zombie.

"Chết đi!"

Lần nữa vung vẩy dao phay, cái cổ zombie liền bị chặt đứt, chết không thể chết lại.

Mà so với hạ thủ quả quyết Lập Hấn, Lâm Động hạ thủ liền bạo lực hơn nhiều.

Lâm Động vung cao cây gây gỗ trong tay, hấn hít sâu một hơi, hung hăng liền đập lên đầu zombie.

Cây gây gỗ liền đập trúng đầu Zombie, chỉ trong tích tắc nửa cái đầu zombie bị hấn nện cho nát nhừ.

Sau khi giết chết zombie trước mặt, bốn người bọn họ liền chuyển qua mục tiêu mới.

Mà Zombie bên kia thì là gia nhập rất nhiều thành viên mới.

Trước đó những người bị Zombie giết chết lại lần nữa đứng lên, bọn hấn đã không phải là nhân loại, trở thành Zombie đồng bạn.

Sau mười mấy phút chém giết, cuối cùng bốn người bọn hấn đã đem hai mươi lăm con zombie giết chết, ngoài Lão Nhân tu sĩ ra, sắc mặt ai đầy đều trắng bệch, đây là do thể lực tiêu hao quá lớn.

""Tiếp tục chạy đi, mùi máu tươi ở đây sẽ dẫn tới nhiều zombie hơn nữa!"" Tu sĩ lão nhân rống to, sau đó liền dẫn đầu chạy trốn.

Bốn người thấy vậy thoáng liếc nhau, cũng đồng thời lết thân thể mệt mỏi tiếp tục chạy

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Hồi ức(phần 2)

Thời gian dần trôi qua, sắc mặt của Lão nhân càng trắng bệch, cổ họng lão khọt khẹt ra từng bãi nước đờm vàng xanh, thỉnh thoảng hai tay ôm đầu thấp giọng gầm gừ, tri giác dần dần biến mất, đám người thấy vậy kinh hãi không thôi, nhưng bọn họ cũng không biết làm sao, bên ngoài là đại quân ma chủng, bên trong là tu sĩ chuẩn bị biến thành ma chủng, bọn họ tiến thoái lưỡng nan, đi cũng không được mà ở cũng không được.

Sau mười phút, đám người có thể rõ ràng trông thấy mí mắt Lão nhân run động một cái, ánh mắt dần dần trắng dã, cốt cách thân thể ngày càng mở rộng, cả người lão phồng lên trở nên vô cùng to lớn, một cỗ khí tức cường đại dần dần xuất hiện.

Ngay lúc lão nhân chuẩn bị lần cuối cùng thuế biến, một thân ảnh nhỏ con xuất hiện sau lưng lão nhân, con dao găm trong tay như có sinh mệnh nhẹ nhàng đâm vào lỗ thũng trên đầu lão nhân do bị thạch chủng va trúng, cả bàn tay cùng con dao đâm lút vào sấu trong đại não của lão nhân, óc tương phun ra nhào nhệch.

Sau chốc lát, thân thể khổng lồ của lão nhân không cam lòng gào thét một tiếng, phần nộ ngã xuống, nó chưa kịp thuốc biến trở thành ma chúng liền bị giết chết.

Mà người ra tay lúc này chính là Lập Hàn, nhìn Lập Hàn khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm nào từ trong não tương rút ra cánh tay của mình, đâm người còn lại chọt rùng mình.

Bọn hắn tuy giết zombie, nhưng cũng chưa từng giết người lần nào, đạo đức ràng buộc khiến bọn hắn không muốn ra tay giết chết lão nhân, nhưng Lập Hàn lại không chút do dự liền giết, mà sắc mặt lại không chút thay đổi nào.

Khi ánh mắt lạnh lùng của Lập Hàn khẽ liếc ba người, trong lòng ba người chột xuất hiện cảm giác sợ hãi, giống như đang đối mặt với hung thú.

Một lúc sau Lập Hàn tà dị cười, khẽ nói:

""Ồ lại đây không phải là kẻ sách hay, đồ ăn cũng chỉ chống đỡ được một tuần, thay vì ở lại đây thì chúng ta bây giờ mang theo đồ ăn di chuyển tới khu trung tâm Sát Lục Ma Triều, nơi đó hiện tại tuy không có Ma Đế tọa trấn nhưng cũng có cường đại tu sĩ tọa trấn chống lại ma chúng, chỉ nơi đó mới có đại lượng thức ăn, khả năng sống sót càng cao hơn.""

Ba người trầm mặc không nói, thành thật mà nói bọn hắn không muốn di chuyển tiếp, bên ngoài quá nhiều ma chúng di chuyển, bọn hắn ra ngoài chính là tưới sống bia ngấm, tỷ lệ tử vong cao hơn.

Tuy nhiên Lập Hàn nói cũng đúng, nếu bọn hắn ở lại đây thì chỉ chống đỡ được một tuần, một khi những người sống sót ở khu vực này chết hẳn hoặc biến thành ma chúng, nơi này sẽ là trận doanh của ma chúng, bọn hắn ở lại khác gì ba ba bị bắt trong rọ, chỉ có một đường chết.

""Được, chúng ta nghỉ ngơi một đêm rồi sáng mai rời đi!"" Trung niên nam tử sau khi cân nhắc lợi và hại nhanh chóng đáp, tuổi hắn trong bốn người lớn nhất, hắn đã đồng ý thì Lâm Động và Tinh Tuyết chỉ có thể đồng ý, bởi vì nếu không đồng ý thì hai người bọn họ rời đi, hắn và tinh tuyết chỉ có con đường chết.

Thấy Lâm Động bọn họ không phản đối, Lập Hàn gật đầu, quay đầu đi kiểm chỗ ngủ.

Lâm Động và Tinh Tuyết đi tới một góc ôm nhau ngủ, trung niên nam tử thì một mình nằm một vách tường.

Khi Tinh Tuyết, Lâm Động, Trung niên nhân đã ngủ say, Lập Hàn đột nhiên mờ mắt đứng dậy, ánh mắt hắn thị huyết nhìn ba người đang ngủ, cổ họng hắn liên tục nuốt nước miếng, nhưng dường như nghĩ đến gì đó, Lập Hàn miễn cưỡng thu người lại, bản thân đi tới xác của lão nhân, lúc này đây khoe miệng hắn lộ ra hai cái răng nanh sắc nhọn, ánh mắt huyết hồng, bàn tay gầy gò nâng thân thể lão nhân lên, hai móng tay sắc nhọn từ trong da thịt đâm ra, Lập Hàn đút hai bàn tay vào thân thể Lão Nhân.

Trong nháy mắt, thi thể lão nhân từ từ bị cái gì đó rút đi, chỉ trong tích tắc thân thể lão nhân đã trở thành da bọc xương, máu tươi quý giá bị Lập Hàn hấp thụ mất.

Ánh mắt Lập Hàn giờ phút này tràn ngập hưởng thụ cùng thỏa mãn, lão nhân thân là tu sĩ, máu huyết tinh hoa rất thịnh vượng, hấp thụ toàn bộ huyết dịch của lão nhân khiến Lập Hàn sắp sửa đột phá Ma Chúng cấp một, Ma Tốt cấp.

Ma Tốt cấp phân chín cảnh, vượt qua chính cảnh đột Ma Kiếp tấn cấp Ma Bình, Ma Bình sánh ngang với độ kiếp kỳ tu sĩ, sánh ngang Vô Quân cấp võ giả.

Lập Hàn thật ra đã thức tỉnh cao cấp ma chúng huyết mạch, chính là Thôn Phệ Ma Chúng nhất mạch bên trong Hấp Huyết ma, hấp huyết ma khá giống hấp huyết quý, chỉ khác một chỗ hấp huyết quý căn bản là từ vong sinh vật, còn Hấp Huyết ma là chân chính sinh mệnh sống, Hấp huyết quý hút máu căn bản chính là hấp thụ từ khí sau khi giết chết sinh linh để tu luyện Huyết Đạo, còn Hấp Huyết Ma hút máu căn bản chính là xem nó là thức ăn, hấp thụ tinh hoa trong máu sinh linh để tiến hóa.

Hắn Lập mới thức tỉnh, chỉ mạnh hơn người bình thường một chút, cho nên hắn cần nguy trang bản thân, chỉ cần thôn phệ càng nhiều sinh linh, hắn sẽ tiến hóa, mà cách dễ một tên tiểu ma như hắn có thể tùy ý hấp thụ máu huyết chỉ có cách chính là nguy trang gia nhập Man Tộc trận doanh, thân là sinh vật sống từ man nhân tiến hóa thành Hấp Huyết Ma, hắn nguy trang thành nhân loại không ai có thể biết được.

Nếu gia nhập ma chúng trận doanh, nó phải nguy hiểm tính mạng cùng man tộc chém giết mới có thể hấp huyết, như thế căn bản sẽ khiến nó gặp nguy hiểm, mà trí thông minh cao như hắn tội gì phải xông pha giết địch để chiếm được thức ăn?

Ánh mắt Hàn Lập lúc này âm thầm nhìn Lâm Động, trước đó khi chưa biến thành Hấp Huyết Ma, hắn có một ước mong chính là được chiếm hữu Tinh Tuyết, tuy nhiên Tinh Tuyết lại yêu thích Lâm Động, nếu không phải Ma Chúng hàng lâm, hắn vĩnh viễn chỉ có thể nhìn Lâm Động cưới Tinh Tuyết, chỉ có thể tuyệt vọng cùng thống khổ nhìn người mình thích bên người khác.

Nhưng giờ ma chúng hàng lâm, đạo đức ranh giới gì đó của nhân loại đã bị nghiền nát, hắn thân là cao cấp ma chúng, muốn đoạt lấy Tinh Tuyết đơn giản chỉ là cái búng tay, tuy nhiên...không vội!

Hắn muốn cho Lâm Động biết thế nào là cảm giác tuyệt vọng!

Hắn muốn hảo hảo chơi đùa với đám nhân loại này!

.....

Sáng hôm sau bốn người dần dần tỉnh lại, thu dọn một chút đồ ăn bắt đầu đi.

Tuy nhiên Tinh Tuyết đi được vài bước đột nhiên té ngã, Lâm Động kinh hãi chạy tới thì phát hiện chân nàng lúc này đã sưng tấy do bị trật.

Tinh Tuyết miễn cưỡng cười, sắc mặt khó coi nói:

""Hôm qua ta chạy khỏi zombie truy đuổi bị trật chân.""

Nghe Tinh Tuyết nói vậy, sắc mặt Lâm Động thoáng trầm trọng.

Phải biết bọn hắn là người bình thường, chạy từ đây đến khu trung tâm chẳng biết đến năm nào tháng nào, lúc trước chưa có ma chúng hàng lâm thì giao Thông thông suốt, truyền tống trận, phi hành pháp bảo công cộng chỗ nào cũng có, tuy nhiên giờ những thứ đó từ khi na chúng hàng lâm thì hầu như không sử dụng được, cái thì mất cái thì hư hỏng, mà nếu muốn đi bộ từ đây đến khu trung tâm, bằng vào phạm nhân tốc độ phải mất mấy chục năm, dù sao thì chỉ riêng tiền mã thành diện tích đã bằng nửa cái địa cầu.

Giờ khắc này truyền tống trận gần nhất chính là phải dùng năm ngày đi đường, vẫn chưa biết nó còn sử dụng được hay không, trật khớp sưng tấy thì 3-4 ngày mới đi lại bình thường được, mà đoạn đường này tùy thời đều là nguy hiểm rình rập, dẫn theo một người tạm thời tàn phế khác nào tăng nguy hiểm cho đồng đội?

Trung niên nam tử ánh mắt lạnh lẽo vô tình nói:

“Bỏ lại nàng, lưu cho nàng một ít đồ ăn rồi chúng ta rời đi.”

Lập Hàn trầm mặc không nói gì xem như không phản đối lời của trung niên nam tử.

Nhưng Lâm Động lại không nhịn được, lớn tiếng nói:

“Nàng ở lại chẳng khác nào một con đường chết?”

“Thế ngươi muốn thế nào, tiêu tử? Lưu lại chăm sóc nàng?” Trung niên nam tử cười lạnh hỏi.

Lâm Động nghe vậy ứ ứ nói không ra lời, nếu hắn lưu lại với Tinh Tuyết khác nào một con đường chết? Mà nếu rời đi thì hắn lại không chịu được, tình tuyết là người yêu hắn và cũng là người thân duy nhất của hắn trên cõi đời này, bỏ nàng đi chạy trốn thì hắn sống để làm gì? Ngay cả người yêu còn không thủ hộ được thì thà chết đi còn hơn, dù sao chết đi thanh thản hơn còn sống, nay đây mai đó bữa đói bữa no, lúc ngủ cũng không được yên giấc sợ mai tỉnh dậy bị ma chúng thôn phệ sạch.

Vò đầu suy tư một hồi Lâm Động cắn răng nói:

“Ta cũng nàng cùng đi!”

“Tùy ngươi thôi.” Trung niên nam tử lắc đầu, thu thập hành lý dẫn đầu rời đi, theo sau là Lập Hàn.

“Động ca, cảm ơn ngươi.” Hai mắt Tinh Tuyết giờ tràn ngập nước mắt, nàng hạnh phúc mỉm cười ôm Châm lấy hắn.

Là nam nhân này ngay thời khắc mấu chốt vẫn tình nguyện cùng nàng cùng đi chứ không chịu rời đi một mình..

“Chúng ta giờ là người yêu mà..cảm ơn gì, ta còn muốn cùng ngươi sinh hầu tử đây, làm sao nỡ bỏ ngươi một mình ở lại được, đồ ngốc!” Lâm Động lấy tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trêu ghẹo nói.

“Ngươi xấu..!” Sắc mặt Tinh Tuyết chột đỏ hồng lên, thân là thiếu nữ mười lăm tuổi, nàng chính là đang tuổi yêu đương đầu.

“Hahaha..” Lâm Động cười ha ha, mười phần hồn nhiên.

“Thật là một cảnh tượng đẹp đẽ đâu?” Ánh mắt Lập Hàn nghiền ngẫm nhìn Lâm Động, thâm nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Nói nhảm liền chết!

Bốn người đồng loạt chui ra chỗ trú ẩn, lúc này đây bọn họ đã ra đến đường lớn, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt chính là đồng đồ nát, hoang tàn, rác thải tùy ý thấy ở trên đường cái, sau đó một trận gió nhẹ thổi qua, các mùi hôi thối của rác thải trong không khí cộng thêm mùi tro bụi khiến bọn hắn cảm giác buồn nôn cực kỳ.

Đoạn đường đến truyền tông trận cực kỳ buồn tẻ, bọn hắn cũng không thấy bất kỳ ma chủng đi lại, tuy nhiên cũng không thể không đề phòng, tinh thần mỗi người đều kéo căng đến cực hạn, sợ chỉ cần sơ xảy một chút là tiêu mạng.

Mà trong bốn người chỉ có Lâm Động là mệt nhọc nhất, hắn cũng một người nặng bốn mươi kilogam trên người, trong khi bản thân hắn chỉ có năm mươi hai kilogam, gần bằng cả trọng lượng thân thể của hắn, trong khi bọn hắn lại đi quãng đường hơn năm cây số rồi mà vẫn chưa tìm được chỗ an toàn nghỉ ngơi, thể lực của Lâm Động lúc này đã gần cạn kiệt rồi, hắn vẫn tiếp tục đi tiếp chỉ vì tín niệm trong lòng.

Kiên trì! Phải kiên trì!

Vì thù hận người mình thương, kiên trì!

Hai cánh tay của Lâm Động lúc này run lên kịch liệt, đây là triệu chứng khi cơ bắp gồng cứng quá lâu xảy ra hiện tượng cơ bắp mệt mỏi, đáng lẽ lúc này hắn phải thả nạng xuống và nghỉ ngơi thể nhưng thể nhưng hắn biết mọi người vì một mình hắn mà dùng chân chỗ này sẽ khiến mọi người gặp nguy hiểm, cho nên Lâm Động vẫn cố gắng cắn răng một cái hai chân khó khăn nhấc lên tiếp tục đi.

Nằm trên lưng Lâm Động, Tinh Tuyết ngay từ đầu phát hiện hắn mệt mỏi, nàng đau lòng khóc thầm, nhưng nàng cũng không dám nói hắn buông nạng ra, nàng sợ một khi dừng lại thì ma chủng sẽ bất thành linh xuất hiện và ăn nạng.

Nàng biết đây là ích kỷ, nhưng sợ hãi cùng lòng muốn sống sót chiếm lấy phần lớn suy nghĩ trong đầu nàng, cho nên nàng lẳng lặng nằm im, hai tay xoa nhẹ mồ hôi chảy trên mặt của Lâm Động, xem như là cung cấp một chút trợ giúp cho hắn.

Đám người dựa theo trí nhớ quẹo vào trong ngõ hẻm, nhưng vừa vặn ngay ở phía đối diện liền vọt tới một đầu Zombie, mà lúc này đây Lập Hàn là người đi đầu tiên cho nên mục tiêu bị công kích đầu tiên là hắn.

Thấy zombie gào thét chạy tới, ánh mắt Lập Hàn bình thản, thân hình không chút nào bối rối, Sau khi bước vào Ma Tốt cấp, Giờ đây đối mặt phổ thông Zombie, Lập Hàn giết bọn nó cũng là dễ như trở bàn tay.

Chân trái tiến lên trước một bước, đùi phải vung lên đá thẳng vào người zombie.

Ngay lập tức lực lượng cường đại bộc phát, đầu zombie đối diện lập tức bị một cước này đá xuyên qua máu thịt cùng cốt cách, trong nháy mắt đầu zombie liền bị phanh thành hai nửa, tuy nhiên cường đại sinh mệnh lực khiến nó vẫn chưa chết hẳn, Lập Hàn cười lạnh một tiếng, lần nữa vung chân đá mạnh, đầu lâu của zombie liền bị một cước của Lập Hàn đá nát bấy, óc tương văng tung tóe dính vào vách tường hai bên.

Lâm Động đám người lập tức chấn kinh, bọn hắn cũng là đối mặt qua Zombie, Zombie lực lượng cùng tốc độ đều nhanh hơn Man Nhân trưởng thành một ít, mà lại thân thể phòng ngự cao hơn nhân loại một ít, đừng nói một cước đá zombie thành hai nửa, cước thứ hai liền đá bể đầu Zombie, liền trong tay bọn hắn có vũ khí sắc bén như rựa, kiếm, búa tạ cũng không nhất định có thể đánh nổ đầu zombie trong vòng một chiêu chứ đừng nói đến dùng chân đá.

Thấy Lập Hàn lợi hại như vậy, ánh mắt Tinh Tuyết cùng Lâm Động liền sáng rực lên, Lập Hàn là bạn thuở nhỏ tới lớn của bọn hắn, bọn hắn tuy không biết vì sao Lập Hàn lại trở nên lợi hại như vậy nhưng bọn hắn biết tính mạng của bản thân sẽ được Lập Hàn đảm bảo, dù sao ba người bọn hắn chơi thân với nhau từ nhỏ đến lớn, tình cảm so sánh thâm hậu, Lập Hàn lợi hại vậy chắc chắn sẽ bảo vệ bọn họ.

Lập Hàn mặc kệ mấy người bọn họ kinh ngạc, vẫn bình thản đi về phía trước mấy bước, phát hiện sau lưng không có tiếng bước chân theo tới, Lập Hàn liền quay đầu lại lạnh lùng nói: "Ta không có kiên nhẫn chờ các ngươi, nếu như các ngươi tiếp tục lè mà lè mè, ta lập tức đi trước."

Lâm Động cùng Tinh Tuyết hai mặt nhìn nhau, giờ phút này bọn họ cảm giác Lập Hàn sao mà xa lạ, giống như hoàn toàn trở thành một con người khác, trở nên cao cao tại thượng.

"Có lẽ ma chủng giáng lâm khiến tâm tình hắn trở nên tiêu cực đi, dù sao gia đình hắn cũng bị ngộ hại..." Lâm Động vì bạn thân giải vây nói.

Tinh Tuyết gật đầu thông cảm, dù sao bọn hắn cũng hiểu tâm tình lúc này của Lập Hàn, ma chủng như thiên tai đột ngột giáng lâm, biết bao nhiêu người bị ngộ hại, biết bao nhiêu gia đình tan nát, biết bao nhiêu cảnh tượng thương tâm xảy ra, người thì bị ma chủng giết chết, người thì bị chính nhân loại cùng tộc hãm hại làm thịt ăn khi quá đói, mà chịu thiệt nhất là trẻ em gái cùng phụ nữ xinh đẹp, sẽ bị biến thành đồ chơi mặc người lăng nhục, chỉ để đổi lấy một cái bánh bao mốc meo nhét vào bao tử.

Dưới tình thế này, tâm tính sẽ dần bị ăn mòn, hắc hóa, những cái xấu trong nội tâm sẽ trỗi dậy, biến một người hiền lành thiện lương nhất trở nên tàn nhẫn bạo ngược, thích giết chóc.

"Tiểu hòa tử, có muốn hay không ta giúp ngươi một chút, ta thấy ngươi ôm tiểu cô nương này đã thật lâu, có lẽ mệt chết đi!" Trung niên nam tử thấy zombie đều bị Lập Hàn triệt để giải quyết, bản thân lại rảnh rỗi thành thoi, thấy thân hình Lâm Động mệt mỏi, bước chân phù phiếm, trên mặt đầy mồ hôi, liền mở miệng nói.

Hắn nghe thấy Lập Hàn chính là bạn thân của hai người này, mà Lập Hàn lại có sức chiến đấu mạnh mẽ, vì nịnh nọt Lập Hàn, trung niên nhân liền chủ động mở miệng.

Lâm Động nghe vậy khẽ cười, ngay lập tức lắc đầu cự tuyệt, sau đó hắn quay đầu nhìn Tinh Tuyết, thâm tình nói: "Cho dù ta đoạn hai tay cũng phải để cho nàng sống sót chứ nói gì công năng, với lại ta không muốn bất kỳ nam nhân nào chạm vào nàng."

Trung niên nhân nghe vậy trong lòng có chút bội phục tiểu tử này, bản thân tính cách kiên nghị, lại thiện lương, nếu như không phải là Ma Chủng hàng lâm thì hẳn hẳn một nam nhân rất tốt, nếu chọn lựa người có thể che chở tấm thân phụ nữ thì Lâm Động chắc chắn được chọn, cho dù như giờ ma chủng hàng lâm, tình người ấm lạnh, hắn vẫn như cũ là một nam nhân rất tốt, là một người yêu rất đáng để yêu thương.

"Tiểu hỏa tử, ta gọi Trần Tam, về sau chúng ta cùng một chỗ cố gắng sống sót đi!" Trung niên nhân nhẹ nhàng vỗ bả vai Lâm Động, ánh mắt thương thức nói.

Lâm Động giờ khắc này mệt mỏi rồi, ngay cả khí lực nói chuyện cũng hơi miễn cưỡng, bất quá hắn vẫn đáp lại: "Ta gọi Lâm Động, người ta công trên lưng là bạn gái của ta, nàng gọi Tinh Tuyết."

Hai người lẫn nhau giới thiệu, nguyên lai Trần Tam công việc lúc trước là tiểu đao phủ làm việc cho phủ thành chủ, khó trách hắn khi giết zombie lại tàn nhẫn và quyết đoán như vậy.

Ngay cả người còn chặt hướng gì là Zombie a.

Ba người thấp giọng trò chuyện, rất mau bọn họ liền phát hiện một nơi kín đáo để nghỉ trưa, tuy nhiên muốn đến đó phải vượt qua một cánh rừng nhỏ.

Lập Hân nắm lấy dao găm trong tay, ánh mắt lạnh lẽo quay đầu lại nhìn ba người, lạnh lùng nói: "Tỷ nữa tiến vào cánh rừng các ngươi phải đi theo ta thật chặt, nếu như ai ồn ào dẫn tới Zombie, đến lúc đó ta liền giết kẻ ấy."

Nghe giọng nói âm trầm của Lập Hân, Lâm Động hơi hơi khó chịu, tuy nhiên thực lực người ta mạnh hơn mình, ngay cả zombie cũng một cước giết nói gì hắn, cho nên Lâm Động nên cảm giác khó chịu trong lòng, trịnh trọng gật đầu.

Mà Trần Tam thì là nhũn chặt lông mày, hắn dù sao cũng hơn bốn mươi tuổi, bị một cái thiếu niên dùng ngữ khí nói như vậy trong lòng hắn có chút không thoải mái.

Lập tức Trần Tam mở miệng cười nói: "Tiểu hỏa tử, ta biết ngươi rất lợi hại, nhưng muốn sống sót thì chúng ta phải hòa đồng một chút, ta cũng là người hơn bốn mươi tuổi, ngươi cũng phải gọi ta một tiếng..."

Phốc!

Dao găm trong tay Lập Hân không có chút dấu hiệu nào liền đâm vào cái trán Trần Tam.

Trần Tam vẻ mặt vẫn lưu giữ nụ cười hiền lành của trường bối, sau đó thân thể như không có trọng lực liền ngã xuống.

"....."

Lâm Động cùng Tinh Tuyết đồng thời hít một hơi lạnh, không nghĩ tới thiếu niên trước khi ma chủng hàng lâm là một thiếu niên nghịch ngợm phá phách hay gây gỗ đánh nhau, tuy tính cách hơi tàn nhẫn một chút, nhưng dù sao vẫn là một thiếu niên tốt, nhưng giờ khắc này, sau khi ma chủng hàng lâm thì thiếu niên trước mắt này lại thay đổi một trăm tám mươi độ, nói giết người liền giết người, một chút chần chờ liền không có.

Bọn hắn lẳng lặng nhìn xác của Trần Tam, trước mặt hắn còn là người sống còn cùng bọn họ trò chuyện, sau một giây liền trở thành cỗ thi thể.

Lâm Động sắc mặt nháy mắt âm trầm cùng phẫn nộ, còn Tinh Tuyết thì sợ hãi nhìn xem Lập Hân, cùng là bạn chơi thân từ thuở nhỏ, giờ lại thay đổi thành một người máu lạnh như thế này, điều này thật sâu trùng kích nội tâm yếu ớt của Tinh Tuyết.

Lập Hân lạnh lùng rút ra dao găm nhuộm đỏ máu tươi ra khỏi trán Trần Tam, dưới ánh nắng chiếu vào khiến con dao trở nên óng ánh mỹ lệ, sau đó hắn xoay người lại, bàn tay lên rút đưa lên miệng, đầu lưỡi thè ra liếm láp máu tươi dính trên dao găm, sau đó hắn lạnh lùng nói:

"Nếu như đi theo ta, liền đừng nói nhảm."

"Nếu như muốn ngang hàng nói chuyện với ta, thì người đó phải xuất ra thực lực chân chính."

"Không có thực lực cũng đừng nói nhảm, sẽ chết đấy, biết không?."

"Ta biết, Tiểu...à không...Lập...Hân." Lâm Động cắn răng nói.

Hắn cũng không dám gọi đôi phương bằng cái tên thân thiết đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 127: Vì tình mà sát!

Lập Hàn nắm chặt dao găm trong tay, dẫn đầu đi vào cánh rừng.

Lâm Động hai người theo sát phía sau. Trải qua Cái chết của Trần Tam, bọn hắn hiện tại ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Bởi vì cánh rừng nhỏ này được trồng trong thành phố âm, cho nên cây cối cũng không rậm rạp như bên ngoài ngoại giới, cho nên tầm mắt của ba người bọn họ cũng không quá bị cây cối giảm bớt tầm nhìn.

Đột nhiên Hàn Lập ra hiệu bọn hắn dừng lại, mà chính hắn thì cúi người lại không một tiếng động đi thẳng về phía trước.

Lập Hàn đi đến sau lưng một con zombie, dao găm trong tay không chút do dự liền đâm xuống, sau đó dao găm không một chút trở ngại nào liền cắt đứt đầu zombie.

Rút ra dao găm, nhẹ nhàng để xác zombie xuống đất, Lập Hàn lần nữa như u linh xuất hiện đằng sau một con zombie khác.

Trong vô thanh vô tức Lập Hàn liền giải quyết đầu zombie này, sau đó hắn nhẹ nhàng đặt zombie nằm ở trên mặt đất, động tác của Lập Hàn nhanh như nước chảy mây trôi, cũng không có phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Ánh mắt lạnh lùng của Lập Hàn liếc nhìn bốn phía xem xét một chút, phát hiện tạm thời không có nguy hiểm gì lớn, Lập Hàn xoay người vẫy tay ra hiệu có thể vào.

Lâm Động cắn răng ôm chặt tình tuyệt nhanh chóng chạy đến bên cạnh Lập Hàn, trải qua cái chết của Trần Tâm, bọn hắn không dám tiếp tục nhiều chuyện, im lặng đứng sau lưng Lập Hàn.

Lập Hàn duỗi ra ngón tay hướng về phía trước ra dấu, Lâm Động theo ngón tay nhìn lại phát hiện phía trước là một cái toà biệt viện được xây theo hướng lâu đài cổ, xung quanh là bãi cỏ xanh mướt, trên bãi cỏ có thể trông thấy tám con Zombie đang phiêu đảng không có mục đích đi lại, trong tám con đó có bốn con Zombie thân thể vẫn là hài đồng.

Lập Hàn chỉ ngón tay ra chỗ khác, chỉ thấy trước mặt là bốn tiểu hài tử zombie, ánh mắt Lập Hàn lạnh lùng nhìn Lâm Động con người đen nhánh toả ra hàn mang nhìn chằm chằm Lâm Động.

Lâm động bị Lập Hàn nhìn chằm chằm, một cảm giác lạnh lẽo toát ra nồng nặc sát cơ khiến thân hình hắn run rẩy, sau lưng lập tức toát ra mồ hôi lạnh.

Lâm Động cứng ngắc gật đầu, tỏ ra hiểu rõ.

Hắn biết Lập Hàn đang ra nhiệm vụ cho hắn.

Lập Hàn cũng gật đầu, bàn tay hắn xoè ba ngón tay.

Tiếp đến ba ngón tay biến thành hai ngón.

Sau đó hai ngón tay biến thành một ngón, ngay lập tức thân hình Lập Hàn nhanh như thiểm điện lao ra đằng trước.

Lâm Động thả Tinh Tuyệt ngồi xuống chỗ an toàn, mặc Kệ cánh tay lúc này đã tê buốt, hắn nắm thật chặt gậy gỗ trong tay, xung phong lao tới hướng khác.

Zombie thính giác phi thường nhạy cảm, nghe thấy động tĩnh, miệng rộng gầm lên tiếng Gào tựa như tiếng dã thú, trên mặt nó hiện ra biểu tình khát máu dữ tợn, điên cuồng xông lại.

Lập Hàn tốc độ thật nhanh tiếp cận trước mặt tám con zombie, trên mặt Lập Hàn hiện lên vẻ tàn nhẫn, dao găm trong tay của hắn như có sinh mệnh rời khỏi tay Lập Hàn, sau đó tự động bay đến chém đứt cổ zombie.

Mà ngay lúc dao găm rời khỏi tay, thân thể Lập Hàn nhanh như chớp đến bên cạnh zombie, vừa ngay lúc dao găm tự động chém đứt cổ zombie thì Lập Hàn vừa vận chạp được dao găm, tuy giải thích dài dòng như vậy nhưng tình huống chân thật chỉ xảy ra trong nháy mắt, khi dao găm vừa ra khỏi tay thì thân thể Lập Hàn đã xuất hiện bên cạnh đầu zombie và chụp lấy dao găm.

Từ khi đột phá Ma Tốt cấp sơ kỳ, vô luận phản ứng thần kinh, tố chất thân thể, lực lượng, tốc độ của Lập Hàn vượt xa người bình thường gấp hai mươi lần, nghĩa là một người bình thường muốn tổn thương thân thể hắn là chuyện không thể nào, hắn giết người bình thường đơn giản như giết con gà, cho dù là zombie thân thể cũng không chịu được một kích của Lập Hàn.

Hai đầu zombie thấy đồng bạn chết liền gầm lên lao tới, ánh mắt Lập Hàn để lộ một tia khinh miệt, dao găm vung ra, trong nháy mắt hai cái đầu lâu bay lên trời cao, máu văng tung toé.

Chỉ thời gian thật ngắn Lập Hàn liền thuần sát ba con Zombie.

Lâm Động đang khổ chiến chém giết ba con zombie hài đồng, trong lúc lơ đãng nhìn về phía Lập Hàn, tận mắt chứng kiến Lập Hàn cường đại, trên mặt Lâm Động đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Lập Hàn như cảm nhận được ánh mắt của Lâm Động khẽ quay đầu, một cổ cảm giác nguy hiểm lập tức xuất hiện trong lòng Lâm Động, Lâm Động kinh sợ, lập tức tăng tốc tốc độ dưới chân, bàn tay càng hung ác vung mạnh cây gậy về phía hài đồng zombie trước mắt, hắn cũng không muốn lại để cho Lập Hàn xem nhẹ, bằng không hắn cũng không biết khi nào Lập Hàn thấy bản thân quá yếu liền một mình rời đi, lúc đó hắn và Tinh Tuyết chỉ có con đường chết.

Tinh Tuyết ngồi một chỗ, trong lúc rảnh rỗi quan sát trận chiến, thấy thực lực Lập Hàn cường đại như vậy, trong lòng nàng tự dung dấy lên một tia phức tạp, nàng biết Lập Hàn thích nàng, gia cảnh của hắn khá giả, khuôn mặt lại đẹp trai, chẳng qua tính cách Lập Hàn quá âm u, tàn nhẫn, đặc biệt là rất mang thù, nàng còn nhớ lúc nhỏ trong lúc bọn hắn chơi đuổi bắt, Lập Hàn bị một đầu chó hoang cắn vào chân, Lập Hàn chỉ lạnh lùng ôm vết thương chảy máu trở về nhà, ngày hôm sau hắn sai thị vệ bắt đầu chó hoang đó về, dùng đủ loại cực hình tàn nhẫn tra tấn nó, như cầm con dao lóc từng miếng da miếng thịt trên người con chó, bẻ từng chiếc răng trong mồm nó, sau đó hắn còn đặt biệt đem chó hoang bỏ vào nồi nước sôi ngâm một nửa thân hình, sau đó còn đặt biệt mời nàng và Động ca đến ăn, nàng thấy ghê tởm nên không ăn, Lâm Động cũng thế, thế nên Lập Hàn đành ăn một mình, do chỉ luộc nửa dưới thân thể nên chó hoang còn sống, Lập Hàn chậm rãi bóc từng miếng thịt đã chín trên người chó hoang sau đó cuốn bánh trắng chấm nước mắm ăn, mặt kẻ đầu chó hoang đau đớn thống khổ, ánh mắt liên tục chảy ra nước mắt.

Nhìn ánh mắt cầu xin và tuyệt vọng của chó hoang, khiến Tinh Tuyết đặc biệt ám ảnh, cho nên nàng không bao giờ nghĩ sẽ nhận lời làm người yêu của hắn.

Lâm Động đang liều mạng chiến đấu, Tinh Tuyết đang miên man suy nghĩ cho nên hai người không phát hiện thì thể của đám zombie quỷ dị teo lại, trong chớp mắt biến thành da bọc xương.

Lập Hàn khoe miệng nhếch lên, nụ cười lộ vẻ thoả mãn, thân là Hấp Huyết Ma, chỉ cần là sinh vật có máu đều trở thành đồ ăn của bọn chúng, ngay cả đồng tộc, ma chủng, nhân loại,...đều là sinh vật máu thịt, cho nên cũng đều là chất dinh dưỡng của hắn.

Thôn phệ máu thịt tinh hoa ba đầu zombie này, Lập Hàn ước chừng cần một trăm con zombie hoặc nhân loại cảnh giới như vậy để đột phá Ma Tốt cấp trung kỳ cảnh.

Mà ngay lúc này Lâm Động đang khổ chiến với ba con zombie hài đồng, mà hài đồng một khi bị biến thành Zombie tuy là lực lượng cùng tốc độ còn kém hơn người trưởng thành zombie, thế nhưng tiềm lực cùng trí tuệ lại cao hơn người trưởng thành zombie rất nhiều, nếu chúng hấp thu máu thịt đầy đủ, thậm chí ngay cả trí tuệ cũng xuất hiện, chứ không đơn thuần là một cỗ máy giết chóc vô tri vô giác.

Lâm Động sau khi tìm được sơ hở một gậy đập nát hai đầu zombie hài đồng, sau khi giết chết hai con hài đồng zombie, hắn đưa mắt chăm chú nhìn tiểu cô nương zombie trước mặt, khác với hai con zombie hài đồng còn lại, nàng chính là bị chủng Thạch bắn trúng mà không phải bị zombie cắn mà biến thành zombie, cho nên khuôn mặt và thân thể còn giữ được trạng thái hoàn hảo, tiểu loli này ngũ quan đẹp đẽ, mắt phượng mày liễu, môi trái tim, da thịt trắng ngần.

Trên người nàng mặc quần áo quý tộc, càng toát lên vẻ cao quý không tả nổi của nàng, nếu không phải đôi mắt nàng hiện ra ánh mắt thèm khát, Lâm Động có lẽ còn tưởng nàng là người.

Nếu không phải ma chủng hàng lâm, có lẽ tiểu cô nương này với gia thế quyền quý như vậy chắc hẳn sống cuộc sống hạnh phúc vô ưu vô lo, nhưng giờ ma chủng hàng lâm, nàng và cả gia đình biến thành zombie, trong đám zombie này chỉ có nàng thân thể là hoàn hảo, cho nên Lâm Động suy đoán có lẽ nàng nhờ vào hoàn hảo khuôn mặt ngây trang, từng bước cắn xé hại chết từng người trong gia đình, cho nên hắn có chút do dự một chút, trong lòng hơi hơi mềm lòng, hạ thủ không được.

Nhưng khi nghĩ đến nếu hắn không nhanh chóng giết đầu zombie này, đầu zombie này sẽ kêu gọi thêm đồng bạn tới vây giết bọn hắn, nếu vậy thì sẽ khiến bọn hắn lâm vào nguy cơ, hắn chết không quan trọng, quan trọng là Tinh Tuyết rất có thể gặp nguy hiểm.

Vì an nguy của Tinh Tuyết, Lâm Động dứt cuộc quyết tâm, cầm gậy trong tay vung mạnh xuống khuôn mặt xinh đẹp của tiểu loli zombie.

Boet!

Khuôn mặt tiểu loli Zombie lập tức bị một gậy vụt cho vỡ nát, gương mặt xinh đẹp lập tức biến thành một đồng thịt nhão.

Tuy vậy tiểu loli zombie cũng không chết, nàng cắn nuốt cả gia đình, ngay cả một chút sinh mệnh cùng lý trí sơ bộ phát triển, nàng cường đại vượt xa đám zombie bình thường.

Trải qua thời gian dài chiến đấu chặt vật hắn cuối cùng giết chết zombie tiểu loli.

Giết được zombie khuôn mặt giống y chang người, Trong lòng Lâm Động cũng hơi thích ứng một chút, đạo đức quan trọng lòng từng bước cũng bị hắn phá hủy.

Vì Tinh Tuyết, hắn tình nguyện phá hủy đạo Đức trong lòng.

Vì tinh tuyết, cho dù hi sinh bản thân hắn cũng không tiếc, nói gì đến cái khác.

Vì tình yêu, trong lòng Lâm Động dần hắc hoá!

Hắn vẩy vẩy máy tui dính trên gậy gỗ, chạy tới đám zombie trước mặt, cùng Lập Hàn chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Tình tuyệt phân vân!

Sau một hồi chém giết, hết thấy zombie trong khu biệt viện này đều bị Lập Hàn bọn người thanh lý sạch sẽ, sau đó ba người đi vào biệt thự ăn uống rồi nghỉ ngơi hết một ngày.

Sáng sớm, Lập Hàn liền gọi Lâm Động, Tình Tuyệt dậy tiếp tục đi đường.

Trải qua năm ngày đi đường, chém giết mấy chục con zombie còn dã thú biến dị, bọn họ rốt cuộc tới phụ cận truyền tông trận.

Lập Hàn khuôn mặt dần xuất hiện vẻ ngưng trọng, ở xung quanh đây trên đường cái có tầm năm chục con zombie đi lại, đặc biệt là Lập Hàn nhòe ma chủng cao giai huyết mạch cảm ứng được ngay truyền tông trận có rất nhiều zombie ẩn nấp, ít nhất phải trên năm trăm con zombie, Lập Hàn đoán chừng phụ cận chắc chắn có một đầu ma chủng zombie tiến hóa ra trí tuệ thống lĩnh, thậm chí có thể đối phương là một đầu thức tỉnh zombie, mang theo tư duy của con người cho nên trí tuệ sẽ không thua kém gì con người, đầu ma chủng thống lĩnh này biết người sống sót chắc hẳn sẽ nhờ vào truyền tông trận rồi đi khu vực này, cho nên sai năm mươi con cấp thấp zombie đứng lảng vảng ở ngoài làm mồi nhử, người sống sót sẽ liên hợp lại với nhau tàn sát đám zombie này, còn bản thân zombie thống lĩnh cùng đội quân sẽ ẩn náu canh chừng ở đây, đám người sống sót nhất định sẽ mắc bẫy, bị đối phương bao vây, tùy ý thôn phệ.

Tuy Lập Hàn cũng ma ma chủng thành viên, nhưng ma chủng là giống loài gì? Tàn nhẫn, thị huyết, điên cuồng sinh vật, cho dù là đồng loại cũng bị bọn hắn hạ độc thủ, huống gì Lập Hàn bản thân huyết mạch cao cấp nhưng thực lực yếu nhược, đám ma chủng này chắc chắn sẽ hạ độc thủ với hắn, để chiếm đoạt cao giai ma chủng huyết mạch cùng năng lượng.

Tuy nhiên Lập Hàn cảm giác bản thân sắp đột phá Ma Tốt cấp trung giai cảnh, hắn biết đối phương sẽ không xuất hiện, chỉ khi nào hắn chém giết sạch gần năm mươi con zombie tốt thí này, và hắn đi tới truyền tông trận phụ cận, zombie thống lĩnh chắc chắn mới hiện thân.

"Haha, để ta xem thù đoạn của ngươi đi, zombie thống lĩnh!" Ánh mắt Lập Hàn lộ vẻ lảng lệ sát cơ, chậm rãi hiện thân đi ra.

Phát hiện tiếng bước chân, tối thiểu có hơn năm mươi con Zombie bị thanh âm thu hút, điên cuồng xông lại Lập Hàn bọn họ.

Những con Zombie tốc độ rất nhanh, cộng thêm con mồi trước mặt kích thích bọn nó, cho nên bọn chúng càng sẽ điên cuồng chạy tới, tốc độ kia quả thực là đáng sợ.

Đặc biệt là hơn năm mươi con zombie bao vây, coi như mạnh như Lập Hàn đều muốn tạm thời tránh lui.

Trong chớp mắt đám zombie xuất hiện phụ cận bọn hắn, Lâm Động vội vàng thả Tình Tuyệt xuống mặt đất, sau đó hét lớn một tiếng, giơ lên gậy tròn toàn lực đập về phía đầu con zombie xông lên trước tiên, một gậy của Lâm Động trực tiếp đánh bể nửa cái đầu của zombie.

Lâm Động đột nhiên kinh ngạc, hắn không hiểu vì sao tố chất thân thể hắn dần được đề cao, dĩ vãng khó khăn lắm mới giết được một đầu zombie, cho dù một gậy toàn lực cũng chỉ khiến đầu zombie hơi lõm vào một tý, nhưng lần này hắn một gậy liền đập nát nửa cái đầu zombie, quả thật chính hắn cũng không tin vào mắt mình.

Tuy nhiên đám zombie còn rất nhiều, Lâm Động cũng không kịp suy tư, lần nữa cầm gậy gỗ vung mạnh mấy cái đánh lui năm con zombie đang muốn chạy tới Tình Tuyệt, thế nhưng vẫn có càng nhiều Zombie chạy tới bên cạnh hắn.

"Lập Hàn, chúng ta làm sao bây giờ a, quá nhiều zombie rồi!" Một bên đẩy lùi zombie, Lâm Động lo lắng hô to.

Lập Hàn cầm dao găm trong tay, cánh tay tùy ý vung động một cái, một đầu zombie liền bị hắn tùy ý cắt xuống đầu lâu.

Ánh mắt Lâm Động nhìn về phía Lâm Động, phát hiện Lâm Động một tay ôm Tình Tuyệt, một tay vung vẩy gậy gỗ đánh lui zombie, thân thể mệt mỏi mở ra một đường máu đi tới bên cạnh hắn.

Lập Hàn hơi suy tư, ánh mắt đưa qua đưa lại, phát hiện đằng trước có một cái cầu nhỏ làm bằng gỗ và dây thừng, hắn vốn định trực tiếp chạy lên trên đầu cầu trực tiếp chạy thoát, nhưng trông thấy Lâm Động cùng Tình Tuyệt mệt mỏi chạy tới, trong lòng Lập Hàn hơi do dự một chút, cân nhắc cứu hay không cứu, sau đó dường như suy nghĩ xong xuôi, cảm thấy cứu bọn hắn thì bản thân có lợi hơn lập tức hô: "Chạy lên cầu, qua tới bên kia liền cắt đứt dây thừng, chúng ta sẽ thoát!"

Lâm Động thờ hồng học vung lên gậy gỗ, thể lực của hắn đang dần giảm sút, vốn định lần nữa đánh lui đám zombie đang vây quanh bản thân, thế nhưng

hắn quá coi thường lực lượng cùng tổ chất thân thể của zombie, bản thân hắn cũng đang dần kiệt lực, kết quả bản thân bị phản chấn văng ra đằng sau, đồng thời bản thân hắn cũng nghe thấy thanh âm của Lập Hàn.

Hắn thừa dịp bên cạnh không có Zombie, cuống quýt lại nhìn một vòng, rồi cuộc phát hiện cây cầu nhỏ đằng trước.

Thấy được con đường tẩu thoát, trong lòng Lâm Động hưng phấn giống như hít thuốc phiện, lại lần nữa giơ lên gây gỗ, sau đó hắn hét lớn một tiếng, về mặt dữ tợn đập vào đầu zombie đằng trước.

Lần này hắn rút cuộc đột phá cực hạn tổ chất của bản thân, một gậy đập nát đầu zombie trước mặt, dòng máu màu xanh tùy ý bắn tung tóe trên mặt hắn.

Không rảnh bận tâm máu xanh dính trên người, hắn ôm chặt lấy Tinh Tuyết chạy tới cầu nhỏ trước mặt.

Tuy nhiên bản thân hắn đang ôm lấy Tinh Tuyết, cho nên tốc độ cũng khá chậm, đang từ từ bị đám zombie đằng sau đuổi kịp.

"học..học!"

Lâm Động thở hồng hộc, lá phổi cùng thân thể của hắn dưới cường độ vận động kịch liệt, cộng thêm Tinh Tuyết thân thể phụ trọng thêm cho nên lá phổi đã xuất hiện cảm giác đau nhói, hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều, hai cánh tay cùng hai cái chân cũng là bắt đầu xuất hiện tình trạng bủn rủn, mỗi lần bước ra một bước đều cực kỳ khó khăn.

Sắc mặt Lâm Động lo lắng quay đầu ra đằng sau quan sát, hắn phát hiện sau lưng đang có khoảng 10 con Zombie truy đuổi hắn, tâm tình của hắn dần chìm xuống đáy cốc.

Nếu bị đám zombie này cận thân, hắn và Tinh Tuyết sẽ thập tử vô sinh, không có một tia sinh lộ.

Nhìn xem vẻ mặt sợ hãi cùng tuyệt vọng của Tinh Tuyết, Lâm Động cắn răng một cái, thân thể hắn đột nhiên sinh ra cổ cường lực, phảng phất có vô cùng vô tận thể lực, hắn mừng rỡ dùng hết toàn lực chạy về phía cầu nhỏ.

Đây là Lâm Động đang tiêu hao tiềm lực cùng sinh mệnh của bản thân, mỗi một giây hắn chịu đựng thống khổ vượt xa những gì hắn từng trải qua, tuy nhiên Lâm Động vẫn cắn chặt răng chịu đựng, không rên lên một tiếng, hắn không muốn Tinh Tuyết phát hiện hắn đau đớn, nhất là trong hoàn cảnh ngặt nghèo này, hắn muốn mình vĩnh viễn là chỗ dựa cho Tinh Tuyết, không muốn nàng bị quan tuyệt vọng thêm.

Hàn Lập đã từ lâu xuất hiện bên kia cầu, lúc này mở đường máu chạy đi, tùy ý giết chết mười lăm con zombie, đồng thời thôn phệ huyết khí cùng năng lượng của bọn nó, hắn như ý nguyện đột phá Ma Tốt trung kỳ cảnh.

Hàn Lập bình thần quan sát bên kia cầu, hắn thấy khoảng cách của Lâm Động cách cầu nhỏ đã gần gần, tốc độ của hắn nhanh hơn lúc trước rất nhiều, đám zombie cường đại, tốc độ và tổ chất thân thể vượt xa người bình thường, nhưng lúc này cũng không thể đuổi kịp Lâm Động, đám zombie sau lưng dần bị tốc độ của Lâm Động hất ra tít tít đằng sau.

Trong lòng Lập Hàn lúc này cũng hơi kinh ngạc, dù sao Lâm Động chỉ là phạm nhân thân thể, hơn nữa bản thân còn ôm một người cân nặng gần bằng hắn, trải qua chiến đấu từ nãy đến giờ nhưng lúc này bản thân Lâm Động lại bộc phát tốc độ đáng kinh ngạc như vậy, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Sắc mặt của Lâm Động trắng bệch, gân xanh trên trán đều hiện lên, hai con mắt trắng dã, ngay cả tóc cũng dần bị nhuộm màu bạc, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Lập Hàn, hắn phi thân lên trên cầu, sau đó chạy một mạch tới bên cạnh Hàn Lập.

Nhìn thấy Lâm Động cùng Tinh Tuyết thuận lợi chạy tới bên kia cầu, Lâm Động lấy ra dao găm trong tay nhanh chóng cắt đứt dây thừng.

Lúc này đám zombie đang chạy được một nửa khoảng cách trên cầu, Lâm Động tàn nhẫn cắt đứt dây thừng, hơn hai mươi zombie liền cùng cây cầu rơi xuống sông, sau đó con sông đột nhiên nổi lên một đầu xúc tu quái vật khổng lồ, nó lấy ba mươi mấy cái xúc tu cuốn lấy thân thể của đám zombie bỏ vào mồm, sau khi ăn sạch đám zombie bị rơi xuống nước, ánh mắt Xúc Tu Quái lạnh lùng nhìn Lập Hàn, sau đó nó lặn xuống dòng sông biến mất.

Nhìn dòng sông lúc này trở nên yên tĩnh, giống như đầu xúc tu quái kia chưa từng xuất hiện bao giờ, sẽ không có ai có thể tưởng tượng được dưới con sông yên tĩnh ấy đang ẩn náu một con quái vật thứ thiệt.

Trong lòng Lập Hàn phát lạnh, sau khi thức tỉnh Hấp Huyết Ma huyết mạch cao giai ma chủng, thân là ma chủng có trí khôn, Lập Hàn cũng rõ ràng tình cảnh lúc này, lúc này đây cả tòa thành giống như một cái lò chứa, man tộc, ma thú, ma chủng, ác ma, vong linh ma chủng...chẳng qua đều chỉ là dê tiện sinh vật, bọn chúng phải tàn sát chém giết lẫn nhau, thôn phệ lẫn nhau mà cường đại, đây là ý niệm của chủ nhân thần bí truyền vào trí óc của bọn hắn khi bọn hắn thức tỉnh, chủ nhân chính là người đã đem ma chủng hàng lâm tòa thành trì này, cũng chính là chủ nhân của tất cả ma chủng.

Chủ nhân sáng tạo ra bọn hắn, nuôi thả bọn hắn giống như nuôi cỏ, bọn hắn chủ định phải tàn sát hết thảy, biến bản thân ngày càng cường đại, yếu nhược sinh vật kết cục chỉ có tử vong, bọn hắn phải đập hết thảy bạch cốt ở dưới chân, trở nên ngày càng cường đại, mới có tư cách đi theo chủ nhân.

Xúc tu quái theo cảm nhận của Lập Hàn, cũng là Ma Tốt đỉnh Phong chi cảnh, hiện tại cách ma chủng hàng lâm lần thứ nhất đã qua mười ngày, Ma Tốt đỉnh phong giờ khắc này chính là một phương cự phách, từ lần đầu tiên ma chủng hàng lâm nó đã thức tỉnh, cho nên thực lực tăng đến cực hạn, mà Lâm Động mới thức tỉnh ba ngày trước, cho nên bản thân hắn chỉ mới vừa đột phá Ma Tốt cấp trung kỳ cảnh mà thôi.

Xúc Tu quái cũng là sinh vật có trí tuệ, chúng nó lợi thế là ở dưới môi trường nước chiến đấu, ma chủng hàng lâm, bất kỳ sinh vật nào cũng có cơ hội bị

Hắn không thể để cho nàng vì hắn mà hi sinh bản thân, mà Tinh Tuyết là vị hôn thê của hắn, hắn không muốn nàng bị vấy bẩn, tuy nhiên lúc này hắn vô lực.

"Ta đồng ý...hi vọng người giữ lời...!" Tinh Tuyết nước mắt chảy dài, nàng ngồi xuống ôm lấy thân thể Lâm Động, nàng khóc nức lên, nàng gờ bàn tay lạnh lẽo của mình vuốt ve khuôn mặt của Lâm Động, sau đó đưa môi thơm hôn một ngậm lên môi Lâm Động.

Sau đó nàng khẽ lau nước mắt, ánh mắt lóe lên vẻ kiên định đi tới bên cạnh Lập Hàn, vẻ mặt nàng lúc này căng cứng như cương thi, tâm của nàng từ lúc đồng ý chuyện này liền đã chết, nàng chỉ có duy nhất mục đích sống chính là cứu Lâm Động.

"Ngoan lắm!" Lập Hàn tà mị cười, gờ lên bàn tay của mình khẽ nâng nhẹ cằm của Tinh Tuyết lên, sau đó lấy môi mình áp môi Tinh Tuyết.

Tinh Tuyết cũng không phản kháng, mặc hắn xâm chiếm môi thơm của mình.

"Haha...Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, tạm thời chúng ta tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi đã." Lập Hàn cười to nói, đây là hắn cố ý nói to, Lập Hàn biết Lâm Động vẫn còn giữ ý thức thanh tỉnh, những gì Lập Hàn nói Lâm Động chắc chắn đã nghe được.

"Nghiệt súc...! Không...người không thể làm thế..Tinh Tuyết...!" Trong lòng Lâm Động âm thầm gào thét, hắn muốn điều khiển thân thể, hắn muốn đứng dậy, hắn muốn phản kháng, hắn muốn ngăn nàng lại, nhưng hắn không thể.

Lập Hàn nhấc tay ôm lấy Tinh Tuyết vào lòng, bàn tay trái thì nắm lấy cổ áo Lâm Động lôi đi như lôi một con chó, sau một lát, Lập Hàn cũng đã đi vào một khu nhà nhỏ vắng vẻ.

Hắn tùy ý vứt lấy thân thể Lâm Động xuống đất như vứt một con chó, sau đó hắn dậm tà cười to, ngênh ngang ôm lấy Tinh Tuyết đi vào phòng ngủ, sau một lát, tiếng còi đồ, tiếng khóc thút thít của Tinh Tuyết, tiếng "phạch" "phạch" vang lên, Lâm Động nghe vậy liền biết Tinh Tuyết bị luân hãm, nội tâm hắn t liền trở nên tuyệt vọng.

"Không...!!!!!" Lâm Động đau đớn gầm lên, giờ khắc này linh hồn hắn run rẩy kịch liệt, như muốn xé rách ra từng khúc, nội tâm hắn điên cuồng vận vẹo, mà bên ngoài thân thể hắn vẫn không chút nào động tĩnh, tuy nhiên hai con mắt Lâm Động chảy ra hai hàng huyết lệ, lặng lẽ thấm ướt áo trắng trên người.

=====

Dù có nhắm mắt lại mọi thứ vẫn hiện ra trước mắt...

Dù trăm ngàn năm có trôi qua.....

Tình yêu này vẫn không thể kết thúc...

Cả ngày nước mắt rơi không lý do...

Nếu nói rằng tình yêu khiến cho đôi ta đau khổ...

Thì có chẳng vết thương đó sẽ quay lại lần nữa...?

Ta sẽ không để điều đó xảy ra...

Ngày ta "ra đi" như một con gió..

Khi ấy nàng sẽ ôm ta chứ?

Tựa như áng mây ôm lấy đỉnh núi, dù có gặp bao cách trở cũng có thể trở về bên nhau..

Xin nàng..đừng quên ta...!!

Hồi tình yêu không thành và phải kết thúc từ kiếp trước...

Kiếp này tương phùng phải làm sao đây?

Dù ta có bị chôn vùi trong luân hồi, dù cho thân thể ta bị tan thành trăm ngàn mảnh..

Tình yêu ấy vẫn bất diệt tồn tại..

Cả ngày cứ lo sợ chúng ta phải chia lìa nhau..

Nếu nói rằng tình yêu khiến cho đôi ta đau khổ...

Thì có chẳng vết thương đó sẽ quay lại lần nữa...?

cánh màu đen, sau đó hần nhẹ nhàng mở chốt cửa.

Chốt cửa nội bộ bị rỉ sét, Lập Hàn mở chốt cửa thì đột nhiên vang lên tiếng cọt xát, khiến cho khu nhà tràn ngập hắc ám cùng yên tĩnh này vang lên tiếng ken két chói tai.

Lập Hàn khẽ cắn môi, tay trái dùng sức đem chốt cửa hoàn toàn kéo qua một bên, nhẹ nhàng đẩy một cái.

Lúc này căn phòng tối om đột nhiên toát ra hai đoàn hào quang màu xanh lục dị thường xuất hiện.

Lập Hàn là người thứ nhất phát hiện căn phòng này kỳ dị, hai cái bóng sáng như pha lê tỏa ra hào quang màu xanh lục lập lòe chớp tắt, Lập Hàn kinh hãi phát hiện nó chính là con mắt.

Nhìn thấy đôi con mắt màu xanh lục này, thân thể Lập Hàn cùng Tinh Tuyết lập tức nổi lên một lớp da gà, bọn hắn sợ hãi lui lại một bước, đứng trũng cánh cửa đằng sau, phát ra một tiếng vang trầm trọng.

Hai con mắt màu xanh lục dưới bóng đêm âm trầm liên tục chú nhìn vào hai người.

Bên trong căn phòng lúc này nổi lên khí tức âm lạnh, ngay cả sinh vật máu lạnh như Hấp Huyết Ma cũng cảm giác lạnh lẽo vô cùng.

Lúc này đây một cái tên đột ngột xuất hiện trong ký ức của hắn, chính là "Vong linh Ma Chúng".

Vong Linh Ma Chúng là Ma Chúng cao cấp, chúng nó chính là người chết linh hồn biến thành một dạng ma chúng, chúng nó bắt từ bắt diệt, chúng nó bản thân chính là một loại sinh vật trí tuệ rất cao, bọn chúng nắm giữ Ma Pháp, Ma Chú, Nguyên Rùa các loại thủ đoạn, lúc bình thường chúng nó ký sinh vào sinh vật đã chết và điều khiển thân thể của chúng đối địch khi gặp kẻ địch, chúng nó am hiểu linh hồn công kích, chúng nó có thiên phú chính là cải tạo thi thể biến thành một loại thi Ma trung thành tuyệt đối, cho dù là zombie dưới thiên phú của Vong Linh Ma Chúng cũng biến thành thuộc hạ của nó.

"Ồ, là Hấp Huyết Ma Tộc tiểu bối, các người đi vào địa bàn của ta làm gì, lại can đảm quấy rầy ta ngủ ngon? Muốn chết?!" Thanh âm ngập tràn kiêu ngạo vang lên trong đầu Lập Hàn Hai người.

Cảm nhận khí tức của Vong Linh Ma Chúng này, Lập Hàn liên kinh hãi, hắn phát hiện đầu vong linh ma chúng này lại là Ma Bình cấp, mà dung mạo đầu Vong Linh ma chúng này lại Man Tộc dung mạo, hần hần là tu sĩ bị Chúng Thạch đánh chúng biến thành Ma Chúng, ở cái khu đa số là phạm nhân này thì tu vi của đầu Vong Linh Ma Chúng này tuyệt đối là bá chủ cấp, cho nên ánh mắt Lập Hàn lóe lên vẻ khôn khéo, ngữ khí hần chuyển biến thành cung kính nói:

"Vong Linh đại nhân, tiểu nhân muốn mượn truyền tông trận đi vào thế giới loài người ẩn núp, kính sinh vĩ đại vong linh đại nhân chấp thuận tiểu nhân nguyện vọng!"

"Hừ, quấy rầy bản tọa ngủ ngon còn muốn rời đi, ta đang thiếu một bộ thân thể cường đại để tiện làm việc, mà Hấp Huyết Ma thân thể miễn cưỡng được, cho nên người là lưu lại đi." Vong Linh Ma Chúng âm thầm cười, tàn nhẫn nói.

"Người tuy tu vi vượt xa ta, nhưng muốn chỉ dựa vào linh hồn liền muốn bắt ta có vẻ hơi khó!" Lập Hàn lạnh lùng phản bác.

"Vậy sao? Hắc Hắc!" Vong Linh ma chúng cười to một tiếng tựa biến mất, Lập Hàn đột nhiên có thể cảm giác được có một cỗ hàn khí đang nhanh chóng thổi tới bên mình.

Cỗ gió lạnh thổi tới này khiến thân thể của Lập Hàn cảm giác nguy cơ, thân là Hấp Huyết Ma chúng, thân thể của hắn cảm ứng nguy hiểm cực kỳ nhạy cảm, dưới cỗ gió lạnh này Lập Hàn cảm giác được khí tức từ vong.

Theo bản năng hần né sang một bên.

Lập Hàn lúc này đây có thể cảm giác được rõ ràng một cỗ âm hàn khí tức lướt qua thân thể hắn, cỗ âm hàn khí tức này khiến cho Lập Hàn cảm giác dường như xương cốt máu thịt đều muốn bị đông cứng.

Dựa theo cảm giác âm hàn khí tức đi tới, Lập Hàn liền sững sờ, bởi vì Tinh Tuyết chính là đang sợ hãi đứng ở đó.

Dựa vào siêu cường thị lực, tóc của Tinh Tuyết dường như bị từng cơn gió nhẹ thổi qua, phiêu dật như tiên tử bay lơ lửng trên không.

Một loại dự cảm xấu xông lên đầu, Lập Hàn lập tức muốn giết chết Tinh Tuyết, nhưng bản thân hắn lại hạ thủ không được, bởi vì linh hồn hắn rất sâu đậm yêu Tinh Tuyết, cho dù hần biến thành Ma Chúng, cổ tình cảm này vẫn bảo lưu trong linh hồn hần, khiến hần không thể hạ tử thủ.

Giết cùng không giết, khiến trong lòng Lập Hàn điên cuồng dấy dục.

Tuy nhiên khi thấy con mắt của Tinh Tuyết lóe lên ánh sáng màu xanh, một ý nghĩ đáng sợ đột nhiên xuất hiện trong suy nghĩ hần, Lập Hàn không chút do dự cầm dao găm trong tay đâm tới cổ Tinh Tuyết.

Lúc này, Tinh Tuyết bỗng nhiên ngừng đầu.

Khuôn mặt Tinh Tuyết hiện giờ trắng bệch không sức sống, trong con ngươi đen nhánh lóe ra ánh sáng màu xanh lục, lúc này đây một cỗ cường đại khí tức từ trong thân thể Tinh Tuyết bộc phát, đây là Ma Bình cấp ma chủng khí tức, Lập Hàn biết giờ khắc này đầu Vong linh kia đã bám thân vào Tinh Tuyết.

Tinh Tuyết quý dị nhìn Lập Hàn, nàng nhếch đôi môi xinh đẹp cười nhẹ, phảng phất là đang cười nhạo Lập Hàn, sau đó Tinh Tuyết phát ra thanh âm khàn khàn:

"Ồ, một đầu Hấp Huyết Ma lại có lúc mềm lòng đâu, xem ra ngươi cũng coi trọng nha đầu này a, hắc hắc, nếu ngươi lúc này giết chết nàng thì ngươi còn cơ hội sống sót, nhưng giờ..."

"Ngươi phải chết!" Tinh Tuyết cười lạnh lẽo, thân thể quý mị lướt tới bên cạnh Lập Hàn, năm ngón tay cường lực bóp lấy cổ Lập Hàn, sau đó Tinh Tuyết đưa môi thom dán lên môi Lập Hàn, hai mắt Tinh Tuyết chạm hai mắt của Lập Hàn.

Lập Hàn thấy Tinh Tuyết làm vậy liền kinh hãi, hắn biết Tinh Tuyết đang muốn đưa Vong linh linh hồn tách ra một phần đi vào thân thể hắn cắn nuốt linh hồn hắn để nắm giữ cỗ thể xác này, tuy biết là vậy nhưng mặc cho Lập Hàn điên cuồng dấy dựa nhưng vẫn không còn cách nào thoát khỏi Tinh Tuyết bàn tay, chênh lệch cảnh giới lúc này quá lớn, Lập Hàn không có một chút hi vọng phản kháng.

"Ta phải chết sao?" Trong lòng Lập Hàn tràn ngập không cam lòng cùng hối hận, không cam lòng chính là hắn chưa hoàn thành bá nghiệp liền chết, mà hối hận chính là hắn không ra tay giết Tinh Tuyết sớm hơn.

Lúc này đây linh hồn của Vong linh ma chủng liền đi vào ý thức của lập Hàn, hắn dùng vô thực linh hồn chi lực liền đang cắn nuốt linh hồn của Lập Hàn, mà linh hồn Lập Hàn như cừ non cũng không thể phản kháng.

Nếu không có bất ngờ xảy ra, Lập Hàn linh hồn sau năm phút nữa liền bị cắn nuốt sạch sẽ.

"Đúng rồi.. còn có cách..." Ánh mắt Lập Hàn lóe lên một tia hi vọng, hắn tự tay xé rách một cánh tay của hắn, cánh tay bị xé rách kia giống như sinh mệnh tự di chuyển đến bên cạnh Lâm Động thân thể, đầu cánh tay này nắm lấy cổ của Lâm Động, sau đó Lập Hàn cười lạnh một tiếng, nói:

"Tinh Tuyết mau buông ta ra, nếu không Lâm Động liền chết!"

Nghe Lập Hàn nói vậy, thân thể Tinh Tuyết hơi cứng đờ, về mặt của Tinh Tuyết đột ngột trở nên lo lắng, lâm lâm nói:

"Động ca...!"

"Đáng chết!" Vong Linh ma chủng phần nộ mắng to, hắn xâm chiếm thân thể Tinh Tuyết, do thời gian gấp gáp cho nên hắn chỉ là đang tạm thời áp chế ý thức của nàng chứ chưa hoàn toàn thôn phệ linh hồn của nàng, cho nên khi Vong linh ma chủng phân ra một phần linh hồn đi vào thân thể Lập Hàn, thì phần ý thức đó gặp Lập Hàn kích thích liền bắt đầu phản lại.

Thấy cách này thành công, Lập Hàn dựa vào huyết mạch nô dịch bắt đầu ra lệnh Tinh Tuyết buông tay ra, sau đó Lập Hàn dùng ý chí bắt đầu bao lấy linh hồn Vong Linh pháp sư, lúc này hắn bị Vong Linh ma chủng áp chế toàn bộ thân thể, chỉ có thể dùng linh hồn ngăn chặn Vong Linh pháp sư, nhưng giờ khắc này thân thể không còn bị áp chế, Lập Hàn liền nắm giữ quyền kiểm soát thân thể, trong thân thể hắn Vong Linh ma chủng chỉ là một cái linh hồn há có thể làm gì được hắn, trái lại Vong Linh ma chủng linh hồn đang bị ý thức của Lập Hàn bao vây lại tiến hành công kích.

Cảm thấy tình thế bất ổn Vong linh ma chủng liền lùi về linh hồn ra khỏi thân thể Lập Hàn, tuy Lập Hàn có tâm muốn giữ lại cũng không có lực, đành trơ mắt nhìn Vong Linh Ma Chủng linh hồn rút lui trở về Tinh Tuyết thân thể.

Thấy Vong Linh Ma Chủng trở về thân thể Tinh Tuyết, Lập Hàn thâm hô đáng tiếc, sau đó hắn đi đến bên cạnh Lâm Động lấy lại cánh tay, nhìn thấy Ân nhân gián tiếp cứu mạng mình đang nằm bất động ở đó, Lập Hàn liền nổi lên lòng tốt tiện tay kết thúc sinh mạng Lâm Động, sau đó hắn dùng hết tốc lực chạy vào truyền tống trận an toàn rồi đi khỏi nơi này.

Đây thật sự là Lập Hàn có ý tốt báo đáp Lâm Động, bởi vì một khi còn sống rơi vào tay Vong linh ma chủng liền sẽ bị giam cầm linh hồn và chịu tra tấn Vĩnh cửu đến khi Vong Linh ma chủng bị ai đó giết chết đi mà thôi, bởi vì không có ngoại lực tác động, Vong Linh Ma Chủng chính là sống bất tử.

Vong Linh Ma Chủng trơ mắt nhìn Lập Hàn rời đi, hắn đang bận thôn phệ linh hồn Tinh Tuyết, nếu không Tinh Tuyết linh hồn phản kháng thì rách việc.

Sau một hồi cắn nuốt, linh hồn Tinh Tuyết hoàn toàn bị Vong Linh ma chủng nuốt chửng, gọi là nuốt chửng nhưng thật ra linh hồn Tinh Tuyết vẫn còn đó, tuy nhiên bị Vong Linh ma chủng giam cầm trong linh hồn của nó, hắn thân là vong linh ma chủng, nếu như đoạt xá ai đều thôn phệ linh hồn thì hắn chẳng còn là hắn nữa, mà biến thành tâm thần phân liệt linh hồn.

Bị một cái sâu kiến tính toán khiến cho Vong Linh Ma Chủng rất khó chịu, tuy nhiên nó cũng không thể làm gì Lập Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Lâm Động kích động nhìn thân thể của mình, hấn thành công thức tinh Huyết Ma thể chất, giờ đây hấn đã một bước tới gần con đường trở thành cường giả của mình.

Chủng Thạch chính là trứng của ma chủng, nó là không có thuộc tính, tùy vào cơ địa của từng người mà mỗi người sẽ biến thành ma chủng loại nào, Lâm Động thể chất hợp với Huyết Ma thể chất cho nên hấn thức tỉnh y nguyên chính là Huyết Ma thể chất.

Lâm Động lạnh lùng quay đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Tinh Tuyết đang hôn mê nằm đó, tuy hôn mê nhưng khó mà che đi vẻ xinh đẹp kiều diễm của nàng, nếu nàng trưởng thành thành cô nương, chắc chắn chính là đại mỹ nhân.

Lâm Động thở dài một hơi, thân thể hấn hóa thành bãi máu bùn bao bọc lấy thân thể Tinh Tuyết, sau đó chỉ trong chốc lát, cả thân thể Tinh Tuyết đã hòa tan trong máu thịt của Lâm Động, Lâm Động chỉ chứa lại linh hồn nàng, sau đó hấn tiện tay phong ấn linh hồn nàng trong cơ thể hấn rồi hấn bắt đầu rời đi nơi này.

Hấn chỉ cần thôn phệ năm sáu phạm nhân sinh linh sẽ đột phá Ma Tốt Sơ Kỳ, lúc này bởi vì mới thức tỉnh, tu vi hấn cũng chỉ là Phạm Nhân đỉnh phong.

Vì sao hấn thôn phệ Tinh Tuyết? Lâm Động biết cả tòa thành này giờ khắc này chính là tử thành, các sinh linh sống trong này chú định sẽ biến thành ma chủng, không thể nào trốn ra khỏi tòa thành này được, mà Tinh Tuyết thể chất dựa vào ánh mắt Ma Chủng Đại Tướng kiếp trước của Lâm Động, nàng chỉ có thể biến thành một đầu zombie, như vậy Lâm Động dù có lòng cũng không thể cứu nàng được, thay vì để nàng bị biến thành zombie hoặc trở thành lương thực của các ma chủng khác, vậy nàng thành toàn hấn giúp hấn tăng cao tu vi, hấn giữ lại linh hồn nàng, chờ cơ hội thích hợp giúp nàng kiếm một bộ ma chủng thân thể khác cao cấp hơn đoạt xá.

Lâm Động lạnh lùng theo đường cũ trở về nhà, hấn muốn cắn nuốt cha mẹ cùng tỷ tỷ để đột phá Ma tốt sơ kỳ, có Ma Tốt sơ kỳ cảnh, hấn mới có thể an tâm đi ra ngoài và đi săn loài người cùng ma chủng sinh vật.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Vương Bá Nguru tâm tư!

Lâm Động lặng lẽ đi trở về con đường cũ, con đường mà hồi sáng hấn và Tinh Tuyết đi tới, cảnh vật quen thuộc lủi lại sau bước chân hấn, từng nụ cười ngây ngô, từng ánh mắt đắm đuối, từng cảm giác vui vẻ, từng cảm giác ấm áp như đoạn phim lướt nhanh trong tâm trí Lâm Động, trong lòng Lâm Động lúc này nặng trĩu, bước chân dường như phụ trọng ngàn cân, bước từng bước cũng khó khăn.

//Thành phố này, những con đường quen hai đứa mình đi, từ khi lần đầu gặp nhau đến giờ vẫn thế.

Cầm bàn tay phía sau và em tựa nghiêng đầu rồi cứ lướt qua bao ngôi nhà.

Cảm giác thật thương thật êm bài ca mình hát cùng, đêm vắng làm những cảm xúc hai đứa dịu dàng hơn...

Thành phố này, có những mùa mưa.... vương vấn người đi.

Đề khi xa nhau trái tim thêm nhiều luyến nhớ...

Nụ cười trên mắt môi, chạy trốn mưa rất vội, và như thế ta qua bao ngày, và như thế ta đã vì nhau.

Cả một bầu trời thương nhớ, chuyện tình thật đẹp đôi ta, người hằng ở trong tâm trí, trong mỗi nhịp thở nơi đêm rồi ngày.

Vì người mà anh càng vững vàng, để chờ che.. để em an tâm những giấc mơ!

Cuộc đời từ khi em đến đã hoàn toàn khác trước kia và mọi điều đã xảy ra anh luôn cảm thấy rất kỳ lạ...

Chỉ cần cùng em thì cho dẫu bước tới đâu đều như nơi ta bắt đầu yêu..

Thành phố này nếu không gặp may biết em ở đâu, và nơi xe chen chúc nhau tự nhiên thêm kẻ cô đơn.

Giờ thì những chôn quen lưu giữ bao ước hẹn. Người ở đây hôm nay, sau này, cùng tha thiết viết chương tuổi xuân.//

(Có một nơi như thế-Phan Mạnh Quỳnh-

Lâm Động sờ sờ ngực mình, cười ngây ngô nói:

""Tuyệt Nhi, người và ta hai đứa chính là một, trong người có ta mà trong ta có người, những ký ức về người chính bảo tàng duy nhất của ta, ta sẽ trân

Ngũ Vực của Ngũ Đế ta cũng muốn nhúng chàm! Nhiều Nhất trăm năm thống nhất hoàn toàn Huyền Huyền đại thế giới, làm bàn đạp cùng Chư Thiên Cường Gia tranh bá Vũ Trụ!"

Vô Tận hào khí bá khí từ trong miệng Vương Bá Ngu vang ra chấn kinh Diệp Bắc cùng Tàng Thiên Cơ, khiến nhiệt huyết trong lòng Diệp Bắc hai người triệt để sôi trào, nhất là Tàng Thiên Cơ biểu hiện, trong con mắt hắn nở rộ ra chiến ý kinh thiên, còn Diệp Bắc con mắt lộ ra vẻ vô cùng chờ mong.

“Ta Diệp Bắc/Tàng Thiên Cơ thề sống chết đi theo Ma Chủ tranh bá thiên hạ!”

Tàng Thiên Cơ nhanh chóng đi đến kế bên Diệp Bắc, đồng thời bắt chước Diệp Bắc quỳ một xuống đất cuồng nhiệt nói.

Giờ phút này thông qua lời nói của Vương Bá Ngu, bọn hắn tựa hồ đang tưởng tượng cảnh Sát lục ma tông hùng bá thiên hạ sau đó chinh chiến vũ trụ, nếu bọn họ còn tồn tại tới lúc đó, thanh danh của bọn hắn sẽ chấn động khắp bát hoang lục hợp, cho dù chết cũng lưu danh Vũ Trụ lịch sử, hoặc ít nhất cũng là thời đại người chứng kiến!

Tưởng tượng đến đây, nội tâm Diệp Bắc cùng Tàng Thiên Cơ tràn ngập kích động cùng kinh hi, nhiệt huyết đều hùng hực thiêu đốt trong lòng, chiến ý ngập trời như thực chất hiện hữu trên đầu bọn họ, như muốn chiến thiên chiến địa chiến thương khung.

Thấy thế, Vương Bá Ngu hài lòng nhẹ nhàng mỉm cười, ngao ngễ nói:

“Yên tâm, ngày đó sẽ rất nhanh.”

“Lần này lập tông, hai người các ngươi có công, ta tự mình đề bạt cơ cấu chức vụ, chỉ có người xuất chúng trong ngàn vạn người mới có thể leo lên, hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt mà ta cung cấp, theo thứ tự lần lượt gọi là Chín Đại Ma Tôn, Một trăm lễ Tám vị Ma Hoàng, một ngàn ba trăm vị Ma Vương, chín ngàn vị Ma Quân phân biệt theo cảnh giới Quân, Vương, Hoàng, Tôn, tạm thời chỉ như thế, ngày sau khi các ngươi đột phá Đế cấp, ta sẽ dần dần gia tăng chức vụ mới xứng tầm cho các ngươi.”

“Ta bắt từ, Sát Lục Ma Tông sẽ không vong!”

Thanh âm uy nghiêm của Vương Bá Ngu truyền vào trong tai Diệp Bắc hai người, khiến cho cảm xúc của bọn hắn lúc này bùng nổ.

Chín Đại Ma tôn? Một trăm lễ tám vị Ma Hoàng?

“Trong đó ta tất nhiên sẽ có tịch vị!”

Trong đầu Diệp Bắc cùng Tàng Thiên Cơ đều âm thầm nói.

Ở cái thế giới tàn khốc cá lớn nuốt cá bé này, thân là nam nhi trong thiên địa, sống một đời theo đuổi cơ bản nhất chính là tài nguyên, thực lực cùng địa vị, cuối cùng là mỹ sắc.

Hiện giờ, bọn họ đi theo Vương Bá Ngu đạt được tài nguyên vô tận cho nên thực lực bọn hắn dần cường đại, vì thế bọn họ cũng nên hưởng thụ địa vị cao thượng tương ứng, cho nên bọn hắn đều nghĩ Ma Tôn chỉ vị bọn hắn tất có một chân.

Diệp Bắc thân là thiên mệnh chi tử nắm giữ thiên địa chí cao quyền lợi, cho nên thực lực của hắn không thể dựa theo lẽ thường để phán đoán, trong địa bàn của Vương Bá Ngu, hắn chính là Thần, cho nên Chín đại ma tôn vị trí đầu tiên tất nhiên của hắn.

Tàng Thiên Cơ thân có Vô Tôn tu vi cho nên cái ghế thứ hai cũng là của hắn.

Còn Diệp Thiên Lý đám người tuy đi theo Vương Bá Ngu từ lâu, nhưng tu vi của bọn hắn cao nhất cũng chỉ Cái Thế Vô Hoàng chi cảnh, cho nên Một trăm linh tám Ma Hoàng tịch vị mấy vị trí đầu bọn hắn đương nhiên nắm giữ, riêng Diệp Minh thì bọn hắn nghĩ hắn là Thiếu chủ vị trí, Lãnh Tuyết Cơ mẫu thân Diệp Minh hẳn là Ma Tông Tông Chủ phụ nhân.

Rốt cuộc, bọn họ đều là thuộc hạ dưới trướng đắc lực nhất của Vương Bá Ngu, bọn hắn đi theo Vương Bá Ngu từ lúc hắn nhỏ yếu tới giờ, trong bọn họ người nào cũng đã đi qua thân sơn biển máu vì Vương Bá Ngu chinh chiến.

“Chớ có lại mơ tưởng, nếu là của các ngươi, tự nhiên chính là của các ngươi, ai cũng đoạt không được.

”

“Tiểu Bắc Thiên Cơ huynh trước đi xuống chuẩn bị Lập Tông đại điển đi, đến lúc đó ta sẽ vì các ngươi ban cho phong hào hiển thị thân phận cùng địa vị của các ngươi, về sau Sát Lục ma Tông chính là căn cơ của các ngươi, vinh nhục cùng nhau.”

Nhìn thấy Diệp Bắc hai người bộ dáng kích động, Vương Bá Ngu tự nhiên biết trong lòng bọn hắn suy nghĩ những gì.

Bất quá hắn cũng không có trách cứ.

Đây là bọn họ nên được hưởng thụ vinh quang, Vương Bá Ngu lãnh khốc vô tình, hắn chỉ chú trọng lợi ích, Diệp Bắc đám người có công hắn thưởng, có lỗi hắn sẽ trừng phạt, công chính vô tư.

Diệp Bắc hai người khom người hành lễ, thân hình nháy mắt biến mất.

Sau khi Diệp Bắc hai người rời đi, Vương Bá Ngu chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhìn phía hư không đằng xa xa...

“Rốt cuộc có thể có tư cách xưng hai chữ "Bổn Tọa".....”

Nói xong, Vương Bá Ngu lạnh lùng cười, nhắc chân bước khỏi Sát Lục ma điện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Vương Bá Ngu hàng lâm!

Thiên Thủy đình, Sát lục Ma Tông nơi hùng vĩ nhất, Sát Lục Ma Tông đã cao gần chạm tới biên giới Thiên Địa khí tượng, mà Thiên Thủy đình cao trăm ngàn mét đương nhiên hoàn toàn vượt qua Thiên địa khí tượng phạm vi, đâm thẳng ra ngoài vũ trụ không gian, một nửa Thiên Thủy đình nằm trong Huyền Huyền đại thế giới không gian, một nửa lại nằm bên ngoài vũ trụ không gian, tạo nên một kiến trúc kỳ lạ độc đáo nhất.

Lập Tông đại điển bắt đầu mở màn, Vương Bá Ngu tùy ý đưa mắt nhìn xuống, chỉ thấy lấy Thiên Thủy sơn làm trung tâm, phạm vi mười ngàn vạn dặm đều xuất hiện vô số sinh linh đứng chen chúc nhau, cộng thêm Sát Lục Ma Tông đệ tử, ước chừng gần một tỷ tu sĩ tụ tập đứng.

Một đám người giờ khắc này đều là mở to hai mắt, duỗi dài cổ tò mò nhìn Thiên Ma sơn quảng trường khổng lồ ngay khu trung tâm Thiên Thủy Sơn, bọn họ đều muốn nhìn trong truyền thuyết Ma Chủ ác danh vô số Diệp Thiên Hùng chính là thần thánh phương nào.

Đồng thời chúng trường lão Sát Lục Ma Tông dưới sự điều khiển của Diệp Bắc đã sớm đứng thành hai hàng dưới Sân khấu, trong mắt đám người đều lộ ra cảm xúc phấn chấn cùng kích động mãnh liệt, đối với ngày mà Vương Bá Ngu đăng lâm ngôi vị Ma Chủ, sáng lập Sát Lục ma Tông, ác danh lan truyền bát hoang, bọn họ đã chờ mong đã lâu, hôm nay rốt cuộc đã diễn ra.

Lần Lập Tông đại điển này ngoài khiến Sát lục ma tông uy danh lan truyền khắp Thiên Khung Hoàng Triều ra, còn đặt biệt xác lập địa vị của từng người trong tông môn.

Đây là khởi đầu của sự huy hoàng, cũng là sự bắt đầu của vinh quang.

“Ai, ta thật là vô pháp tưởng tượng a, Diệp Thiên Hùng lão cầu hung danh hung tàn khủng bố, liền nương tử của em trai cũng mạnh mẽ cường bạo, lừa dối em trai hai mươi mấy năm trời, nhất là tiện nhân kia còn lừa gạt trượng phu nuôi con của Diệp Thiên Hùng mấy chục năm trời, quả thật là súc sinh a..” Một thiếu niên đáng về ti tiện lấy một tay che miệng, tuy nhiên giọng nói lại oang oang giống như sợ không có ai nghe được.

“Hắn còn sát em trai khi bị hắn phát hiện đoạn video đó, ta không tưởng tượng được em trai hắn trước khi chết phải chịu uất ức cỡ nào a, bị ca ca đội nón xanh, lừa gạt nuôi dùm con người ta, sau đó còn bị ca ca giết chết, nếu hắn biết mình có người ca ca như vậy thì chắc là khi sinh ra đã tự sát rồi a..”

“Chưa hết, ta còn nghe nói con trai hắn Diệp Minh bị hắn đề cử vào Thiên Kiếm Tông, tên này súc sinh không thua kém gì cha hắn, cũng cùng sự nương có một chân, đội nón xanh sự phụ mình, sau đó liên hợp với sự nương hạ độc với Thiên Kiếm Tông Tông Chủ, sau đó còn thi triển thụ đoạn tàn độc không chê sự phụ, bắt hắn gia nhập ma đầu trận doanh của hắn a..”

“Thủ đoạn của người này thật sự là vô pháp vô thiên, dùng vô số ác độc quỷ kế đầu độc cả Thương Mang thành các thế lực lớn nhỏ, sau đó hắn còn lừa gạt mai phục tam đại gia tộc Cổ Tôn Quận, thành công khống chế Diệp, Cao, Lâm gia, sau đó đem Cổ Tôn Quận lớn nhỏ thế lực khống chế thành địa bàn của mình, không hổ danh là Sát Lục Ma Tông Tông Chủ, ta sợ Thiên Khung Hoàng Triều các thế lực lớn nhỏ sau này sẽ bị hắn chiếm đoạt a, nhìn hành động của hắn đủ biết hắn là người có dã tâm cực lớn, sát phạt quyết đoán, hắn quả quyết không dùng tay đâu!”

“Đúng vậy, Diệp Thiên Hùng là người cùng hung cực ác, táng tận thiên lương ma đầu một khi đăng lâm một quận chi chủ, xưng bá một phương Thiên Khung Hoàng Triều, đối với chúng tu sĩ sống gần Cổ Tôn Quận chính là một hồi tai họa thật lớn, về sau tất cả mọi người sẽ bị hắn nô dịch làm không công cho hắn a..”

“Aizz, ông trời không có mắt, người tốt không sống lâu, tai họa lưu lại ngàn năm a..”

“Đều ít nói vài câu đi, người ra đường cũng không xem hôm nay là ngày gì sao, hiện giờ Lập Tông đại điển chuẩn bị bắt đầu rồi, lấy bản tính hung ác bạo ngược của Diệp Thiên Hùng, nếu người bị hắn nghe thấy, tuyệt đối là thập tử vô sinh, ngay cả cơ hội đầu thai chuyển thế cũng không có.”

“Vị huynh đài này nói đúng a, kết cục đã định, nói nữa lại có tác dụng gì?”

“Là ai nói xấu ma chủ..!! Muốn chết à!” Một đám đệ tử Sát Lục Ma Tông hùng hùng hổ hổ từ xa xông tới, cầm đầu là một vị chấp pháp đại đệ tử, tu vi Vương Cấp vỡ giả tách ra đám người, sau đó lớn tiếng bạo quát.

“Chấp pháp đệ tử đến rồi, tiểu tử ngươi chạy lẹ..”

"Hắc hắc, ta chỉ nói thế thôi."" Vị thanh niên này mở miệng cười khan, sau đó lẩn mất tại đám người, nhưng đám người không thể biết được thanh niên kia đi tới một góc vắng vẻ lặng lẽ đổi trang phục thành trang phục sát lục ma tông đệ tử, sau đó liếc mắt nhìn Cháp pháp đại đệ tử đang duy trì trật tự đứng đằng trước, hai người bốn mắt chạm nhau, khẽ nhìn nhau quý dị cười.

Phải, hẳn chính là được Diệp Bắc an bài kích động dân chúng, để người người phẫn nộ căm hận Vương Bá Ngu, khiến Vương Bá Ngu có thể thu hoạch thanh danh điểm.

.....

Mất thấy Lập Tông đại diện sắp bắt đầu, ở dưới khán đài vô số tu sĩ thấp giọng nghị luận xôn xao về vấn đề một tên ma đầu việc ác bất tận đang lâm Cổ Tôn Quận Chí Tôn cường giả, thành lập Ma Tông tên là Sát Lục ma tông, nghe cái tên là biết đây là một ổ chứa chấp những tên táng tận thiên lương người gia nhập, không phải là tông môn tốt.

Điều này khiến cho bọn họ không có khả năng tiếp thu, bên trong nội tâm đám người đều là tràn ngập kinh hoàng cùng sợ hãi.

Ma Đầu Tông Môn thành lập trở thành nơi thu lưu ma đạo tu sĩ, sau này ra đường bọn hắn phải lo lắng đề phòng, sợ mình bị ma đạo người tập kích chỉ vì xinh đẹp hoặc vì tài phú trong người.

Nhưng mà hiện tại tất cả những chuyện này đều trở thành sự thật, đại cục đã định, cho dù bọn họ phản kháng cũng vô dụng.

Huống hồ Vương Bá Ngu cũng sẽ không để ý cảm thụ của bất kỳ người nào, bọn hắn sau này có bị ma đạo tu sĩ chém giết cũng không liên quan tới hắn, ở trên đời này hắn chỉ để ý một người duy nhất.

Đó chính là.... chính mình!

Một người là địch nhân của hắn, liền giết một người!

Mười người là địch nhân của hắn, liền sát mười người!

Ngàn vạn người là địch nhân của hắn, như vậy hắn liền sát ngàn vạn người!

Nếu là toàn bộ thiên hạ đều là địch nhân của hắn, vậy thì hắn sẽ giết toàn bộ thiên hạ!

Mạng người trong mắt hắn căn bản không đáng giá một đồng tiền.

Hơn nữa, thế giới này rộng lớn vô cùng, trong vũ trụ có vô số hành tinh có sự sống, cái gì thiếu thì thiếu chứ con người sẽ không bao giờ thiếu.

Chỉ cần hắn có sức mạnh tuyệt đối, bất kỳ yếu tố không ổn định nào đều bị hắn tàn nhẫn trấn áp, mặc kệ người đó có là ai đi chăng nữa, già trẻ lớn bé, xinh đẹp hay xấu xí, nếu ngăn đường hắn, liền giết thôi.

Đến lúc đó, ai dám phản kháng? Ai dám không sợ hãi hắn? Lời hắn nói ai dám không thực hiện?

Ai không phục, sát!

Từ khi hàng lâm dị giới, bản tính của hắn chính là thế, hiện tại cũng như thế, sau này có khi hắn còn tàn ác hơn.

Phàm là kẻ địch của hắn thì chủ định là trở thành giống như ngàn vạn đồng xương dưới chân hắn, trợ giúp hắn đăng lâm tuyệt đỉnh, vô địch thiên địa!

Thiên Khung Hoàng Triều chỉ là cái khởi điểm.

Mục tiêu của Vương Bá Ngu đó chính là là toàn bộ Huyền Huyền Đại thế giới, thậm chí toàn bộ vũ trụ bao la.

Tuy nhiên tất cả những thứ trên đầu tiên phải bắt đầu từ Lập Tông đại diện thành lập Sát Lục ma Tông, đăng lâm Ma Chủ.

Theo thời gian trôi đi, một tiếng chuông uy nghiêm đại khí đột nhiên vang lên, chấn động ngàn vạn dặm Sát Lục Ma Tông địa bàn.

Ngay lúc đó Vương Bá Ngu về mặt thịt đau cầm trong tay một tấm phù có ngoại hình giống như chiếc ai phôn ít mắt ném lên trên bầu trời.

Ngay lập tức một cỗ sức mạnh thần bí dựa theo tiếng chuông lan ra Sát Lục Ma Tông địa bàn, khiến tiếng chuông Thiên Thủy Sơn truyền đến Cổ Tôn Quận, sau đó lại từ Cổ Tôn Quận truyền khắp toàn bộ Thiên Khung Hoàng Triều Ngàn tỷ non sông, hơn nữa lúc này cảnh tượng Lập Tông đại diện đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, bất kỳ người nào trong phạm vi Thiên Khung Hoàng Triều chỉ cần nhìn vào hư không sẽ thấy được, đây chính là vô thượng Truyền Tin Phù, có thể đem cảnh tượng ở một nơi nào đó phát tán ra phạm vi mà người sử dụng phù mong muốn, khiến cho những người ở phạm vi đó có thể quan sát được cảnh tượng lúc này, nó giống như hiện đại loài người live stream facebook trực tiếp vậy.

Vô Thượng Truyền Tin phù tổn của Vương Bá Ngu mất hai tỷ thanh danh điểm, khiến Vương Bá Ngu đau lòng không thôi, tuy nhiên vì tạo thế hắn bắt buộc phải như vậy.

Hôm nay chính là ngày Sát Lục ma Tông xuất hiện trong mắt tất cả mọi người, việc trọng đại như thế tự nhiên muốn cho tất cả mọi người điều biết, hẳn muốn tất cả mọi người trong thiên hạ đều kiến thức được uy thế của Sát Lục Ma Tông.

Cho nên cảnh tượng ở Sát Lục Ma Tông lúc này hiện ra trong mắt hàng nghìn vạn tỉ tu sĩ trong Thiên Khung Hoàng Triều!

“Diệp lão ma Lập Tông đại diện rốt cuộc bắt đầu rồi.”

“WTF, tất cả Thiên Khung Hoàng Triều sinh linh đều có thể thấy được tình hình lúc này, thủ đoạn này quả thực nghịch thiên a.....”

“Aizz, thế gian này lại nhiều thêm một tên đại ma đầu, thiên hạ sinh linh lại muốn chịu đau khổ..”

“Aizz, cái gì nên tới trước sau cũng sẽ tới.”

“Đạo cao một thước ma cao một trượng a...”

“.....”

Vô số tiếng nghị luận cùng thờ dài vang lên từ khắp các nơi trong Thiên Khung Hoàng Triều.

Giờ phút này sau khi tiếng chuông vang lên, hàng ngàn tỉ tu sĩ trong Thiên Khung Hoàng Triều đều tập trung sự chú ý nhìn lên màn ảnh khổng lồ đang chiếu trực tiếp cảnh tượng ở Sát Lục Ma Tông lúc này trên hư không.

Lập Tông đại diện của Vương Bá Ngưu cộng với Vô Thượng truyền tin phù uy năng, thu hút ngàn tỷ sinh linh bỏ tất cả công việc, cho dù đang xxx hay các lão bất tử bề từ quan tu luyện cũng nhao nhao xuất quan ngấn đầu lên trời quan sát.

Ngày hôm nay, Sát Lục Ma Tông rốt cuộc trở thành tiêu điểm duy nhất trong Thiên Khung Hoàng Triều.

“Cong...Cong...”

Vạn chúng chú mục, ngay lập tức tám cái tiếng huông uy nghiêm hùng tráng vang lên, mà ngay lúc này cho dù những người không có mặt ở Sát lục Ma Tông, bọn hắn chỉ coi màn hình trực tiếp tuy nhiên bọn họ cũng cảm giác tiếng chuông như đánh vào ngực mình, tâm tình ngàn vạn chúng tu sĩ giờ khắc này trở nên nghiêm túc, trầm trọng quan sát, không còn hồ nháo nữa, vẻ mặt ai nấy giống như vẻ mặt của đám học sinh khi nhìn quốc cờ mỗi buổi sáng thứ hai vậy.

Sau đó dưới ánh mắt chăm chú của ngàn tỷ sinh linh, một trung niên nam tử râu quai nón vẻ mặt đề tiện nghênh ngang đi hai hàng, hắn ăn mặc một bộ trang phục kỳ lạ, bộ trang phục này áo gắn liền với quần, bàn chân đi thì đôi ủng màu đỏ, ở giữa đai lưng chính là một cái quần lót màu đỏ rực rỡ, đằng sau lưng là một cái áo choàng đỏ bay phấp phới như quốc kỳ, ánh mắt trung niên nam tử nhìn đám người như thể đức vua nhìn con dân của mình, đầu thì ngẩng lên cao bốn mươi lăm độ, bộ dáng như thiên hạ đều là của lão tử, khỏe miệng đắc ý nhếch lên tới mang tai, lớn tiếng quát đám người:

“Nhìn cái L**n gì mà nhìn, bộ chưa thấy ai đẹp trai như vậy à, hứ!” Nhìn thấy đám người vẻ mặt mòng bức, trung niên nam tử đắc ý nghênh ngang bước lên trung tâm quảng trường.

Đám người trong lòng im lặng, bọn hắn không hiểu vì sao nhìn vẻ mặt đề tiện của hắn trong lòng bọn hắn tự dung kích động muốn lên tát hắn một cái, nhưng khi hắn ăn mặc bộ trang phục này nói ra câu tự luyện bản thân lại khiến bọn hắn cảm giác Diệp Thiên Lý khí chất hảo oai phong凛冽, tạm thời che đi cái khuôn mặt đề tiện của hắn.

Người này, thanh linh chính là Diệp Thiên Lý, hắn ăn mặc bộ quần áo supermen mà Vương Bá Ngưu từng thiết kế riêng cho hắn.

Lập Tông đại diện dựa theo hai trăm vị trưởng lão bàn bạc cho Diệp Thiên Lý tới chủ trì.

Bởi vì sao? Vẻ mặt đề tiện cộng thêm bộ quần áo đậm đường của hắn đủ để tỏ ra khí thế ác ma của Sát Lục Ma Tông, ngoài Diệp Thiên Lý ra, không ai kỳ hoa bằng hắn để đảm nhận vị trí này.

“Lập Tông đại diện.....bắt đầu!”

Diệp Thiên Lý hùng hăng mà hít một hơi thật sâu, quanh thân hắn sôi trào nhiệt huyết, sau đó hắn cao giọng gào to.

Dưới Vô Thượng Truyền tin phù lực lượng, thanh âm của Diệp Thiên Lý truyền khắp toàn bộ Thiên Khung Hoàng Triều.

“Hiện tại xin mời Ma Chủ buông xuống nhân gian!”

Diệp Thiên Lý hô to, thanh âm truyền khắp thiên hạ.

Đồng thời lúc này Diệp Thiên Lý khẽ khom người xuống, vẻ mặt kiêu ngạo đắc ý giờ khắc này chuyển thành vẻ mặt cung kính.

Xôn xao ~

Ánh mắt Hàng ngàn tỉ tu sĩ không hẹn mà cùng ngấn đầu tập trung nhìn vào hình chiếu trên bầu trời.

Ngay sau đó sắc mặt mọi người trở nên kinh hãi đến cực điểm!

""Àm!!! âm!! âm!""

Bên Ngoài Vũ Trụ Không gian đột ngột xuất hiện dị tượng, rồng bay phượng múa, chư thần khom người, vạn tiên triều bái...v...v.. vô số dị tượng sôi nổi hiện ra trong hư không vũ trụ.

Ngay sau đó bầu trời đột nhiên mây đen che phủ mặt trời, trong tức khắc cả Sát Lục Ma Tông địa bàn chìm vào hắc ám, không đợi chúng tu sĩ chờ lâu, một luồng ánh sáng cực lớn chiếu từ bên ngoài không gian vũ trụ nhảy mắt chiếu thẳng xuống trung tâm khán đài, dưới hắc ám vô tận đột ngột xuống hiện một luồng ánh sáng khiến vạn chúng tu sĩ ngạc nhiên, sau đó luồng ánh sáng này thánh khiết như tiên quang, sau đó luồng tiên quang này hóa thành hư ảnh bậc thang màu vàng.

Uy nghiêm đến cực điểm, thần thánh đến cực điểm!

Sau đó dưới ánh mắt thần kính của vạn chúng tu sĩ, thân ảnh Vương Bá Ngu chậm rãi từ bên ngoài vũ trụ không gian đi vào ánh sáng thông đạo, sau đó bước từng bước một đi xuống bậc thang hư ảo.

Cảnh tượng lúc này chấn kinh vạn tỷ tu sĩ!

Thử tưởng tượng hắc ám bao phủ khắp đại địa, một luồng ánh sáng thông đạo hàng lâm tạo thành cầu thang, sau đó một người đột nhiên từ trên cao đi xuống, chắc chắn sẽ khiến những người tận mắt chứng kiến cảm giác người này chính là thần, là thánh, là chúa hàng lâm xuống nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Ta quá hiền lành rồi sao?

“Diệp Thiên Hùng tới rồi!”

Sau khi thân ảnh vĩ ngạn thần thánh kia từ trên cầu thang ánh sáng đi xuống khán đài, chỉ một lát ánh mắt của hàng tỉ sinh linh đều tập trung vào thân ảnh đấy.

Ngay sau đó vô số sinh linh ở Sát Lục Ma Tông đều cùng nhau "ồ" lên một tiếng, thanh âm rung trời, chấn động trăm ngàn cây số.

Giờ phút này Vương Bá Ngu tựa như thần tiên hành tẩu ở nhân gian, uy nghiêm thần thánh, chí cao vô thượng.

Sau đó ánh mắt Vương Bá Ngu hờ hững khẽ nhìn xuống hàng tỉ sinh linh phía dưới, vẻ đăm đăm của hắn giống như tất cả mọi người trong con mắt hắn đều chỉ là con sâu cái kiến, sau lưng hắn hư ảnh chư thần khom người, chư tiên quỳ bái, chư thánh vẫn lạc, long phượng song kiếm vẫn không có biến mất, trái lại dị tượng càng ngày trở nên càng ngưng thực, càng ngày càng khí thế.

Thần uy như ngục, hung danh hiển hách!

Bất kỳ người nào đưa đôi mắt chạm vào đôi mắt của Vương Bá Ngu đều cảm nhận vô tận uy áp mạnh mẽ nghiền ép linh hồn bọn hắn, dẫn tới thần hồn chấn động không thôi, đám người tu vi yếu nhược kém chút nữa tâm thần thất thủ, mồ hôi lạnh chảy khắp người, vẻ mặt ai nấy đều kinh hãi không thôi không dám lần nữa liếc mắt nhìn đôi mắt của Vương Bá Ngu.

Chỉ vẻn vẹn là một cái liếc nhìn đều khiến linh hồn bọn hắn run rẩy, nào còn dám nhìn Vương Bá Ngu lần nữa, phần nhỏ người tu vi cao tuy nhiên không giống như bọn họ vì thấp biểu hiện quá mức thấp hèn như vậy, nhưng sắc mặt bọn họ cũng vô cùng khó coi, ần ần một tia kính sợ nhìn Vương Bá Ngu.

""Quả nhiên dùng Thiên Địa chi uy hữu dụng chấn nhiếp bọn sâu kiến này!"" Vương Bá Ngu trong lòng âm thầm gật gù, hài lòng thầm nói.

Phải, đây là Vương Bá Ngu điều động thiên địa chi lực trong lãnh địa hội tụ vào con mắt chấn nhiếp đám người này, hôm nay chính là ngày hắn chính thức đưa Sát Lục Ma Tông hiện ra trước thế nhân, tự nhiên hắn phải cho tất cả mọi người khắp thiên hạ phải có một cái ấn tượng khắc sâu trong tâm khảm.

Nếu trong lòng bọn họ bất kính, bên ngoài lại không nghe lời chính mình, vậy làm cho trong lòng bọn họ sợ hãi, kiêng kỵ, kính sợ.

Mục đích lần này của Vương Bá Ngu chính là làm cho tất cả mọi người trong thiên hạ đều nhớ kỹ hắn, nhớ kỹ Sát Lục Ma Tông hung danh.

Cho dù bọn họ phần hận hắn cũng chẳng sao, càng hận hắn thì hắn càng mạnh.

Giờ phút này tất cả những thứ đó gần chỉ là bắt đầu mà thôi, Vương Bá Ngu còn đặc biệt chuẩn bị một món quà đáp lễ bọn hắn đâu...

Huống chi nếu Diệp Thiên Hùng dám sai thuộc hạ nói ra cho mọi người khắp thiên hạ nghe thì chắc chắn hẳn sẽ không để ý bọn họ nghĩ gì.

Hơi trầm ngâm mấy giây, Diệp Thiên Hùng sùng bái cúi rạp đầu xuống đất, thành kính nói:

“Sát Lục Ma Tông thiên thu bất diệt, muôn đời vĩnh tồn!”

“Sát Lục Ma Chủ vô địch thiên hạ, thần công cái thế!”

Sau khi Diệp Thiên Hùng vừa dứt lời, vô số đệ tử cùng trưởng lão có mặt tại đây đều cúi rạp đầu xuống đất sùng kính hô to:

“Bái kiến Ma Chủ!”

“Bái kiến Ma chủ!”

“Bái kiến Ma chủ!”

.....

Thanh âm hơn mấy trăm ngàn người Sát lục ma Tông cùng nhau đồng thanh hô to chấn động vạn dặm núi non, khí thế ngất trời thổi bay hết thảy mây đen phía trên, để lộ ánh mặt trời sáng chói.

Mà ngay lúc này vô số tu sĩ tham dự Lập Tông đại điển về mặt chán chờ.

Làm sao bây giờ? Quý hay không quý?

Nhìn thấy thân ảnh Diệp Thiên Hùng như thần minh đứng đó, sau đó Diệp Thiên Hùng khẽ đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống đám người, sắc mặt vô số tu sĩ khi nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo của Vương Bá Nguru đều cảm thấy trong lòng sợ hãi cùng thất kinh, một cảm giác khủng hoảng lan tràn khắp linh hồn bọn hắn.

Quý, chính là thần phục Diệp Thiên Hùng, thần phục Sát Lục Ma Tông!

Không quý chính là phản kháng!

Trong lúc nhất thời Cổ Tôn Quận tu sĩ đều bắt buộc phải lựa chọn một trong hai, một là không quý giữ lại tôn nghiêm, hai chính là hèn mọn quý xuống cầu đường sống.

Thế giới này là tàn khốc, cá lớn nuốt cá bé.

Những tu sĩ tu vi nhỏ yếu hèn mọn lại căn bản không có chán chờ một chút nào, sau khi thanh âm Diệp Thiên Lý vừa dứt liền đồng loạt quý xuống thần phục dâm uy của Diệp Thiên Hùng.

Dưới sự sống nhục và chết vinh, bọn hắn chọn hèn mọn sống sót, cái gì tôn nghiêm đối với tầng lớp tu sĩ thấp như bọn hắn đều không tồn tại, chỉ có sống sót mới có muôn vạn khả năng, chết đi thì chẳng còn bất cứ khả năng nào!

Dù sao thì không sợ chết người vĩnh viễn chiếm số lượng ít.

Huống chi, đối với tầng lớp tu sĩ thấp như bọn hắn, thần phục Diệp Thiên Hùng hay thần phục dưới tay ba đại gia tộc cùng Quận chủ chẳng khác gì nhau.

Chẳng qua là thay một người cầm quyền mà thôi, chẳng ảnh hưởng gì đối với tầng lớp thấp như bọn họ.

Bởi vậy rất nhiều tu sĩ cấp thấp đều quý xuống cúi rạp người quý bái.

Mà trừ bỏ đa số tu sĩ cấp thấp, có rất nhiều tu sĩ tầm trung và tầm cao đa phần là về mặt chán chờ, nội tâm giãy giụa, hoặc là nội tâm tồn tại một tia may mắn.

Không quý thì lại như thế nào?

Dù sao Diệp Thiên Hùng có lẽ không để ý..

Với lại chẳng lẽ hẳn sẽ chém giết tất cả những người không quý hay sao?

Nghĩ vậy, dần dần những người này cũng không có quý lạy Diệp Thiên Hùng, bọn họ đứng tại chỗ lẳng lặng quan sát những người đang quý, trong nội tâm bọn họ đột nhiên cảm giác bản thân cao cao tại thượng, khiến bọn họ càng kiêu ngạo và khinh thường những người quý lạy Diệp Thiên Hùng.

Nhưng mà, bọn họ tuyệt đối không thể tưởng được Diệp Thiên Hùng nắm giữ toàn bộ Sát Lục Ma Tông thiên địa quyền năng, người nào không thần phục hay lên lút ngồi chồm hổm không quý đều bị hắn thấy rõ ở trong mắt.

Ánh mắt Diệp Thiên Hùng lóe lên vẻ tàn nhẫn nhìn xuống đám người không quý, hần nở nụ cười lạnh lẽo, âm trầm nói:

“Bồn tọa chính là Sát Lục Ma Chủ, Cổ Tôn Quận chí tôn!”

“Phàm là người không quý xuống, đều phải chết!!”

Bọn sâu kiến này không quý? Không quan hệ!

Việc này chứng minh Vương Bá Nguru còn chưa đủ tàn nhẫn, hung danh chưa đủ trấn áp bọn đạo chích, khiến đám người này không xem lời nói của hần ra cái đĩnh gì.

“Aizz, ta quả thật quá hiền lành, khiến ai cũng muốn trèo lên cổ ta...”

Trong lòng Vương Bá Nguru trách cứ bản thân quá hiền lành, hung danh vẫn chưa đủ, cho nên hần quyết tâm phải cho đám người này thấy được sự tàn nhẫn của hần, khiến lời hần nói ai nấy đều phải thực hiện chứ không xuất hiện tình huống mất mặt như thế này xuất hiện một lần nữa.

“Người nào không quý, hết thấy trấn sát!”

Thanh âm tàn nhẫn của Vương Bá Nguru vừa dứt thì đột nhiên từng luồng uy áp khủng bố hàng lâm trên cửu thiên bầu trời.

Sau đó dưới ánh mắt tuyệt vọng và sợ hãi của đám tu sĩ, vô số đại thủ màu đen từ trên bầu trời đánh xuống, dưới hàng loạt tiếng kêu thảm thiết, một đám tu sĩ bị vô số đại thủ vô tình trấn sát, máu tươi chảy thành sông, xương cốt tán loạn khắp nơi, chỉ trong nháy mắt hơn hai trăm ngàn tu sĩ phản kháng không quý liền chết.

Hoàn toàn chết không có chỗ chôn!

Trong nháy mắt Sát Lục Ma Tông biến thành tu la sát tràng, chưa hết, thi cốt của bọn họ bị Diệp Thiên Hùng dời đi xung quanh Thiên Thủy Sơn, chất cao thành một ngọn núi cao tới một vạn tám ngàn trượng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Thiên Khung Hoàng triều người tới!

Sau khi chất một đống xương thành một ngọn núi nhỏ, Vương Bá Nguru tiện tay sắp xếp số xương cốt còn lại thành chữ, đám tu sĩ tò mò nhìn lại, chỉ thấy đống xương xếp thành sáu dòng chữ "Không phục Sát Lục Ma Tông quản giáo, tuy mạnh tất tru!" tràn ngập bá khí cùng sát phạt chi khí chấn nhiếp tâm thần của đám tu sĩ.

Toàn Tông trấn động!

Quả thực chính là khủng bố!

Ai không phục không quý đều bị Diệp Thiên Hùng nhẫn tâm giết chết.

Giờ khắc này tất cả mọi người trong Thiên Khung Hoàng Triều bắt đầu nhận ra phong cách hành sự của Diệp Thiên Hùng rất lớn mật, tính cách hung tàn bạo ngược, cải lệnh hần hay không phục hần đều phải chết, quả nhiên là ma đầu súc sinh, người ta chỉ kháng cự không quý thôi Diệp Thiên Hùng liền đưa tay trấn sát, hơn nữa còn đem tất cả thi cốt người đã chết xây thành một ngọn núi nhỏ dưới khán đài, ước chừng cao tới một vạn tám ngàn trượng, có thể nói số người cải lệnh không quý bị hần giết đã lên tới con số trăm ngàn, từ cổ chí kim đến nay ngoài thượng cổ nhân tộc lãnh tụ một thân lao vào đôn dịch chém giết trăm vạn dị tộc ra thì không ai có bản lĩnh như thế, bởi vì nhân quả trong đó cho dù là cường giả tối đỉnh cũng không gánh chịu được.

Thế nhưng mà Diệp Thiên Hùng lại không để tâm vô tình trấn sát hết thấy chỉ vì bọn họ không quý hần, đây là một nam nhân bá đạo không nói lý cùng tàn nhẫn máu lạnh vô cùng, giết trăm ngàn người vẫn không nháy mắt một cái, vẻ mặt lại vô cùng lãnh đạm.

Nhìn thấy biểu hiện lạnh nhạt của Vương Bá Nguru sau khi giết trăm vạn người giống như hần chỉ giết trăm ngàn đầu con sâu cái kiến mà thôi, khiến cho nội tâm tất cả mọi người trong Thiên Khung Hoàng Triều đều cảm thấy lạnh gáy, thậm chí sâu trong linh hồn đều bất tri bất giác sợ hãi, ánh mắt bọn họ đều kiêng kỵ khi nhìn Vương Bá Nguru, có một số người không nhịn được lui bước khi chạm vào đôi mắt lạnh lẽo của hần.

Ma đầu quả nhiên là ma đầu.

Mạng người trong mắt hần thật sự không đáng giá nhắc tới.

Nhìn đống thi cốt chồng chất ngàn vạn tám ngàn trượng, đám người cảm giác da đầu tê dại cùng sợ hãi, đồng thời, cơ hồ những người thuộc Cổ Tôn Quận đều cảm thấy may mắn trong lòng, bọn họ may mắn vừa rồi không có kháng cự Diệp Thiên Hùng dâm uy, bằng không hiện tại bên trong ngàn vạn

thì cốt kia tất có một chỗ cho bọn họ.

Khác với đám võ giả cấp thấp trong Cổ Tôn Quận, đám tu sĩ cấp cao càng cảm nhận được thâm ý của Diệp Thiên Hùng, hẳn đây chính là muốn giết gà dọa khỉ, mặc kệ đám tu sĩ kia có quý hay không đều không quan trọng, hẳn vẫn sẽ tìm lý do để tàn sát một đám người.

Vội lại bọn họ cũng không thể tưởng tượng được thực lực của Diệp Thiên Hùng mạnh đến cỡ nào có thể nhắc tay trấn sát trăm ngàn võ giả, cho dù cao tại thượng bá chủ một phương Tôn Cấp võ giả cũng không được..

""Chẳng lẽ...hắn đột phá trong truyền thuyết Đệ cấp.."" Đám người đột nhiên tự chủ hiện lên cùng một suy nghĩ, mà càng nghĩ đến điều này, nội tâm bọn họ đều tràn ngập khủng bố, nếu thật sự hắn là Đệ Cấp cường giả, ngoài Giới nội Ngũ vực Đế triều ra thì không có bất kỳ thế lực nào có thể chống lại hắn.

""Chắc chưa đạt tới cảnh giới truyền thuyết đó, đây là địa bàn của hắn, có lẽ hắn điều động trận pháp thôi.."" Đám người tự trấn an mình như vậy.

Trải qua cái chết của trăm vạn người, thì trong nháy mắt đám tu sĩ liền trở nên trầm mặc, tất cả mọi người đều đưa ánh mắt hoảng sợ nhìn thân ảnh lãnh khốc của Vương Bá Ngu.

Thấy toàn trường giờ phút này đều trở nên yên tĩnh, khóe miệng Vương Bá Ngu nở nụ cười tà dị.

Nếu nói cách giải quyết vấn đề nhanh chóng nhất không gì ngoài giết chóc, nếu không phục, vậy giết đến khi nào bọn chúng sợ hãi thì bọn chúng sẽ tự động thần phục mà thôi!

“Tôn chỉ của bọn tọa chính là thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.”

“Trong địa bàn của ta ai không phục ta hoặc Sát Lục Ma Tông ý chí đều giết không tha!”

""Ta đang muốn mở rộng ngọn núi thi cốt này, khiến cho nó trở thành ngọn núi to không kém Thiên Thủy sơn hoặc lớn hơn, cho nên các ngươi có thể không phục ta, ta rất vui mừng a.""

Thanh âm lạnh lẽo vô tình truyền ra từ trong miệng Vương Bá Ngu nhào vào Vô Thượng truyền tin phù vang vọng khắp Thiên Khung Hoàng Triều.

Giờ khắc này, mọi người đều sợ hãi Vương Bá Ngu đến cực điểm.

Hắn máu lạnh, hắn tàn bạo, hắn vô tình, hắn khát máu, hắn bá đạo thật sâu khắc ghi trong linh hồn của những người chứng kiến cảnh tượng này.

“Bái kiến Ma chủ!”

“Sát Lục Ma Tông thiên thu vạn tải, vĩnh hưởng trường tồn!”

“Ma chủ thần uy cái thế, không người dám là địch!”

.....

Sau khi trấn sát hết thấy những người phản nghịch ý chí của hắn, những người sống sót còn lại đều kính sợ Vương Bá Ngu tới rồi cực điểm, cho dù những người không phải người trong Cổ Tôn Quận cũng bất tri bất giác bị hung danh của hắn ảnh hưởng, rồi sau đó bọn hắn cùng người của Cổ Tôn Quận bắt đầu liên tục cúi rạp đầu quỳ lạy.

Dưới cái chết rất ít người không sợ hãi! Mà trong những người không sợ hãi một phần lớn đều bị người khác tàn nhẫn giết chết, một số ít người khí vận nghịch thiên sẽ thoát khỏi cái chết, đại khủng bố sẽ có đại cơ duyên, có thể thoát khỏi đại khủng bố và chiếm lấy đại cơ duyên chỉ là số ít người mà thôi.

“Một hai phải ta tới tự mình động thủ mới ngoan ngoãn, thật đúng là đám dê tiện a.....”

Nhìn cảnh tượng hàng tỉ võ giả trong Cổ Tôn Quận điên cuồng quỳ lạy, Vương Bá Ngu thấp giọng cười nhạo.

Tuy bắt nạt kẻ yếu là điều chẳng hay ho gì, nhưng Vương Bá Ngu chẳng quan tâm, thay vì lấy đức phục người, hắn thích nhất là dùng nắm đấm làm cho bọn họ thần phục, thế giới này bản chất là cá lớn nuốt cá bé, nếu Vương Bá Ngu tu vi thấp kém đồng dạng sẽ có người nhảy ra dùng thực lực trấn áp hắn.

Cho nên võ đạo thế giới chính là tàn khốc như thế.

Cá lớn nuốt cá bé, vũ lực tối thượng!

“Trấn áp đám dê tiện sâu kiến này, xem như vững chắc địa vị của ta trong Cổ Tôn Quận, không biết hệ thống khen thưởng bao nhiêu thanh danh điểm đây...”

Vương Bá Ngu âm thầm tự nói.

Nói xong, hắn tựa hồ là cảm nhận được cái gì, ánh mắt lạnh lùng nháy mắt nhìn phía hư không đằng xa kia.

Ngay vào lúc vô số võ giả quỳ lạy thì đột nhiên một tiếng ồn ào từ phía dưới vang lên, bọn họ đưa mắt nhìn xuống thì chỉ thấy từ dưới mặt đất, một con chiến thuyền cổ xưa từ dưới mặt đất bay lên Sát Lục Ma Tông, trên đầu thuyền cắm một cái lá cờ đỏ có năm ngôi sao nhỏ bao quanh ngôi sao lớn màu vàng, mà trên chiến thuyền có khoảng một trăm võ giả ăn mặc Thiên Khung Hoàng Triều chiến binh trang phục, mặt ai nấy đều tỏa ra thiết huyết chi khí chứng tỏ đây là một chi đội quân tinh nhuệ trải qua chém giết mới hình thành

“Thiên Khung Hoàng Triều binh sĩ?”

“Đây không phải chiến thuyền của nhị hoàng tử Khương Bác hay sao, nghe nói hần trấn thủ biên cương cùng dị tộc chém giết, tại sao lúc này lại xuất hiện ở đây?”

“Chẳng lẽ Thiên Khung Hoàng Triều đại nhân vật hàng lâm đến chúc mừng Diệp Thiên Hùng lập tông?”

Vô số người nghị luận sôi nổi bàn tán xôm xao về thân phận của chiến thuyền trước mặt.

"Thiên Khung Hoàng Triều nhị hoàng tử? Thú vị, thú vị!" Ánh mắt Vương Bá Nguo lóe lên vẻ nghiền ngẫm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Thiên Khung Hoàng Triều Đệ Nhất Tướng Quân!

Dưới vạn chúng chú mục, ngay sau đó từng luồng khí thể mệnh mông cuộn cuộn từ Chiến Thuyền giống như thủy triều tràn quét khắp Sát Lục Ma Tông, khiến vô số sinh linh ở đây cảm giác một cỗ khí tức trầm trọng áp bách thân thể bọn họ.

“Tối!”

“Trò hay rồi cuộc muốn mở màn!”

“Ta biết ngay Thiên Khung Hoàng Triều làm sao để ma đạo yêu nhân tùy ý ở địa bàn mình làm càn, xem ra chúng ta tọa quan sơn xem hồ đầu rồi...”

“Dcm Thiên Khung Hoàng Triều dám đến Sát Lục Ma Tông gây sự, các anh em cho bọn có đi mà không có về .....”]

“Một đám to gan gia hòa dám chọc tới Ma Chủ, tất cả các người đều phải chết!”

.....

Mọi chuyện phát sinh quá mức đột nhiên, từ lúc chiến thuyền xuất hiện sau đó phát ra khí thể đè ép bọn hần chỉ vồn vện chưa tới một phút đồng hồ.

Cảm nhận được khiêu khích ý đồ của Chiến Thuyền, Diệp Bắc, Diệp Minh, Tàng Thiên Cơ, Diệp Thiên Lý đám người trong mắt nháy tỏa ra sát cơ ngập trời, ánh mắt hung quang tàn bạo nhìn Thiên Khung Hoàng Triều người.

Cùng lúc đó lấy Vương Bá Nguo làm trung tâm, vô số Sát Lục Ma Tông đệ tử cùng với Cổ Tôn Quận người đều dồn dập bạo phát sát ý, sau khi Vương Bá Nguo để lộ thực lực tùy ý diệt sát trăm vạn người, nội tâm bọn họ liền chân tâm phục Vương Bá Nguo, xem Vương Bá Nguo không khác gì thần minh, bọn hần tin chắc rằng Vương Bá Nguo sẽ không bị bất cứ ai đánh bại, hần chính là vô địch trong nội tâm bọn hần, cho nên giờ phút này nhìn thấy có kẻ địch dám đến khiêu khích cùng xâm phạm, bọn họ tự nhiên là không thể chịu đựng được nhao nhao siết chặt tay, tùy thời động thủ.

Mắt thấy cỗ khí thể thiên triệt địa kia ngày càng tăng cường, ngày càng áp bách, ánh mắt tất cả võ giả ở đây đều ngưng thần tập chung nhìn thân ảnh của Vương Bá Nguo, chờ mong hần xuất thủ.

Vương Bá Nguo ừm đại, Vương Bá Nguo tàn nhẫn độc ác máu lạnh đã sớm khắc sâu trong nội tâm của đám người, liền nữ nhân của em trai đều dám nhúng chàm, trăm vạn sinh linh hần diệt sát chẳng chút nhú mảy, như vậy còn có cái gì Vương Bá Nguo không dám làm?

Hơn nữa Vương Bá Nguo vô cùng tự tin phát đi hình ảnh trực tiếp phát tán khắp cả Thiên Khung Hoàng Triều, cao điệu tàn sát ngàn vạn người, cao điệu thể hiện ma đầu bản chất, như vậy khẳng định là Vương Bá Nguo sẽ không để ý bất cứ uy hiếp gì đến từ Thiên Khung Hoàng Triều.

Bởi vậy những người thông minh đều chờ mong nhìn xem Vương Bá Nguo làm sao trấn áp Thiên Khung Hoàng Triều người tới.

Đối với cỗ khí thể cường đại từ trên chiến thuyền đè ép Sát Lục Ma Tông, Vương Bá Nguo khoảng chừng người này đã đột phá Tôn Cấp, còn có thể đột phá mấy tiểu cảnh giới cao hơn trong Tôn Cấp, tuy nhiên hần cũng không có quá mức chú ý, nếu ngoài ngoại giới hần còn kiêng kỵ một hai, nhưng trong địa bàn của hần, rồng cũng phải nằm xuống, hổ cũng phải cuộn mình, nếu không hần giết như giết một con chó.

Ngay sau đó cỗ khí tức cường đại kia biết mất, thay vào đó là một trung niên nam tử khuôn mặt cương nghị bá đạo mặc một thân Hoàng Kim Chiến

phục ngoạn nghệ đi ra khỏi khoang buồng đi tới mũi thuyền, khinh miệt liếc xuống nhìn Sát Lục Ma Tông người.

Vừa thấy Trung niên nam tử này thì nội tâm tất cả mọi người ở đều như là bị một tòa núi lớn đè ép khổ sở cực kỳ, ngay cả Võ Tôn cường giả như Tàng Thiên Cơ cũng cảm giác tim mình đập nhanh hơn, trong lòng khó chịu cực kỳ, trong nháy mắt ánh mắt Tàng Thiên Cơ ngưng lại, kiêng kỵ nhìn trung niên nam tử này, bộ dáng như gặp đại địch.

“Khí thế thật cường đại!”

“Người này đến tột cùng là ai? Thiên Khung Hoàng triều dĩ nhiên có cường giả bậc này?”

“Trên chiến thuyền ít nhất là mười ngàn binh sĩ, mỗi người tu vi ít nhất đều từ Võ Quân cấp trở lên, trong Thiên Khung Hoàng Triều có người nắm giữ cổ thể lực này chỉ có người đó...”

“Nếu đúng là người đó thì chúng ta chuẩn bị có phim hay để nhìn.....”

“Ta thật chờ mong người này cùng Diệp Ma chủ quyết đấu a, cũng không biết hắn có trấn áp được Diệp Ma Chủ hay không?”

“Diệp Ma Chủ thống nhất Cổ Tông Quận, chẳng lẽ mục tiêu kế tiếp là muốn đánh rớt Thiên Khung Hoàng Triều người hay sao?”

“....”

Nhìn vô số binh sĩ đứng lít nha lít nhích trên chiến thuyền, tất cả mọi người ở đây xôn xao bàn tán, sắc mặt hưng phấn.

Cùng lúc đó ánh mắt đậm đặc của Vương Bá Nguo lúc này cũng nổi lên một vết sát ý nhẹ.

“Người hắn là Thiên Khung Hoàng Triều đệ nhất Tướng Quân, Lâm Khai Thiên đi?”

Vương Bá Nguo thanh âm băng hàn nói, ánh mắt hung quang nhìn trung niên nam tử trước mặt, gần từng chữ một, nói.

Cái gì?

Người này chính là Thiên Khung Hoàng Triều đệ nhất Tướng Quân Lâm Khai Thiên?

Nghe Vương Bá Nguo vạch mặt thân phận của người này, tất cả võ giả khắp cả Thiên Khung Hoàng triều đều triệt để kinh hãi.

Thiên Khung Hoàng Triều danh tướng có rất nhiều, trong đó đặc biệt là Đệ Nhất Tướng Quân Lâm Khai Thiên, uy danh của hắn không chỉ vồn vện nằm ở phạm vi Thiên Khung Hoàng Triều mà còn lan san rất nhiều Vương Triều, Hoàng Triều khác.

Lâm Khai Thiên kinh tài tuyệt đỉnh, cái thế anh hùng, từ nhỏ tông quân, một đường chém giết cường địch cùng dị tộc, tắm qua vô số máu và nước mắt tẩy lễ, trở thành đệ nhất tướng quân Thiên Khung Hoàng Triều.

Nhưng mà dạo mấy chục năm gần đây Lâm Khai Thiên được bệ hạ giao cho trọng trách cùng nhị Hoàng Tử mang Thiết Huyết Trọng Binh xuôi nam đi khai cương quốc thổ, chiếm lấy man di chi địa trở thành lãnh địa của Thiên Khung Hoàng Triều, cho nên danh tiếng và tầm ảnh hưởng của hắn dần dần biến mất khỏi thế nhân, cho nên những năm gần đây đã rất ít lại nghe được truyền thuyết của hắn.

Cho dù phạm vi Thiên Khung Hoàng Thành dân chúng đều có rất nhiều người quên mất sự tồn tại của hắn.

Nhưng mà hôm nay đột nhiên hắn cường thế xuất hiện, hơn nữa vẫn là lựa chọn xuất hiện tại thế lực mới nổi Sát Lục Ma Tông, ý vị này không phải rất rõ ràng hay sao? Người thông minh liền trong nháy mắt hiểu rõ thâm ý của Lâm Khai Thiên.

Một là hắn muốn công khai xuất hiện trước mặt mọi người, gián tiếp tuyên bố hắn thành công đánh chiếm Man Di chi địa, việc thứ hai chính là ra mặt trấn áp Sát Lục Ma Tông, nhằm giúp danh tiếng của hắn có thể vang khắp Thiên Khung Hoàng Triều, một chiêu này nhất tiễn trúng song điều, quả thật diệu cực kỳ, vừa được danh vừa được tiếng, tuy Lâm Khai Thiên trí dũng song toàn, nhưng có thể nhanh chóng bày ra diệu kế như vậy, nếu không phải Lâm Khai Thiên tâm tư thâm trầm, tất nhiên có người đứng sau bày mưu nghĩ kế cho hắn.

Nhưng có thể chỉ đạo Lâm Khai Thiên chỉ có nhị hoàng tử và bệ hạ, nhưng Lâm Khai Thiên bộ dáng hắn là đường xa trở về, cho nên bệ hạ ra lệnh có lẽ không khả năng, cho nên khả năng duy nhất chính là Nhị Hoàng Tử đứng sau lưng bày mưu hết thấy.

Mà lúc này bọn hắn phát hiện có hai đại cao thủ nữa đang đứng ngoài cửa một căn phòng trong chiến thuyền, bộ dạng giống như thiếp thân bảo vệ ai đó, ý vị này chẳng lẽ không rõ hay sao?

Bọn hắn chắc chắn đang bảo vệ nhị hoàng tử Khương Bác!

Nghĩ đến đây, nội tâm đám người trong nháy mắt ngưng trọng, Lâm Khai Thiên chiến ý bùng bùng, khí thế rào rạt có chuẩn bị mà đến, mà Vương Bá Nguo lại là một tên ma đầu hung hăng ngang ngược đến cực điểm, bọn họ nếu đánh nhau rồi cuộc sẽ là như thế nào, hai người sẽ lưỡng bại cầu thương hay chỉ đánh thử, nếu ngang tay thì dừng lại, hay là một phương thực lực cường hoành sẽ trấn áp một phương?

Mà ngay lúc này đây ánh mắt của hai nhân vật chính hôm nay rồi cuộc chạm vào nhau, hai bên người thì trừng ta, ta trừng người, bộ dáng ai nấy đều

“Con mẹ nói, Khương Bắc tiểu súc sinh này xem như so sánh với con chó cũng không không bằng, liền ái phi của phụ hoàng cũng có thể lấy ra tặng người, mà người này lại chính là kẻ thù số một lúc này của Thiên Khung Hoàng Thất, khác gì giúp người khác đội nón xanh cho phụ thân của mình, quả thực đại nghịch bất đạo đến cực điểm, không phải người a.”

“Aizz, Sống hơn ngàn năm, chỉ duy nhất ngày hôm nay Lão tử thật sự là mở rộng tầm mắt, lần đầu tiên lão tử nhìn thấy súc sinh dám giúp người khác đội nón xanh cha mình, hơn nữa vẫn công khai nói ra, thật không biết trong đầu tên Khương Bắc tiểu súc sinh này chứa cái gì? trong não đầy cục hay sao mà ngu thế???”

“Khương Bắc quả thật uống là hoàng tử của Thiên Khung Hoàng Triều, dù cho bản thân không biết xấu hổ mặt dày thì Hoàng thất người cũng cần mặt mũi chứ? nếu Hoàng Thất không cần mặt mũi thì cha hán Khương Vô Cực cũng cần mặt mũi chứ, công khai hiển tương lai lão bà của phụ thân cho người ngoài, ta nghĩ lúc này Khương Vô Cực hẳn là đang tức điên đi?”

“Cmn, lão tử chưa bao giờ thấy chuyện kỳ hoa như thế, lúc đầu thấy Ma Chủ Diệp Thiên Hùng đội nón xanh em trai của mình lão tử đã nghĩ đây có lẽ là kẻ súc sinh nhất thiên hạ rồi, nay còn gặp Khương Bắc tiểu súc sinh lão tử mới biết được bản thân thiếu kiến thức cỡ nào, aizz...”

Vô số tiếng mắng chửi sỉ nhục phi nhỏ liên tiếp vang lên khắp Thiên Khung Hoàng Triều, nếu ví như mỗi người phun ra ngụm nước miếng khinh bỉ thì lúc này bãi nước miếng có thể biến thành dòng sông nhấn chìm Khương Bắc.

Giờ khắc này, hán bị thiên hạ phi nhổ!

Hàng trăm tỉ sinh linh phản nộ thóa mạ hán.

Đối mặt với những lời mắng chửi sỉ nhục này, thân là người trong cuộc, nội tâm Khương Bắc chưa xót cùng bị thương tới cực điểm.

Đây chính là đại hắc oa, Khương Bắc không muốn công nôi cũng phải công, nếu không sẽ chết a.

“Phụ thân, ngài ráng chịu ủy khuất a, hài nhi xin lỗi!” Trong lòng Khương Bắc bị thương mặc niệm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Ban thưởng tịch vị!

“Diệp Thiên Hùng ngoài muốn đả kích Hoàng Thất ra thì còn muốn ta triệt để cùng phụ thân vạch mặt, đời này kiếp này cũng không thể quay đầu.”

“Từ nay về sau ta sợ là làm ác phải làm đến cùng, thỉnh phật phải thỉnh lên tây thiên, ta triệt để cột lên thuyền giặc, đến lúc đó ta ngoại trừ phục tùng cùng Diệp Thiên Hùng làm chuyện xấu ra thì không còn con đường nào khác.”

“Qủa nhiên không hổ là một đời Ma Chủ, nếu so về mưu mô tính kế, hán chỉ có hơn chứ không kém ta, tiếc là Trí Đạo của ta tu không nghiên về Mưu kế mà nghiên về suy tính nhất mạch, nếu không cũng muốn cùng hán tranh phong một hai.”

“Ta lần này chỉ sợ nhận thua, nguyên bản giả vờ đầu hàng rồi quay lại tìm cơ hội phản bội nhưng hán làm như vậy cho dù ta có phản bội thì cả Thiên Khung Hoàng triều dân chúng và ngay cả phụ thân cũng không do dự bắt lấy ta xử trảm lập uy cứu vãn thanh danh của Khương Thị Hoàng Tộc...”

Nghĩ đến đây, Khương Bắc thở dài một hơi, biết là không có đường lui, hán đành đâm lao phải theo lao.

“Ma Chủ, ta.....”

Khương Bắc về mặt thất thần nhìn Vương Bá Ngưu, hán không biết Vương Bá Ngưu đối xử với mình ra sao.

Thấy thế khỏe miệng Vương Bá Ngưu nở nụ cười đắc thắng, hán ôn hòa nói:

“Không tồi, hai cái lễ vật này bốn tọa phi thường yêu thích, sau đó bốn tọa sẽ ban thưởng cho ngươi vì lập đại công, ngươi sau này đi theo bốn tọa phò tá bốn tọa chinh chiến thiên hạ.”

“Người đâu, dẫn Nhị Hoàng Tử đi xuống nghỉ ngơi một phen, hán lặn lội đường xa chuẩn bị lễ vật cho ta có lẽ hán đã phi thường mệt mỏi.”

Vương Bá Ngưu thuận miệng phân phó nói.

Khương Bắc nghe vậy thở dài một hơi, hán biết rằng Vương Bá Ngưu thật lòng trọng dụng hán, chứ không phải lừa dối hán.

Nghe Vương Bá Ngưu phân phó, hai tên trưởng lão thân hình cường tráng lập tức từ trong đám người đi ra nắm hai tay Khương Bắc nâng hán rồi đi khỏi quảng trường, còn Tô Đất Kỷ bị hai tên trưởng lão khác đưa tới bên cạnh Vương Bá Ngưu, Vương Bá Ngưu không khách khí ôm vào ngực, đưa

mặt úp vào bộ ngực mới nhú của Tô Đất Kỷ, hưng hân hít một hơi thật sâu.

Tô Đất Kỷ về mặt thờ thần đứng im, nàng lúc này vẫn chưa tỉnh mộng, vẫn chưa thoát ra khỏi từ cảnh tượng nhị hoàng tử phản bội đưa nàng ném đi ra làm lễ vật cho người ta.

....

“Hắc hắc, nguyên lai nhị hoàng tử Khương Bắc là người của Diệp ma chủ, Thiên Khung Hoàng Triều đương kim Hoàng Đế-Khương Vô Cực dường một tên con bạch nhãn lang a, không chỉ có ăn cây táo rào cây sung, còn quay lại cắn ngược lại phụ thân mình cùng đất nước, quả nhiên thế giới rộng lớn, không chuyện gì là không thể xảy ra a...”

“Đúng vậy, Khương Vô Cực có thể sinh ra nhị tử như vậy hiển nhiên kiếp trước tạo nghiệt chướng a..”

“Người không sợ mất đầu hay sao mà dám nói ra, khụ khụ, ta phỏng chừng lúc này đây trên đỉnh đầu Khương Vô Cực lúc này đây đã xanh mon môn rồi.”

“Thiên Khung Hoàng Triều ngàn tử non sông có lẽ chuẩn bị đại loạn rồi, không được, ta phải dời gia đình ra khỏi chốn thị phi này, kéo chiến hỏa lan tới thì lúc đó chỉ có con đường chết!”

“...”

.....

Vô số tiếng máng chửi, tiếng nghị luận sôi nổi vang lên từ khắp Thiên Khung Hoàng Triều địa bàn, tuy nhiên một số ít người không phải là tên gốc, bọn họ biết chuyện gì đang xảy ra.

Chuyện này tuyệt đối là Vương Bá Nguu mạnh mẽ uy hiếp Khương Bắc, cái có đến tằng lể quá khập khiễng, chẳng qua là Khương Bắc hẳn bị Vương Bá Nguu hăm dọa giết chết cho nên Khương Bắc mới khuất phục.

Tuy rằng trong lòng bọn họ mất sáng như tuyết, nhưng không có ai dám đảm đương đứng ra bênh vực Khương Bắc.

Bởi vì nếu đứng ra tuyệt đối là tự tay đào huyệt cho mình.

Sợ rằng bọn họ chưa nói còn xong câu liền bị Vương Bá Nguu chụp mũ ăn nói lung tung ra tay đập chết.

Cho nên Thiên Khung Hoàng Triều dù muốn hay không cũng phải cống cái tiếng xấu này, mà tiếng xấu này lưu truyền hẳn là cả đời, trừ khi Hoàng tộc người có thể bắt lấy Khương Bắc hành hình hoặc hủy diệt Sát lục Ma Tông mới có thể văn hồi thanh danh.

Dựa theo Vương Bá Nguu phỏng chừng lúc này đây Đương kim Hoàng Đế Khương Vô Cực chấn chấn đang tức điên người, mà Vương Bá Nguu, kẻ đầu sỏ đứng sau hết thảy liền có thể ngồi rung đùi ngư ông thủ lợi, chờ đợi lượng thanh danh điểm phản hồi về tăng cường nội tình của hắn.

Đây chính là kế hoạch lâm thời Vương Bá Nguu nghĩ ra, hơn nữa kế hoạch độc ác này chỉ là mới bắt đầu mà thôi, chân chính trò hay còn ở phía sau.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Vương Bá Nguu lóe lên vẻ tàn nhẫn.

Vương Bá Nguu ngưng lại suy nghĩ, hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Bắc đám người, ánh mắt uy nghiêm tùy ý quét qua, thu tóm hết thảy cảm xúc của Diệp Bắc đám người vào trong lòng.

“Rốt cuộc đã tới!”

Cảm nhận được ánh mắt Vương Bá Nguu tụ tập trên người bọn họ, nội tâm Diệp Bắc đám người đều tràn ngập khát vọng cùng chờ mong.

Bọn họ biết kế tiếp khẳng định chính là Vương Bá Nguu muốn thiết lập địa vị cho bọn họ.

Quả nhiên chỉ sau giây lát, thanh âm Vương Bá Nguu nhẹ nhàng vang lên:

“Sát lục Ma Tông đóng đô ở Thương Mang Thành cũ, các người đi theo ta từ đầu đến trở thành cường giả nhất phương như hiện nay, cùng bốn tọa trái qua muôn vàng cay đắng cùng khó khăn, hôm nay bốn tọa muốn thiết lập đại quyền cơ cấu do ta trực tiếp nắm quyền chỉ huy chín đại lãnh tụ, mà chín đại lãnh tụ chính là Chín Đại Ma Tôn tịch vị thay ta chưởng quản các chức phẩm phía dưới, ngoài chín đại ma tôn vị trí không thể thay đổi ra thì Một trăm lẻ tám vị Ma Hoàng tịch vị, một ngàn ba trăm vị Ma Vương tịch vị, chín ngàn vị Ma Quân tịch vị bất kỳ sát lục ma tông võ giả đều có thể tranh đoạt, tạm thời chỉ có thể.”

Chín đại Ma tôn?

Một trăm lẻ tám vị Ma Hoàng?

Một ngàn ba trăm vị Ma Vương?

Chín ngàn vị Ma Quân?

Nghe Vương Bá Ngu nói vậy, vô số Sát lục Ma Tông vô giả đều triệt để sôi trào!

Chín đại Ma tôn, một trăm lễ tám vị Ma Hoàng, một ngàn ba trăm vị ma vương, chín ngàn vị ma quân chính là địa vị tối cao trong Sát Lục Ma Tông chỉ dưới Vương Bá Ngu, ngoài chín đại ma tôn tịch vị ra, một trăm lễ tám vị Ma Hoàng phía dưới chức vụ đều chỉ tuyển tinh anh trong tinh anh, nếu bọn họ có thể trúng cử tuyệt đối là huy hoàng vô hạn, vinh quang vô hạn.

Giờ phút này trong lòng tất cả Sát Lục Ma Tông vô giả đều vô hạn chờ mong, xem chín đại ma tôn tịch vị ai sẽ đạt được.

Đặc biệt là Diệp Bắc đám người đều kích động nắm chặt tay, ánh mắt kích động cùng chờ mong nhìn Vương Bá Ngu.

Giờ phút này tất cả mọi người đang chờ đợi!

“Chín đại Ma Tôn chức vị chính là nguyên lão phái đoàn hoặc chính là những người công huân tối cao đã cống hiến hết mình cho bản tọa, đi theo bản tọa từng bước đến giờ, ngoài chín đại ma tôn tịch vị ra, tất cả chức vị ở dưới, chỉ cần là Sát lục ma Tông vô giả đều có thể tranh thủ!” Thanh âm uy nghiêm của Vương Bá Ngu vang vọng khắp Sát Lục Ma Tông, khiến cho muôn vàng Sát lục Ma Tông vô giả đều nhiệt huyết sôi trào, hưng phấn đến kích động.

“Trước mắt, Chín đại ma tôn chức vị tạm thời năm người nắm giữ.....”

Chín đại ma tôn chức vị trong đó năm người sẽ tạm thời nắm giữ?

Đến tốt cùng năm người nào lại may mắn như thế?

Diệp Bắc đám người trong lòng hồi hộp chờ mong.

“Diệp Bắc!”

Đột nhiên Vương Bá Ngu hét lên một tiếng.

“Có thuộc hạ!”

Diệp Bắc cung kính quỳ rạp xuống, thân hình hắn kích động đến run rẩy.

“Tuy ngươi không phải là người đầu tiên đi theo bản tọa, tuy nhiên ngươi lại là nắm giữ thực lực chỉ dưới bản tọa, Sát lục ma tông có ngày hôm nay khi thể huy hoàng đều nhờ có ngươi, ta phi thường hài lòng, nay ban cho ngươi Trấn Ma chi danh, đứng hàng đệ nhất cửu đại Ma Tôn, sau này Sát Lục Ma Tông hết thấy kẻ địch cùng những người phản nghịch đều là ngươi có toàn quyền sinh sát, Sát lục ma Tông tổng bộ chính là ngươi trấn thủ, ngươi chính là có quyền lực chỉ dưới bản tọa, hi vọng đừng đọa uy danh của bản tọa, để đám đạo chích đến xâm phạm!” Chỉ dụ của Vương Bá Ngu vang lên khắp Sát Lục Ma Tông.

Nghe được lời này Vương Bá Ngu, vô số ánh mắt hâm mộ ghen ghét đều tụ tập trên người Diệp Bắc, ngay cả Tàng Thiên Cơ đám người cũng thấp phần đổ kỵ hướng chỉ người ngoài.

Bởi vì từ hôm nay về sau, hắn sẽ là người địa vị tối cao chỉ dưới Vương Bá Ngu, chỉ mình hắn đã hưởng thụ hơn phân nửa vinh quang của chín đại ma tôn chức vị.

“Đa tạ Ma Chủ!”

Đột nhiên được Vương Bá Ngu ban thưởng chức vị cao nhất, nắm giữ địa vị cao nhất trong Sát lục Ma Tông, tuy những thứ này đều nằm trong tầm dự đoán của hắn nhưng Diệp Bắc vẫn vô cùng kích động, cả thân hình đều run rẩy, sau đó Diệp Bắc điên cuồng dập đầu để phát tiết sự kinh hi của mình, sự tôn kính của mình với Vương Bá Ngu.

Diệp Bắc chính là đứng đầu cửu đại ma tôn, như vậy vị kế tiếp chính là ai?

Ánh mắt Sát lục ma Tông vô giả giờ khắc này tâm thần căng cứng, ánh mắt đều nghiêm túc tập trung nhìn Vương Bá Ngu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 141: Ban danh định vị

“Tàng Thiên Cơ!”

Dưới vạt chúng chủ mục, thanh âm Vương Bá Ngu lại vang lên lần nữa, thanh âm vang vọng khắp Sát Lục Ma Tông.

Nghe vậy, mọi người lại đưa ánh mắt hâm mộ nhìn về phía Tàng Thiên Cơ, sau đó dưới ánh mắt của vô số người nhìn chăm chăm, Tàng Thiên Cơ chậm rãi đi tới trước mặt Vương Bá Ngu, về mặt hẳn phức tạp nhìn Vương Bá Ngu, sau đó mới quỳ xuống một chân nghiêm nghị đáp:

“Có thuộc hạ!”

“Người tuy rằng không phải đi theo bốn tọa sớm nhất, nhưng cũng vì Sát lục Ma Tông mà chiến đấu, đồng thời lập xuống nhiều công trạng, đồng thời chiến lực của người chỉ dưới bốn tọa với đệ nhất Ma Tôn Diệp Bắc mà thôi, cho nên vị trí đệ nhị ma tôn, người nên được.”

“Hiện ban cho người Kiểm Ma chi danh, chấp chương Kiểm Đường, chỉ cần là Kiểm Đường đệ tử liền sẽ hiệu trung với người, người nắm giữ phía đông Sát Lục ma Tông địa bàn.”

Vương Bá Ngu lớn tiếng nói.

Nghe được lệnh sắc phong của Vương Bá Ngu, thân hình Tàng Thiên Cơ hơi run lên, sau đó về mặt cẩn trọng gật đầu, từ tốn nói:

“Đa tạ Ma chủ!”

Không giống với Diệp Bắc, Tàng Thiên Cơ thân là Kiểm Tu, Kiểm tu tính cách ai nấy đều chỉ thẳng chứ không cong, không a du nịnh nọt hay xu nịnh bất kỳ ai, với lại hẳn biết đây là những gì hẳn xứng đáng có được, mà những thứ này bắt đầu từ chính thực lực của hắn, nếu thực lực của hắn không mạnh mẽ thì cho dù a dua nịnh nọt Vương Bá Ngu cách mấy thì vẫn không có những thứ này.

Sau khi nhận chức xong, Tàng Thiên Cơ đứng dậy đi đến bên Diệp Bắc đứng chung một chỗ, hai người đồng thời trò chuyện và cá cược xem ai chính là người thứ ba.

Đệ nhị Ma Tôn đã có chủ, như vậy đệ tam ma tôn là ai?

Ánh mắt Sát Lục Ma Tông võ giả đều tụ tập trên người Diệp Minh, Diệp Thiên Lý, hai người bọn họ đều là một trong những người thân cận nhất với Vương Bá Ngu, đồng thời cũng là thủ hạ đắc lực của hắn từ trước đến nay.

Trong đó Diệp Minh với Diệp Thiên Lý chắc chắn đứng hàng đệ tam Ma Tôn, tuy nhiên không xác định được ai sẽ là người đứng trước.

Đạo lý này không chỉ là Sát Lục Ma Tông võ giả rõ ràng, Diệp Bắc cùng Diệp Thiên Lý đồng dạng cũng minh bạch, trong mắt hai người lóe lên vẻ chờ mong nồng đậm.

Chẳng qua vị đệ tam ma tôn lại vượt qua ý liệu của bọn hắn.

“Sát Lục Ma Tông đệ tam Ma Tôn, Chiến Ma Vương Bá Ngu, thống lĩnh Sát Lục ma Tông chiến đường, chấp chương khu vực phía bắc Sát Lục Ma Tông.”

Vương Bá Ngu nhàn nhạt nói, thanh âm vang vọng trong tai tất cả võ giả có mặt tại đây.

Cái gì?

Đệ tam ma tôn chính là Vương Bá Ngu?

Vương Bá Ngu là ai?

Thanh âm Vương Bá Ngu vừa vang lên, sắc mặt tất cả võ giả trong Sát Lục Ma Tông đều mờ mịt, bọn họ căn bản không biết Vương Bá Ngu là ai, hơn nữa xem tình hình thì có lẽ người này không có mặt ở đây.

Như vậy Vương Bá Ngu chính là thần thánh phương nào có thể đạt được Đệ tam ma tôn chi danh, còn nắm giữ Chiến Đường cơ cấu, nếu nói Kiểm Đường cơ cấu chính là thanh đao sắc nhọn treo ở cổ các thế lực, có tác dụng chính là uy hiếp, thì Chiến Đường cơ cấu lại chính là đầu chó đại, chỉ cần Vương Bá Ngu chỉ hướng nào thì Chiến Đường đệ tử sẽ tàn phá hủy diệt hết thảy mọi trở ngại.

“Diệp ma chủ coi bộ rất coi trọng người này a…….”

Mọi người âm thầm nghĩ.

Cửu đại ma tôn chính là cơ cấu chức vụ mang địa vị, quyền lực, thân tối cao trong Sát Lục Ma Tông, mà đệ tam ma tôn đến đệ nhất ma tôn lại chính là thân phận cao cấp nhất trong chín đại ma tôn, hưởng thụ vinh quang vô lượng.

Vị Vương Bá Ngu có thể chiếm được đệ tam vị trí có thể thấy được Diệp Thiên Hùng rất coi trọng người này.

Chẳng qua vị đệ tam ma tôn trước mắt cũng không ở đây, làm không ít người không thấy được chân dung thất vọng không thôi.

Đệ Ngũ Ma tôn, Huyết Ma Nam Cung Lưu Vân!

Thiên Kiều Đường, Ma Từ Diệp Minh.

Tuyết Nữ Phong, Thánh Mẫu Lãnh Tuyết Cơ.

Bảy người bọn họ giờ phút này chính là bảy người thân mang địa vị tối cao, quyền lợi lớn nhất, thân phận nhất tôn quý nhất trong Sát Lục Ma Tông chỉ sau Ma Chủ Diệp Thiên Hùng.

“Lập Tông đại điển chuẩn bị kết thúc, nay ta muốn lâm thời thông báo một tin, Ma Tôn bài vị không phải vĩnh cửu không thay đổi, Sát Lục Ma Tông thân là Ma Tông, quy tắc duy nhất chính là thực lực vì tôn!”

“Mười năm một lần bổn tọa ra mặt cử hành Ma Đầu đại chiến, bất kỳ võ giả nào nằm trong Quân, Vương, Hoàng, Tôn chức đều có thể khiêu chiến người khác để tranh đoạt bài danh cao hơn, cho dù Ma Hoàng võ giả cũng có thể bằng vào nghịch thiên chỉ tư khiêu chiến cửu đại Ma tôn, nếu khiêu chiến thành công sẽ thay thế vị trí của hắn trở thành Ma Tôn.”

“Quy củ này chính là quy củ cao nhất của Sát Lục Ma Tông, tất cả mọi người cần thiết tuân thủ ngoại trừ bổn tọa!”

Ánh mắt đậm đặc của Vương Bá Ngưu quét ngang tứ phương, trầm giọng nói.

Nghe vậy Diệp Bắc đám người biến sắc, mà các trưởng lão sát lục ma tông ánh mắt lại sáng lên.

Đồng thời Diệp Thiên Lý, Nam Cung Lưu Vân đám người không hẹn mà cùng đem ánh mắt nhìn phía Tàng Thiên Cơ.

Vốn tưởng rằng bài vị đã hoàn toàn định sẵn rồi không thể thay đổi, nhưng là bọn họ không nghĩ tới Vương Bá Ngưu lại cho bọn họ hi vọng.

Tuy rằng muốn mười năm mới có thể tiến hành bài vị chi chiến, nhưng bọn họ thân là võ giả, thấp nhất đã là Cái Thế Võ Hoàng chi cảnh, thọ nguyên cơ hồ rất nhiều, mỗi mười năm trong mắt bọn họ chẳng qua chỉ là cái nháy mắt mà thôi.

Trong lúc nhất thời, Nam Cung Lưu Vân đưa ánh mắt hung lệ nhìn Diệp Thiên Lý, mà Diệp Thiên Lý lại đưa ánh mắt lửa nóng nhìn Tàng Thiên Cơ.

Thế giới này, đấu thiên đấu địa đấu nhân, một đời theo đuổi chính là thực lực cùng địa vị!

Ai không nghĩ trở thành Sát Lục Ma Tôn bài danh đệ nhất vị, hưởng thụ muôn vàn vinh quang, trở thành dưới một người, trên vạn người địa vị!

Bất quá những việc này lại phải chờ mười năm tới mới có thể bắt đầu.

Nghĩ đến đây Diệp Thiên Lý cùng Nam Cung Lưu Vân tiếu nụ cười hồi chiến ý, ánh mắt khôi phục vẻ nghiêm nghị trầm ổn như cũ.

Tùy ý thu thập hết thảy cảm xúc của đám người thu vào tầm mắt, Vương Bá Ngưu hài lòng gật đầu, Ma Tông đương nhiên phải có Ma Tông khí thế, kẻ mạnh là vua, người tranh ta đoạt, mình tranh ăn toàn tầng tầng lớp lớp chứ không phải một cái sát lục ma tông bình bình đạm đạm người người chỉ ăn rồi là tu luyện, quá mức nhàn rồi đi.

Phải biết rằng lười biếng chính là nguyên tội, nhất là trong thế giới người ăn thịt người này, lười biếng chính là tìm đường chết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Ai ở cuối con đường thành tiên, vừa gặp vô thủy đạo thành không!

“Ma chủ, Lập Tông đại điển sắp kết thúc chưa?”

Mất thấy tất cả mọi chuyện đều đã được Vương Bá Ngưu an bài ngăn nắp rõ ràng, Diệp Thiên Lý hơi khom người dò hỏi.

Hiện giờ Lập Tông Đại Điển với thủ đoạn của Vương Bá Ngưu đã thu về hiệu quả vượt qua mức quy định, vô số oan hồn can đảm phản kháng bị Vương Bá Ngưu tiện tay một chương đập chết, tạo nên khí thế bá đạo vô địch của Sát Lục Ma Tông không ai dám chống đối, không ai dám không nghe theo, sau đó Trần Khai Thiên bị Vương Bá Ngưu một ngón tay búng cho trọng thương học máu chạy trốn, nhị hoàng tử Khương Bác xuất hiện công hiến tương lai lão bà của đương kim hoàng đế Khương Vô Cực khiến cho Khương Thị Hoàng Thất mất hết mặt mũi, nhục nhã trước thiên hạ.

Ngoài ra Vương Bá Ngưu cũng ban danh định vị cho tất cả những công thần đi theo hắn, như vậy lập tông đại điển đã hoàn thành hết thảy những gì cần

thiết như Lập Uy, Giết Gà Dọa Khi, si nhục Khương Thị Hoàng Thất, ban thưởng chức vị cho công thần, như vậy nếu cứ tiếp tục cử hành Lập Tông đại điển cũng vô dụng, không bằng kết thúc.

Nghe Diệp Thiên Lý dò hỏi, Vương Bá Ngu thâm cao mặt trầm sắc, trầm giọng nói:

“Không, Lập Tông đại điển còn chưa kết thúc.”

“Kế tiếp còn có một buổi kịch diễn áp trực sắp diễn ra, hơn nữa vai chính trong kịch diễn cũng sắp đến rồi!”

“Các ngươi muốn xem kịch thì chờ một chút đi. ....”

Ánh mắt thâm trầm của Vương Bá Ngu nhìn vào hư không đằng xa, không quay đầu lại nhàn nhạt đáp.

Cái gì?

Lập Tông đại điển còn chưa kết thúc?

Kế tiếp còn có một kịch diễn áp trực sắp diễn ra?

Vai chính rốt cuộc là ai?

Thanh âm Vương Bá Ngu tuy nhỏ nhưng nhờ Vô Thượng Truyền Thanh Phù lại là rõ ràng vang

vọng trong linh hồn các sinh linh khắp Thiên Khung Hoàng Triều, khiến vô số sinh linh chấn kinh và nghi hoặc.

Rõ ràng là Lập Tông đại điển đã có thể kết thúc một cách viên mãn nhưng Vương Bá Ngu lại nói chút nữa sẽ có áp trực vở kịch sắp diễn ra, đến tốt cùng ý của hắn là gì?

Vô số sinh linh đưa ánh mắt tập trung nhìn vào thân ảnh của Vương Bá Ngu, bọn họ thấy được trong ánh mắt thâm như u đàm của Vương Bá Ngu lại lóe lên vẻ bạo ngược khát máu khiến nội tâm tất cả sinh linh rung mình sợ hãi, trong lòng bọn họ không nhịn được nghĩ thầm: “Chẳng lẽ Diệp Ma Chủ chuẩn bị tiếp tục giết chóc, lấy tính mạng ai để lập uy hay sao?”

Nhất là bội tâm những võ giả các thế lực khác có mặt trong Sát Lục Ma Tông lóe lên vẻ bất an mãnh liệt, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía thân ảnh Vương Bá Ngu, bọn họ sợ rằng bọn họ chính là con dê thế tội kế tiếp bị Vương Bá Ngu vung đồ đao.

Khác với suy nghĩ của đám võ giả phía dưới, tất cả thuộc hạ tinh nhuệ của Vương Bá Ngu như Diệp Bắc, Tàng Thiên Cơ đám người hình như nhận ra cái gì đó, biểu tình của bọn họ dần trở nên nghiêm nghị, ai nấy đều bộc phát chiến ý mãnh liệt, ánh mắt hung quang liếc lên bầu trời.

Bọn họ đã đoán được thâm ý trong lời nói của Vương Bá Ngu.

E sợ rằng tiếp theo sẽ có con cá lớn hàng lâm.

Ở Thiên Khung Hoàng Triều địa bàn, nếu có thế lực nào mà để Tứ Đại Ma Tôn nghĩ là con cá lớn ngoài Khương Thị Hoàng Thất ra còn ai khác hay sao?

Bất tri bất giác một tiếng đồng hồ đã trôi qua, đột nhiên một tiếng nổ lớn ầm vang khắp bầu trời, ngay sau đó từng luồng khí thể mênh mông cuộn cuộn giống như thủy triều ập đến khiến vô số võ giả tu vi yếu kém bị thổi bay đi, ngay cả kiến trúc của Sát Lục ma Tông cũng lung lay sắp đổ.

Thấy cảnh tượng đó, Diệp Bắc hừ lạnh một tiếng, vận dụng thiên địa chi lực vào trong lòng bàn tay, sau đó hất giờ hay tay ra viết vào trong hư không một chữ "Trấn", sau đó mặc kệ khí thể thần bí kia thổi mạnh cỡ nào, Sát Lục Ma Tông kiến trúc vẫn sừng sững không ngã.

Luồng khí thể bá đạo vô song ấy hàng lâm quá đột nhiên khiến cho vô số võ giả trong Sát Lục Ma Tông không kịp trở tay, may mắn có Diệp Bắc ra tay nếu không Sát Lục Ma Tông sẽ gặp phải tổn thất.

Nhìn thấy kẻ địch dám vô pháp vô thiên bạo phát khí thể dọa dẫm bọn hắn, trong mắt nháy mắt

Tàng Thiên Cơ, Diệp Thiên Lý đám người ánh mắt bạo phát ra sát ý kinh thiên, nghiêng răng kìn kịt, thân hình run rẩy giống như chịu si nhục lớn lao.

Cùng lúc đó trên mặt vô số võ giả Sát Lục Ma Tông cùng với Cổ Tôn Quận võ giả đều lóe lên vẻ bạo ngược khát máu như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ địch thần bí trước mặt.

Sau khi chứng kiến thủ đoạn tàn khốc của Vương Bá Ngu đối với kẻ phản bội, cộng thêm chế độ đãi ngộ "công bằng" đối với những người sống trong địa bàn của mình, khiến cho nội tâm sinh linh còn sống sót trong Cổ Tôn Quận cũng sinh ra lòng trung thành mãnh liệt, bọn họ coi Sát Lục Ma Tông chính là nhà của bọn họ, có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục.

Giờ phút này, nhìn thấy có người dám tới xâm phạm nhà của bọn hắn, bọn hắn tự nhiên không chịu đựng được.

Với lại sự cường đại của Vương Bá Ngu sớm đã khắc sâu vào trong nội tâm và thần hồn của bọn hắn, vĩnh cửu không thể phai mờ, bọn hắn cũng

không ngu ngốc tới nỗi đứng ngoài quan sát, đây hoàn toàn là chịu chết.

Liên đệ nhất chiến tướng còn bị hấn tiện tay búng học máu, liên nhị hoàng tử cũng bị đâm uy của Vương Bá Ngu bức bách thừa nhận mình là thuộc hạ của hắn, còn cống nộp lên tương lai lão bà của phụ thân đưa cho Vương Bá Ngu, đủ thấy Vương Bá Ngu ngoài tàn nhẫn độc ác ra thì tâm tư rất tỉ mỉ, trí thông minh cũng không thấp.

Vội lại tiếng xấu của hắn khắp Thiên Khung Hoàng Triều sinh linh đều rõ ràng, ngu với lão bà của em trai mình, giết em trai mình đoạt quyền,...vô vàng chuyện xấu của hắn đủ thấy đối nghịch với hắn thì kết cục không bao giờ tốt đẹp.

Như vậy thì còn có cái gì hắn không dám làm?

Hơn nữa Vương Bá Ngu vô cùng tự tin phát đi hình ảnh trực tiếp phát tán khắp cả Thiên Khung Hoàng Triều, cao điệu tàn sát ngàn vạn người, mạnh mẽ ôm vị hôn thê của Khương thị hoàng đế cao điệu thể hiện ma đầu bản chất, như vậy khẳng định là Vương Bá Ngu sẽ không để ý bất cứ uy hiếp gì đến từ Thiên Khung Hoàng Triều.

Bởi vậy những người thông minh đều chờ mong nhìn xem Vương Bá Ngu làm sao trấn áp Thiên Khung Hoàng Triều người tới.

“Tới rồi!”

“Trò hay rồi cuộc muốn mở màn!”

“Con chó Khương Thị Hoàng Thất, nếu dám đến thì đừng hòng trở về...”

“Một đám con kiến vô tri dám đến Sát Lục Ma Tông làm càn, tất cả các người kết cục chỉ có con đường chết!” Vô số Sát Lục Ma Tông võ giả ánh mắt hung ác nhìn về phía trên hư không, lớn tiếng rít rào, tiếng rít rào của vô số võ giả Sát Lục Ma Tông tạo nên một cỗ khí thế sát lục quét ngang hết thấy khí thế thần bí trên bầu trời.

Trong thoáng chốc, cả bầu trời đột nhiên tĩnh lặng.

Tuy nhiên về tĩnh lặng này chỉ duy trì mười giây, sau đó một thân ảnh cường đại đột nhiên xuất hiện trên bầu trời khiến hư không đều phải run rẩy, sau đó thân hình các võ giả trong Sát Lục Ma Tông cũng không ngừng run rẩy.

Thậm chí nhiều võ giả dưới Hoàng Cáp tu vi đều không thể chịu đựng không được thân ảnh này bạo phát ra uy áp, trực tiếp bị chấn nhiếp nằm rạp trên mặt đất, không ngừng run rẩy, ngay cả Tôn cấp võ tôn cảnh Tầng Thiên Cơ cũng bị cỗ khí thế duy ngã độc tôn này áp chế, mười phần thực lực e sợ chỉ có xuất được bốn phần.

Cho dù Hoàng cấp cường giả cũng bị luồng khí thế này định thân đứng im, vô pháp hành động, chỉ có Diệp Bắc cùng Ma Chủ Vương Bá Ngu thân nắm giữ Thiên Đạo quyền năng mới không bị khí thế này ảnh hưởng rõ rệt vẫn ngạo nghễ ngẩng mặt lên nhìn thân ảnh cường đại đó.

Tuy nhiên bọn hắn chỉ duy nhất có thể thấy chính là một bóng lưng, dù có đổi góc độ để quan sát như thế nào vẫn chỉ thấy mỗi bóng lưng đó.

Đột nhiên một thanh âm tang thương vang vọng khắp thương khung:

"Ai ở phía cuối con đường thành tiên, vừa gặp Vô Thủy đạo thành không."

"Nghịch loạn thiên cổ trăm thiên địa, vỡ vụn Âm Dương nghịch không trung."

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Vô địch hình thức!

"Đây là...Khương Vô Thủy...Khương thị Hoàng Thất đại Hoàng Tử, hắn không phải là đi Dao Trì Thánh Địa tu luyện từ nhỏ rồi sao, vì sao lại xuất hiện tại đây?" Một võ giả kinh ngạc run giọng nói.

"Khương Vô Thủy, Năm Châu Tứ Hải đỉnh cấp thiên kiêu, nghe nói hắn sinh ra liền có vạn tượng hiển lộ, vạn tiên triều bái, vạn đạo thần phục, dị tượng chấn động khắp Năm Châu Tứ hải chi địa, còn kinh động năm sáu tôn thánh địa và mấy tôn Thiên Triều lão bất tử nhao nhao xuất quan tìm kiếm, cuối cùng phát hiện ra tất cả những dị tượng này đều do đứa bé sơ sinh tên Khương Vô Thủy gây nên. Sáu tôn thánh địa cùng ba tôn Thiên Triều thế lực bắt đầu tranh đoạt Khương Vô Thủy, cuối cùng Dao Trì Thánh Địa thân là bá chủ Trung Châu liền lợi dụng Trung Châu trận pháp đã bại sáu tôn thánh địa ba tôn thiên triều khác, dành được quyền thu lấy Khương Vô Thủy vào môn hạ, sau đó bọn họ vẫn để Khương Vô Thủy tiếp tục sống ở Thiên Khung Hoàng Triều. Nghe nói Khương Vô Thủy hai tháng tuổi biết nói, một tuổi biết đi, ba tuổi thơ văn cầm trù nghệ thiên văn địa lý không gì không tinh thông, năm sáu tuổi Dao Trì thánh địa thánh chủ hàng lâm xuống Thiên Khung Hoàng Triều thu đồ đệ, mười năm trôi qua ta bắt đầu không nghe gì về truyền thuyết của Khương Vô Thủy." Một vị qua đường ắt cảm khái nói.

"Người lạc hậu rồi, ta có ông cậu con cô bác họ hàng xa nói rằng Khương Vô Thủy bế quan mười năm, mười năm sau phá quan mà ra, cầm trong tay Vô Thủy Chung trấn áp vô số thiên kiêu đương thời tại trung châu, mới đây nhất hấn dùng sức một người trấn áp cả một đỉnh cấp tông môn tuổi trẻ thiên kiêu, nghe nói đỉnh cấp tông môn đó có quan hệ thù địch với Giao Trì Thánh Địa, tên là Thần Kiếm Tông. Nếu không phải Kiếm Ma thiếu niên hoành không xuất thế dùng Đồ Thiên Diệt Sinh kiếm chặn Vô Thủy Chung thì có lẽ giờ Thần Kiếm Tông đã trở thành một trò cười trong thiên hạ rồi."

"Cái gì, Kiếm Ma Thiếu niên, đó không phải Kiếm Ma Độc Cô Vô Dịch hay sao? Trời sinh Vạn Kiếm reo minh, Ngàn Vạn Kiếm Đạo thần Phục, được lão Thánh Chủ Thần Kiếm Tông thu làm chân truyền đệ tử, nghe nói hấn luôn bế quan tu luyện ở Kiếm Nguyên, nay bị Khương Vô Thủy bức phải ra ứng chiến giữ thể diện sao? chắc chắn, quả là tin động trời a." Người qua đường giáp sắc mặt chấn kinh nói.

"Nhưng hôm nay hấn muốn đến đây là muốn làm gì? Chẳng lẽ vì Khương Thị Hoàng Thất ra mặt hay sao? Nếu như vậy thì có trò hay để xem rồi!"" Người Qua Đường Mảo e sợ thiên hạ bất loạn cười lớn nói.

"!.....!"

"Bọn chuột nhất đầu đầu hồ đuôi, giỏi thì ra mặt xem?" Diệp Thiên Lý khinh miệt cười lạnh, nói.

Nghe Diệp Thiên Lý so sánh bản thân là chuột nhất, Khương Vô Thủy rốt cuộc chịu đựng không được bắt đầu từ hư không đi ra.

Vạn chúng chủ mục, chỉ thấy bóng lưng một vị thiếu niên tài tuấn xuất hiện trong hư không

Lưng hấn quay về phía chúng sinh, đỉnh đầu treo chuông lớn gọi là Vô Thủy Chung, dáng người vĩ ngạn đến nỗi liên hư không đều đang run rẩy.

Hấn mặc dù là thể hệ thanh thiếu niên nhưng thực lực của hấn so với thể hệ cường giả trước đều cường đại hơn rất nhiều.

"Tiên Lộ Điểm Cuối Ở Nơi Nào, Nếu Gặp Vô Thủy Đạo Thành Không!"

Lúc này đây Khương Vô Thủy chỉ để lộ một bóng lưng, nhưng khí thế lại như thần ma, liền xem như nhân vật thể hệ trước cường giả đều khó mà tìm ra một người phong hoa tuyệt đại trấn áp tuổi trẻ một thời đại như thế.

Lưng hấn quay về phía chúng sinh, như là hổ thẹn.

Thấy Khương Vô Thủy hiện thân, vô số Thiên Khung Hoàng Triều sinh linh đều đang sôi trào, bọn họ đột nhiên nghĩ đến một truyền thuyết đã lưu truyền từ lâu trong nhân gian.

"Nghe nói Khương thị Hoàng Thất có một vị cường đại Hoàng Tử, hấn thiên phú vô địch cùng thể hệ, hấn chiến lực viễn siêu cùng thể hệ thanh niên tài tuấn, thậm chí hấn có thể chiếm lấy Thái Tử xưng hào nhưng hấn không có làm như vậy "

"Vị Hoàng tử này nói mình quá mạnh mẽ, tại một thể này tất nhiên thành Võ chi cực đạo, phá toái vũ trụ mà đi!"

"Bởi vì mỗi một kỷ nguyên, vũ trụ tài nguyên chỉ có thể cung cấp một người thành đạo phá toái vũ trụ mà đi, Mà trong vũ trụ có vô số tinh cầu, vô số nền văn minh, vô số thiên kiêu thiên mệnh chỉ từ nhiều như cá diếc sang sông, mà hấn chủ định thành đạo, vạn đạo thần phục, các thiên kiêu khác dưới thời đại của hấn phải khuất phục, cho nên hấn cảm thấy mình hổ thẹn chúng sinh cho nên mới đưa bóng lưng của mình cho người khác nhìn, chẳng lẽ truyền thuyết này là thật?"

Vô số Thiên Khung Hoàng Triều sinh linh chấn kinh nhìn Vô Thủy bóng lưng, nội tâm ai nấy đều ngũ vị tạp trần.

Dù sao sống cùng thời đại này với một thiên kiêu vô địch như vậy cũng là bi ai của bọn họ, đồng thời cũng là chuyện may mắn của bọn họ, bởi vì bọn họ có thể chứng kiến một thiên kiêu ra đời, nghịch thiên mà đi sáng tạo bất hủ truyền thuyết, bọn họ chính là lịch sử người chứng kiến, đây là chuyện hạnh phúc cỡ nào, bi ai cỡ nào.

Khương Vô Thủy đứng ở trong hư không, chỉ là một đạo bóng lưng cũng làm người ta sinh ra vô tận áp lực.

"Hừ giả thần giả quỷ."

Diệp Thiên Lý hừ lạnh một chút, hấn kiệt ngạo bất thuần, có Diệp Bắc, Tàng Thiên Cơ, thậm chí là Vương Bá Ngưu áp trận, hấn không sợ bất luận kẻ nào, cho nên Diệp Thiên Lý lớn tiếng mỉa mai nói.

Nhưng trong giây lát, bóng lưng kia động!

Ở trong mắt Diệp Thiên Lý, một bàn tay vượt qua hư không vô tận trong chớp mắt áp sát tới hấn, dưới áp lực của bàn tay khiến hư không đều bạo động, sau đó dễ như ăn cháo nghiền nát, hai mắt Diệp Thiên Lý dưới một chưởng này bắt đầu tê liệt, ngờ ngác đứng im tại chỗ.

"!Àm!Àm!"

Chỉ thấy ngay chỗ Diệp Thiên Lý đứng là một cái hố to lớn in hình bàn tay sâu tận mấy trăm mét, tất cả mọi người kinh ngạc đưa tầm mắt nhìn vào trong hố, chỉ thấy bên trong hố trống không, Diệp Thiên Lý thân ảnh đã biến mất.

""Đinh... Đại Đế cấp chiến lực mở ra, ký chủ triệu hoán thành công Hồng Quân Đại Đế lực lượng cùng năng lực, thời gian đếm ngược..10....""

Lúc này đây mặc dù thiên địa cũng không xuất hiện cảnh tượng kì dị, nhưng trong nháy mắt Vương Bá Ngu cảm thấy hần hoàn toàn siêu thoát, cảm giác như bất kỳ thứ gì cũng có thể một quyền đánh nát, lúc này cổ Đế uy trên hư ảnh kia đối với Vương Bá Ngu quả thật yếu nhược, không giống như cảm giác không thể chống lại lúc này.

Giờ khắc này Vương Bá Ngu chậm rãi giờ lên tay phải dấm một quyền vào hư không.

“Àm àm!”

Vô Tận Hư Không dưới một quyền của Vương Bá Ngu giống như pha lê nổ nát vụn, Đế uy đầy trời trong nháy mắt giải thể, mà Diệt Sinh đại đế hư ảnh bị một quyền gần như vô địch của Vương Bá Ngu đánh nát, hóa thành từng tia bụi bặm tiêu tán trong thiên địa này.

""Đến mà không trả lễ thì không hay!"" Vương Bá Ngu càn rỡ cười lớn, lúc này đây hần dường như hóa thành thành một tôn đại đế chân chính hành tẩu ở nhân gian, vô số thiên địa quy tắc vô số đại đạo chỉ lực quanh quần xung quanh hần, Vương Bá Ngu kéo thân hình của mình vượt qua vô số thời không, vượt qua vô số khoảng cách, hàng lâm Giới Nội Tiên Vực, chân chính chạm mặt Diệt Sinh Đại Đế.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Xem ra hôm nay bốn tọa muốn đồ đế?!

""Ngươi là người đứng đến người của bốn tọa?"" Diệt Sinh Đại Đế ánh mắt nở rộ tiên quang, sắc mặt không mặn không nhạt hỏi.

Vương Bá Ngu khinh thường đáp lại, cũng không cần thiết đáp lại, thời gian của hần rất quý báu, không phải tốn thời gian nói chuyện xàm điều.

Thấy Vương Bá Ngu không nói nhưng chiến ý sát ý sôi trào, Diệt Sinh hiểu ý, trầm giọng nói:

""Giới Theo bốn tọa ra ngoài vũ trụ không gian đánh!""

Nói xong mặc kệ Vương Bá Ngu có đồng ý hay không, Diệt Sinh nhảy ra vô tận hư không tiến vào vũ trụ không gian.

Ánh mắt Vương Bá Ngu lóe lên vẻ bạo ngược, hần đang tự hỏi có nên dùng sức mạnh này mạnh mẽ hủy diệt hết thầy sinh linh trong Kiểm Vực để kiểm Sát Lục Điểm bù về hay không.

Giống như cảm nhận được suy nghĩ của Vương Bá Ngu, hệ thống thanh âm truyền tới:

""Ký chủ nếu dám làm vậy hệ thống sẽ không đảm bảo Huyền Huyền Thiên Đạo sẽ có hay không ra tay trấn sát ký chủ...nếu ký chủ chết rồi hệ thống cũng không cứu được.""

Nghe hệ thống nói vậy, Vương Bá Ngu chỉ cảm thấy tiếc nuối, sau đó thân hình phi thẳng lên bầu trời đi ra vũ trụ không gian.

Trong cơ thể Thần Đạo Tiên Minh huyết mạch trong nháy mắt bạo phát ra khí huyết chỉ lực, cùng với Tiên Khí của Diệt Sinh giống như không phân cao thấp.

Hồng Quân Đại Đế bản mệnh Linh Hồn Thần Thông chính là Tạo Hóa Ngọc Diệp có thể diễn sinh ra ba ngàn đạo thuật, Vương Bá Ngu nắm giữ Hồng Quân đại đế hết thầy lực lượng ngoại trừ ký ức cho nên Tạo Hóa Ngọc Diệp hần cũng có thể sử dụng.

Vương Bá Ngu nhẹ nhàng khoát tay, Đại Băng Diệt thuật bị hần tiện tay thi triển, không gian xung quanh Diệt Sinh Đại Đế đều bị Đại Băng Diệt thuật phá hủy, hóa về hỗn độn, sau đó một cỗ hủy diệt khí tức bắt đầu hàng lâm, đây là Vũ Trụ Kết Giới Khí Tức, không phải Tiên Hồng Trần cảnh giới mạo muội phá hủy hư không sẽ để lộ ra Vũ Trụ Kết Giới, chỉ cần vô ý chạm vào Vũ Trụ Kết Giới, cho dù Thần Đế cũng phải nuốt hận.

Dù sao Đế cấp cường giả mạnh mẽ đến nỗi phá hủy hư không, nếu không có Vũ Trụ kết giới thì bọn hần khỏi cần đột phá Tiên Hồng Trần cũng vượt giới tiến vào vũ trụ khác.

Đại Băng Diệt thuật mạnh mẽ vô song, cho dù trong ba ngàn đạo thuật cũng đứng hàng đầu về khả năng công kích và phá hoại, cho dù không gian, thời gian vô hình vô ý đều bị đại băng diệt thuật làm tan vỡ.

Ánh mắt Diệt Sinh Đại Đế co rút lại, hần là Tiên Võ Đồng tu, cho nên rõ ràng nhất ba ngàn đạo thuật uy năng, hần cũng nắm giữ mấy môn đại đạo thần thuật cho nên cũng không sợ hãi Đại Băng Diệt Thuật của Vương Bá Ngu.

Đại Băng Diệt Thuật của Vương Bá Ngu bị Diệt Sinh Đại Đế triển khai Đại Hư Không Thuật tái tạo lại hư không, vũ trụ kết giới cũng biến mất, sau đó

bàn tay kết quyết, đánh ra Đại Thương Thiên Thủ Ấn, Ấn Quyết gào thét đánh úp tới Vương Bá Ngu.

Tuy Vương Bá Ngu nắm giữ Hồng Quân đại đế sức mạnh, nhưng không phải mà thời kỳ đỉnh phong nhất, đỉnh phong nhất Hồng Quân đã đột phá Chí Tôn cảnh, Nhất Thế Vô địch ba ngàn vũ trụ, nên cho dù bị hệ thống áp chế lại tu vi nhưng Vương Bá Ngu chiến lực há có thể bị kẻ hèn Đại Đế có thể so sánh?

Tạo Hóa Ngọc Diệp nở rộ, Vương Bá Ngu thi triển đại hủy diệt thuật đón lấy Diệt Sinh Đại Đế cự Ấn.

""Ầm!Ầm!"" Đại Hủy Diệt Thuật nổ tung, cửu thiên thập địa Giới Nội Ngũ Vực, kể cả Giới Ngoại đều cảm nhận được một luồng sức mạnh hủy diệt, vô số đại năng đồng loạt tỉnh giấc, vô số sinh linh run rẩy sợ hãi.

“Vãi l****”

Diệt Sinh đại đế chưa kịp phản ứng trực tiếp bị đại hủy diệt thuật oanh ở trên người, Diệt Sinh học ra ngum máu văng ra đằng xa, may mắn hắn có đế cấp khai giáp phòng ngự sáu phần uy lực, nếu không Diệt Sinh không phải đơn giản chỉ là chịu một cái học máu.

“Dcml”

Diệt Sinh đại đế nổi giận gầm một tiếng, triển khai thành danh Đế pháp mà hồi trước khi hắn trở thành Đại Đế mở ra Âm giới thông đạo xuống Địa Ngục chiếm được vô thượng cơ duyên, Đế pháp này tên Lục Đạo Luân Hồi Thần Quyền! Do Luân Hồi Thần Đế dựa vào Lục Đạo Kim Bàn lĩnh ngộ ra sau đó khắc trên đó để cho người hữu duyên.

Đám ra một quyền son hà nát, hai quyền đánh cho Nhật Nguyệt toái, bốn quyền Thương Khung Nổ, năm quyền Thiên Địa Phai Mờ, lục quyền Luân Hồi Tịch Diệt!

Lục Đạo Luân Hồi Quyền Đế pháp bị Diệt Sinh Đại Đế đánh ra thứ sáu quyền-Luân Hồi Tịch Diệt thức, trong hư không xuất hiện ra hư ảnh lục đạo kim bàn đang xoay tròn, vô số ngôi sao gần đó bị hư ảnh Kim Bàn hút vào bên trong khiến Kim Bàn ngày càng ngưng thực, sau đó nó toát ra một cỗ Luân Hồi khí tức như muốn độ Vương Bá Ngu vào Luân Hồi.

Vương Bá Ngu gặp nguy không loạn, Tạo Hóa Ngọc Diệp tiếp tục nở rộ ra quang mang, Đại Luân Hồi Thần Thuật bị nó diễn hóa đi ra, thiên địa lúc này xuất hiện sáu cái vòng tròn, mỗi cái vòng tròn đều chứa Luân Hồi Thần Đạo khí tức nhiều hơn Lục Đạo Luân Hồi Thần Quyền của Diệt Sinh Đại Đế.

Dù sao thần thuật diễn hóa ra tiếp cận với luân hồi hơn Đế Pháp diễn hóa ra.

Hai cái kim bàn trong nháy mắt va chạm, Chỉ một thoáng vô số thời không, hư không đều triệt để tan vỡ, ngàn tỷ dặm vũ trụ không gian triệt để băng diệt, ngay sau đó lỗ đen bị hai đại thần thuật, thần quyền dẫn dắt đột ngột xuất hiện, nó nuốt hết thủy tinh cầu, mảnh vỡ không gian vào trong bụng, ngay cả Diệt Sinh Đại Đế cùng Vương Bá Ngu cũng bị lỗ đen thôn phệ chỉ lực mãnh liệt hút vào.

Diệt Sinh Đại Đế té ra Diệt Sinh Đế Kiếm chém đứt Thôn phệ chỉ lực của Lỗ Đen sau đó chạy ra khỏi tầm ảnh hưởng của lỗ đen.

Còn Vương Bá Ngu hừ lạnh một tiếng, Thiên Địa Hồng Hoàng Thần Lô hư ảnh xuất hiện đem hết thủy thôn phệ chỉ lực của lỗ đen nuốt vào trong bụng, sau đó Vương Bá Ngu đem mấy ngôi sao cùng tinh cầu sinh mệnh cấp thấp gần đó ném vào Thiên Địa Hồng Hoàng Thần Lô, cuối cùng Thiên Địa Hồng Hoàng Thần Lô mượn nhờ thôn phệ chỉ lực cùng với vô số vật chất, phân vật chất trong mấy cái ngôi sao cùng tinh cầu tế luyện ra thành một cái pháp bảo đạt tới Đế cấp pháp bảo, đây là đại danh đỉnh đỉnh Thần Hoàng dây thừng, Thần Hoàng dây thừng có thể trói siết bất kỳ cái gì, hơn nữa còn có thể phóng to thu nhỏ theo kích thước người bị trói khiến không thể thoát ra.

Hắn ném Thần Hoàng dây thừng về phía Diệt Sinh Đại Đế, Diệt Sinh Đại Đế tuy không biết dây thừng này có hiệu quả gì nhưng hắn vẫn cảnh giác dùng Diệt Sinh Pháp Kiếm chém vào nó.

Nhưng điều ngạc nhiên đã xảy ra, Diệt Sinh Pháp Kiếm vô pháp chém đứt Thần Hoàng dây thừng, trong lúc kinh ngạc chưa kịp phản ứng thì Thần Hoàng dây thừng bao phủ lấy Diệt Sinh đại đế, sau đó trói chặt lấy thân thể Diệt Sinh Đại Đế.

Diệt Sinh đại đế kinh hãi phản kháng, nhưng mặc cho hắn làm bất cứ thứ gì đều không thoát khỏi Thần Hoàng dây thừng trói chặt, tuy hắn có thể sử dụng lực lượng nhưng thân thể bị trói cũng không làm được gì.

""Xem ra hôm nay bọn tọa muốn Đồ Đế!"" Ánh mắt Vương Bá Ngu lóe lên ánh sao, Đại Hủy Diệt Chi Thuật đập xuống, nếu Diệt Sinh Đại Đế không phản kháng chắn chắn lành ít dữ nhiều.

P/S: Xong 2 chương rồi nhé, noname123

cảm ơn tronghongsinh1207 nhé

Hôm nay đi làm mệt nhưng đã hứa rồi thì phải thực hiện a, cho nên 2 chương lên kệ, hắc hắc

Các người có nghĩ Vương Bá Ngu sẽ đồ đệ hay không?

Diệt Sinh đại đế chẳng lẽ vẫn lạc tại đây?

sao?"

"A a, Tiêu Viêm thiếu gia không chỉ có đấu khí mạnh mẽ, ngay cả đấu kĩ cũng nắm chắc như vậy, đến mức lô hỏa thuần thanh, có lẽ Tiêu gia tộc trưởng phải hao phí không ít tâm lực a?" vị khách quý mở miệng. Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lí nhưng Nhã Phi vẫn bị thủ đoạn của Tiêu Viêm làm cho chấn động, trong lúc vẻ mặt hơi trầm xuống, trong con mắt đẹp mê người kia lại lóe ra một tia dị quang, liền quay sang Tiêu Chiến ở bên cạnh thân nhiên mỉm cười nói.

Muốn học tập được đấu kĩ cao thâm, phải có người tự mình dạy dỗ cộng một chút năng khiếu. Xem ra Nhã Phi đã cho rằng Tiêu Chiến chính là người đã dạy dỗ cho Tiêu Viêm.

Nghe vậy, Tiêu Chiến cảm thấy tức cười, lắc đầu cười khò. Đừng nói hắn căn bản không có giáo huấn qua cho Tiêu Viêm về đấu kĩ. Chính là hắn nghĩ dù lúc trước có dạy thì Tiêu Viêm cũng không thể sử dụng đến cái loại... đấu kĩ kì dị này. Với những nhận thức của hắn về những đấu kĩ trong gia tộc, tựa hồ cũng chưa có nghe nói qua về loại... đấu kĩ này.

Nếu như chưa bao giờ thấy qua, liền chỉ có một nguyên nhân: "Đấu kĩ mà Tiêu Viêm sử dụng, vốn không phải là của Tiêu gia có."

"Nếu không phải đấu kĩ của Tiêu gia, vậy Viêm Nhi từ đâu mà học được?" trong lòng có chút nghi hoặc, Tiêu Chiến hướng ánh mắt về phía những nhân vật cao tăng trong gia tộc, nhưng lại thấy bọn họ mang ánh mắt có chút quái dị hướng về phía mình.

Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của bọn họ, Tiêu Chiến cũng sùng sốt đầy ngạc nhiên, nguyên lai cả bọn họ cũng tưởng chính mình là người dạy cho Viêm Nhi những đấu kĩ đó phải không?

Bíu mỗi một cách bắt đặc dị, Tiêu Chiến không muốn giải thích, lại đem ánh mắt hướng đến thiếu niên mặc đồ đen đang đứng trong sân kia, trong lòng lầm bầm nói: "Tiêu tử này, thật là có không ít bí mật."

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Số Mệnh Chi Chiến(Phần 2)

"Tiêu tử cẩn thận!" Dược Lão thanh âm vang lên trong tai Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm và Dược Lão có thể nói là hai đôi cơ hữu, cho nên rất ăn ý với nhau. Dược Lão vừa lên tiếng thì Tiêu Viêm nhanh chóng lùi lại thân ảnh.

Đám người đột nhiên thấy Tiêu Viêm đang thẳng thê tự dung lùi lại không hiểu sao, bởi vì lúc này đây trên võ đài khói bụi bay phấp phới cho nên bọn hắn không thể thấy được thân ảnh của Tiêu Ninh.

Tuy Tiêu Viêm lùi lại rất nhanh nhưng Vương Bá Ngưu lại nhanh hơn, hùng hậu khí huyết khiến hắn như hình người hung thú bộc phát ra tốc độ gần như vận tốc âm thanh bay tới bên cạnh Tiêu Viêm, sau đó bàn tay hữu lực vung ra một quyền.

Lúc này đây Vương Bá Ngưu dùng tới bốn thành thực lực cho nên hắn chỉ đơn giản vung ra một quyền, lại giống như một ngọn núi đập xuống, khiến Tiêu Viêm cảm giác trong lòng bị đè nén mãnh liệt, một cổ hơi thở từ vong treo lên trên đỉnh đầu hắn.

Gió mạnh từ quyền kinh thổi bay mấy sợi tóc trên trán Tiêu Viêm, lộ ra đôi con ngươi màu đen trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đối mặt với một kích mạnh mẽ của Tiêu Ninh, Tiêu Viêm cơ hồ cảm giác bốn phương tám hướng đều không thể né tránh, một quyền nhìn như đơn giản này đã phong tỏa hết thấy bốn phương tám hướng, khí cơ tập chung vào thân thể Tiêu Viêm, cho nên Tiêu Viêm không có ý lui về phía sau.

Hữu quyền nắm chặt, thân hình thoáng co lại giống như một đầu cuồng sư đang ẩn nấp chờ cơ hội, yên lặng trong giây lát, thân thể giống như lợi tiễn, đột nhiên vọt mạnh ra xa.

"Bát cực băng!"

Một tiếng quát trầm muộn khê vang lên, Tiêu Viêm nắm chặt tay lại, hung hăng đối cứng với quyền kinh của Tiêu Ninh.

"Phanh!" Hai nắm tay đập vào nhau giữa không trung tạo nên xung kính khổng lồ, thổi bay mái tóc của hai người, và cổ xung kích này bị phản lại xuống mặt đất, cho dù dùng vật liệu đặt thủ chế tạo ra gạch sân thể nhưng lại bị cổ xung kích phản lực của hai người làm nát tan, lộ ra đất đai phía dưới.

"Bát cực băng là vũ kỹ gì, thật mạnh lực phá hoại, thanh thế cũng thật to lớn!"

Nhã Phi chậm rãi đưa cánh tay ngọc thon dài trắng nõn đặt lên trên đôi môi đỏ mọng mê người, bộ ngực đầy đặn có chút phập phồng, trong đầu hiện lên từng trận kinh tâm động phách.

Cho dù chỉ đưa Tiêu Viêm nắm giữ Cốt Linh Lãnh Hóa chỉ có chưa tới một phút nhưng thân thể Tiêu Viêm đã xuất hiện vô số vết bong do hàn khí gây tổn thương, thậm chí một ít da bắt đầu bóc ra, máu tươi từ trong da thịt chảy ra.

Dị hỏa uy lực quá mức cường đại, căn bản là không phải Tiêu Viêm có thể chống chọi, cho dù là được lão mụ thì thân thể Tiêu Viêm chính là gánh nặng, bởi vì thân thể hắn không đủ cường độ để gánh chịu Dị Hỏa.

Tiêu Viêm từng bước gắng gượng đi về phía Tiêu Ninh, không gian chung quanh đều bị Cốt Linh Lãnh Hóa Hàn khí đông cứng như muốn bẻ nát, hơn nữa mỗi khi Tiêu Viêm bước đi một bước thì sau lưng hắn lộ ra vô số dấu chân sâu hoắm, đá xanh trên sàn lồi lõm là do vật liệu đặt thù chế tạo nhưng lúc này đây căn bản là không có cách nào thừa nhận Cốt Linh Lãnh Hóa lực lượng nói gì đến thân thể của Tiêu Viêm?

"Ta muốn liều mạng, Tiêu Ninh biểu ca!" Tiêu Viêm lao đi vết máu trên miệng, quý dị mỉm cười nói.

Vương Bá Ngu về mặt không quan trọng gặt đầu, nhưng trong nội tâm hắn lại cẩn thận vô cùng, để duy trì chiến lực này Vương Bá Ngu còn phải không ngừng thiêu đốt máu huyết cùng linh hồn của mình, đây là đánh đổi gần như hai phần ba tính mạng của hắn để duy trì thực lực này, cho nên cho dù Tiêu Viêm không liều mạng, Vương Bá Ngu cũng phải liều mạng.

Lúc này đây hai đại kinh địch bắt đầu chân chính liều mạng chém giết!

P.S: Hắc hắc, các người hi vọng ai thắng?

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Quyết đấu hỏa diễm!

Tiêu Viêm có thể dưới một quyền khủng bố như vậy toàn thân trở ra khiến tất cả mọi người kinh hãi cùng kinh ngạc, bọn họ không thể tin được Tiêu Viêm lại cường hãn đến mức độ này, ngay cả sức chịu đựng của thân thể biến thái không thôi, nhận vô số tổn thương như vậy vẫn sinh long hoạt hổ đứng lên.

Tiêu Mị đứng đằng xa quan sát, vốn dĩ nàng cho rằng Tiêu Viêm liền phải bị Tiêu Ninh ca ca chém giết nhưng Tiêu Viêm dưới Hắc Long Âm của Tiêu Ninh ca ca lại không chết, nhìn khí tức của Tiêu Viêm hiển nhiên chỉ nhận một chút thương thế mà thôi, Tiêu Viêm cường đại khiến tâm tình nàng trở nên phức tạp, lập tức ánh mắt nàng kinh hãi không thôi nhìn về phía Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm cảm nhận được một đạo ánh mắt quen thuộc nhìn mình, thế là hắn liếc mắt nhìn lại về phía Tiêu Mị.

"Hừ!"

Tiêu Viêm trong lòng hừ lạnh, Tiêu Mị nữ nhân này ba năm trước kêu gào đòi gả cho hắn nhưng từ khi đấu khí hắn mất đi thì Tiêu Mị lại trở nên lạnh nhạt với hắn, hiện rõ bản chất thực dụng của nàng, sau đó Tiêu Mị đột nhiên trở thành vị hôn thê của Tiêu Ninh, tuy trong lòng Tiêu Viêm không thích nữ nhân này nhưng hắn không hiểu sao lại đặt biệt ghét cay ghét đắng nữ nhân ham hư vinh như vậy, Tiêu Mị cũng vậy, Nạp Lan Yên Nhiên cũng thế, chỉ vì hắn Tiêu Viêm không phải thiên tài liền rồi bỏ hắn sao?!

Cho nên khi thấy ánh mắt Tiêu Mị kinh ngạc nhìn mình, trong lòng Tiêu Viêm cảm thấy tự tôn của mình được lấy lại, trong lòng không khỏi cao ngạo lên.

"Ân....."

Vương Bá Ngu khẽ liếc Tiêu Mị, sau đó quay sang liếc nhìn Tiêu Viêm, trong lòng đột nhiên trầm ngâm, thì thầm tự nói: "Đại chiến bắt đầu vai ác cao phú soái ra nhất chiêu tạo nên các loại cảnh tượng huyền diệu cực kỳ, vô số người qua đường ắt, người qua đường giáp kinh ngạc cảm thán, trào phúng vai chính. Vai chính tiếp tục giả heo ăn thịt hổ dùng dao mổ trâu cắt tiết gà ra tay phá đi nhất chiêu của vai ác cao phú soái khiến vô số người qua đường khiếp sợ, ngay cả nữ phụ từ lâu đã đi theo vai ác cao phú soái thấy vai chính cường hãn như vậy thì trong lòng sinh hối hận, lúc này thì vai chính lại lạnh lẽo cười tiếp tục trang bức....."

Giờ khắc này mặt trời đã lặn xuống tạo nên cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp, ánh chiều tà nhẹ nhàng ảm áp chiếu xuống vô đài tạo nên khung cảnh ảm áp cực kỳ. Mà dưới cảnh đẹp như vậy một bạch y thiếu niên phóng lên không trung, ngay tức khắc vô số đạo hư ảo lôi long hiện hình, đây là Thần Long Chiến Hồn Đệ Tam Quyết-Lôi Long Kiếp Diệt Chi, chỉ thấy vô số đạo lôi long mang khí thế hủy thiên diệt địa từ ngón tay Vương Bá Ngu bắn ra đánh về phía Tiêu Viêm.

Trong chớp mắt này ánh chiều tà nhẹ nhàng lập tức bị nhiều đạo lôi long ánh sáng áp chế, khiến cả bầu trời đột nhiên sáng rực hẳn lên như ban ngày.

Năm đạo lôi long hư ảnh phóng xuất ra hơi thở cuồng bạo như muốn hủy diệt hết thảy bao phủ Tiêu Viêm.

Nhìn thấy một màn này, vô số người sắc mặt kè lên về kinh hãi, bởi vì bọn họ cảm nhận được trong Lôi Đình năng lượng ẩn chứa Lôi Long hư ảnh này

Chương 153: Được Lão Vẫn Lạc!

Nhìn thấy Tiêu Viêm thô huyết bay ngược, sắc mặt Vương Bá Nguir lóe lên vẻ khinh thường, tuy Cốt Linh Lãnh Hỏa cùng Đại Nhật Phần Thiên Viêm là hai đại dị hỏa cường đại ở Đâu Khí Đại Lục, nhưng nó chỉ là mạnh ở cái trung cấp vị diện này mà thôi, so với Thần Long Chiến Hồn Quyết cho dù ở Đỉnh cấp vị diện cũng là công pháp hàng đầu, Đỉnh Cấp thể lực Trung Châu Vương Gia cho đương nhiệm thiếu tộc trưởng Vương Bá Nguir công pháp chẳng lẽ sẽ là hàng gần gà hay sao?

Cho nên cái gì đỉnh cấp đạo hỏa công pháp Đốt Quyết hay dị hỏa gì đó đều chẳng là cái thá gì với Thái Dương Chân Hỏa, việc Được Lão muốn so đấu hỏa chủng với hắn chẳng qua là tự lấy đá đập lên chân mình mà thôi.

"Dị Hỏa tuy mạnh nhưng phải xem trong tay ai thi triển, nguoi, không xứng!" Vương Bá Nguir vẻ mặt khinh thường nói, hắn là đang muốn kích Được Lão tức giận.

"Vói lại thân thể nguoi cũng không chịu nổi cỗ lực lượng này, theo ta đoán chừng chỉ cần một phút nữa thân thể của nguoi sẽ bị áp lực của dị hỏa khiến cho thân thể nổ tung, mà nguoi muốn dùng thân thể trọng thương trong thời gian một phút đánh bại ta hiển nhiên là việc không thể nào..chắc chắn...xem ra ta không cần ra tay nguoi cũng tự mình hại mình chết!"

"Ha ha! Buồn cười!" Được Lão nghe vậy ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, ánh mắt thương thức nhìn Tiêu Ninh, phong độ cười nói: "Tiêu Ninh, nguoi thật sự cho rằng đó là toàn bộ thực lực của ta hay sao?!"

"Hôm nay ta muốn Tiêu Viêm chân chính nghịch thiên cải mệnh!"

"Hừm?"

Nghe Được Lão tự tin trang bức như vậy, trong lòng Vương Bá Nguir khẽ động, sắc mặt không dám khinh thường cẩn thận chăm chú nhìn Tiêu Viêm.

"Dựa theo Đâu Phá Thương Khung mô bản, Tiêu Viêm dùng dao mổ trâu cắt tiết gà phá tan vai ác cao phú soái nhất chiêu, dưới ánh mắt kinh sợ của quần chúng trang bức, sau đó diễn biến tiếp theo chính là vai ác cao phú soái vận dụng đại chiêu băng vào tuyệt đối thực lực áp chế Tiêu Viêm, sau đó làm Tiêu Viêm trọng thương, triệt để nghiền nát Tiêu Viêm."

"Sau khi bị vai ác cao phú soái nghiền áp trọng thương, Tiêu Viêm thường sẽ rống ra câu 'ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, mặc khi thiếu niên bản tiện' hoặc là 'Ta không cam lòng, ta muốn nghịch thiên!'" vân vân, sau đó bắt đầu bộc lộ thực lực tuyệt đối trang bức và mặt vai ác cao phú soái, dưới ánh mắt kinh sợ sùng bái của vô số diễn viên quần chúng, Tiêu Viêm đập vai ác cao phú soái dưới chân, sau đó viết lên một đoạn Vô Địch chỉ khúc của mình."

"Cho tới hôm nay mặc dù ta chiếm lấy thân thể Tiêu Ninh khiến hiệu ứng hồ điệp vỗ cánh, tuy nhiên kịch bản vẫn theo mô thức đó mà vận hành, xem ra mặc kệ hiệu ứng hồ điệp mạnh mẽ như thế nào, chỉ có kịch bản là đặc nhân tâm!"

Vương Bá Nguir liếc nhìn Tiêu Viêm, trong lòng âm thầm nghĩ.

Ngay lúc Vương Bá Nguir đang ngẩn người suy tư thì đột nhiên từ trên người Tiêu Viêm phát sinh dị biến!

Ầm!Ầm!Ầm!

Vô số tiếng nổ lớn từ trên người Tiêu Viêm, trên cổ thân thể dường như sắp bị nứt rạn của Tiêu Viêm bắt đầu nổ tung, lúc này đây toàn thân Tiêu Viêm hóa thành một tôn hỏa diễm cự nhân, sợi tóc của Tiêu Viêm hóa thành huyết Hỏa màu sắc không ngừng bốc lửa hùng hực, sau đó một cỗ nóng nực như muốn đốt cháy thiên địa từ trên người Tiêu Viêm bộc phát.

"Ấn?"

Vương Bá Nguir thấy thân thể Tiêu Viêm đột nhiên dị biến, hắn khẽ cau mày trầm tư, giờ phút này Tiêu Viêm mang đến cho Vương Bá Nguir cảm giác uy hiếp, tâm niệm hắn khẽ nhúc nhích, tiện tay dùng Chư Thiên Vạn Giới Đại Giám Định chi thuật lên người Tiêu Viêm.

Nhìn thấy Chư Thiên Vạn Giới Đại Giám Định chi thuật dò xét ra tin tức, ánh mắt Vương Bá Nguir lóe lên vẻ ngưng trọng, bởi vì Chư Thiên Vạn Giới Đại Giám Định chi thuật đưa ra tin tức phi thường gây bất lợi cho hắn.

Theo Chư Thiên Vạn Giới Đại Giám Định chi thuật dò xét ra tin tức, Tiêu Viêm thân thể giờ khắc này hoàn toàn từ bỏ nhân tộc thân thể, linh hồn Được Lão mạnh mẽ dung hợp hai đại dị hỏa mang hai loại thuộc tính trái ngược một băng một hỏa hợp lại thành một loại hỏa diễm mới gọi là Cốt Linh Phần Thiên Viêm, sau đó Được lão xóa đi linh trí của Cốt linh Phần Thiên Viêm rồi đưa linh hồn của Tiêu Viêm vào trong đó, giờ khắc này Tiêu Viêm đã không phải là Tiêu Viêm nữa, mà chính là chân chính Dị Hỏa sinh linh, giờ khắc này Tiêu Viêm có thể hoàn toàn sử dụng một trăm phần trăm Dị Hỏa sức mạnh, mà Cốt Linh lãnh hỏa dung hợp với Đại Nhật Phần Thiên Viêm, hai loại thuộc tính khác nhau xung khắc nhau lại tài tình dung hợp thành một thể,

Trong những giây ngắn ngủi cuối cùng của cuộc đời, trong ánh mắt Vương Bá Ngu xuất hiện rất nhiều bóng người, như đại trưởng lão, thần bí mẫu thân, Tiêu Mi,...

“Nguyên các người ở thế giới này hảo hảo sống sót.” Vương Bá Ngu sắc mặt hiếm thấy lộ vẻ tình cảm, dù sao hắn chỉ được hệ thống lâm thời đưa qua một tia linh hồn mà thôi, nói trắng ra phần linh hồn này chính là tồn tại độc lập, khi phần linh hồn này xuyên qua đầu khí đại lục đã dung hợp với trí nhớ của Tiêu Ninh, cho nên Vương Bá Ngu có lẽ không giống như Vương Bá Ngu ở huyền huyền đại lục làm người đơn thuần vì lợi ích, vì truy cầu sự kích thích vui vẻ, coi tất cả đều như sâu kiến,... Vương Bá Ngu ở đầu khí đại lục trái lại giống như một con người bình thường hoàn chỉnh hơn, cũng có thất tình lục dục, cũng có tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Đồng quy vu tận!

Do lúc này không ngừng thiêu đốt tinh huyết cùng linh hồn chi lực, cộng thêm trọng thương chảy hết sạch máu tươi, khiến cho sinh mệnh lực của Vương Bá Ngu dần dần cạn kiệt, từ khuôn mặt trẻ trung phong độ dần dần lão hóa, chỉ trong chớp mắt Vương Bá Ngu biến thành ông lão tóc bạc già nua sắp chết.

“Người là đối thủ rất mạnh mẽ, người có di ngôn gì thì nói ra đi, ta tôn trọng người!” Tiêu Viêm ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo, cười gằn hỏi.

“Người biết ma đầu vai ác là gì không?” Vương Bá Ngu hai mắt lóe lên quang mang kỳ dị, hư nhược mở miệng hỏi.

Tiêu Ninh thình lình mở miệng hỏi làm Tiêu Viêm sửng sốt, sắp chết đến nơi còn hỏi vấn đề không liên quan đến vậy, hơn nữa di ngôn của Tiêu Ninh mười phần kỳ quái.

“Mau giết hắn!”

Tiêu Chiến nguyên bản đang đứng ngoài quan sát đột nhiên bất an truyền âm cho Tiêu Viêm, không hiểu sao thân là Đại Đấu Sư võ giả nhưng Tiêu Chiến giờ khắc này lại sợ hãi thiếu niên biến thành ông lão đang nằm hấp hối trên lời đài kia.

Không cần Tiêu Chiến nhắc nhở thì Tiêu Viêm cũng biết giờ khắc này bản thân nên làm cái gì, hắn vận dụng Cốt linh Phần Thiên Viêm năng lượng vào bàn tay, sau đó hướng về đầu Tiêu Ninh tàn nhẫn đập xuống.

“Phụt” một tiếng, nắm đấm của Tiêu Viêm đập xuyên qua xương não của Tiêu Ninh, tuy nhiên nắm đấm chỉ dừng lại ở đó, không thể tiến thêm một bước đâm xuyên não bộ.

Khi thấy Tiêu Viêm hạ sát thủ với mình, Vương Bá Ngu nờ nộ cười, trong nháy mắt thân thể vốn già nua bắt đầu từng bước phân giải ra, ngay cả tóc vốn đã bạc màu cũng bắt đầu rơi rụng.

Ngay sau đó, thời gian phản phát ngừng trôi, ngay cả mái tóc bạc màu của Tiêu Ninh bay lên không trung cũng kỳ dị lơ lửng trên không trung, đập vào mắt Tiêu Viêm.

Lúc này đây Tiêu Viêm chỉ có thể cảm nhận được một bàn tay gầy gò hư nhược đã xuyên qua trán hắn, chìm hẳn trong Cốt Linh Lãnh Hóa chi thể của hắn.

Sau đó Tiêu Viêm nghe được một tiếng bi ai thờ dài, cùng mấy câu trong miệng Vương Bá Ngu hư nhược nói ra:

“Chinh cổ huyền huyền sắc

Hoàng hôn nhật dĩ tà

Hoàng Tuyền vô khách điểm

Kim dạ túc thủy gia.”

(Tạm dịch: Tiếng chiêng trống đã gióng lên huyền ảo

Trong ánh hoàng hôn ngày sắp tàn rồi

Dưới âm phủ không có quán trọ

Không biết đêm nay ta sẽ nghỉ chân ở đâu.)

Trở lại tình hình cuộc chiến, hai cổ cường bạo lực lượng bắt đầu cùng nhau nổ tung, sinh ra phản ứng hạt nhân điên cuồng thổi quét hết thảy, nguồn năng lượng này khiến cả Ô Thần Thành trong nháy mắt xóa sạch bị hủy thành bình địa, xóa sạch hết thảy vết tích sinh mệnh.

Trận chiến này không ai biết được nguyên do, các thành trì khác đều cho rằng Ô Thần Thành bị cường giả Vô Tông hủy diệt, cuối cùng việc Ô Thần Thành biến thành bình địa trở thành bí ẩn của Cổ La Vương Triều.

Không, vẫn còn duy nhất hai người chứng kiến, làm nhân chứng cho thiên mệnh chi tử Tiêu Viêm cùng tiểu nhân vật vai ác Tiêu Ninh, đó chính là Tiêu Huân Nhi cùng Tiêu Lão.

Tuy năng lượng của Cốt Linh Phần Thiên Viêm cùng Thần Long Chiến Hồn Quyết của Tiêu Ninh khi cả hai đồng thời tự bạo quá mạnh mẽ, cho dù Đấu Vương xuất hiện cũng phải nuốt hận, nhưng Tiêu Lão thân là Đấu Hoàng cường giả, trả giá thân thể trọng thương cũng cứu được Tiêu Huân Nhi sống sót.

"Tiêu Viêm ca ca!" Tiêu Huân Nhi chảy ra hai hàng huyết lệ quý xuống mặt đất, nàng ngơ ngác nhìn khắp ô thần thành giờ hóa thành vết tích, trong lòng bộc phát bi thương cùng đau đớn vô cùng.

P/S: Đấu Phá tạp đã kết thúc, có lẽ những người là fan Tiêu Viêm có lẽ thất vọng đi vì nhưng đừng lo, tạp đấu phá chẳng qua chỉ là một trong vô vàn tiểu vị diện mà Vương Bá Ngu phải xuyên qua thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Ta sống là truy cầu cực hạn phản kích!

"Keng...Phó Bản Đấu Phá Thương Khung đã kết thúc, ký chủ phân hồn thành công hoàn thành hệ thống nhiệm vụ, thành công trợ giúp hệ thống ăn cấp Đấu Khí Đại Lục bốn nguyên, tuy nhiên hệ thống phân hồn cũng vẫn lạc, hệ thống tưởng thưởng ký chủ một hộp quà thần bí, ký chủ có mở hay không?" Vương Bá Ngu đang ngưng thần nghỉ ngơi thì đột nhiên hệ thống thanh âm vang lên.

Nghe hệ thống nói vậy, Vương Bá Ngu hơi nhíu mày, bởi vì hắn cũng cảm nhận được Thánh hồn của hắn đã hoàn toàn diệt vong, phân thân Vương Bá Ngu giờ khắc này cần hắn bổ sung Thánh Hồn lập tức nếu không sẽ chân chính vẫn lạc.

"Tạm thời ta chưa cần thiết mở, hệ thống người đưa thân xác Vương Bá Ngu lại cho ta." Vương Bá Ngu mở miệng nói.

"Được, thỉnh ký chủ chờ trong giây lát!" Hệ Thống thanh âm lạnh nhạt vang lên, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của Vương Bá Ngu thì thân xác Vương Bá Ngu đột nhiên từ hư không bay ra, Vương Bá Ngu vội vàng tiếp lấy thân thể của mình đặt xuống mặt đất.

Thánh Ma Đại Pháp là Thần cấp công pháp mà hắn mở ra từ hệ thống, Thánh Ma Đại Pháp chủ linh hồn công pháp, trong linh hồn chia làm Thánh hồn cùng Ma Hồn, Thánh Hồn chủ tạo hóa, Ma Hồn chủ giết chóc, Ma Hồn càng giết càng mạnh, Thánh Hồn chủ tân sinh, rất ít thứ có thể giết chết hoàn toàn được Thánh Hồn.

Tu giả tu luyện Thánh Ma Đại Pháp cần phải phân hồn ra một thể xác khác, có thể phân thánh hồn hoặc ma hồn, tuy nhiên Vương Bá Ngu lại phân Ma Hồn ra, chỉ vì Ma Hồn nếu bị diệt còn Thánh Hồn hồi sinh, nếu Thánh Hồn cùng Ma Hồn đều bị diệt vong thì Vương Bá Ngu chân chính từ vong.

Vương Bá Ngu chủ thể chính là Thánh Hồn, còn Diệt Thiên Hùng chủ thể là Ma Hồn, tuy Thánh Hồn hoàn toàn bị hủy diệt, nhưng bên trong Ma Hồn của hắn còn một tia Thánh Hồn linh hồn còn lưu trữ lại, cho nên Vương Bá Ngu chỉ cần tiêu hao Ma Hồn hồn phách năng lượng là có thể tái tạo tiếp tục Thánh Hồn.

Vương Bá Ngu dùng linh hồn vận chuyển Thánh Ma Đại Pháp bóc một phần ma hồn năng lượng chuyển qua thánh hồn, chỉ trông chốc lát Thánh Hồn rốt cuộc ngưng tụ lại tuy nhiên hình dáng chỉ có một nắm nhỏ kích thước như em bé sơ sinh, đây là do hồn phách gốc gác của hắn không đủ để tiếp tục sinh trưởng Thánh Hồn.

Nhưng Vương Bá Ngu là ai? là bá chủ cả Thiên Khung Hoàng Triều, nếu không đủ hồn phách năng lượng thì để cho bọn sâu kiến kia cung cấp thôi.

Cho nên Vương Bá Ngu dùng Thiên Đạo quyền năng mạnh mẽ rút đi hơn trăm vạn sinh linh hồn phách năng lượng truyền qua cho Thánh Hồn.

Chỉ trông chốc lát Thánh Hồn hình dáng ban đầu chỉ là trẻ sơ sinh nhanh chóng lớn lên biến thành người trưởng thành hồn phách, chưa hết, hồn phách nội tình vẫn đang điên cuồng tăng lên theo cấp số nhân, đầu tiên là đột phá Phạm Hồn chi cảnh, tiếp theo đột phá Hoàng Hồn chi cảnh, sau đó là Huyền Hồn chi cảnh mới ngừng lại.

Không phải Vương Bá Ngu không muốn tăng thêm mà là do thân xác Vương Bá Ngu chủ thể tu vi chỉ mới Võ Quân chi cảnh, thập phần yếu nhược, thể xác chỉ đủ chứa đựng Huyền Hồn chi cảnh linh hồn là cực hạn.

được đôi tiện nhân các người ta cho dù làm quỷ cũng không thể thì thế nào?"

Tần Thủy Hoàng từ Long ý đứng dậy, ánh mắt lóe lên về bạo ngược điên cuồng.

"Người đâu, truyền Lữ Bố Tướng Quân đến gặp bổn Hoàng Đế!"

"Vâng!" Hai Đại Nội Thái Giám tuyệt thế cường giả khẽ quỳ xuống, sau đó thân hình nháy mắt chìm vào trong hư không biến mất.

Một lúc lâu, một thân ảnh khôi ngô cường tráng nam tử từ bên ngoài chính điện đi vào, nhìn thấy Tần Thủy Hoàng đang ngồi tại Long ý, Trung niên nam tử khẽ quỳ một chân xuống, trầm giọng nói:

"Thần Lữ Bố bái kiến Tần Đế!"

"Ái khanh bình thân!" Tần Thủy Hoàng thân nhiên đáp.

"Tạ ơn Tần Đế!" Lữ Bố nhanh chóng đứng dậy bình thân.

"Người triệu tập Hoa Hạ Chiến Đường Binh Sĩ nhanh chóng tụ tập, tiến đánh Thiên Khung Hoàng Triều!" Tần Thủy Hoàng lạnh giọng nói.

"Vâng..!" Lữ Bố tuy nhiên khó hiểu vì sao phải đem quân tiến đánh Thiên Khung Hoàng Triều, tuy nhiên hắn không dám hỏi Tần Đế, bởi vì Lữ Bố có thể cảm nhận được ánh mắt Tần Thủy Hoàng đang lóe lên về bạo ngược sát ý, giờ khắc này Tần Thủy Hoàng tâm tình như ngồi thuốc nổ, ai chạm vào tất chết, cho nên Lữ Bố cũng không muốn mình là người đầu tiên chạm vào.

"Người đi đi!" Tần Thủy Hoàng lạnh lùng nói.

"Thuộc Hạ Cáo Lui!" Lữ Bố thức thời lui xuống, xoay người nhanh chóng chạy đi.

Không biết vì sao Lữ Bố có thể cảm nhận được bên trong chính điện lại tỏa ra nồng nặc sát cơ đến vậy, hắn cảm giác nếu mình ở lại đây lâu chắc chắn có điềm không may xảy ra với bản thân.

"Hò!" Tần Thủy Hoàng thở mạnh một hơi kim chế cổ bạo ngược trong lòng, hắn biết tiếp theo Chiến Ma Vương Bá Ngự sẽ đem quân đến xâm lấn lãnh thổ của hắn, cho nên hắn tiên hạ thủ vi cường ra tay trước nắm trước tiên cơ.

Tuy nhiên đây chỉ là bắt đầu mà thôi, hắn còn rất nhiều thứ chuẩn bị chào đón Vương Bá Ngự đâu.

"Lão Trần, hiện tại Cơ Phi đang ở đâu?" Tần Thủy Hoàng đột nhiên lẩm bẩm trong miệng nói với khoảng không trước mặt.

"Nàng đang ở Phượng Các." Từ trong khoảng không trống rỗng trước mặt đột nhiên truyền tới âm thanh đáp lại.

Nghe vậy ánh mắt Tần Thủy Hoàng lóe lên về sát ý, thân hình nhanh chóng lặn vào khoảng không biến mất.

Lúc này đây tại Phượng Các...

"Công chúa, mấy ngày nữa ngài liền phải cùng Hoa Hạ Đế Nhất Hoàng Đế Tần Thủy Hoàng kết lương duyên, đến lúc đó người chính là Hoa hạ đệ nhất phu nhân rồi, Bích Nhi trước tiên chúc người hạnh phúc mỹ mãn, bạc đầu giai lão....."

Tần Thủy Hoàng vừa mới lên vào Lạc Cơ phòng riêng thì bên tai hắn tức khắc truyền đến một âm thanh mềm mại vang lên.

Tần Thủy Hoàng lạnh lùng đưa mắt nhìn về phía thanh âm, lúc này đây đập vào mắt hắn đầu tiên chính là một tiểu thị nữ khuôn mặt điển đạm đáng yêu đang ở hầu hạ một nữ tử áo tím gương mặt tuyệt mỹ xuất trần, nàng chính là Lạc Cơ, Lạc Gia Vương Thất hờn ngọc quý, đồng thời là dưới trướng Hoa Hạ Hoàng Triều-Đại hạ Vương triều công chúa, đồng thời cũng là xếp hạng Đệ Nhất trong thập đại Mỹ Nhân Trung Châu, đồng thời là vị hôn thê của Tần Thủy Hoàng.

Nghe tiểu thị nữ thân tín lên tiếng chúc phúc, khuôn mặt Lạc Cơ lóe lên về u sầu, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, bi ai nói:

"Ha ha, hạnh phúc? Vận mệnh của ta không do ta tự nắm lấy thì cái gọi là hạnh phúc ở đâu ra?"

"Tuy rằng sinh ở vương thất, thân phận ta là công chúa tôn quý, nhưng vận mệnh lại bi thảm, người ở bên ngoài xem ra ta là cao cao tại thượng, địa vị tôn sùng công chúa, nhưng là đối với Lạc Gia Vương Thất mà nói thì ta chẳng qua là một quân cờ tùy ý bị lợi dụng mà thôi."

"Không thể tự chủ nắm giữ hạnh phúc cả đời của mình, tùy thời đều có thể bị Lạc gia vương thất tùy ý vứt bỏ, ha ha...trên thế giới này không có vĩnh hằng thân tình, chỉ có vĩnh hằng lợi ích, sinh ở vương thất càng là như thế."

"Hiện giờ ta thoát ly Lạc Gia Vương Thất đi tới Hoa Hạ Hoàng Triều gả cho Tần Thủy Hoàng chẳng qua là thoát ly ổ sói đi vào động hổ mà thôi....haizzz"

Lạc Cơ khuôn mặt tuyệt mỹ buồn bã mà nói, trong ngữ khí của nàng tràn ngập về bất đắc dĩ cùng oán hận bị thương...

Nàng chẳng qua chỉ là một nữ tử nhu nhược mà thôi, ngoài xinh đẹp tuyệt trần ra nàng căn bản vô pháp nắm giữ nhân sinh cùng vận mệnh bản thân.

Nếu có thể lựa chọn đầu thai, Lạc Cơ tình nguyện làm một người bình thường!

Chẳng qua hết thảy đều chỉ là sự vọng tưởng đơn phương của nàng mà thôi.

Sinh ở Vương thất, nếu nàng không phải là nam tử trở thành Vương Tử thì nàng nhất định phải vật hi sinh cho Vương Thất gả cho Hoa Hạ Hoàng Triều Đương Kim Hoàng Đế để đổi lấy ích lợi của Lạc Gia Vương Thất.

Đối với sự tình này từ khi nàng bắt đầu trở thành thiếu nữ đã biết được cho nên nàng không có phản kháng Vương Thất mệnh lệnh, cũng phản kháng không được.

“Công chúa à, Hoa Hạ Đương Kim Hoàng Đế Tần Thủy Hoàng tài tình vô song, bá đạo tuyệt trần, phong thái vô địch, một tay tạo dựng ra cả cái Hoa Hạ Hoàng Triều khổng lồ như vậy, không biết có bao nhiêu nữ tử nằm mơ đều muốn gả cho hắn, ngài cũng không cần bi quan như thế, Bích Nhi tin tưởng ngài nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Mặc kệ như thế nào, Bích Nhi đều sẽ làm bạn bên người công chúa cả đời, sinh tử không bỏ.....”

Bích Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn lóe lên vẻ kiên định nói.

Nghe tiểu thị nữ của mình kiên định thề thốt vĩnh viễn bên mình, Lạc Cơ nội tâm cảm động, nhẹ nhàng cười, ôn nhu vuốt lấy khuôn mặt non nớt của Bích Nhi, cung chiêu nói:

“Có lẽ trên đời này người là duy nhất tốt với ta.....”

Bất quá khi tưởng tượng đến vận mệnh của mình sau này, Lạc Cơ lại nhận không được âm ảm thở dài, một đôi đôi mắt đẹp nhìn vào trong gương đồng, biểu tình ưu thương mà mê mang im lặng nhìn trong gương một lúc lâu, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Thấy dáng vẻ ưu sầu của Lạc Cơ, Bích Nhi cũng trầm mặc im lặng nhẹ nhàng mà chải vuốt mái tóc của Lạc Cơ.

Chỉ một thoáng căn phòng to như vậy liền lâm vào không khí im lặng đến quỷ dị..

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Đại sát hoa hạ!

Ngay lúc Bích Nhi cùng Lạc Cơ trầm mặc thì một tiếng "hừ" lạnh đột nhiên vang lên, sau đó một đạo hắc ảnh quỷ mị nháy mắt quỷ dị xuất hiện sau lưng Lạc Cơ hai người, Lạc Cơ nhìn về phía gương đồng, chỉ thấy lúc này Tần Thủy Hoàng thân ảnh đang đứng đằng sau hai người.

“Tần...đế...” Bích Nhi sợ hãi đến run cầm cập, hai chân không tự chủ quỳ xuống, Lạc Cơ đồng dạng cũng sợ hãi tuy nhiên vẫn không hốt hoảng như Bích Nhi, trái lại nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, một đôi con ngươi thanh tịnh nhìn chằm chằm Tần Thủy Hoàng, không biết đang suy nghĩ gì.

“Tiện nhân, lão tử cười ngươi chính là phúc phận ba đời của dòng họ ngươi, còn dám can đảm suy nghĩ phản kháng ta?Trò cười!” Tần Thủy Hoàng ánh mắt lóe lên vẻ bạo ngược, bàn tay không nhận được phiên thẳng vào mặt Lạc Cơ.

“Phụt!~” Lạc Cơ không nhận được phun ra ngụm máu tươi, thân ảnh yếu đuối nhu nhược trong nháy mắt bay ngược ra đằng sau, sắc mặt nàng lúc này sợ hãi cùng oán hận nhìn Tần Thủy Hoàng.

“Hừ, đây là nho nhỏ trừng phạt, cảm thấy lấy lão tử là ủy khuất ngươi, ngươi tin rằng lão tử xxx ngươi xong ném ngươi vào lãnh cung cô độc bị giam lỏng cả đời hay không? tiện nhân?! ” Tần Thủy Hoàng một tay tát tiện nhân kiếp trước hăm hại mình, trong lòng âm thầm sáng khoái, không nhìn được muốn tát thêm vài phát nữa tuy nhiên lại nghĩ đến thân thể Lạc Cơ không chịu nổi mình tát thêm vài cái liền sẽ ngóm thật, chưa giết được Vương Bá Ngư thì Lạc Cơ tiện nhân vẫn không thể chết được, Lạc Cơ tiện nhân vẫn còn giá trị lợi dụng, thân là một đời Đế Tôn, càng là một đời kiêu hùng, hắn biết nếu việc nhỏ không nhận được sẽ hại việc lớn.

“Lạc Cơ..không dám.” Lạc Cơ đưa bàn tay phấn ngọc lau đi vết máu trên miệng, ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo trong chớp lát nhưng sau đó nhanh chóng biến thành vẻ điên dâm đáng yêu, vẫn nhỏ nhẹ nói.

“Đồ dê tiện thì nên biết thân biết phận của mình mà sống, ngươi chẳng qua là món đồ vật đắt Lạc gia tặng cho bản Đế vì nịnh nọt bản đế, đừng tưởng mình là thiên chi kiêu nữ, lớn lên xinh đẹp tuyệt trần là muốn nói gì thì nói, muốn nghĩ gì thì nghĩ, lão tử không phải hạng người thương hoa tiếc ngọc, nhớ đây.” Tần Thủy Hoàng không nhận được đưa bàn chân đạp lên khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Cơ, khinh thường nói, sau đó Tần Thủy Hoàng càn rỡ cười haha, xoay người rồi đi.

""Cho nên ta muốn trận chiến này, Sát Lục Ma Tông chúng ta tất thắng!"

“Ta mặc kệ các ngươi dùng biện pháp gì, dùng cái gì thủ đoạn xấu xa bỉ ổi cùng phương thức vô sỉ tàn độc như thế nào, ta chỉ cần nhìn Hoa Hạ Hoàng Triều tất cả thế lực phản kháng đều phải bị diệt sát, còn chuyện Tần Thủy Hoàng để ta lo!”

Thanh âm uy nghiêm của Vương Bá Ngu vang vọng khắp Sát Lục Ma Tông.

Lúc này đây vạn chúng Sát Lục Ma Tông vô giả đều cảm giác được Vương Bá Ngu khí thế và phong cách hành sự rất giống Ma Chủ Diệt Thiên Hùng, giờ phút này trong lòng bọn họ đều phục Vương Bá Ngu, cho dù là Tàng Thiên Cơ Diệt Bắc hai người đều cũng phục Vương Bá Ngu.

Nguyên bản bọn hắn thân là đệ nhất Ma Tôn cùng Đệ Nhị Ma Tôn nhưng Ma Chủ Diệt Thiên Hùng lại giao trọng trách điều binh khiển tướng cho một tên đệ tam Ma Tôn là Vương Bá Ngu nắm quyền khiến trong lòng hai người bọn họ không phục, nhưng hiện nay thấy phong thái bề ngạo bá đạo của Vương Bá Ngu liền âm thầm công nhận Vương Bá Ngu là thủ lĩnh hợp cách.

Ánh mắt Tàng Thiên Cơ liếc nhìn Vương Bá Ngu, âm thầm cảm khái:

""Thiếu chủ rút cuộc trưởng thành, có tư cách thủ lĩnh nhất phương cường đại thế lực, nếu lão gia biết chắc hẳn sẽ vui vẻ lắm!""

“Diệt Thiên Lý!”

“Có...mặt tướng!” Diệt Thiên Lý trong lòng hơi chổng cựa một lát, nhưng sau đó lại bắt đầu tin phục Vương Bá Ngu, liền tự xưng mình là mặt tướng đi tới trước mặt Vương Bá Ngu hành lễ.

“Ta mệnh ngươi dẫn dắt mười vạn Đẩu Tự Các võ giả công phạt phía tây Hoa Hạ Hoàng Triều, nếu như có người phản kháng, giết không tha!”

“Mặt Tướng tuân mệnh!”

Nghe được mệnh lệnh của Vương Bá Ngu, Diệt Thiên Lý hưng phấn hết lớn, cả người chiến ý ngập trời!

Thấy thế Vương Bá Ngu hài lòng âm thầm gật đầu.

Ngay sau đó Vương Bá Ngu đưa ánh mắt dừng ở Tàng Thiên Cơ cùng Nam Cung Lưu Vân, trầm giọng nói:

“Tàng Thiên Cơ, ngươi thân là Võ Tôn chi cảnh cho nên ngươi dẫn dắt Kiếm Đường của ngươi đánh về phía Nam Hoa Hạ Hoàng Triều, nơi đó là trọng địa của Hoa Hạ Hoàng Triều, có nhiều thành phố lớn trọng điểm, võ giả cũng khá đông cho nên việc này thích hợp ngươi, nếu như có người phản kháng, giết không tha!”

“Nam Cung Lưu Vân, ngươi làm việc ổn trọng, sát phạt quyết đoán, tâm cơ thâm trầm, không then là kiêu hùng một phương, cho nên ngươi lãnh quân Huyết Ma Quân Đoàn tấn công phía bắc Hoa Hạ Hoàng Triều, nếu có người phản kháng, sát không lưu!”

""Khương Bác, ngươi thân là Trí Đạo cường giả, quyền mưu cùng điều binh khiển tướng ngươi có tài năng, ta có trọng trách ngăn cản Tần Thủy Hoàng cùng với mấy lão bất tử ẩn tu trong Hoa Hạ Hoàng Triều, cho nên bổn tọa tạm thời giao Chiến Đường cho ngươi, ngươi đem Chiến Đường võ giả tấn công phía Đông Hoa Hạ Hoàng Triều, nếu có ai dám phản kháng, đồ sát không tha!""

""Diệt Bắc, ngươi ở lại thủ hộ Sát Lục Ma Tông, ai dám can đảm làm loạn, giết!""

""Và cuối cùng chính là Cao gia Cao Thiên Vũ, Lâm Gia Lâm Văn Thiên, Khương thị hoàng thất lão tổ tông Khương Thiên Hổ, Khương Trọng Văn, Khương Hoàng Thiên các vị Tôn cấp cường giả, các ngươi phụ trách ẩn nấp, khi nào mấy lão bất tử bên Hoa Hạ Hoàng Triều ra tay thì các ngươi có thể ra tay cản lại, giết chết càng tốt, còn Tần Thủy Hoàng để cho ta lo.""

""Tuân lệnh!"" Cao Thiên Vũ bọn họ đồng loạt lên tiếng.

Chỉ trong chớp mắt, vô số mệnh lệnh đồng thời vang lên, chấn động khắp Sát Lục Ma Tông.

Ánh mắt Diệt Thiên Lý tỏa ra ngập trời thị huyết, đối với ngày mà Sát Lục Ma Tông sẽ chinh chiến thiên hạ hắn đã sớm chờ mong từ rất lâu.

“Ha ha ha, rốt cuộc có thể đại khai sát giới chinh chiến thiên hạ, Hoa Hạ đắm sâu kiến các ngươi nghe đây, Diệt gia gia của các ngươi chuẩn bị tiến đến, ngựa xông lên chờ Diệt Gia gia của các ngươi đến chém các ngươi đây .....

“Lão tử muốn đem toàn bộ Hoa Hạ dân chúng đều diệt!” Diệt Thiên Lý ngửa mặt lên trời gầm thét, sát ý điên cuồng.

Diệt Thiên Lý tuy rằng không phải là người tính cách nhất hung tàn nhẫn nhất bên trong Ngũ Đại Ma Tôn, nhưng lại là người thích giết chóc mạnh nhất.

Không có người nào trong Sát Lục Ma Tông so với hắn càng thêm khát vọng giết chóc!

“Hảo, thời gian đã không sai biệt lắm cũng nên bắt đầu, hy vọng các ngươi có thể đừng làm ta cùng Ma Chủ thất vọng!”

Vương Bá Ngu cảm thấy khí thế không sai biệt lắm đã dâng tới đỉnh điểm liền trầm giọng nói.

“Ok Chiến Ma!”

Đám người gật đầu đồng ý, sau đó đều đồng loạt dẫn theo đám thuộc hạ của mình rời đi, không bao lâu sau bên ngoài Sát Lục Ma Tông liền truyền đến tiếng gào thét rung trời, vô số Linh Chu chờ muôn vàn binh sĩ chia ra làm bốn phương hướng mà đi.

Thực mau bốn chi quân đội liền rời đi Sát Lục Ma Tông, biến mất ở trước mắt Vương Bá Nguru.

“Kế tiếp ta cũng nên nhích người khởi động. ....”

Nhìn đám người lướt khởi hành rời đi, Vương Bá Nguru thu hồi tầm mắt, bắt đầu nhìn về phương hướng Hoa Hạ Hoàng Triều, khóe miệng Vương Bá Nguru nhếch lên vẻ tàn nhẫn tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Tu la sát tràng!

Hoa Hạ Hoàng Triều khu vực biên giới có bốn đại Tông Môn trấn giữ theo thứ tự là Phía bắc có Đại La Kiếm Tông, phía Đông có Thiên Quyền Môn, Phía Tây có Đạo Sát Tông, Phía Nam có Ngũ Hành Thiên Tông, bốn đại tông môn này đều là nhất lưu tông môn, mỗi tông môn môn hạ đệ tử cường giả vô số, Tôn cấp cường giả đều có hai ba người, tạo thành bốn con quái vật không lồ trấn áp ngàn tỷ non sông biên giới của Hoa Hạ Hoàng Triều, chưa kể vô số thế lực nhỏ cũng được Tần Thủy Hoàng bắt thành lập địa bàn dọc xung quanh đường biên giới thông bốn phương tám hướng, có thể nói là không có một chỗ hờ nào để kẻ địch có thể bí mật trà trộn, cho dù kẻ địch muốn xâm chiếm Hoa Hạ hoàng triều thì tất nhiên phải diệt sát các thế lực này trước đã, mà trong lúc diệt sát thì Tần Thủy Hoàng sẽ có thể trong nháy mắt biết được tin tức dẫn trọng quân tới đàn áp, cho nên hơn vạn năm qua vô số đạo chích các nước xung quanh không dám bén mảng tiến vào hoa hạ biên giới gây rối.

Mà Đại La Kiếm Tông nằm ở phía bắc Hoa Hạ Hoàng Triều cách Sát Lục Ma Tông ước chừng ba ngàn sáu trăm vạn dặm!

Cho dù bằng vào Đinh Cấp Linh Chu được Vương Bá Nguru dùng thiên địa chi lực cải tạo khiến tốc độ của nó tăng lên gấp trăm lần thì Nam Cung Lưu Vân cùng Huyết Ma quân đoàn không sai biệt lắm dùng một ngày thời gian mới có thể tiến đến.

Đại La Kiếm Tông, Thiên Quyền Môn, Đạo Sát Tông, Ngũ Hành Thiên Tông bốn đại tông môn đều sáng tạo từ mười hai ngàn năm trước, lúc đó Hoa Hạ Hoàng Triều còn phân làm chín vương quốc chiến loạn liên miên, thân là một trong tứ đại tông môn tông môn có lịch sử lâu đời, Bắc Thần Tông nội tình rất cường đại, bên trong tông môn thiên tài, cường giả vô số kể, có thể nói là một phương thế lực mạnh mẽ, cho dù chín vương quốc đều phải thuần phục uy thế của tứ đại tông môn.

Nếu không phải mười ngàn năm trước Tần Thủy Hoàng hoành không xuất thế dùng thực lực tuyệt đối trấn áp tứ đại tông môn, sau đó dùng tứ đại tông môn nội tình mạnh mẽ thống nhất chín đại vương quốc thành một quốc gia duy nhất, tên là Hoa Hạ, thì bằng vào nội tình của tứ đại tông môn chắc chắn vẫn luôn sừng sững đứng ở đỉnh kim tự tháp của chín Vương Quốc, thay nhau thống trị ngàn tỷ non sông.

Tuy vậy ngoài Tần Thủy Hoàng năm đó ra, từ lâu rồi đã không người dám xâm phạm khiêu khích Tứ Đại Tông Môn uy nghiêm, tuy nhiên thế gian này không có vĩnh cửu huy hoàng, trước kia không có người dám khiêu khích Tứ đại tông môn nhưng không đại biểu hiện tại không có.

Ầm!Ầm!Ầm!

Trên bầu trời Đại La Kiếm Tông đột ngột xuất hiện vô số phi chu bay ngập trời, đây chính là Nam Cung Lưu Vân mang theo mười vạn Huyết Ma Quân Đoàn đại quân đi tới đại la kiếm tông trung tâm, Đại kiếm phong.

Đại Kiếm Phong chính là biểu tượng của Đại La Kiếm Tông, nhìn toàn thể Đại Kiếm Phong giống như một thanh kinh thiên cự kiếm xông thẳng thượng khung phía trên, từ Đại Kiếm Phong tản mát ra khí thế uy nghiêm sắc bén cuộn cuộn của kiếm ý, làm cho người ta không chút nào dám suy nghĩ bất kính.

Lặng lặng đánh giá Đại kiếm phong vài lần, Nam Cung Lưu Vân lạnh lùng nói:

“Phạm Tuấn, ngươi cho ta tạp nát Đại Kiếm Phong!”

Nam Cung Lưu Vân vừa dứt lời, Phạm Tuấn liền ra tay bấm quyết, một cái hư ảnh Thiên Kiếm lập tức xuất hiện ở giữa không trung, sau đó hư ảnh Thiên Kiếm điên cuồng biến lớn, trong nháy mắt trở thành một thanh thông thiên cự kiếm như muốn đâm thủng thiên địa.

Sau đó từ Thiên Kiếm hư ảnh bỗng nhiên toát ra khí tức hủy thiên diệt địa lập tức bao trùm toàn bộ Đại La Kiếm Tông, dẫn tới vô số Đại La Kiếm Tông võ giả khiếp sợ cùng hoảng hốt.

“Con mẹ nó chứ, rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Thanh cự kiếm hư ảnh này rốt cuộc là thứ gì?”

“Cái **mẹ nó, ai dám tới Đại La Kiếm Tông giương oai? Muốn chết!”

“Tất cả mọi người mau mau đi ra nhìn xem đến tột cùng là chuyện gì đang xảy ra?”

“Nhìn khí thế này sợ là có kẻ địch muốn xâm phạm Đại La Kiếm Tông của chúng ta.....”

.....

Hư Ảnh Thông Thiên Cự Kiếm của Phạm Tuấn lập tức kinh động toàn bộ võ giả tại Đại La Kiếm Tông. Phạm Tuấn thân đã từng là Thiên Kiếm Tông tông chủ, kiếm đạo thiên phú không kém, sau này đi vào Diệp Minh môn hạ liền được Diệp Minh cung cấp cho đại lượng tài nguyên, rốt cuộc nâng tu vị tới Cái Thế Võ Hoàng đỉnh phong, cộng thêm kiếm tu chính là đi theo sát phạt con đường, cho nên Phạm Tuấn đánh ra một chiêu này liền gần như đã chạm tới Bán Bộ Võ Tôn uy năng, không thể khinh thường.

Cho nên cả Đại La Kiếm Tông võ giả đều nhao nhao hoảng loạn đi ra Đại Kiếm Phong mật thất ra ngoài quan sát Hư Ảnh Thông Thiên cự kiếm trên bầu trời.

Nhìn thấy Đại La Kiếm Tông võ giả đứng tại Đại Kiếm Phong nhìn mình, trong đó không thiếu nhỏ yếu đệ tử, ánh mắt Phạm Tuấn lộ vẻ không đành lòng, tính cách hần chính là người không phạm ta ta không phạm người, rất ít khi chém giết người vô tội, tuy nhiên bức bách tại Nam Cung Lưu Vân uy thế không thể không nặng tay, trong lòng thờ dài một hơi, cuối cùng cũng cắn răng, lớn giọng nói:

“Cự Kiếm Quyết-Yên Diệt!”

Trong giây lát ngón tay Phạm Tuấn chỉ ra phía đằng trước, sau đó Phạm Tuấn trực tiếp lấy bí pháp không chế Thông Thiên Cự Kiếm mang theo hơi thở khủng bố đâm tới Đại Kiếm Phong.

""Trời ạ, hư ảnh cự kiếm đang đâm tới chúng ta!""

“Đáng chết, nhìn hư ảnh cự kiếm đây là muốn hủy đi Đại Kiếm Phong của chúng ta!""

“Xong rồi, ta không muốn chết a.”

“Chạy mau, hư ảnh cự kiếm quá khủng bố, chúng ta không chạy chỉ có tan xương nát thịt.....”

.....

“Ha ha ha, hôm nay ai cũng cứu không được các người.”

“Tất cả các người đi tìm chết đi.....”

Nghe từ bên phía Đại Kiếm Phong truyền ra vô số tiếng phẫn nộ, sợ hãi, hoảng loạn,..vô số Huyết Ma Quân Đoàn võ giả liền tàn nhẫn phá lên cười, con người ai nấy đều toát ra vẻ kích động cùng sát ý.

Thông thiên cự kiếm mang theo khí thế mạnh mẽ vô cùng hung ác đâm vào Đại Kiếm Phong.

Chỉ một thoáng hư không bốn phương tám hướng đều chấn động, đại địa vì sự va chạm kinh thiên này mà run rẩy.

Ầm! ầm! ầm!

Dưới vô số tiếng nổ kinh thiên động địa bao phủ, vô số núi đá điên cuồng sụp đổ, đại địa rạn nứt ra thành nhiều cái khe vực sâu, trong nháy mắt Đại kiếm phong bị mạnh mẽ xé rách hóa thành đồng hỗn độn rớt xuống khe vực sâu.

“A a a.....”

“Cứu mạng, cứu mạng a.”

“Đem đám súc sinh vô đạo, các người vì sao phải hủy Đại La Kiếm Tông? Vì cái gì?”

“Chạy đi..”

“Đại La Kiếm Tông xong rồi, xong rồi a.....”

""Trời muốn vong ta Đại La Kiếm Tông...!""

.....

Vô số tiếng gào thét thê lương kêu thảm thiết không ngừng vang lên từ Đại Kiếm Phong tàn tích.

Lúc này khi hư ảnh cự kiếm hung tàn va chạm Đại Kiếm Phong, trực tiếp đâm sập Đại kiếm phong một phần ba ngọn núi, ít nhất có hơn mười vạn đệ tử môn nhân thực lực yếu kém chết oan chết uổng.

Hơn nữa, theo thời gian mà trôi đi, Đại Kiếm Phong ngọn núi liên tục sụp xuống, mỗi thời mỗi khắc đều có đại lượng đệ tử bị vô tình trấn sát!

Đối với vô số Đại La Kiếm Tông đệ tử chết đi, biểu tình của Nam Cung Lưu Vân vô cùng hờ hững, trong mắt căn bản không có một chút cảm tình dao động.

Nam Cung Lưu Vân thân là kiêu hùng, ngay cả phụ thân cùng đại ca và gia tộc đều toàn bộ giết chết để leo lên Bá Đạo Môn Môn Chủ, ngay cả người chỉ thân đều giết thì tính mệnh đám người dung nước lũ này trong mắt Nam Cung Lưu Vân không khác gì sâu kiến tử vong.

Mạng người trong mắt Nam Cung Lưu Vân căn bản không đáng giá tiền.

Chỉ cần có thể đạt tới mục đích của hắn, hoàn thành nhiệm vụ của Ma Chủ Diệt Thiên Hùng thì hi sinh tính mệnh đám sâu kiến này đều đáng giá.

Huống chi mười vạn sinh mệnh Đại La Kiếm Tông vỡ giả chết đi chỉ là bắt đầu mà thôi.

Nếu Đại La Kiếm Tông người ngoan cố cố thủ cho Hoa Hạ Hoàng Triều biên giới, thì Đại La Kiếm Tông trăm vạn sinh linh đều phải chết.

“Vây quanh Đại La Kiếm Tông, không cho phép thả bất kỳ ai chạy trốn.”

“Chạy một cái sát một cái!”

Giọng nói đậm đặc của Nam Cung Lưu Vân nhẹ nhàng truyền ra vang vọng khắp Đại La Kiếm Tông phạm vi.

“Văng Huyết Ma!”

Nghe được mệnh lệnh của Nam Cung Lưu Vân, mười vạn Huyết Ma quân đoàn đồng thời hành động, dùng tốc độ nhanh chóng vây quanh Đại La Kiếm Tông, phạm là có người từ Đại La Kiếm Tông chạy ra đều phải bị Huyết Ma quân đoàn vô tình tàn sát.

“Phạm Tuấn, tiếp tục đâm nát Đại Kiếm Phong cho ta.”

“Đem toàn bộ Đại kiếm phong tạp nát, san thành bình địa!”

Nam Cung Lưu Vân lạnh lùng nhìn vô số Đại La Kiếm Tông đệ tử chết đi, sau đó hắn lại lần nữa mở miệng ra lệnh.

Nghe vậy Phạm Tuấn trong lòng tuy không đành lòng nhưng không dám kháng mệnh, lập tức tiếp tục ra lệnh Cự Kiếm Quyết tiếp tục đâm tới, điên cuồng va Đại kiếm phong.

Chỉ một thoáng vô số tiếng nổ rung trời quét ngang phạm vi mười vạn dặm địa vực, thập phương hư không đều run rẩy, đại địa đều sụp đổ không ngừng, cộng thêm vô số tiếng thê thảm gào thét vang lên, vô số máu tươi bão táp phun ra, sau đó hóa thành muôn vạn huyết vũ rào rào rơi xuống đại địa.

Nguyên bản Đại Kiếm Phong là bảo địa tu luyện, mỗi ngày đều có vô số Đại La Kiếm Tông đệ tử bế quan trong mật thất lĩnh ngộ kiếm ý, nhưng giờ trong nháy mắt Đại Kiếm Phong liền trở thành tu la sát tràng, khủng bố đến cực điểm!

Đối với vô số sinh mệnh ngã xuống, ánh mắt Nam Cung Lưu Vân không một chút biến sắc, vẫn lạnh lùng quan sát, nội tâm hắn lù lù bất động, sát ý trước sau như một không thay đổi, Đại La Kiếm Tông nếu không bị hủy diệt hắn thề không bỏ qua!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Đại la kiếm tông tông chủ?chết! (bạo 2 chương)

Nhưng mà ngay lúc Phạm Tuấn muốn một lần nữa thi triển Cự Kiếm Quyết đâm nổ hoàng toàn Đại Kiếm Phong thì trong giây lát từ bên trong Đại La Kiếm Tông cảm địa vang lên vài tiếng phản nộ cùng rống giận.

Ngay lập tức hơn mười đạo lưu quang từ trong cảm địa Đại La Kiếm Tông bay ra, Nam Cung Lưu Vân lạnh lùng đưa mắt lên nhìn, chỉ thấy mười đạo cường đại thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện ngay Đại Kiếm Phong, đánh tan Cự Kiếm Quyết của Phạm Tuấn, sau đó mười đạo thân ảnh này tỏa ra khí tức hung lệ quét ngang phạm vi vạn dặm không gian xung quanh Đại La Kiếm Tông.

Những người này mỗi một cái đều có Hoàng cấp tu vi, thậm chí trong đó có hai lão giả một thân thực lực đã đạt tới Vô Tôn chi cảnh.

Hai đạo thân ảnh cường đại này phân biệt là Tông chủ Sinh Vô Nhai cùng Thái Thượng đại trưởng lão Kiếm Vô Ngữ.

“Trời đánh tặc tử, các ngươi dám phạm ta Đại La Kiếm Tông, tất cả các ngươi đều đi tìm chết đi!”

Tông Chủ Sinh Vô Nhai ngẩn mặt lên trời, ánh mắt hung lệ lập tức gắt gao nhìn Nam Cung Lưu Vân, chỉ một thoáng vô số sát ý trong nháy mắt nở rộ, vô số hung quang bức người bao phủ toàn thân Nam Cung Lưu Vân như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Đại La Kiếm Tông thân là đại tông môn truyền thừa mười hai vạn năm thế nhưng bây giờ đến đời hắn làm tông chủ thì bị biến thành đáng vè này, trong lòng Sinh Vô Nhai phần nộ cực kỳ, trong lòng lại thẹn với liệt tổ liệt tông, trong lòng Sinh Vô Nhai chỉ có một suy nghĩ duy nhất:

“Phạm Đại La Kiếm Tông, chết!”

Sinh Vô Nhai phần hận tới cực hạn, sau đó hắn đột nhiên bước tới một bước, thân hình nháy mắt biến mất tại chỗ, sau đó thân ảnh Sinh Vô Nhai lập tức xuất hiện tới trước mặt Nam Cung Lưu Vân, hung hăng đâm ra oanh sát một quyền.

“Lão cẩu tìm chết!”

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, khi Phạm Tuấn định thần lại nhìn thấy thấy Sinh Vô Nhai hùng hổ lao đến trước mặt Nam Cung Lưu Vân, trong lòng Phạm Tuấn tức khắc liền giận dữ, cũng mặc kệ thực lực bản thân thua đôi phương một cảnh giới, lập tức hóa thân thành một thanh cự kiếm đâm tới Sinh Vô Nhai, khi thấy có người đánh lên sau lưng, Sinh Vô Nhai bất đắc dĩ biến chiêu đón đỡ Thông Thiên Cự Kiếm.

Oanh!

Thông Thiên Cự Kiếm toát ra khí thế hủy diệt đâm tới thân thể Sinh Vô Nhai, những nơi Thông Thiên Cự Kiếm đi qua hư không đồng loạt nổ tung, bất quá Sinh Vô Nhai chính là Võ Tôn cảnh cường giả, mặc cho Thông Thiên Cự Kiếm uy năng đạt tới Bán Bộ Võ Tôn cảnh giới nhưng lại không cách nào xúc phạm tới Sinh Vô Nhai.

“Sâu kiến cút cho ta!”

Khi thấy bản thân sát chiêu phải tiêu tốn để chống đỡ Phạm Tuấn đánh lên, Sinh Vô Nhai phần hận ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, từ trong hư không cảm ra một thanh trường kiếm đáng vè cổ xưa, sau đó Sinh Vô Nhai hung hăng bỏ ra nhất kiếm về phía Phạm Tuấn, khủng bố kiếm quang phóng lên cao trực tiếp trấn toái Hư Ảnh Cự Kiếm của Phạm Tuấn, đồng thời kiếm quang tốc độ không giảm chém tới Phạm Tuấn, Phạm Tuấn cảm giác từ trong hơi thở bám thân, kinh hãi liều mạng thiêu đốt tinh huyết nâng thực lực tạm thời tăng lên Bán Bộ Võ Tôn cảnh đón đỡ, tuy nhiên hắn vẫn bị kiếm quang đánh bay, thân hình Phạm Tuấn văng xa mấy trăm mét mới dừng lại.

Võ Tôn cảnh uy thế khủng bố như vậy, cho dù Phạm Tuấn thiêu đốt tinh huyết mạnh mẽ nâng chiến lực lên Bán Bộ Võ Tôn tầng thứ cũng không thể chống lại, chỉ duy nhất một đạo kiếm quang đủ khiến Phạm Tuấn trọng thương nặng, nếu không phải hắn thiêu đốt tinh huyết tăng chiến lực lên Bán Bộ Võ Tôn cảnh thì đã bị Sinh Vô Nhai một kiếm chém giết.

Nhìn thấy một màn này sắc mặt Nam Cung Lưu Vân trở nên âm trầm, con mắt hung quang ngang ngược sát ý nhìn chằm chằm Sinh Vô Nhai, lạnh lẽo nói:

“Lão gia hỏa, ngươi tưởng ngươi là Võ Tôn chi cảnh cường giả thì có thể muốn làm gì thì làm?”

“Dám ở trước mặt Huyết Ma ta làm càn, đánh trọng thương thân tín của ta, quả thực chán sống!”

“Lão súc sinh ngươi quá kiêu ngạo, cần thiết phải bị trấn sát!”

Vừa dứt lời, Nam Cung Lưu Vân bước ra một bước, thân hình nháy mắt xuất hiện trước mặt ở trước mặt Sinh Vô Nhai, bàn tay khẽ động, một cái cuồng bá trường đao xuất hiện trong tay, mạnh mẽ trấn tới Sinh Vô Nhai.

“Tiểu tử, chỉ bằng ngươi tu vi Bán Bộ Võ Tôn chi cảnh cự nhiên vọng tưởng muốn giết ta? Quả thực không biết sống chết!”

“Hôm nay, lão phu phải xéo ngươi thành muôn mảnh!”

Nhìn thấy Nam Cung Lưu Vân không kiêng nể gì xung phong liều chết lại đây, Sinh Vô Nhai tức khắc vui vẻ cười không ngừng, khuôn mặt lộ vẻ tàn nhẫn dữ tợn.

Sau đó chiến lực của lão toàn bộ khai hỏa, Võ Tôn chi cảnh lực lượng ầm ầm phóng xuất ra, hung hăng chém ra tất sát một kiếm về phía Nam Cung Lưu Vân.

Trong mắt Sinh Vô Nhai thì với tu vi Bán Bộ Võ Tôn của Nam Cung Lưu Vân căn bản vô pháp cùng chống lại Tất sát một kiếm của hắn, Nam Cung Lưu Vân tất nhiên bị một kiếm của hắn phanh thây.

Tuy ý tưởng của Sinh Vô Nhai vô cùng tốt đẹp nhưng mà sự thực lại vô cùng tàn khốc.

Nam Cung Lưu Vân được hệ thống đánh giá chính là thiên mệnh chi tử mô bản, há lại đơn giản bị Sinh Vô Nhai một cái lão gia hỏa giết chết?

Cho nên kết cục của Sinh Vô Nhai chủ định chính là vô cùng thâm khi khinh thường thiên mệnh chi tử.

“Lão Súc sinh, đi tìm chết đi!”

Ngay lúc trường đao của Nam Cung Lưu Vân chuẩn bị cứng đối cứng chạm với trường kiếm của Sinh Vô Nhai thì thân hình của Nam Cung Lưu Vân đột nhiên biến mất trước mặt Sinh Vô Nhai, ngay lúc Sinh Vô Nhai nghi hoặc thì đột nhiên sắc mặt Sinh Vô Nhai đại biến, bởi vì cả người hắn như bị thứ gì đó hút khô, không thể động đậy, ngay cả linh hồn cũng bị giam cầm, không thể điều động một chút linh hồn chỉ lực.

Giờ khắc này ngoài Võ Tôn thể chất thì hẳn chẳng khác gì người phàm.

“Đây là cái gì? Người Hạ Độc ta? Từ lúc nào?” Sinh Vô Nhai phần nộ cùng khó hiểu hỏi.

“Đây là Huyết Ma Thiên Độc, Không màu không mùi không vị, Độc Công này chính là bí pháp đặc thù của ta, cho dù là Võ Tôn chi cảnh nếu không biết trước đều sẽ trúng chiêu.” Nam Cung Lưu Vân đột nhiên xuất hiện từ đằng sau lưng Sinh Vô Nhai, mỉm cười nói.

Một chiêu này đã từng Cái Thế Võ Vương chi cảnh đỉnh phong Nam Cung Lưu Vân dùng một lần, lần đấy chính là hắn dùng chiêu này hạ độc Nam Cung Sở Dương, đồng thời là phụ thân hắn, tu vi Võ Hoàng chi cảnh, Sau đó chém giết phụ thân hắn, hút khô máu huyết của phụ thân hắn, đột phá Võ Hoàng chi cảnh, về sau thì chiêu này Nam Cung Lưu Vân lần thứ hai dùng Bán Bộ Võ Tôn thực lực hạ độc Võ Tôn cảnh cường giả Sinh Vô Nhai.

Sau đó Nam Cung Lưu Vân không cho Sinh Vô Nhai một chút cơ hội nào, trực tiếp thi triển “Thất Sát Ma Đao Quyết” chém vào đầu Sinh Vô Nhai.

Lúc này này Nam Cung Lưu Vân thực lực bắt tri bắt giác đạt tới Võ Tôn cảnh chiến lực, một đao này tỏa ra vô số Ma khí cuồng bạo chém vào đầu Sinh Vô Nhai.

“Sao có thể?”

“Ta..... Người.....”

Biến cố kinh thiên phát sinh quá nhanh, khi Sinh Vô Nhai cảm nhận một đao khủng bố vung tới sau ót mình, trong lòng hắn thất kinh thất sắc, hắn chưa từng có nghĩ đến một tên nho nhỏ bán bộ võ tôn võ giả thể nhưng lại có thể ngay lập tức biến mất trước mặt lão, khiến lão không kịp trở tay.

Giờ khắc này không kịp biến chiêu quay sau lưng đón đỡ một đao kinh khủng này, Sinh Vô Nhai sợ tới mức thần sắc đại biến.

Con mắt già nua lúc này tràn ngập kinh hoàng, trong lòng vô cùng hối hận bản thân khinh thường địch thủ.

Nhưng mà thế gian này làm gì có thuốc chữa hối hận, hết thấy đều quá muộn.

Nam Cung Lưu Vân làm người tàn nhẫn độc ác, một khi Nam Cung Lưu Vân đã ra tay tự nhiên phải một đao oanh sát kẻ địch.

Thất Sát Ma Đao tỏa ra vô biên Ma Khí mạnh mẽ chém đứt cổ Sinh Vô Nhai, máu tươi từ trên cổ Sinh Vô Nhai cuồng phun ra bị Nam Cung Lưu Vân Huyết Hải Ma Công điên cuồng hấp thu, khí thế của Nam Cung Lưu Vân một đường tăng mạnh, dường như đạt tới gần như vô hạn Võ Tôn cảnh.

Chưa hết, Nam Cung Lưu Vân cười lạnh một tiếng, từ trong hư không tróc ra một cái linh hồn đang chuẩn bị phi độn chạy trốn, thành linh chính là Sinh Vô Nhai linh hồn, tôn cấp võ giả linh hồn đã đạt tới Thiên Hồn cảnh, linh hồn đã từ hư phản thật can thiệp vận chất vận hành, tự do điều khiển thiên địa pháp tắc, cho dù thân thể có bị hủy mất hoặc hết tuổi thọ thì linh hồn vẫn tồn tại vĩnh cửu, tuy nhiên đó chỉ là tương đối, mỗi mười ngàn năm linh hồn đều phải độ Linh Hồn chi kiếp, nếu vượt qua liền có mười ngàn năm thời gian sống tiếp, nếu không độ qua liền vẫn lạc, cho nên cho dù là Tôn cấp cường giả tuy trên lý thuyết bất tử bất diệt linh hồn nhưng bảy phần mười tỷ lệ đều đã hồn phi phách tán, chỉ ba phần mười cường giả độ qua còn sống sót.

“Tông Chủ!”

“Tông Chủ người.....”

“Trời đánh súc sinh, dám hại chết tông chủ...”

“.....”

Mọi chuyện phát sinh quá nhanh, từ lúc thân ảnh Nam Cung Lưu Vân biến mất cho tới thân hình Sinh Vô Nhai bị hạ độc nên đứng im, sau đó Nam Cung Lưu Vân một đao chém giết Sinh Vô Nhai chỉ diễn ra trong vòng vòn vẹn năm giây đồng hồ khiến tất cả mọi người đều không kịp phản ứng.

Chợt nhìn thấy Sinh Vô Nhai bị trấn sát, ngay cả linh hồn cũng không đào thoát được, tám vị Đại La Kiếm Tông trưởng lão đều kinh hãi, nguyên một đám gầm thét chói tai muốn xung phong liều chết lại đây chém giết Nam Cung Lưu Vân, chẳng qua đều bị Huyết Ma Quân đoàn cường giả cản tay, trở mắt nhìn Nam Cung Lưu Vân bắt lấy linh hồn Sinh Vô Nhai.

“Chết!”

Nam Cung Lưu Vân đạm mạc vô tình nói.

Sau đó dưới ánh mắt vô số đệ tử cùng với chúng trưởng lão hộ pháp nhìn chăm chú, Nam Cung Lưu Vân tàn nhẫn cầm linh hồn Sinh Vô Nhai bỏ vào miệng nhai nuốt.

Giờ phút này, bọn họ trơ mắt mà nhìn tông môn trải qua mười hai ngàn năm truyền thừa bị hủy diệt, ngay cả tông chủ cùng lão tổ liền bị thanh niên nam tử này giết chết rồi thôn phệ, chưa kể vô số đệ tử trên Đại Kiếm Phong và mấy chục vạn đệ tử bị nam tử này luân phiên giết chết, sinh sinh diệt đi hai phần ba vô gia bên trong Đại La Kiếm Tông, một màn này làm nội tâm vô số người tràn ngập oán hận, thống khổ cùng sợ hãi.

Diệt tông chi hận, không đội trời chung!

Những người trung tâm với tông môn giờ khắc này đều muốn giết chết Nam Cung Lưu Vân, báo thù rửa hận cho tông môn.

Chẳng qua, ý nghĩ của bọn họ thật sự quá thiên chân, liền lão tổ cùng tông chủ tu vi Vô Tôn cảnh đều không hề sức phản kháng bị Nam Cung Lưu Vân thôn phệ cắn nuốt huống chi là bọn họ?

Đối với những con sâu cái kiến tâm tư cùng suy nghĩ, Nam Cung Lưu Vân căn bản không một chút quan tâm và để ý đến, bởi vì một đám sâu kiến sắp chết tâm tư Nam Cung Lưu Vân lười quan tâm.

“Hết thầy Đại La Kiếm Tông sâu kiến đều phải giết chết!”

Nam Cung Lưu Vân vùng mạnh bàn tay vùng lên, hơn bảy ngàn Huyết Ma quân đoàn còn sống sót lập tức ủa lên xung phong liều chết nhảy vào Đại La Kiếm Tông sơn môn bắt đầu gặt hái sinh mệnh.

“A a a.....”

"Tha mạng...ta nguyện đầu hàng..."

""Tiểu sư tỷ...đám súc sinh các ngươi buông tiểu sư tỷ ra..""

""aa...""

Rất nhanh, vô số thanh âm chém giết vang lên khắp Đại La Kiếm Tông sơn phong, đồng thời còn có vô số tiếng kêu rên hoảng sợ cùng thảm thiết vang khắp Đại La Kiếm Tông Sơn Phong.

Nhìn thấy một màn này, tám vị trưởng lão Đại La Kiếm Tông còn sống sót lập tức phần nộ rống lên.

“Đám súc sinh, lão tử liều mạng với ngươi!”

“Lão tử phải dùng mạng già này giết đám súc sinh các ngươi, một mạng đổi một mạng huê vốn, một mạng giết hai mạng coi như lời!”

“Tông môn như gia viên, gia viên không còn thì sống làm gì nữa, tất cả mọi người cùng chết nào!”

.....

Khóe mắt tám vị trưởng lão Đại La Kiếm Tông như muốn nứt ra, ánh mắt bọn họ nhìn Nam Cung Lưu Vân như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Nếu ánh mắt có thể giết người thì Nam Cung Lưu Vân đã chết ngàn vạn tỷ lần rồi.

Chẳng qua phần nộ chỉ dành cho kẻ yếu, cường giả sẽ không nổi giận, mà biến phần nộ thành động lực để tự cường. Đối với đám sâu kiến phần nộ cùng oán hận, thân là thiên mệnh chi tử Nam Cung Lưu Vân tuyệt nhiên không đếm xỉa đến.

Ngay khi tám vị trưởng lão Đại La Kiếm Tông xung phong liều chết xông vào đám Huyết Ma quân đoàn chém giết thì Phạm Tuấn đột nhiên gằm lên giận dữ, thì triển Cự Kiếm Thuật biến thành một thanh hư ảo thông thiên cự kiếm đâm tới tám vị trưởng lão Đại La Kiếm Tông.

A ~!A~~!

Vô số tiếng kêu lương kêu thảm thiết càng là liên tiếp không ngừng vang lên bên tai Nam Cung Lưu Vân, Nam Cung Lưu Vân đưa mắt nhìn tới thì thấy tám vị trưởng lão dưới Cự Kiếm Thuật chém giết liền biến thành vô số mảnh vụn thì thể rơi lách tách xuống đại địa.

Tám vị trưởng lão đại la kiếm tông giờ khắc này đều thi cốt vô tồn!

Những vô gia Đại La Kiếm Tông còn sống sót càng bị sáu ngàn Vô Vương cảnh Huyết Ma Quân Đoàn điên cuồng tàn sát.

.....

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

"Vật đó nhỏ như vậy không phải lỗi của ngươi, mà là lỗi của cha mẹ ngươi."

"Không có quan hệ, tiểu đệ đệ của ngươi tuy bình phàm, tuy nhiên về chuyện hoan ái, ngoài kích thước ra thì thời gian ân ái cùng kỹ thuật đều có thể đền bù tiên thiên thiếu hụt a." Dâm Đạo về mặt cảm thán khích lệ nói.

Điền Bá Quang thì không có nói chuyện, trong lòng âm thầm suy nghĩ: "'Vương Tiểu Ngưu, đúng là người cũng như tên, ngay cả vật đó cũng 'tiểu' như vậy.'"

"Mau tới đi, ta đều đợi không nổi!" Thi Bạo đi tới bên cạnh Cổ Thần thiếu niên, về mặt thêm khát nói.

"Không muốn, các ngươi không nên tới!" Cổ Thần thiếu niên về mặt sợ hãi dõn dáp lùi về sau, Vương Tiểu Ngưu, Dâm Đạo cùng Thi Bạo kích thước tương đối bình thường, nếu đút vào cúc hoa hân thì sẽ ít đau đớn hơn, nhưng cái đó của Điền Bá Quang lại rất khủng bố, khiến hân không nhận được rung mình, cúc hoa thắt chặt, trong lòng âm ảnh.

"Chúng ta cùng lên đi." Dâm Đạo hào hứng đi tới, nói.

"Nhưng mà ta nhìn thấy về mặt hân không quá tình nguyện, cái này không tốt lắm đâu?" Vương Tiểu Ngưu chần chờ nói.

"Không có chuyện gì, đây là hân xấu hổ thôi, ngươi cứ làm theo ta là tốt rồi." Điền Bá Quang khích lệ Vương Tiểu Ngưu.

Nói xong, hân bẻ lên Cổ Thần thiếu niên đặt xuống chỗ trống trái, sau đó mạnh mẽ xé rách quần áo trên người Cổ Thần thiếu niên, chỉ trong chớp mắt thân thể trắng trẻo của Cổ Thần thiếu niên lộ ra trước mặt ba người còn lại.

"Tiểu tử này dung mạo thật soái, da thịt trắng trẻo béo mập, cũng không biết tư vị như thế nào....."

Điền Bá Quang cản rỡ đánh giá thân thể của Cổ Thần thiếu niên, ngay sau đó Điền Bá Quang xoay người Cổ Thần thiếu niên lại, hai đầu gối Cổ Thần thiếu niên quỳ xuống đất, hai tay chống lên mặt đất, sau đó Điền Bá Quang mạnh mẽ hung hăng chinh phạt từ đằng sau.

"Đến lượt chúng ta rồi!" Thi Bạo hưng phấn nói, sau đó cũng đi ra đằng sau lưng Điền Bá Quang, mạnh mẽ cắm tiểu đệ đệ vào bên trong Điền Bá Quang, hung hăng chinh phạt.

"Đến ngươi kia Vương Tiểu Ngưu huynh đệ, trò này tên là rồng rắn lên mây, huynh đệ chúng ta nối đuôi nhau lên mây a." Dâm Đạo ánh mắt khích lệ nói.

Vương Tiểu Ngưu thiên chân gật đầu, cũng đi ra đằng sau Thi Bạo hung hăng nhấp nhô.

"Cuối cùng đến lượt ta, hắc hắc!" Dâm Đạo đi ra đằng sau Vương Tiểu Ngưu, thân hình không ngừng nhấp nhô.

Chỉ một thoáng, trong con hẻm nhỏ vắng vẻ trong Đại La Kiếm Tông lúc này đây vang lên từng trận tiếng kêu khoái cảm cực nhạc, vô số thanh âm tiêu hương rên rỉ vang lên êm tai cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Thật cay con mắt

Năm người nhào thành một đoàn triển khai rồng rắn lên mây trò chơi cùng nhau lên mây.

Nguyên bản sắc mặt phi thường tuyệt vọng Hư Từ Uyên nhìn thấy màn này đều trọn mắt hốc mồm, sắc mặt trắng trẻo hiện lên vẻ đỏ chót.

"Trời ạ." Hư Từ Uyên đưa bàn tay che lại hai mắt, tuy nhiên lại len lút hở ra ngón tay âm thầm nhìn nhìn trộm.

"Thật cay con mắt, ta nhớ hồi trước giết chết tà tu thu hoạch xuân cung đồ vẫn không có cái tư thế này, nhìn thoáng qua thật sự quá kinh tởm a." Hư Từ Uyên biểu môi thảm nói.

Hai tiếng sau....

"Ta không cam lòng...u...u...u..." Cổ Thần thiếu niên về mặt phần hận gầm lên một tiếng, thanh âm xen lẫn thống khổ cùng cực khoái, thân hình hân xui lơ lửng ngã xuống đất thờ hồng học, mà lúc này đây Điền Bá Quang, Vương tiểu Ngưu, Dâm Đạo, Thi Bạo bốn người lần lượt đặt tới cực khoái, âm ầm phóng ra bên trong cúc hoa đối phương.

Điền Bá Quang thỏa mãn đập lên mông trắng trẻo của Cổ Thần vài cái, sau đó về mặt sáng khoái đứng dậy, ánh mắt đồng thời quay qua nhìn Vương

“Đồ nhi ngoan, giờ ta sẽ ra tay giúp ngươi và tiểu tình nhân của ngươi rồi đi, ta cảm giác nơi đây có sát kiếp giáng lâm, ngươi có tử vong chỉ tại cho nên cảnh giác chuẩn bị!” Sắc mặt Hợp Hoan lão tổ loé lên vẻ ngưng trọng nói.

“Được!” Cổ Thần thiếu niên vui mừng gật đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Điền Bá Quang đám người thì Ngay lập tức bên phía Điền Bá Quang đột nhiên lên tiếng:

“Tiểu Nguru huynh đệ, ba vị ca ca chúng ta làm người tốt thì không nên truyền ra bên ngoài, làm người tốt thì không nên lưu danh, cho nên chúng ta phải giết hắn để hắn không thể tiết lộ cho người khác biết a.”

Vương Tiểu Nguru nghe vậy ánh mắt loé lên vẻ nghi hoặc, hỏi:

“Tại sao chúng ta phải giết hắn, hắn không nói là được chứ gì, vì sao giúp hắn thoát mái xong rồi lại giết??”

Ba người nghe vậy sắc mặt trong tức khắc cứng lại, may mắn là Thi Bạo nhanh trí đưa ra câu trả lời thích hợp.

“Tiểu đệ ngươi ngốc a, nếu như thả hắn còn sống thì hắn sẽ nói chuyện này ra cho mọi người cùng nghe, lúc đó hàng trăm hàng ngàn người ngưỡng mộ đến Bái phỏng chúng ta, chúng ta làm sao giúp hết được trăm ngàn người sung sướng, chúng ta không phải mệt chết hay sao?”

Thi Bạo cười tủm tỉm nói.

“Àn, Thi Bạo ca nói có lý! Ta đến giờ còn cảm thấy rất hoa cúc với buốt tở tym a.”

Bị Thi Bạo lừa dối IQ Vương Tiểu Nguru ánh mắt chất phác toát ra sát cơ nồng nặc nhìn Cổ Thần thiếu niên, lạnh lùng nói: chuyện hôm nay chúng ta không được nói ra, cho nên tiểu tử ngươi đi chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Lão Gia Gia hiện thân!

""Ta phải chết rồi."" Nội tâm Cổ Thần thiếu niên tuyệt vọng thì thầm.

""Tiểu tử buông lỏng tâm thần, ta giúp ngươi sống sót!"" Trong lúc Cổ Thần đang tuyệt vọng thì thanh âm Hợp Hoan lão tổ vang lên bên tai, không chút do dự, Cổ Thần xem Hợp Hoan lão nhân chính là phao cứu mạng cuối cùng, cho nên ngay lập tức buông lỏng tâm thần.

""Chết đi!"" Vương Tiểu Nguru lạnh lùng nói, sau đó cách không dám ra một quyền, nếu mà Vô Sur Cảnh Cổ Thần bị một quyền này cách không đã thương chỉ có hóa thành cặn bã, bởi vì dưới Quân cấp cường giả đều là sâu kiến phạm nhân, nói chi thân là Vương cấp võ giả Vương Tiểu Nguru?

Ngay lúc Vương Tiểu Nguru vừa mới nói xong câu đó thì ngay lập tức trong giây lát xảy ra dị biến.

Cổ Thần thiếu niên thân hình đơn bạc tùy ý vung ra một quyền, một quyền này nhìn như không có ẩn chứa một chút lực lượng nào, Vương Tiểu Nguru đám người chỉ nhìn thấy Cổ Thần nhẹ nhàng vung ra một quyền mà thôi, nhưng lại kỳ diệu đỡ được một quyền tất sát của Vương Tiểu Nguru.

Đồng thời, vào giờ khắc này trên thân hình đơn bạc gầy yếu của Cổ Thần đột nhiên xuất hiện một khí thế khó có thể dùng lời nói diễn tả được, cỗ khí thế này nhìn như phiêu miểu nhưng lại tỏa ra uy áp rất mạnh, làm cho Điền Bá Quang đám người cảm nhận được một cỗ áp lực thật lớn.

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Thi Bạo đám người sắc mặt khiếp sợ rống to, thân hình không tự chủ lùi lại mấy bước.

Vương Tiểu Nguru do đứng gần Cổ Thần cho nên dính mũi chịu sào, bị cỗ khí thế này đập vào mặt, hắn cảm giác huyết khí trong cơ thể mình quay cuồng, sắc mặt Vương Tiểu Nguru lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị, nghi hoặc nói: "Lúc trước hắn chỉ là một tên sâu kiến Vô Sur cảnh phạm nhân, nhưng lúc này làm sao hắn có thể còn bộc phát ra lực lượng cường đại như thế?"

Mọi người kinh nghi bất định nhanh chóng tụ tập đứng chung với nhau, ánh mắt cảnh giác nhìn Cổ Thần, không hiểu sao bọn họ lại có cảm giác hơi thờ ơ từ vong từ trên người Cổ Thần phát ra, lúc này khí thế của đối phương giống như là một đầu Hồng Hoang cự thú có thể thôn thiên thực địa, Cổ Thần thiếu niên chỉ là đơn giản đứng ở nơi ấy nhưng lại khiến Điền Bá Quang đám người cảm giác một cỗ khí thế uy nghiêm, trầm trọng, không dung người xâm phạm từ trên người Cổ Thần phát tán ra.

Điền Bá Quang lớn tuổi nhất, lịch duyệt cũng phong phú nhất cho nên dường như hắn nghĩ ra cái gì đó, sắc mặt lập tức biến sắc, trầm giọng nói: ""khí tức của hắn thay đổi, hắn căn bản không phải là thiếu niên đó!""

Nghe Điền Bá Quang vừa nói như thế, Thi Bạo, Dâm Đạo hai người cũng phát hiện đầu mối, trầm giọng nói: "Đây là một cái lão quái vật linh hồn phụ thể trên người thiếu niên kia!""

Nghe vậy đám người lập tức thu hồi sự khinh thị, thần tình ngưng trọng nhìn Cổ Thần.

Dù sao lão quái vật không độ qua Linh Hồn Chi Kiếp mỗi mười ngàn năm thì sẽ hồn phi phách tán, nếu có thực lực thì lưu giữ được một phần linh hồn thoát xá, nếu không thích thì núp bên trong bảo vật chờ người nhặt được rồi bồi dưỡng người đó trở thành cường giả thay mình chế tạo thân thể, còn không thì dứt khoát tạo ra một cái phân thân, bản thể chết còn phân thân sống sót.

Cho nên truyện son thôn thiếu niên nguyên bản phế vật nhặt được cái chổi, cái nhẫn, cái vòng, cái cuốn, bên trong có tùy thân lão gia gia đi theo giúp đỡ, một đường và mặt trang bức đánh bại hết thầy thiên tài không phục, lưu lại một đoạn truyền thuyết trên Huyền Huyền đại lục cổ sự cũng không hiếm gặp, cho nên những chuyện quan hệ với lão gia gia kim thủ chỉ bọn hắn rõ ràng hơn ai hết.

Đối phó với loại lão gia gia tùy thân này chính là gặp thì chạy càng xa càng tốt, bởi vì người không thể biết được cực hạn chân chính của lão gia gia này là thể nào, không có thực lực tuyệt đối dễ dàng bị lật thuyền trong mương ngay.

Tuy nhiên Cổ Thần ánh mắt không nhìn Diên Bá Quang đám người, trái lại ánh mắt lão có vẻ cẩn thận nhìn Vương Tiểu Ngưu.

Bằng vào Đế Tôn cảnh một phần tàn hồn, lão cảm nhận được trong cơ thể Vương Tiểu Ngưu ẩn chứa một loại khí tức rất mạnh mẽ tuy nhiên lại bị một huyết mạch trận pháp cấm chế, mà huyết mạch trận pháp ấy để lộ ra một tia Đế cảnh khí tức.

“‘‘Chẳng lẽ người này là hậu nhân Đế cấp cường giả, vì xung đột trong gia tộc nên từ nhỏ bị đẩy ra nơi bị bỏ rơi này?’’” Hợp Hoan Lão Tổ vẻ mặt kiêng kỵ thâm nghị.

Năm châu tứ hải thật ra chính là nơi bị bỏ rơi, gọi là giới ngoại, chân chính Huyền Huyền đại lục trung tâm chính là giới nội ngũ vực.

Giới ngoại sinh ra để cảnh cường giả đều sẽ rời bỏ nơi này tiến vào giới nội tạo ra địa bàn của riêng mình, bởi vì giới ngoại chỉ có thể chứa Đế Tôn cảnh cường giả là cực hạn, không gian bên giới ngoại thập phần yếu ớt, cho dù Vô Hoàng đã có thể xử rách không gian mà đi, mà đối với giới nội thì ít nhất phải Đế Tôn cảnh, và phải kiểm tu không gian đạo mới có thể xử rách không gian.

Giới ngoại diện tích chỉ chiếm năm phần trăm diện tích Huyền huyền đại lục, cho nên nơi này đều bị sinh linh giới nội gọi là nơi lưu đày, võ giả từ trong giới ngoại đi vào giới nội đều bị giới nội cường giả đánh giết trừ khi đột phá Đế cấp, cho nên giới ngoại cường giả Đế Tôn cảnh Nếu không có cơ duyên tranh đoạt hỗn độn khí thì đều rời đi huyền huyền đại lục đi vào vũ trụ xa xôi kia tìm kiếm tiên duyên đột phá Đế cảnh.

Nghe Cổ Thần hỏi, Vương Tiểu Ngưu chỉ cười lạnh, sát ý nghiêm nghị đáp:

“‘‘Các vị ca ca nói người phải chết thì người phải chết, mặc kệ người là ai, ta Vương Tiểu Ngưu phải giết!’’”

“‘‘Ngu xuẩn!’’” Diên Bá Quang đám người thâm mắng, vội vàng đi lại bên người Vương Tiểu Ngưu, sắc mặt khó coi nói:

“‘‘Tiểu Ngưu huynh đệ khoan đã, chúng ta là người tốt nên tha thứ cho hắn a.’’”

“‘‘Phải đó...tiểu đệ người đừng có nóng.’’”

“‘‘Làm người lưu một đường a.’’”

“‘‘...’’”

“‘‘Thôi được.’’” Vương Tiểu Ngưu vẻ mặt không cam lòng nói.

“‘‘Phù!’’” Diên Bá Quang đám người thở dài một hơi, bọn hắn thật sợ Vương Tiểu Ngưu xông lên liều mạng a, bởi vì bọn họ cảm giác dây thần kinh của Vương Tiểu Ngưu có vẻ không ổn định, hắn tìm đường chết thì không sao, nhưng đừng lôi kéo bọn hắn đi vào.

Thấy Vương Tiểu Ngưu không ra tay, Hợp Hoan lão tổ nhẹ nhõm thở dài, lão thật ra là miệng cộp gần thò, hắn chỉ dùng linh hồn mình tạo ra khí tức uy áp đó thôi, nếu đám người này thật đánh thì lão có nước thiêu đốt linh hồn chạy trốn.

Dù sao hắn chỉ mới là tàn hồn mà thôi, hấp thụ được chút ít máu tươi của cổ thần mới miễn cưỡng thức tỉnh, thực lực không còn một thành kiếp trước.

“‘‘Lão phu phải đi.’’” Hợp Hoan lão tổ hừ lạnh một tiếng, sau đó lẳng không bắt lấy Hư Từ Uyên, dùng linh hồn mạnh mẽ mở ra một cái đường hầm thời gian sau đó nhảy vào biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Khủng hoảng lan tràn!

Nghe được cháu trai mình hỏi ý, Lăng Mạc Vấn sắc mặt khó coi suy tư.

Thẳng đến một lúc sau, Lăng Mạc Vấn mới hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

“Chuyện gì nên tới thì trước sau gì đều sẽ tới, muốn trốn cũng trốn không thoát đâu!”

“Nếu trời cao chú định ta Thiên Quyền Môn phải chịu kiếp nạn này thì cho dù có tránh né cũng là vô dụng.”

“Từ giờ trở đi tăng mạnh cảnh giới đề phòng, nếu vị ma đầu kia có thể trong vòng ba mươi phút giết chết Sinh Vô Nhai tiểu tử cùng Kiếm Vô Ngử lão gia hỏa kia thì khi vị ma đầu đấy thật sự muốn hủy diệt ta Thiên Quyền môn thì dễ như trở bàn tay, hết thấy dựa theo kế hoạch nguyên bản mà tiến hành đi.....”

“Người đưa nhất mạch của Lăng gia chúng ta bí mật dời ra ngoài, nếu như Thiên Quyền Môn bị hủy thì chúng ta xuống địa ngục cũng không hổ thẹn với liệt tổ liệt tông.

Lăng Mạc Vấn trầm giọng nói.

Nghe vậy Lăng Thiên cũng u sầu thở dài một hơi, trầm trọng gật gật đầu, kính cẩn nói:

“Hết thấy tuân theo lão tổ tông phân phó!”

“Một khi đã như vậy cháu liền đi an bài đám tông môn võ giả một chút, phòng ngừa chu đáo luôn là chuyện tốt.....”

Nói xong Lăng Thiên cung kính lui xuống, trong nháy mắt biến mất khỏi mặt thất, chỉ để lại Lăng Mạc Vấn một mình một người ở trong Mật thất.

Lăng Mạc Vấn hai con ngươi xuyên qua vách đá dày đặc nhìn ra ngoài Thiên Quyền Môn kiến trúc đã được biết bao tiền hiền đổ xương máu và mồ hôi xây dựng ra gần mười hai năm, trong lòng Lăng Mạc Vấn càng trầm trọng.

“Chỉ mong hết thấy những thứ đó chỉ là do ta suy nghĩ nhiều, bằng không Thiên Quyền Môn mười hai ngàn năm truyền thừa sợ rằng đến đời lão phu phải tan biến a...”

Theo Đại La Kiếm Tông bị hủy diệt, làm cho Lăng Mạc Vấn cảm nhận được nguy cơ chưa từng có trước đây.

Hắn sợ cái tên ma đầu cùng hung cực ác kia sẽ đưa đồ đao tàn sát Thiên Quyền Môn.

Nếu thật sự như vậy thì kết cục của Thiên Quyền Môn ngoài hủy diệt ra chẳng còn cách nào khác để đào thoát.

Càng nghĩ Lăng Mạc Vấn càng đau đầu, mái tóc đã bạc giờ khắc này càng bạc màu hơn, trong lòng nặng trĩu như núi.

Một lúc sau Lăng Mạc Vấn mới dứt chuyện này ra đằng sau ót, tập trung tinh thần đã tọa ngộ đạo.

Cái gì đến sẽ đến, lo xa làm gì cho nhúc nhích.

Cùng lúc đó Lăng Thiên cũng dựa theo lời Lăng Mạc Vấn mà hành sự.

Từng đạo mệnh lệnh giới nghiêm truyền khắp Thiên Quyền Môn khiến cho không khí cả Thiên Quyền Môn đột nhiên khẩn trương lên.

Phàm là một ít võ giả tâm tư nhạy bén đều có thể phát hiện được điều kỳ lạ, lúc vừa mới bắt đầu thì ít ai phát giác được chuyện gì sắp xảy ra, thẳng đến lúc nửa ngày sau tin tức Đại La Kiếm Tông bị diệt truyền khắp Hoa Hạ Hoàng Triều thì mới nhắc lên sóng to gió lớn.

Đại La Kiếm Tông bị diệt, lão tổ Kiếm Vô Ngử cùng tông chủ Sinh Vô Nhai bị giết, cả Đại La Kiếm Tông võ giả thi thể hay một giọt máu nào cũng không hề lưu lại, giống như toàn tông đột nhiên bị bốc hơi vậy.

Khi lần đầu nghe tin tức này tất cả Hoa Hạ con dân ngay từ đầu đều không tin, thậm chí cảm giác được có người cố ý truyền tin giả để làm hoảng loạn dân tâm.

Rốt cuộc thì Đại La Kiếm Tông chính là hùng cứ Hoa Hạ Hoàng Triều nhất lưu thế lực, há có thể nói diệt liền diệt? Mà lại diệt đến nỗi không có một chút thi thể hay vết máu lưu lại, giống như hoàn toàn bị bốc hơi như vậy?

Chẳng qua khi có mấy thế lực gia tộc lớn nhỏ đi vào Đại La Kiếm Tông sơn môn rồi dùng Hình Chiếu ngọc gián thu lại cảnh tượng bên trong Đại La Kiếm Tông và truyền khắp Hoa Hạ Hoàng Triều thì khiến vô số Hoa Hạ con dân muốn không tin cũng không được.

Đại La Kiếm Tông thật sự là bị diệt, mà diệt hoàn toàn triệt để, không lưu lại bất cứ vết tích nào chứng minh nơi đây từng xảy ra chiến tranh ngoài Đại Kiếm Phong bị san phẳng ra.

Việc này oanh động toàn bộ Hoa Hạ Hoàng Triều, dẫn tới hàng tỉ vạn Hoa hạ con dân khiếp sợ, hoảng loạn, thất kinh, biến sắc...vv...vv.

Mọi chuyện diễn ra quá bí ẩn và ly kỳ hoàn toàn điên đảo nhận thức của bọn họ.

Liên nhất lưu tông môn truyền thừa cổ xưa đã được mười hai vạn năm ỏi diệt liên diệt, ngay cả một con chó cũng không còn sống hưởng chỉ là bọn hần?

Theo thời gian trôi đi sự khủng hoảng bắt đầu lan tràn trong hầu như tất cả thế lực lớn nhỏ khắp Hoa Hạ Hoàng Triều, và không khí trong nước giờ khắc này cũng rờn rợn vô cùng khẩn trương cùng áp lực.....

Đặc biệt là tam đại nhất lưu tông môn còn lại như lâm vào đại địch, giới nghiêm cảnh giới ít nhất tăng mạnh gấp mười lần không ngừng đề phòng bất trắc ập đến bất ngờ.

Trong lúc nhất thời trên dưới Hoa Hạ Hoàng triều sinh linh thần hồn nát thần tính, trông gà hoá cuốc.....

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Trí Tuệ nghiền ép!

hiền Quyền Sơn nằm ở phía đông Hoa Hạ Hoàng Triều, nơi này cũng chính là nơi Thiên Quyền Môn tọa trấn hùng bá một phương.

Khương Bác cùng Chiến Đường võ giả im lặng tiềm hành trên phi chu đi tới nơi này, hần giương mắt nhìn lên chỉ thấy Thiên Quyền Sơn cao tới một vạn tám ngàn trượng, nhìn sơ qua giống như một người đá khổng lồ đang ngạo nghễ đứng đó vậy.

Cho dù trước đó Khương Bác cùng chiến đường võ giả còn cách Thiên Quyền Sơn mấy trăm ngàn mét đều có thể cảm nhận được từng luồng tuyệt thế quyền ý bá đạo quyền ý tùy ý vung vẩy khắp không gian.

“Theo dân gian lưu truyền hơn một vạn năm ngàn năm trước, Thiên Quyền môn chỉ là tam lưu tông môn tên là Vũ Hóa Môn, người mạnh nhất trong Vũ Hóa Tông chỉ là một tên thái thượng trưởng lão tu vi Vương cấp, nhưng Vũ Hóa Môn tông chủ đời thứ nhất tại Thiên Quyền Sơn thu được tuyệt thế cơ duyên tạo hóa do một tuyệt thế Quyền Đạo đại năng lưu lại truyền thừa, do đó đánh vỡ nhân sinh công cùm xiềng xích bước vào Tôn cấp, kéo theo Vũ Hóa Tông tiến vào hàng ngũ nhất lưu thế lực, quét ngang thập phương địa vực, sau đó đổi tên Vũ Hóa Môn thành Thiên Quyền Môn, hơn nửa thịnh cực nhất thời năm ngàn năm, cùng ba tông còn lại chiếm cứ Hoa Hạ Hoàng Triều địa vực ngày nay, mãi đến khi Tần Thủy Hoàng hoành không xuất thế quét ngang vô số cường giả, mạnh mẽ nô dịch tứ đại tông môn, sau đó mở ra Hoa Hạ Hoàng Triều thì Thiên Quyền môn vinh quang mới lảng xuống cho đến ngày hôm nay, chỉ ủy khuất cam tâm làm chó cho Tần gia Hoàng Thất trấn giữ biên giới.”

“Hiện giờ thời gian đi qua một vạn năm ngàn năm cũng không biết Thiên Quyền môn tổng thể còn có mấy thành thực lực như hồi xưa...”

Ánh mắt Khương Bác thăm thẳm nhìn Thiên Quyền Sơn từ đằng xa, lẩm bẫm nói.

Nói xong, hần khổng chế linh chu dùng tốc độ không nhanh không chậm phi hành về phía trước.

Chưa tới thời gian một phút thì Khương Bác cùng Chiến Đường võ giả đã đi tới Thiên Quyền Môn sơn môn, đập vào mắt hần đầu tiên chính là một cái quảng trường thật to lớn, vô số tiếng chuông vang lên âm âm, dưới quảng trường vô số đệ tử đang luyện quyền, động tác bọn họ đều ngay ngắn nhịp nhàng, nhìn sơ qua thì khí thế quả thực là khá hoành tráng, tạo nên một cảnh tượng uy nghiêm cùng túc mục.

“Quả nhiên không hổ là Hoa Hạ Hoàng Triều nhất lưu tông môn, tuy rằng đã không còn sự huy hoàng cùng vinh quang như tổ tiên, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, thoạt nhìn thì Thiên Quyền môn vẫn còn chút nội tình đáng để cẩn thận suy xét, chí ít thì việc dạy dỗ đệ tử cũng không kém.”

Nhìn cảnh tượng trên quảng trường, Khương Bác âm thầm gật đầu.

Nói xong thì khóe miệng Khương Bác nở ra nụ cười bí ẩn, trực tiếp điều khiển phi tru đi về hướng quảng trường, theo sát hần chính là hơn bốn mươi vạn Chiến Đường võ giả theo sau.

“Người nào?”

Khương Bác cùng hơn bốn mươi vạn võ giả cười phi chu cho nên thanh thế vô cùng lớn, bọn họ chỉ mới bay đến chưa tới mười giây thì trong giây lát một tiếng rống giận vang lên, ngay sau đó chỉ thấy một vị tráng hán vai hùm lưng gấu ngực không chắn trước phi chu của Khương Bác, ánh mắt hung lệ trợn mắt nhìn Khương Bác, sát khí quán quanh khắp người, vẻ mặt tráng hán này nhìn Khương Bác giống như có thù giết cha vậy, tựa hồ khương Bác nếu không nói ra câu trả lời nghe hợp lý thì chắc chắn hần phải chết không có chỗ chôn.

“Người chính là Lăng Văn Thiên?”

Nhìn thấy khuôn mặt của tráng hán này, khương Bác nhẹ nhàng mỉm cười hỏi.

Bất luận tông môn nào đều có cường giả chuyên môn bảo hộ sơn môn tránh khỏi kẻ địch cũng như mật thám trà trộn lên vào tông môn, Thiên Quyền Môn tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Chương 167: Nội gián không ngờ tới!

Là ai phạm ta Thiên Quyền môn?!""

“WTF!!”

“Clgt, tại sao lại như vậy?”

“Dcm, các ngươi dùng yêu pháp gì không chế đệ tử Thiên Quyền Môn?!”

“Mấy vạn đệ tử làm sao có khả năng phản bội, là các ngươi không chế bọn hắn?”

“Không có khả năng! Trên đời này làm gì có thần pháp nào có thể không chế nhiều người như vậy?”

.....

Đột nhiên vô số tiếng rống giận từ nơi sâu xa trong Thiên Quyền Sơn vang lên, trong giây lát hơn ba mươi sáu thân ảnh tề tụ, bọn họ đều là cao tăng giai cấp trong Thiên Quyền Môn, biểu tình của bọn họ hiện lên vẻ mặt vô cùng khiếp sợ, vô cùng kinh hãi.

Phía trên quảng trường chính hơn mấy vạn đệ tử thì tuyệt đại bộ phận đệ tử thiên phủ đều trung đẳng trở lên, trong đó thậm chí có không ít người thiên tư kiệt xuất chính là căn cơ tương lai của Thiên Quyền Tông.

Nhưng mà hiện giờ lại bị Khương Bác dùng thủ đoạn không chế biến thành thuộc hạ của mình, trong khi đó đệ tử ở đây ước chừng một vạn sáu ngàn người a, tông môn phải tốn biết bao tài nguyên và công sức để bồi dưỡng ra đệ tử chất lượng như vậy thế nhưng bây giờ cứ như vậy bị Khương Bác đào góc tường thì ai mà chịu đựng được? Cho nên ba mươi sáu vị trưởng lão, hộ pháp trưởng lão đồng loạt nghiêng răng nghiêng lợi kèn kẹt, vẻ mặt bi thống cùng hung lệ nhìn Khương Bác như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

“Dcm trời đánh cầu tặc, ngươi dám đào góc tường trộm đi đệ tử Thiên Quyền môn của chúng ta, thù này không đội trời chung!”

“Lão tử muốn giết chết ngươi!”

“Chết chết chết, ngươi phải chết mới tiết đi mối hận trong lòng ta!”

“Lão tử muốn đem ngươi băm thây vạn đoạn, nghiền xương thành tro!”

.....

Mười tám vị trưởng lão, tính cả mười tám vị hộ pháp trưởng lão đồng loạt phẫn uất rống to.

Ầm! ầm! ầm!

Sau đó ba mươi sáu vị trưởng lão cùng hộ pháp trưởng lão giống như không muốn sống, biểu hiện vô cùng điên cuồng xung phong liều chết tiến tới Khương Bác.

Đào góc tường trộm đi nhân tài khác gì hủy diệt căn cơ của Thiên Quyền môn?

Thù hận này không thể giải quyết trong hòa bình, thù hận này phải chém giết nghiền xương thành tro mới có thể tiết đi mối hận!

Khương Bác mà vẫn bất tử, bọn họ vẫn sẽ không ngừng liều mạng chém giết hắn cho đến khi hắn chết mới thôi.

Giờ khắc này ba mươi sáu trưởng lão cùng hộ pháp trưởng lão đều giống kẻ điên, đôi mắt bọn họ đồng loạt đều hiện lên màu đỏ tươi như máu, trong con ngươi của bọn họ chỉ có hình bóng của Khương Bác, ý niệm duy nhất trong lòng lúc này của bọn họ đó chính là giết chết Khương Bác.

Không tiếc hết thảy đại giới cũng phải giết chết hắn!

Chẳng qua đám trưởng lão này biểu hiện như kẻ điên nhưng mà về mặt của Khương Bác lại hiện vẻ khinh thường.

Thiên Quyền môn ba mươi sáu vị trưởng lão cùng hộ pháp trưởng lão tu vi tối cao bất quá chỉ là Đại trưởng lão Lăng Tiêu Tông tu vi kẻ hèn Vô Tôn chi cảnh. Với tu vi như vậy trong mắt Khương Bác thì bọn họ quả thực giống như con kiến hôi.

Cho nên Khương Bác căn bản là không có hứng thú để động thủ.

Huống chi, giết chết những căn bã sâu kiến này căn bản không cần hắn tự mình động thủ, nếu không thì hắn tự hạ giá thân phận của hắn ngang với đám sâu kiến căn bã này hay sao?

Khương Bác đã sớm an bài nội gián bên trong Thiên Quyền Môn, lần này hắn muốn để tên nội gián đó ra tay.

Tên nội gián này không ai khác đó chính là Thủ Sơn cường giả Lăng Vân Thiên.

Lăng Vân Thiên bị Khương Bác đánh Đại Trí Tuệ Kiểm vào trong cơ thể, tuy nhiên hắn lại không giết chết thần trí Lăng Vân Thiên, mà gieo vào trong đại não Lăng Vân Thiên một hạt giống trí tuệ kết tinh của hắn, khiến Lăng Vân Thiên vô điều kiện nghe lời hắn.

Khẽ liếc về phía Lăng Vân Thiên đang được Thiên Quyền môn Đan sư trưởng lão chữa trị, khóe miệng Khương Bác tức khắc nở ra một nụ cười đầy ẩn ý.

“Giết bọn họ!”

Bờ môi của Khương Bác chỉ vừa nhấc lên thì một thanh âm đậm đặc lập tức vang lên trong đầu Lăng Vân Thiên.

Nghe được mệnh lệnh của Khương Bác, trong nháy mắt ánh mắt của Lăng Vân Thiên liền mở ra, trong ánh mắt lóe lên hung quang sát ý.

Lăng Vân Thiên trực tiếp đưa tay bóp nổ đầu vị đan sư trưởng lão đang cứu trị hắn, tiện tay diệt sát linh hồn của vị Đan Sư trưởng lão này, sau đó hắn trực tiếp điều khiển thân hình vạm vỡ nhấc tay xé rách không gian, chỉ trong nháy mắt hắn đã xuất hiện sau lưng đại trưởng lão Thiên Quyền Môn Lăng Tiêu Tông, bàn tay mạnh mẽ đâm thủng lưng của Lăng Tiêu Tông, bàn tay thấm máu từ trong người Lăng Tiêu Tông móc ra một trái tim còn nóng hổi, sau đó Lăng Vân Thiên mạnh mẽ bóp chặt bàn tay, trái tim của Lăng Tiêu Tông liền nổ nát.

“A!” Lăng Tiêu Tông đau đớn gào thét.

Chợt nghe được đại trưởng lão Lăng Tiêu Tông kêu thảm thiết thì về mặt một đám trưởng lão cùng hộ pháp trưởng lão đều sùng sốt, phản xạ có điều kiện đồng loạt ngừng xông tới Khương Bác, sau đó đồng loạt đưa ánh mắt tập trung nhìn về phía Lăng Tiêu Tông.

Nhưng mà khi một đám trưởng lão cùng hộ pháp trưởng lão chứng kiến cảnh tượng trước mặt thì bọn họ đồng loạt kinh hãi thét lên, khóe mắt như muốn nứt ra, về mặt hiện về không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì bọn họ thấy được Thủ Sơn trưởng lão Lăng Vân Thiên lại một tay đánh lên sau đó bóp nát trái tim của Đại Trưởng lão Lăng Tiêu Tông.

Sao có thể?

Lăng Vân Thiên làm sao có thể muốn giết Lăng Tiêu Tông?

Hắn chính là Thiên Quyền môn đệ nhất hộ tông cường giả, đồng thời cũng là con của đại trưởng lão Lăng Tiêu Tông, vì cái gì hắn phải làm ra sự tình thiên lý bất dung đại nghịch bất đạo như vậy?

Chứng kiến cảnh tượng đại nghịch bất đạo thiên lý bất dung như thế này, toàn thể Thiên Quyền Môn môn nhân đồng loạt ngẩn người, về mặt đại ra.

Không chỉ có là bọn họ, ngay cả về mặt của đại trưởng lão Lăng Tiêu Tông đều tràn ngập khiếp sợ cùng hoảng sợ, đôi mắt già nua gắt gao nhìn Lăng Vân Thiên, cho dù có tưởng tượng tiêu cực đến cỡ nào lão cũng cũng không thể tưởng được con trai lão lại muốn giết chết lão.

“Thiên nhi... ngươi..... Ngươi.....”

Ánh mắt Lăng Tiêu Tông đau đớn nhìn chằm chằm Lăng Vân Thiên, về mặt vô cùng phần hận cùng khó hiểu.

Đối với phản ứng của phụ thân mình, Lăng Vân Thiên dường như biến thành một người khác, hắn nhếch môi cười dữ tợn vô tình nói:

“Ngượng ngừng, ta và các ngươi không phải là chung lý tưởng!”

“Thiên Quyền Môn cần thiết muốn thuần phục Khương Bác đại nhân, ai không phục Khương Bác đại nhân quân giáo thì phải chết, cho nên ta chỉ có thể giết chết các ngươi, hắc hắc.....”

“Phụ thân, chim khôn phải biết tìm chỗ đậu, ngươi có theo ta thuần phục Khương Bác đại nhân hay không?”

“Ta nhỏ vào, ngươi là đồ bất nhân bất nghĩa bất hiếu súc sinh..” Lăng Tiêu Tông phun ra một ngụm nước miếng hôi thối vào mặt Lăng Vân Thiên, về mặt phần hận cùng cay nghiệt mắng to.

Lăng Vân Thiên về mặt âm trầm đưa bàn tay lau đi nước miếng hôi thối dính trên mặt, sau đó ánh mắt Lăng Vân Thiên lóe lên về thị huyết đến cực hạn, sau khi nói xong bàn tay hắn đột nhiên mạnh mẽ dùng Quyền Đạo quy tắc sát chiêu đâm ra một quyền.

Oanh!

Một tiếng nổ tung vang lên, kẻ hèn Vô Tôn cảnh thân thể làm sao có thể chịu được một quyền toàn lực của Cái Thế Vô Tôn cảnh Lăng Vân Thiên, cho nên thân thể của Lăng Tiêu Tông bị một quyền đâm nát thành một đoàn huyết vụ, ngay cả linh hồn cũng không thể chạy trốn, đều bị đâm cho bốc hơi, chết đến không thể chết lại!

“Đcmm, Lăng Vân Thiên, ngươi chính là loại súc sinh đại nghịch bất đạo không bằng chó, lão tử phải thay Tiêu Tông huynh giết chết một đầu nghiệt súc như ngươi!”

“Cmm, lão tử liều mạng với ngươi.”

“Muốn chết cùng chết, trên đời này lão tử ghét nhất kẻ phản bội. ....”

“Giết! Giết! Giết!”

.....

Tận mắt nhìn Lăng Tiêu Tông bị Lăng Vân Thiên oanh giết thành huyết vụ, tất cả mọi người có mặt tại đây đều vô cùng phẫn hận, cừu hận đối với Lăng Vân Thiên còn nhiều hơn cả cừu hận đối với Khương Bác, dù sao thì trong bất kỳ tình huống nào kẻ phản bội luôn luôn bị căm thù nhất.

Cho nên ba mươi lăm trưởng lão cùng hộ pháp trưởng lão tử bỏ tấn công Khương Bác, bọn họ đồng loạt chuyển mục tiêu nhắm thẳng Lăng Vân Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Tử đạo hữu bất tử bản đạo

Thấy một đám trưởng lão liều chết xông tới giết bản thân thì vẻ mặt của Lăng Vân Thiên tức khắc trở nên vô cùng dữ tợn.

“Các ngươi hết thảy đi tìm chết đi!”

Liếm liếm môi, ánh mắt Lăng Vân Thiên lóe lên thị huyết đến cực hạn, thân hình hần nhẹ nhàng lác mình một cái liền nhảy vào bên trong đám người, sau đó Lăng Vân Thiên bật lên chiến lực đến mức tận cùng, vô song quyền ý tung hoành giữa kẻ địch như đi dạo phố.

Giờ khắc này Lăng Vân Thiên hoàn toàn nghiền áp mọi người, có thể nói là lúc này đây Lăng Vân Thiên thần chấn sát thần, Phật chấn sát Phật!

Những nơi Lăng Vân Thiên đi qua thì một đám trưởng lão hoặc là hộ pháp đều bị hấn cường thế oanh sát, mỗi một quyền Lăng Vân Thiên vung ra thì đám trưởng lão đều bị chết vô cùng thê thảm, hoặc là bị Lăng Vân Thiên vung một quyền oanh bạo thân thể, hoặc là bị đâm nát bảy bộ phận thân thể trở thành kẻ tàn phế.

Ngay lúc một tiếng kêu thảm thiết cuối cùng vang lên thì Thiên Quyền môn mười bảy vị trưởng lão cùng mười tám vị hộ pháp hết thảy đều bị Lăng Vân Thiên tàn nhẫn oanh sát, chết không có chỗ chôn!

Đối với đám sâu kiến chết hay sống thì vẻ mặt Khương Bác vô cùng thờ ơ lạnh nhạt, không nói một lời.

Trong chớp mắt cả cái Thiên Quyền Môn đều bị Khương Bác bình định hết thảy churóng ngay vật, vô số Thiên Quyền môn đệ tử đều quy phục Khương Bác, ba mươi sáu trưởng lão cùng hộ pháp đều bị Khương Bác gián tiếp giết chết, trong nhất thời cả cái Thiên Quyền Môn gần như thuộc về Khương Bác.

“Lăng Vân Thiên bái kiến đại nhân!”

Sau khi chém đem tất cả trưởng lão cùng hộ pháp chém giết thì Lăng Vân Thiên vô cùng cung kính quỳ gối dưới chân Khương Bác.

Ở trước mặt đám sâu kiến này thì Lăng Vân Thiên có thể can rở vô cùng, nhưng ở trước mặt Khương Bác hần lại là căn bản không dám không cung kính.

Trí tuệ hạt giống khiến hần vô hình trung nghe lời và kính sợ Khương Bác, vả lại một khi gieo vào trí tuệ hạt giống vào trong đại não cùng linh hồn thì nhất niệm của Khương Bác hoàn toàn nắm giữ sinh tử của kẻ bị gieo hạt giống trí tuệ, Cho nên hần so với bất kỳ ai đều phải cung kính.

“Đứng lên đi!”

Ánh mắt đậm mặt của Khương Bác khẽ liếc nhìn Lăng Vân Thiên vài giây, sau đó Khương Bác nhàn nhạt nói, nghe vậy, Lăng Vân Thiên như được đại xá cung kính đứng lên.

“Vì sao không có thấy Thiên Quyền Môn Môn chủ Lăng Thiên cùng với Thái thượng trưởng lão Lăng Mạc Vân?”

“Bẩm đại nhân, Lăng Mạc Vân thái thượng trưởng lão trước mắt đang ở bên trong Thiên Quyền môn cấm địa bế quan khổ tu, nghe nói là đang tìm hiểu tông môn tối cao tuyệt học, Thiên Quyền Kinh! Còn tung tích của Lăng Thiên thì ta không biết!”

Lăng Vân Thiên cung kính trả lời.

Thiên Quyền Kinh?

Thiên Quyền Tông tối cao tuyệt học?

Nghe được Lăng Vãn Thiên nói thì trong mắt Khương Bác lóe lên một tia nhàn nhạt tinh quang, mỉm cười nói:

“Dẫn đường!”

Thiên Quyền Môn đời thứ nhất tông chủ tương truyền chính là đạt được đại cơ duyên bên trong Thiên Quyền Sơn, sau đó mới đánh vỡ nhân sinh gõng cùm xiềng xích, dần dần đi lên cường giả chi lộ.

Nếu Thiên Quyền Kinh chính là tối cao tuyệt học của Thiên Quyền Môn thì khẳng định sẽ có chỗ bất phàm.

Khương Bác tính toán tự mình đi coi một chút, tiện thể giải quyết hai con rệp còn sót lại.

Trước mắt tất cả trưởng lão cùng hộ pháp của Thiên Quyền môn đều đã chết sạch, thân là thái thượng trưởng lão của Thiên Quyền môn, Lăng Mạc Vãn làm sao có thể không chết?

Căn cứ tôn chỉ chém tận giết tuyệt, khương Bác sẽ không nhân từ tha thứ cho hắn.

Giờ phút này, hắn đã trước tiên tuyên án vận mệnh của Lăng Mạc Vãn!

Đối với sự chết sống của Lăng Mạc Vãn cùng Lăng Thiên, tuy là cùng anh em dòng họ nhưng Lăng Vãn Thiên không có một chút sự đồng tình cùng thương hại, hắn chỉ biết là bản thân bắt buộc phải hoàn tất luận mệnh lệnh nào của Khương Bác.

“Đại nhân xin hãy đi theo ta!”

Lăng Vãn Thiên cung kính nói, sau đó dẫn đường Khương Bác đi vào nơi cấm địa của Thiên Quyền Tông.

....

Vô Song đỉnh, Thiên Quyền Môn cấm địa!

Ước chừng mười lăm phút đi đường thì khương Bác hai người đã đi tới nơi này.

Giương mắt nhìn lên chỉ thấy Vô Song hẻm núi cùng Sát Lục Ma Tông Thiên Thủy Đỉnh có nhiều nét tương đồng, hình dáng hai bên đều là một tòa cô phong xông thẳng phía chân trời, khí thế bàng bạc.

Chẳng qua, Thiên Thủy đỉnh nội liễm trầm thấp khí thế bàng bạc trầm ổn còn Vô Song đỉnh lại bộc lộ mũi nhọn.

Khi đến gần Vô Song đỉnh thì điều đầu tiên mà khương Bác cảm thụ được chính là từng luồng vô song quyền ý tùy ý lướt qua thân thể, khiến cả thân thể hắn tựa hồ như bị muôn vạn quyền ý đánh vào người, khiến thân thể hắn ớn ớn cảm giác đau nhức.

Ngoài ra Vô Song đỉnh còn quán quanh một cỗ uy thế dày nặng, nếu người nào đi lên đây tâm chí không kiên thực dễ dàng bị luồng uy thế này đè ép khiến tâm thần hồng mắt.

Nhìn thấy một màn này, khương Bác càng thêm tò mò.

“Chủ nhân, tòa Vô Song đỉnh này theo tương truyền thì trước khi Vũ Hóa Môn được sáng tạo thì đã tồn tại, nghe nói đời thứ nhất tông chủ Vũ Hóa Môn chính là ở trên Vô Song đỉnh tìm được cơ duyên to lớn, do đó đổi tên Vũ Hóa Môn thành Thiên Quyền Môn.”

“Vô Song đỉnh ngoại trừ lịch đại tông chủ thì những người khác đều không cho phép đặt chân.”

“Cho nên cho tới nay ngoại trừ lịch đại tông chủ ra thì không ai biết bên trong Vô Song đỉnh cất chứa những bí mật gì.”

Lăng Vãn Thiên kính cẩn nói.

Nghe vậy, khương Bác nhàn nhạt gật gật đầu.

“Đi thôi, đi lên nhìn xem!”

Không bao lâu sau hai người đi tới Vô Song Đỉnh.

Khương Bác đưa mắt nhìn lại chỉ thấy phong cảnh xung quanh Vô Song đỉnh u tĩnh mà trống trải, bốn phía xung quanh đều bị mây mù sương gió bao phủ, mà trong đám sương mù ấy lâu lâu lại lấp lóe vài tia tinh quang kỳ dị.

Bất quá ở trung tâm Vô Song đỉnh lại xuất hiện một bức tượng hình người kỳ lạ.

Bước tượng là một trung niên nam tử khuôn mặt mơ hồ cao tới tận mấy trăm trượng, giống như một thông thiên cự nhân đứng thẳng đầu đội trời chân đạp đất, toàn thân bức tượng toát ra vô số Quyền đạo chân ý can quét bốn phương tám hướng.

Phàm là người tu vi yếu kém tới gần đều bị vô số quyền đạo chân ý sinh sinh chém chết!

Ngoài ra dưới bức tượng trung niên nam tử đây còn có một đạo thân ảnh đang ngồi xếp bằng, nhìn xem dung mạo thì thân ảnh này chính là một thanh niên trẻ trung tu vi thâm sâu không lường được, quyền ý quanh thân giống như thực chất ngưng tụ, tạo cho người khác cảm giác đối phương chính là một vị tuyệt thế quyền pháp cao nhân.

“Đại nhân, người nọ chính là Thiên Quyền môn tông chủ, Lăng Mạc Vấn!”

Nhìn thấy thân ảnh của thanh niên nọ, Lăng Vấn Thiên lập tức thấp giọng nói.

Lăng Mạc Vấn?

Nghe được Lăng Vấn Thiên giới thiệu, mí mắt Khương Bác khẽ đưa qua nhìn, khóe miệng lóe lên nụ cười đầy ẩn ý, hần khẽ liếc nhìn Lăng Vấn Thiên, Lăng Vấn Thiên lập tức hiểu ý, sau đó Lăng Vấn Thiên trực tiếp đâm ra một quyền toàn lực về phía lão giả.

Oanh!

Chỉ thấy một đạo cực hạn quyền ý xuyên thủng hết thảy mây mù hung hăng đánh về phía thanh niên nọ.

Một quyền này mang theo vô hạn sát cơ, một quyền này chính là tất sát một quyền.

Cảm giác được một cỗ sát cơ đè ép cơ thể mình, Lăng Mạc Vấn đồng thời bừng tỉnh, lạnh giọng quát khẽ:

“Người nào?”

Ngay sau đó Lăng Mạc Vấn đồng thời vung ra một quyền, một quyền này mang theo một cỗ Vô Địch quyền ý giống như trên trời dưới đất duy ngã độc tôn, hiển nhiên Lăng Mạc Vấn tinh tu chính là Vô Địch chi lộ, vô địch chi lộ chỉ có thiên kiêu trong thiên kiêu mới dám tu luyện, người tu luyện Vô Địch chi lộ ngoài chiến lực vô địch ra thì tín niệm cũng phải vô địch, nếu không gặp kẻ mạnh hơn đánh bại mình thì khó mà gượng dậy nổi.

Hiển nhiên Lăng Mạc Vấn chính là thiên kiêu hạng người.

Ầm ầm ầm!

Hai loại quyền ý đụng vào nhau phát sinh tiếng nổ vang chấn bay hết thảy mây mù, đập phá hết thảy kiến trúc xung quanh, trong chớp mắt khắp Vô Song đình trở thành bình địa, ngoại trừ bức tượng trung niên nam tử vẫn còn nguyên vẹn ra.

“Phụt!” Lăng Vấn Thiên ho nhẹ một ngụm máu tươi vội vàng lùi ra đằng sau, sắc mặt Lăng Vấn Thiên kinh hãi nhìn Lăng Mạc Vấn.

Lăng Vấn Thiên chính là đánh lén, tu vi của hắn cũng không kém Lăng Mạc Vấn, cả hai đồng thời đều là Cái Thể Vô Tôn chi cảnh, nhưng Lăng Mạc Vấn chỉ vội vàng xuất quyền phản công lại có thể khiến hắn bị thương nhẹ, hiển nhiên chiến lực của Lăng Mạc Vấn mạnh hơn Lăng Vấn Thiên rất nhiều lần.

“Đây là người đang tu luyện Thiên Quyền Kinh sao? Thế nhưng lại đi vào Vô Địch chi lộ, ta đã khinh thường người rồi, xem ra người cũng là thiên kiêu hạng người, không tồi..không tồi!”

“Chẳng qua, đáng tiếc chính là người gặp ta.”

“Cho nên, người vẫn là đi tìm chết đi.....”

Nhìn thấy Lăng Vấn Thiên bị Lăng Mạc Vấn đánh ra một quyền tùy tiện liền bị thương, trong lòng Khương Bác hơi kinh ngạc, tuy trong mắt Khương Bác Lăng Vấn Thiên chỉ qua là một chỉ sâu kiến hơi cường một chút mà thôi, hắn tùy ý là có thể định sinh tử, nhưng thực lực của Lăng Mạc Vấn lại ra ngoài dự đoán của hắn.

Bất kể người nào đi vào Vô Địch chi lộ, cho dù tu luyện là quyền đạo, kiếm đạo, đao đạo, đan đạo,..vv.. đều thập phần cường đại, cho dù ở cùng cảnh giới thực lực cũng coi như là đứng đầu.

Chẳng qua mệnh của Lăng Mạc Vấn lại rất không tốt, gặp được ai cũng được, cố tình lại gặp Khương Bác, Khương Bác đi vào Trí tuệ chi đạo, hắn chính là khắc chế những người đi tu luyện đại đạo nghiêng về con đường chiến lực công kích, tỷ như đao đạo, kiếm đạo, quyền đạo, thương đạo...

Cho nên cho dù Lăng Mạc Vấn có cường hãn hơn hiện tại gấp mười lần thì Khương Bác cũng không đặt ở trong mắt.

“Quỳ xuống!”

Khương Bác lạnh lùng nói, sau đó một đạo trí tuệ kim quang xuyên thấu hết thảy không gian thời gian và vật chất đi vào đại não của Lăng Mạc Vấn.

Sau đó một cỗ trí tuệ kết tinh hóa thành một cái gông xiềng giam cầm hết thảy tâm tình cùng tư tưởng của Lăng Mạc Vãn, sau đó mệnh lệnh cho hắc quỷ xuống. Lăng Mạc Vãn dù trong lòng điên cuồng kháng cự vẫn không thể, thân thể của hắn không tự chủ quỵ rạp xuống dưới chân Khương Bác.

Thấy thế, Lăng Mạc Vãn vô cùng kinh hãi cùng khiếp sợ.

“Ngươi là người phương nào, vì sao công kích ta?”

Lăng Mạc Vãn dữ tợn rống giận, một bên gầm thét một bên thì dùng toàn bộ lực lượng gian nan điều khiển thân thể đứng lên.

“Hừ hừ, vì sao công kích ngươi? Liên bởi vì ngươi là Thiên Quyền Môn Thái thượng trưởng lão!”

“Hiện giờ Thiên Quyền Môn muốn vãn đệ tử đều đã thuận phục đại nhân, đại trưởng lão cùng chúng trưởng lão hộ pháp muốn phản kháng đều bị ta giết chết, ngươi cảm thấy ngươi là Thái thượng trưởng lão của Thiên Quyền tông là có thể thoát được sao?”

Đột nhiên một giọng nói treu chọc vang lên bên tai Lăng Mạc Vãn, Lăng Mạc Vãn ánh mắt dữ tợn xoay đầu tập trung nhìn vào nơi phát ra tiếng nói, thỉnh thoảng mở miệng treu chọc hắn lại chính là cháu họ của hắn, Lăng Vãn Thiên.

“Dcmm, Lăng Vãn Thiên, ngươi là cái đồ súc sinh vong ân phụ nghĩa, ăn cây táo, rào cây sung, ngươi dám phản bội Lăng Gia, phản bội ta Thiên Quyền môn.”

“Ta thật là mất bị mù thương yêu ngươi bồi dưỡng ngươi khiến ngươi tu vi không kém gì ta nhưng giờ ngươi lại phản bội ta!!”

Lăng Mạc Vãn điên cuồng rít gào, ánh mắt hận ý như muốn thao thiên nhìn chăm chăm khuôn mặt Lăng Vãn Thiên.

Đối với sự hận ý của Lăng Mạc Vãn, Lăng Vãn Thiên không chút nào để ý, tùy tiện cười lạnh, nói:

“Vong ân phụ nghĩa? Ăn cây táo, rào cây sung? Không tồi, ta chính là người như vậy!”

“Vi sinh tồn, ta cũng không có cách nào.”

“Ngươi đã nghe câu 'tử đạo hữu, bất tử bần đạo' chưa, các ngươi chết đi lấy ta còn sống thì ta đương nhiên vui vẻ đồng ý rồi.”

Lăng Vãn Thiên về mặt cột nhà treu tức nói.

Nghe cháu ngoan của mình nói vậy, trong lòng Lăng Mạc Vãn đại hận!

“Lăng Vãn Thiên, lão tử phải giết chết đầu súc sinh như ngươi. ....”

Lăng Vãn Thiên điên cuồng rống giận.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Thiên quyền mộ địa

“Lăng Vãn Thiên cầu súc sinh, lão tử giết chết ngươi. ....”

Lăng Mạc Vãn điên cuồng rống giận, thân ảnh như chớp dạt phóng tới bên cạnh Lăng Vãn Thiên tung ra một đòn cực hạn, tuy nhiên...

“Ngươi nói những lời vô nghĩa quá nhiều!”

Một thanh âm đậm mạc vô tình vang lên.

Ngay sau đó một đạo trí tuệ kiếm quang xuyên thủng hết thảy không gian thời gian ràng buộc, chém đứt hết thảy phòng ngự xuyên thẳng vào người Lăng Mạc Vãn, ngay sau đó Đại trí tuệ kiếm quang giam cầm hết thảy tư tưởng cùng suy nghĩ của Lăng Vãn Thiên khiến cho hắn không thể động đậy được thân thể, sau đó Khương Bác đưa tay trấn áp Lăng Mạc Vãn quỳ trên mặt đất.

Răng rắc!

vô số tiếng xương cốt nứt gãy vang lên dồn dập, đưa mắt nhìn qua chỉ thấy Khương Bác một chương trực tiếp đánh nát vô số xương cốt của Lăng Mạc Vãn, thậm chí liên thân thể đều trở nên không xương sống như bạch tuộc nằm bẹp xuống đất, đại lượng máu tươi không ngừng phun trào từ cổ họng, lỗ đít chảy ra thấm ướt cả mặt đất.

“Các ngươi..... Đáng chết..... Cầu tặc.....”

Thân thể bị đánh gãy nát, trong nháy mắt sinh cơ của Lăng Mạc Vãn liền lay lắt sắp tắt như đèn dầu trước gió đông.

Dùng một hơi thở cuối cùng Lăng mạc Vãn vô cùng oán hận liếc mắt nhìn Khương Bác cùng Lăng Vãn Thiên, sau đó hắn không cam lòng tắt thở bên trong vũng máu của chính mình.

Hắn Lăng Mạc Vãn thiên kiều cả đời, nhất tông thái thượng trưởng lão, chết không nhắm mắt!

“Rốt cuộc đã chết.....”

Nhìn Lăng Mạc Vãn chết thảm, đáy lòng Lăng Vãn Thiên âm thầm thở dài một tiếng.

Kỳ thật Lăng Vãn Thiên hắn cũng không sai, sai chỉ là thế giới này.

Hắn Lăng Vãn Thiên làm hết thảy đều là vì sinh tồn!

“Đại nhân, phía dưới bức tượng này tựa hồ có một mòm đá có kinh văn được ai đó viết lên trên đó, như vậy hẳn nó chính là Thiên Quyền Môn truyền thừa tối cao tuyệt học, Thiên Quyền Kinh.....”

Đột nhiên ánh mắt Lăng Vãn Thiên tụ tập trên mòm đá dưới chân bức tượng nam tử, ánh mắt lóe vẻ tò mò cùng hưng phấn nói.

“Ha ha, Thiên Quyền Kinh?”

“Khởi mòm đá này chỉ đơn giản là dùng để khắc lên Thiên Quyền Kinh trên đó lưu truyền lại cho hậu nhân hay sao?”

Nghe được Lăng Vãn Thiên ngu muội nói, Khương Bác không khỏi cười nhạo một tiếng, ánh mắt Khương Bác lóe lên trí tuệ quang mang kỳ dị.

Khương Bác đột nhiên cười nhạo khiến cho Lăng Vãn T hiên sững sờ đứng thẫn thờ ở tại chỗ.

Đại Nhân có ý tứ gì?

Tựa hồ đại nhân chú ý mất Thiên Quyền Môn tối cao tuyệt học Thiên Quyền Kinh?

Hơn nữa dựa theo ý tứ của đại nhân thì tựa hồ này khởi mòm đá này cũng không đơn giản chỉ là dùng để khắc Thiên Quyền Kinh lên đó.

Chẳng lẽ nó còn ẩn chứa bí mật khác không muốn để người ngoài biết?

Đáy lòng Lăng Vãn Thiên âm thầm thầm nghĩ.

Hắn không có trí tuệ siêu phàm như Khương Bác thì tự nhiên vô pháp hiểu rõ bí mật trên mòm đá, cộng thêm một tên tráng hán vai u thịt bắp như hắn mà bắt hắn dùng não để tư duy một vấn đề nào đó thì bảo hắn đi chết còn dễ hơn.

Khi bước chân vào Vô Song Đình, hắn dùng Tiểu Thôi Diễn Thuật thôi diễn bí mật trên bức tượng trung niên nam tử và mòm đá kỳ dị khắc Thiên Quyền Kinh.

Tiểu Thôi Diễn Thuật chính là một trong ba ngàn tiểu đạo bí thuật, tuy uy năng không sánh bằng ba ngàn đại đạo bí thuật nhưng muốn tra xét vật mà không phải do Đế cấp cường giả lưu lại thì rất đơn giản.

Tiểu Thôi Diễn Thuật có uy năng chính là thôi diễn bất kỳ tin tức nào của thứ mà mình muốn thôi diễn, chẳng hạn như xuất xứ, lai lịch, tin tức của nó, ngoại trừ bí mật ẩn dấu sâu bên trong thì những tin tức cơ bản bên ngoài vẫn có thể thôi diễn ra được.

Như Tiểu Thôi Diễn Thuật có thể truy tố lại bản nguyên, lật lại dòng sông thời gian truy tìm tin tức của khối mòm đá này trong khoảng từ khi nó sinh ra đến hiện tại.

Mà tin tức phản hồi về lại mang ý tứ kinh người, Thiên Quyền Kinh chẳng qua dùng để che dấu huyền cơ mà thôi.

Chân chính ý nghĩa thì nó chính là chìa khóa để mở một khối mộ bia!

Mà Thiên Quyền Kinh khắc ở trên mòm đá chỉ là quyền hạ, giúp người tu luyện ngưng tụ được vô địch quyền ý cùng vô địch tín niệm và chiến ý, nhưng không thể giúp người tu luyện đi sâu vào Vô Địch chi lộ.

Chưa hết, Khương Bác còn thu được một tin tức có ý tứ cực kỳ, vào khoảng một vạn tám ngàn năm trước Thiên Quyền Đế Tôn bất hạnh gặp cường địch vây công ngã xuống, thân hồn tàn khuyết, sau khi chết tự táng dưới Thiên Quyền Sơn, sau đó tự tay lập bức tượng của bản thân cùng với khắc Thiên Quyền Môn vào mòm đá lưu lại cho người hữu duyên.

Dưới ba ngàn trượng dưới chân mòm đá chính là Thiên Quyền mộ phần bao gồm hai lối đi, một đường đi đến sinh lộ, một đường đi đến tử lộ.

Lấy xảo quyết xoay chuyển mỏm đá có thể nhập Thiên Quyền chi Mộ.

Thiên Quyền chi mộ bên trong ẩn chứa nguy cơ cùng cơ duyên đồng thời cùng tồn tại, không phải đại trí tuệ giả không thể đi vào.

.....

Đồng đảo tin tức về lai lịch của mỏm đá được thôi diễn xuất hiện bên trong đầu Khương Bác.

Có Tiểu Thôi Diễn Thuật nơi tay thì đa số bí mật của Thiên Quyền chi mộ đều bị hẩn hiểu thấu năm trên mười phần.

Thiên Quyền Kinh quyền hạ giúp người tu luyện ngưng tụ hạt giống vô địch tuy bất phàm nhưng đối với tinh tu trí tuệ chi đạo như Khương Bác mà nói thì Thiên Quyền Kinh căn bản không có bất cứ lực hấp dẫn gì, hẩn không phải lấy chiến lược để giải quyết vấn đề.

Chân chính làm hẩn đề ý chính là bí mật ẩn tàng dưới Thiên Quyền chi mộ.

Rốt cuộc dưới ba ngàn trượng dưới lòng đất mai táng Thiên Quyền Đế Tôn, vị này chính là một vạn tám ngàn năm trước đỉnh cấp cường giả trong ngũ vực tứ hải, cho nên dưới Thiên Quyền chi mộ nhất định có rất nhiều chỗ tốt phong phú cần hẩn đến thu hoạch.

“Cũng không biết một vạn năm ngàn năm trước, Thiên Quyền Môn đời thứ nhất tông chủ có đi vào Thiên Quyền chi mộ hay không...?”

Khương Bác nhẹ nhàng lăm bắm trong đầu, sâu trong ánh mắt lóe lên vẻ kỳ dị.

Ngay lập tức Khương Bác bàn tay đánh ra vô số thủ pháp kỳ dị thần kỳ phá giải hết thảy cấm chế vô hình trên mỏm đá, sau đó hẩn đưa tay nhẹ nhàng đẩy ra một cái, một cái nút bấm đột ngột hiện ra trước mắt hẩn.

Khương Bác thấy vậy nhẹ nhàng bấm vào nút bấm, đột nhiên cả Vô Song đỉnh liền run rẩy không ngừng, ngay sau đó một cái hang động chợt hiện ra trước mắt Khương Bác cùng Lăng Vãn Thiên, từ bên trong hang động bay ra vài cỗ tang thương cùng đau thương khí tức tràn ngập.

“Quả nhiên còn dấu điểm huyền cơ, Đại nhân quả thật suy đoán không sai!”

Bỗng nhiên nhìn thấy một cái thông đạo xuất hiện trước mặt, nội tâm của Lăng Vãn Thiên tràn ngập kinh ngạc, đồng thời ánh mắt hẩn nhìn về phía Khương Bác lóe lên vẻ sùng kính.

Hẩn đề tay lên ngực tự hỏi bản thân rằng phải là dạng người thiên kiều như thế nào mới có ánh mắt cùng kiến thức lịch duyệt phong phú như vậy.

“Người ở bên ngoài chờ, ta đi xuống nhìn xem!”

Nhìn thấy thông đạo xuất hiện, ánh mắt của Khương Bác lóe lên vẻ hứng thú, ngay sau đó hẩn thuận miệng phân phó với Lăng Vãn Thiên một câu, ngay sau đó thân hình chợt lóe, nháy mắt tiến vào bên trong thông đạo.

.....

Bên trong Thông đạo là một màu đen nhánh phủ khắp nơi, hơn nữa bên trong thông đạo tràn ngập hơi thở âm lãnh làm người ta có cảm giác bất tri bất giác bị đè nén trong lòng.

Bất quá, Khương Bác tài cao gan lớn lại không có đề ý đến những thứ này.

Sau khi tiến vào thông đạo hẩn trực tiếp liền đem thần niệm kéo dài về phía trước dò đường, sau đó bản thân lấy tốc độ không nhanh không chậm từng bước đi tới.

Ước chừng mười lăm phút sau hẩn vượt qua hơn mười ngàn bậc thang đi xuống dưới mặt đất.

Khi đặt chân xuống mặt đất thì từ dưới chân hẩn lan tỏa ra một cục sáng nho nhỏ, sau đó kéo dài ra chiếu sáng khắp không gian, trong phút chốc cả vùng không gian phong cảnh liền đập vào mắt Khương Bác.

“Đây chính là Thiên Quyền mộ địa?”

Khương Bác cẩn thận đứng im tại chỗ, một đôi mắt thâm sâu lảng lảng đánh giá bốn phía xung quanh.

Mấy phần lúc sau ánh mắt hẩn loại bỏ những cảnh tượng tầm thường, sau đó ánh mắt hẩn tụ ở giữa trung tâm vùng không gian này, chỉ thấy một khán đài cao trăm trượng đứng sừng sững ở giữa trung tâm không gian, mà trên khán đài đó là một cỗ quan tài màu đen kỳ dị.

Đồng thời lấy quan tài làm trung tâm, chung quanh bốn phương tám hướng chính là tám cái cột đá chống đỡ vùng không gian này, mà mỗi căn cột đá đều cất chứa tám loại vũ khí không giống nhau.

Nhìn thấy mấy thứ vũ khí này, Khương Bác cũng không có vọng động tiến đến cầm lấy, mà là thuận tay ném ra tiểu thôi diễn chi thuật vào tám cái vũ khí trên tám cây cột đá, cộng thêm cả cái hắc thiết quan tài.

